

Tử Viêt Lan San

Contents

Tử Viêt Lan San	2
1. Chương 1: Xuất Quan	2
2. Chương 2: Gặp Lại	5
3. Chương 3: Điềm Xấu	9
4. Chương 4: Mưu Kế	13
5. Chương 5: Du Ngoạn	17
6. Chương 6: Hãm Hại	21
7. Chương 7: Thư Sinh	25
8. Chương 8: Nụ Hôn Đầu Tiên	28
9. Chương 9: Cứu Người	32
10. Chương 10: Huyền Cơ	35
11. Chương 11: Chân Tình	39
12. Chương 12: Truy Tìm	42
13. Chương 13: Gặp Lại	46
14. Chương 14: Bạch Mang Mang Có Bối Cảnh!	50
15. Chương 15: Hoàng Quyền	53
16. Chương 16: Dã Ngoại	57
17. Chương 17: Tình Mê	61
18. Chương 18: Tiến Cung	65
19. Chương 19: Huyết Độc	68
20. Chương 20: Thần Y	72
21. Chương 21: Tình Địch	75
22. Chương 22: Tâm Ý	79
23. Chương 23: Đoạn Tình	83
24. Chương 24: Thỏ Lộ	87
25. Chương 25: Đường Về	91
26. Chương 26: Chuyện Cũ	96
27. Chương 27: Hi Yên	100
28. Chương 28: Động Phòng	104
29. Chương 29: Xuất Chinh	107
30. Chương 30: Huỳnh Đệ	111
31. Chương 31: Lễ Vật	114
32. Chương 32: Độc Dược	118
33. Chương 33: Tương Trợ	123
34. Chương 34: Trúng Kế	126
35. Chương 35: Địa Cung	130
36. Chương 36: Tình Loạn	134
37. Chương 37: Chuyện Cũ	137
38. Chương 38: Kiếp Nạn	141
39. Chương 39: Tâm Thương	145
40. Chương 40: Tín Nhiệm	149
41. Chương 41: Được Cứu	153

42. Chương 42: Ngũ Quỷ	157
43. Chương 43: Tướng Quân	160
44. Chương 44: Ôn Nhu	164
45. Chương 45: Ly Chiến	168
46. Chương 46: Hủy Diệt	173
47. Chương 47: Biệt Ly	176
48. Chương 48: Tướng Tích	180
49. Chương 49: Tịch Chiếu	183
50. Chương 50: Cổ Nhân	187
51. Chương 51: Đông Phương	192
52. Chương 52: Hồi Cung	196
53. Chương 53: Phản Tặc	200
54. Chương 54: Cứu Binh	204
55. Chương 55: Giấu Diêm	208
56. Chương 56: Về Nhà	211
57. Chương 57: Theo Dõi	215
58. Chương 58: Triền Miên	219
59. Chương 59: Mối Hận Cũ	224
60. Chương 60: Tìm Được	228
61. Chương 61: Tuyết Liên	233
62. Chương 62: Đại Kết Cục	238
63. Chương 63: Phiên Ngoại 1 – Tiểu Hắc Tiểu Thần Lễ Mừng Năm Mới Ký	243
64. Chương 64: Phiên Ngoại 2 – Gia Cát Sinh Nhật Phản Công Ký	249
65. Chương 65: Phiên Ngoại 3 – Chuyện Cũ Của Lang Lang Và Hạo Dương	253
66. Chương 66: Phiên Ngoại 4 – Tiểu Việt Bỏ Nhà Đi Ký	257
67. Chương 67: Pn – Ngọt Ngào 100 Hỏi – Gia Cát & Đoạn Đoạn [Thượng]	262
68. Chương 68: Pn – Ngọt Ngào 100 Hỏi – Gia Cát & Đoạn Đoạn [Trung]	269
69. Chương 69: Phiên Ngoại – Ngọt Ngào 100 Câu Hỏi — Gia Cát & Đoạn Đoạn [Hạ]	276

Tử Việt Lan San

Giới thiệu

Edit : ĐậuThế loại: Cổ trang, hài, giang hồ, biệt nữ công x phúc hắc thụ, công sủng thụ, ấm áp. Th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-viet-lan-san>

1. Chương 1: Xuất Quan

1, Xuất quan

Thời điểm tròn 20 tuổi, Dạ Lan San tay không đánh bại 12 Tu La Vân Tiêu Môn, thuận lợi xuất sư.

Lúc xuống núi nhìn trái nhìn phải nhìn chung quanh, nhìn thế nào cũng không tìm thấy toán nhân mã đến nghênh đón mình.

Dạ Lan San im lặng, thật lâu sau, y ngẩng đầu lên trời hô to: “Con bà nó Đoạn Tinh người, người ngược đãi ta!!!” Thanh âm xen lẫn nội lực, phiêu phiêu dâng dâng truyền khắp núi rừng.

Mà lúc này, thân là một trong Phó Bảo chủ của Vân Sát Bảo – Đoạn Tinh cũng rất phiền não, bởi vì toán nhân mã hai ngày trước được phái đi nghênh đón Bảo chủ không biết tại sao lại bị người ta đánh bất tỉnh rồi trôi nhét lại ven đường, cho đến sáng hôm nay mới được Thần Tử Việt tản bộ xuống núi tiêu cơm phát hiện.

Sau khi cứu người về, hỏi cái gì cũng không biết, chỉ nói rằng thấy một bóng trắng bay qua, sau đó liền bị điểm huyết, căn bản là không thấy rõ người nọ dài ngắn ra sao.

Mọi người thương lượng nửa ngày, cũng không nghĩ ra trong chốn võ lâm này có một người như vậy, lần này phái người đi mặc dù không phải cao thủ đứng đầu, nhưng cũng không yếu đến mức bị người ta khi dễ như vậy, hơn 30 người bị đánh hôn mê, kết quả là không một ai nhìn thấy kẻ đánh lén, nếu truyền ra ngoài..... Các Phó Bảo chủ nhất thời vì danh dự Vân Sát Bảo trong võ lâm mà lo lắng a lo lắng, mà Đoạn Tinh lo lắng rất rất nhiều, trong lòng cảm thấy mình hình như nên đi làm một việc quan trọng, nhưng lại sống chết nhớ không ra là việc gì, không khỏi cau mày buồn bực, đang lúc hần cảm thấy loáng thoáng sắp nhớ ra, lại đột nhiên bị một thanh âm cắt ngang.

“Nói không chừng, điểm huyết bọn họ căn bản không phải là người?” Một người từ ngoài cửa thản nhiên bước vào, chậm rãi nói.

Các Phó Bảo chủ nhất tề ngẩng đầu nhìn nam tử nghiêng người tựa vào cửa, hần một đôi mắt hoa đào hẹp dài chớp động, bạch y ngọc trâm, trên thắt lưng thêu đường viền tinh tế, trên ngọc bội thanh sắc có khắc một chữ “Thần” nho nhỏ, chính là Tiểu thiếu gia của Vân Sát Bảo Thần Tử Việt.

Vân Sát Bảo là võ lâm đệ nhất bang phái, lúc trước vì lão Bảo chủ Thần Sơn võ công cái thế nghĩa bạc vân thiên, lẻ loi một mình xâm nhập ma giáo lấy thủ cấp Ma Hoàng, từ đó võ lâm Trung Nguyên nghênh đón mười mấy năm thái bình.

Ba năm trước lão Bảo chủ từ trần, có người nhân cơ hội mưu tính vây khốn Vân Sát Bảo, kết quả còn chưa lên núi được hết thấy đã bị một hắc y thiếu niên đánh cho tề ra quần.

Bảy ngày sau, Vân Sát Bảo có Bảo chủ mới, ngoài dự đoán của mọi người là, tiếp nhận chức vụ không phải con trai độc nhất của Thần Sơn, Thần Tử Việt, mà là một thiếu niên một thân hắc y, mày kiếm mắt sáng anh khí tung bay. Còn Thần Tử Việt ngồi ở vị trí Phó thượng, hai tay chống cằm nhìn y.

Thời điểm hạ táng lão Bảo chủ, hắc y thiếu niên lấy tay làm đao, ở trên bia đá Lang Gia khắc xuống mấy chữ, Nhất thiên đoạn đoạn chính chính mộ chí minh, đề —— Dạ Lan San. Vì vậy người trong giang hồ liền biết, cho dù Thần Sơn mất, Vân Sát Bảo vẫn là Bang phái đệ nhất, vì đá Lang Gia là thượng cổ thần ngọc, so với tinh thiết còn cứng rắn hơn vài phần, mà Dạ Lan San cư nhiên có thể sử dụng tay không viết chữ, nội lực này, đương kim võ lâm hầu như không ai có thể so sánh, huống hồ y mới 17 tuổi. Rồi lại nhìn Thần Tử Việt đứng ở một bên cà lơ phất phơ, hừ không chán nản bất cần đời, vừa nhìn đã biết võ công tầm thường, mọi người nhất thời hiểu được tại sao muốn đem đoạn núi non và vị trí Bảo chủ này truyền cho đồ đệ mà không phải nhi tử mình.

Một tháng sau, Dạ Lan San y theo di chúc của lão Bảo chủ đến Vân Tiêu Môn, đóng cửa tu luyện Âm Đạo Pháp, suốt ba năm chưa từng bước ra một bước, sự vụ trong bảo vẫn do Phó Bảo chủ Đoạn Tinh, Bạch Nhược Manh, quân sư Gia Cát Thiên Duyên cùng Thần Tử Việt xử lý. Ba năm sau Dạ Lan San rốt cục học tài thành xuống núi, lại phát hiện không có một người tới đón mình, đường đường là giang hồ đệ nhất đại môn phái Chuổng môn nhân xuất quan cư nhiên không có ai để ý, vì thế Dạ Bảo chủ thực sinh khí, tự mình cưỡi ngựa hùng hùng hổ hổ trở về.

Trong lúc Dạ Lan San hùng hùng hổ hổ, Thần Tử Việt đang ngồi trên ghế vẽ mặt như thật phân tích cho các tinh anh Vân Sát Bảo : “Các người nghĩ a, nhiều người như vậy mà nháy mắt đã bị điểm huyết, này nói

lên điều gì?”

“Nói lên điều gì? Nói lên người nọ là tuyệt thế cao thủ a.” Đoạn Tinh một bên không yên lòng trả lời một bên nhíu mày, vẫn cảm thấy mình đã quên việc gì đó.

“Sai!” Thần Tử Việt hiên ngang lăm liệt: “Đương kim vô lâm trừ bỏ Tiểu Hắc cùng mấy lão đầu rìa mép bông bênh kia, còn có ai có võ công cao như vậy? Đương nhiên không có! Đã nói điểm huyết là bóng trắng a! Bóng trắng! Chẳng lẽ các ngươi không nghĩ tới đó rất có khả năng không phải người a!”

“Người là nói..... Là quỷ?” Phó Bảo chủ Bạch Nhược Manh mở to mắt.

“Kỳ thật cũng có thể là thần tiên.” Thần Tử Việt vẻ mặt nghiêm túc.

Quân sư Gia Cát Thiên Duyên thở dài, cảm thấy bản thân đầu bị ứ nước mới ở đây nghe hẳn “phân tích”, nhớ đến lão Bảo chủ, trong lòng không khỏi âm thầm cảm khái, anh hùng tuổi xé chiều bi thương, sợ rằng anh hùng không có người kế tục, so ra, y kỳ thật càng nguyện ý tin tưởng Dạ Lan San mới là thân nhi tử* của lão Bảo chủ.

*con ruột

“Nhưng thần tiên tại sao lại.....” Không đợi Bạch Nhược Manh hỏi xong, Gia Cát Thiên Duyên liền đứng lúc điểm trúng á huyết của nàng xách ra ngoài, nếu nghe nữa sợ là mình cũng bị nhiễu loạn, Đoạn Tinh thấy thế cũng đứng lúc lách ra khỏi phòng nghị thính, để lại Thần Tử Việt một mình vô tội chớp mắt: “Toàn là người xấu! Nghe Tiểu Hắc sắp về liền không quan tâm ta!” Nói xong nhìn nhìn ngọc bội bên hông, cười nói: “Tiểu Hắc, ba năm không gặp, ngươi cần phải cố gắng cao cố gắng soái ra một chút nha! Như vậy mới không có phụ kỳ vọng của ta đối với ngươi!”

Buổi sáng hai ngày sau, Đoạn Tinh đầu choáng váng đi đến được phòng, đem Gia Cát Thiên Duyên đang chuyên tâm luyện được kéo ra ngoài, buồn bực nói: “Thần Côn, ngươi xem có loại được gì có thể giúp ta tăng cường trí nhớ không, gần đây ta cảm thấy ta đã quên mất một chuyện phi thường quan trọng! Nhưng nghĩ không ra!”

Gia Cát nhíu mày: “Ngươi đáp ứng chuộc thân cho Đỗ Tiểu Tiên hoa khôi Di Hồng Viện, đã quên?”

“Không đúng, ta nhớ rõ hoa khôi Di Hồng Viện là Tuyết Ngọc, không phải cái gì Tiên a!” Đoạn Tinh nhúc nhích đầu, lại thấy Gia Cát Thiên Duyên biến đổi thần sắc, lạnh lùng vào phòng thuận tay hung hăng đóng sầm cửa.

“Này! Ghen tị với tiểu gia ta lớn lên soái hơn ngươi cũng không cần đóng sầm cửa như vậy đi!” Đoạn Tinh ở trong sân giơ chân: “Còn có, Thần Côn, ngươi lại lừa ta!”

“Trong lòng nếu không có quỷ, hà tất phải sợ!” Gia Cát ở trong phòng trừng mắt: “Mau trở về sửa sang lại khoản mục, chờ Bảo chủ trở về đưa cho y nghiệm xem !”

“Bảo chủ trở về..... A!!!” Đoạn Tinh hét thảm một tiếng, bị Gia Cát nói như vậy, hẳn rất cục nhớ tới mình mấy ngày nay đến tột cùng là quên chuyện gì, Bảo chủ phải về, nhưng toán nhân mã lúc trước phải đi nghênh đón đều bị đánh hôn mê, vậy hẳn phải phải thêm một toán người đi đón nữa? Ngày đó bị Thần Tử Việt vào quấy rối, cư nhiên quên mất!

Đoạn Tinh một bên ảo não một bên nhắm phía đại điện chạy chuẩn bị dẫn người đi đón Dạ Lan San, cho dù ở nửa đường gặp được còn hơn không đi a, nhưng mới vừa đi nửa đường, chợt nghe tiếng thủ vệ la vang vọng phía chân trời: “Thuộc hạ cung nghênh Bảo chủ!”

Về.....về rồi? Đoạn Tinh ngượng ngùng thu chân, nghĩ nghĩ một chút quay đầu chạy, lại thấy Bạch Nhược Manh cùng Gia Cát Thiên Duyên gấp rút vội vàng chạy tới, ba người mắt to trừng mắt nhỏ: “Bảo chủ đã trở lại? Trước đó sao không ai thông báo cho chúng ta?”

Đoạn Tinh tự biết đuối lý, cũng không kịp giải thích, đành phải chạy theo hai người họ về phía đại điện, vào cửa liền thấy một hắc y nhân đứng trên đài, mi nhân mơ hồ vẫn là bộ dáng ba năm trước đây, chỉ ít đi vài phần tính trẻ con ngây ngô, nhiều hơn một phần anh khí tuần lãng, thân hình cao to, trên tay cầm Ô Sắc Âm Dao, dưới đài là một đám đệ tử Vân Sát Bảo, đứng thật chỉnh tề.

Gia Cát Thiên Duyên thuận tay giữ lại một đệ tử ở hàng cuối, thấp giọng hỏi: “Ai kêu các người đến xếp hàng?”

“Là Tử Việt thiếu gia, nửa canh giờ trước mới đến thông tri, nói Bảo chủ nửa canh giờ sau sẽ trở về, Gia Cát tiên sinh, sao không có ai báo trước?”

Thần Tử Việt? Hắn sao lại biết Dạ Lan San hôm nay trở về? Bất quá hiện tại không phải là lúc lo lắng vấn đề này, Gia Cát Thiên Duyên chen chen, lôi hai người bọn họ cùng tiến lên nói: “Thuộc hạ tham kiến Bảo chủ.”

“Miễn” Dạ Lan San phất tay một cái, làm như không để ý gì: “Thông tri xuống, ngày mai mở đại hội, đem chuyện trong ba năm nay xử lý báo cho ta biết, hôm nay giải tán đi!”

“Dạ!” Mọi người lĩnh mệnh đi xuống, chỉ chốc lát, trong điện chỉ còn lại bốn người: Dạ Lan San, Đoạn Tinh, Gia Cát Thiên Duyên, Bạch Nhược Mạnh.

“Bảo chủ.....” Đoạn Tinh cẩn thận nhìn Dạ Lan San: “Cái kia..... Đường xá xa xôi, một đường xóc nảy, không bằng đi nghỉ ngơi trước, được không?”

“Ân” Dạ Lan San mặt lạnh như băng: “Ba năm nay hiệu buôn của Vân Sát Bảo làm tốt sinh ý không?”

“Tốt lắm, mấy năm nay Vân Sát Bảo trừ bỏ tửu lâu cùng tiền trang tư nhân, còn mới mở thêm tú phường, hiệu cầm đồ và được điểm, sinh ý cũng không tệ lắm.” Đoạn Tinh nhũ mày, sao vừa về đến liền hỏi tiền?

“Vậy, nhân số đệ tử trong bảo có giảm bớt?” Dạ Lan San tiếp tục đặt câu hỏi.

?

“Ách, không có, nhân số đệ tử trong bảo chưa từng giảm bớt, ngược lại gia tăng không ít, bởi vậy chúng ta đã đem địa phương phía sau núi chuẩn bị xây dựng thêm mở rộng môn quy Vân Sát Bảo.” Đoạn Tinh trong lòng buồn bực, sao ba năm không gặp tính cách Dạ Lan San đã đại biến?

“Tốt lắm” Dạ Lan San xoay người: “Một vấn đề cuối cùng, gần đây trong bảo có chuyện gì cần đến một toán nhân thủ lớn không?”

“Không có, gần đây cũng không xảy ra chuyện gì.” Đoạn Tinh mặc danh kỳ diệu, đây là câu hỏi gì?

“Đó chính là nói, hiện tại Vân Sát Bảo vừa có tiền có người lại rất nhàn?” Dạ Lan San chậm rãi nâng mí mắt lên, đột nhiên hung hãn bổ nhào lên người Đoạn Tinh, há mồm cắn: “Vậy con mẹ nó người không thêm phái người đón lão tử trở về!!!”

2. Chương 2: Gặp Lại

2, Gặp lại

Sau khi giải thích nguyên nhân hồi lâu, Dạ Lan San rốt cục không cam lòng, không hề muốn buông tha Đoạn Tinh chấp tay sau lưng trượt đi tìm Thần Tử Việt. Thối tiểu tử, ba năm không gặp cư nhiên cũng không tới đón mình!

Đến sau núi, Dạ Lan San sửa sang lại y phục mấy bước nhảy lên Trúc Lô, lại không như dự đoán nhìn thấy thân ảnh bạch y kia, chỉ có lá trúc ở trong gió khẽ đung đưa như ba năm trước đây, không khỏi thất vọng một trận. Ngẫm lại thì có chút sinh khí, mình bị giam cầm ba năm, nay rốt cục lấy được tự do hẳn là nên cao hứng đi, dựa vào cái gì để cho thối tiểu tử kia phá hư tâm tình tốt của mình, nghĩ xong lắc lắc đầu đem thân ảnh bạch y trong đầu vẫy ra, xoay người rời đi lại cảm thấy sau gáy có một trận gió quét qua, bản năng chợt lóe, một hòn đá nhỏ “đông” một tiếng va vào trên cây cột đối diện. Quay đầu liền thấy Thần Tử Việt ngồi ở trên cây, miệng ngậm một cọng cỏ, đang nghiêng đầu nhìn mình cười, không thoải mái trong lòng nhất thời biến mất không còn một mảnh, cũng nhếch môi cười ngồi xuống bên cạnh hắn.

“Không tệ nha Tiểu Hắc, tránh rất nhanh!” Thần Tử Việt meo meo cười, thuận tay xoa xoa đầu Dạ Lan San.

Dạ Lan San dở khóc dở cười: “Nội lực người đánh vào viên đá không bao nhiêu, ta sao lại tránh không thoát.”

Thần Tử Việt mặt nhăn nhu: “Tiểu Hắc người ghét bỏ ta!”

“Ta nào có!” Dạ Lan San không nói gì: “Bất quá người ba năm nay rốt cuộc có hảo hảo luyện công hay không? Ta sao lại cảm thấy nội lực người còn không bằng ba năm trước đây.”

“Ta cảm thấy võ công của ta vẫn tốt a, huống hồ ba năm nay ta bề bộn nhiều việc, vừa muốn làm cái này, vừa muốn làm cái kia, thật sự là không rảnh phân thân nha, bất quá Tiểu Hắc, vì để người có thể an tâm luyện võ ta làm hết thấy đều đáng giá !” Thần Tử Việt vỗ vỗ ngực, vẻ mặt thâm trầm.

“Người nói xem người làm những gì?” Dạ Lan San nghiêng răng nghiêng lợi.

“Àn, Tiểu Hắc người đi đường có mệt hay không?” Thần Tử Việt vẽ mặt thân thiết.

“Nói!” Dạ Lan San nghiêm mặt.

“Hiệu buồn.....” Thanh âm Thần Tử Việt giống như muỗi kêu.

“Hiệu buồn không phải là Đoạn Tình quả sao!” Dạ Lan San không thuận theo không buông tha.

“Dạy đệ tử luyện võ.....” Thanh âm càng ngày càng nhỏ.

“Chỉ bằng người?” Dạ Lan San nhíu mày, trên mặt rõ ràng viết ba chữ to —— Quỷ mới tin!

“Không phải, ý của ta là loại chuyện dạy đệ tử luyện võ này ta không làm, ta chủ yếu dạy bọn họ đọc sách..... Ân, đúng, đọc sách!” Thần Tử Việt gật đầu thật mạnh.

“Vậy hai mươi mấy giáo thư tiên sinh trong bảo tàng làm gì?!” Dạ Lan San cười lạnh.

“Kỳ thật..... Ta chỉ là ngẫu nhiên đi chỉ điểm bọn họ một chút, chủ yếu vẫn là tiên sinh dạy, nhưng ta cảm thấy chỉ điểm của ta cũng rất quan trọng, Tiểu Hắc người có biết cái gọi là Tứ lạng bát thiên cân.....” Thần Tử Việt tiếp tục vô liêm sỉ.

“Đủ!” Dạ Lan San nắm lấy cổ áo Thần Tử Việt mãnh liệt lắc: “Người là nói người lại chơi bởi lâu lỏng ba năm?!”

“Tiểu Hắc người quả nhiên ghét bỏ ta! Là chính người nói về sau đều đánh nhau giúp ta, ta vì sao phải luyện võ?!” Thần Tử Việt bị y lắc thất điên bát đảo, lại như trước đúng lý hợp tình.

“Ách.....” Dạ Lan San nghẹn lời, mình xác thực khi còn nhỏ từng hứa hẹn như vậy, bất quá không phải khi đó là do Thần Tử Việt bị người khác khi dễ khóc oa oa sao? Không nói cũng biết thói tiểu tử này không nhớ, nhưng những lời này lại nhớ suốt mười ba năm, giấu lại lại không cam lòng: “Vậy võ công bí tịch nhiều năm của nghĩa phụ người cũng phải xem đi, người là thân nhi tử duy nhất của người, chẳng lẽ nhẫn tâm làm cho tâm huyết người thất truyền?”

“Người cũng thừa nhận cha ta là nghĩa phụ người.” Thần Tử Việt buông tay: “Người cũng là con của người!”

“Nhưng người ít nhất cũng phải học một chút.....” Dạ Lan San chưa từ bỏ ý định.

“Tiểu Hắc” Thần Tử Việt quay đầu vẽ mặt nghiêm túc: “Luyện võ là vì cái gì?”

“Hành hiệp trượng nghĩa, không bị kẻ ác khi dễ!” Dạ Lan San nhanh chóng đáp.

“Người cảm thấy ta sẽ bị người khi dễ sao?” Thần Tử Việt chớp mắt mấy cái.

“Tại sao người sẽ không bị khi dễ?” Dạ Lan San biểu tình mặc danh kỳ diệu.

“Không phải người nói sẽ bảo hộ ta sao?” Thần Tử Việt biểu tình càng mặc danh kỳ diệu hơn.

“Ách.....” Lại câm nín, Dạ Lan San nghĩ không ra lý do phản bác.

“Học văn là vì cái gì?” Thần Tử Việt tiếp tục hỏi.

“Thi đậu khoa cử, làm rạng rỡ tổ tông, tạo phúc cho dân chúng.” Dạ Lan San lần nữa cho ra đáp án tiêu chuẩn.

“Người cảm thấy ta thích hợp đi làm công cho Hoàng đế sao?” Thần Tử Việt cau mày hỏi.

“Ách..... rất không thích hợp.....” Dạ Lan San do dự một chút.

“Cuối cùng, kính thương là vì cái gì?” Thần Tử Việt vỗ vỗ bả vai Dạ Lan San: “Người không cần trả lời, ta giúp người trả lời, là vì kiếm tiền đúng không? Người cảm thấy ta cần đi kiếm tiền sao? Đoạn Tinh có khả năng như vậy, hưởng hồ lớn hơn ta ba tuổi, ta còn không biết là hắn sẽ chết sớm hay ta chết sớm. Nếu như vậy, ta làm gì phải khổ ép chém giết giành bát cơm của hắn?”

“Này..... Người cường từ đoạt lý! Dạ Lan San cảm giác thật vô lực, ba năm không gặp, công lực tự bào chữa cùng da mặt dày của Thần Tử Việt lại một lần nữa đột phá tầng cao mới.

“Tiểu Hắc, làm người cần gì cần thực dụng như vậy!” Thần Tử Việt vỗ vỗ vai của y nhảy xuống cây ngắt đầu nói: “Đi, đi uống rượu, Hoa quế nhường ba năm trước đây chúng ta chôn, hôm nay có thể uống, ta nhưng là muốn suốt ba năm a!”

Dạ Lan San càng thêm im lặng, sao không nghĩ đến mình, chẳng lẽ mình so ra còn kém Hoa quế nhường?

Tuy rằng Dạ Lan San thật bất mãn Thần Tử Việt chơi bởi lêu lổng, bất quá vẫn vui vẻ vì có thể gặp lại hắn, về phần vì cái gì nhìn thấy hắn sẽ cao hứng..... Huỳnh đệ đi, còn lý do gì nữa!

Vì thế Dạ Lan San cao hứng trở về tắm rửa một cái, thay một thân y phục sau đó đi đến tiểu viện Thần Tử Việt, vào cửa liền thấy hắn đang lau bình rượu.

“Tiểu Hắc, đi lấy hai cái chén!” Tâm tình Thần Tử Việt cũng tốt lắm, ba năm không gặp, Dạ Lan San vẫn gốc ăn gốc nói lại vụng về.

Tay không mở Hoa quế nhường, hai người không khỏi hít sâu một hơi, mùi rượu hương hoa quế lượn lờ tỏa ra, quả nhiên là rượu ngon thượng hạng.

Một bên uống rượu, một bên Dạ Lan San nhìn Thần Tử Việt, người giang hồ đều biết người họ Thần sẽ luôn có thứ gì đó vượt hơn người thường. Thần Sơn có võ công tuyệt đỉnh, mà Thần Tử Việt thật bất hạnh, có tướng mạo tuyệt đỉnh, khuôn mặt này nếu ở trên bất kỳ nữ tử nào đều có thể xưng khuynh quốc khuynh thành. Nhưng cố tình Thần Tử Việt lại là nam nhân, cho nên từ nhỏ đến lớn vừa nghe đến ba chữ tiểu bạch kiếm Thần Tử Việt sẽ lập tức tặc mao, nhạy cảm chẳng nhỏ tí tẹo nào. Hiện nay giang hồ đệ nhất mỹ nữ là Đỗ Tranh, Dạ Lan San bốn năm trước đã gặp qua một lần, lúc về Thần Tử Việt hưng trí bừng bừng lôi kéo y hỏi đông hỏi tây, Dạ Lan San cũng mặc danh kỳ diệu khó chịu, thuận miệng nói: “Có cái gì hay mà hỏi, khó coi, không có đẹp bằng người!” Vì thế thành công chạm vào tử huyệt Thần Tử Việt, suốt một tháng trời hờ hững với Dạ Lan San. Dạ Lan San tuy rằng ngoài mặt rầu rĩ xin lỗi, nhưng trong lòng vẫn kiên định cho rằng mình đúng, vốn chính là như vậy, y nói thật nha.

Ba năm không gặp, Thần Tử Việt ngày càng dễ nhìn, ngũ quan trên gương mặt sau giờ ngộ được ánh nắng chiếu xuống nhàn nhạt, tinh xảo giống như ngọc thạch được điêu khắc. Ngay lúc Dạ Lan San thật vất vả thu hồi tầm mắt bắt đầu tổ chức ngôn ngữ chuẩn bị ôn chuyện cũ, Thần Tử Việt đột nhiên mở miệng nói: “Đúng rồi, ta có chuyện muốn nói cho người.” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Chuyện gì?” Dạ Lan San rót cho mình chén rượu.

Thần Tử Việt cười hì hì: “Ta có một tin tốt cùng một.....”

“Tin xấu?” Dạ Lan San khấn trương.

“Sai!” Thần Tử Việt lắc đầu đắc ý dào dạt: “Một tin tốt cùng một tin rất tốt! Tin tốt chính là, ta đầu tháng sau sẽ xuất môn đi cùng Đoạn Tinh tuần tra hiệu buôn Vân Sát Bảo! Ta có thể đi Giang Nam !”

“A?” Dạ Lan San rầu rĩ không vui, mình thật vất vả mới trở về, Thần Tử Việt như thế nào tháng sau đã muốn đi, này tính là tin tốt gì.....

“Tin rất tốt chính là..... Phi Hồ Bang bang chủ tháng trước đến Vân Sát Bảo, người đoán ông ấy đến làm gì?” Thần Tử Việt hưng trí bừng bừng.

“Đến để làm gì?” Dạ Lan San còn đắm chìm trong việc thắng sau Thần Tử Việt muốn đi, ôm ấp tình cảm buồn bực, không yên lòng trả lời.

“Là tới cầu hôn người!”

“Phốc.....” Dạ Lan San phun một ngụm rượu ra: “Cái gì?”

Thần Tử Việt chán ghét lau rượu trên mặt: “Làm gì đến nỗi này a? Gia Cát nói chờ người xuất quan sẽ cho câu trả lời thuyết phục. Tiểu Hắc a, người đã hai mươi rồi cũng nên thú lão bà sinh đứa nhỏ, người nếu kích động cứ việc biểu hiện ra ngoài, không cần giấu, ta hiểu ta hiểu.” Nói xong còn thuận tay vỗ vỗ vai của y bày ra khích lệ.

Dạ Lan San gục đầu ở trên bàn, sao vừa xuất quan đã gặp chuyện, y bắt đầu tính lại xem mình có nên không cần cố gắng luyện công một chút, vậy là có thể đem ngày xuất quan trì hoãn một chút..... Cái gọi là tin tốt, còn tệ hơn cả một tin xấu, người nói có đúng hay không?

Nhìn y đập đầu vào bàn, Thần Tử Việt cũng hoảng sợ, vội vàng vươn tay bảo vệ cái trán y: “Tiểu Hắc người bị cái gì kích thích?”

Dạ Lan San chậm rãi ngẩng đầu: “Người có thể không đi Giang Nam không?”

“Không thể!” Thần Tử Việt khụt khịt: “Thật vất vả chờ có cơ hội, hơn nữa, người trở về ta liền không có chuyện gì làm rồi, vừa lúc đi ra ngoài giải sầu.”

Dạ Lan San không nói gì, nghĩ rằng thời điểm ta không trở về người cũng đâu có làm gì.....

Trong lòng mất hứng, Dạ Lan San uống rượu cũng không có mùi vị, nhưng nhìn qua tâm tình Thần Tử Việt tốt lắm, cười tủm tỉm uống một ly lại một ly.

Đang lúc hai người uống rượu, ngoài cửa đột nhiên có một thủ vệ vội vàng vọt vào: “Bảo chủ, dưới núi có người muốn cùng người luận võ, chúng ta ngăn không được!”

“Tiểu Hắc a Tiểu Hắc, người thật sự là họa thủy!” Không đợi thủ vệ nói xong..... Thần Tử Việt liền liên tục lắc đầu: “Sao vừa về đã có người muốn đánh nhau với người!”

Dạ Lan San cũng buồn bực, tại sao hôm nay xui xẻo như vậy, đứng lên hỏi: “Người kia là ai?”

“Là..... Ngọc Hồ Điệp, hần nói nếu đánh thắng Bảo chủ phải để hần mang Thần thiếu gia đi.”

“Khụ khụ.....” Thần Tử Việt bị sặc, đứng lên vỗ bàn: “Tiểu Hắc, đi tiễn hần!!”

“Hảo!” Dạ Lan San từ trước đến giờ nhất nhất nghe lời Thần Tử Việt, huống hồ cái tên Ngọc Hồ Điệp gì kia cư nhiên nhắm tới Tử Việt, này không phải là tìm chết sao, vì thế thuận tay cầm Ám Dao thi triển khinh công bay xuống chân núi, để lại Thần Tử Việt ở trong sân sinh hồn đổi.

Dạ Lan San bế quan nên không biết Ngọc Hồ Điệp là loại người nào, nhưng Thần Tử Việt biết, người này là trên giang hồ mới xuất hiện một tên..... dâm tặc. Khinh công vô cùng tốt, quan phủ cùng người trong võ lâm đuổi bắt rất nhiều lần đều không bắt được. Bất quá hần luôn hoạt động ở vùng Giang Nam, sao lại đột nhiên chạy tới Tây Bắc Vân Sát Bảo tìm Dạ Lan San luận võ? Chẳng lẽ vì làm quá nhiều, sau đó tính trùng thượng nã, bị dẫn? Dù sao đi nữa, điểm danh muốn dẫn mình đi là biết đây tuyệt đối là loại hành vi biến thái, không thể tha thứ. Vì thế Thần Tử Việt lại một lần hướng về phía viện môn lửa giận vạn trượng hô to: “Tiểu Hắc! Tiễn hần!”

Dạ Lan San vừa xuống núi liền thấy một thân ảnh thanh sắc đang giao chiến cùng đệ tử Vân Sát Bảo, nhìn mấy chiêu trong lòng Dạ Lan San đã hiểu được đại khái, kỳ thật võ công tên Ngọc Hồ Điệp này không cao nhưng khinh công rất lợi hại, thân hình mềm mại di chuyển rất nhanh. Đệ tử Vân Sát Bảo thường xuyên không thấy rõ hần ở đâu đã bị đột kích. Dạ Lan San lắc đầu, buông Ám Dao một mình tà tà tiến lên, tay không đối chiêu Ngọc Hồ Điệp. Ra không quá hai mươi chiêu, Dạ Lan San liền đánh một chiêu trúng phần dưới sườn hần, Ngọc Hồ Điệp chỉ cảm thấy mình bị một cỗ nội lực cường đại xô xuyên qua, phun ra một ngụm máu tươi, không còn khí lực đánh tiếp nữa, đặt móng ngã ngồi trên mặt đất thở hồng hộc.

“Dẫn đi!” Dạ Lan San vỗ vỗ y phục thản nhiên nói.

“Người..... Không tẩu hỏa nhập ma?” Ngọc Hồ Điệp mở to mắt nhìn Dạ Lan San.

“Ta tại sao phải hỏa nhập ma? Ta thấy người mới tẩu hỏa nhập ma, cứ nhiên dám đánh chủ ý Tử Việt.” Dạ Lan San vẻ mặt chán ghét.

“Ai nha, đây không phải là Ngọc Hồ Điệp sao!” Đoạn Tinh xa xa từ trên núi chạy xuống: “Không ngờ Bảo chủ vừa xuống núi đã bắt được dân tộc mà vô lâm nhân sĩ cùng quan phủ đều treo giải thưởng, thật sự là đáng mừng. Nhanh mang đi!”

“Sao người không tới sớm một chút?” Dạ Lan San nhú mày.

“Ách..... Người là Bảo chủ đi, có người xuất mã ta còn tới làm gì, nếu ta tới chẳng phải là hoài nghi thực lực của Bảo chủ?” Đoạn Tinh lời lẽ chính nghĩa.

“Thôi thôi, nói không lại người, lười biếng lại nhiều lý do như vậy!” Dạ Lan San đau đầu, sao mấy người này một người hai người đều miệng lưỡi sắc bén.

“Hắc hắc..... Ta đây đi trước?” Đoạn Tinh vừa định xoay người rời đi lại bị Dạ Lan San gọi lại, đành phải ngưng xoay người: “Bảo chủ còn có gì phân phó?”

“Vừa rồi người nọ tại sao hỏi ta có tẩu hỏa nhập ma hay không?”

“Này, đại khái là vì đánh thua lấy cớ chứ sao.”

“Nga..... Như vậy a.” Dạ Lan San sờ sờ cằm, miễn cưỡng tiếp nhận lý do này, cầm Ám Dao lên núi.

. . .

3. Chương 3: Điềm Xấu

3, Điềm xấu

“Tử Việt!” Dạ Lan San vừa lên núi thì nhìn thấy Thần Tử Việt râu rĩ gục ở trên bàn vẽ mặt mất hứng, vội vàng chạy lên xoa xoa đầu hắn: “Làm sao vậy? Tên biến thái kia đã bị ta bắt lại!”

“Chính là người không có thiên hần!” Thần Tử Việt ngồi dậy trừng mắt.

“.....” Dạ Lan San dở khóc dở cười: “Đoạn Tinh nói ngày mai phải đem hần giao cho quan phủ, hần tội ngập trời, khẳng định chỉ còn con đường chết, thiên hay không thiên Có khác nhau sao?”

“Ta không muốn biết! Quên đi, ta tự đi thiên hần!” Thần Tử Việt lửa giận vạn trạng, đứng lên chạy ra ngoài. Khắp thiên hạ đều biết Ngọc Hồ Điệp từ trước đến giờ chỉ xuống tay với mỹ nữ, lần này cứ nhiên chạy tới tìm mình! Đây không phải nói mình lớn lên giống nữ nhân sao! Tìm Dạ Lan San đánh nhau thì đánh nhau, vì cái mao gì nhao nhao nói muốn dẫn mình đi!!!

“Tử Việt!” Dạ Lan San vội vàng đuổi theo giữ chặt hắn: “Sắc trời không còn sớm, đi ăn cơm được không, mọi người đều đang đợi chúng ta, những chuyện khác ngày mai hãy thương lượng!” Dứt lời, không nói tiếng nào một tay kẹp Thần Tử Việt đang hùng hùng hổ hổ đi tới phòng ăn. Trong phòng Đoạn Tinh đang cùng đám người thương lượng chuyện Ngọc Hồ Điệp, đột nhiên thấy Dạ Lan San mặt không chút thay đổi theo gió vọt vào, dưới cánh tay cắp theo Thần Tử Việt miệng không ngừng niệm “Thiên hần thiên hần”, không khỏi hai mắt nhìn nhau —— Đây lại là tình huống gì?

“Hừ!” Thần Tử Việt bị đặt trên ghế, trong lòng vẫn thật khó chịu.

“Tiểu Việt, ăn cá.” Dạ Lan San thật cẩn thận gấp cá cho Thần Tử Việt.

Thần Tử Việt trề môi, cầm đũa râu rĩ ăn cơm không để ý tới Dạ Lan San, vẻ mặt ủy khuất mất hứng.

Dạ Lan San có chút đau lòng, nghĩ thầm bằng không chiều Tiểu Việt đi thiến hẳn đi? Không phải là dâm tặc sao, dù sao kết quả hẳn cũng khó thoát chết. Nghĩ đến đây, Dạ Lan San lấy tay quay đầu Thần Tử Việt lại :“Được được được, người ngoan ngoan ăn cơm, cơm nước xong ta mang người đi thiến hẳn!”

“Phốc.....” Thần Tử Việt còn chưa kịp phản ứng gì, những người khác trên bàn đã phun cơm trước.

“Bảo chủ, người muốn thiến ai?” Đoạn Tinh theo bản năng thu thu chân.

“Ngọc Hồ Điệp!” Dạ Lan San đầu cũng không ngẩng lên, chỉ lo gấp thức ăn cho Thần Tử Việt, cảm thấy ba năm không gặp hẳn sao lại quá gầy.

“Cái gì?!” Đoạn Tinh đại kinh thất sắc:“Không được!”

“Tại sao không được?” Dạ Lan San ngẩng đầu.

“Ách..... Ngọc Hồ Điệp là tội phạm quan trọng của triều đình, chúng ta là người trong giang hồ từ trước đến nay luôn bị xem là kẻ địch. Huống hồ Vân Sát Bảo mấy năm gần đây môn quy nhanh chóng khuếch trương, triều đình đã sớm xem chúng ta không vừa mắt, không cần tạo nhược điểm cho bọn họ xuống tay.” Gia Cát Thiên Duyên đáp.

“Nói hẳn lúc đánh nhau không cần thận đem tiểu đệ đệ cộ lên Âm Dao của Tiểu Hắc !” Thần Tử Việt trầm định chặt sắt.

“Vậy nếu hẳn phản bác với quan phủ” Đoạn Tinh hướng Gia Cát nháy mắt, người nhanh nghĩ biện pháp a!

“Vậy cho hẳn uống được cầm!” Thần Tử Việt nháy mắt.

“Hẳn còn có thể viết chữ.....” Đoạn Tinh thực bất đắc dĩ.

“Chặt tay!!!” Thần Tử Việt tiếp tục ra chủ ý.

“Còn có chân.....” Đoạn Tinh nghiêng răng nghiêng lợi.

“Vậy đem hẳn thiến trước, xong giết! Quan phủ lại không nói lưu lại người sống!” Dạ Lan San nhin không được vỗ bàn: “Cứ quyết định như vậy!”

“Vậy chuyện này ta đi làm là được rồi!” Đoạn Tinh thấy khuyên bảo vô vọng, không để ý ánh mắt khinh bỉ của Gia Cát Thiên Duyên nữa, nhanh chóng phản chiến:“Ta hiện tại sẽ đi!”

“Ta cũng đi!” Thần Tử Việt bỏ lại bát cơm.

“Ta cùng người!” Dạ Lan San cũng đứng lên.

“Không cần đi.” Đoạn Tinh vẻ mặt cầu xin:“Cũng không phải đại sự gì.”

“Đi?” Thần Tử Việt vẻ mặt nghi ngờ vây quanh Đoạn Tinh, xoay vòng vòng: “Người dường như rất không muốn ta đi tìm tên dâm tặc kia, tại sao?”

Đoạn Tinh trong lòng âm thầm kêu khổ, này không phải bởi vì người có ý đồ xấu hay hiếu kỳ lại hay chõ mỏ vào sao.

“Ta biết rồi!” Thần Tử Việt vỗ vỗ tay xoa thắt lưng, vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ:“Người cùng tên dâm tặc kia có một chân, muốn nhân cơ hội thả hẳn có đúng hay không!!”

Đoạn Tinh câm nín.

“Bên trong địa lao rất ẩm thấp, lại hàng năm không thấy ánh mặt trời, bên trong nấm mốc loang lổ rêu xanh khắp nơi, rần, rít, côn trùng, chuột, kiến, chướng khí tàn sát bừa bãi, phạm nhân bên trong có đôi khi khó tránh khỏi mắc bệnh lao. Tử Việt thiếu gia nội lực khiếm khuyết, Phó Bảo chủ là sợ nếu người tùy tiện đi vào khó tránh khỏi thân nhiễm tật bệnh a!” Gia Cát Thiên Duyên nói.

“Ách, thật buồn nôn.....” Thần Tử Việt mặt nhăn nhu.

“Hơn nữa nơi đó không ít người chết, nghe nói hàng đêm đều có chuyện ma quái!” Gia Cát đổ dầu vào lửa.

Thần Tử Việt run cả người: “Vây quên đi, ta không đi, ngươi cũng không cần thiện hấn, sáng mai trực tiếp giao cho quan phủ đi!”

“Được!” Đoạn Tinh nhẹ nhàng thở ra, lặng lẽ gơ ngón cái với Gia Cát Thiên Duyên — Ngươi được lắm, cứ nhiên lừa được tiểu thiếu gia a!

Gia Cát cũng rất đắc ý, nhướn nhướn mày — Đương nhiên!

Ăn xong cơm tối, Dạ Lan San hưng trí bừng bừng muốn cùng Thần Tử Việt nói chuyện phiếm, lại bị cản về phòng, đành phải rầu rĩ đi ngủ — Xem ra Tiểu Việt vẫn là mất hứng đi!

Ngọc Hồ Điệp lúc này cũng thật buồn bực, bị Dạ Lan San đánh cho một chưởng thất hôn bát tổ, hiện tại chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng như bị đóng băng, còn bị ném ở thủy lao ẩm thấp, càng nghĩ càng sinh khí, vì thế mở miệng mắng: “Đồ lừa đảo chết tiệt, cái gì mà giang hồ Đệ Nhất Lâu, phi!”

“Ngươi nói cái gì Đệ Nhất Lâu?” Đang lúc Ngọc Hồ Điệp chửi má nó, đột nhiên sau lưng truyền đến một thanh âm, hấn cả kinh lập tức quay đầu. Trong thủy lao rất rối, trong góc chỉ có một ngọn nến nhỏ, Ngọc Hồ Điệp chỉ có thể loáng thoáng nhận ra người trước mặt là nam nhân, che mặt không thấy rõ bộ dáng. Nhưng đôi mắt lộ ra bên ngoài rất đẹp, khóe mắt có chút cong cong, tuy rằng không thấy rõ vẻ mặt nhưng cũng là phong tình vạn chủng.

“Ngươi..... Ngươi là ai?” Ngọc Hồ Điệp nuốt nước miếng, trong lòng thầm mắng chính mình đến lúc nào rồi còn có tâm tình này.

“Ta là ai không quan trọng, quan trọng là, ngươi nếu biết điều ngoan ngoãn trả lời câu hỏi của ta, ta có thể cứu ngươi!” Người tới đưa ra điều kiện rất hấp dẫn.

“Ngươi..... Thật có thể cứu ta?” Ngọc Hồ Điệp có chút không tin.

“Đương nhiên.”

“Được! Ngươi hỏi đi!” Ngọc Hồ Điệp gật gật đầu, dù sao cũng chết, còn không bằng cược một phen.

“Ngươi tới nơi này thật sự là vì Thần Tử Việt?”

“Ta..... Còn muốn đánh bại Dạ Lan San!”

“Chỉ bằng ngươi?” Người bịt mặt cười nhạo.

“Cho nên nói, lão tử bị mấy tên lừa đảo Thiên Nguyệt Lâu cho lọt hố!” Ngọc Hồ Điệp vẻ mặt ảo não.

“Thiên Nguyệt Lâu?” Người bịt mặt hơi kinh hãi, Thiên Nguyệt Lâu là một bang phái mới nổi mấy năm gần đây trên giang hồ, chủ yếu phụ trách cung cấp tin tức, mạng lưới tình báo trải khắp nơi.

“Đúng vậy, lão tử để bọn họ hỏi thăm dưới gầm trời này còn có mỹ nhân nào ta chưa thấy qua, bọn họ nói Vân Sát Bảo tiểu thiếu gia Thần Tử Việt dung mạo như thiên nhân, đáng tiếc lần này ta còn là chưa gặp được!”

“Vây ngươi tại sao cố tình chọn ngay thời điểm này xuống tay? Ngươi không biết Dạ Lan San trở về hôm nay sao?” Người bịt mặt mặt nhú mày, tựa hồ còn có chuyện gì không ra.

“Cho nên nói ta bị bọn họ lừa! Tiêu tiền mua về một tin tức giả! Lúc bình thường dựa vào địa vị Vân Sát Bảo ở võ lâm ta cũng không dám xằng bậy, nhưng Thiên Nguyệt Lâu nói Dạ Lan San căn bản không luyện thành Âm Dao, trở về là vì khi luyện công tẩu hỏa nhập ma võ công mất hết, còn đòi ta 300 lượng hoàng kim nói là chỉ bán cho độc nhất vô nhị mình ta.” Ngọc Hồ Điệp tức giận.

“Phốc.....” Người bịt mặt cười ra tiếng, trước sau liên hệ hấn đã hiểu tại sao Thiên Nguyệt Lâu bán cho Ngọc Hồ Điệp tin tức giả, người nọ quả nhiên đủ tổn hại. Cởi bỏ nghi hoặc trong lòng, hấn đơn giản ngồi xổm xuống nhìn Ngọc Hồ Điệp: “Cho nên ngươi đến khiêu chiến? Nghĩ rằng đánh thắng Dạ Lan San sẽ thành danh?”

“..... Ai cần ngươi lo!” Ngọc Hồ Điệp then quá thành giận: “Ta đã trả lời xong câu hỏi của ngươi, ngươi rút cuộc có cứu ta ra ngoài hay không? Lão tử còn muốn đi tìm đồng cẩu Thiên Nguyệt Lâu kia tính sổ!”

“A?” Người bịt mặt kinh ngạc: “Ta khi nào thì nói cứu người ra ngoài, người ngày thường làm nhiều việc ác không biết vũ nhục bao nhiêu nữ tử nhà lành, giết người một nghìn lần cũng không đủ người còn muốn ta thả người?”

“Người gạt ta! Phi!” Ngọc Hồ Điệp nổi trận lôi đình, thầm nghĩ đi lên hung hăng đánh người, thân thể vừa mới động lại đau tê tâm liệt phế.

“Ta nói cứu người, lại không nói cứu người ra ngoài.” Người bịt mặt nhún nhún vai: “Là người tự mình hiểu sai, nói ta làm gì. Dạ Lan San võ công cực kì âm lãnh, bị y đả thương người sớm đã đau sống không bằng chết, ta nói cứu người chính là nói có thể cho người một viên dược, cho người không đau nữa mà thôi.”

“Người..... Ngô.” Còn chưa nói xong, Ngọc Hồ Điệp đã bị người nọ điểm á huyết, hơn nữa bị nhét một viên dược vào miệng.

“Đúng rồi.” Người bịt mặt kia đột nhiên như nhớ tới cái gì đó, xoay người nói: “Viên dược này ăn vào sẽ giảm bớt đau đớn, bất quá có tác dụng phụ.”

“Ngô.....” Ngọc Hồ Điệp ghen đỏ mặt, lại nói không ra lời.

“Đó chính là..... Người về sau sẽ si ngốc.....sẽ bắt lực!” Người bịt mặt nói xong nhướng mày, lắc mình nhảy ra khỏi thủy lao.

Chờ Ngọc Hồ Điệp phản ứng lại, hận không thể đập đầu chết, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau Đoạn Tinh dẫn người đến thủy lao. Ngọc Hồ Điệp bị trói đem ra, miệng ô ô, ánh mắt rời rạc, như thế nào cũng nói không ra lời. Gia Cát không khỏi sinh nghi, nâng tay dò xét sau đó hướng Đoạn Tinh nhú mày: “Á huyết của người này bị nội lực phong kín.”

“Cái gì?” Đoạn Tinh kinh hãi, điểm huyết bình thường thì thôi, cư nhiên là bị nội lực phong trụ, thiên hạ chỉ có vài người có loại công lực này, chẳng lẽ là Bảo chủ nửa đêm đến thủy lao?

“Chuyện gì xảy ra?” Dạ Lan San xa xa thấy bọn họ vây quanh một chỗ.

“Bảo chủ!” Đoạn Tinh vội vàng chạy tới: “Là người tối hôm qua phong trụ á huyết Ngọc Hồ Điệp?”

“Không a.” Dạ Lan San mặc danh kỳ diệu: “Ta tối hôm qua ngủ thẳng giấc.”

“Vậy là ai? Dễ dàng lên vào thủy lao chúng ta cũng không biết, hơn nữa nội lực lại mạnh như thế.” Gia Cát trầm tư.

Dạ Lan San nhú mày, giơ tay lên vận khí ở huyết vị Ngọc Hồ Điệp, sau đó lắc đầu: “Nội lực người này không thấp hơn ta, xuất thủ lại rất ngoan độc, sợ là cả đời hần đều như vậy.”

Liên tưởng tới toán nhân mã lần trước nghênh đón Dạ Lan San cũng bị thần bí nhân điểm huyết, sợ lần này là cùng một người, mọi người bắt đầu lo lắng, người này đến tột cùng là ai, xuất quỷ nhập thần lại có mục đích gì?

Dạ Lan San phát tay một cái: “Đoạn Tinh.....”

“Thuộc hạ hiểu được.” Đoạn Tinh nhẹ cúi đầu sau đó xoay người lên ngựa: “Xuất phát!”

Dạ Lan San xoa xoa huyết thái dương, loại công lực bá đạo này, rốt cuộc là ai?

“Tiểu Hắc!” Dạ Lan San đang tự hỏi, đột nhiên thấy Thần Tử Việt từ xa chạy tới, “Dâm tặc Tiểu Hắc kia đâu?”

Dạ Lan San khước miệng co rút vô lực, lời này....

“Ta không phải nói Tiểu Hắc là dâm tặc” Thần Tử Việt cũng đúng lúc phát hiện ngữ pháp mình sai: “Ta là nói cái tên Ngọc Hồ Điệp đâu?”

“Đoạn Tinh dẫn hần đi quan phủ.”

“A? Ta còn chưa thấy bộ dạng hần ra sao!” Thần Tử Việt thật thất vọng.

“Người gặp hần làm gì!” Dạ Lan San bất mãn: “Đúng rồi, người tối hôm qua có ra ngoài hay không?”

“Đương nhiên không có.” Thần Tử Việt nâng mắt: “Làm sao vậy?”

Dạ Lan San lắc đầu: “Không có, chỉ là gần đây dường như luôn có cao thủ ở phụ cận Vân Sát Bảo, người về sau phải cẩn thận.” Ý không muốn đem chuyện Ngọc Hồ Điệp nói cho Thần Tử Việt. Thứ nhất là không muốn làm cho hắn lo lắng, thứ hai là cảm thấy Thần Tử Việt nên vô ưu vô lự, tốt nhất cách mấy chuyện bản thủ này xa một chút.

“Ân, được. Đúng rồi Tiểu Hắc chúng ta đi đến Trúc Lâm phía sau núi đi, ta nói trù tử đem điểm tâm đưa đến Trúc Lâm, sau khi ăn xong người vừa lúc có thể trở về chuẩn bị, buổi chiều Gia Cát Thần Côn không phải còn thông báo chuyện nội vụ trong bang cho người sao!” Thần Tử Việt kéo Dạ Lan San bước đi.

“Ách.....” Kỳ thật Dạ Lan San rất muốn nói dựa theo di chúc lão Bảo chủ, Thần Tử Việt cũng phải tham dự sự vụ trong bảo, nhưng là nghĩ nghĩ vẫn không nói ra. Tử Việt từ nhỏ đã thấy phiên chuyện này, bản thân biết rõ hắn không thích còn lấy di chúc lão Bảo chủ đi áp đặt hắn tựa hồ không nên. Quên đi, muốn như thế nào liền như thế đấy, dù sao mình cũng có năng lực giúp hắn.

Đến phía sau núi nhìn điểm tâm thơm ngào ngạt, Thần Tử Việt không khỏi tươi cười rạng rỡ. Tay phải húp canh, tay trái vẫn không quên ngắt bánh bao. Dạ Lan San cười lắc đầu, lấy tay muốn thay hắn lấy hột cơm trên mặt xuống lại không dự đoán được Thần Tử Việt vừa lúc nghiêng đầu, ngón tay Dạ Lan San liền thuận thế xẹt qua bờ môi hắn, ẩm ướt mềm mại, hai người cũng không tránh khỏi sững sờ.

Dạ Lan San cuống quýt thu tay lại, mặt cũng không tự chủ đỏ lên, trên ngón tay tựa hồ còn giữ lại xúc cảm vừa rồi.

Đôi bên im lặng.....

“Tử Việt, ta.....” Dạ Lan San muốn nói gì đó hóa giải cảm giác xấu hổ trước mặt một chút.

“Tiểu Hắc” Thần Tử Việt đứng lên cầm cái thìa chỉ vào mũi Dạ Lan San nói: “Ta thấy ấn đường ngươi biến thành màu đen, hôm nay tất có một kiếp!”

“Thần Tử Việt ngươi sáng sớm ít rửa ta!” Dạ Lan San dở khóc dở cười, cái gì ấn đường biến thành màu đen. Minh hiện tại chỉ cảm thấy trên mặt bỗng đến chết người, ấn đường đỏ lên không sai biệt lắm, vừa định mở miệng phản bác, lại nghe từ xa truyền đến một tiếng gào thét chói tai, hai người không hẹn mà cùng quay đầu nhìn lại hướng Vân Sát Bảo, thấy đạn tín hiệu ở trên không nổ tung, trong lòng không khỏi cả kinh: Có người tấn công !

. . .

4. Chương 4: Mưu Kế

4, Mưu kế

Thấy có người tấn công Vân Sát Bảo, Dạ Lan San cũng chẳng quan tâm đấu võ mồm cùng Thần Tử Việt, một tay ôm hắn chạy vội trở về, đem Thần Tử Việt thả ở trong phòng nói đừng chạy loạn liền vội vàng xuống núi nghênh chiến. Thần Tử Việt nhìn bóng dáng y chập chập miệng, chấp tay sau lưng trượt vào phòng.

“Bảo chủ, là Quỷ Môn Nhân.” Thấy Dạ Lan San đã đến, Gia Cát Thiên Duyên chỉ xuống dưới.

“Quỷ Môn?” Dạ Lan San đứng ở bờ tường nhìn xuống dưới, quả nhiên người ở dưới y phục toàn là tử y*, trên mặt mỗi người còn đeo một cái mặt nạ quỷ dị, đích xác là đệ tử Quỷ môn. Không khỏi một trận nghi hoặc: “Vân Sát Bảo cùng Quỷ Môn nước giếng không phạm nước sông, bọn họ sao đột nhiên xâm phạm trắng trợn như vậy?”

*màu tím

“Gần đây Quỷ môn đổi tân chương môn, người này dã tâm lớn thủ đoạn lại ngoan độc, lại liên tiếp ở Trung Nguyên vô lâm giết người cướp của, đã sớm khơi dậy tức giận của nhiều người, kỳ thật các đại môn phái đã sớm chuẩn bị chờ Bảo chủ sau khi xuất quan liên kết Vân Sát Bảo thảo phạt, chỉ là ta còn chưa kịp thông tri Bảo chủ mà thôi.” Gia Cát lắc lắc cây quạt: “Chắc là Quỷ môn nhận được tin tức, cho nên mới đến dự định tiên phát chế nhân*.”

*đánh đòn phủ đầu

“Không biết lượng sức!” Dạ Lan San khê hừ lạnh lùng, cầm Ám Dao bay xuống tường thành. Đệ tử Quỷ môn nguyên bản đang vây lấy cửa chính Viên Mộc đột nhiên nhìn thấy một Hắc y nhân từ trên trời bay xuống, hai chân vừa chạm đất trong nháy mắt đá xanh trên nền nhất tề bị thổi bay nát bấy, không khỏi hít một hơi, người này nội lực thật mạnh!

Dạ Lan San một tay cầm Ám Dao chậm rãi ngừng đầu, ánh mắt âm trầm quét một vòng mở miệng nói: “Vừa chọn người giết, đã nghĩ đến tấn công Vân Sát Bảo của ta?”

Tiếng nói còn chưa dứt mọi người đã cảm thấy lồng ngực khó chịu, giống như bị người ta đánh trúng một chưởng, đã mơ hồ đoán được người này chính là Vân Sát Bảo chủ Dạ Lan San. Chương môn Quỷ môn U Mị là người thông minh, chỉ bằng thanh âm liền ý thức được mình đã trúng kế. Dạ Lan San nào giống tẩu hỏa nhập ma như lời tiêu sái của Thiên Nguyệt Lâu, rõ ràng là đã luyện thành Ám Dao Pháp, nếu không sao có được nội lực cường đại như thế? Lập tức hạ lệnh rút lui.

“Muốn chạy?” Dạ Lan San tung người, Ám Dao ở không trung quét ngang một đường, đường đao mang theo ô sắc, công phu không tới nửa chén trà nhỏ đã đem hơn 300 giáo chúng Quỷ môn đánh cho hoa rơi nước chảy, chương môn U Mị cũng bị Ám Dao gây thương tích ngã ngời trên mặt đất thổ dốc.

Xa xa, một người đè nén khí tức nhìn hồi lâu, thấy Dạ Lan San đắc thắng khoe miệng hân giương lên một độ cong, âm thầm cười cười lắc mình rời đi. Thân ảnh vừa động ngay cả một ngọn gió cũng không mang theo.

Dạ Lan San bắt lấy U Mị phi thân nhảy lên tường thành, tiện tay ném cho Bạch Nhược Manh, nói: “Đem những tên này thu thập xong rồi xem có thể đưa đi quan phủ hay là địa phương nào khác không, nuôi ở Vân Sát Bảo vừa chiếm chỗ lại phí lương thực.”

“Vâng!” Bạch Nhược Manh vội vàng lĩnh mệnh đi xuống chào hỏi đệ tử Quỷ môn bị trói, chuẩn bị đem lên kinh thành giao cho quan địa phương.

“Dạ Bảo chủ hảo thân thủ!” Một lão giả râu dài từ phía sau Gia Cát Thiên Duyên thông thả đi tới, vỗ tay nói: “Không ngờ Dạ Bảo chủ tuổi còn trẻ lại có thể có tu vi cao như thế, lão hủ bội phục!”

Dạ Lan San nhíu mày, vừa rồi không kịp chú ý, lão nhân này là ai?

“Bảo chủ, ông ta là Thần Bút Thám Hoa Thiết tiên sinh.” Gia Cát Thiên Duyên giải thích: “Thiết tiên sinh chuyên ghi lại đại sự vô lâm, ta mời ông đến giảng thuật lại chuyện giang hồ ba năm nay cho Bảo chủ, sáng nay vừa tới.”

“Nhờ Gia Cát quân sư có lòng mời, lão hủ mới có thể chính mắt nhìn thấy thần uy của Dạ Bảo chủ! Nghe nói Bảo chủ hôm qua còn bắt được Ngọc Hồ Điệp? Quả thật là anh hùng xuất thiếu niên, bội phục bội phục!” Thiết Bút Ông rung đùi đắc ý, trong lòng đã sớm đánh tốt một bản thảo để ghi lại hai kiện sự này.

“Quá khen!” Dạ Lan San ôm quyền: “Thiết tiên sinh vừa tới, không bằng đi xuống nghỉ ngơi trước, chờ ta xử lý sự vụ trong bảo, ngày mai lại nói chuyện, thế nào?”

“Bảo chủ xin cứ tự nhiên.” Thiết Bút Ông gật đầu, xoay người theo Gia Cát rời đi. Dạ Lan San cũng quay người trở về, dọc theo đường đi luôn ảo não, sao vận khí đen đủi như vậy, mới trở lại hai ngày liền đánh nhau liên tiếp, bằng không ngày mai đến miếu bái Bồ Tát hoặc thỉnh đạo sĩ về làm phép?

Trở về tìm Thần Tử Việt, phát hiện hắc ngũ nhãn mày chun mũi thở đều, không khỏi bật cười, sao vừa mới dậy lại có năng lực ngũ tiếp nhanh như vậy, đưa tay muốn xoa xoa mặt hắc lại phát hiện chính mình một thân máu đen, đành phải thu tay, nhẹ nhàng thay hắc đóng cửa phòng rồi xoay người rời đi. Nghe thấy cửa

phòng “lạch cạch” đóng lại, Thần Tử Việt ở trên giường trở mình, mở mắt chớp a chớp, khóe miệng cười xấu xa.

Lúc này trên đường đi, Đoạn Tinh cưỡi ngựa đi theo áp giải Ngọc Hồ Điệp, lúc đi qua một ngã rẽ tay phải nhẹ giơ lên, một ngưi mao châm lóe ánh màu xanh bay ra. Thân mình Ngọc Hồ Điệp tựa hồ hơi hơi giật một chút, sau đó liền trút hơi thở cuối cùng. Đoạn Tinh thở dài, sự tình liên quan đến thể diện Vân Sát Bảo, Ngọc Hồ Điệp tuyệt đối không thể sống, chính là sự tình tuy rằng vẫn dựa theo kế hoạch, nhưng đêm qua ngoài dự định lại khiến cho hắn bất an trong lòng, thần bí nhân này rốt cuộc là ai?

Buổi tối, Dạ Lan San đang ngưng thần đọc sách, lại thấy Thần Tử Việt nhanh nhẹn đi đến, trong lòng không khỏi vui vẻ: “Tiểu Việt.”

“Ân, nghe nói người hôm nay chỉ dùng một chiêu trong nháy mắt liền đả bại hơn 300 quỷ môn đệ tử, đem chương môn bọn họ tức giận học máu tại chỗ?” Thần Tử Việt ánh mắt đầy sùng bái.

Tuy rằng rất hưởng thụ ánh mắt sùng bái của hắn, nhưng Dạ Bảo chủ vẫn ăn ngay nói thật: “Nghe được ở đâu? Khoa trương như vậy.”

Thần Tử Việt đặt mông ngồi lên bàn: “Thiết Bút Ông a, ông ta đã viết xong “Dạ Bảo chủ Đồ Thủ chấn Quỷ môn”, bên trong chính là viết như vậy. Nói người chẳng qua là một đao nhẹ nhàng, nhất thời trời đất không có ánh sáng phi sa tấu thạch, Quỷ môn đệ tử lập tức tán loạn mọi nơi. Còn nói chương môn nhân Quỷ môn lúc bị Bạch tử kéo xuống luôn luôn gọi Dạ Bảo chủ thiếu niên anh hùng, hôm nay nhìn thấy, bại cũng tâm cam! Đúng rồi Tiểu Hắc, nghe nói Thiết lão đầu hiện tại đang viết một câu chuyện khác — “Dạ Lan San cô thân bắt Hồ Điệp”, người có hứng thú xem hay không?”

Dạ Lan San dở khóc dở cười: “Không phải là được xưng Thần Bút Đệ nhất Vô Lâm sao, sao lại khoa trương như vậy?”

“Thần Côn còn được Thiết Bút Ông viết có thể hô phong hoán vũ, này coi là cái gì! Hơn nữa, người là nhân vật truyền kỳ, bình bình đạm đạm ai hiếm lạ mà xem? Người cho ông ta viết đi, tốt xấu gì chuyện người đánh bại Quỷ môn cũng là thật, cũng không tính quá phàn” Thần Tử Việt tay cầm trái táo gặm a gặm: “Hắn đem người viết càng lợi hại, về sau lại càng không có ai dám đến nháo! Đây không phải là tâm nguyện của phụ thân lúc còn sống sao!”

“Cũng đúng.” Dạ Lan San nhìn bộ dáng Thần Tử Việt cúi đầu gặm táo giống như một con chuột nhỏ, đáng yêu làm cho người ta nhìn không được muốn xoa xoa, “Bất quá nghe nói hai người kia đều là bại hoại vô lâm muốn diệt trừ, khi giao thủ công phu bọn họ cũng không phải rất cao thâm, cần gì phí sức như vậy? Chẳng lẽ ba năm không gặp võ công mọi người đều tuột dốc?”

“Không phải.” Thần Tử Việt chân thành nói: “Thứ nhất là bởi vì võ công người thật sự rất tốt, thứ hai là vì kỳ thật mọi người cũng không phải đánh không lại họ mà là những người này xuất quỷ nhập thần người khác căn bản không tìm được.”

Dạ Lan San càng nghi hoặc: “Vậy bọn họ làm sao mà như trúng tà tới cửa tìm ta quyết đấu?”

“Ách..... Tiểu Hắc người thật muốn biết?” Thần Tử Việt hỏi.

“Đương nhiên.” Dạ Lan San nhìn Thần Tử Việt chằm chằm: “Người biết lý do?”

“Ta nào biết.” Thần Tử Việt nhảy xuống bàn vỗ vỗ mông: “Người đi hỏi chương môn Quỷ môn chẳng phải sẽ biết sao! Còn ở thủy lao đi, ngày mai mới tiến bước, ta và người cùng đi!”

“Đúng vậy!” Dạ Lan San vỗ vỗ đầu: “Ta thật sự là đầu heo!” Thần Tử Việt cười: “Ân, ta biết, ta từ nhỏ đã biết!”

Hai người đi vào thủy lao nhìn thấy hơn hai mươi người trấn thủ, xem ra chuyện Ngọc Hồ Điệp đêm qua làm cho mọi người rất cảnh giác. Dạ Lan San phát tay: “Mở cửa, ta muốn đi vào!”

“Này.....” Thủ vệ sắc mặt khó xử: “Gia Cát tiên sinh phân phó qua, bất luận ai cũng không chuẩn đi vào!”
Nguồn :

Dạ Lan San trừng mắt: “Bảo chủ là ta hay là tên Thần Côn kia?!”

Thủ vệ mặt khóc tang, trong lòng nói là ngải, vừa định trả lời lại bị Thần Tử Việt cắt lời: “VẬY quên đi, chúng ta không đi vào, người đi đem U Mị ra đây! Gia Cát chỉ nói không thể cho người bên ngoài đi vào, lại không nói không cho người ở bên trong đi ra, vừa lúc thủy lao kia ầm thấp như chớp, không đi vào rất tốt!”

Thủ vệ nghĩ nghĩ, đạo lý này cũng đúng, không đắc tội người tốt làm việc đi! Vì thế rất cảm kích hướng Thần Tử Việt cười cười, xoay người chạy vào. Dạ Lan San còn đang canh cánh trong lòng dựng râu trợn mắt: “Rõ ràng lão tử mới là Bảo chủ!”

Thần Tử Việt cười: “Ngày mai bỏ đậu vào cơm Thần Côn!”

Dạ Lan San cũng nhin không được cười ra tiếng, ngấm lại quay đầu hỏi: “Tiểu Việt người chưa vào, sao biết thủy lao ầm thấp như chớp?”

Thần Tử Việt bĩu môi: “Ngày đó chính Thần Côn nói! Còn chuyện có ma quái! Mới không muốn đi vào!”

Một lát sau, thủ vệ đem U Mị trói gô đi ra, lại lấy ghế cho hai người họ rồi cáo lui rồi đi, canh giữ ở chung quanh.

“Người tại sao muốn tấn công Vân Sát Bảo của ta?” Dạ Lan San nhìn U Mị lạnh lùng mở miệng.

“Ta nếu nói, Dạ Bảo chủ có thể đáp ứng ta một điều kiện hay không?” U Mị hỏi lại.

“Điều kiện gì?” Dạ Lan San nhú mày.

“Diệt Thiên Nguyệt Lâu!” U Mị nghiêng răng nghiêng lợi.

Dạ Lan San sững sốt: “Liên quan gì đến Thiên Nguyệt Lâu?”

U Mị hừ một tiếng, nhắm mắt lại nói: “Người đáp ứng ta ta liền nói cho người biết lý do!”

Dạ Lan San cười lạnh: “Người có nói hay không, ta cũng không đi diệt Thiên Nguyệt Lâu.”

U Mị mở mắt ra, vẻ mặt không thể tin: “Người không muốn biết chân tướng?”

“Ta muốn biết, nhưng ta không muốn bị người khác uy hiếp. Lại càng không muốn vì người đi làm chuyện gì đó.” Dạ Lan San thản nhiên mở miệng, trong thanh âm không có tí cảm xúc.

“Nếu ta nói cho người biết là diệt Thiên Nguyệt Lâu đối với người cũng có lợi?” U Mị vẫn không buông bỏ nói điều kiện.

“Đi, Tiểu Hắc, nơi này lạnh quá, chúng ta đi về ngủ.” Nãy giờ không nói gì Thần Tử Việt đột nhiên mặt buồn ngủ mông lung đứng lên túm túm Dạ Lan San: “Người này nhìn qua điên điên khùng khùng hỏi cũng không ra cái gì, bộ dạng cũng rất khó coi, ngày mai lột sạch vứt xuống sau núi đem đi uy lang xong hết mọi chuyện.”

“Người dám!” U Mị kêu thê lương, Quỷ môn đệ tử sợ nhất chính là hài cốt không còn, như vậy chắc chắn trở thành lệ quỷ, vĩnh viễn rơi vào Tu La địa ngục.

“Tại sao không dám? Người chẳng qua là bại tướng của ta mà thôi, Tiểu Việt nói cái gì thì chính là cái đó, người nếu hiện tại nói ra ta còn có thể suy nghĩ cho người được toàn thân.” Dạ Lan San ngữ khí trầm thấp.

“..... Thiên Nguyệt Lâu truyền tin tức cho chúng ta, nói người không thể khống chế Âm Dao Pháp khiến tẩu hỏa nhập ma vô công mất hết, chúng ta mới tới tìm người.” U Mị lựa chọn thỏa hiệp, lại như trước nghiêng răng nghiêng lợi.

Trách không được ngày hôm qua Ngọc Hồ Điệp hỏi mình vì sao không có tẩu hỏa nhập ma, nguyên lai cũng là do mua tin tức của Thiên Nguyệt Lâu. Thiên Nguyệt Lâu, cư nhiên là Thiên Nguyệt Lâu! Bọn họ cho mình là thằng ngốc sao?! Tức giận dần dần lan ra cả con người, hai tròng mắt nguyên bản thâm sâu lúc này lại càng như hồ sâu không đáy, y thật sự tức giận. Thần Tử Việt phát tay một cái ý bảo thủ vệ mang U Mị đi, còn mình theo Dạ Lan San trở về.

“Nè, Tiểu Hắc, người không cần sinh khí, đi nhanh như vậy làm gì!” Thần Tử Việt đi theo Dạ Lan San thở hồng hộc.

“Đoạn Tinh trở về chưa?” Dạ Lan San niết niết ngón tay.

“Ngô..... Người trước tiên đừng sinh khí, Đoạn Tinh Gia Cát cũng là muốn tốt cho người, người nghĩ nha, không bán tin tức giả cho bọn họ, bọn họ sao lại đến tìm người? Hiện tại người đều đem bọn họ đánh bại, hơn nữa Thiết Bút Ông kia thêm dầu vào lửa..... Ách, là dệt hoa trên gấm nhất nhất khoa trương, như vậy người về sau ở trên giang hồ sẽ sống yên bình đi. Dù ba năm trước đây người rất lợi hại, nhưng là ba năm qua đi mọi người đều đối với người có điểm không phục. Người sau khi xuất quan sẽ có người tìm có đến, chỉ là chuyện sớm hay muộn, hiện tại chúng ta tự mình cho người xấu tìm đến, người đánh cũng đã ghiền, lại vì vô lâm trừ bỏ tai hại. Cũng có thể uy hiếp đến cái gọi là Danh môn chính phái dám đối Vân Sát Bảo tâm hoài bất chính, kỳ thật cũng không tệ a!” Thần Tử Việt kéo kéo Dạ Lan San giải thích.

“Hơn nữa, lại không có người biết Thiên Nguyệt Lô là phân đà của Vân Sát Bảo, về phần mua tin tức giả của chúng ta, những người đó phần lớn làm nhiều việc ác cũng không cần lưu lại người sống. Như vậy danh dự Thiên Nguyệt Lô ở trên giang hồ cũng sẽ không bị ảnh hưởng, có phải hay không?”

Nghe Thần Tử Việt nói một tràng dài như vậy, lửa giận trong lòng Dạ Lan San tiêu xuống một nửa. Ân, Tiểu Việt là vì lo lắng cho mình. Nhưngغمغم lại vẫn thật sinh khí: “Chẳng lẽ ba người bọn họ coi ta như gốc tử mà đùa giỡn?!”

“Ách..... Chúng ta có thể đặt điều kiện với Thần Côn và Đoạn Tinh đi!” Thần Tử Việt đảo tròn mắt: “Tiểu Hắc người có muốn đi Giang Nam không? Chúng ta nói với Đoạn Tinh, tháng sau chúng ta đi tuần tra hiệu buôn Vân Sát Bảo, du sơn ngoạn thủy, để cho hắn tiếp tục buồn bực ở đây quản một đồng chuyện trong bảo!”

5. Chương 5: Du Ngoạn

5, Du ngoạn

“Ách..... Bảo chủ, người mới sáng sớm đứng canh giữ trước cửa phòng ta có chuyện gì?” Đoạn Tinh buổi sáng mới vừa bước ra cửa liền nhìn thấy Dạ Lan San đứng khoanh tay dựa cột.

“Đến đến đến, Đoạn Đoạn, chúng ta thương lượng chuyện này!” Dạ Lan San cười nghiêng răng nghiêng lợi, túm hắn vào phòng đóng sầm cửa lại, Gia Cát Thiên Duyên sáng sớm tản bộ vừa vắn đi ngang qua thấy một màn như vậy không khỏi hít một ngụm khí lạnh. Ánh mắt đỏ của Bảo chủ..... gọi là ánh mắt gì a.....?

Tuy rằng Đoạn Tinh bình thường miệng có hơi tiện, nhưng làm người cũng không tệ lắm, mình thấy chết mà không cứu thì cũng quá không có lương tâm đi. Vì thế vội vàng xông lên gõ cửa, một bên gõ một bên kêu: “Bảo chủ, Bảo chủ người bình tĩnh một chút a, Đoạn Tinh hắn tư sắc tầm thường đáng người cũng tầm thường tối hôm qua bốn ba một đêm gấp trở về lại chưa tắm rửa, người muốn hay không đổi cái..... Ngô.....” Còn chưa nói xong thì thấy cửa phòng mở ra, Dạ Lan San vươn tay túm cổ áo Gia Cát lôi vào, sau đó cửa phòng lại một lần nữa bị đóng sầm lại. Thấy thế, vừa rồi vẫn trốn ở một góc do dự có nên đi lên hỗ trợ hay không Bạch Nhược Mạnh lập tức trấn định đứng lên, sau đó quyết tuyệt xoay người rời đi, không thấy, ta cái gì cũng không thấy!

Mọi người ai cũng không chú ý tới, trên nóc nhà, có người ôm bụng cười đến gập lưng.

Một canh giờ sau, Dạ Lan San chỉnh lại cổ áo từ bên trong bước ra, tâm tình rất tốt trượt đi tìm Thần Tử Việt.

Bên trong phòng, hai người vừa bị cấu bị véo tròng mắt nhìn nhau.

“Bảo chủ làm sao biết chúng ta lừa y?” Đoạn Tinh xoa xoa bả vai, đau quá!

“Bảo chủ trưởng thành rồi chúng ta lừa y cũng không đúng.” Gia Cát xoa cánh tay hít ngụm khí lạnh, tiểu tử chết tiệt, xuống tay ngoan độc như vậy.

“Thần Côn!” Đoạn Tinh đột nhiên nhớ tới một chuyện: “Người vừa rồi nói ai tư sắc tầm thường đáng người tầm thường không tắm rửa?!”

“Ta còn không phải vì cứu người sao!” Gia Cát lấy ánh mắt chặn lời hấn: “Ta còn tưởng Bảo chủ..... Bất quá ngẫm lại cũng đúng, người như vậy Bảo chủ sao có thể coi trọng người!”

“Người nói cái gì?” Đoạn Tinh giận dữ, nhào tới nắm tóc y: “Tiểu gia ta nhìn khó coi?”

Gia Cát đầu bị túm sinh đau, trong lòng lại ghen khuất, nghĩ rằng lão tử đường tốt không đi sao lại tới cứu cái tên luôn khinh bỉ mình này! Vì thế cũng nhào lên đánh trả, hai người đánh đến loạn thất bát tao, Đoạn Tinh không cẩn thận trượt chân bổ nhào lên người Gia Cát, vì thế môi cùng môi áp vào nhau.....

Đoạn Tinh ở trên người Gia Cát, hai người mắt to trừng mắt nhỏ một trận, đột nhiên đồng thời bắn ra.

“Phi phi phi!” Gia Cát lấy tay áo liều mạng chùi miệng: “Dâm tặc!!”

Đoạn Tinh cũng liều mạng súc miệng: “Người mới dâm tặc, thấy ta đến người sao không tránh ra!”

“Người nhanh như vậy ta làm sao tránh!” Gia Cát tự nhận xui xẻo, hùng hù hỏ hỏ trở về phòng đi luyện được, họ Đoàn, đánh không lại người, dùng được chính chết người!

Đoạn Tinh nhìn phòng mình một mảnh hỗn độn, cảm giác buồn bực sâu sắc.

“Tử Việt!” Dạ Lan San kích động nắm lấy tay Thần Tử Việt, “Đầu tháng sau ta cùng người đi Giang Nam!” Thần Tử Việt tâm tình cũng tốt lắm, so sánh ra, Tiểu Hắc so với Đoàn Tinh chơi vui hơn nhiều!

“Đúng rồi, người hôm nay không phải muốn đi nghe Thiết lão đầu kể chuyện của võ lâm trong ba năm nay sao?” Thần Tử Việt chột chột Dạ Lan San.

Dạ Lan San mặt nhăn mày nhú: “Lão nhân kia khoe khoang tán dóc, không thể tin.”

“Vậy thì đến đọc sách đi, dù sao nhàn rồi cũng nhàm chán, hướng hồ lão đầu kia mấy ngày nay vẫn ăn không ở không!” Thần Tử Việt lôi Dạ Lan San đi. Dạ Lan San bất đắc dĩ đành phải đuổi theo.

“Oa, nhiều sách như vậy a!” Vừa vào cửa liền nhìn thấy mấy cái bàn đầy thư quyển, Thần Tử Việt không khỏi thở dài: “Tất cả ân oán giang hồ đều ở đây?”

“Đó là đương nhiên, nguyện vọng bình sinh của Thiết mỗ chính là ghi chép lại các chuyện trên giang hồ!” Thiết Bút Ông thật tự hào.

Thần Tử Việt nhú mày: “Người mỗi lần xuất môn đều mang theo nhiều sách như vậy, không bị rớt sao?”

Thiết Bút Ông mặt co rút: “Lần này kỳ thật là vì tường thuật cho Dạ Bảo chủ mới đem theo, ngày thường cũng không mang nhiều như vậy.”

“Nơi này có viết ta hay không?” Thần Tử Việt hứng thú.

“Ách..... Thần lão Bảo chủ nghĩa bạc vân thiên*, Thần tiểu công tử đương nhiên cũng có.” Thiết Bút Ông có chút chột dạ.

*Nghĩa : là tình nghĩa, làm việc nghĩa ; Bạc: ở đây là động từ có nghĩa là che lấp ; Vân Thiên : mây trời

Là hành động có ý nghĩa, hay là tình nghĩa lớn đến nỗi che lấp cả mây trời rộng lớn. Tương tự như câu “Nghĩa khí giút trời” của . (tang thuyien)

“Thật không thật không, ở đâu ở đâu?” Thần Tử Việt thân thủ đông bay vùn vụt, tây bay vùn vụt.

“Cái này..... ngày thường nhớ nhiều chuyện rất phức tạp, trong khoảng thời gian ngắn nghĩ không ra cụ thể ở đâu, rất khó tìm, không chừng nằm trong số ít không mang theo.....” Thiết Bút Ông đáp ứng.

“Như vậy a..... người tới!” Thần Tử Việt phất tay một cái gọi một nhóm người đi vào: “Đem thư quyển trên bàn về, gọi những người khác cùng nhau luân phiên tìm ra quyển viết về ta!”

“Thần tiểu công tử, việc này không ổn.....” Thiết Bút Ông gáy đổ mồ hôi muốn đi lên ngăn cản, lại bị Thần Tử Việt ngăn lại: “Có cái gì không ổn? Không cần nhỏ mọn như vậy đi, xem xong rồi trả lại cho người! Người trước kể chuyện giang hồ cho Tiểu Hắc đi!”

Thiết Bút Ông tay trái gà không chặt, chỉ phải quay đầu hướng Dạ Lan San xin giúp đỡ.

“Lão tiên sinh yên tâm, cam đoan sẽ không phá hư đồ của người, xem xong sẽ trả toàn bộ!” Dạ Lan San lời thề son sắt, Tử Việt tò mò thì cứ cho hắn xem, Thiết Bút Ông này sao nhỏ mọn như vậy, viết ra cũng không phải là vì cho người ta xem sao?

Thiết Bút Ông trơ mắt nhìn thư quyển bị mang đi, cảm thấy khí huyết dâng lên, có chút choáng váng đầu.

Hai canh giờ sau, Thần Tử Việt rốt cục như ý nguyện lấy được thứ có liên quan đến mình, ngồi trên nóc nhà ôm đầu không nói lời nào.

“Ừ, Tiểu Việt!” Dạ Lan San chột chột Thần Tử Việt: “Người không cần sinh khí a!”

“Ông ta nói người thiếu niên anh hùng thiên phú dị bẩm.”

“Àn.”

“Ông ta nói cha võ công cái thể nghĩa bạc vân thiên.”

“Àn.”

“Ông ta nói Đoạn Đoạn phong lưu phóng khoáng thanh niên tài tuấn.”

“Àn.”

“Ông ta nói Gia Cát thần cơ diệu toán tuấn tú cao ngạo.”

“Àn.”

“Ông ta còn nói Bạch tỷ lòng hiệp nghĩa không thua kém đáng mày râu.”

“Àn.”

“Vậy ông ta vì sao nói ta chơi bởi lâu lổ không tư tiến thủ cả lơ phất phơ cử chỉ lỗ mãng hành vi càn rỡ thân không có sở trường?” Thần Tử Việt vẻ mặt bi phẫn.

“Ông ta nói vậy.” Dạ Lan San ôn nhu khuyên nhủ: “Người cũng biết văn nhân mặc khách* luôn khoa trương, không thể tin, không tức giận không tức giận.”

*người có học

Thần Tử Việt không nói gì, vành mắt hồng hồng.

Dạ Lan San thấy thế khẩn trương một trận, lấy tay ôm Thần Tử Việt vào trong lòng: “Tiểu Việt, người quản ông ta viết cái gì, chúng ta đều biết người không phải như vậy là được rồi, cho dù người thật sự cái gì cũng không tốt, ta vẫn thích người nhất.”

Thần Tử Việt đỏ mặt, vốn cũng không còn sinh khí bao nhiêu, chỉ là muốn trêu chọc Dạ Lan San, không nghĩ tới y vẫn ngây ngốc như lúc còn nhỏ.

Thấy Thần Tử Việt không nói gì, Dạ Lan San định ôm hắn từ trên nóc nhà nhảy xuống: “Bằng không ta đem thư quyển của lão nhân kia đốt hết cho người hả giận!” BẠN ĐANG ?

“Thôi đi” Thần Tử Việt xoa xoa mũi: “Dù sao cũng không quan hệ, huống hồ ông ta viết nhiều như vậy cũng không dễ dàng.”

Dạ Lan San kinh hãi, Tử Việt thật hiểu chuyện y như lúc nhỏ.

Nghĩ nghĩ, Thần Tử Việt lại oán hận nói: “Không được, Tiểu Hắc người đi đem thư quyển viết về ta đốt đi, ngoài ra ta sẽ đi hỏi độc dược của Thần Côn, làm cho tử lão đầu kia về sau nhất viết bậy bạ về ta sẽ chết ngay đơ!”

Dạ Lan San đỏ khốc đỏ cười.

Buổi sáng hôm sau, mọi người đang cùng nhau ăn điểm tâm đột nhiên có thủ vệ nghiêng ngả lão đảo chạy vào: “Bảo chủ, Tây Vực Hồng Liên Giáo ở dưới chân núi khiêu khích, nói muốn lấy thủ cấp của Bảo chủ đi tế thiên!”

Dạ Lan San mặt tối sầm, Đoạn Tinh Gia Cát cùng Bạch Nhượng Mạnh tập thể đem đầu chôn trong chén, không có nghe thấy a không phát hiện a.

Đặt chén cơm xuống, đứng dậy, lấy Ấm Đào, rời đi.

Ngày thứ hai mọi người đang ở trong phòng nghị sự.

“Báo..... Báo chủ, Tây Nam Si Ngục Đường ở dưới chân núi nói muốn lấy mạng Báo chủ!”

Đoạn Tinh ngẩng đầu nhìn xà nhà, Gia Cát cúi đầu dẫm con kiến, Dạ Lan San rất đúng mực tiếp tục xuống núi.

Ngày thứ ba..... Tây Hạ Tà Giáo.....

Ngày thứ tư..... Mạc Bắc Dương Môn.....

Ngày thứ năm.....

Ngày thứ sáu.....

Ngày thứ bảy, lại tới thêm một Lạc Hà Sơn Trang nói muốn khiêu chiến, tính tình tốt như Dạ Báo chủ rốt cục cũng bạo phát. Đoạn Tinh thấy thế nơm nớp lo sợ nói: “Cuối cùng, chỉ còn một tên cuối cùng, Thiên Nguyệt Lâu tổng cộng bán 7 phần tin tức giả ra ngoài, đây là cái cuối cùng!” Dạ Lan San không nói gì, lấy tay xách Đoạn Tinh đi đến cửa Vân Sát Bảo, hất một cái đem hắn ném xuống dưới thành quát: “Một mình người đối phó, tiểu gia ta không chơi nữa!”

Nửa tháng sau, quan phủ phóng xuất Hoàng Bổng, Vân Sát Bảo chủ Dạ Lan San thiếu niên oai hùng vì dân trừ hại, liên tục diệt trừ bảy tên bại hoại, duy hộ thanh bình thắng thế, đặc thưởng cho hoàng kim vạn lượng. Đồng thời, Thiết Bút Ông đã ở trên giang hồ truyền ra, rất nhiều người đều nhớ lại ba năm trước đây ở tang lễ Thần Sơn, có một thiếu niên tính hơi trẻ con nhưng có nội công kinh người.

Vì thế Vân Sát Bảo cùng Báo chủ Dạ Lan San, lại một lần nữa trở thành truyền kỳ trong miệng người đời.

Mà lúc này, Dạ Lan San cùng Thần Tử Việt đang cưỡi ngựa nghiêng ngả rời khỏi Vân Sát Bảo, hướng tới phía đông nam một đường giục ngựa chạy, dọc đường chỉ cảm thấy trời đất bao la, ngay cả tâm tình cũng thoải mái không ít.

“Tiểu Hắc, sắc trời không còn sớm, chúng ta hôm nay đến Tê Hà Trấn phía trước nghỉ ngơi đi.” Thần Tử Việt ở trên ngựa lắc lư.

“Ấn.” Dạ Lan San gật gật đầu, chạy suốt hai ngày đường quả thật có chút mệt mỏi. Vì thế hai người ra roi thúc ngựa, rốt cục trước lúc mặt trời lặn chạy tới một khách điểm, lên lầu tìm một nhã trang, hai người gọi rượu và thức ăn một bên từ từ ăn, một bên ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ.

Đang lúc hai người ăn một nửa, đột nhiên thấy có người nghiêng ngả lão đảo lao thẳng lại đây, Dạ Lan San vội vàng kéo Thần Tử Việt sang một bên, người nọ “loảng xoảng” ngã ập xuống bàn, nước canh đồ ăn rau quả dính đầy người, trên ót còn dính lại xương cá.

“Tiểu tiện nhân ngươi!” Người nọ từ trên mặt đất bò dậy, xoay người thẹn quá hóa giận mắng: “Lão tử coi trọng ngươi cho ngươi mặt mũi! Ngươi còn không biết điều.”

Thấy rõ người nọ là dạng gì, Dạ Lan San cùng Thần Tử Việt không tự chủ hít một hơi, bộ dạng người này..... Phải nói là quá xấu a. Mặt to như cái khay, ngũ quan lại nhỏ, còn chụm lại một chỗ, thân hình không cao lại mập muốn chết, lại còn cố tình mặc một thân lụa là gấm vóc, nhìn qua rất giống một cái bánh chưng được vẽ nhiều màu bao lại.

“Tiểu Hắc, người này thực bỉ ổi!” Thần Tử Việt vẻ mặt chán ghét kéo kéo tay áo Dạ Lan San: “Chúng ta đổi chỗ ăn cơm đi.” Thần Tử Việt nói chuyện thanh âm không lớn nhưng người chung quanh nghe được rõ ràng, đều không khỏi bật cười, tên mập kia mặt tối sầm, xoay người quát: “Vừa rồi ai nói? Không muốn sống phải không?!”

“Người ta nói là nói thật, có cái gì không được!” Trong góc đối diện có một hồng y thiếu nữ đứng lên linh hoạt đi tới: “Kim Lão Lục, hôm nay cho người một cước đã là nhẹ, lần sau ta còn nhìn thấy người, ta sẽ lột da của người ra!”

“Hừ, người chờ, chờ người bị lão tử chém đầu ta xem người còn oai phong cái gì!” Lão mập kia hung tợn nói, sau đó liền dẫn theo tùy tùng lão đảo đi xuống lầu, lầm bầm — Vừa rồi một cước kia chỉ đến thất lưng. Thiếu nữ nghe vậy sắc mặt tối sầm, sắp nổi giận lại bị một thanh niên đáng vẻ thư sinh bên cạnh giữ chặt khuỷu nhũ: “Tiểu Cửu, đừng vọng động, cứ Bang chủ quan trọng hơn.” Hồng y nữ tử thở dài thật mạnh, xoay người trở về chỗ ngồi, thư sinh kia nguyên bản cũng định đi theo trở về, nghĩ nghĩ lại quay đầu thì lễ với Dạ Lan San bọn họ: “Xin lỗi, quấy rầy nhị vị ăn cơm, ta sẽ nói với chưởng quầy tính rượu và thức ăn lên ta.”

“Không cần không cần!” Thần Tử Việt phất tay một cái: “Nhìn người cũng là người tốt, đúng rồi, vừa rồi tên mập kia nói cái gì Bang chủ, có phải Bang chủ nhà người đã xảy ra chuyện hay không?”

Dạ Lan San nhìn trời, trên thế giới này tại sao lại có một kỳ nhân hay tò mò như Thần Tử Việt.

“Nói ra rất dài.” Thư sinh lắc đầu cười khổ rời đi. Thần Tử Việt lòng hiếu kỳ không được thỏa mãn, lôi kéo cánh tay Dạ Lan San cọ a cọ: “Tiểu Hắc, làm sao bây giờ, ta tò mò.”

Từ nhỏ đến lớn, Dạ Lan San đã sớm biết một khi tính hiếu kỳ Thần Tử Việt nổi lên, thì tuyệt đối không có khả năng hạ xuống, lần này đương nhiên cũng giống vậy, ngấm lại liền kéo Thần Tử Việt sang ngồi bàn bên cạnh hai người, lại gọi thêm vài thứ từ từ ăn — Dù sao vừa rồi cũng mới ăn có một nửa.

Hồng y thiếu nữ kia bụng đầy tâm sự, cũng không chú ý tới hai người Dạ Lan San, chỉ là đùa không hề đụng vào thức ăn, thư sinh nhìn đau lòng, thay nàng múc canh nói: “Tiểu Cửu, người trước đừng lo lắng, Nhạc bang chủ lần này là bị người ta hãm hại, chờ chúng ta tìm được chứng cứ, người liền không có việc gì.”

Hồng y thiếu nữ tâm sự nặng nề như trước không nói chuyện, thật lâu sau, nàng buông đùa ngẩng đầu nói: “Lạc Cẩm, cha ta đối với người như vậy, người còn giúp người, đa tạ người.”

Thư sinh cười cười, cũng không nói gì, cơm nước xong sau hai người liền lên lầu nghỉ ngơi. Thần Tử Việt ở một bên nghe lén nửa ngày trời cũng không thu được tin tức gì hữu dụng, làm sao cam tâm, ở lầu này thuê một phòng, tiếp tục ghé vào trên tường nghe a nghe. Dạ Lan San đỏ khốc đỏ cười nhìn hắn giống như con thằn lằn dán trên tường, vẻ mặt lại chuyên chú, không khỏi nổi lên một cổ cảm giác vô lực.

6. Chương 6: Hãm Hại

6, Hãm hại

Thần Tử Việt bám vào trên tường nghe nửa ngày, xoay người bĩu môi, rầu rĩ nói: “Cái gì cũng không nghe thấy.” Dạ Lan San vui vẻ: “Đương nhiên rồi, đây là khách điểm tốt nhất, vách tường cũng dùng tới gỗ cách âm tốt, người đương nhiên cái gì cũng không nghe thấy.”

Thần Tử Việt không cam lòng, khẽ cắn môi mở cửa sổ định nhảy ra ngoài, Dạ Lan San hoảng sợ vội vàng tiến lên giữ chặt hắn, nồn nóng nói: “Người làm cái gì vậy?”

“Ta lên trên nghe a!” Thần Tử Việt xoay người tròng mắt. Dạ Lan San bắt đắc dĩ, đành phải dẫn hắn theo phi thân lên nóc nhà, ban ngày nhìn hồng y thiếu nữ kia đập tên mập một cước, xem ra cũng có chút nội lực, cho nên hai người tự giác bình nội tức, cẩn thận gõ một mái ngói cuối xuống dưới nhìn.

Bên trong phòng, thiếu nữ đang cầm một cái bọc vải đặt trên bàn, sau khi mở lấy một khối ngọc màu tím nhạt được chạm trở ra, nhẹ nhàng vuốt. “Tiểu Cửu, đây là cái gì?” Thư sinh hỏi, hai người trên nóc nhà đồng thời gật gật đầu — Ngô, hỏi rất hay!!

Thiếu nữ thở dài: “Phụ thân chính là vì nó mới bị hãm hại.”

“Người nói Nhạc bang chủ là vì không chịu giao khối ngọc này ra, mới bị Hoàng Thiên Sở vu hãm thông đồng với địch phản quốc?” Thư sinh nhận lấy khối ngọc nhìn nhìn, nói: “Ngọc này đúng là hảo ngọc, nhưng cũng nhìn không ra có cái gì kỳ lạ, tại sao nhiều người muốn nó như vậy?”

“Cái này gọi là Thiên Cơ Thạch, nghe nói nếu có thể nhìn xuyên qua khối Ngọc Thạch huyền cơ này, là có thể tìm được mỏ vàng long mạch” Thiếu nữ đem khối ngọc bỏ lại trong túi, “Truyền thuyết mà thôi, ta không tin, nhưng phụ thân tin.”

Thiên Cơ Thạch? Trên nóc nhà hai người đồng thời sửng sốt, Thiên Cơ Thạch tục truyền là truyền gia chi bảo của Phi Hổ Bang chủ Nhạc Hồng, lại nhớ tới thư sinh kia gọi hồng y thiếu nữ Tiểu Cửu, chẳng lẽ là Nhạc Cửu Nghiên con gái độc nhất của Nhạc Hồng. Chính là Nhạc Hồng ở trên giang hồ vẫn có chút địa vị, làm người cũng coi như hào sảng. Trước đó không lâu đi Vân Sát Bảo cầu hôn Dạ Lan San còn uy phong bát diện, như thế nào hiện tại nghe ra lạnh ít dữ nhiều?

Thần Tử Việt chợt Dạ Lan San nhỏ giọng nói: “Nhạc phụ người bị bắt!”

Dạ Lan San trừng mắt nhìn: “Người nói bậy bạ gì đó!” Lúc kích động không kiềm chế âm lượng, khiến thiếu nữ trong phòng lập tức cảnh giác ngẩng đầu, tiện tay quăng một chén trà lên, thấy bị người phát hiện Dạ Lan San cũng không lên lút nữa, đơn giản mang theo Thần Tử Việt phá cửa sổ mà vào, muốn đem mọi chuyện biết rõ ràng.

“Các người rốt cuộc là người phương nào?” Nhạc Cửu Nghiên thấy khinh công Dạ Lan San, tự biết không phải đối thủ của y, chỉ là đem thư sinh bảo hộ ở sau người lớn tiếng hỏi.

“Y là Vân Sát Bảo Dạ Lan San, ta là Thần Tử Việt, chúng ta nghe nói Phi Hổ Bang Nhạc lão bang chủ bị người hãm hại, mới muốn biết rõ chân tướng sự tình, cô nương không cần kinh hoảng.” Thần Tử Việt vỗ vỗ ngực, vẻ mặt như thật.

“Người là Bảo chủ Vân Sát Bảo?” Nhạc Cửu Nghiên giật mình nhìn Hắc y nhân trước mắt, mái tóc đen dài tùy ý buộc phía sau, ngũ quan thâm thúy giống như đao tước, thân hình cao nhưng không gầy, cầm trong tay một trường đao ô sắc, dưới ánh nến phát ra ánh sáng bóng nhàn nhạt. Nhạc Cửu Nghiên thuở nhỏ si mê bách gia binh khí, bởi vậy liếc mắt một cái liền nhận ra, “Là Ám Đao? Người thật sự là Dạ Lan San!” Trong thanh âm Nhạc Cửu Nghiên lộ ra chút kinh hãi, lại nhìn thiếu niên bạch y bên cạnh, khuôn mặt thanh tú, khóe mắt hơi cong, đôi môi phát ra chu sắc nhàn nhạt, vốn là nam tử lại làm cho người ta nhìn không được muốn cảm khái. Khuynh quốc khuynh thành tuyệt đại tao nhã, mỹ nhân tự nhiên nên như thế, giống như trên giang hồ đồn đại. Bộ dáng của Thần tử thiếu gia quả nhiên tuyệt thế vô song.

Nhìn vẻ mặt trợn to mắt không thể tin của Nhạc Cửu Nghiên, Dạ Lan San mỉm cười, đang muốn trả lời lại bị Thần Tử Việt kéo kéo tay áo: “Tiểu Hắc Tiểu Hắc, nha, người nhìn thư sinh kia luôn một mực trừng người!”

Lúc Dạ Lan San hai người phá cửa sổ mà vào, Lạc Cẩm nguyên bản nghĩ kẻ xấu đến cướp Thiên Cơ Thạch, dù sao dọc đường đi đã gặp vài lần. Tiểu Cửu võ công cao cường, hẳn cũng không quá sợ, chính là không nghĩ tới lần này người đến cư nhiên là Dạ Lan San, đó không phải là nam nhân mà Nhạc lão bang chủ tâm tâm niệm niệm muốn gả Tiểu Cửu đi sao! Lạc Cẩm nghĩ đến đây tự nhiên mất hứng, lại nhìn thấy biểu tình vui mừng của Nhạc Cửu Nghiên thì cảm thấy phi thường ghen ghét, ánh mắt nhìn Dạ Lan San tự nhiên cũng sẽ không thân thiện. Không nghĩ tới lại bị Thần Tử Việt chỉ điểm, lập tức thoáng cái đỏ mặt, hai tay ôm quyền áp ứng nói: “Dạ Bảo chủ, Thần thiếu gia, tại hạ Lạc Cẩm, chề cười.”

Dạ Lan San thành thật, đó chỉ là thời điểm đối mặt Thần Tử Việt, những lúc khác một chút cũng không ngốc. Trong lòng cũng biết Lạc Cẩm không được tự nhiên chuyện gì, cũng ôm quyền cười nói: “Dọc đường đi Lạc huynh cùng Nhạc cô nương cũng ăn không ít khổ, vừa mới đầu đối ta đề phòng cũng là chuyện hường tình, vô phương.”

Nhạc Cửu Nghiên cảm kích cười cười, cuống quýt mời bọn họ ngồi xuống. Dạ Lan San vừa rồi ở nóc nhà nghe nửa ngày, cũng không biết rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì thế mở miệng hỏi: “Hồng bang chủ rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Nhạc Cửu Nghiên lại xuất ra Thiên Cơ Thạch đưa cho Dạ Lan San: “Vì cái này.”

Dạ Lan San cầm khối ngọc nhìn nhìn, ngọc thể trong suốt, chạm trổ điêu khắc một vài hoa văn bất quy tắc, cũng nhìn không ra có gì ảo diệu.

Nhạc Cửu Nghiên thở dài: “Thiên Cơ Thạch nguyên bản vẫn được thờ cúng ở Nhạc gia đường ta, chỉ cho là đồ gia truyền bình thường. Không nghĩ tới trước đó vài ngày không biết là ai truyền ra tin tức, nói cái gì về long mạch đứt đoạn Thiên Cơ Thạch, phụ thân liền cảm thấy không ổn, vì thế lấy khối ngọc bàn này từ trong từ đường ra thay một cái giả vào rồi dùng vải đỏ che lại tránh tai mắt. Có một ngày Mạc Bắc đại hoàng tử Gia Luật Thanh đột nhiên tới cửa bái phỏng, phụ thân lúc đó không ở nhà, ngày hôm sau Đô Đốc Hoàng Thiên Sở liền dẫn theo quân đội tiến đến nói chúng ta cùng Gia Luật Thanh cầu kết bán nước, phụ thân dẫn theo người ngăn cản ta mới có thể mang theo Thiên Cơ Thạch chạy trốn. Vốn muốn đi tìm Nhị thúc phụ Nhạc Vĩ, không nghĩ tới ngay cả ông ấy cũng bị họ Hoàng tịch biên, đến nay sinh tử không rõ, bắt đắc dĩ ta mới cùng Lạc Cẩm đi đến nơi này, trước tiên muốn cứu ra phụ thân.”

“Người muốn cướp phạm nhân?” Dạ Lan San trong lòng cả kinh.

“Àn” Nhạc Cửu Nghiên cắn môi gật gật đầu: “Ngày mai xe áp giải phụ thân sẽ đi qua Tê Hà Sơn, ta muốn cứu ông ra. Thông đồng với địch là tội danh phản quốc, đưa đến Hoàng Thành tất chỉ còn con đường chết.”

“Ngay cả phụ thân người cũng không đánh lại Hoàng Thiên Sở, người đi đến đó chẳng phải không công chịu chết sao?” Thần Tử Việt nhíu mày.

Nhạc Cửu Nghiên nghe vậy thấp đầu không nói lời nào, Lạc Cẩm thấy vậy cuống quýt khuyên nhủ: “Tiểu Cửu người đừng sợ, còn có ta!”

“Người có thể cứu?” Thần Tử Việt mở to mắt, còn canh cánh trong lòng hấn vừa rồi trừng Tiểu Hắc: “Chẳng lẽ người muốn đợi sang năm lại đi cứu người?”

“Vì cái gì phải sang năm?” Lạc Cẩm khó hiểu, Dạ Lan San cũng nghi hoặc nhìn hấn.

“Không phải sao?” Thần Tử Việt bắt đầu mở ngón tay tính cho hấn: “Phải chờ tới tháng bảy sang năm mới có khoa cử, tháng chín yết bảng, tháng mười phong quan, sớm nhất cũng phải cuối tháng mười người mới có thể gặp Hoàng Thượng, gặp được Hoàng Thượng người mới có thể giải oan đi, bằng không người làm sao cứu người?”

“Người.....” Lạc Cẩm mặt đỏ lên, Nhạc Cửu Nghiên giận dữ nói: “Chúng ta kỳ thật là nghĩ biện pháp, chính là không biết được hay không, cũng chỉ có một cái biện pháp này.”

“Biện pháp gì?” Dạ Lan San hỏi.

Nhạc Cửu Nghiên lắc đầu: “Nói ra chỉ sợ không rõ ràng, không biết sáng sớm ngày mai nhị vị có thể cùng chúng ta đến Tê Hà Sơn không, đến lúc đó tự nhiên sáng tỏ.”

Dạ Lan San nghĩ nghĩ gật đầu đáp ứng, thấy sắc trời đã tối liền cáo từ trở lại trong phòng của mình.

“Tiểu Hắc người thật sự yên tâm để nàng cùng nam nhân khác cô nam quả nữ chung sống chung một phòng.....” Thần Tử Việt vừa vào cửa liền lôi kéo Dạ Lan San khẩn trương hề hề.

Dạ Lan San đỏ khốc đỏ cười: “Nói cái gì đó, ta đã sớm cự tuyệt.”

“Mỹ nhân lạc nạn anh hùng đáp cứu, trong kịch không phải đều xứng như vậy sao!” Thần Tử Việt ngồi ở bên giường, hai chân lúc ẩn lúc hiện: “Kỳ thật nàng cũng không tệ lắm, lớn lên cũng không khó nhìn, đáng người rất tốt, võ công cũng tốt, còn hiếu thảo.”

Dạ Lan San không để ý tới hấn hồ ngôn loạn ngữ, gọi tiểu nhị đem nước tới thoát y phục bắt đầu tắm rửa, nghe sau bình phong truyền đến tiếng nước ào ào. Thần Tử Việt chấp tay sau lưng trượt đi quanh bốn tấm, nhìn toàn thân Dạ Lan San ngâm ở trong nước, ở bên bể vai có vài đạo vết thương, không khỏi vươn tay sờ một chút.

Dạ Lan San nguyên bản đang nhắm mắt dưỡng thần, còn đang bị Thần Tử Việt hồ ngôn loạn ngữ nên nghe tiếng bước chân hấn đến trước mặt cũng không mở mắt ra. Lại không ngờ trên vai đột nhiên truyền đến một cảm giác lạnh lạnh, trong lòng không khỏi cả kinh, mở to mắt ra lại vừa lúc thấy Thần Tử Việt bám

vào trên thành bồn tắm chăm chú nhìn vết thương mình. Nhẹ nhàng chạm vào mình, làn da bên ngoài cảm giác ngứa ngứa, không khỏi quỳnh lên.

“Tiểu Hắc trên người người sao có nhiều vết thương như vậy?” Thần Tử Việt không chú ý tới vẻ mặt Dạ Lan San, chỉ lo vây quanh bồn tắm đối đối lui trái trái phải phải, phát hiện ngực y cũng có vết thương.

“Lúc luyện võ bị thương, còn có lúc đánh nhau với người khác lưu lại, bất quá đều là chuyện thật lâu trước kia, đều là vết thương cũ.” Dạ Lan San đáp.

“Ta cũng luyện võ, tại sao ta không có?” Thần Tử Việt nghi hoặc, xốc cổ áo lên nhìn nhìn.

Dạ Lan San thật không biết nói gì: “Người như vậy cũng gọi là luyện công? Chỉ là lúc còn nhỏ cùng ta chơi trốn tìm đem khí tức nín thở luyện tốt lắm. Một người vừa rồi còn giễu cợt Lạc Cẩm, người ta ít nhất vẫn về tốt hơn người.”

“Nhưng mệnh hần không tốt bằng ta!” Thần Tử Việt hậu trứ kiểm bì cười: “Đúng rồi, chúng ta sáng mai thật sự đi Tê Hà Sơn sao?”

“Ấn!” Dạ Lan San gật gật đầu: “Ta cảm thấy chuyện này có chút kỳ quái, Hoàng Thiên Sở căn bản là tham quan ô lại, người hần muốn đối phó, tám chín phần mười đều là người tốt.”

“Vậy ngày mai sẽ phải dậy rất sớm.” Thần Tử Việt cau mày, hần ghét nhất phải dậy sớm, ngẫm lại liền thoát ý phục, chỉ mặc tiết khổ màu trắng âm một tiếng nhảy vào bồn.

“Người làm gì!” Dạ Lan San cả kinh, nhìn làn da trắng nõn cùng xương quai xanh tinh xảo của Thần Tử Việt, cảm thấy có chút mặt đỏ tim đập.

“Tắm a! Dù sao cái bồn này cũng rất lớn!” Thần Tử Việt thấy đúng lý hợp tình tẩy a tẩy: “Ngày mai dậy rất sớm, ta muốn ngủ sớm, nhanh tắm xong nhanh đi ngủ!”

Dạ Lan San nhìn Thần Tử Việt, vừa rồi nhảy vào làm nước bắn lên ướt đầu của hần, lộn tóc mềm mại dán sát lên cổ, càng tôn lên màu da trong suốt như tuyết, con ngươi màu hổ phách, cái mũi cao nhỏ, bởi vì nước ấm nên đôi môi so với bình thường hồng nhuận hơn rất nhiều. Xương quai xanh hơi hơi nhếch lên, tạo thành một vùng hõm xuống nhọt nhọt, không dám nhìn sâu hơn trong nước. Dạ Lan San một trận miệng đắng lưỡi khô, cuống quýt bắt lấy ý phục nhảy ra khỏi bồn tắm, “Ta tắm xong rồi, người chậm rãi tắm.”

Nhìn Dạ Lan San chạy trốn chết, Thần Tử Việt bĩu môi: “Trước đây không phải luôn cùng nhau tắm sao, còn muốn kêu người giúp ta chà lưng!”

Dạ Lan San nằm ở trên giường chôn đầu vào trong chăn không nhúc nhích, chỉ cảm thấy tim mình đập bang bang kinh hoàng, trong đầu toàn là hình ảnh lúc nãy của Thần Tử Việt, không thể quên được. Không khỏi một trận ảo não, định bò dậy ở trên giường đem đầu vẩy a lắc a, muốn bình phục lại tâm tình của mình một chút lại bị Thần Tử Việt đứng lúc tắm xong nhìn thấy.

Bạn đang ?

“Người đang luyện..... công?” Thần Tử Việt bị cảnh tượng trước mắt chấn kinh một chút. Tiểu Hắc đứng ở trên giường lắc đầu điên cuồng, đây là cái tình huống gì?

“Ách.....” Dạ Lan San nhảy xuống giường, thật sự rất muốn đập đầu vào tường: “Đúng, ta là muốn thử xem như vậy có thể hay không ngộ ra một ít chiêu thức mới.”

“Người đã là thiên hạ đệ nhất, không cần cố gắng như vậy!” Thần Tử Việt thả tâm, đầu ngã lên giường: “Cần gì liều mạng như vậy.”

“Học không có chừng mực đi.....” Dạ Lan San tiếp tục thay mình tìm cớ, lại phát hiện Thần Tử Việt đã muốn mơ mơ màng màng ngủ, tóc còn ẩm ướt dính nước. Không khỏi nhẹ nhàng cười, thuận tay cầm lấy khăn ngồi ở bên giường nhẹ nhàng thay hần lau khô tóc.

. : .

7. Chương 7: Thư Sinh

7, Thư sinh

Sáng sớm ngày hôm sau, Thần Tử Việt mở mắt ra liền nhìn thấy Dạ Lan San gục ở bên giường, không khỏi nhú mày, Tiểu Hắc chẳng lẽ ngủ một đêm như vậy? Muốn lấy tay đánh thức y, lại phát hiện Dạ Lan San lúc ngủ tựa hồ có một chút không giống ngày thường.

Bình thường Dạ Lan San luôn biểu hiện đề phòng cảnh giác, mặc dù lúc ở cùng mình sẽ thoải mái cười đùa nhưng đại đa số thời điểm còn lại đều treo một bộ dáng lãnh đạm cao ngạo bất khả xâm phạm. Thần Tử Việt ở trong lòng hiểu rõ, thân là Vân Sát Bảo Bảo chủ, nhất định phải đem tâm của mình giấu đi. Kỳ thật trước kia Dạ Lan San không phải như thế, y thậm chí so với mình còn đơn thuần hơn nhiều, mình nắm đó vì muốn thoải mái tiêu dao, lừa gạt mọi người mới có thể cự tuyệt địa vị Bảo chủ, lại đem trọng trách này phó thác lên người y. Ba năm trước đây trên người Dạ Lan San kỳ thật không có một vết thương nào, hiện tại lại biến thành vết thương chồng chất, nghĩ cũng biết trong ba năm này hắn ở Vân Sát Môn chịu bao nhiêu khổ cực.

Nghĩ tới nghĩ lui, Thần Tử Việt đột nhiên cảm thấy mình thật có lỗi với Dạ Lan San, cúi đầu tinh tế đánh giá khuôn mặt ngủ say của y. Tóc thật nhuyễn, tùy ý tán lạn ở bên giường, mi mắt ngắn nhẹ rung động, cái mũi cao cao, đôi môi mỏng ngày thường luôn chụm cùng một chỗ hiện tại lại khẽ vênh lên, liền nhìn không được duỗi ngón tay nhẹ nhàng chạm một cái, lại thấy Dạ Lan San mạnh mẽ mở mắt.

“Ách..... Tiểu Hắc người tỉnh.” Thần Tử Việt thu tay lại, cảm thấy có chút ngượng ngùng, cảm giác thật giống như khi còn nhỏ mình ăn vụng kẹo bị người khác phát hiện.

Dạ Lan San buồn ngủ mắt mông lung, đứng lên muốn hoạt động gân cốt một chút, lại cảm thấy cổ cùng vai đau nhức, nửa người bên trái bị ép tới run lên, một chút cảm giác cũng không có, đành phải lấy tay phải xoa tay trái.

“Ta giúp người!” Thần Tử Việt thấy thế vội vàng nhào lên hỗ trợ thay y xoa xoa nhu nhu cổ và cánh tay. Nhìn Thần Tử Việt ăn mặc đơn bạc, Dạ Lan San không biết vì sao đột nhiên nhớ tới lúc nhỏ ở phía sau núi có nuôi một con thỏ nhỏ. Rất trắng rất mềm mại lại rất ngoan ngoãn, thường xuyên ôm cà rốt cắn a cắn.

“Tiểu Hắc người sao vậy, lấy tay chống nửa người ngủ như vậy!” Thần Tử Việt một bên giúp y xoa tay một bên lải nhải :“Nếu không kêu trù phòng nấu canh thang đi, nếu không sẽ bị cảm lạnh .”

“Ách.....” Dạ Lan San không biết nên trả lời như thế nào, tối hôm qua giúp Tiểu Việt lau tóc xong thì càng nhìn càng cảm thấy hắn đẹp mắt, lại nhớ tới một số chuyện khi còn nhỏ liền không ngủ được. Chỉ lo ghé vào đầu giường nhìn hắn, bản thân cũng không biết ngủ từ lúc nào.

“Đúng rồi, chúng ta khi nào thì đến Tê Hà Sơn?” May mắn Thần Tử Việt cũng không phải quá để ý vấn đề này, tự mình chuyển đề tài.

“Đợi xuống dưới lầu ăn một chút, hắn là có thể gặp được bọn họ.” Dạ Lan San đứng lên hoạt động vài cái, “Tốt hơn nhiều rồi, đa tạ Tiểu Việt!”

Thần Tử Việt ngồi ở trên giường ngẩng đầu cười a cười, không nói gì, trong lòng thầm nghĩ. Ân, dáng người Tiểu Hắc không tệ, gầy thì gầy, chính là lúc xoa xoa cảm giác thực rắn rỏi khỏe mạnh.

Hai người rửa mặt xong liền đi xuống lầu, quả nhiên ở trong đại sảnh thấy được Nhạc Cửu Nghiên và Lạc Cẩm, ngồi vào chỗ của mình sau đó thương lượng một chút. Quyết định ở lại ăn xong điểm tâm rồi lập tức đi đến Tê Hà Sơn.

“Tiểu Hắc ta muốn ăn hòn đồn*.” Thần Tử Việt hấp hấp cái mũi, cảm thấy cái chén hòn đồn trước mặt Nhạc Cửu Nghiên kia thật mỹ vị. Nhạc Cửu Nghiên thấy hắn tính tình trẻ con hoạt bát không khỏi nhẹ bặt cười, vì thế Lạc Cẩm lại càng buồn bực. Từ lúc lão bang chủ gặp chuyện không may, Tiểu Cửu luôn rầu rĩ không vui, mấy ngày nay tổng cộng đã cười qua hai lần. Một lần là tối hôm qua gặp Dạ Lan San, một lần khác chính là vừa rồi nhìn Thần Tử Việt, thư sinh khật khịt, cúi đầu rầu rĩ cắn bánh bao, cảm giác bị thất bại a thất bại.

*mì hoành thánh

Điểm tâm được đưa lên, Thần Tử Việt cảm thấy tay mình hình như không đủ dùng. Tuy rằng thức ăn rất bình thường nhưng là nhìn qua dường như món nào cũng rất mỹ vị, trong lòng cảm khái quả nhiên là tửu lâu tốt nhất. Vì thế tay trái cầm chỉ ma tiểu bính*, tay phải cầm bánh bao nhân thịt, miệng càng không ngừng nhai a nhai, mắt còn nhìn chăm chăm chén tiểu hồn đồn trước mặt. Dạ Lan San thấy thế cười cười, lấy thìa múc hồn đồn cẩn thận đưa tới bên miệng hắn: “A, cẩn thận nóng.”

*bánh hạt mè

Thần Tử Việt cười tùm tùm ăn đến vui vẻ, thấy sức ăn của Thần Tử Việt so với ở nhà tốt hơn nhiều, Dạ Lan San dứt càng vui vẻ. Hai người đối diện trọn to mắt, trên giang hồ không phải đồn đãi hai người vì tranh đoạt địa vị Bảo chủ mà gay gắt với nhau hay sao? Quả nhiên lời đồn trên giang hồ không thể tin.

Ăn xong, bốn người liền cười ngựa đến Tê Hà Sơn, xe áp giải Nhạc Hồng hẳn là giữa trưa mới đến cho nên vẫn còn chút thời gian chuẩn bị. Đợi sau khi đi lên đỉnh núi Lạc Cẩm chỉ vào ngọn núi thâm cốc kế tiếp giải thích nói: “Nơi này địa hình trùng, phía sau là một đầm nước rất lớn, theo lệ thường xe áp giải tù nhân tất sẽ đi đến phía trước. Tiểu Cửu ở chỗ đất trùng đặt Oanh thiên lôi, đợi xe áp giải lão bang chủ vừa đi qua chỗ đất trùng, chúng ta liền cho nổ Oanh thiên lôi, có thể ngăn chặn phần lớn đội ngũ phía sau, đến lúc đó nhân cơ hội loạn cứt lão Bảo chủ ra.”

Dạ Lan San nhìn nhìn, gật đầu nói: “Kế hoạch không tệ nhưng Hoàng Thiên Sở kia công phu cũng không bình thường, Nhạc cô nương như vậy rất mạo hiểm.”

Nhạc Cửu Nghiên sắc mặt âm đạm: “Ta biết, nhưng đây là cơ hội tốt nhất để cứu phụ thân ta ra.”

“Người yên tâm, Tiểu Hắc sẽ giúp người!” Thần Tử Việt vỗ vỗ Dạ Lan San: “Có y ở, mười tên Hoàng Thiên Sở cũng không cản được y! Người ngay cả Oanh thiên lôi kia cũng không cần, Tiểu Hắc rất lợi hại!”

“Thật sự?” Nhạc Cửu Nghiên lộ vẻ kinh hỉ, ai cũng biết Vân Sát Bảo là đương kim Vô lâm đệ nhất bang phái, nếu y chịu ra tay đương nhiên là làm ít công to.

“Ta đương nhiên sẽ giúp người.” Dạ Lan San cười nói: “Nhạc bang chủ là bạn vong niên của Gia Cát, cũng là một nhân tình! Bất quá ta thấy kế hoạch của Lạc huynh không tệ, đến lúc đó Nhạc cô nương cho nổ Oanh thiên lôi, ta đi cứu lão bang chủ, như thế nào?”

“Àn!” Nhạc Cửu Nghiên gật gật đầu, quay đầu nói: “A Cẩm, người và Thần công tử đến lúc đó đi ra lương đình* phía sau núi chờ chúng ta.”

*chòi nghỉ mát

Lạc Cẩm ở trong lòng muốn đi cùng Nhạc Cửu Nghiên, nhưng cũng hiểu được lúc này Dạ Lan San tuyệt đối so với mình hữu dụng hơn, vì thế u buồn đáp ứng, lập tức tản ra phân công nhau chuẩn bị.

Lạc Cẩm cùng Thần Tử Việt đi ra sau núi, cảm thấy có chút buồn bực, Thần Tử Việt thấy hắn vẻ mặt sầu tư thuận tay cầm rễ cây cầu vĩ ba thảo* chọc chọc mặt của hắn: “Uy, thư ngốc tử**, nghĩ cái gì đó?”

*cỏ đuôi chó

**mọt sách

“Ta mới không phải thư ngốc tử!” Lạc Cẩm có chút chán ghét tránh né Thần Tử Việt. Nghĩ thầm công tử phú gia ăn chơi trác táng như thế nào phiền người như vậy.

Thần Tử Việt cũng không giận, ngược lại cười nói: “Người là lo lắng cho Tiểu A Cửu của người?”

“Tiểu Cửu nàng mới không phải của ta.” Thư sinh thần sắc âm đạm: “Ta chỉ là một thư sinh vô dụng, nguyên bản có thể khảo công danh, ai ngờ thân thích xa của ta mấy năm trước phạm vào tội lớn, liên lụy cả tộc vinh không thể trở lại con đường làm quan. Nhạc bang chủ không đáp ứng hôn sự của chúng ta cũng là vậy, Tiểu Cửu nàng đi theo ta chỉ có chịu khổ.”

Thần Tử Việt có chút áy náy, ngẫm lại mình tối hôm qua còn nói khích hắn, không khỏi quay đầu nhìn Lạc Cẩm chân thành nói: “Ách..... Cái kia ta tối hôm qua không phải cố ý mạo phạm, người đừng để ở trong lòng.”

Lạc Cẩm nghe vậy giật mình, không nghĩ tới tiểu thiếu gia của Bang phái đệ nhất giang hồ cứ nhiên lại chịu giải thích với một thư sinh bình thường như mình. Nghĩ lại người ta kỳ thật cũng là đến giúp Tiểu Cửu, Lạc Cẩm thuở nhỏ cũng đọc đủ thứ thi thư, cũng không phải tiểu nhân thích mang thù. Bất mãn trong lòng đối với Thần Tử Việt cũng vơi đi, cũng cười cười nói: “Không sao, chỉ hy vọng Dạ Bảo chủ cùng Tiểu Cửu có thể bình an cứu lão bang chủ ra.”

Thần Tử Việt vỗ vỗ ngực: “Người yên tâm, có Tiểu Hắc, không thành vấn đề !”

“Ta đã sớm nghe qua Dạ Bảo chủ niên thiếu hữu vi*, Tiểu Cửu đã rất lợi hại nhưng nghe nàng nói võ công Dạ Bảo chủ hơn nàng không chỉ mười phần.” Lạc Cẩm vẽ mặt hâm mộ: “Gần đây trong mỗi trà lâu cơ hồ đều có anh hùng nghị sự nói đến Dạ Bảo chủ, nếu ta cũng có thể giống y lợi hại như vậy thì tốt rồi.”

*tuổi trẻ tài cao

Nhìn Lạc Cẩm vẽ mặt hâm mộ, Thần Tử Việt nghĩ rằng thư ngọc tử này kỳ thật nhân cách cũng không tệ. Thần Tử Việt bình thường thích chinh người, nhưng hấn duy độc không khi dễ người thành thật, vì thế hấn cười nói: “Làm người ai cũng có sở trường riêng đi, Tiểu Hắc cũng chỉ có võ công là lợi hại, mấy thứ khác cũng thật lạn*. Lúc chúng ta còn nhỏ, có một lần sinh thần của phụ thân mời gánh hát và ca cơ đến Bảo biểu diễn, Tiểu Hắc thấy phụ thân nghe đến ca hứng liền xung phong nhận việc, cũng muốn đi lên hát.” Thần Tử Việt nói tới đây đã muốn ôm bụng cười.

*lạn : nát, tả tơi

Lạc Cẩm nhìn hấn như vậy cũng thấy hứng thú, đuổi theo hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó y liền hát a! Sau khi y hát xong toàn sân mọi người câm nín, sắc mặt phụ thân rất nghiêm nghị, qua hồi lâu mới nói một câu — Ngộ nhi kỳ tài, chính là ca hát thì..... vẫn là không nên tùy tiện hát.” Thần Tử Việt rốt cục nhin cười được, thẳng người lên nói: “Từ đó về sau, chỉ cần Tiểu Hắc muốn hát mọi người đều lẫn mất dạng, nhưng y cố tình có nội công tốt, mỗi lần hát thanh âm đều truyền đi rất xa. Có một thời gian dài, ban đêm đệ tử trong bảo mà nghe nói Dạ thiếu gia muốn hát mặt liền trắng bệch.” Nói xong, Thần Tử Việt ngừng cười, ánh mắt nhìn phương xa, khoe miệng hơi hơi cong lên tựa hồ lại nhớ đến chuyện vui khi còn nhỏ.

Lạc Cẩm cũng cười, đi theo Thần Tử Việt vào trong lương đình ngồi. Một lát sau, Thần Tử Việt lại hỏi: “Người thích Tiểu Cửu?”

Lạc Cẩm đỏ mặt gật gật đầu: “Àn, chúng ta quen nhau bốn năm, khi đó ta mười bảy tuổi, Tiểu Cửu mười bốn tuổi. Có một ngày ta ở trên đường không cẩn thận đụng phải ác bá, hấn bắt ta quỳ xuống nói xin lỗi, ta không chịu hấn liền sai người đánh ta, là Tiểu Cửu đã cứu ta. Sau đó chúng ta liền quen nhau. Khi đó ta cũng không biết nàng là Nhạc tiểu thư của Phi Hổ bang, nàng nói nàng gọi là Tiểu Cửu, ta liền gọi như vậy. Ta thích nàng, chỉ là Nhạc bang chủ thích Dạ Bảo chủ nên không đáp ứng cho ta và Tiểu Cửu ở cùng nhau.”

Thần Tử Việt lắc đầu: “Người cùng Tiểu Cửu lưỡng tình tương duyệt, Nhạc lão đầu kia thì lo gì, lần này người tân tân khổ khổ cứu ông ta ra, ông ấy hấn là phải cảm kích người mới đúng! Hơn nữa Tiểu Hắc lại không thích Tiểu Cửu, Nhạc lão đầu ép buộc cũng vô dụng.”

Lạc Cẩm cảm kích gật đầu, đang muốn nói chuyện lại nghe đằng xa truyền đến một tiếng nổ, hai người liếc mắt nhìn nhau, là Oanh thiên lôi! Đoàn nhân mã của Hoàng Thiên Sở đã đến!

Lúc Thần Tử Việt và Lạc Cẩm đi đến đây thì Nhạc Cửu Nghiên và Dạ Lan San đã phân công nhau mai phục trong bụi cỏ hai bên sườn. Quả nhiên lúc chính ngọ liền nhìn thấy toán nhân mã Hoàng Thiên Sở chậm rãi đi tới, xe áp giải tù nhân đúng là Phi Hổ Bang chủ Nhạc Hồng, cả người toàn là máu tươi, đầu gục xuống, nào còn bộ dáng uy phong lẫm lẫm của ngày thường. Nhạc Cửu Nghiên nhìn thấy, liền cảm thấy cái mũi cay cay, chỉ hận không thể đem Hoàng Thiên Sở thiên đao vạn quả.

Chờ phân đầu đoàn người đi qua bãi đất trũng Nhạc Cửu Nghiên liền kéo mạnh kíp nổ, bịt lỗ tai thả người nhảy xuống sườn núi. Khi Oanh thiên lôi vừa nổ, nước trong đầm bắn ra, ngọn núi nhất thời rung chuyển, sơn cốc một mảnh rối loạn, đại bộ phận binh mã binh sĩ đều bị dòng nước ngăn cản phía sau, Hoàng Thiên Sở trong lòng biết không ổn phản ứng đầu tiên chính là vọt tới trước xe áp giải tù nhân rút kiếm muốn

chém Nhạc Hồng. Nếu lão nhân này đến chết cũng không mở miệng nói Thiên Cơ Thạch ở đâu, còn không bằng nhân dịp hiện tại rối loạn giết hắn.

Lúc định chém đầu Nhạc Hồng, đột nhiên cảm thấy trước mặt xuất hiện một bóng đen, mũi kiếm bị một chưởng đánh văng ra. Hoàng Thiên Sở thoái lui vài bước ngẩng đầu nhìn, trước mắt là một Hắc y nhân, dường như lúc trước chưa từng gặp qua. Vì tránh phiền toái, Dạ Lan San lần này không chỉ che mặt, ngay cả Ám Dao cũng phải phủ một lớp vỏ màu trắng, bởi vậy Hoàng Thiên Sở cũng không rõ người trước mắt đến tột cùng là người phương nào. Thấy y muốn cướp Nhạc Hồng đi liền trở tay nghênh đón, Dạ Lan San một tay bỏ tù xa*, tay phải vung đao lên, bảo kiếm của Hoàng Thiên Sở thế nhưng bị chém đứt thành hai đoạn.

*xe chở tù nhân

“Người..... Đến tột cùng là ai?” Hoàng Thiên Sở nhìn đoản kiếm trong tay trợn mắt há hốc mồm, thanh kiếm này tương truyền là của Hoàng gia, chém sắt như chém bùn thả một cọng tóc lên liền đứt, nghe nói đây là Bả Yêu Kiếm, nhưng sao hôm nay nhìn qua giống như là sắp đèn cầy không chịu nổi một kích.

Dạ Lan San không nói gì, nghĩ thầm kiếm của người chỉ là tiểu mao tặc, Ám Dao của gia gia chính là tặc tổ tông! Thân thủ cùng giao chiến Dạ Lan San, Hoàng Thiên Sở mất bình khí đã muốn rối loạn lại thấy Dạ Lan San chỉ một chiêu liền quét hơn mấy trăm binh sĩ, trong lòng biết lần này đã gặp cao thủ, trơ mắt nhìn y dẫn theo Nhạc Hồng nhún nhảy vài cái liền biến mất sau ngọn núi.

“Đô Đốc, có muốn đuổi theo hay không?” Binh lính xung quanh vây lên hỏi.

Hoàng Thiên Sở lạnh lùng cười: “Đuổi theo? Bằng các người đuổi theo được sao?” Nói xong liền vung tay lên: “Đi, tới trạm dịch phía trước rồi nói sau!”

. . .

8. Chương 8: Nụ Hôn Đầu Tiên

8, Nụ hôn đầu tiên

Nhạc Hồng đã nhiều ngày nhận hết khổ hình, thần trí có chút không rõ, chỉ là mơ mơ màng màng cảm giác được có người đến cứu mình. Nhạc Cửu Nghiên sau khi nhìn thương thế của ông, liền đi theo Dạ Lan San hai người tiến vào hậu sơn cùng những người khác hội hợp.

Thần Tử Việt cùng Lạc Cẩm đang lo lắng chờ đợi, xa xa thấy hai người trở về liền vội vàng nghênh đón. Nhìn thấy Nhạc Hồng ở trong lòng Dạ Lan San bất tỉnh nhân sự, Thần Tử Việt nhíu mày, thương thế thành như vậy còn có thể sống sao?

“Đi, về khách điểm trước!” Dạ Lan San dò xét mạch đập của Nhạc Hồng cảm thấy nội tức suy yếu thương thế quá nặng, muốn trở về tìm đại phu.

“Không được!” Lạc Cẩm lên tiếng ngăn lại: “Hiện tại Hoàng Thiên Sở sẽ đi xung quanh trấn lòng bắt bốn phía, trở về chỉ tăng phiền toái mà thôi.”

Dạ Lan San khiêu mi: “Vậy thì thế nào, đến bao nhiêu ta giết bấy nhiêu!”

“Người cái tên thô nhân!” Thần Tử Việt nhin không được cho Dạ Lan San một cái liếc mắt xem thường: “Hắn nếu muốn quấy rối, cần bản không cần tới tìm người chỉ cho phiền toái, chỉ cần tìm đại phu gây phiền toái, đến lúc đó khó tránh khỏi hại người vô tội.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Nhạc Cửu Nghiên nước mắt lưng tròng, phụ thân như vậy sợ là sống không được bao lâu.

“Đưa về Vân Sát Bảo!” Dạ Lan San truyền một phần nội lực cho Nhạc Hồng, mặc kệ như thế nào trước tiên phải bảo vệ phần khí tức này rồi nói sau.

“Như vậy đi.” Lạc Cẩm xoay người nói: “Dạ Bảo chủ, các người ở chỗ này chờ ta, ta lên trấn thuê một chiếc xe ngựa, sau đó đi mua dược liệu trị thương rồi đó chúng ta lại xuất phát, thế nào?”

“Ta đi cùng người.” Nhạc Cửu Nghiên đứng lên: “Dạ Bảo chủ làm phiền người chiếu cố cho phụ thân, ta tức khắc sẽ trở lại.”

Dạ Lan San gật đầu, hai người vừa định rời đi thì Lạc Cẩm lại dừng cước bộ, xoay người lại từ trong lòng lấy ra một khối ngọc thạch màu đỏ, mặt trên có đường vân tối màu chạy dọc tạo ra một đóa hoa phù dung*.

*hoa sen

“Phù Dung Ngọc?” Thần Tử Việt cả kinh, lúc trước từng thấy qua trong sách. Phù Dung Ngọc có thể kéo dài tính mạng, giải độc, nguyên tưởng rằng chỉ là truyền thuyết, không nghĩ tới thư ngọc tử này cư nhiên có.

“Ân!” Lạc Cẩm gật gật đầu đem ngọc thạch đặt cẩn thận trên ngực Nhạc Hồng, mới theo Nhạc Cửu Nghiên xuống núi.

“Quai quai a, thư ngọc tử kia chỉ bằng khối ngọc này là có thể mua toàn bộ khế đất của Phi Hổ Bang.” Thần Tử Việt nâng Nhạc Hồng lên, giúp ông ta rời khỏi mặt đất ẩm thấp tránh tăng thêm thương thế. Trái phải dò xét khối ngọc kia luyến tiếc ly khai: “Tiểu Hắc, ngọc này thật sự có hương của hoa sen, nhìn không ra nha, hẳn thật sự có đồ tốt.”

Dạ Lan San gõ gõ đầu của hắn bất mãn nói: “Ta tốt xấu gì cũng vừa đánh nhau trở về, người sao cũng không hỏi ta một tiếng, chỉ vây quanh xem cục đá này!”

Thần Tử Việt ủy khuất: “Dù sao từ nhỏ đến lớn cũng chưa có ai đánh thắng người, người lại không có việc gì! Huống hồ người ta mỗi ngày đều gặp, Phù Dung Thạch mấy trăm năm khó thấy được một lần, đương nhiên phải xem thật kỹ!”

Dạ Lan San liếc mắt một cái: “Ai nói ta không sao? Ta bị thương!”

“Nơi nào?” Thần Tử Việt nhíu mày gương mặt đánh giá Dạ Lan San. Trên người y thật ra có máu, bắt quá nhìn qua không giống như là máu của y a.

“Nơi này!” Dạ Lan San chìa chìa ngực: “Ta so ra còn kém cục đá, thương tâm!”

Thần Tử Việt nhìn trời thở dài: “Tiểu Hắc, người có biết hay không vẽ mặt tiểu tức phụ bị khinh bỉ của người thật sự làm cho người ta..... Sồn tóc gáy.”

Dạ Lan San nói không lại hắn, đành nhắm mắt vận khí, Thần Tử Việt tiếp tục nhìn tảng đá kia. Vừa nhìn vừa vụng trộm ngắm Dạ Lan San, làm sao bây giờ làm sao bây giờ, Tiểu Hắc lần này hình như thật sự sinh khí. Nghĩ nghĩ, Thần Tử Việt vẫn là tiến lên trước mặt Dạ Lan San cọ a cọ: “Tiểu Hắc.”

Dạ Lan San không nói gì.

“Tiểu Hắc ta đói bụng.” Thần Tử Việt chớp mắt.

Ân, Tử Việt đã đói bụng rồi sao? Dạ Lan San ngẫm lại, vẫn là không nói gì.

“Tiểu Hắc ta muốn uống nước.” Thần Tử Việt nắm lấy cánh tay Dạ Lan San kéo a kéo.

Dạ Lan San cắn răng, tiếp tục giả vờ làm tượng điêu khắc.

“Hảo hảo.” Thần Tử Việt rốt cục nhận thua: “Là ta sai là ta sai, người sao có thể kém hơn cục đá này, ở trong lòng ta người là quan trọng nhất. Đoạn Tinh Gia Cát khắp thiên hạ, cộng dồn lại cũng không quan trọng bằng người!”

“Khụ khụ.....” Dạ Lan San đang điều chỉnh nội tức, không nghĩ tới Thần Tử Việt sẽ nói một câu như vậy. Trong lòng cao hứng, không lo lắng cho kinh mạch của mình đang trong trạng thái nghịch chuyển, một búng máu phun ra thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma.

“Tiểu Hắc người bị thương thật?” Thần Tử Việt sắc mặt trắng bệch, sao đang êm đẹp lại học máu? Dạ Lan San khoát tay ý bảo mình không có việc gì, rất nhanh liền điều chỉnh lại: “Ta không bị thương.”

“Không bị thương sao lại học máu!” Thần Tử Việt không tin cứng rắn kéo tay y lại dò thử mạch đập. Mạch dù hơi nhanh nhưng xác thực không có đại sự gì, cuối cùng mới thả lỏng, nghi hoặc nói: “Sao đột nhiên lại học máu, có phải gần đây ngươi luyện công quá mệt mỏi hay không?”

“Đại khái là vậy đi.” Dạ Lan San xấu hổ, ngấm lại lại hỏi: “Ngươi vừa rồi là nói thật, ta ở trong lòng ngươi thật sự quan trọng như vậy?”

“Đó là đương nhiên.” Thần Tử Việt chân thành nói: “Từ nhỏ đến lớn ngươi tốt với ta nhất.”

Dạ Lan San thật cao hứng, lại gần nhìn Thần Tử Việt, nghĩ rằng một búng máu vừa rồi thật xứng đáng!

Thần Tử Việt thấy Dạ Lan San rốt cục không tức giận nữa cũng nhếch môi cười meo meo theo. Đột nhiên nhìn thấy khoe miệng y còn dính vết máu vừa rồi, muốn lấy tay giúp y lau, lại nhìn thấy hai tay mình dính đầy máu đen của Nhạc Hồng, không khỏi nhú mày. Nghĩ nghĩ, đơn giản nhường người qua vờn đầu lưỡi, nhẹ nhàng thay y liếm vết máu bên khoe miệng. Sau đó lùi về chớp mắt mấy cái.

Dạ Lan San ngây ngẩn cả người, vừa rồi..... Tiểu Việt chủ động hôn y?!!! Dạ Bảo chủ hơn hai mươi năm qua lần đầu tiên cảm thấy đại não trống rỗng, tất cả cảm giác đều đột ngột rời đi, chỉ còn lại hơi thở ẩm ướt ấm áp nơi khoe miệng.

Nhạc lão bang chủ trong lòng Thần Tử Việt cũng ngây ngẩn cả người, bởi vì hiệu quả của Phù Dung Ngọc nên ông cũng lấy lại được chút tri giác. Khi dùng toàn bộ sức mạnh cố mở mắt, liền thấy trên đỉnh đầu mình có hai nam tử đang hôn môi, nhất thời choáng váng, bạch nhãn đảo một cái, lại hôn mê bất tỉnh.

Đầu sỏ gây nên Thần Tử Việt vẽ mặt vô tội: “Tiểu Hắc, vừa rồi Nhạc lão đầu hình như giật giật.”

Dạ Lan San cho là Thần Tử Việt đang nói lảng sang chuyện khác, ngược lại mình cũng không phải không biết xấu hổ nên cũng đi qua nhìn nhìn Nhạc Hồng. Thấy ông ta hai mắt nhắm nghiền hàm răng cắn chặt, cùng vừa rồi không có gì khác nhau sao: “Không a, ngươi xác định ông ta tỉnh?”

“Ấn..... không xác định!” Thần Tử Việt lắc đầu cúi nhìn: “Hay là ta nhìn lầm rồi?”

Dạ Lan San không biết nên nói cái gì, đành phải cùng hắn nhìn Nhạc bang chủ cả người đầy là máu đen. Trong đầu vẫn còn lưu lại cảm xúc mềm mại nơi đầu lưỡi ẩm ướt của Thần Tử Việt.

“Các ngươi..... đang làm gì vậy?” Sắc trời dần tối, Nhạc Cửu Nghiên cùng Lạc Cẩm vội vàng trở về. Xa xa nhìn thấy hai người bọn họ không ai nói gì, đều nhìn chằm chằm phụ thân mình không chớp mắt, không khỏi nghi hoặc hỏi.

“Ách.....” Dạ Bảo chủ thực xấu hổ, gãi gãi đầu nói sang chuyện khác: “Chuẩn bị sao rồi?”

“Ấn, đã chuẩn bị tốt!” Nhạc Cửu Nghiên gật gật đầu, từ trong tay Thần Tử Việt tiếp nhận Nhạc Hồng, nói: “Hoàng Thiên Sở kia quả nhiên phái người vây quanh các y quán trong thành, bất quá may mà A Cẩm biết một chút y học, hắn nói cho ta biết cần dùng được gì, ta lên vào được phòng của một được điểm tìm.”

“Ngươi không tệ nha!” Thần Tử Việt lấy khăn lau tay cười với Lạc Cẩm: “Cứu lão nhân này rất nhiều lần! Chỉ bằng thô nhân như Tiểu Hắc, nhạc phụ ngươi sẽ không chống đỡ được lâu như vậy!”

Lạc Cẩm ngượng ngùng cười, Nhạc Cửu Nghiên cũng cúi đầu đỏ mặt, Dạ Lan San có chút bất đắc dĩ xoa xoa Thần Tử Việt. Dắt xe ngựa qua cẩn thận ôm Nhạc Hồng vào trong, còn mình ngồi ở phía trước giờ tay vung cương ngựa, đoàn người nhất thời biến mất trong bóng đêm mịt mờ.

Dọc đường Nhạc Cửu Nghiên càng không ngừng thay Nhạc Hồng lau máu đen trên người, đôi mắt luôn đỏ. Lạc Cẩm thấy thể nhẹ nhàng ôm nàng vào trong lòng, khuyên nhủ: “Tiểu Cửu ngươi yên tâm, Nhạc bang chủ không có việc gì!”

“Đúng vậy đúng vậy!” Thần Tử Việt cũng gật đầu: “Phù Dung Ngọc là thần ngọc, Nhạc bang chủ công phu tốt lại có nội lực của Tiểu Hắc giúp ông chống đỡ, khẳng định có thể vượt qua mấy ngày. Đợi đến Vân Sát Bảo sẽ không có việc gì, Gia Cát cũng chính là Thần Côn, y xem bệnh rất lợi hại, còn là hảo bằng hữu với phụ thân ngươi.”

Nhạc Cửu Nghiên gật gật đầu, cảm kích nhìn Thần Tử Việt cười cười, chậm rãi ngừng nức nở, nhìn Phù Dung Thạch trên ngực Nhạc Hồng, Nhạc Cửu Nghiên không khỏi nhẹ nhàng cầm tay Lạc Cẩm, nói: “A Cẩm, đa tạ người.”

“Với ta người cần gì tạ ơn.” Lạc Cẩm ôm Tiểu Cửu, nắm lấy ba sợi tóc của nàng nói: “Lúc trước đều là người bảo hộ ta, hiện tại đến lượt ta bảo hộ người.”

“Ách.....” Thần Tử Việt cho dù da mặt có dày lúc này cũng hiểu được mình lúc này ở trong xe có vẻ rất dư thừa, vì thế tự giác mở miệng: “Trong xe nóng quá, ta đi ra ngoài hít thở không khí!”

Dạ Lan San đang đánh xe thì thấy Thần Tử Việt cúi đầu chạy ra, đặt mông ngồi ở trước cốp xe không ngừng quạt gió, không khỏi hỏi: “Xảy ra chuyện gì, sao lại chạy ra?”

Thần Tử Việt nhìn trong xe sau đó bĩu môi, hướng Dạ Lan San làm mặt quỷ. Dạ Lan San hiểu được, đơn giản đưa tay ôm Thần Tử Việt để hắn ngồi ở trước người mình, thuận tiện cầm kiện áo choàng đang khoác bao kín hắn: “Ban đêm gió lớn, cẩn thận cảm lạnh.”

“Ân.” Thần Tử Việt ôm lấy Dạ Lan San, cảm thấy trên người y thật ấm áp, cọt a cọt, ngủ say!

Ba ngày sau, xe ngựa rốt cục đến chân núi Vân Sát. Bạn đang ?

Đoạn Tinh lúc này đang ăn cơm đột nhiên cảm thấy mắt trái giật a giật, không khỏi chạy đi tìm Gia Cát, muốn y xem tướng dùm mình: “Uy, Thần Côn! Người cảm thấy ta thoát nhìn như thế nào?”

Gia Cát chán ghét rụt lui: “Người tự nhìn còn không biết, bên ngoài vô sỉ còn có chứa một chút bỉ ổi, bên trong hèn hạ lại cố tình lộ ra tia hạ lưu, ấn đường màu đen hai mắt xám ngắt, trong vòng ba ngày ắt sẽ bị sét đánh.”

“Phốc.....” Bạch Nhược Manh cười sặc sụa.

Đoạn Tinh hất bàn: “Thần Côn người rửa ta!”

Gia Cát mắt tròn trố nhìn hắn không nói gì, Đoạn Tinh nghiêng răng nghiêng lợi dứt khoát xắn tay áo lên, giống như con khỉ bắt được Gia Cát liền há mồm cắn người. Gia Cát tức vô cùng, vùng vẫy lại không xong, liền lấy tay nhéo hắn, trong nhất thời nháo thành một đoàn.

Bạch Nhược Manh mặt không chút thay đổi tiếp tục ăn cơm, hai người này gần đây đã náo loạn không dưới chục lần, hơn nữa mỗi lần đánh nhau đều không dùng sức. Đoạn Tinh dùng miệng cắn Gia Cát dùng tay nhéo, Vô lâm đệ nhị cao thủ cùng Giang hồ đệ nhất Thần toán..... Nàng cảm thấy thật vô lực.....

Đang lúc hai người náo nhiệt túi bụi, đột nhiên nghe ngoài cửa có người thông báo: “Bảo chủ đã trở về!”

Bảo chủ..... Dạ Lan San đã trở lại? Ba người đồng thời sững sốt.

Đoạn Tinh từ trên người Gia Cát nhảy xuống. Quay đầu nghi hoặc nói: “Chẳng lẽ hết tiền?”

Gia Cát hướng Đoạn Tinh hừ một tiếng, vẻ mặt khinh bỉ: “Tục nhân! Chỉ biết tiền!”

“Thần Côn!” Đoạn Tinh vừa nghe lại muốn nhào qua, bị Bạch Nhược Manh một phen giữ chặt: “Đủ rồi, các người bớt nháo không được sao! Đều lần tới phòng nghị sự gặp Bảo chủ cho lão nương!”

Đoạn Tinh phũ phàng tay áo, nhìn Gia Cát liếc mắt một cái — Thấy chưa, Bạch tỷ nổi đó!

Gia Cát gật gật đầu — Ân, biết rồi, nàng gần đây rất điệu.

Hai người cùng nhau lén lút cười trộm, Bạch Nhược Manh đi ở phía trước đánh một cái hắt xì lớn.

Đến cửa phòng nghị sự, từ rất xa Đoạn Tinh đã nhìn thấy Dạ Lan San chấp tay sau lưng đứng ở cửa, bên cạnh cư nhiên không phải Thần Tử Việt mà là một hồng y thiếu nữ, không khỏi dừng lại cước bộ há to miệng.

“Uy, người làm sao vậy?” Gia Cát túm túm Đoạn Tinh: “Bị ngốc rồi?”

Đoạn Tinh chĩa chĩa phía trước: “Muốn chết, Bảo chủ sao lại dẫn theo nữ nhân trở về, Tiểu Việt Việt đâu rồi?”

Gia Cát cau mày nói: “Đó không phải là Nhạc Cửu Nghiên sao?” Bảo chủ trước đó vài ngày còn cự tuyệt cầu hôn của Nhạc Hồng, sao vừa đi không tới mấy ngày đã đưa khuê nữ người ta câu trở về?

“Nhạc Cửu Nghiên?” Đoạn Tinh nghĩ nghĩ, chắc chắn thở dài: “Quai quai a, Bảo chủ chính là Bảo chủ, Vân Sát Bảo ta ngay cả sinh lễ cũng giảm đi.”

Gia Cát lại một lần nữa cảm nhận sâu sắc, Đoạn Tinh người này thật sự..... phi thường tục!! Thấy Dạ Lan San đã nhìn thấy hai người bọn họ, liền kéo Đoạn Tinh vội vàng chạy đi qua.

. : .

9. Chương 9: Cứu Người

9, Cứu người

“Gia Cát!” Dạ Lan San nôn nóng tiến lên giữ chặt y: “Người mau vào xem, Nhạc bang chủ bị thương nặng.”

Nhạc Hồng bị thương? Gia Cát trong lòng cả kinh, vội vàng chạy theo Dạ Lan San đến trung thính*, vừa bước vào liền nhìn thấy Nhạc Hồng nằm ở trên giường sắc mặt trắng bệch hơi thở mỏng manh, vội vàng đi lên bắt mạch, chân mày lại càng nhíu chặt hơn.

*phòng giữa

“Phụ thân ta ông ấy thế nào?” Nhạc Cửu Nghiên thấy Gia Cát thần sắc không ổn, vành mắt nhanh chóng đỏ lên, suýt nữa lại rơi lệ.

Gia Cát lắc đầu, nói: “Nhạc bang chủ không chỉ bị thương mà còn trúng độc, ta có cách cứu. Nhưng mặc dù cứu được, khả năng Nhạc bang chủ sau này sẽ mất hết võ công.”

“Chỉ cần phụ thân sống là được.” Nhạc Cửu Nghiên sốt ruột.

Gia Cát gật đầu, phân phó mọi người nâng Nhạc Hồng vào một gian khách phòng, tự mình nâng tay viết một phương dược, sai người đi xuống nấu sau đó trộn vào nước để lúc tắm sử dụng, sau đó từ trong lòng xuất ra một bộ ngân châm mở miệng nói: “Bảo chủ, đợi lúc ta thi châm người ở trong này canh chừng, dùng nội công bảo vệ tâm mạch của Nhạc bang chủ, những người khác đi ra ngoài chờ, nhiều người cũng vô ích.”

Dạ Lan San gật đầu đáp ứng, chờ mọi người lui ra Gia Cát thở dài, thật cẩn thận diu Nhạc Hồng vào bồn tắm, vén tay áo lên cầm ngân châm bắt đầu dùng nội lực đẩy từng cây một tiến vào trong thân thể Nhạc Hồng. Được mười mấy cây châm, đầu Gia Cát đã toàn là mồ hôi, xuống tay cũng càng ngày càng chậm. Hai tay Dạ Lan San vẫn đặt trên lưng Nhạc Hồng thay ông bảo hộ tâm mạch, lúc bắt đầu chỉ cảm thấy nguồn nội lực tinh khiết của Gia Cát chậm rãi tiến vào cơ thể Nhạc Hồng. Nguyên bản đè nén khi tức, lúc sau nội lực Gia Cát không biết vì cái gì, lại càng ngày càng suy yếu, mắt thấy khí tức không ổn, lại nhìn y trên trán đầy mồ hôi lạnh, Dạ Lan San trong lòng biết không ổn lại không dám tùy tiện dùng nội lực giúp Gia Cát, đành phải quay đầu la lên: “Đoạn Tinh!”

“Bảo chủ!” Vẫn canh giữ ở ngoài cửa Đoạn Tinh vội vàng chạy vào, vừa vào liền nhìn thấy sắc mặt Gia Cát tái nhợt, cuống quýt ở trên lưng y nâng tay tiếp một chưởng, từ từ độ chút nội lực của mình cho y. Cảm nhận được có Đoạn Tinh ở phía sau trợ giúp, Gia Cát cắn môi tiếp tục cẩn thận thi châm. Qua hai canh giờ sau, rốt cục trát* xong cây châm cuối cùng, Gia Cát sắc mặt tái nhợt thu tay nói: “Bảo chủ, dùng nội công đem những cây châm này bức ra đi, Nhạc bang chủ không sao rồi.”

*ghim

Dạ Lan San vốn lo lắng Gia Cát kiên trì không nổi, bây giờ nghe y nói như vậy cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra. Nhắm hai mắt phát lực hạ thủ, tức khắc mấy trăm cây ngưu mao châm ở trước ngực Nhạc Hồng nhất tề bay ra ngoài, đồng loạt dính ở trên cây cột đối diện, cây châm nguyên bản màu bạc lúc này toàn

bộ biến thành màu xanh thẫm. Cây cột kia vốn có màu đỏ trong tích tắc liền có hơn mấy trăm cái lỗ nhỏ, nhìn qua thật khiến cho người ta sồn tóc gáy.

Mọi người ở ngoài cửa nghe được động tĩnh vội vàng chạy vào phòng, Dạ Lan San đứng lên phát tay nói: “Yên tâm đi, Gia Cát nói Nhạc bang chủ không có việc gì, nghỉ ngơi một hồi hẳn là sẽ tỉnh.”

“Tạ ơn tiên sinh!” Nhạc Cửu Nghiên thấy sắc mặt Nhạc Hồng có chút chuyển biến, nhất thời mừng rỡ lôi kéo Gia Cát liên tục nói lời cảm tạ. Gia Cát cười lắc đầu, cố gắng chống đỡ thân thể đứng lên, hai chân lại mềm nhũn quy xuống, nhất thời cảm thấy thiên toàn địa chuyển, chỉ cảm giác được có người xông lên tiếp được thân thể ngã xuống của mình, rồi liền lâm vào bóng đêm tĩnh mịch.

“Uy, Thần Côn ngươi đừng làm ta sợ!” Đoạn Tinh sợ hãi ôm Gia Cát ngã vào lòng, không phải thần y sao? Sao cứu người xong rồi bản thân phải đi cấp cứu.

“Là Thanh Lão Châm!” Lạc Cẩm mắt sắc, thấy được độc châm trên cây cột chỉ cho những người khác xem.

“Thanh Lão Châm là thứ đồ chơi chó má gì?” Đoạn Tinh sốt ruột, không lựa lời mà nói.

Lạc Cẩm còn thật tình giải thích: “Là một phương pháp châm cứu từ thời kỳ thượng cổ truyền lại, ta trước kia từng đọc qua trong sách, loại châm này có thể giải bách độc, nhưng lại gây tổn thương lớn cho người thi châm. Gia Cát tiên sinh dùng nội công thay Nhạc bang chủ bức độc, bản thân cũng bị thương.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Đoạn Tinh chân tay luống cuống.

“Vô phương.” Lạc Cẩm đưa tay chắn mạch, an ủi nói: “Chỉ là mất quá nhiều nội lực, không có gì trở ngại, nghỉ ngơi một chút hẳn là sẽ không sao.”

“Người xác định?” Đoạn Tinh nhìn chằm chằm Lạc Cẩm, nghĩ tới nghĩ lui vẫn là lo lắng, xoay người ôm Gia Cát trở về phòng, một bên chạy một bên kêu: “Người tới, hết thấy xuống núi tìm đại phu cho lão tử!”

Dạ Lan San bất đắc dĩ lắc đầu không đi để ý đến hắn, cùng mọi người cẩn thận nâng Nhạc Hồng lên giường. Lại gọi người an bài khách phòng cho Nhạc Cửu Nghiên và Lạc Cẩm, rồi cùng Thần Tử Việt đến phòng Gia Cát, nhìn xem có gì cần hỗ trợ không.

Đoạn Tinh một đường chạy về phòng, chỉ cảm thấy người trong lòng gầy teo yếu ớt, xương cốt cọ hấn đến đau, trong lòng lại lo lắng. Thật cẩn thận đặt y lên giường, lại thay y đắp chăn, nhìn y sắc mặt tái nhợt hàm răng cắn chặt, không khỏi gấp đến xoa bóp vòng eo. Nội lực Gia Cát luôn suy yếu, lần này lại vì cái thứ Thanh Lão Châm bỏ đi kia mà lao lực như vậy, còn chưa kịp ngáp một cái đã ngã quỵ. Đoạn Tinh càng nghĩ càng sinh khí: “Người cái đồ ngốc tử, mạng cũng đâu phải chỉ của mình người a? Còn có cái tên Nhạc lão đầu, người không có việc gì tự dưng lại bị thương! Bị thương cũng thôi đi, người làm gì còn khiến Bảo chủ mang về a!”

Hùng hùng hổ hổ mấy câu, Đoạn Tinh ngày càng tâm phiền ý loạn: “Con bà nó, đám tôn tử này tìm đại phu sao lại chậm như vậy!” Thật sự chờ không kịp, Đoạn Tinh liền chính mình phi thân xuống núi tìm đại phu. Dạ Lan San cùng Thần Tử Việt vừa vào tiểu viện Gia Cát liền nhìn thấy Đoạn Tinh sầm một tiếng bay ra khỏi cửa, miệng còn đang hùng hùng hổ hổ, dưới chân mượn lực vài cái, nhất thời biến mất vô tung vô ảnh, không khỏi hai mặt nhìn nhau, đây là tình huống gì?

Bạch Nhược Manh chạy tới cũng vừa nhìn thấy một màn đẹp mắt này, lắc đầu cười nói: “Ngày thường hai người vừa thấy mặt liền cắn liền nhéo, hiện tại mới biết sốt ruột.”

Vào phòng, nhìn sắc mặt Gia Cát tái nhợt nằm ở trên giường, Thần Tử Việt tiến lên thay y bắt mạch nghi hoặc nói: “Thật sự chỉ là hao tổn nội lực quá nhiều mà thôi, nghỉ ngơi một chút là sẽ khỏe lại, Đoạn Đan sao lại gấp gáp như vậy?”

Bạch Nhược Manh nhẹ nhàng thở ra, nâng tay rót chén nước đưa cho Thần Tử Việt cười nói: “Cái này a, đã nói quan tâm nhiều sẽ bị loạn!”

Thần Tử Việt cùng Dạ Lan San nháy mắt mấy cái, sau khi phản ứng xong lại không hẹn mà cùng hít một ngụm lạnh khí, sau đó nhìn nhau cười xấu xa — Hấp dẫn a hấp dẫn!!

Chỉ chốc lát sau Gia Cát ở trên giường chậm rãi mở mắt, cảm thấy đầu có chút choáng.

“Nha, Gia Cát!” Thần Tử Việt phát hiện Gia Cát tỉnh, vội vàng ngồi vào bên giường dìu y dậy: “Gia Cát người cảm thấy thế nào? Muốn uống nước hay không? Ta giúp người lấy!”

Gia Cát lắc đầu, lẳng lặng ngồi yên để từ từ khôi phục lại một chút, nâng mắt nhìn chung quanh. Dạ Lan San, Thần Tử Việt, Bạch Nhược Manh, chỉ có ba người trông chừng mình sao? Không biết tại sao, trong lòng Gia Cát không hiểu vì sao lại thất vọng, cúi đầu nói: “Ta không sao, nằm một lúc thì tốt rồi, các người đi về trước đi.”

“Người có phải đang đợi Đoạn Đoạn hay không?” Thần Tử Việt chợt cười hì hì.

“Nói vậy, ta chờ hẩn làm gì!” Gia Cát cãi lại, giơ tay kéo chăn qua đầu muốn ngủ. Lại cảm thấy ngoài cửa sổ có một đạo bóng đen hiện lên, sau đó Đoạn Tinh mỗi tay cấp một lão nhân xông vào, lại nhìn hai lão nhân ôm thùng thuốc trong tay kia, mỗi người nơm nớp lo sợ sắc mặt trắng bệch.

“Phốc.....” Thần Tử Việt phun nước, chỉ vào Đoạn Tinh cười gập thắt lưng: “Đoạn Đoạn..... sao người có thể đáng yêu như thế.....”

Dạ Lan San cũng cố nén cười, lôi Thần Tử Việt và Bạch Nhược Manh ra cửa.

“Ách..... người tỉnh a.” Đoạn Tinh buông lão nhân trong tay xuống, có chút xấu hổ.

Gia Cát mỉm cười nhìn hẩn, nghiêng đầu không nói lời nào.

Đoạn Tinh đại quẫn, cảm thấy mình ở lại cũng không được đi cũng không xong, trong lòng thầm mắng chính mình đầu heo. Lúc này hai lão nhân kia mới chậm chạp thở, run run mở miệng, nói: “Bảo..... Bảo chủ, xin hỏi bệnh nhân ở nơi nào, có thể cho chúng ta chẩn đoán hay không?”

“Này.....” Đoạn Tinh khó xử nhìn người phía trên giường, nhớ tới Gia Cát luôn luôn tự nhận y thuật thiên hạ đệ nhất, ghét nhất chính là để người khác xem bệnh cho mình, nên muốn đuổi hai đại phu này đi, không ngờ Gia Cát lại mở miệng nói: “Là ta.”

Đoạn Tinh kinh ngạc nhìn Gia Cát, phát hiện trong mắt y cũng không có bất mãn gì cũng yên tâm, để cho hai đại phu kia đi qua bất mạch.

“Vị tiên sinh này không có việc gì.” Lão nhân nói: “Chỉ là có chút suy yếu, hảo hảo điều dưỡng một thời gian, đừng trúng gió cảm lạnh là tốt rồi.”

“Ngô..... Vậy thì tốt.” Đoạn Tinh hướng hai lão nhân kia ôm quyền nói: “Mới rồi bất thành linh, dọc đường khiến nhị vị kinh hãi, kính thỉnh thông cảm.”

“Đâu có đâu có.” Hai người kia cuống quýt hoàn lễ, nghĩ thầm chỉ cần người lần sau đừng có đem cửa đá bay tiến vào không nói hai lời bắt người là được rồi. Ngày thường chẩn mạch đều là ngồi kiệu đi, lần này ngược lại, được bay đi.

Sau khi tiễn bước đại phu, Đoạn Tinh đứng ở trong phòng gãi gãi đầu, hướng Gia Cát nói: “Ách..... cái kia, không có việc gì thì tốt rồi, vậy người ngủ đi ta đi về trước.” Nói xong quay đầu bỏ chạy, lúc vừa quay người đầu đập mạnh lên cây cột, “Tê.....”. Đoạn Tinh đau hít một ngụm lạnh khí, sờ sờ cái trán cảm thấy mình lần này thật mất mặt, cũng bất chấp trước mắt là cái gì bay a bay, bằng cảm giác hướng ngoài cửa chạy thẳng, lại bị cánh cửa vướng chân lão đảo thiếu chút nữa vồ ếch trên mặt đất. Định điểm mũi chân một cái phi thân bay đi thì đụng phải nóc phòng —— Ít nhất như vậy cái tên Thần Côn kia không thấy mình quẫn bách.

Gia Cát ở trong phòng ôm chăn lăn qua lăn lại, cười a cười.

Đoạn Tinh một đường bay trở về phòng mình, “Đông” một tiếng đập cửa, bổ nhào lên giường hưng hăng đem đầu chôn ở trong chăn, rất muốn đập đầu vào tường. Hôm nay sao lại mất mặt như vậy a mất mặt!

Một lát sau, Đoạn Tinh cuối cùng cảm thấy mình đã bình tĩnh hơn một chút, vì thế ngồi xuống cẩn thận suy nghĩ, vì cái gì hôm nay lúc Thần Côn kia suy yếu ngã xuống, mình cứ nhiên thất kinh như vậy? Từ xưa đến nay, gặp nhau không phải cãi nhau chính là hận y đến nghiêng răng nghiêng lợi, sao hôm nay lại vất vả như thế mình thiếu nợ Thần Côn, mình thế nhưng còn hoang mang lo sợ? Thời điểm chạy xuống núi còn luôn lo lắng y xảy ra chuyện, trở về nhìn thấy y không có việc gì còn cười với mình, cứ nhiên lại có một loại

cảm giác khác lạ? Đoạn Tinh lắc lắc đầu, cảm thấy trong đầu toàn là hình ảnh Gia Cát mỉm cười với mình, con người đen bóng, cái mũi tinh xảo, đôi môi mỏng, khóe miệng nâng lên một độ cong đẹp mắt, cảm đầy đặn, tuy rằng sắc mặt hơi tái nhợt, nhưng vẫn như cũ làm cho người ta cảm thấy thật ấm áp.

“Muốn chết a!” Đoạn Tinh kêu thảm thiết một tiếng, cúi đầu hung hăng nện giường: “Thần Côn người tốt cuộc cho ta ăn được gì? Tiểu gia ta quan tâm người làm gì???”

Thủ vệ trong viện từ bên ngoài nhìn vào cửa sổ thấy hành động của Đoạn Tinh, một người hai người trợn mắt há hốc mồm.

Thủ vệ Giáp nuốt nước miếng: “Phó Bảo chủ hôm nay lại làm sao vậy?”

Thủ vệ Ất dụi dụi mắt: “Không biết, đầu tiên là gào thét toàn bảo đi tìm đại phu, rồi lại niệm niệm lẩm bẩm đá cửa đập giường, chẳng lẽ là trúng tà?”

Thủ vệ Bính quá sợ hãi: “Đừng a, nếu không nhanh mời Gia Cát tiên sinh lại đây nhìn xem!”

Vừa dứt lời, từ trong phòng liền bay ra một cái gối đầu: “Không cho phép nhắc tới Thần Côn kia!!!”

Thủ vệ Giáp Ất Bính đồng thời gật gật đầu, trằm miệng một lời nói: “Nga, nguyên lai là cùng quân sư cãi nhau!”

“Đã nói không cho ở trước mặt ta nhắc tới Thần Côn kia!” Trong phòng truyền ra tiếng rống giận của Đoạn Tinh, theo sau là một tiếng “Ầm”. Một lát sau, Đoạn Tinh chậm rãi từ trong phòng thông thả đi ra, tao nhã phũ phũ người đầy tro bụi, mặt không chút thay đổi mở miệng: “Giường trong phòng ta sụp, cho người tới đổi cái mới.”

“Phốc.....” Núp trong chỗ tối Dạ Lan San cùng Thần Tử Việt cười đến hỏng.

Lúc cơm chiều Gia Cát đã khỏe hơn phân nửa, liền đến nhà ăn cùng mọi người, lại không nhìn thấy thân ảnh Đoạn Tinh, không khỏi bưng chén quay đầu nhìn tới nhìn lui.

Thần Tử Việt cười: “Đừng tìm, Đoạn Đoạn buổi chiều động kinh gào to cho người tìm hơn mười đại phu lên núi, lúc này đang ở phòng thu chi trả tiền cho người ta, thật sự là phá sản a phá sản.”

Gia Cát mặc danh kỳ diệu đỏ mặt, trong lòng hình như có chút ngọt ngào.

. : .

10. Chương 10: Huyền Cơ

10, Huyền cơ

Ngày hôm sau, thủ vệ đến báo Nhạc Hồng đã tỉnh. Mọi người vội vàng đi tới phòng trong, liền nhìn thấy Nhạc Cửu Nghiên đang cẩn thận dứt được cho Nhạc Hồng, thấy mọi người vào, Nhạc Hồng đưa tay bảo Nhạc Cửu Nghiên dìu hắn xuống giường nói lời cảm tạ.

“Được rồi được rồi.” Gia Cát nhanh chóng ngăn lại hắn: “Lão đầu, người lần này sao lại ra thế này, sao bị thương nặng như vậy?”

“Ai!” Nhạc Hồng thở dài, nói: “Còn không phải tại trúng mai phục của tiểu nhân họ Hoàng kia!”

Nửa canh giờ sau, Nhạc Hồng giải thích rõ ràng từ đầu đến cuối cho mọi người, nguyên lai khối Thiên Cơ Thạch kia là bảo vật gia truyền của Nhạc gia, nghe nói là có bí mật về mỏ vàng bên trong, nhưng Nhạc gia đời đời lại thủy chung không ai ngộ thấu được rốt cuộc trong có gì ảo diệu, chẳng qua là làm tập tục truyền xuống từ đời này sang đời khác.

Đoạn thời gian trước không biết tại sao, trong dân gian đột nhiên truyền ra một bài đồng dao, trong đó có một câu là “Thiên Cơ Thạch ra Đoạn Long Mạch”, lúc đó nhất thời ồn ào huyền ảo. Nhạc Hồng trong

lòng biết có người giở trò, nhưng cũng không tra được là ai, đành tăng mạnh phòng ngự bang hội. Ai ngờ có một ngày Thục Liêu Mạc Bắc Đại hoàng tử Gia Luật Thanh mang tới mười mấy cái rương lớn nặng trĩu tới cửa cầu kiến, Nhạc Hồng biết Mạc Bắc lòng muông dạ thú, một khi dính vào sợ là tự mình đắc tội thông đồng với địch, liền cáo ốm cự tuyệt, không nghĩ tới ngày hôm sau Đô Đốc Hoàng Thiên Sở mang theo mấy vạn binh mã đến vây công Phi Hồ Bang, nói là Nhạc gia thông đồng với địch phản quốc.

Nhạc Hồng chỉ kịp để Nhạc Cửu Nghiên mang theo Thiên Cơ Thạch chạy trốn, bản thân cuối cùng bởi vì lấy ít địch nhiều mà bị bắt. Hoàng Thiên Sở kia nghiêm hình bức cung đối với Nhạc Hồng không có tác dụng, liền cho hắn ăn La Đan phá đi nội lực, muốn tra tấn hắn nói ra tung tích của Thiên Cơ Thạch, không nghĩ tới Hoàng Thượng lại đột nhiên hạ chỉ, muốn Hoàng Thiên Sở mang Nhạc Hồng vào kinh, lúc này mới có thể được Dạ Lan San cứu.

“Tên Hoàng Thiên Sở là một tiểu nhân, là gian nịnh thần, cướp đoạt mồ hôi nước mắt của nhân dân còn ngại ít sao, còn muốn tìm mỏ vàng?” Dạ Lan San chán ghét mặt nhăn nhú.

“Dạ bảo chủ nói rất đúng!” Nhạc Hồng nhìn Dạ Lan San, càng nhìn càng thích, bộ dạng hảo, công phu cũng tốt, cùng nữ nhi mình đứng chung một chỗ thật sự là thuận mắt, nếu có y làm con rể, mình hà tất rơi xuống tình trạng này như ngày hôm nay, vì thế mở miệng nói: “Lần này thật sự đa tạ Dạ Bảo chủ trợ giúp nghĩa cứu giúp.”

“Uy, tử lão nhân! Người nhìn đủ không đó!” Thần Tử Việt thấy Nhạc Hồng vẻ mặt thương thức nhìn chăm chăm Dạ Lan San, nhất thời đoán được hắn suy nghĩ cái gì, trong lòng một trận không vui, dứt khoát tiến lên chắn trước người Dạ Lan San: “Người sao một chút cũng không tri ân báo đáp, Tiểu Hắc cứu người, đúng vậy, nhưng là Lạc Cẩm cũng cứu người nha, người ta chiếu cố nữ nhi người, còn vất hết óc tìm cách cứu người, còn xuất ra bùa hộ mệnh của bản thân cứu người, người mạnh khỏe ghen lời nói cảm tạ a! Còn có, Tiểu Cửu cùng Lạc Cẩm vốn là lưỡng tình tương duyệt, người trước đó vài ngày còn chạy tới cầu hôn Tiểu Hắc, làm gậy đánh uyên ương, chính người nói xem cùng mấy lão ác bá trong kịch có gì khác nhau a!”

“Tử Việt, đừng nói nữa.” Lạc Cẩm cùng Nhạc Cửu Nghiên đồng thời kéo kéo cánh tay Thần Tử Việt, cúi đầu không nói lời nào.

“Khụ khụ.....” Nhạc Hồng bị Thần Tử Việt nhìn thấu tâm sự, có chút xấu hổ, lại nhớ tới ngày đó lúc mình mơ màng màng, tựa hồ nhìn thấy hai người hôn môi..... Chẳng phải là Dạ Lan San cùng Thần Tử Việt trước mắt sao. Nhạc Hồng mặt đỏ bừng, trong đầu nhất thời cong cong vẹo vẹo, thiếu chút nữa lại ngất đi, tâm phiền ý loạn phát tay một cái nói: “Nói như thế ta sinh ra quá cứng rắn rồi, khuê nữ ta coi trọng ai thì chính là người đó!”

“Uy, nghe không, Tiểu Cửu người rút cuộc muốn cùng ai một chỗ?” Thần Tử Việt chột chột Nhạc Cửu Nghiên — Nha đầu ngốc, thừa dịp hiện tại ép cha người đáp ứng!

Nhạc Cửu Nghiên không dám nhìn ánh mắt Nhạc Hồng, chỉ là chậm rãi cúi đầu, lại kiên định kéo tay Lạc Cẩm, người mình thích là Lạc Cẩm nha, vẫn luôn như vậy.

Lúc nhỏ khi lần đầu tiên nhìn thấy hắn, hắn bị mười mấy tên ác ôn vây ở giữa sợ tới mức phát run nhưng lại cắn răng căm ghét ác nhân; Lúc mình bị phụ thân trách phạt, hắn sẽ làm vòng hoa chọc cho mình vui vẻ; Lúc mình sinh bệnh, hắn sẽ ở cửa Phi Hồ Bang ngày đêm chờ mấy canh giờ, chỉ vì cố tìm nha hoàn đưa cho mình một ít thanh diêm* Hoa quế đường; Lúc ở hội rước đèn sẽ vụng trộm nắm tay mình; Nghe được phụ thân đến Vân Sát Bảo cầu hôn sẽ lo lắng mình đi theo người khác; Ngay tại lúc mình cửa nát nhà tan, cùng mình lưu lạc thiên nhai cũng chỉ có hắn. Lạc Cẩm đúng là không tốt, không có võ công, diện mạo bình thường, gia cảnh bình thường, nhưng hai tay của hắn có thể cho mình cảm xúc ấm áp nhất, chỉ cần có hắn, đã cảm thấy toàn thể giới phát sáng, người mình tìm, không phải là một người như thế này sao?

*trong suốt

Lạc Cẩm nhìn Nhạc Cửu Nghiên đưa tay lại đây, trong lòng ấm áp, cũng gắt gao nắm hai tay của nàng không buông, lại cảm thấy mong bị người đập một cước, quay đầu liền nhìn thấy Thần Tử Việt rống: “Một sách người, nhanh đi gọi phụ thân a!!!”

“Nhạc..... Nhạc phụ đại nhân.” Lạc Cẩm lắp bắp, giữa chữ Nhạc bang chủ cùng nhạc phụ trong lúc đó gian nan lựa chọn một chút, vẫn là dừng cầm chọn về sau, chính là thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi.

“Thôi thôi!” Nhạc Hồng trừng mắt nhìn, lại không nề hà: “Tiện nghi tiểu tử ngươi, về sau hảo hảo đối tốt với con gái ta!”

“Vâng, đa tạ nhạc phụ đại nhân!” Lạc Cẩm mừng rỡ, nhanh chóng tiến lên kéo Nhạc Cửu Nghiên hành lễ.

Thần Tử Việt hướng Dạ Lan San chọn chọn mi — Nhìn thấy không, tiểu gia ta lại tác hợp một đôi!

Bạch Nhược Manh liền phân phó, thời điểm cơm chiều đệ tử toàn bảo đều vô cùng náo nhiệt vì có một bữa tiệc no đủ, cũng là thay cho lễ đính hôn của Tiểu Cửu cùng A Cẩm, nhìn mấy trăm bàn cùng người ăn bất diệt nhạc hồ, Thần Tử Việt rung đùi đắc ý nói: “Quả nhiên gừng càng già càng cay, Bạch tử thật quá tàn nhẫn, làm thế này mọi người đều biết hết rồi, tử lão nhân về sau muốn đổi ý cũng không được!”

Vừa mới dứt lời, Thần Tử Việt liền bị xương gà ném trúng, quay đầu qua nhìn, Bạch Nhược Manh chống nạnh đứng ở một bên: “Xú tiểu tử, ngươi nói ai già!?”

Nhạc Hồng thân thể vẫn còn suy yếu, vốn muốn cự tuyệt tham dự, nhưng bị Thần Tử Việt nài ép lôi kéo đặt tại ghế trên, tuy trong lòng vẫn có chút không thông, nhưng hiện tại nhìn thấy nữ nhi mình cùng Lạc Cẩm đứng chung một chỗ — Ách, một sách này nhìn qua cũng không phải quá đáng ghét.

Cơm nước xong, đoàn người đến thư phòng, Nhạc Cửu Nghiên lấy Thiên Cơ Thạch ra cho Dạ Lan San, Dạ Lan San nhìn trái nhìn phải, làm sao cũng nghĩ không ra cái này cùng mỏ vàng có liên hệ gì.

Gia Cát cũng tiến lên, sờ cằm lắc đầu: “Ngọc là hảo ngọc, đáng tiếc chạm trổ này thật sự là rất lạn, hoa văn loạn thất bát tao không hề theo quy luật thì thôi, bên trên còn khắc một cái nguyên bảo, thật sự là quá tục tằng.”

“Nguyên bảo mà tục tằng? Không nhờ lão tử tân tân khổ khổ quản lý những hiệu buôn kia ngươi sớm đã chết đói, nào còn có khí lực ở đây nói tục tằng!” Đoạn Tinh trừng y.

Gia Cát khí cực, lại nhớ tới bộ dáng ngày đó của Đoạn Tinh thay mình tìm đại phu..... Quên đi! Hảo nam không cùng..... Ác nam đâu! Vì thế hừ một tiếng, xoay người tiếp tục nhìn Thiên Cơ Thạch.

“Ngô.....” Đoạn Tinh lại hoảng sợ, Thần Côn này hôm nay ăn sai được hay sao lại không giống trước kia, sẽ không sinh khí thật đi?

Một đồng người vây quanh Thiên Cơ Thạch nhìn nửa ngày, cũng không nhìn ra rốt cuộc trong đó có gì ảo diệu, Thần Tử Việt xoa xoa mắt: “Nhạc lão nhân, sớm biết ngươi liền đem đồ chơi này cho Hoàng Thiên Sở kia đi, dù sao hãn cũng khẳng định xem không hiểu! Người cũng không khiến cho chính mình vứt bỏ nửa cái mạng.”

Nhạc Hồng bất mãn, nói: “Họ Hoàng kia cùng Gia Luật Thanh cấu kết lẫn nhau mưu toan diệt Thiên Lang hoàng triều ta, huống hồ Thiên Cơ Thạch là bảo vật gia truyền của Nhạc gia, há có đạo lý tùy tiện cho người ta!”

Gia Cát nhú mày: “Gia Luật Thanh dã tâm rất lớn, vẫn đối Thiên Lang quốc ta như hổ rình mồi, nghe nói gần đây còn tận lực chiêu binh mãi mã, sợ là sắp làm phản. Dân Mạc Bắc bưng hãn, chiến mã cũng không phải vấn đề, nếu chỉ có một thứ không ổn, thì chính là thiếu bạc, như vậy xem ra, hãn hao tổn tâm cơ tìm Thiên Cơ Thạch cũng chẳng có gì lạ.”

“Hoàng Thiên Sở tên cấu tặc kia đi theo địch phản quốc, còn diệt cả nhà Nhạc gia ta, ta hận không thể đem thiên đao vạn quả!” Nhạc Hồng mặt đỏ lên, thở phì phò.

“Lúc này cần bàn bạc kỹ hơn, chỉ là Nhạc bang chủ trọng thương chưa lành, vẫn là về nghỉ ngơi một chút đi!” Dạ Lan San thấy thế để cho Nhạc Cửu Nghiên đưa ông trở về phòng, những người khác cũng rút rút tản đi, chỉ còn lại Dạ Lan San cùng Thần Tử Việt ở lại thư phòng.

“Uy, ngươi đừng nhìn chằm chằm cái bàn tử kia được không!” Thần Tử Việt chun mỏ: “Cái gì mà đồ gia truyền, nói không chừng chính là tổ tiên người nào đó của Nhạc gia nhất thời kích động tự mình tạc ra, lại không cẩn thận tạc thủng, làm bàn tử rỉ nước! Đền Tiểu Hắc, chúng ta đi nghiên cứu chuyện quan trọng hơn!”

“Chuyện gì?” Dạ Lan San hỏi, Thần Tử Việt từ trong ngực móc ra một tấm bản đồ: “Chính sự! Nhạc lão đầu cũng không còn chuyện, chúng ta nghiên cứu xem như thế nào mới có thể trong thời gian ngắn nhất đi đến Giang Nam!”

Dạ Lan San dở khóc dở cười, giơ bản tử tiếp tục đối diện ánh nhìn, Thần Tử Việt chun chun mỏ, tự mình cúi đầu xem bản đồ, miệng lầm bầm: “Ngô..... Chúng ta trước đi Phượng Kỳ thành, sau đó ngồi thuyền dọc theo Hoàng Hà hướng đông đến Bích Thủy trấn, sau đó cưỡi ngựa đi hướng nam đến..... Đến..... Tiểu Hắc Tiểu Hắc!!”

“Làm sao vậy?” Dạ Lan San chuyên tâm nhìn chăm chăm Thiên Cơ Thạch, nửa ngày lại không nghe thấy Thần Tử Việt nói chuyện, quay đầu nhìn hắn, lại thấy Thần Tử Việt há to miệng nhìn bản đồ, mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

“Tiểu Việt ngươi làm sao vậy?” Dạ Lan San bị vẻ mặt của hắn làm cho hoảng sợ, ném Thiên Cơ Thạch xuống sờ cái trán Thần Tử Việt.

“Giơ lên!” Thần Tử Việt đột nhiên kêu lên.

“Ách.....” Dạ Lan San do dự giơ lên hai tay: “Làm gì!”

“Ngốc chết! Ai bảo ngươi giơ tay!” Thần Tử Việt sốt ruột: “Giống vừa rồi, đem bản tử giơ dưới ngọn nến!”
?

“Nga!” Dạ Lan San nghe theo, Thần Tử Việt chỉ vào bản đồ cho hắn xem.

“Tê.....” Dạ Lan San cũng cả kinh, ánh nến xuyên thấu qua Thiên Cơ Thạch, đường hoa văn chạm trổ tà tà chiếu lên trên bản đồ, đường vân trên đó cùng núi non song ngòi Thiên Lang Vương Triều vừa lúc tương xứng, hình dạng đồ án tiểu nguyên bảo đoan đoan chính chính chiếu vào khu vực Tây Bắc trọng trấn — Ngay phía trên Vũ Vương thành.

“Thiên a!” Thần Tử Việt hít một ngụm khí lạnh, vội vàng kéo Dạ Lan San ra ngoài: “Tiểu Hắc nhanh lên, đi lấy cái xeng, ta đi đào vàng! Quai quai, đại phát tài a!”

“Tử Việt ngươi đừng nghịch nữa.” Dạ Lan San dở khóc dở cười đứng lại: “Nhanh đi tìm bọn họ lại đây!”

Mà Đoạn Tinh lúc này đang đứng ở trước cửa phòng Gia Cát ngó dáo dác, nghĩ tới mình ban ngày nói chuyện có phải hay không có chút nặng lời, dứt khoát đi xin lỗi đi? Lờn vừa đến cửa miệng lại lui trở về, gia gia a, Thần Côn này bình thường mắng mình cũng mắng rất trôi chảy, sao không thấy y tới xin lỗi mình! Nhưng là ngẫm lại thì, Thần Côn là một văn nhân đi, khó tránh khỏi lời nói ác độc một chút, dù sao da mặt mình cũng dày, mắng liền mắng. Do dự nửa ngày cũng không có kết quả, trong lòng nén giận, ôm cây cột như cá chết nhìn chăm chăm cửa phòng Gia Cát, không tiếng động há to mồm rống a rống, buồn bực vô cùng.

“Chi nha ~” Gia Cát mới vừa ở trong phòng xem xong sách, cảm thấy đầu óc choáng váng, liền đẩy cửa ra muốn đi hít thở thông khí, lại đúng lúc nhìn thấy Đoạn Tinh ôm cây cột mở to miệng điên cuồng lắc lắc, ánh mắt còn thẳng tắp nhìn chăm chăm cửa phòng mình, trong lúc nhất thời có chút không tiếp thụ được hình ảnh quỷ dị này, vì thế ngơ ngác sững sờ đứng đó.

Đoạn Tinh cũng ngây ngẩn cả người, cùng Gia Cát mắt to trừng mắt nhỏ, trong lòng chỉ cảm thấy mắt hết can đảm, hận không thể đập đầu chết trên cây cột — Vì cái gì mỗi lần tạo hình dọa người như vậy đều bị Thần Côn này nhìn thấy!!

Giằng co một hồi, Gia Cát trước hết tỉnh táo lại: “Ách..... Này, ngươi đến tìm ta?”

Đoạn Tinh buông ra cây cột ra vuốt y phục: “Àn, ta đến muốn hỏi ngươi một chút..... Cái kia..... Cái kia.....”

“Cái gì a?” Gia Cát mặc danh kỳ diệu, Đoạn Tinh trúng tà ?

Đoạn Tinh đột nhiên thật hối hận sao hôm nay tại sao lại muốn tới đây.

“Quân sư, Bảo chủ gọi người nhanh chóng qua đó! Di? Phó Bảo chủ cũng ở đây a, vừa lúc, Bảo chủ gọi các người nhanh đến thư phòng!” Đột nhiên từ cửa viện một thủ vệ chạy vào.

Đoạn Tinh thật muốn xông lên ôm lấy thủ vệ hôn một cái, hơn nữa đây là lần đầu tiên trong đời hắn cảm thấy Dạ Lan San xuất hiện với tư thái của đẳng cấp thế.

. : .

11. Chương 11: Chân Tình

11, Chân tình

Dạ Lan San ở trong thư phòng cầm bản đồ, giải thích nguyên lý của Thiên Cơ Thạch cho mọi người, Nhạc Hồng nhìn hình nguyên bảo được chiếu trên bản đồ trợn mắt há hốc mồm, kéo Dạ Lan San liên tục nói cảm tạ. Gia Cát nhìn nhìn bản đồ, nói: “Vô Vương Thành cách nơi này đại khái mười ngày lộ trình, Nhạc bang chủ có muốn đi xem không?”

Thần sắc Nhạc Hồng đột nhiên có chút ảm đạm, ngẫm lại chính mình nay cửa nát nhà tan võ công hoàn toàn mất hết, chỉ còn lại Tiểu Cửu cùng thư sinh ở bên cạnh, dù có gia tài bạc triệu thì thế nào? Lại nghĩ mình tận tâm khổ khổ phấn đấu bốn mươi năm có dư, thật vất vả mới có chút thành tích, tai họa lại bất ngờ không duyên cớ đổ ập xuống, bị tiểu nhân hãm hại, kết quả là rơi vào tình cảnh hai bàn tay trắng, tình đời hiểm, nhân tình ác, chẳng thà dẫn theo nữ nhi và con rể, tìm một thôn sơn thanh tịnh bình bình đạm đạm vượt qua nửa đời sau, chỉ cần cố gắng lao động với nhau là được. Liên mở miệng nói: “Thôi, ta hiện tại vô tâm vô tưởng, chỉ mong có thể sớm ngày bình phục để chính tay đâm chết cẩu tặc họ Hoàng, dẫn Tiểu Cửu cùng Lạc Cẩm đi sống những ngày bình thường, nếu thật sự có vạn lượng hoàng kim, vẫn là để lại nơi đó đi.”

Thần Tử Việt vẫn cho rằng Nhạc Hồng là lão nhân ngại bẩn yêu phú, mới có thể ghét bỏ Lạc Cẩm mà thích Tiểu Hắc, hiện tại nghe ông nói như vậy, rốt cuộc cũng là hán tử, vì thế bất mãn đối với ông thoáng đã giảm xuống.

Dạ Lan San suy nghĩ một chút, nói: “Cũng được, Nhạc bang chủ, chúng ta sẽ thay người bảo thủ bí mật này, về phần Hoàng Thiên Sở kia, ta đi thay người làm thịt hắn!”

“Thật sao?” Nhạc Hồng vừa mừng vừa sợ, bản thân võ công mất hết, vốn muốn cầu Dạ Lan San hỗ trợ lại thủy chung ngại mặt mũi, không nghĩ tới Dạ Lan San chủ động mở lời tương trợ, liền đồng ý nói: “Nếu Dạ Bảo chủ nguyện ý tương trợ, đời lão hủ báo được đại cừu này, nguyện đem vạn lượng hoàng kim dâng tặng!”

Quai quai a, lão nhân này thật là quá hào phóng mà, Đoạn Tinh nuốt nuốt nước miếng, nghĩ rằng phát tài a phát tài a! Lại không ngờ rằng Dạ Lan San ôm quyền nói: “Nhạc bang chủ nói quá lời, Hoàng Thiên Sở vốn là bại hoại của võ lâm, không biết tại sao có thể lên được chức Đô Đốc, làm việc thiên tư hãm hại trung lương* ta đã sớm nhìn hắn không vừa mắt, lần này vừa lúc mượn cơ hội giết hắn, về phần mỏ vàng kia, vốn là gia vật Nhạc gia, Vân Sát Bảo tuyệt sẽ không đoạt tài sản của người khác.”

*làm việc thiên tư : vì tình riêng mà làm việc bất hợp pháp

*hãm hại trung lương : hãm hại người trung trực, ngay thẳng

Xong, Đoạn Tinh yên lặng ai oán, hào phóng cái con khỉ a, tiểu tử chết tiệt này không làm gia chủ không biết gạo muối đất thế nào, lão tử kiếm tiền có bao nhiêu vất vả, vàng dâng tới cửa cư nhiên bị Bảo chủ cự tuyệt!!

Nhạc Hồng không biết trong lòng Đoạn Tinh đang cực độ rối rắm, chính là bị Dạ Lan San cảm động một phen, nghĩ rằng thế này mới gọi là anh hùng a!

Dạ Lan San suy nghĩ, nói: “Nhạc bang chủ nửa đường bị chúng ta cướp đi, Hoàng Thiên Sở tất nhiên sẽ lên triều đình để tạ tội, số lượng nhân mã hắn mang theo khá nhiều nên cũng không đi nhanh được, ta ngày

mai ra roi thúc ngựa, hẳn là có thể đuổi kịp trước khi hẳn tiến vào hoàng thành, đến lúc đó tái kiến ky hành sự*!”

*hành sự tùy theo hoàn cảnh

“Vây..... Làm phiền Dạ Bảo chủ .” Nhạc Hồng cảm tạ.

Thương lượng về cách bố trí một lúc, ngẩng đầu thấy sắc trời đã tối, mọi người đều trở về nghỉ ngơi, Dạ Lan San cũng đưa Thần Tử Việt chậm chậm trở về, đột nhiên cảm thấy vật áo mình bị túm lại, cúi đầu nhìn Thần Tử Việt mở to mắt nhìn mình: “Tiểu Hắc ngươi ngày mai thật sự muốn đi truy Hoàng Thiên Sở? Dẫn ta theo cùng được không?”

Dạ Lan San cười cười, lấy tay vuốt tóc hẳn, nói: “Ân, ngươi yên tâm, ta sẽ không sao, nhưng lần này ngươi không thể đi, ngoan ngoãn ở trong bảo chờ ta trở lại là được, chờ chuyện này xử lý xong rồi ta lại dẫn ngươi đi Giang Nam giải sầu, được không?”

Thần Tử Việt khịt khịt, ủy khuất nói: “Ngươi không thích ở cùng ta?”

Dạ Lan San lắc đầu, nắm tay hẳn hỏi: “Từ nhỏ đến lớn đánh nhau ta từng thua chưa?”

Thần Tử Việt nghĩ nghĩ, nói: “Không có, ngươi lần nào cũng thắng!”

“Sai, ta từng thua một lần!” Dạ Lan San xoa mặt nhéo cái mũi nhỏ Thần Tử Việt nói: “Lúc ngươi 5 tuổi, quên?”

Thần Tử Việt suy nghĩ, đúng là từng thua một lần, lần đó mình cùng Dạ Lan San lén xuống núi chơi, lúc đi qua đường tắt đột nhiên có mười mấy đại nhân vây lên, hung thần ác sát cầm dây thừng cùng bao tải buộc mình lại, 8 tuổi Dạ Lan San giống như tiểu báo tử xông lên cùng những người đó xoay đánh, mấy tên đó một chút tiện nghi cũng không chiếm được, đột nhiên trong đó có một người cầm dây thừng chạy tới phía mình, mình lúc ấy còn chưa có luyện võ, hoảng hốt chạy bừa lại té lăn trên đất, vừa đau vừa sợ không khỏi oa oa khóc lớn, Dạ Lan San bị tiếng khóc của mình quấy nhiễu, sốt ruột muốn lại xem mình liền bị vào thế hạ phong, bị mười mấy đại nhân vây ở giữa hung hăng đập đánh, lại hét to bảo Tiểu Việt không được nhìn, nhắm mắt lại. Lúc ấy mình bị người ta dùng dây thừng trói, lại giống như quên cả sợ hãi, chỉ lo lắng Tiểu Hắc có thể có việc gì hay không. May mắn gia đình Vân Sát Bảo đúng lúc đuổi tới cứu hai người, mười mấy tên không có mắt kia là bọn buôn người bị cha tức giận ném ra sau núi uy lang, mình chẳng qua là trầy xước đầu gối, còn Dạ Lan San lại nằm ở trên giường hơn nửa tháng..... Cũng chính từ đó về sau, mình mới bị bắt buộc tập võ.....

Nghĩ tới đây, Thần Tử Việt ngoan ngoãn ôm lấy thắt lưng Dạ Lan San cụng cụng đầu: “Ân, ta không đi cho ngươi thêm phiền, ngươi hảo hảo bảo hộ chính mình, ta chờ ngươi trở về.”

“Ha ha.” Dạ Lan San cười cười, cũng đưa tay ôm lấy hẳn, một lát sau, do dự mở miệng nói: “Tử Việt.....”

“Làm sao vậy?” Thần Tử Việt ngẩng đầu, ánh trăng chiếu lên trên mặt hẳn nhàn nhạt rọi sáng, xinh đẹp đến không thật.

Dạ Lan San cảm thấy đầu có chút choáng váng, không tự chủ được nhẹ nhàng nâng cằm hẳn lên, chậm rãi cúi đầu hôn xuống.

Thần Tử Việt cả kinh, nhưng cũng không ghét nụ hôn này, chỉ là cảm thấy môi của Dạ Lan San rất mát, rất mềm, lại nhìn vẻ mặt chuyên chú của y đột nhiên cảm thấy xấu hổ, liền nhẹ nhàng nhắm mắt lại, dưới ánh trăng, lông mi dài ở trên gương mặt hẳn hạ xuống một vết cắt thật đẹp.

Trong từng trận gió đêm, mang theo hơi thở ngọt ngào.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, Dạ Lan San liền chuẩn bị xuất phát từ Vân Sát Bảo, nhìn chung quanh lại thủy chung tìm không thấy Thần Tử Việt.

“Bảo chủ, ngươi cùng Thần thiếu gia cãi nhau ?” Đoạn Tinh hỏi.

Dạ Lan San cười khổ, đêm qua hôn xong, Thần Tử Việt giống như con thỏ bị chấn kinh, quyết miệng một đường chạy về phòng, gọi như thế nào cũng không ra. Kỳ thật ngay cả bản thân y cũng không biết tại sao lại xúc động như vậy, chỉ là cảm thấy mình giống như đã muốn làm chuyện này từ lâu lắm rồi, đêm qua

không khí rất tốt nên không tự chủ được. Tiểu Việt xem ra là bị mình dọa rồi, Dạ Lan San nghĩ phải nói xin lỗi, dù sao còn có chính sự phải làm, liền lắc đầu nói: “Không có việc gì, nếu không có gì bất ngờ xảy ra ta hẳn là có thể trở về trong vòng một tháng, đến lúc đó nói sau, mấy ngày này hảo hảo chiếu cố Nhạc bang chủ.”

“Nhưng là.....” Bảo chủ người xác định người không có gì muốn ta chuyển lời cho Tiểu Việt Việt?” Bạch Nhược Manh hỏi, nhìn Dạ Lan San rõ ràng là đang chờ Thần Tử Việt.

“Ách.....” Dạ Lan San nghĩ thầm lời muốn nói có rất nhiều, nhưng câu nào cũng không thể để cho người truyền lại a, trong lòng ảo não, dứt khoát xoay người lên ngựa, vung cương ngựa mà đi.

Đoạn Tinh lắc đầu: “Quả thật là con lớn không thể giữ a.”

Gia Cát hết nói nổi: “Bảo chủ và người bằng tuổi.”

Đoạn Tinh khinh bỉ: “Ta là nói Tiểu Việt, Thần Côn!” Nói xong xoay người rời đi, để lại Gia Cát ở tại chỗ nghiêng răng nghiêng lợi.

Thần Tử Việt đứng ở trên cành cây bên đường, nhìn bóng dáng Dạ Lan San càng ngày càng xa, khóe miệng nhợt nhạt kéo lên.

Buổi trưa lúc ăn cơm, ngó trái ngó phải cũng không thấy Thần Tử Việt, Bạch Nhược Manh nhíu mày, “Tiểu Việt đi đâu rồi?”

Đoạn Tinh nghi hoặc: “Chẳng lẽ tiểu hài tử này thực sự giận đối với Bảo chủ?”

Bạch Nhược Manh đẩy chén: “Bảo chủ đã đi rồi tiểu tử này sao còn chưa chịu ăn cơm! Nào có giận đối lâu như vậy a, ta đi tìm hắn!”

Nhìn bóng dáng Bạch Nhược Manh, Đoạn Tinh lắc đầu: “Hai mươi hai a, Bạch tỷ cũng nên tìm người gả đi, mấy ngày này ta cảm thấy toàn thân nặng nề khí tràn của người mẹ.....”

“Bạch Bạch lúc trước cũng từng có người trong lòng.” Gia Cát xới cơm: “Chính là 5 năm trước không biết tại sao đột nhiên không thấy người nọ nữa, Bạch Bạch miễn cưỡng cười một cái, sau mới dần dần tốt lên, cũng không chịu liếc mắt nhìn nam nhân khác.”

“Nga? Phải không?” Đoạn Tinh lên núi muộn, không biết sự việc này, vì thế đùng đùng chân Gia Cát: “Người biết những gì? Nói nghe một chút!”

Gia Cát thật bất đắc dĩ: “Người có biết hay không người thật sự rất nhiều chuyện!”

Hai người đang cãi nhau ầm ĩ, đột nhiên nhìn thấy Bạch Nhược Manh đen mặt tiêu sái bước vào, cũng không nói gì, chính là “Ba” một tiếng đập mạnh tờ giấy lên bàn.

Hai người nhất lên xem — Gia Cát Đoạn Bạch, ta tâm tình không tốt, đi ra ngoài giải sầu, Tử Việt.

Đoạn Tinh mí mắt co rút, mở miệng nói: “Không sao, hắn chạy xuống núi chơi cũng không phải là lần đầu tiên, Bạch tỷ người làm chi sinh khí như vậy?”

Bạch Nhược Manh nghiêng răng nghiêng lợi: “Cái gì mà kêu Gia Cát Đoạn Bạch, dựa vào cái gì đem ta xếp cuối cùng?”

.....

Mọi người im lặng.....

Ngựa của Dạ Lan San là ngựa khỏe Tây Bắc Ô vân đạp tuyết, toàn thân đen nhánh không có một sợi tạp mao, vó ngựa cũng là sắc tuyết trắng thuần, có thể ngày đi ngàn dặm mà không hần không suyễn, dọc đường đi một người một ngựa phối hợp ăn ý, chỉ dùng sáu ngày đã đuổi kịp toán nhân mã Hoàng Thiên Sở ở ngoại hoàng thành Duyên Bắc Trấn, đối diện trạm dịch thuận tiện có khách điếm, gọi một gian thượng phòng, quyết định buổi tối lại đi dò đường.

Sau khi Dạ Lan San tới, khách điếm lại có một bạch y nam tử bước vào, đội mũ có khăn che mặt nhìn không rõ, hồi chường quảy muốn ở phòng cách vách Dạ Lan San, tiện tay ném một thỏi vàng xong cũng đi theo

lên lầu, mấy tiêu sư ở trong lầu ăn cơm hai mặt nhìn nhau, hắc y nhân vừa mới này đến đã có nội lực kinh người, hiện tại nhìn thân hình bạch y nhân này cũng không phải hạng người hơi hợt, mấy ngày nay là người nào tới khách điểm này a?

Bạch y nhân vào phòng, theo thói quen bình lại nội lực, nghiêng tai ở trên tường nghe ngóng, phối hợp cười cười.

Dạ Lan San cũng không cảm giác được cách vách có một tuyệt đỉnh cao thủ tiến vào, chỉ là mở cửa sổ ra đứng nhìn dịch quán đối diện gần người, trong lòng hy vọng đêm nay có thể đắc thủ giam giữ Hoàng Thiên Sở kia, để sớm trở về gặp Tiểu Việt. Nhớ tới bản thân thuở nhỏ phụ mẫu đều mất, 4 tuổi đã bị thân thích bán cho chợ nô lệ, đi theo một hải tử lớn hơn mười mấy tuổi trốn thoát sau lại bị nhiễm tật bệnh, đang lúc hấp hối là Thần lão Bảo chủ cứu mình, mang mình về Vân Sát Bảo còn nói mình là kỳ tài luyện võ. Dạ Lan San đến nay còn nhớ rõ bộ dáng lần đầu tiên gặp Thần Tử Việt, Tiểu Việt 1 tuổi được bọc ở trong áo ngủ gấm đỏ, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn nhiều nếp nhăn, tóc cũng thưa thớt, không nói chuyện nhưng là cười khanh khách, đôi mắt lóe sáng đưa tay sờ mặt mình, ngứa ngứa nhưng ầm ập.

Từ đó về sau, Dạ Lan San liền cùng Thần Tử Việt chậm rãi lớn lên, Dạ Lan San từ nhỏ đã luyện võ, Thần Tử Việt lại lười hơ to khỏe không muốn luyện, thẳng đến 5 tuổi năm ấy suýt nữa bị người bắt cóc, lão Bảo chủ mới bắt buộc Tử Việt luyện võ ba năm, lại không biết tại sao Tiểu Việt bị bệnh nặng một thời gian, lúc khỏe lại thì cả người đều gầy đi một vòng, chuyện luyện võ cũng như mắc cạn, chưa từng thấy hắn luyện lại lần nữa. Cùng Tử Việt quen biết đã muốn mười sáu năm, Dạ Lan San cười cười, không biết Tiểu Việt hiện tại đang làm gì, có phải còn đang sinh khí hay không. Nhớ tới ngày đó dưới ánh trăng Thần Tử Việt hai mắt u mê cùng đôi môi ẩm ướt, Dạ Lan San cảm thấy có chút khô nóng, không khỏi đối với cửa sổ mở ra rầu rĩ mở miệng: “Tiểu Việt, ta thích ngươi, thích nhất ngươi.”

Cách vách bạch y nhân đang uống nước, nghe được những lời này của Dạ Lan San, tay cầm ly trà hơi ngần ra.

. . .

12. Chương 12: Truy Tìm

12, Truy tìm

Buổi tối ngày hôm đó, Dạ Lan San lặng lẽ thăm dò vào dịch quán, đi theo một nha hoàn đưa rượu và thức ăn đến phòng ngủ Hoàng Thiên Sở, ở trên nóc nhà nhìn xuống, thì thấy Hoàng Thiên Sở đứng cung kính, người ngồi trên ghế là một tử y nam tử, mặt âm trầm không nói một lời.

“Thái Tử..... Ngài nói lần này chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Đứng hồi lâu, Hoàng Thiên Sở nhịn không được mở miệng.

Thái Tử? Dạ Lan San cau mày, đương kim thiên tử Hoa Thiên Lang năm nay mới hai mươi lăm tuổi, sao lại có một thái tử lớn như vậy? Nghĩ lại liền hiểu được, người đang ngồi đây không phải ai khác, mà chính là Mạc Bắc Hoàng tử Gia Luật Thanh, Hoàng Thiên Sở này quả nhiên là nội gián!

“Còn có thể làm sao!” Gia Luật Thanh lạnh lùng nói: “Là chính ngươi nói có thể vì bốn vương tìm được một số vàng lớn, bốn vương đã báo lên cho phụ vương, hiện tại trở về nói không có vàng? Người cũng biết có bao nhiêu người mơ ước thái tử vị của bốn vương!”

“Vâng vâng vâng, chuyện này là do ta lo lắng không chu toàn.” Hoàng Thiên Sở trên đầu đổ mồ hôi lạnh: “Thuộc hạ cũng không nghĩ tới Nhạc Hồng kia cư nhiên chết cũng không chịu mở miệng, việc đã đến nước này, mong rằng thái tử chỉ cho hạ thần một con đường đứng đắn.”

“Ta có thể cho ngươi cái gì.” Gia Luật Thanh đứng lên, nói: “Đường chính là dưới lòng bàn chân ngươi, ngươi tự nhìn xem đi như thế nào.”

“Này..... Thuộc hạ ngu dốt.....” Hoàng Thiên Sở sắc mặt có chút trắng bệch.

“Tháng sau ta sẽ xuất binh.” Gia Luật Thanh cảm chén trà tinh tế thưởng thức: “Người có biết ta sợ nhất cái gì?”

“Thái tử điện hạ anh minh thần võ, đương nhiên là không sợ hãi điều gì.” Hoàng Thiên Sở nơm nớp lo sợ.

Trên nóc nhà Dạ Lan San lắc đầu, xem ra người này chẳng những ngu ngốc, còn thực xuẩn.

Quả nhiên, Gia Luật Thanh cũng rất bất mãn câu trả lời này của hắn, cười lạnh nói: “Thật không biết tại sao ta sao lại tìm một phế vật vô dụng như ngươi! Ta cho ngươi biết, ta sợ Trần Quốc Đại tướng quân Lâm Hạo Dương của Thiên Lang Quốc ngươi, sợ muốn chết! Hoa Thiên Lang y há có tài đức gì, lại có thể tìm được một tướng quân tốt như vậy! Ngươi cũng biết nếu Lâm Hạo Dương nguyện ý quy thuận ta, một nghìn người ta cũng không cần!”

“Vâng vâng vâng.” Hoàng Thiên Sở khúm núm, trong lòng hận đến chết nhưng trên mặt lại không chút nào dám biểu hiện ra.

“Thôi!” Gia Luật Thanh chán ghét nhìn hắn một cái, nghĩ thầm đều là quan viên của Thiên Lang Quốc, sao tố chất kém nhiều như vậy, tùy tay vứt cho Hoàng Thiên Sở một gói giấy, mở miệng nói: “Người có nhận ra thứ này?”

“Thái tử điện hạ tha mạng a, xin cho thuộc hạ một cơ hội lấy công chuộc tội.” Hoàng Thiên Sở thấy gói giấy kia, trong lòng cho là độc dược, hoảng lên bùm một tiếng quỳ trên mặt đất dập đầu như giả tởm, sợ tới mức thiếu chút nữa chảy nước tiểu ra quần.

“Phế vật tham sống sợ chết!” Gia Luật Thanh hung hăng đập hắn một cước: “Người muốn ăn bổng vương còn luyến tiếc! Ngươi lần này đến kinh thành, tìm cơ hội dụ Lâm Hạo Dương ra ngoài, ta sẽ tìm một tửu lâu sắp xếp một bàn thức ăn, đến lúc đó nghĩ biện pháp đem thứ này cho hắn ăn, ta còn có thể suy nghĩ ở trước mặt phụ vương cầu tình, để lại cái mạng vô dụng của ngươi!”

“Vâng, tạ thái tử điện hạ!” Hoàng Thiên Sở nhẹ nhàng thở ra, cảm thấy mình mới từ quỷ môn quan trở về, muốn đứng lên lại cảm thấy dưới đùi mềm nhũn — Mới vừa rồi bị hù dọa thoát lực.

Gia Luật Thanh khinh thường nhìn hắn một cái, lạnh lùng hừ một tiếng, xoay người nhảy ra ngoài cửa sổ.

Hoàng Thiên Sở ngồi dưới đất, một hồi lâu mới chậm rãi hồi sức, dựng cả tay chân bò dậy thở: “Con bà nó, thứ tiểu tạp nham man di quốc!”

“Lời này của ngươi sao lúc nãy không nói.” Phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng trêu chọc, Hoàng Thiên Sở sợ hãi, quay đầu nhìn thấy một người bịt mặt khoanh tay dựa vào trên tường.

“Người là ai?!” Hoàng Thiên Sở hỏi, há miệng muốn gọi người nhưng Dạ Lan San xuất thủ nhanh như chớp, không đợi hắn hô lên liền điểm trúng á huyệt hắn, sau đó Hoàng Thiên Sở nhìn thấy bóng đen trước mắt chợt lóe, nhất thời cảm thấy cổ lạnh ngắt, không kịp phản ứng đã mất mạng. Dạ Lan San nhíu mày, thật sự là đáng tiếc cho Âm đao, dính máu của loại người như thế, cho nên đưa tay vỗ vỗ thân đao nói: “Tiểu Ảnh Tử, lần này khiến ngươi thấy ghê tởm, trở về hảo hảo tắm rửa cho người.” Âm Đao ở dưới ánh nền hơi hơi rung động, giống như đang đáp lại chủ nhân mình.

Dạ Lan San xoay người muốn đi, suy nghĩ một chút lại quay lại, đưa tay vào trong lòng Hoàng Thiên Sở sờ sờ, lấy ra gói giấy vừa rồi Gia Luật Thanh đưa cho Hoàng Thiên Sở — Gia Cát thích nhất vệt các loại kỳ độc, mang về làm lễ vật cho y.

Dạ Lan San đi rồi, từ trong chỗ tối nhảy ra một người, chính là bạch y thiếu niên ban ngày ở cạnh phòng Dạ Lan San, hắn đi quanh thi thể Hoàng Thiên Sở nhìn nhìn, nhếch miệng cười xấu xa, tiện tay ở trên tường viết vài nét bút xong rồi cũng xoay người rời đi. Nhảy ra ngoài tường dịch quán, bạch y thiếu niên chậm rãi đi dọc theo ngã tư đường yên tĩnh, phu canh buồn ngủ mông lung đi ngang qua, gió đêm nhẹ nhàng thổi bay mạng che mặt của hắn, phu canh dụi dụi mắt — Sao lại có người đẹp như vậy? Chẳng lẽ là tiên?

Sau khi giết Hoàng Thiên Sở, Dạ Lan San một khắc cũng không muốn chậm trễ, suốt đêm cưỡi ngựa ra khỏi thành, thâm nghĩ nhanh chóng nhìn thấy Thần Tử Việt, Ô Vân Đạp Tuyết như dây cung lợi kiếm chạy ra cửa thành, phía trên tường thành, bạch y thiếu niên kinh ngạc nhìn chăm chú vào Dạ Lan San, đợi sau khi

y biến mất mới tự giễu cười cười, huyết sáo, một con bạch mã ở xa xa chạy đến, thiếu niên thả người nhảy lên cười nói: “Đi! A Bạch, chúng ta đi Giang Nam!”

Bạch mã giống như có linh tính, hí một tiếng quay đầu hướng phía đông nam chạy đi, bạch y thiếu niên vạt áo tung bay, giống như thần tri.

Dạ Lan San ngày đêm thần tốc, rốt cục chạy về tới Vân Sát Bảo, vào cửa định đi tìm Thần Tử Việt lại nhìn thấy Nhạc Hồng cùng Nhạc Cửu Nghiên tiến lên tiếp đón.

“Đa tạ Dạ Bảo chủ!” Mắt thấy Nhạc Hồng sắp quỳ xuống, Dạ Lan San vội vàng tiến lên đỡ hân: “Nhạc bang chủ khách khí, bất quá ngươi làm sao biết ta đã giết chết Hoàng Thiên Sở?”

“Cả nước đều biết cầu quan kia đã chết!” Đoạn Tinh lách qua đám người từ ngoài cửa tiến vào cười nói: “Bất quá không ngờ ngươi cũng biết châm biếm như thế, ra một chiêu hiểm như vậy!”

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Dạ Lan San có điểm mơ hồ.

“Ngươi còn giả bộ!” Bạch Nhược Manh bóp quai hàm Dạ Lan San: “Giết người coi như xong còn ở trên tường viết này nọ, ta trước kia sao lại không phát hiện tiểu tử ngươi đùa tốt như vậy!”

“Cái gì a!” Dạ Lan San dở khóc dở cười: “Không phải ta làm.”

“Chẳng lẽ Hoàng Thiên Sở thật sự là do Gia Luật Thanh giết?” Đoạn Tinh mở to miệng: “Quai quai, khẩu vị của Gia Luật Thanh này thật là kỳ lạ a, cư nhiên thích loại hình như Hoàng Thiên Sở, quả nhiên là nòi nào nấp vun đấy!”

Dạ Lan San càng mặc danh kỳ diệu, sắp xếp lại suy nghĩ một chút sau đó nói nhanh: “Ta tối hôm đó đến trạm dịch tìm Hoàng Thiên Sở, nhìn thấy hân đang ở cùng Gia Luật Thanh, chờ Gia Luật Thanh đi rồi ta liền vào đem Hoàng Thiên Sở làm thịt, sau đó ta về đây, trừ cái đó ra ta cái gì cũng không làm!”

Mọi người một trận trầm mặc, Đoạn Tinh nhú mày nghi hoặc: “Nhưng ta nghe nói ngày đó người phát hiện ra thi thể Hoàng Thiên Sở cũng đồng thời phát hiện trên tường còn viết một đoạn..... thư tình, đại ý nói là Mặc Bắc Hoàng tử Gia Luật Thanh ái mộ Hoàng Thiên Sở đã lâu, đêm đó Gia Luật Thanh dự hành bất quỹ, Hoàng Thiên Sở liền chết phản kháng, bị thất thủ giết chết, Gia Luật Thanh ảo não không thôi, dám làm dám chịu, vì thế ở trên tường viết xuống những điều đã trải qua.....”

Dạ Lan San cười khổ: “Thật không phải ta làm.”

“Ta biết mà!” Bạch Nhược Manh lắc đầu: “Ta đã nói rồi, tiểu tử này sao có thể có khả năng đùa tốt như vậy!”

“Mặc kệ như thế nào, Dạ Bảo chủ đã giúp Phi Hổ bang ta báo huyết hải thâm cừu cho mấy trăm người, Nhạc gia ta xin cảm tạ!” Nhạc Hồng ôm quyền nói: “Còn mỏ vàng Vũ Vương Thành, Dạ Bảo chủ nếu muốn tùy thời khứ thủ!”

Dạ Lan San lắc đầu: “Đó là mỏ vàng là Nhạc gia, Vân Sát Bảo tuyệt đối sẽ không động, nhưng không biết Nhạc bang chủ sau này có tính toán gì không?”

Nhạc Hồng thở dài: “Sao còn là Nhạc bang chủ, nay chỉ còn lại là Nhạc lão nhân, đại cừu đã báo ta cũng không còn vương bận, tùy tiện tìm một thôn nhỏ hảo hảo hưởng thanh phúc đi!”

Dạ Lan San gật gật đầu, phân phó hạ nhân chuẩn bị tiền lương mã thất* cho Nhạc Hồng, nhìn ba người Nhạc gia rời đi, Dạ Lan San nhẹ nhàng thở ra, xoay người lại nhìn thấy ba người Đoạn Tinh đang lén lút muốn chạy, sắc mặt không khỏi trầm xuống: “Quay lại đây!”

*lương khô, ngân lượng, ngựa Bạng đang ?

“Ách..... Bảo chủ còn có gì phân phó?” Đoạn Tinh bị đẩy lên trước, trong lòng âm thầm kêu khổ — Dựa vào cái gì mỗi lần đều là lão tử bị bắn phát đầu!

Gia Cát trừng mắt — Bởi vì ngươi võ công tốt nhất!

Đoạn Tinh trừng lại — Dù vậy cũng đánh không lại Bảo chủ!

“Tử Việt đâu?” Dạ Lan San không có tâm tình nhìn hai người mắt đi mày lại, thẳng tiến chủ đề.

“Ngô, Tiểu Việt Việt hẳn không ở đây.” Đoạn Tinh áp ứng.

“Không ở đây là ý gì?” Dạ Lan San nổi giận.

“Chính là ngày hôm đó người đi Tử Việt cũng để lại phong thư nói hẳn tâm tình không tốt đi ra ngoài giải sầu từ đó về sau cũng không thấy tin tức.” Gia Cát không đành lòng nhìn Đoạn Tinh bị túm cổ một mình, nhắm mắt lại một hơi nói thay hẳn.

“Cái gì?” Dạ Lan San sợ hãi: “Một mình ra ngoài?”

“Bảo chủ người không cần lo lắng.” Bạch Nhược Manh khuyên nhủ: “Kỳ thật trong ba năm người bế quan, Tiểu Việt thường xuyên lên chuồn ra ngoài chơi, sau đó một hai tháng không trở lại là chuyện thường, không có việc gì.”

Một hai tháng? Dạ Lan San sắp hỏng mắt, tay túm lấy cổ áo Đoạn Tinh: “Hắn bình thường đi đâu giải sầu?”

“Đông tây nam bắc, đâu cũng có, bắt quá Bảo chủ yên tâm, mỗi lần Tiểu Việt đến một nơi đều dùng bồ câu đưa tin, không sao đâu!”

Dạ Lan San ủ rũ, xong rồi, mình ngày đó quá lỗ mãng, Tử Việt bị dọa chạy rồi.

Buổi tối nằm ở trên giường, Dạ Lan San lăn qua lộn lại ngủ không được, trong đầu toàn là hình ảnh của Thần Tử Việt, thật vất vả mới mơ màng ngủ, lại mơ thấy Thần Tử Việt ở trong lửa quay cuồng, bị dọa giật mình tỉnh giấc một thân mồ hôi lạnh, trong lòng thầm nghĩ phi phi phi, đây là cái mộng nhắm nhĩ gì! Dù sao cũng ngủ không được, Dạ Lan San nhảy lên trên nóc nhà, nhìn bầu trời đầy sao sáng lấp lánh, giống như ánh mắt phát sáng của Tử Việt, đêm ngày hè phong cảnh có vẻ phá lệ thanh lương, mang theo hơi thở sạch sẽ của rừng cây, mấy ngày mệt mỏi nhất thời cùng nhau tràn vào, cuối cùng chịu không nổi, nhắm mắt nặng nề ngủ, trong mơ còn nhìn thấy Tử Việt cười.

Ba ngày sau, toàn bộ Vân Sát Bảo đều bị vây trong một trạng thái khẩn trương cao độ, bởi vì — Dạ Lan San rất không thoải mái.

Quy tắc mọi người tuân thủ chỉ có một: Có thể cách Bảo chủ xa bao nhiêu, liền cách Bảo chủ xa bấy nhiêu.

Thời điểm cơm trưa, nghe người khác báo lại ba người họ lại cáo ốm không tiện xuất môn, Dạ Lan San rất cục nổi giận! Nổi giận dùng dùng nhắc chân đá văng viện môn Đoạn Tinh.

Trong viện, Đoạn Tinh cùng Gia Cát đang đoạt cái chân gà, đột nhiên thấy Dạ Lan San như “thiên thần” cầm Âm Dao xuất hiện ở cửa, mặt đen một quả a.....

“A!” Gia Cát kêu một tiếng trốn ở phía sau Đoạn Tinh, lộ ra nửa cái đầu nhìn Dạ Lan San.

Đoạn Tinh run rẩy, giơ chân gà hướng Dạ Lan San: “Bảo chủ..... Người..... Ăn cơm không?”

“Ta muốn xuống núi! Ta muốn đi tìm Tử Việt!” Dạ Lan San mặt đầy lửa giận.

“Hảo hảo hảo, hiện tại đi, lập tức lập tức đi, ta đi chuẩn bị ngựa cho người!” Đoạn Tinh cuống gật đầu, nói xong muốn chạy ra bên ngoài, lại cảm thấy trước mắt xuất hiện một đạo bóng đen, Âm Dao đoàn đoàn chính chính cầm ở trước mặt hẳn: “Tiểu Việt rốt cuộc ở đâu?”

“Ta thật sự không biết.....” Đoạn Tinh muốn khóc.

“Bảo chủ..... Người trước đừng kích động a!” Gia Cát mở miệng: “Đợi thêm chút nữa nói không chừng có tin tức.”

“Ta còn phải chờ bao lâu?!” Dạ Lan San rống.

Gia Cát cùng Đoạn Tinh hận không thể lập tức bắt tĩnh, trong lòng thầm nghĩ chúng ta nào có biết đâu, rõ ràng là chính người cùng Tiểu Việt Việt giận dữ mới đem người dọa chạy!

Mắt thấy sắc mặt Dạ Lan San càng ngày càng đen, hai người chỉ cảm thấy trên trời quạ đen kêu loạn, Gia Cát tuyệt vọng ngẩng đầu, lại nhìn thấy trên không có một con bồ câu bay tới.....

“A a a!” Gia Cát chỉ vào trên không trung kêu lên.

Đoạn Tinh sợ hãi: “Thần Côn, ngươi bị dọa choáng váng?”

“Bồ câu!” Gia Cát tiếp tục kêu: “Bồ câu đưa tin của Tiểu Việt Việt!”

Vừa dứt lời, chỉ thấy Dạ Lan San phi thân lên vũng vàng bắt được con bồ câu kia, mở cuộn giấy nhìn một cái xoay người chạy ra ngoài: “Chuẩn bị ngựa, ta muốn đi Giang Nam!”

Đoạn Tinh xoa xoa con bồ câu bị dọa đến hấp hối kia, cùng Gia Cát đồng thời thở phào một cái, hoàn hảo tránh được một kiếp.

13. Chương 13: Gặp Lại

13, Gặp lại

Dạ Lan San cưỡi ngựa một đường rong ruổi, ngày đêm chẳng phân biệt được chạy tới Giang Nam, nửa tháng sau rốt cục đến Thanh Vân tiền trang chi nhánh của Vân Sát Bảo tại Thiên Diệp Thành, lúc ấy trời đã chạng vạng, Dạ Lan San nghĩ nghĩ, thường thì lúc này Tử Việt hẳn đã ngủ, hiện tại đánh thức hẳn hẳn là không tốt lắm, dứt khoát sáng mai sẽ đi gặp hắn. Vì vậy muốn tìm một khách điểm trọ lại một đêm trước, nhưng trong lòng lại như có một con mèo cào, dứt khoát thả người nhảy ra ngoài tường, nghĩ nhìn thấy được một lần thôi cũng được, nhưng khi tới nơi đứng ở trên tường viện lại bị choáng váng, dưới ánh hoàng hôn, toàn bộ tiền trang chằng chịt các ngõ ngách, có chỗ còn bị cây cối che khuất, Thanh Vân tiền trang này cũng là lần đầu tiên y đến, không nghĩ tới lớn như vậy, nhiều phòng như vậy, Tiểu Việt rốt cuộc ở phòng nào?

Đang lúc khó khăn hết sức, đột nhiên Dạ Lan San cảm thấy sau ót có một trận gió quét tới, theo bản năng ngồi hụp xuống, sau đó nâng tay tiếp chiêu, người tấn công là một thanh niên nam tử, thân lam cẩm y, ngọc đai buộc phát, mi vũ anh khí bức người, xuất thủ chiêu chiêu sắc bén. Dạ Lan San trong lòng thầm than thanh niên này hảo thân thủ, chỉ là khí tức có chút không ổn định, nội lực có chút thiếu sót, nhìn võ công của hắn Dạ Lan San đại khái đã đoán được hắn là ai, bởi vậy cũng không có xuất thủ ngoan tuyệt, sau mấy chục chiêu, tiếng hai người đánh nhau dần tới mấy thủ vệ tiền trang, nhìn thấy thiếu trang chủ Mộc Tiên Nhiên đang cùng một Hắc y nhân đánh bất phân thắng bại, nhóm thủ vệ nhất thời như ong vỡ tổ nhảy lên muốn hỗ trợ, lại nghe thấy một tiếng gào to: “Tiên Nhiên, mau dừng tay!”

Mộc Tiên Nhiên đang đánh hăng say, đột nhiên nghe tiếng phụ thân mình quát lớn, đành phải bắt đắc dĩ thu tay, đứng lại chỉ vào Dạ Lan San nói: “Ở đâu ra tiểu mao tặc, ngay cả ta Thanh Vân tiền trang ta cũng dám xông vào!”

“Vô liêm sỉ! Còn không mau ra mắt Bảo chủ!” Trang chủ tiền trang Mộc Thanh Vân dậm chân nói, ông mới vừa rồi liếc mắt một cái liền nhìn ra, hắc y nam tử trước mắt này chính là thiếu niên ba năm trước đây ở tang lễ của lão Bảo chủ, cũng chính là Bảo chủ Vân Sát Bảo hiện nay!

“Bảo chủ?” Mộc Tiên Nhiên sửng sốt, Hắc y nhân này ban đêm sao lại làm tiểu tặc trèo tường a?

Dạ Lan San cười cười, ôm quyền nói: “Mộc trang chủ, đêm khuya quấy rầy, thỉnh thứ lỗi.”

Mộc Thanh Vân liên tục lắc đầu nói: “Bảo chủ sao lại nói vậy, tiền trang này vốn là của Bảo chủ, đương nhiên là bất cứ lúc nào cũng có thể tới, ban ngày đã nghe tiểu thiếu gia nói qua, chính là không nghĩ Bảo chủ sẽ tới nhanh như vậy thôi, đi đường Bảo chủ chắc cũng mệt rồi, không bằng nghỉ ngơi trước, như thế nào?”

Dạ Lan San gật gật đầu: “Ách..... Giúp ta tìm một phòng bên cạnh Tử Việt, cho một hạ nhân dẫn ta đi là được rồi, Mộc trang chủ cũng sớm trở về nghỉ ngơi đi!”

“Vâng.” Mộc Thanh Vân gật đầu đáp ứng, phân phó người đưa Dạ Lan San tới chỗ ở. Mộc Tiên Nhiên thấy vậy quay đầu muốn chạy, lại bị Mộc Thanh Vân túm cổ áo xách về.

“Phụ thân.....” Mộc Tiên Nhiên trong lòng âm thầm kêu khổ.

“Lại chạy đi đâu?” Mộc Thanh Vân tức đến mặt trắng bệch, đồng dạng là tiểu tử hai mươi mấy tuổi, sao lại chênh lệch lớn như vậy!

“Là..... đi gặp mặt bằng hữu thôi, do nhất thời cao hứng, nên đã quên giờ.” Mộc Tiên Nhiên cúi đầu thành thành thật thật nhận sai.

“Đã nói với người bao nhiêu lần, cách xa đám bằng hữu suốt ngày rượu chè kia một chút! Về phòng, trong vòng nửa tháng không cho phép ra khỏi cửa!” Mộc Thanh Vân ngửi được mùi son phấn trên thân hắn, tức đến vênh râu.

“A?” Mộc Tiên Nhiên khóc tang, nghĩ rằng sau này không bao giờ nhiều chuyện bắt trộm nữa đâu, hôm nay nếu lên trở về phòng thì sao có nhiều chuyện như vậy, ban ngày Tử Việt không phải nói Dạ Lan San ít nhất hai ngày sau mới đến sao, sao mình lại xui xẻo như vậy!

“A cái gì mà a!” Mộc Thanh Vân trừng mắt, nói: “Sáng mai đi quỳ từ đường cho ta!”

Mộc Tiên Nhiên hoàn toàn suy sụp.

Quản gia Tôn Kiên đưa Dạ Lan San đến một đình viện, nói: “Chỗ này là sáng sớm hôm nay Thần thiếu gia cần dọn sắp xếp, đình viện của tiểu thiếu gia ở cách vách nơi này, Dạ Bảo chủ sớm nghỉ ngơi đi.”

Dạ Lan San nghe vậy trong lòng vui mừng, xem ra Tiểu Việt vẫn là quan tâm tới mình đi! Nhanh nhẹn bước vào phòng, Dạ Lan San tắm rửa xong lên giường nằm, nghĩ lại vẫn là ngồi dậy mặc y phục đi qua viện bên cạnh, phát hiện phòng vẫn còn sáng, vì thế muốn gõ cửa đi vào, lại đột nhiên nghe thấy tiếng có ai đó đẩy cửa viện đi vào, trong bụng cả kinh, xoay người tránh ở chỗ tối, lại phát hiện người đi vào cư nhiên là Mộc Tiên Nhiên, hắn tới làm gì? Dạ Lan San một trận nghi hoặc.

“Tiểu Việt?” Mộc Tiên Nhiên ở cửa nhỏ giọng kêu, chỉ thấy cửa “Chi nha” một tiếng mở ra, Thần Tử Việt vươn đầu nhìn nhìn, cười ngoác: “Nhiên Nhiên, sao người lại tới đây, mau vào!”

Nhìn hai người vào phòng, Dạ Bảo chủ hoàn toàn ngốc đơ, trong đầu không biết tại sao đột nhiên lại hiện lên mấy tiết mục lúc còn bé đã xem qua, tài tử ở hậu viện gặp gỡ giai nhân?

“Nha, sao người ngốc như vậy! Đã ba lần rồi!” Trong phòng truyền ra tiếng oán thanh của Thần Tử Việt.

“Đây là lần cuối cùng, lần cuối cùng có được hay không.”

“Người làm gì? Không muốn không muốn!” Thần Tử Việt cự tuyệt.

“Tiểu Việt người chuyên tâm một chút a!” Mộc Tiên Nhiên sốt ruột.

“Ai nha người đừng lộn xộn!” Thần Tử Việt hô: “Bằng không ta sẽ gọi người!”

Hai người đang ở trong phòng cãi nhau ầm ĩ thì thấy cửa phòng bị người một cước đá văng, Dạ Lan San đen mặt đứng ở cửa, quanh thân đặng đặng sát khí a.....

“Dạ Bảo chủ?” Mộc Tiên Nhiên hoảng sợ: “Người còn chưa ngủ a?”

Dạ Lan San nhìn tình cảnh trước mắt, Thần Tử Việt đang vẽ tranh, Mộc Tiên Nhiên nắm bút lông hắn, ngó..... Cùng hình ảnh mình tưởng tượng có điểm không giống.....

“Tiểu Hắc!” Thần Tử Việt kêu lên một tiếng, nhào về phía trước ở trên cổ Dạ Lan San cọ a cọ: “Tiểu Hắc Tiểu Hắc người đến khi nào! Vừa lúc, giúp ta giáo huấn hắn, hắn khi dễ ta!”

“Ta đâu có khi dễ người!” Mộc Tiên Nhiên tranh cãi: “Bất quá gọi người ngày mai giúp ta cầu tình với phụ thân, người là tiểu thiếu gia Vân Sát Bảo, phụ thân khẳng định sẽ nể mặt mũi người!”

“Ta vừa tới mấy ngày a! Đã giúp người nói qua hai lần! Ai bảo người ngốc như vậy, bị lão cha người bắt được!” Thần Tử Việt bắt măn: “Hơn nữa người vừa rồi còn làm gãy cửa ta lộn xộn, chính người nhìn tranh của ta, đều thành cái gì rồi!”

“Sao có thể trách ta, rõ ràng là người không chuyên tâm nghe ta nói.....” Mộc Tiên Nhiên vẻ mặt ủy khuất.

“Được rồi được rồi!” Dạ Lan San cuối cùng hiểu rõ chuyện xảy ra vừa rồi, tâm tình tốt hơn một chút, thầm muốn nhanh chóng đuổi Mộc Tiên Nhiên đi, vì thế phát tay nói: “Mộc huynh người đi về trước đi, ngày mai ta đi tìm trang chủ nói thay người!”

“Thật sự?” Mộc Tiên Nhiên mừng rỡ, liên tục cảm tạ rồi rời đi.

“Tiểu Hắc.” Thần Tử Việt đưa tay vòng lên cổ Dạ Lan San ngẩng đầu nhìn y: “Vừa rồi người làm sao vậy, sắc mặt dọa người như vậy?”

“Ha ha.....” Dạ Lan San cười gượng, ôm hắc ngò ở trên ghế nói sang chuyện khác: “Sao không đợi ta, một mình chạy đến Giang Nam?”

Thần Tử Việt tựa đầu vào trong lòng y cọ cọ, nói: “Ta ở nhà nhàm chán, nghĩ người dù sao cũng tới Giang Nam, nên đi trước.”

“Người không phải bởi vì giận ta?” Dạ Lan San sờ sờ Thần Tử Việt đầu hỏi.

“Ta tại sao phải giận người?” Thần Tử Việt vẽ mặt mê mang.

“Bởi vì tối hôm đó.....” Dạ Lan San cảm thấy mặt có điểm nóng lên.

Thần Tử Việt cười cười, ôm y không nói lời nào.

Dạ Lan San nhẹ nhàng thở ra, cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Thần Tử Việt, không biết tại sao, cảm thấy hân hoan so với lúc trước gần gũi rất nhiều, sắc mặt cũng có chút tái nhợt.

Thần Tử Việt ngẩng đầu: “Người sao nhanh như vậy đã tới rồi? Ta nhận được bồ câu đưa tin của Đoạn Đoạn, người ít nhất ngày mới mới đến nha.”

Dạ Lan San cười cười, nói: “Người sốt ruột đến Giang Nam, ta sốt ruột đi tìm người đi, cho nên đành phải ủy khuất Ô Vân Đạp Tuyết, cơ hồ không ngủ không nghỉ một đường mang ta tới đây.”

Thần Tử Việt nhìn Dạ Lan San sắc mặt tiêu tụy, có chút đau lòng, tay xoa xoa cằm y, nói: “Đi ngủ sớm một chút đi.”

Dạ Lan San lắc đầu: “Người ngủ trước đi, ta thấy người ngủ rồi trở về.”

Thần Tử Việt đứng lên, lấy tay kéo Dạ Lan San đến bên giường: “Cùng nhau ngủ! Lúc còn nhỏ nghe Phúc Bá kể chuyện ma, buổi tối sợ ngủ không được không phải luôn ngủ sao cùng nhau!”

Dạ Lan San sững sốt, đến lúc phản ứng được thì mừng rỡ, oạch một tiếng chui vào chăn, sợ Thần Tử Việt đổi ý.

Thần Tử Việt nhếch miệng cười: “Tiểu Hắc tốc độ người thật nhanh.....” Chính mình cũng tháo giày đến trên giường, kéo chăn qua nhắm mắt lại.

Dạ Lan San một chặp thối tắt đèn, ánh trăng từ cửa sổ chiếu vào mặt người bên gối, thanh khiết lại mỹ, nhất thời cảm thấy trong lòng mình ấm áp, nhìn lông mi hắc khê run, vì thế đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai hắc, Thần Tử Việt ngoan ngoãn tiến vào trong lòng Dạ Lan San, hai người một đêm mộng đẹp.

Sáng sớm ngày hôm sau Dạ Lan San mở mắt, cúi đầu nhìn Thần Tử Việt còn đang ngủ say trong lòng, bản thân cũng luyến tiếc rời giường, tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc tán lác trên gối của hắc, mềm mại tinh tế, nhưng không phải đen nhánh, ngược lại có chút phiếm hồng, Tiểu Việt trước đây bệnh nặng một thời gian, sau này sức khỏe lúc nào cũng yếu, điều dưỡng lâu như vậy vẫn không tốt lên, Dạ Lan San cảm thấy đau lòng, cân nhắc Giang Nam là nơi giàu có và sung túc, nếu không để Tiểu Việt ở nơi này lâu một chút, cũng dưỡng béo một chút, trong lòng đang suy tư thì cảm thấy thân thể Thần Tử Việt giật giật, sau đó mở mắt, có chút u mê nhìn Dạ Lan San hồi lâu mới thanh tỉnh lại: “Tiểu Hắc sớm!”

“Ân.” Dạ Lan San cười cười, bóp mũi hắc, nói: “Rời giường có được không? Đi chào hỏi Mộc trang chủ trước, sau đó chúng ta ra ngoài đi dạo.”

Thần Tử Việt gật gật đầu, hai người rửa mặt xong sau liền đi đến tiền sảnh.

“Bảo chủ, Tiểu thiếu gia.” Mộc Thanh Vân đã sớm hầu chờ ở tiền thính, thấy Dạ Lan San bọn họ đến, vội vàng đi lên chào hỏi: “Sổ sách của tiền trang ta đã cho người chuẩn bị tốt, phần sổ sách buổi chiều hôm nay sẽ được đưa đến, không biết Bảo chủ khi nào thì nghiệm xem?”

Dạ Lan San phát tay: “Mộc trang chủ trong nghề ta sao có thể so, ta lần này là thay mặt Đoạn Tinh đến xem có cái gì cần giúp đỡ, sổ sách sẽ không nghiệm, nếu là ngay cả người ta cũng không yên tâm, thì ta sẽ kiếm ai để giao phó đây!”

“Vâng vâng.” Mộc Thanh Vân thật hưởng thụ lời nói này: “Nếu thế, không bằng ta bồi Bảo chủ ra ngoài Thiên Diệp Thành đi dạo?”

“Trang chủ sự vụ bận rộn, chúng ta không thể giúp coi như xong, sao có thể gây thêm phiền.” Dạ Lan San xua tay: “Không bằng để cho Mộc công tử đưa chúng ta ra ngoài, như thế nào?”

“A?” Mộc Thanh Vân sửng sốt, chợt quay đầu nói: “Tiểu Thất Tử, đến từ đường gọi thiếu gia ra, nói hẳn bồi Dạ Bảo chủ xuất môn.”

Dạ Lan San cùng Thần Tử Việt nhìn nhau cười — Quả nhiên là quỳ từ đường.

Chờ Mộc Tiên Nhiên đến, ba người ăn xong điểm rồi ra cửa, Thần Tử Việt nói: “Nhiên Nhiên, chúng ta đi đâu nha?”

Mộc Tiên Nhiên suy nghĩ một chút, nói: “Không bằng đi Tĩnh Thủy Hà đi, nơi đó hôm nay vừa lúc có cuộc thi so tài hoa khôi.”

“Không đi không đi!” Dạ Lan San vừa nghe liền lắc đầu: “Đi loại địa phương đó làm gì!”

“Đi đi mà!” Thần Tử Việt kéo kéo Dạ Lan San: “Ta muốn xem náo nhiệt, dù sao cũng không nói chuyện nhiều.”

Nhìn bộ dáng tội nghiệp của Thần Tử Việt, Dạ Lan San có chút mềm lòng: “Vây..... Nhìn một cái rồi đi!”

“Ân ân!” Thần Tử Việt cuồng gật đầu.

Đến bờ sông Tĩnh Thủy, thì thấy bên bờ sông có một đại thai tử*, đầy gấm vóc hoa tươi trang sức phú quý, các hồng bài thanh lâu thay nhau lên hiến nghệ, ba người ở dưới đài xem một lúc, đều cảm thấy có chút..... Nhàm chán.

*một sân khấu lớn

“Đều là dong chi tục phần.” Mộc Tiên Nhiên thật thất vọng.

“Đúng vậy đúng vậy! Chúng ta đi thôi!” Dạ Lan San phụ họa, kéo Thần Tử Việt muốn đi, giương mắt lại vừa lúc nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc hiện lên trong đám người có, trong lòng cả kinh — Gia Luật Thanh? Hắn sao lại ở đây.

Dạ Lan San bắt đầu nghĩ Gia Luật Thanh này cũng là tên háo sắc, tới nơi này hẳn là muốn mua vài nữ nhân về, lại phát hiện hắn tựa hồ không nhìn lên đài, ngược lại gât gao nhìn chăm chăm một người dưới đài, theo ánh mắt Gia Luật Thanh truy qua, nơi đó có hai nam tử đứng, nhìn qua như quý công tử nhà ai, người đứng trước là hoàng y nam tử tay cầm ngọc phiến, có chút hăng hái nhìn ca nữ trên đài, người phía sau là một thân ngân bạch nhuyễn giáp, nhìn qua như một hộ vệ bình thường, sắc mặt đề phòng. Không biết Gia Luật Thanh rốt cuộc là nhìn người nào.

“Uy, Tiểu Hắc người phát ngốc cái gì!” Thần Tử Việt kỳ quái: “Nhiên Nhiên đang chờ chúng ta a!”

Dạ Lan San nghĩ nghĩ, dẫn Thần Tử Việt ra bên ngoài, mở miệng nói: “Người có biết ta mới nhìn thấy ai hay không?”

. . .

14. Chương 14: Bạch Mang Mang Có Bối Cảnh!

14, Bạc

“Người gặp quý ?” Thần Tử Việt nhíu mày.

“Là Gia Luật Thanh.” Dạ Lan San thấp giọng nói.

“Mạc Bắc Hoàng tử?” Mộc Tiên Nhiên cũng cả kinh, hiện nay Mạc Bắc cùng Thiên Lang quốc luôn trong tình trạng giương cung bạt kiếm, Gia Luật Thanh thân là tướng quân không hảo hảo ở Mạc Bắc Cô Dương Vương thành chuẩn bị, sao lại chạy đến Giang Nam?

Dạ Lan San có chút lo lắng, Gia Luật Thanh được gọi là Mạc Bắc Lang*, lúc này xuất hiện ở đây khó có thể bảo đảm là không có âm mưu gì. Cho nên y để Mộc Tiên Nhiên cùng Thần Tử Việt đi về trước, còn mình canh giữ ở đây xem hẳn rốt cuộc có mục đích gì.

*sói Mạc Bắc, nghĩa thêm ở đây là tính tình tàn ác như lang sói

“Ta cũng muốn canh giữ ở đây!” Thần Tử Việt kháng nghị: “Có chuyện để xem như vậy sao lại không có phần của ta!”

Dạ Lan San dở khóc dở cười, đang muốn mở miệng, lại nghe Mộc Tiên Nhiên nói: “Bảo chủ, hay là để chúng ta ở lại đây đi, ta cũng muốn xem xem Gia Luật Thanh này rốt cuộc là lợi hại như thế nào.”

Dạ Lan San nghĩ như vậy cũng được, đúng lúc mình cũng muốn ở chung với Tiểu Việt, nhiều người như vậy cũng sẽ không làm người khác chú ý, vì thế ba người liền cùng nhau âm thầm canh chừng Gia Luật Thanh, lại thấy hắn cũng không có động tác gì, chỉ là luôn nhìn hai người trước đài. Hoàng y công tử xem một lúc, cũng cảm thấy không thú vị nữa, liền lui ra, cùng hộ vệ ngân giáp đi dọc Tỉnh Thủy Hà chậm rãi ngắm phong cảnh, Gia Luật Thanh bám sát theo ngoài mười bước, Dạ Lan San lướt nhìn tổng thể, Gia Luật Thanh này năm nay vừa hai mươi ba tuổi, nghe nói là con trai của Mạc Bắc Vương Gia Luật Khuyết cùng một ca cơ Giang Nam sinh ra, vì vậy tuy là người Mạc Bắc nhưng diện mạo không tục tũn, ngược lại có chút thanh tú của người phương nam, lúc này hắn mặc một thân bạch y, tay cầm phiến tử màu ngà, nhìn qua hào hoa phong nhã khí vũ hiên ngang, ai nhìn thấy cũng sẽ không nghĩ hắn cùng Mạc Bắc Lang khát máu trong truyền thuyết có quan hệ gì, chỉ cho là quý công tử nhà ai đến giải sầu.

“Gia Luật Thanh này sao cứ đi theo hai người phía trước? Đã gần hai canh giờ rồi a!” Thần Tử Việt cau mày.

Dạ Lan San cũng cảm thấy kỳ quái, hoàng y nam kia tử tử rốt cuộc là thân phận gì, Mạc Bắc Hoàng tử sao lại đối với bọn họ hứng thú như vậy.

Đi đi đi, hai người phía trước đại khái cũng mệt mỏi, vì thế đi vào một tửu lâu gọi rượu và thức ăn, Gia Luật Thanh cứ nhiên không đi vào, chỉ là ngồi ở tầng hai của trà lâu đối diện, gọi trà và điểm tâm, hai mắt như cũ hữu ý vô ý liếc nhìn hai người đối diện tửu lâu.

“Chúng ta đi qua bên kia?” Mộc Tiên Nhiên nhìn hai bên.

“Đương nhiên là phải đi tửu lâu!” Thần Tử Việt trầm đình chặt sắt trả lời.

“Đúng vậy!” Mộc Tiên Nhiên vỗ tay một cái: “Mục tiêu của Gia Luật Thanh là hai người kia, chúng ta chỉ cần đi theo bọn họ, đương nhiên cũng sẽ không lạc mất Gia Luật Thanh. Tử Việt người quả nhiên thông minh!”

Thần Tử Việt mắt trợn trắng: “Ta chẳng qua là cảm thấy trong tửu lâu sẽ có cái gì đó ngon..... Đi cả buổi sáng, ta không muốn đi trà lâu uống chút trà ăn chút điểm tâm!”

Mộc Tiên Nhiên cảm nín.

Ba người vào tửu lâu, ở một góc tìm một cái bàn, lập tức có tiểu nhị ân cần chạy đến, Mộc Tiên Nhiên ngựa quen đường cũ thuận miệng gọi một chuỗi món ăn, nói đó đều là các món ăn nổi tiếng ở Giang Nam, Thần Tử Việt lắc đầu: “Tiểu Hắc ngươi xem, Nhiên Nhiên phá của a phá của!”

Mộc Tiên Nhiên sững sốt, nghĩ thầm, vạn nhất Bảo chủ là người có tính tiết kiệm, trở về nói với cha là mình xong đời, vì thế do dự nói: “Nếu không..... Rút lại hai món, vừa rồi đúng là có gọi hơi nhiều.....”

“Người dám!” Thần Tử Việt vỗ bàn trừng mắt: “Quý hẹp hòi!”

Mộc Tiên Nhiên muốn đập đầu vào tường.

Ba người vừa ăn cơm, vừa vãnh tai chú ý hai người kia nói chuyện.

“Thiếu gia.” Ngân y thị vệ kia cẩn thận thay Hoàng y nam nhân rót rượu: “Náo nhiệt cũng xem xong rồi, không bằng sáng mai lên đường về nhà đi? Trong nhà còn có việc.”

“Người lo lắng đám lang phía bắc kia?” Hoàng y cười cười: “Yên tâm, mấy ngày nay nó sẽ không cắn người.”

“Nhưng sớm trở về chuẩn bị vẫn tốt hơn.” Thị vệ nhìn qua vẫn có chút lo lắng.

“Người cảm thấy các cô nương hôm nay như thế nào? Muốn thiếu gia ta giúp người mua vài ca cơ về hay không?” Hoàng y nhân đột nhiên đổi đề tài, cười hì hì hỏi.

“Khụ khụ.....” Thị vệ đang uống trà, đột nhiên nghe lời này, cả kinh đem ngụm nước đang uống sặc tại khí quản, liên tục ho khan, xua tay nói: “Thiếu gia người đừng trêu ta.”

Hoàng y nhân rất ít khi thấy bộ dáng hấn chặt vật như vậy, không khỏi bật cười, tiện tay cầm khăn thay hấn lau nước đọng nơi khóe miệng.

Gia Luật Thanh ở trà lâu đối diện thấy một màn như vậy, tức giận đến hai tay nắm chặt, liều mạng áp chế xúc động muốn đi qua cướp người.

Nghe được đối thoại của bọn họ, Dạ Lan San nghĩ rằng — Đám lang phía bắc, sao nghe có chút quen tai, Mạc Bắc Lang?

Mộc Tiên Nhiên trong trường hợp đó liền nghĩ đến — Quai quai, các ca cơ hôm nay đều là hoa khô thanh lâu của Giang Nam, giá trị mỗi người hơn nghìn vạn, sợ là ngay cả Thanh Vân tiền trang cũng không có năng lực mua về hết, Hoàng y nhân này khẩu khí lớn, muốn mua hoa khô cho thị vệ của mình. Vân Sát Bảo đã là một trong các bảo vật quý, so với Vân Sát Bảo còn có tiền nhiều hơn, chẳng lẽ y là — Hoàng Thượng?

Nghĩ vậy, Mộc Tiên Nhiên bị chính suy nghĩ của mình dọa sợ, ngẩng đầu nhìn thấy Dạ Lan San cũng có chút đăm chiêu, vì thế chột chột y, dùng ngón tay dính nước ở trên bàn trà viết một chữ “Hoa”.

Dạ Lan San cũng gật đầu, người này hẳn là đương triều thiên tử Hoa Thiên Lang.

Thần Tử Việt khịt khịt, nghĩ thầm không trách được Gia Luật Thanh không nóng nảy về Mạc Bắc, hẳn một đường đi theo Hoàng Thượng, chẳng lẽ là muốn ám sát? Vì thế không khỏi quay đầu nhìn nhìn, Hoa Thiên Lang nhìn qua tâm tình tốt lắm, thay thị vệ nhà mình múc một chén canh, nói: “Người nha, thật sự là mệnh lao lực, muốn mang người ra ngoài giải sầu, dọc đường đi đều không thấy người cười mấy lần.”

Thị vệ cầm thìa rầu rĩ ăn, nhỏ giọng nói: “Rõ ràng là chính người muốn xem mỹ nhân.”

“Ha ha.....” Hoa Thiên Lang cười to, thì ra hẳn dọc đường đi mất hứng là vì chuyện này: “Người cho là ta thật sự tới đây xem hoa khô, thiếu gia ta ở trong lòng người bỉ ỉ như vậy?”

“Vậy người đến đây làm chi?” Thị vệ buông bát canh ngẩng đầu hỏi lại.

Hoa Thiên Lang cười cười, nói: “Trong nhà thiếu tiền, muốn đánh lang, không có tiền không thành, Giang Nam là nơi giàu có và sung túc, chúng ta đến xem có bạc để kiếm hay không.”

Mộc Tiên Nhiên nghe vậy cả kinh, Thanh Vân tiền trang là tiền trang lớn nhất Giang Nam, Hoàng Thượng sẽ không phải muốn đến tiền trang lấy bạc đi?

“Chính là lỗ như con lang kia.....” Thị vệ vẫn là lo lắng.

“Người a người.” Hoa Thiên Lang lắc đầu: “Người cũng đã từng đi đánh lang, sao lại không cảm giác được con lang kia luôn theo sau chúng ta? Từ trong nhà đến Giang Nam, là theo một đường a.”

Cái gì? Thị vệ nghe vậy cả kinh, Gia Luật Thanh ở gần đây?

Hoa Thiên Lang cười nói: “Yên tâm đi, thiếu gia ta có chuẩn bị, hần nếu dám lộn xộn, cũng chiếm không được tiện nghi gì.”

Ba người Dạ Lan San cũng nhẹ nhàng thở ra, nguyên lai y đã sớm phát hiện Gia Luật Thanh, lại nhìn nhìn thân hình Hoa Thiên Lang, điều này chứng tỏ võ công Hoàng Thượng tuyệt đối không kém, thậm chí còn trên cả thị vệ kia. Hoa Thiên Lang cơm nước xong, ra khỏi tửu lâu lại tiếp tục tản bộ, Gia Luật quả quả nhiên lại lén lút theo sau.

“Uy, Tiểu Hắc chúng ta còn đi theo hay không?” Thần Tử Việt lưu luyến nhìn một đồng đồ ăn trên bàn, vừa rồi chỉ nghe lén, chưa ăn được bao nhiêu, bụng vẫn còn đang réo.

“Không đi.” Dạ Lan San giúp hần gấp thức ăn: “Người ngoan ngoãn ăn đi, nếu y biết có người theo dõi mà còn dám giữa ban ngày ban mặt lộ mặt ra như vậy, tất nhiên là có chuẩn bị, chúng ta còn đi theo làm gì? Ta cũng không phải bảo tiêu của y!”

“Ân!” Thần Tử Việt thích thú cúi đầu dùng bữa — Theo dõi thật sự là chuyện nhàm chán nhất.

Mộc Tiên Nhiên lại không có tâm tư dùng bữa: “Bảo chủ, ta muốn về nhà trước.”

“Người lo lắng y sẽ đánh chủ ý tiền trang?” Dạ Lan San hỏi.

“Ân.” Mộc Tiên Nhiên gật đầu: “Y nói rõ là tới Giang Nam lấy bạc, Thanh Vân tiền trang là đầu rỗng ở Giang Nam, y không lý do không tìm đến, bất quá nếu y tới lấy, chúng ta cho hay là không cho?”

“Nhưng nếu y muốn lấy bạc, trực tiếp hạ chỉ là được rồi, tại sao còn muốn lao lực, cải trang đến Giang Nam?” Thần Tử Việt hỏi.

Dạ Lan San gật gù đầu, nói: “Đúng vậy, trước cứ chờ xem, xem y rốt cuộc có động tác gì, nếu thật sự là không đủ ngân khố để đánh lang, chúng ta xuất tiền cũng không phải không được.”

Hoa Thiên Lang sau khi ra khỏi tửu lâu liền dẫn theo thị vệ đến trước một tòa phủ đệ, chính là tiền trang lớn thứ ba ở Giang Nam, Long Tấn Vân phủ, sau đó từ trong lòng thần thần bí bí xuất ra một tờ giấy giơ lên: “Này, người nhìn!”

Thị vệ mặt nhăn nhu: “Đây là cái gì?” Tiếp nhận tờ giấy mở ra xem: “Điều Tiềm?”

“Là tên mới của ta!” Hoa Thiên Lang đắc ý dào dạt: “Thiếu gia ta vốn chính là đến đòi tiền đi!”

Thị vệ dở khóc dở cười nhìn thư trong tay: “Người muốn giả mạo thân thích của Giang Nam Tri Phủ Lý Đức? Trách không được người thẳng trước chém Lý Đức nhưng không có chiếu cáo thiên hạ, còn nói là Hoàng Thượng thương cảm Tri Phủ một lòng vì dân, để ông ta ở lại kinh thành hai ngày.”

“Lý Đức kia cùng Long Tấn Vân cấu kết, Lý Đức là chém, nhưng Long Tấn Vân người này cáo già không có chứng cứ gì, ta cũng không thể vô duyên vô cớ vây bắt cả nhà, truyền ra ta chẳng phải là thành thổ phỉ? Họ Long ngày thường không dễ dàng cùng người ngoài giao tiếp, không giả mạo thân thích Lý Đức, sao có thể thông đồng với hần!” Hoa Thiên Lang nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, cầm thư đề cử gõ cửa Long phủ.

Ba người Dạ Lan San lúc này cũng trở về Thanh Vân tiền trang, cùng Mộc Thanh Vân nói lại chuyện Hoa Thiên Lang, mọi người thương lượng một chút, nếu Hoàng Thượng thật sự muốn tiền thì đưa bao nhiêu mới tốt, Thần Tử Việt ngồi ở trên bậc thang nhìn mọi người tính sổ, hai canh giờ sau cảm thấy có chút nhàm chán, khịt khịt mũi nghĩ rằng nếu Đoạn Tinh ở đây thì tốt rồi, hần tính sổ lợi hại như vậy.

Trong Vân Sát Bảo, Đoạn Tinh đang ăn cơm đột nhiên hắt xì một cái.

Gia Cát vội vàng bảo vệ cái chén: “Uy, gần đây thật là nhiều người bị cảm, người không phải cũng bị bệnh đi?”

Đoạn Tinh hít hít cái mũi, giống như bị nghẹt, lại nhìn thấy vẻ mặt Gia Cát vui sướng khi người khác gặp họa, không khỏi một trận ảo não, dựa vào cái gì tên Thần Côn này gây teo yếu ớt mà không bị, mình võ công tốt như vậy lại bị bệnh, không có lý do a, vì thế trừng mắt: “Tiểu gia ta không có bị gì hết!”

“Không có người hắt xì làm gì!” Gia Cát vẻ mặt khinh bỉ.

“Đó là có người nhớ ta!” Đoạn Tinh tranh cãi.

“Ai nhớ loại tục nhân như người.....” Gia Cát lắc đầu.

“Trong thành không biết có bao nhiêu cô nương xinh đẹp mỗi ngày đứng ở trên lầu, ngóng trông chờ mong ta liếc mắt nhìn một cái.” Đoạn Tinh đắc ý dào dạt: “Tháng này ít nhất có hơn hai mươi mấy vụ mai mối.”

Gia Cát lườm hắt một cái, không nói lời nào, trong lòng có chút buồn phiền.

Đoạn Tinh không chú ý tới biểu tình của Gia Cát, còn tưởng rằng mình rất cục cằn thắng Thần Côn, thật vừa lòng.

Bạn đang ?

“Đoạn Phó bảo chủ.....” Từ ngoài cửa tiến vào một thủ vệ: “Cô nương buổi sáng ngài phân phó ta đã đưa về đây.”

“Ngô, đưa nàng tới khách phòng đi, chờ ta cơm nước xong nói sau!” Đoạn Tinh khoát tay.

Gia Cát sững sốt.

“Uy, Thần Côn, người làm sao vậy?” Đoạn Tinh nhú mày, cầm đũa chọt chọt y.

Gia Cát đứng lên đi ra ngoài: “Trong được phòng còn đang đun được, ta đi xem.”

“Mỗi ngày chỉ biết được.” Đoạn Tinh tiếp tục ăn cơm, Bạch Nhược Manh đột nhiên chạy vào: “Đoạn Đoạn, nghe nói người đã đưa tú nương* đến?”

*người dạy thêu thùa

“Ân.” Đoạn Tinh húp canh: “Ồ khách phòng, người có cái gì muốn học thì nhanh học, nàng ngày thường ít ra khỏi cửa, may mắn ta quen biết ca ca nàng mới đưa nàng đến được, chỉ có thể ngốc một ngày, đêm mai phải về nhà rồi.”

“Đoạn Đoạn người đáng yêu nhất !” Bạch Nhược Manh ôm Đoạn Tinh lắc a lắc: “Chờ ta học được thêu hoa, cái thứ nhất liền may cho người!”

Đoạn Tinh mí mắt giật giật — Rõ ràng là người học võ suốt ngày múa đao, học cái gì thêu hoa, thực mẹ nó khủng bố.

Gia Cát ra cửa, chậm rãi đi trở về, mắt có điểm mờ mịt, trong lòng giống như có một thanh đao ở bên trong chậm rãi cắt. Không muốn lửa gạt bản thân nữa, nhiều năm như vậy, sớm đã quen Đoạn Tinh hi hi ha ha vô tâm không phể nháo với mình, hai người cùng nhau uống rượu, cãi nhau, những tưởng rằng có thể vui vẻ như vậy cả đời, nhưng lại xem nhẹ một ngày nào đó, hẳn chung quy sẽ thành gia, còn mình? Đại khái cũng sẽ tìm một nữ tử thành thân sinh con đi. Gia Cát cười khổ, về phòng thu thập một chút y phục, để lại phong thư rồi cưỡi ngựa rời khỏi Vân Sát Bảo — Trời đất bao la, rồi cũng sẽ có phương pháp quên mất phiền não. Nhìn bức tường cao cao, Gia Cát có chút chua xót, ở trong này ngày người nhiều năm, rời khỏi Vân Sát Bảo, mình còn có thể đi đâu?

15. Chương 15: Hoàng Quyền

15, Hoàng quyền

Sáng sớm ngày hôm sau, Đoạn Tinh chấp tay sau lưng đi tới đình viện Gia Cát, gọi: “Thần Côn, ta hình như bị cảm, cho ta thuốc!” Gõ nửa ngày cửa cũng không mở, Đoạn Tinh lắc đầu, bây giờ đã là giờ gì rồi, người này hôm nay sao có thể ngủ say như vậy! Xoay người định đi, lại cau mày, không bằng vào trêu tên Thần Côn kia? Vì thế vui vẻ mở cửa sổ, lén lút nhảy vào lại nhìn thấy trên giường đệm chăn chỉnh tề, tiến lên sờ sờ cũng không có độ ấm, chứng tỏ y đã đi thật lâu.

Đoạn Tinh nghi hoặc, mới sáng sớm đi đâu? Muốn đi ra tìm, quay đầu lại thấy trên bàn có phong thư, cũng không kí tên, mở ra là chữ viết của Gia Cát, xem xong Đoạn Tinh hoàn toàn trì độn — Thần Côn đã rời khỏi nhà?

Trong phòng ăn, Đoạn Tinh nhìn chằm chằm vào cái bánh bao ngẩn người.

“Uy, đi thì đi, Gia Cát ở Vân Sát Bảo ngây người nhiều năm như vậy, cũng nên đi ra ngoài một chút.” Bạch Nhượng Mạnh đẩy đẩy Đoạn Tinh đang thất hồn lạc phách, mở miệng nói.

Đoạn Tinh cắn răng: “Nói đi là đi, tối thiểu cũng phải giáp mặt ta nói một tiếng a! Đi một mình không đưa ai theo, võ công căn bản lại không tốt, nửa đường bị người ta đoạt đi thì làm sao bây giờ!”

Bạch Nhượng Mạnh cầm nín: “Cũng không phải hoàng hoa đại khuê nữ, ai sẽ cướp y đi, đoạt làm con tuổi cũng quá lớn, chẳng lẽ đi làm phụ thân người ta a?”

“Người biết cái gì!” Đoạn Tinh trừng mắt: “Y so với khuê nữ còn đẹp hơn!”

“Vâng vâng vâng, nhưng Tiểu Việt cũng vậy, hơn nữa võ công hẳn so với Gia Cát còn nát hơn, cũng thường xuyên lén lút chuồn đi đó thôi. Lại nói, trên người Gia Cát lúc nào mà không có trang bị hơn mười bình độc dược, ngay cả người còn không chiếm được tiện nghi y, người còn lo lắng cái gì!” Bạch Nhượng Mạnh tiếp tục tốt bụng khuyên nhủ.

“Là do ta nhường y! Đều tại Tiểu Việt Việt không tốt, làm hư Thần Côn! Ngay cả thư tín để lại cũng giống y như Tiểu Việt Việt, trong lòng buồn phiền, đi ra ngoài giải sầu vài ngày, đừng nhớ!” Đoạn Tinh một bên đập bàn một bên hùng hống hổ hổ.

“Họ Đoàn người có dễ yên hay không!” Bạch Nhượng Mạnh nhìn bánh bao bánh quẩy trên bàn bị vỡ bay loạn xạ, rốt cục một chút kiên nhẫn cuối cùng cũng bay mất: “Nếu luyện tiếu như vậy thì đi tìm đi a!”

Đoạn Tinh sững sốt, sau đó mặc danh kỳ diệu tỉnh táo lại, ngồi uống cháo ăn bánh bao: “Ta có cái gì mà luyện tiếu, dựa vào cái gì muốn ta đi tìm y! Không đi! Thích đi bao lâu thì đi”

Bạch Nhượng Mạnh liếc nhìn hẩn một cái, trong lòng khinh bỉ a khinh bỉ, nam nhân khẩu thị tâm phi!

Gia Cát cười ngửa ở ngoại sơn Vân Sát Bảo trông một ngày một đêm, thời điểm chàng vạng rất cục cười khổ, quả nhiên là không tới tìm mình, chặt đứt một chút hy vọng cuối cùng, cảm thấy trong lòng cũng không còn vướng ngại gì nữa, vì thế kiên quyết xoay người giờ roi giục ngựa, dần dần đi xa.

Bên trong Thiên Diệp Thành, Hoa Thiên Lang đang cùng thị vệ ở trong phòng uống rượu.

“Hoàng Thượng, đêm nay người vẫn là đừng đi, loại chuyện này, một mình ta đi là được rồi.” Thị vệ mở miệng nói.

Hoa Thiên Lang cười cười, nói: “Tại sao không đi? Đường nhiên là phải đi. Đúng rồi Hạo Dương, ta có vật này muốn đưa người.”

“Cái gì vậy?” Trấn quốc tướng quân Lâm Hạo Dương nhíu mày, nghĩ rằng trăm nghìn lần đừng lại là thứ cổ quái gì.

Hoa Thiên Lang từ trong bao y phục lấy ra một thanh kiếm đưa cho hắn: “Rút ra nhìn xem.”

Lâm Hạo Dương tiếp nhận, lại cảm thấy thân kiếm rất nhẹ, rút bảo kiếm ra lại càng sững sốt — Chỉ có một nửa, là một đoạn kiếm*. Nhìn kỹ, thân kiếm bạc màu, mặt trên có khắc hoa văn phong cách cổ xưa, tựa hồ còn ẩn ẩn hai chữ nhỏ, đợi sau khi thấy rõ nhất thời mừng rỡ: “Ngư Trường Kiếm?”

*kiếm bị gãy

Hoa Thiên Lang cười cười, gật đầu: “Đây chính là thứ tốt, dù là Thất Tinh Long Mạch của ta, cũng không thể so với cái chuôi của đoạn kiếm này, thắng trước phiên quốc* đến tiền cống, muốn hay không?”

*nước thuộc địa, nước chư hầu

Lâm Hạo Dương gật đầu, nhẹ nhàng lau bảo kiếm.

“Hình như đây là lần đầu tiên ngươi cao hứng khi nhận lễ vật của ta.” Hoa Thiên Lang sáp lại gần, thuận tay ở thắt lưng Lâm Hạo Dương nhéo một cái, ánh mắt vô ý hữu ý thoáng nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Hoàng Thượng.....” Lâm Hạo Dương nhanh chóng tránh sang một bên, mặt có chút đỏ.

Hoa Thiên Lang đi qua nắm tay hắn:“Lát nữa phải đi giết tiền rồi, hôn một cái được không?”

Lâm Hạo Dương dở khóc dở cười:“Người là Hoàng Thượng, sao lại nói chuyện giống y như thổ phỉ, đừng nháo..... Ngô.....” Còn chưa nói xong, đã bị Hoa Thiên Lang sớm có ý đồ bắt lấy đôi môi, lại không dám đẩy y ra, đành phải giống như đầu gối mặc y chiếm tiện nghi.

“Hạo Dương ngươi hôm nay sao một chút cũng không nhiệt tình.” Hoa Thiên Lang ôm lấy hắn, cố ý nói cho người phía trên nghe.

Lâm Hạo Dương bất đắc dĩ — Minh khi nào thì nhiệt tình? Đưa tay vỗ vỗ Hoa Thiên Lang:“Hoàng Thượng, canh giờ không còn sớm, xuất phát?”

Hoa Thiên Lang gật đầu, cầm bội kiếm cùng Lâm Hạo Dương đi ra. Lý Đức kia quả nhiên cùng Long Tấn Vân có quan hệ không ít, chính mình giả mạo thân thích ông ta, lại tùy tiện nói với Long Tấn Vân chuyện buôn bán tư diêm*, đêm nay hẹn ở bến tàu giao hàng, buôn bán tư diêm là tử tội, số lượng lớn như vậy cũng đủ để tịch biên.

*muối lậu

Gia Luật Thanh ở bên trên nhìn hai người khinh khinh ta ta, sắc mặt âm trầm, trong mắt gần như phóng ra hỏa.

Quân thần hai người đến bến tàu, chỉ thấy Long Tấn Vân đã sớm chờ ở đó, đang sốt ruột hết nhìn đông tới nhìn tây. Thấy hai người Hoa Thiên Lang thì vội vàng vui vẻ chạy tới:“Điều thiếu gia, hàng hóa đều chuẩn bị tốt lắm.”

Hoa Thiên Lang nhìn trên sông có mười chiếc thuyền đỗ lại, không khỏi cau mày, trong lòng Lâm Hạo Dương biết buôn bán tư diêm là lệnh cấm của quan phủ, hiện tại sắc trời cũng không tính là khuya, Long Tấn Vân này cư nhiên trắng trợn như vậy, Hoa Thiên Lang tự nhiên sẽ cảm thấy quyền uy mình bị nghi ngờ, trong lòng khẳng định mất hứng.

Long Tấn Vân lại không biết ý nghĩ trong lòng Hoa Thiên Lang, ông chỉ biết người nam nhân trẻ tuổi kỳ quái trước mắt này là thân thích được Tri phủ đại nhân coi trọng, mình năm đó chỉ là một tiểu thương, nghe nói Tri Phủ Lý Đức yêu thích đồ cổ, vì thế thời điểm ông ta mừng thọ cần rằng táng gia bại sản để mua một món đồ quý hiếm cho ông ta, lúc này mới có thể được chiếu cố dần dần lớn mạnh, gần đây lại nghe nói Hoàng Thượng triệu ông ta vào kinh hưởng phúc, lại tiếp tục đi nịnh bợ. Vì thế mở miệng hỏi:“Điều thiếu gia, muốn nghiệm hóa* hay không?”

*kiểm tra hàng hóa

Hoa Thiên Lang bình tĩnh gật đầu, cầm bả đao hướng một bao bố đâm một nhát, liền thấy diêm trắng chảy ra, Lâm Hạo Dương tiến lên hứng một chút ở lòng bàn tay xem xét, mở miệng nói:“Thiếu gia, đây đúng là diêm tốt nhất từ Giang Thủy.”

“Vị tiểu huynh đệ này quả nhiên biết xem hàng!” Long Tấn Vân đắc ý dào dạt:“Đợt muối này là từ địa phương khác đưa tới, tối thiểu cũng có thể bán được gấp ba giá triều đình!”

“Ngươi không sợ bị người phát hiện?” Hoa Thiên Lang cố nén lửa giận trong lòng:“Buôn bán tư diêm là tử tội!”

“Phi phi phi!” Long Tấn Vân phun nước miếng:“Điều công tử, loại xui xẻo này không thể nói. Người yên tâm, có Lý đại nhân không ai có thể làm gì được chúng ta!”

Hoa Thiên Lang lười nói với ông ta, vung tay áo quay đầu đi về, thuận tay cầm một quả đạn tín hiệu hướng trên trời bắn ra, tiếng rít vang tận mây xanh, trong đêm khuya nghe có chút thê lương.

Long Tấn Vân kinh hãi, trong lòng biết không ổn, khê khoát tay, hai hộ vệ bên cạnh nhất thời cầm đao bay đến chỗ Hoa Thiên Lang, Lâm Hạo Dương vung kiếm, hai người kia chỉ cảm thấy trước mắt hàn quang chọi lóe, không kịp phản ứng đầu đã lìa khỏi cổ.

“Người rút cuộc là ai?” Long Tấn Vân run rẩy, vừa rồi Hoa Thiên Lang phát một quả đạn tín hiệu, quan quân mai phục ở xung quanh lập tức xông tới, mấy trăm cây đuốc đem mặt hồ chiếu sáng như ban ngày, Hoa Thiên Lang đứng ở trên chỗ cao nhìn quân đội dưới chân, thản nhiên mở miệng: “Long Tấn Vân vi phạm bất nhân*, công nhiên vi phạm luật pháp quốc gia, bắt cho trảm!”

*làm giàu bất nhân

Hoàng..... Hoàng Thượng? Long Tấn Vân hai mắt trắng dã, hôn mê bất tỉnh.

Lâm Hạo Dương ngẩng đầu nhìn Hoa Thiên Lang một thân đế vương khí, trong phút chốc có chút giật mình.

Ngày hôm sau, Thiên Diệp Thành dán hoàng榜, Long Tấn Vân bị cực hình tại chỗ, gia quyến tất cả sung quân biên cương, toàn bộ gia sản sung vào quốc khố, nguyên Giang Nam Tri Phủ Lý Đức cũng theo luật bị ban cho cái chết. Đương kim thiên tử Hoa Thiên Lang còn tự mình ở Giang Nam thư viện phá lệ bố trí khảo tràng*, tự mình chọn ra Giang Nam Tri Phủ kế nhiệm! Trong lúc nhất thời dân tâm đại khoái, rất nhiều văn nhân sĩ tử đều xoa tay chuẩn bị trở tài.

*trường thi, chỗ thi cử

“Nhìn không ra a, Hoàng đế này thật sự có tài!” Thần Tử Việt rung đùi đắc ý: “Ta còn nghĩ y chỉ biết tới đòi tiền chúng ta. Ai ngờ ngoan như vậy, trực tiếp đem tài sản người ta tịch thu!”

Mộc Tiên Nhiên cũng cười: “Long Tấn Vân kia làm việc tính kế, trước kia liên tiếp ngáng chân chúng ta, bởi vậy việc này thật là đại khoái nhân tâm!”

Trong khảo tràng, Hoa Thiên Lang cẩn thận lật xem bài thi được nộp, Lâm Hạo Dương nhìn sau gáy y toàn là mồ hôi, vì thế cảm quạt nhẹ quạt cho y.

“Hô.....” Đến lúc lên đèn, Hoa Thiên Lang rốt cục xem xong bài thi cuối cùng, rốt cục thở dài một hơi, đứng lên hoạt động gân cốt một chút, ngẩng đầu nhìn nhìn bốn phía: “Đi? Trời tối rồi.”

Lâm Hạo Dương cười cười, Hoa Thiên Lang luôn như vậy, làm việc không ngủ không nghỉ, cần phải làm xong mới có thể phục hồi tinh thần lại, nếu lúc đang tập trung bị đứt đoạn sẽ phát lửa giận.

“Người sao không đi ăn trước?” Hoa Thiên Lang hỏi: “Dạ dày người không tốt, không thể để bụng đói.”

“Không sao, ta thấy người chăm chú, không muốn quấy rầy.” Lâm Hạo Dương cúi đầu mặt ửng đỏ, đối mặt với ôn nhu quan tâm của Hoa Thiên Lang, hẳn có chút ngại ngùng.

“Ha ha.....” Hoa Thiên Lang cười gập thắt lưng: “Người nhìn người như vậy, giống như trảm mới là đại tướng quân, còn người giống cô nương nhà lành, uy mãnh ngày thường ở trên chiến trường giết địch đi đâu rồi?”

Lâm Hạo Dương bị y cười đến cảm tức, gương mặt trùng y, nghĩ thầm ta ở trên chiến trường khó chịu có thể đi chém người, ở đây chém được sao? Người sao có thể so sánh bằng thiên quân vạn mã khủng bố kia.

Hoa Thiên Lang nhìn hắn tựa hồ thật sự sốt ruột, cũng thức thời thu lại tươi cười, nắm tay lôi hắn ra cửa, vừa đi vừa nói: “Đi ăn, sáng mai ta còn muốn giáp mặt khảo thêm vài thư sinh.”

Mùa hè về đêm ở Giang Nam luôn có chút khô nóng, vì vậy buổi tối mọi người thích đến bờ sông Tĩnh Thủy đi dạo, Dạ Lan San cùng Thần Tử Việt đang ở trên một con thuyền hoa uống trà hóng mát, nhìn thấy Hoa Thiên Lang cùng Lâm Hạo Dương đi đến, Dạ Lan San theo bản năng hướng bốn phía nhìn, quả nhiên nhìn thấy một bóng đen quen thuộc — Trong lòng không khỏi lắc đầu, cũng không ngại mệt mỏi, Gia Luật Thanh này chẳng lẽ theo dõi người khác đến nghiện?

“Thiếu gia.” Lâm Hạo Dương mở miệng: “Ngày mai làm xong việc, có thể về nhà đi?”

Hoa Thiên Lang có chút dăm chiêu sờ sờ cằm: “Ngô..... Tiểu Lang Tử ở đây, khó bảo toàn Lang Vương có thể bảo trì bình thần, cũng được, ngày mốt trở về nhà, thu thập vũ khí đánh lang đi!”

Lâm Hạo Dương trong lòng mừng thầm, thân là Thiên Lang quốc tướng quân, mình lúc trước cũng từng cùng Gia Luật Thanh giao thủ qua vài lần, bất quá đều là những trận nhỏ, trong lòng đã sớm ngứa ngáy, lần này rốt cục có thể oanh oanh liệt liệt đánh một hồi, không hiểu sao có chút hưng phấn, nam nhân xét đến tột cùng cũng có bản tính ham muốn ở trong xương tủy.

Nhìn cả hai tán gẫu vui vẻ, Dạ Lan San kéo Thần Tử Việt xuống thuyền hoa, tựa hồ có tâm sự.

“Người lo lắng nếu hai nước giao chiến, sẽ uy hiếp tới Vân Sát Bảo?” Thần Tử Việt hỏi.

“Ân.” Dạ Lan San gật đầu, nói: “Vân Sát Bảo ở Tây Bắc, thế lực lại khổng lồ, hiện tại chúng ta là khối thịt của hai bên, tất nhiên sẽ có người đến mượn sức, đến lúc đó không lôi kéo được thì chúng ta là cái gai trong mắt bọn họ.”

“Chúng ta giúp hay không giúp Hoa Thiên Lang?” Thần Tử Việt chau mày: “Ta không muốn đi đánh giặc.”

“Ha ha.....” Dạ Lan San bật cười, tay xoa xoa đầu hắn: “Tiểu ngốc tử, ai cho ngươi khiêng đao ra chiến trường? Người dù dám, ta còn không nỡ đây.” ?

“Ta cũng không nỡ để người đi!” Thần Tử Việt bắt mồm: “Không phải nói Trấn quốc tướng quân Lâm gì gì đó rất lợi hại sao, Hoàng đế lại vừa tịch biên được một đồng vàng bạc, có tiền, tự y đi đánh!”

Dạ Lan San ngẩng đầu nhìn trời, có chút phiền muộn, thật lâu sau mới cười nói: “Không có việc gì, đến lúc đó nói sau. Bất quá ta phải về Vân Sát Bảo chuẩn bị một chút, miễn cho đến lúc đó trở tay không kịp.”

“Ân.” Thần Tử Việt gật đầu: “Chúng ta qua vài ngày nữa trở về nhà, đi lâu như vậy, ta cũng nhớ Đoạn Đoạn bọn họ.”

. . .

16. Chương 16: Dã Ngoại

16, Dã ngoại

Sáng sớm hôm sau, Hoa Thiên Lang cùng Lâm Hạo Dương đến thư viện, chọn lọc hồi lâu rốt cục chọn ra được bản Giang Nam Tri Phủ, vì vậy liền chuẩn bị khởi hành hồi kinh.

“Hoàng Thượng nhìn qua tâm tình không tệ.” Ở trong đại viện Tri Phủ, Lâm Hạo Dương cười nói.

“Đương nhiên.” Hoa Thiên Lang xoa xoa huyệt Thái Dương, nói: “Lần này tìm được không ít thư sinh tú tài có kiến thức, nhưng vị trí Giang Nam Tri Phủ chỉ có một, danh sách những người khác ta muốn mang đi, quan viên trong triều cũng nên thay đổi, mỗi ngày đối mặt với đám lão nhân cổ hủ, trầm sắp phiền chết. Kỳ thật lần này đến Giang Nam tịch biên Long gia là việc nhỏ, tìm người mới mới là đại sự. Đợi đám Tây Bắc Lang bên kia tiêu tan, chúng ta mới hảo hảo chinh đốn triều cương.”

“Vâng!” Lâm Hạo Dương ôm quyền, tựa như nhìn được quân kỳ phấp phới trên chiến trường, trong mắt mơ hồ phát ra ánh sáng khác thường.

“Người a người!” Hoa Thiên Lang thấy thế lắc đầu cười khổ: “Vừa nghe tới đánh trận đã hưng phấn. Người có biết hay không, lúc người không có việc gì để làm, giang sơn trầm mới thật sự xem như thái bình !”

Lâm Hạo Dương chân thành nói: “Ta cũng không mong có chiến tranh, cũng mong dân chúng có thể sống yên ổn qua ngày.”

“Đến lúc đó người muốn làm gì?” Hoa Thiên Lang tiến lên trước mặt Lâm Hạo Dương hỏi.

Lâm Hạo Dương sững sờ, nói: “Ta chỉ là tên vũ phu, trừ bỏ đánh giặc thật đúng là không thể làm gì khác, nếu thật sự có một ngày như vậy..... Hoặc là ta sẽ về nhà hoặc đến địa phương nào khác, an an ổn ổn mà sống.”

“Người dám!” Hoa Thiên Lang tức giận, tiến lên kéo cổ tay hắn hung hăng nói: “Đến lúc thiên hạ thái bình, thì người không cần ta sao..... Ta sẽ lấy dây thừng đem người trói lại mỗi ngày xem chừng người!”

Cổ tay Lâm Hạo Dương bị niết sinh đau, lại không dám tránh, trong mắt Hoa Thiên Lang chưa từng có sự dữ tợn và âm lãnh như vậy..... Lâm Hạo Dương đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút phát lạnh, cúi đầu không dám nhắc lại.

Hoa Thiên Lang trong lòng vừa vội vừa giận, người này mỗi lần đều như vậy, chỉ biết cúi đầu không nói gì, cũng không biết nói câu khác hòng mình vui vẻ một chút sao? Nhưng nhìn bộ dạng ủy khuất của hắn lại có chút mềm lòng, vì thế ngữ điệu hạ xuống, nhẹ nhàng mở miệng: “Ta không muốn người đi, người..... Thật sự không rõ tâm ý của ta?”

Lâm Hạo Dương xoa xoa cổ tay mình, suy nghĩ một chút, nói: “Đại thần, còn có dân chúng, đều hy vọng Hoàng Thượng có thể sớm ngày thành hôn, phong hậu, lập phi tần, nối dõi long mạch.”

Hoa Thiên Lang nghe vậy cũng trầm mặc một trận, chỉ là kéo cánh tay Lâm Hạo Dương qua, thấy chỗ cổ tay đỏ bầm, trong lòng âm thầm trách chính mình không biết nặng nhẹ, nhẹ nhàng xoa cho hắn, trong lòng nhin không được oán thăm: “Người sao không tránh, cố ý làm cho ta đau lòng?”

Lâm Hạo Dương lườm y một cái, không nói gì.

Một lát sau, Hoa Thiên Lang nhẹ nhàng ôm lấy hắn, thấp giọng nói: “Trẫm biết, trẫm là Hoàng đế, nhưng nghĩa vụ của Hoàng đế là khiến dân chúng được yên bình vui vẻ mỗi ngày, ta hứa sẽ cho thiên hạ một thời thái bình, nhưng cả thiên hạ chẳng lẽ lại không thể cho ta một người để yêu thương, một nơi để tự do sao?”

Lúc này, lần đầu tiên Hoa Thiên Lang dùng ngữ điệu như vậy nói chuyện cùng hắn, Lâm Hạo Dương chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp, hoa viên gió lạnh thổi qua nghe hương hoa nhàn nhạt, có chút tham luyến dựa vào trong lòng Hoa Thiên Lang, muốn nhắm mắt lại ngủ say.

Ăn xong cơm trưa, Hoa Thiên Lang cùng Lâm Hạo Dương lên đường hồi kinh.

Cùng lúc, Dạ Lan San cũng cùng Thần Tử Việt khởi hành về Vân Sát Bảo, trên đường đi chưa đến một canh giờ chợt nghe thấy phía sau có người đuổi theo, Dạ Lan San ngừng xe ngựa quay lại nhìn, thấy Mộc Tiên Nhiên cười một con ngựa chạy tới trước mặt cười nói: “Bảo chủ, gốc ở nhà quá nhàm chán, lão gia tử cho phép ta đến hỏi xem có thể cùng người trở về Vân Sát Bảo hay không!”

“Đương nhiên có thể!” Thần Tử Việt sau khi nghe thấy từ trong xe ngựa lộ đầu ra, thật cao hứng nói: “Trở về giới thiệu Đoạn Đoạn Gia Cát còn có Bạch tỷ cho người quen biết.”

Dạ Lan San cũng gật đầu, nhìn ngựa của Mộc Tiên Nhiên, mao sắc* nâu đỏ, vĩ mao** rậm rạp, lại xoắn xoắn, đưa tay sờ một cái bàn tay cũng biến thành màu đỏ, không khỏi thở dài: “Là Bộ Cảnh Tuyệt Địa? Tương truyền ngựa này hành tẩu như bay, là bảo bối trăm năm khó thấy a!”

*lông ngựa

**đuôi ngựa

Mộc Tiên Nhiên vỗ vỗ thân ngựa, sau đó chỉ chỉ ngựa trước cổ xe Dạ Lan San cười nói: “Bảo chủ ngay cả Ô Vân Đạp Tuyệt còn có thể dùng để đánh xe, ngựa của ta sao dám xưng là trăm năm hiếm thấy. Chúng ta chạy nhanh đi, nếu chậm sẽ không đến kịp trấn phía trước.”

“Nhiên Nhiên người cùng ta ngồi xe ngựa được không?” Thần Tử Việt giữ chặt Mộc Tiên Nhiên đang chuẩn bị lên roi, nói: “Một mình rất buồn!”

“Cũng được.” Mộc Tiên Nhiên nghĩ nghĩ, đem ngựa của mình buộc vào cổ xe: “Hai con cùng nhau kéo xe có thể nhanh hơn một chút!” Bộ Cảnh Tuyệt Địa bất mãn phát ra tiếng mũi phì phì muốn tránh né, lại bị Mộc Tiên Nhiên trừng mắt liếc một cái, lại nhìn sang bên cạnh thấy Ô Vân Đạp Tuyệt mở to mắt nhìn mình, nhất thời thành thật — Vị bên cạnh này còn là giống hiếm có hơn mình, nó còn chịu kéo xe, mình còn có quyền gì để nói.

Dạ Lan San giơ lên roi ngựa, hai tuyệt thế lương câu vững vàng kéo xe chạy tới phía trước.

Bên kia, Hoa Thiên Lang cùng Lâm Hạo Dương hai người cũng đang cưỡi ngựa một đường phi nhanh trở về, sắp tới mới đến một ngọn núi, Hoa Thiên Lang buông tay cười khổ: “Đêm nay xem ra lại phải làm dã nhân nữa rồi!”

“Không được!” Lâm Hạo Dương lắc đầu: “Người không phải nói Gia Luật Thanh đi theo chúng ta sao, chỉ có ta và ngươi, vạn nhất hấn dẫn quân đội đến thì làm sao bây giờ?”

Hoa Thiên Lang cười xấu xa: “Sao, sợ ta đánh không lại hấn? Ngươi yên tâm, đến lúc đó dù bị bắt, hấn cũng không nỡ xử ngươi, nhiều nhất cũng là róc xương ta cho hấn giận.”

“Người nói vậy bạ gì đó!” Lâm Hạo Dương phiền nhất là câu này của y, nhất thời mặt lộ vẻ không vui quay đầu ngựa lại nói: “Chúng ta vẫn là quay lại đi, quay lại thôn trấn vừa đi qua lúc này, sáng mai nói sau.”

“A? Thôn trấn vừa rồi cách nơi này ước chừng hai canh giờ lộ trình.” Hoa Thiên Lang thấy hấn thực sự bị mình chọc sinh khí nên thức thời thu liễm, nói: “Đã sớm nói ngươi lúc luyện võ nhớ luyện thêm nội lực, ngươi cố tình không nghe, Gia Luật Thanh kia đã sớm đi rồi, cũng không theo chúng ta hồi kinh.”

“Vậy hấn một đường đi theo chúng ta làm gì?” Lâm Hạo Dương cau mày.

Hoa Thiên Lang trong lòng tự nhủ dù người này đánh giặc rất lợi hại, nhưng ở mặt tình cảm lại là một gốc tử, bản thân y cùng Gia Luật Thanh thật sự là trùng tà mới hết lần này tới lần khác thích tên gốc tử này.

“Người sao nhìn ta như vậy?” Lâm Hạo Dương bị y nhìn có chút sợ hãi: “Cho dù hấn không đi theo cũng không được, vạn nhất phía trước có mai phục thì sao?”

“Ta và ngươi hai người liên thủ, mai phục bao nhiêu cũng không thành vấn đề.” Hoa Thiên Lang không cho là đúng.

“Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.” Lâm Hạo Dương vẫn cự tuyệt: “Ta không sao cả, ngươi là đương kim thiên tử, phụ trách cả thiên hạ! Đi, quay lại!”

Nhìn hấn bộ dạng bướng bỉnh, Hoa Thiên Lang chủ động nhận thua, từ trong lòng lấy ra một quả yên hỏa* màu xanh bắn lên trên không, một lát sau liền thấy tứ phương có vô số yên hỏa bắn lên hô ứng lẫn nhau.

*pháo

“Người dẫn theo ám vệ?” Lâm Hạo Dương hỏi.

“Ân.” Hoa Thiên Lang gật đầu: “Quá nhiều người, nhìn phiền, cho bọn họ núp trong chỗ tối. Chúng ta hiện tại có thể đi rồi đi?”

“Người tại sao không nói sớm!” Lâm Hạo Dương buồn bực, làm mình bị y giày vò lâu như vậy.

Hoa Thiên Lang đuổi theo cười hì hì: “Ta thích nhìn ngươi lo lắng cho ta.”

.....!! Lâm Hạo Dương cưỡi ngựa không để ý tới y, trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi, người này thật quá nhàm chán!!

Hai người đi thêm một lúc nữa, thấy bóng đêm ngày càng sâu vì vậy xuống ngựa chọn một chỗ đất bằng phẳng, kiếm lá khô đốt lửa, chuẩn bị ở trong này qua đêm.

Lâm Hạo Dương từ trong bao y phục lấy một tấm thảm ra, trải lên mặt đất nói: “Hoàng Thượng, đêm nay ngủ ở đây đi.”

“Vậy ngươi ngủ thế nào?” Hoa Thiên Lang chọn chọn mi: “Chỉ có một cái thảm?”

“Ân.” Lâm Hạo Dương thành thành thật thật trả lời: “Chúng ta cưỡi ngựa, mang không được nhiều đồ. Ta tùy tiện dựa vào một chỗ là được.”

Hoa Thiên Lang không nói gì, đi tới một phen ôm lấy Lâm Hạo Dương đặt lên thảm.

“Hoàng Thượng người làm gì!” Lâm Hạo Dương hoảng sợ.

“Người là tướng quân của trăm, trăm còn trông cậy vào ngươi đi đánh Mạc Bắc a, trăm cũng không muốn ngươi có bệnh tật gì!” Hoa Thiên Lang đúng lý hợp tình.

“Ta thân thể rất tốt.....” Lâm Hạo Dương giãy dựa muốn ngồi dậy.

“Ý của ngươi là thân thể trẫm không tốt bằng?” Hoa Thiên Lang uy hiếp nói:“Ngươi nằm đàng hoàng cho ta, còn dám lộn xộn trẫm ngay tại chỗ hành xử ngươi!”

.....!! Lâm Hạo Dương nghe vậy liền thành thật nằm xuống, xoay người nhắm mắt lại.

Tên ngu ngốc này! Hoa Thiên Lang cười lắc đầu, cầm áo choàng nhẹ nhàng đắp lên người hắn, bản thân một chút buồn ngủ cũng không có, vì thế dựa vào trên cây xuất thần. Phụ thân của Lâm Hạo Dương là trọng thần tiền triều, lúc y năm tuổi liền đưa Lâm Hạo Dương đến luyện võ cùng, đều là trẻ con không hiểu chuyện, năm ấy 9 tuổi có một lần luyện võ Lâm Hạo Dương thất thủ đâm trúng khoeo mắt mình, bản thân mình không thấy có chuyện gì lớn chỉ là chảy máu một chút. Nhưng từ đó về sau Lâm Hạo Dương liên tục vài ngày không tiến cung, bản thân lo lắng nên cố ý chạy tới Lâm phủ tìm hắn, vừa vào cửa liền nhìn thấy Lâm Hạo Dương nằm liệt ở trên giường, đắp một cái chăn thật dày, sắc mặt tái nhợt trên trán còn đổ mồ hôi, nghĩ rằng hắn là nóng nên sinh bệnh, nhìn hắn đầu đầy mồ hôi nên y nhẹ nhàng lấy tay thay hắn kéo chăn xuống, lại vô tình nhìn thấy lý y* màu trắng của hắn mơ hồ thấm máu, vén lên nhìn không khỏi hít một ngụm khí lạnh, toàn bộ vết thương trên lưng Lâm Hạo Dương đã bị phù thũng. Hỏi hạ nhân mới biết được là ngày hôm đó Lâm Hạo Dương hồi phủ bị Lâm lão gia dùng gia pháp, lại ở trước cửa phạt quỳ một đêm.....

*áo trong

Nghĩ tới đây, Hoa Thiên Lang cười khổ, lần đó rõ ràng là do mình phân tâm, lại làm hại Lâm Hạo Dương chịu khổ nhiều như vậy, chỉ bởi vì mình là Hoàng tử? Quay đầu nhìn Lâm Hạo Dương, thấy có vài lọn tóc rơi trên mặt hắn nên lấy tay nhẹ nhàng thay hắn vén qua, có thể là do bên cạnh có ánh lửa, sắc mặt Lâm Hạo Dương có chút đỏ lên, mi mắt nhìn nghiêng có chút nhắm, mũi thẳng, môi hơi cong, cằm hơi đầy. Hoa Thiên Lang kìm lòng không được cúi xuống muốn hôn hắn một cái, lại sợ kinh ngạc hắn đành phải tách ra, lấy tay thay hắn chỉnh lại áo choàng.

Lâm Hạo Dương cũng không có ngủ say, bị lăn qua lăn lại như vậy liền mở mắt, có chút mờ mịt nhìn Hoa Thiên Lang.

Nhìn ánh mắt hắn mệt mỏi hết như tiểu miêu, Hoa Thiên Lang cảm thấy trong lòng một trận miêng đắng lưỡi khô, mở túi nước uống ừng ực.

“Ta cũng muốn.” Lâm Hạo Dương vươn tay, cách đồng lửa rất gần. Tuy nói nửa đêm trong núi rất lạnh, nhưng dù sao cũng là mùa hè, vẫn cảm thấy nóng.

Nghe thanh âm lưỡi biếng của hắn, Hoa Thiên Lang lại hít một ngụm khí lạnh, nghĩ rằng ngươi có thể đừng câu dẫn người như vậy hay không, ta không nhịn được chịu thiệt chính là ngươi.

Nhìn bộ dáng Lâm Hạo Dương ngẩng đầu uống nước, Hoa Thiên Lang cảm thấy mình thật sự là cảm thú, tại sao từng cái động tác của hắn trong lòng đều cảm thấy khó chịu như bị miêu trảo?

“Hoàng Thượng người sao lại không ngủ được?” Uống mấy ngụm nước lạnh xong Lâm Hạo Dương ngược lại thanh tĩnh hơn, thấy Hoa Thiên Lang mở to mắt rất có tinh thần, vì vậy ngồi xuống hỏi:“Nếu không ngươi đến chỗ này ngủ, ta không mệt.” Nói xong đứng lên.

Hoa Thiên Lang giữ chặt hắn, nói:“Không có việc gì, ta không ngủ, ta vừa nhớ đến chuyện lúc nhỏ của chúng ta.”

“Trước đây? Chuyện gì?” Lâm Hạo Dương tò mò hỏi.

“Ngươi còn nhớ cái lần bởi vì ta mà ngươi bị phụ thân phạt hay không?” Hoa Thiên Lang kéo tay hắn hỏi.

“Ta vì ngươi mà bị phạt rất nhiều lần, không biết ngươi là đang nói lần thứ mấy.” Lâm Hạo Dương khịt khịt.

“Cái gì?” Hoa Thiên Lang sợ hãi:“Ta sao lại không biết, sao ngươi không nói cho ta biết?”

“Ta nói cho ngươi biết? Rất mất mặt.” Lâm Hạo Dương bất mãn nói:“Ngươi lúc còn nhỏ rất bướng bỉnh, mỗi lần ngươi gây họa ở Hoàng cung bị phạt, ta về nhà cũng bị phạt theo ngươi.”

Hoa Thiên Lang đau lòng một trận, nguyên lai mình hại hắn ăn nhiều khổ sở như vậy? Cho nên cúi đầu trầm mặc.

“Uy.” Lâm Hạo Dương thấy y hình như áy náy, vì vậy lấy tay đẩy đẩy y: “Không sao, dù sao cũng là phụ thân của ta, có phạt ta cũng sẽ không quá đáng.”

“Thế nào là không quá đáng? Năm người 9 tuổi đem người đánh cho nửa tháng không xuống giường được!” Hoa Thiên Lang trừng mắt: “Ta lần này trở về liền cho người đánh lại!”

Lâm Hạo Dương thấy buồn cười, nói: “Lần đó may mắn người không có việc gì, nếu ta thực đâm hỏng mắt người, ta chỉ sợ mạng nhỏ cũng mất.”

“Thật xin lỗi.” Hoa Thiên Lang thanh âm rầu rĩ, kéo Lâm Hạo Dương giải thích.

“Lời này người không phải đã nói qua rồi sao.” Lâm Hạo Dương nhướn mày.

“À?” Hoa Thiên Lang ngắc đầu: “Khi đó không phải người đang hôn mê sao?”

“Ta chỉ là không động dậy được, nhưng mơ mơ màng màng vẫn nghe thấy tiếng người một mực nói xin lỗi, còn khóc. Phụ thân ta tới khuyên người người còn mắng ông.” Lâm Hạo Dương cười nói: “Sau lại nghe hạ nhân nói người hồi cung gọi ngự y tới, còn hỏi phụ vương của người muốn tới Hồi Cương lấy Tuyết Ngọc Đan. Ngự y giúp ta xem bệnh, người thay ta thương được ta đều cảm giác được.” Lâm Hạo Dương khoe miệng hơi cong lên, khi đó đầu óc còn hỗn loạn, bị thương ở lưng rất đau đến toàn tâm, là Hoa Thiên Lang cầm thuốc mỡ nhẹ nhàng thay mình sát được, lạnh lạnh, nhẹ nhàng sợ làm đau chính mình.

Hoa Thiên Lang nhìn sườn mặt tuần tú của Lâm Hạo Dương ngây người, hai tay không tự chủ được ôm lấy hắn, ngón tay nhẹ vỗ về lưng hắn hỏi: “Có để lại sẹo không?”

Lâm Hạo Dương lắc đầu: “Không biết, ta cũng không xem.”

“Ta giúp người xem được không?” Hoa Thiên Lang đưa tay cởi bỏ y khẩu của hắn, trong thanh âm tràn đầy mê hoặc.

. : .

17. Chương 17: Tình Mê

17, Tình mê

Nhìn Hoa Thiên Lang đưa tay cởi bỏ y khẩu của mình, Lâm Hạo Dương không khỏi một trận khấn thưng, che lại y phục muốn chạy.

Hoa Thiên Lang túm hắn lại áp đảo ở trên thảm, trầm giọng nói: “Không được lộn xộn, ta chỉ là muốn xem trên lưng người có để lại sẹo hay không..... Bất quá nếu người lộn xộn, ta không dám cam đoan mình sẽ làm ra chuyện gì !”

Lâm Hạo Dương bị y đặt ở dưới thân không thể động dậy, bất đắc dĩ nói: “Vậy..... Chỉ cho xem, xem xong rồi phải ngoan ngoãn ngủ!”

“Àn.” Hoa Thiên Lang gật đầu đáp ứng, đỡ hắn ngồi dậy, lấy tay cởi áo hắn.

Lâm Hạo Dương tuy hàng năm chinh chiến sa trường nhưng làn da lại trời sinh trắng nõn. Trên lưng thật ra cũng không có vết sẹo nào lớn, chỉ có vài dấu vết nhàn nhạt, nếu không nhìn kỹ thật đúng là nhìn không ra. Ánh mắt rơi tự do trên tấm lưng thon gầy của Lâm Hạo Dương, Hoa Thiên Lang lại sững sờ thất thần.

Chỉ là nam tử trước mắt nhìn qua có chút gầy yếu này, từ năm mười bảy tuổi ấy mà đã bắt đầu thay mình Đông chinh Tây chiến vào sinh ra tử, công huân trác tuyệt. Chỉ dùng thời gian hai năm đã trở thành tướng quân trẻ tuổi nhất trong lịch sử Thiên Lang Quốc. Phụ vương năm năm trước đột nhiên băng hà, các Hoàng huynh thì không phục, dựa vào cái gì y là đệ đệ nhỏ tuổi nhất lại có thể kế thừa ngôi vị Hoàng đế. Vì vậy

đều khởi binh mưu phản, lúc ấy Lâm Hạo Dương đang đóng quân ở Tây Nam nghe được liền mang theo người của mình ngày đêm gấp rút về vương thành, liệu chết thay mình tranh lại vương vị lại ngay ngày mình đăng cơ tìm thể nào cũng không thấy hắn. Sau đó mới được nghe hắn vội vàng chạy đến Tây Nam — Nơi đó các Phiên Vương muốn thừa dịp tân Hoàng để đăng cơ quốc sự còn hỗn loạn mà khởi binh mưu phản..... Ba năm, Lâm Hạo Dương ước chừng ba năm mới bình định được nội loạn Tây Nam, ngày khải hoàn trở về, hắn mang theo thiên quân vạn mã chậm rãi tiến vào Thịnh Kinh, mình đứng ở trên đài cao nhìn hắn từng chút một cười ngửa đến gần, thần thái mặc dù mỗi một nhưng ánh mắt lại kiên định vui mừng, lúc ấy chỉ cảm thấy có hắn ở đây là cả thế giới liền đều phát sáng.

“Hoàng Thượng.....” Lâm Hạo Dương thấy Hoa Thiên Lang nhìn thân thể mình ngẩn người, có chút xấu hổ, đưa tay muốn mặc lại y phục lại bị Hoa Thiên Lang nhanh chóng giữ chặt lại.

“Người làm gì?” Lâm Hạo Dương sốt ruột, người này nói sao nói không giữ lời: “Người đã nói chỉ nhìn, người là Hoàng Thượng, lời nói vàng ngọc!”

Hoa Thiên Lang cười khở, nói: “Ta biết người không muốn, ta không miễn cưỡng người, ta sẽ chờ, đợi đến lúc người nguyện ý mới thôi.”

Lâm Hạo Dương nhìn ra sự ần ẫn trong mắt y, có chút cảm động, y là đương kim thiên tử, muốn dạng mỹ nhân gì mà không có, lại vì hắn mà đến bây giờ ngay cả một phi tần cũng không có..... Vì vậy có chút thất thần, liền bị Hoa Thiên thừa dịp Lang hôn lên.

“Ngô.....” Lâm Hạo Dương khẽ nhủ mày, quay đầu muốn tách ra lại bị Hoa Thiên Lang nắm chặt, tay nhẹ nhàng nâng cằm hắn lên, đầu lưỡi dễ dàng mở khớp hàm cắn chặt đưa vào tinh tế liếm láp, ôn nhu đến cực điểm, răng môi tương hỗ, ngay cả không khí đều nhiễm hơi thở đậm mĩ. Hoa Thiên Lang hô hấp dần dần ồ ồ, mở mắt nhìn Lâm Hạo Dương dưới thân, thấy hắn nhủ mày nhắm chặt mắt, hai má ửng hồng nhìn qua cũng không giống như là đang chán ghét, không khỏi cảm động — Hay nhân tiện ăn hắn luôn? Lúc tỉnh táo hắn luôn muốn chạy trốn, không khí tốt như vậy mà không làm sợ là sẽ bị trời phạt!! Huống chi vạn nhất có một ngày thực sự không còn chiến tranh, hắn nếu chạy mất mình muốn khóc cũng không kịp. Sau khi quyết định chủ ý, hai tay Hoa Thiên Lang bắt đầu không thành thật, từ vạt áo mở rộng của hắn từ từ trượt xuống, hữu ý vô ý nhẹ nhàng chạm vào làn da nhẵn nhụi của Lâm Hạo Dương.

“Ngứa.....” Lâm Hạo Dương khẽ vặn vẹo thân thể, cứ tưởng rằng y giống như trước đây hôn một cái sẽ thả mình đi, sao lần này còn sờ loạn? Vì vậy bất mãn mở to mắt muốn kháng nghị, lại đúng lúc đối diện với đôi mắt thâm sâu của Hoa Thiên Lang, ánh mắt này Lâm Hạo Dương thấy nhiều lần rồi, nhưng lần này không giống như trước kia, bên trong có dự cảm mà mình không rõ. Thấy Lâm Hạo Dương mở mắt ra, Hoa Thiên Lang đùa dai ép huyết vị hai bên sườn thắt lưng hắn.

“Nha.....” Thân thể Lâm Hạo Dương khẽ run lên, cảm thấy thắt lưng mình thoát lực vì vậy lại trừng mắt nhìn y, nhưng không có tác dụng uy hiếp trái lại còn khiến Hoa Thiên Lang sôi sục thêm. Y chỉ cảm thấy hai mắt Hạo Dương không còn trong suốt như xưa, mà có một tầng hơi nước nhàn nhạt, càng liêu nhân hơn, Hoa Thiên Lang nghĩ rằng là do người câu dẫn ta, không được trách ta, ngày hôm nay chính là có chết cũng phải làm! Cùng lắm thì xong việc rồi giải thích sau! Cho nên cúi đầu hôn một đường xuống dưới, đầu lưỡi lưu luyến ở chỗ hõm vùng bụng.

Lâm Hạo Dương cảm thấy đôi môi y hôn tới chỗ nào là khiến chỗ đó một trận khô nóng khó nhịn, nhịn không được hừ nhẹ ra tiếng, muốn đẩy y ra, hai tay lại bị y nắm chặt không buông.

“Ta khó chịu.....” Lâm Hạo Dương khàn giọng, ngữ khí cầu xin.

Hoa Thiên Lang cười cười, đứng dậy hôn môi hắn nhẹ giọng an ủi nói: “Không sợ, sẽ không khó chịu.”

“Àn?” Lâm Hạo Dương nghi hoặc, lại cảm thấy tay phải Hoa Thiên Lang nhẹ nhàng trượt, cảm địa phương mềm mại nhất của thân thể mình.

“Nha..... Người buông tay!” Lâm Hạo Dương sốt ruột, người này không phải là Hoàng Thượng sao, như thế nào nói lại không giữ lời!

Hoa Thiên Lang lại không có tâm tình quản cái gì mà lời vàng miệng ngọc, trong mắt y đều là thứ vô dụng, chuyện quan trọng trước mắt chính là bắt được Lâm Hạo Dương. Hơn nữa y kinh hỉ phát hiện, dự cảm

của Lâm Hạo Dương tựa hồ đã bị mình khơi dậy. Cúi đầu liếm liếm mắt hần cười xấu xa: “Hiện tại buông ra ngươi sẽ rất khó chịu.”

“Người buông tay..... Ngõ.....” Lâm Hạo Dương bị Hoa Thiên Lang hôn đến đầu óc trống rỗng, toàn bộ lực chú ý tựa hồ đều tập trung ở trên tay Hoa Thiên Lang. Hoa Thiên Lang thấy người trong lòng đã không còn phản kháng, trong lòng không khỏi mừng thầm, lại có chút ảo não — Sớm biết như vậy sẽ không giả trang quân tử, lúc hần khai hoàn hồi kinh đêm đó nên làm thật hần sớm, tự làm cho mình khó chịu nhiều năm như vậy! Nhìn Lâm Hạo Dương bộ dáng ý loạn tình mê, Hoa Thiên Lang cảm thấy nhịn nữa mình sẽ hỏng mất, vì vậy động tác trong tay nhanh hơn, rốt cục thân thể Lâm Hạo Dương mạnh mẽ run lên một cái, ở trong tay Hoa Thiên Lang phóng xuất dục vọng, sau đó dựa vào trong lòng Hoa Thiên Lang thở nhẹ, khẽ mở mắt nói: “Mệt.”

Hoa Thiên Lang nghĩ thầm mệt là tốt rồi, tốt nhất là gục luôn đi, tỉnh người lại chạy. Hôm nay cho dù mệt chết cũng phải làm xong rồi mới ngủ tiếp! Cho nên lấy tay cởi y phục mình, lại đột nhiên nghe thấy cách đó không xa truyền đến tiếng đánh nhau.

“Có người?” Lâm Hạo Dương cả kinh, thần sắc mới vừa rồi mệt mỏi như con mèo nhỏ lập tức ẩn lui, đứng lên mặc lại y phục, cầm lấy Ngự Trường Kiếm ở trước người Hoa Thiên Lang nhanh nhẹn như con báo săn.

Hoa Thiên Lang trợn mắt há mồm nhìn động tác của hần, nghĩ rằng người này tốc độ chuyển biến có cần nhanh như vậy không.

“Hoàng Thượng.....” Lâm Hạo Dương đẩy đẩy Hoa Thiên Lang đang ngăn người: “Có người đến .”

“Àn, ta biết.” Hoa Thiên Lang trong lòng buồn bực cực độ, ngấm lại vẫn là không cam lòng, cho nên đứng lên lôi Lâm Hạo Dương đi ngược lại chỗ phát ra tiếng đánh nhau.

“Sao vậy?” Lâm Hạo Dương cả kinh.

Còn có thể sao vậy? Hoa Thiên Lang hận đến nghiến răng! Vẫn cố gắng dùng thanh âm bình tĩnh nói: “Có thích khách, chúng ta trốn xa một chút, tìm chỗ không có người không xem trận náo nhiệt này!”

“Nhưng hành lý của chúng ta ở chỗ này.....” Lâm Hạo Dương quay đầu.

“Trở về lấy sau!” Trong giọng nói Hoa Thiên Lang đều là hương vị không thể kháng cự, nghĩ nghĩ, vẫn là xoay người trở về — Lấy cái thảm đi, mình cũng không muốn Lâm Hạo Dương nằm ở trên cỏ. Không nghĩ tới mới vừa đi đến trước mặt thảm, đột nhiên cảm thấy có một bóng người bay tới, theo sau là một tiếng “Phanh” nện lên trên thảm, toàn thân người nọ ướt sũng còn tản mát ra hơi thở nước bùn.....

.....

Vì thế thành công chọc giận thiên tử đương triều, tay cầm bội kiếm bay qua, người nọ vốn đã bị ngã thất điên bát đảo không kịp phản ứng, cổ họng còn chưa kịp thốt lên một tiếng đã tắt thở.

Lâm Hạo Dương vội vàng chạy tới nhú mày: “Không phải mặc kệ sao?”

Hoa Thiên Lang cảm thấy mình hôm nay thật đáng thương, cho nên đen mặt đi tới nơi phát ra tiếng đánh nhau, y cảm thấy trước mắt chỉ có hai lựa chọn — Một là làm thật đám người này cho hả giận, hai là mình ghen chết tươi.

Lâm Hạo Dương cố nhịn cười, cũng đi qua theo. Nhìn thấy trước mắt có khoảng mười mấy hắc y nhân đang vây đánh một bạch y nam tử, công phu của bạch y nhân kia nhìn qua so với đám người hắc y nhân cao hơn một chút, chính là ý đông hiệp yếu, dần dần sẽ bị vây ở hạ phong.

Hắc y nhân đầu lĩnh cũng nhìn ra kia bạch y nhân đã không thể duy trì được nữa, cho nên trong lòng cao hứng — Tiểu tử này có thể đánh, vậy thì thế nào, còn không phải chống đỡ không nổi nữa sao! Chỉ là chưa kịp cao hứng bao lâu liền nhìn thấy một hoàng y thanh niên đằng đằng sát khí vọt lại đây, hắc y nhân nghĩ rằng : Yêu~, hôm nay là ngày gì, sao mình lại gặp được một nam tử bộ dạng một người so với một người tuần tú hơn, nhân cơ hội này bắt về cho lão đại! Cho nên để thủ hạ cầm đao nhào tới, lại cảm thấy hoàng y nhân này giống như sát thần xuất thủ tàn nhẫn, kiếm ngân trong tay tung bay, không đến mười chiêu liền đem thủ hạ mình giết không còn một mảnh, hai chân không khỏi nhũn ra xoay người muốn chạy.

Hoa Thiên Lang không nghĩ tới mấy người này đánh bất lịch sự như vậy, đã chém nhưng trong lòng vẫn chưa hả giận, lúc này cư nhiên còn muốn chạy, vì thế bay lên đá một cước vào tảng đá lớn nện vào trên đầu người nọ, hắc y nhân lập tức ngã xuống đất mất mạng.

“Anh hùng hảo thân thủ!” Bạch y nhân kia chỉnh lại cổ áo, đi lại nói lời cảm tạ.

Hoa Thiên Lang rầu rĩ hừ một tiếng, nghĩ rằng nếu không phải nhìn thấy bọn họ ý đông hiếp yếu, ngay cả người ta cũng muốn làm thịt! Lâm Hạo Dương nguyên bản luôn đứng một bên nhìn cuộc chiến, thấy Hoa Thiên Lang sắc mặt âm trầm đương nhiên biết y ở không vui chuyện gì, cho nên vội vàng lại kéo y, hướng Bạch y nhân kia cười cười, mở miệng nói: “Không có việc gì.”

Bạch y nhân kia chính là Gia Cát Thiên Duyên đã trốn khỏi Vân Sát Bảo, nguyên bản không có mục đích gì, nên muốn lên kinh thành xem một cái, không nghĩ tới nửa đường cư nhiên bị một nhóm sơn tặc nhìn chăm chăm, cũng không biết tên lão đại kia phát điên cái gì, cư nhiên phái khoảng ba trăm người tới bắt mình. Một đường đánh nhau đến đây, giết chỉ còn mấy mươi người lại lực bất tòng tâm, may mắn bọn họ nửa đường nhảy ra cứu mình. Tuy người này nhìn qua tính tình không tốt lắm, nhưng người còn lại nhìn có vẻ dễ nói chuyện, vì thế mở miệng hỏi: “Không biết nhị vị muốn đi nơi nào?” (300 người ==! có chút ảo)

Dục vọng Hoa Thiên Lang bị hành hạ này giờ, không muốn trả lời đen mặt ngồi bên cạnh đồng lửa.

Lâm Hạo Dương xin lỗi cười cười, nói: “Kinh thành.”

“Trùng hợp như thế?” Gia Cát kinh hi: “Ta cũng vậy, không bằng đồng hành đi, thế nào?”

“Này.....” Lâm Hạo Dương có chút khó xử nhìn nhìn phía sau, lại phát hiện Hoa Thiên Lang đang chọc chọc đồng lửa trại tựa hồ cũng không có ý tứ cự tuyệt, lại nghĩ cứu người cứu cho trót, vạn nhất người này lại bị đuổi bắt thì làm sao? Dù sao nơi này cách kinh thành cũng có hai ngày lộ trình, vì vậy gật đầu đáp ứng.

Gia Cát cầm hành lý cẩn thận ngồi cạnh đồng lửa — Dù ngốc cũng có thể nhìn ra, hoàng y nhân kia tuy rằng cứu mình nhưng hiển nhiên không muốn cùng mình nói chuyện, vì vậy thành thành thật thật ôm hành lý ngủ thật say.

Sáng sớm ngày hôm sau, ba người bị tiếng chim hót đánh thức, đứng lên đến cạnh dòng suối nhỏ rửa mặt đơn giản một chút rồi chuẩn bị đi tiếp.

“Này.....” Gia Cát có chút ngượng ngùng.

“Người không có ngựa?” Lâm Hạo Dương hỏi.

Gia Cát xấu hổ cười cười, nói: “Ngày hôm qua cùng đám cường đạo kia đánh nhau đã làm mất ngựa.”

“Như vậy a.....” Lâm Hạo Dương sờ sờ cằm, đưa tay muốn kéo Gia Cát ngồi chung ngựa với mình. Bạn đang ?

Hoa Thiên Lang đen mặt trừng hấn, hướng Lâm Hạo Dương ngoắc ngoắc ngón tay.

“Ách..... Không bằng tiên sinh cưỡi ngựa của ta đi.” Lâm Hạo Dương thành thành thật thật xoay người xuống ngựa.

“Vậy người làm sao?” Gia Cát chần chừ nói.

Lâm Hạo Dương cười khỏ, tung người nhảy lên vững vàng ngồi phía trước Hoa Thiên Lang.

Nga..... Gia Cát nhìn ra môn đạo, không khách sáo nữa, xoay người cưỡi ngựa Lâm Hạo Dương, ba người cùng nhau chạy về phía kinh thành.

. : .

18. Chương 18: Tiến Cung

18, Tiến cung

Hai ngày sau, ba người rút cục đến Thịnh Kinh vương thành. Ở chung hai ngày Gia Cát đã sớm nhìn ra thân phận của hai người này không bình thường, cả đời y sợ nhất chính là có giao thiệp cùng người trong triều, vì thế vừa tới đã muốn chạy trốn.

“Ách..... Nhị vị huynh đài, mấy ngày nay đa tạ các vị chiếu cố, nếu đã đến Thịnh Kinh không bằng chúng ta tách ra đi!” Gia Cát rung đùi đắc ý nói.

Hoa Thiên Lang không để ý tới y, mắt âm thầm trợn trắng, miệng than thở người nên đi sớm mới phải. Lâm Hạo Dương hướng Gia Cát cười cười xin lỗi, nói: “Vây tiên sinh cẩn thận.”

“Dương người quan tâm y làm gì?!” Hoa Thiên Lang nghe vậy trong lòng bốc mùi giấm chua, quay đầu trừng mắt.

Lâm Hạo Dương thở dài, trong lòng thầm nghĩ người này thật sự là hết thuốc cứu chữa.

Gia Cát thấy vậy càng thức thời, đột nhiên phía sau truyền đến một thanh âm quen thuộc: “Gia Cát tiên sinh?”

Quay đầu lại nhìn, chính là Lạc Cẩm đã lâu không gặp đang vui mừng hơn hở chạy về phía mình, vì vậy nhanh chóng nhảy mắt với hắn. Không nghĩ tới một sách kia căn bản không thấy được, vừa chạy vừa nói: “A, đúng là Gia Cát tiên sinh, người sao lại từ Vân Sát Bảo chạy đến kinh thành?”

Gia Cát chợt dạ quay đầu, liền nhìn thấy Hoa Thiên Lang neho mắt nhìn mình từ trên xuống dưới.

“Vân Sát Bảo? Người là giang hồ đệ nhất thần toán?” Lâm Hạo Dương há to miệng, đây chính là thần tiên sống trong truyền thuyết, không nghĩ tới lần này mình cứ nhiên gặp được.

“Cái gì mà đệ nhất thần toán, mua danh thì có.” Hoa Thiên Lang hừ lạnh một tiếng.

“Đúng đúng, ta chỉ là một thầy tướng số kiếm miếng cơm ăn, nhân lực của huynh đài quả nhiên rất tốt.” Gia Cát dựng thẳng ngón tay cái liên tục gật đầu, xoay người kéo Lạc Cẩm muốn chạy.

“Không được!” Lâm Hạo Dương tiến lên cản y: “Người không thể đi!”

“Dương người giữ y lại làm gì! Thật sự muốn xem bói sao?” Hoa Thiên Lang giận dữ.

“Hoàng..... Thiếu gia.” Lâm Hạo Dương sột ruột suýt nữa cắn phải đầu lưỡi: “Là thần toán hay không phải thần toán không quan trọng, nhưng y là thần y a! Bình thường cầu còn không được, có y ở đây không chừng có thể cứu Tư tướng quân!”

“Tư tướng quân là ai?” Gia Cát cảm thấy tên này có chút quen tai, cho nên quay đầu hỏi Lạc Cẩm.

“Là Tư Không Chiêu tướng quân, từng đóng quân tại Tây Nam lúc là tiên hoàng Thiên Lang quốc còn tại vị, dụng binh như thần thuần thực binh pháp, khi ông còn trẻ có một lần mang theo ba vạn quân đánh bại ba mươi vạn binh mã phản tặc, tiên hoàng vì vậy cố ý giúp ông trùng tu thêm binh lực. Tư tướng quân làm người hào sảng trượng nghĩa không câu nệ tiểu tiết, đối dân chúng cũng tốt lắm. Nếu ông ấy thực sự sinh bệnh, tiên sinh đi cứu ông ấy đi.” Lạc Cẩm thành thật nói: “Đại tướng quân Lâm Hạo Dương của triều đại này cũng là một tay ông ấy bồi dưỡng ra.”

“Ngô.....” Gia Cát có chút đăm chiêu gật đầu.

“Hmm, người biết không ít đi!” Hoa Thiên Lang hưng trí đánh giá Lạc Cẩm, chỉ thấy thư sinh này tuy không cao quý, nhưng cũng xem như sạch sẽ tuần tú nhã nhặn, vì vậy mở miệng hỏi: “Người là tú tài?”

Lạc Cẩm đỏ mặt, thấp giọng đáp: “Không phải.”

Hoa Thiên Lang nhú mày, nói: “Vô tâm công danh?”

“Ta là.....Người của Hoàng môn.” Lạc Cẩm thần sắc ảm đạm.

Hoa Thiên Lang hiểu rõ, người của Hoàng môn, nguyên lai hẳn là họ hàng xa của phạm nhân phạm tội phản nghịch, trách không được không thể tham gia khoa cử. Nghĩ nghĩ lại mở miệng hỏi nói: “Người có biết Trần quốc tướng quân Lâm Hạo Dương?”

Lâm Hạo Dương kéo kéo Hoa Thiên Lang, nghĩ rằng người này lại muốn làm gì!

“Ân, Lâm tướng quân tuổi còn trẻ mà chiến công trác tuyệt, là đệ nhất công thần của triều đại này, đương nhiên là biết!” Lạc Cẩm gật đầu.

“Mọi người thường đánh giá Hoàng đế và Lâm tướng quân như thế nào?” Hoa Thiên Lang hứng thú.

Gia Cát tiến lên giữ chặt Lạc Cẩm, trợn mắt nhìn Hoa Thiên Lang một cái — Người này có chủ tâm a, nói xấu Hoàng đế là tử tội!

Hoa Thiên Lang nhìn mặt Lâm Hạo Dương âm trầm tựa hồ có chút mất hứng, vì vậy cũng thức thời thu miệng, lại nhìn thấy xa xa có một đội nhân mã đến nghênh đón.

“Hạ quan tham kiến Hoàng Thượng.” Thái Thú Lưu Hồ quỳ xuống nói: “Vừa rồi nhận được tin ám vệ báo lại, nói là hôm nay Hoàng Thượng hồi kinh..... Thuộc hạ đến chậm, thỉnh Hoàng Thượng thứ tội!”

Hoa Thiên Lang khoát tay: “Không sao, người đứng lên đi.”

Gia Cát cùng Lạc Cẩm đơ người — Người này là Hoàng Thượng?!!

Hoa Thiên Lang đối với việc hai người trợn to mắt dương dương tự đắc: “Đi, hồi cung! Đúng rồi, thư sinh kia người cũng đi theo!” Xong lại quay đầu nói: “Hạo Dương, trầm về trước, người xong việc đưa hai người bọn họ đến ngự thư phòng chờ bẩm!”

A? Lạc Cẩm cảm thấy chân mình như nhũn ra, mắt thấy chỉ còn cách ngồi chồm hổm thì được Gia Cát đỡ lên, bất đắc dĩ nói: “Người có thể đừng làm mất mặt như vậy không? Hoàng đế lại không ăn thịt người.”

“Gia Cát tiên sinh không bằng người tiến cung đi. Tư tướng quân luôn xem ta như con trai, lần này sinh bệnh cũng là vì ta..... Thỉnh tiên sinh thay ông ấy chuẩn đoán một chút.” Lâm Hạo Dương thấy Hoa Thiên Lang ngồi liền xa* chậm rãi đi xa, liền đi lại chân thành hành lễ với Gia Cát.

*xe vua ngồi

“Người thật sự là Lâm tướng quân?” Gia Cát đánh giá nam tử trước mắt, trong lòng nói thầm, nghe người ta nói Lâm Hạo Dương là tráng hán lưng hùm vai gấu sao bây giờ nhìn lại thanh tú như vậy a? Nghĩ lại cũng thông suốt, bản thân mình còn bị truyền thành Hạc phát đồng nhan* cốt tiên, tuy già nhưng bất tử..... Không khoa trương sao có thể gọi là truyền thuyết! Bất quá Lâm Hạo Dương này và Tư tướng quân đều là người tốt, huống hồ bọn họ còn cứu mình..... Ngấm lại liền gật đầu đáp ứng, đưa Lạc Cẩm theo ngồi trên một cỗ xe ngựa chạy tới hoàng cung.

*tóc trắng như lông hạc, mặt hồng hào như mặt trẻ con, ý nói già nhưng tráng kiện

“Tiên sinh.” Lạc Cẩm ở trong xe ngựa khấn thưa nói: “Hoàng thượng muốn ta tiến cung để làm gì?”

Gia Cát lườm hắn một cái: “Làm sao ta biết!”

“Người không phải thần toán sao?” Lạc Cẩm nhào lên nắm cánh tay Gia Cát: “Người tính xem Hoàng thượng đang nghĩ cái gì?”

Gia Cát im lặng, nói lảng sang chuyện khác: “Người sao lại chạy đến Kinh thành?”

Lạc Cẩm ngồi trở lại vị trí, nói: “Ta và Tiểu Cửu còn có nhạc phụ đại nhân ở Nguyệt Lung trấn gần Thịnh Kinh này, ta ở đây làm tiên sinh dạy học ở một trường tư thực, Tiểu Cửu thì đến võ quán dạy võ công. Ta lần này đến Thịnh Kinh là đi mua giấy và mực cho trường. Di? Đúng rồi tiên sinh, sao người một mình đến Thịnh Kinh, Đoạn phó bảo chủ đâu?”

Gia Cát trừng mắt: “Ta làm sao biết hắn ở đâu?!”

Lạc Cẩm thấy Gia Cát mất hứng, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Trước kia hai người không phải thường xuyên ở cùng nhau sao?”

A.....? Minh và Đoạn Tinh thường xuyên ở cùng nhau sao? Gia Cát vuốt cằm nghĩ nghĩ, đúng là vậy thật. Mỗi ngày hắn đều động kinh chạy đến viện tử mình gào to kêu mình rời giường, sau đó cùng mình đi ăn điểm tâm. Lúc trong bảo không có chuyện gì làm hắn sẽ thường xuyên lúc ẩn lúc hiện trong được phòng hoặc là thư phòng của mình, càng không ngừng tạo ra tạp âm, lôi kéo mình mỗi ngày luyện võ. Hơn nữa đại khái là vì trước đây nhà Đoạn Tinh rất nghèo, lúc còn nhỏ luôn bị đói nên sau khi lớn lên vẫn bướng bỉnh cảm thấy thịt heo là đại bổ..... Cho nên luôn biến đổi phương pháp bắt mình ăn thịt heo, mà mình lại không thích vì vậy mỗi lần đều gấp ra, lặp lại vài lần như vậy nhóm trù tử trong bảo liền mặc danh kỳ diệu nhận được một mệnh lệnh cực vì không có đạo lý của Đoạn phó bảo chủ — Sau này tất cả món ăn phải rưới sốt tương thịt heo.....

“Tiên sinh người nghĩ gì mà vui vẻ như vậy?” Lạc Cẩm hỏi.

“A?” Gia Cát phục hồi tinh thần, hỏi ngược lại: “Ta nhìn qua rất vui sao?”

Lạc Cẩm gật đầu khẳng định: “Ừ, rất vui, nhất định là nghĩ tới chuyện hạnh phúc.”

“Đến Hoàng cung Đương nhiên vui vẻ, ta chưa từng đi tới Hoàng cung đâu.” Gia Cát áp ứng, trong lòng thực rối rắm — Rất hạnh phúc sao?!!

“A!” Lạc Cẩm đột nhiên kêu một tiếng.

“Làm sao vậy?” Gia Cát hoảng sợ, nghĩ rằng tú tài này nhìn qua yếu ớt sao tiếng kêu lại dọa người như vậy.

“Ta vốn ngày mai sẽ về nhà, hiện tại ta tiến cung nàng lại không biết. Nếu tìm không thấy ta Tiểu Cửu sẽ lo lắng!” Lạc Cẩm sốt ruột: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Gia Cát bất đắc dĩ lắc đầu, một sách này thật hết hy vọng mà: “Chờ người tiến cung xong đi nói với Lâm tướng quân, để hắn giúp người truyền lời không phải là được rồi sao.”

“Đúng rồi!” Lạc Cẩm ngượng ngùng gãi gãi đầu ngồi xuống, hỏi: “Tiên sinh, cần ta nói cho Lâm tướng quân truyền tin đến Vân Sát Bảo hay không? Đoạn phó bảo chủ và bọn họ sẽ lo lắng cho người.”

“Không cần!” Gia Cát tức giận: “Không được nói cho hắn biết ta ở đây!”

Lạc Cẩm mơ hồ nhìn ra môn đạo, hỏi: “Tiên sinh cùng Đoạn phó bảo chủ cãi nhau?” Bạn đang ?

Gia Cát sao lại cảm thấy những lời này nghe vào tai lại không được tự nhiên như vậy a.....

Thấy Gia Cát không đáp lời, Lạc Cẩm nghĩ y đã chấp nhận, vì vậy chân thành nói: “Mặc kệ vì lý do gì, tiên sinh tùy tiện chạy đến đây như vậy Đoạn phó bảo chủ bọn họ khẳng định sẽ lo lắng.”

“Hắn sẽ không lo lắng!” Gia Cát than thở, nghĩ rằng hắn mỗi ngày phải ứng phó với các bà mối đã mệt chết rồi.

“Sao lại không lo lắng.” Lạc Cẩm là người thành thật nghĩ gì nói đó, vì vậy tiếp tục nói: “Ngày đó tiên sinh vì giúp nhạc phụ đại nhân chữa thương mà hôn mê bất tỉnh, Đoạn phó bảo chủ lúc ấy mặt mũi trắng bệch, ta đã nói người không sao hắn vẫn không tin, còn đi tìm đại phu, loại biểu tình này không giả bộ được.”

“Đó là bởi vì ta chết sẽ không có ai bồi hắn cãi nhau.” Gia Cát ngoài miệng cậy mạnh: “Cũng không có người bồi hắn đánh nhau!”

Lạc Cẩm cười nói: “Nói đến đánh nhau, ta dù không có võ công cũng nhìn ra được võ công Đoạn phó bảo so với tiên sinh tốt hơn, ta ở Vân Sát Bảo chỉ vài ngày đã nhìn ra được, tuy rằng Đoạn phó bảo chủ ngoài miệng kinh động gào to, nhưng lúc đánh nhau với tiên sinh đều không dùng lực xuống tay thật, chỉ là đùa giỡn mà thôi, còn tiên sinh.... thật ra mỗi lần đều đánh rất..... Lợi hại.”

Thật không? Gia Cát cau mày suy nghĩ, hình như là vậy..... Mỗi lần đánh nhau hắn cũng không thật sự động thủ, nhiều nhất chỉ là phô trương thanh thế cản bả vai mình, một chút cũng không đau. Ngược lại mình mỗi lần đều cắn nhéo cào hắn mạnh tay..... Nhưng Đoạn Tinh võ công cao hơn mình, mình đương nhiên đánh phải ra sức một chút.....

“Tiên sinh, nếu không ta cũng nói với Lâm tướng quân truyền tin đến Vân Sát Bảo?” Lạc Cẩm thấy sắc mặt Gia Cát dường như có chút dụ đi, vì thế thật cẩn thận mở miệng hỏi.

Gia Cát lườm hắt một cái, không nói gì.

Lạc Cầm ở trong lòng cười trộm — Không cự tuyệt chính là đáp ứng?

Hai người một đường đi vào Hoàng cung, xe ngựa dừng lại trước một tòa cửa cung, Gia Cát cùng Lạc Cầm xuống xe, Lâm Hạo Dương cũng xuống ngựa đưa hai người đi đến trước một tòa nhà, nói: “Gia Cát tiên sinh, các người trước tiên ở đây nghỉ ngơi một chút, chờ Hoàng Thượng xử lý sự vụ xong rồi ta sẽ đưa các người đi gặp Hoàng Thượng.”

“Lâm tướng quân.” Lạc Cầm mở miệng hỏi: “Có thể giúp tại hạ truyền tin về nhà, nói chúng ta đang ở trong Hoàng cung, để người nhà không lo lắng.”

“Đương nhiên.” Lâm Hạo Dương cười cười, vẫy một tiểu thái giám qua, nói: “Tiên sinh viết thư xong giao cho hân là được.”

“Đa tạ Lâm tướng quân.” Lạc Cầm cảm thấy chiến thần Thiên Lang này không những không hung ác, ngược lại nhìn thật thân thiện, vì vậy cũng không khấn trương nữa, nên mở miệng hỏi: “Tướng quân có biết hay không..... Hoàng Thượng bảo ta tiến cung làm gì?”

Lâm Hạo Dương cười lắc đầu: “Ta cũng không biết, đợi tiên sinh đến trước mặt Hoàng Thượng là có thể tự mình hỏi.”

Lạc Cầm nghe vậy ngượng ngừng cười, ăn ngay nói thật: “Ta có chút khấn trương.”

“Y là hoàng đế tốt.” Lâm Hạo Dương khuyên nhủ: “Không sao cả.”

Gia Cát suy nghĩ, hỏi: “Vậy..... Gặp Hoàng đế có quy củ gì không? Ta không rõ mấy việc này.”

Lâm Hạo Dương cười, nói: “Hoàng Thượng sẽ không để ý những chuyện nhỏ nhặt này, thậm chí ngay cả quỳ cũng không cần, tiên sinh không cần lo lắng.”

Như vậy a? Gia Cát chọn chọn mi, vậy cũng không tệ lắm.

Lâm Hạo Dương thấy hai người không có chuyện gì nữa liền xoay người cáo từ. Gia Cát và Lạc Cầm vào phòng đã được an bài, thu dọn hành lý đơn giản một chút.

Gia Cát lần này vốn là giận dữ mà chạy đến đây, bởi vậy cũng không mang theo nhiều hành lý. Bỏ đồ vào ngăn tủ rồi ung dung thả mình vào dục dũng, nhớ đến lời nói vừa rồi của Lạc Cầm ở trên xe ngựa..... Đã biết bao lâu không gửi tin về nhà rồi, hình như có chút quá đáng — Ít nhất cũng gửi thư về cho Bạch Bạch và Bảo chủ, còn có Tiểu Việt Việt, bằng không bọn họ sẽ lo lắng

. . .

19. Chương 19: Huyết Độc

19, Huyết độc

Gia Cát ở trong phòng nghỉ ngơi một lúc sau đó nghe tiếng Lâm Hạo Dương gọi mình, vì vậy cùng Lạc Cầm đi theo hân đến ngự thư phòng. Bước vào liền nhìn thấy Hoa Thiên Lang đang ngồi thân đã thay long bào, tóc được kim quan bó buộc gọn gàng. Tuy biểu tình trên mặt không tính là uy nghiêm, nhưng lại gây cho người khác có cảm giác khoảng cách.

“Người nhìn ta chằm chằm làm gì?” Hoa Thiên Lang nhướn mày nhìn Gia Cát, mở miệng hỏi.

Gia Cát cười cười, nói: “Ta đang nghĩ, bộ dạng người cũng rất soái.”

Gia Cát trước kia từng thấy qua bức họa của Tiên hoàng, lúc ấy Đoạn Tinh đã nói một câu: “Quai quai a, Tiên đế gia này lớn lên thật đúng là..... Mặt to như heo, tim chắc cũng rất to!” Gia Cát tuy rằng cảm thấy hai thứ đó chả có liên quan gì với nhau, nhưng cảm giác hình như cũng..... Bây giờ nhìn Hoa Thiên Lang

trước mắt, trừ bỏ có khí phách để vương bên ngoài, ngũ quan còn tuần lẫm. Là con trai nối dòng của Hoa gia mà nói nhìn qua cũng không tệ, Gia Cát nghĩ rằng có lẽ Hoàng hậu nương nương rất xinh đẹp mới có thể sinh cho ông chồng xấu xí một đứa con soái như vậy.....

Nghe Gia Cát khen mình Hoa Thiên Lang cũng sốt một chút, rồi vừa lòng sờ cằm mắt liếc qua Lâm Hạo Dương đứng một bên — Nghe không? Thần tiên sống trong lòng người đang khen trầm rất tuần tú!

Nhìn thần sắc đặc ý của y, Lâm Hạo Dương bắt đắc dĩ — Nhanh chóng thỉnh y xem bệnh cho Tư tướng quân!

“Ừm..... Gia Cát.” Hoa Thiên Lang mở miệng hỏi: “Người đã nghe qua Huyết độc Tây Hạ chưa?”

“Đã nghe qua.” Gia Cát gật đầu.

“Thứ kia là gì người nói nghe một chút.” Hoa Thiên Lang hỏi.

“Đó không phải là độc được bình thường, mà là độc chú.” Gia Cát giải thích: “Nước Tây Hạ có một thôn trang tên là Huyết Độc thôn, thôn dân nơi đó bị những người dân nơi khác xem là yêu quái, bởi vì bọn họ không cần làm gì mà chỉ dựa vào thi chú* mà sống. Mỗi một người lúc còn nhỏ đã lấy máu nuôi cổ trùng**, hơn nữa mỗi ngày bọn họ đều uống một ít thảo dược cổ quái, bởi vậy cổ trùng được nuôi lợi gấp trăm lần so với cổ trùng của Miêu Cương. Trước khi bọn họ chết, sẽ đem cổ trùng thả vào tâm mạch của mình, lúc đó cổ trùng sẽ tiến vào trong cơ thể, cho nên tất cả người trong Huyết Độc thôn đều bị chính cổ trùng mình nuôi lớn cắn lại mà chết. Người ở bên ngoài sẽ chờ cổ trùng kia chui ra rồi bắt nó và đem đốt cháy nghiền thành bụi phấn sẽ thành huyết độc, loại độc này chỉ cần dính một chút sẽ mất đi thần trí, để cho người hạ độc sai khiến. Chẳng lẽ..... Lão tướng quân trúng huyết độc?” Gia Cát nghi hoặc nói.

*niệm chú, nguyên rửa

**sâu độc

“Ta không chắc, một năm trước nước Tây Hạ xâm phạm, lão tướng quân đi nghênh chiến lúc trở về vẫn còn rất khỏe, hai ngày sau đột nhiên liền.....” Hoa Thiên Lang thở dài: “Tiên sinh vẫn là đi xem đi, nếu có thể chữa trị cho vô tướng của trẫm, trẫm thưởng người một nhân tình lớn.”

Gia Cát nhìn vẻ mặt Hoa Thiên Lang chân thành, cùng biểu tình mấy ngày trước đây dựng râu trợn mắt hoàn toàn khác nhau, nghĩ rằng người này cũng coi như là Hoàng đế tốt, vì vậy gật đầu đi theo đến một gian phòng, còn chưa vào cửa đã nghe thấy một mùi thuốc nồng nặc, Gia Cát nhíu mày: “Tử Ngư Thảo?”

“Đúng vậy!” Một nam tử từ trong phòng bước ra, đầu tiên là đi tới trước mặt Hoa Thiên Lang và Lâm Hạo Dương ôm quyền xem như đáp lễ, sau đó nhìn Gia Cát nói: “Người biết Tử Ngư Thảo? Các hạ biết y thuật?”

Gia Cát cười cười: “Lúc này đoán được, về phần y thuật..... Cũng biết một hai.”

Người nọ lắc đầu nói: “Huynh đài khiêm tốn, vừa ngửi thấy mùi đã biết là Tử Ngư Thảo, khắp thiên hạ tổng cộng cũng chỉ có bốn người.”

“Nga? Bốn người nào?” Gia Cát nhướng mày hỏi.

“Thần toán Gia Cát Thiên Duyên của Vân Sát Bảo, Tiên Vương Bất Hối của Vô Ưu Cốc, thành chủ Trương Mặc của Nghi Dương thành, còn lại chính là tại hạ.” Người nọ nhìn Gia Cát, thử hỏi: “Nghi Dương thành chủ ta có quen biết, thảo dược này chính là hắc đưa đến, nhìn diện mạo tiên sinh..... Chẳng lẽ là Tiên Vương Bất Hối?”

.....

Gia Cát trong lòng ghen khuất nha, nhìn diện mạo suy ra mình là Tiên Vương Bất Hối? Cái tên kia vì được mà đem bản thân thí nghiệm thành người không ra người quỷ không ra quỷ, ở Vân Sát Bảo mỗi lần phái người tới Vô Ưu Cốc lấy dược, mọi người về mặt bị trắng cứ như đi ra pháp trường khóc lóc kể lể — “Quân sư a, người không phải không biết, Tiên Vương kia là quái nhân còn chưa tính, quá đáng nhất là mỗi lần đều bắt chúng ta làm thí nghiệm cho dược mới của hắc hắc mới bằng lòng thả người, chúng ta thật sự là chịu không nổi a.....”

Gia Cát ở trong lòng nghiền răng nghiền lợi, mở miệng nói: “Ta lớn lên giống Tiên Vương Bất Hối chỗ nào?”

“Ta không biết.” Người nọ buông tay nói: “Ta cũng chưa từng thấy, trên giang hồ trừ bỏ việc nói hấn là được tiên cũng không còn gì khác. Bất quá ta biết Gia Cát Thiên Duyên là một lão nhân đã bảy tám chục tuổi, nhìn huynh đài còn trẻ như vậy sao có thể là y.”

“Phốc.....” Hoa Thiên Lang cười ra tiếng.

Người nọ nghi hoặc nhìn nhìn Hoa Thiên Lang, lại nhìn vẻ mặt giận dữ của Gia Cát, do dự nói: “Chẳng lẽ..... Người thật sự là Gia Cát tiên sinh?”

Gia Cát từ trong kẽ răng nặn ra một chữ “Ân”.

“Oa!” Người nọ kinh hãi, xoay quanh Gia Cát nhìn: “Không ngờ nha không ngờ, thật sự là không ngờ tới.....”

Gia Cát đắc ý, nghĩ thầm thế nào, không ngờ ta nguyên lai là một nhân tài tuần tú như vậy?

Người nọ liên tục lắc đầu, chặc chặc khen: “Thật không ngờ tiên sinh nhìn qua trẻ như vậy, thần y quả nhiên là thần y, danh bất hư truyền, tiên sinh thật sự là có thuật trú nhan!”

Lần này ngay cả Lâm Hạo Dương và Lạc Cẩm cũng nhin không được phì cười.

Gia Cát giận dữ chỉ vào người nọ giận chân rống: “Ai nói ta tám mươi? Lão tử năm nay mới hai mươi mốt!” Nói xong liền vọt vào trong phòng.

Người nọ sững sờ nhìn nhóm người Hoa Thiên Lang chỉ chỉ vào mình phì cười, trong lòng cũng một trận buồn bực — Minh lại không nói sai cái gì, trên giang hồ vốn nói Gia Cát Thiên Duyên là lão bất tử hạc phát đồng nhan, chính là một yêu nghiệt!

Đám người bước vào phòng, nhìn thấy Gia Cát đang cẩn thận bắt mạch cho Tư Không Chiêu, vẻ mặt chuyên chú.

“Thế nào?” Sau một lát Gia Cát thu tay, Hoa Thiên Lang vội vàng hỏi.

Gia Cát ngắc đầu nói: “Lão tướng quân thật sự là trúng huyết độc, hơn nữa lại là loại độc nhất, hấn là cổ vương. Có thể kiên trì đến bây giờ còn chưa bị cổ vương mê hoặc tâm trí, trừ bỏ ý niệm kiên định của lão tướng quân còn có người dùng châm phong bế mấy chỗ huyết vị kịp thời, lại dùng Tử Ngư Thảo trong uống ngoài thoa mới có thể sống đến bây giờ.” Nói xong nhìn người trẻ tuổi: “Là người xử lý cho lão tướng quân? Người tên là gì?”

“Ân.” Người nọ gật đầu đáp: “Ta là Lãnh Tịch Chiêu, là bằng hữu của Hạo Dương. Lão tướng quân đêm đó vốn đang cùng Hoàng Thượng uống rượu nói chuyện phiếm đột nhiên hai mắt phiếm lục*, vừa lúc ta cùng Hạo Dương đi ngang qua ngự hoa viên nghe thấy tiếng la của Hoàng Thượng liền chạy qua. Lúc ấy quá cấp bách, không còn biện pháp khác nên ta chỉ có tùy tay dùng châm phong bế huyết vị của lão tướng quân làm cho ông hôn mê, chính là một năm nay ta đã dùng hết biện pháp để lão tướng quân tỉnh lại, lại luôn không thành công.” Trong giọng nói Lãnh Tịch Chiêu nhàn nhạt cảm giác thất bại.

*chuyển thành màu xanh lá

Gia Cát đứng lên vỗ vỗ vai hấn, nói: “Người đã làm tốt lắm, nếu không có người lão tướng quân sợ là đã không sống được đến bây giờ.”

“Vậy lão tướng quân còn có thể cứu không?” Lâm Hạo Dương tiến lên hỏi, trong lòng đầy áy náy — Nếu không phải mình khi đó bị thương thì người mang binh đi Tây Hạ chính là mình, lão tướng quân vốn đã từ quan về nhà vui vẻ với con cháu và chơi điếu*, lại dứt khoát mặc giáp trụ ra trận, trận này đánh thắng nhưng lại khiến ông ngủ hơn một năm.....

*chim

Nhìn ra hấn khó chịu trong lòng, Hoa Thiên Lang nhẹ nhàng nắm tay hấn an ủi.

Gia Cát gật đầu nói: “Có thể trị.”

“Thật sự?” Mọi người mừng rỡ, Lạc Cẩm đột nhiên đã nghĩ đến một sự kiện vì vậy hỏi: “Tiên sinh sẽ không phải muốn dùng Thanh Lão Châm nữa đi? Lần này không có Đoạn phó bảo chủ giúp người truyền thêm nội lực, bằng không gọi hấn đến?”

Gia Cát lườm một cái, nói: “Thanh Lão Châm cũng chỉ trị độc được bình thường, sao có thể so với huyết độc Tây Hạ.”

“Vậy chẳng phải là phải dùng biện pháp lợi hại hơn?” Lạc Cẩm sốt ruột nói: “Vậy dứt khoát gọi Dạ Bảo chủ tới luôn!” Nói xong quay đầu giải thích với Hoa Thiên Lang: “Hoàng Thượng, không phải tiên sinh không muốn trị mà là thân thể y rất yếu, nội công lại không tốt, lần trước y vì cứu nhạc phụ đại nhân của ta mà ngất đi, không bằng chờ ta viết một phong thư gấp rút gửi tới Vân Sát.....”

“Đủ rồi!” Gia Cát hồng mắt, một sách này sao có thể nói một tràn nhanh như vậy, vì vậy đưa tay chỉ vào Lạc Cẩm nói: “Không phải là ta có thể trị, mà là người có thể trị!”

“A?” Mọi người choáng váng, nhất tề nhìn về phía Lạc Cẩm.

“Vị huynh đài này cũng là thần y?” Lãnh Tịch Chiêu vẻ mặt sùng bái hỏi.

Lạc Cẩm cũng bị hoảng sợ, thành thành thật thật lắc đầu: “Không phải, ta chỉ xem thư, cái gì cũng xem nhưng chỉ biết trị một ít bệnh, càng miễn bàn đến giải độc.”

Gia Cát lắc đầu: “Ai nói cho người giải độc, Phù Dung Ngọc của người đâu? Cái kia có thể giúp lão tướng quân tỉnh lại.”

“A!” Gia Cát nói ra Lạc Cẩm mới phản ứng được, nhanh chóng từ trong lòng lấy ra khối Phù Dung Ngọc đưa cho Gia Cát.

Hoa Thiên Lang và Lâm Hạo Dương không biết, chỉ cho là một khối ngọc thạch bình thường. Nhưng Lãnh Tịch Chiêu lại chấn động, tâm nói thần tiên sống quả nhiên là thần tiên sống, ngay cả một thư sinh đi theo bên cạnh còn có thần ngọc thượng cổ. Lãnh Tịch Chiêu chỉ nghe giang hồ đồn đãi đã sùng bái Gia Cát muốn chết, hôm nay gặp được không nghĩ tới còn trẻ tuổi thanh tú như vậy, cho nên lòng tràn đầy vui sướng nhìn chăm chăm Gia Cát, nhìn a nhìn, nghĩ rằng mình cũng coi như là gặp qua thần tiên.

Gia Cát bị hắn nhìn sồn tóc gáy, thấy sống lưng lạnh lẽo cho nên quay đầu nói với hắn: “Ta viết một phương thuốc, người đi chuẩn bị dược liệu đầy đủ rồi ta viết một phong thư đến Vân Sát Bảo mời Bảo chủ lại đây, nếu không bằng nội công của ta không bức được huyết độc.”

“Không cần.” Hoa Thiên Lang thần nhiên nói: “Ta sẽ bức độc.”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Gia Cát giật mình nhìn y một cái, kỳ thật bản thân đã sớm nhìn ra nội công Hoa Thiên Lang tuyệt đối không thấp, dùng để bức độc là dư dả, chỉ là Hoàng gia không phải luôn duy ngã độc tôn sao, sao có thể vì một thần tử mà hao phí nội lực.....

Nhìn ra Gia Cát nghi hoặc, Hoa Thiên Lang cười cười nói: “Lão tướng quân là thay ta bảo vệ quốc thổ mới bị người hãm hại, tướng quân ngay cả mạng sống còn giao cho ta, ta còn luyến tiếc chút nội công ấy?”

Gia Cát yên lòng gật đầu nói: “Vậy ba ngày sau đi, ba ngày sau ta hẳn là có thể chuẩn bị tốt các dược liệu.”

Hoa Thiên Lang và Lâm Hạo Dương thấy bộ dáng Gia Cát nắm chắc phần thắng như vậy, nghĩ đến lão tướng quân có thể tỉnh lại trong lòng tự nhiên thật vui vẻ, vì thế gọi người mang cho Gia Cát một khối lệnh bài, nói: “Bằng lệnh bài này, toàn bộ Thái y viện người đều có thể sai khiến, muốn tìm hay cần giúp đỡ gì thì cứ tìm bọn họ.”

Gia Cát tiếp nhận lệnh bài, nghĩ rằng Thái y có thể hỗ trợ cái gì, càng giúp càng rồi thêm.

Lúc này công công tới báo có đại thần muốn tìm Hoàng Thượng, vì vậy Hoa Thiên Lang dẫn Lâm Hạo Dương rời đi trước, Gia Cát viết phương thuốc đưa cho Lãnh Tịch Chiêu xong xoay người cũng muốn đi, lại bị gọi lại.

Gia Cát nhíu mày, nghĩ thầm trên phương thuốc kia quả thực có một số loại không thường gặp, người này có lẽ là xem không hiểu đi?

Lãnh Tịch Chiêu chỉ vào tờ giấy cung kính hỏi: “Tiên sinh, lộ thủy* này là muốn lấy trên cánh hoa hay là trên lá cây?”

*sương sớm

Gia Cát nhướng mày, nghĩ rằng người này y thuật cũng không tệ nha, cứ nhiên còn biết điều này, nên gật đầu nói: “Cái nào cũng được, không sao.”

“Nga.” Lãnh Tịch Chiếu gật đầu thu dọn nhưng không có ý tứ rời đi, chính là đứng nhìn Gia Cát.

“Ách..... Người còn có việc?” Gia Cát hỏi.

“Không có chuyện gì.” Lãnh Tịch Chiếu ngượng ngùng sờ sờ đầu: “Tiên sinh là lần đầu tiên đến Hoàng cung đi, không bằng ta đưa tiên sinh đi dạo một chút?”

“Ngô.” Gia Cát nghĩ rằng cũng không tồi, dù sao chỗ này không phải ai cũng có thể tới, cho nên cùng Lãnh Tịch Chiếu và Lạc Cẩm đi dạo xung quanh, qua một hồi Gia Cát tán thưởng: “Hoàng cung đúng là Hoàng cung, nhìn qua nguy nga lộng lẫy hơn Vân Sát Bảo nhiều!”

. : .

20. Chương 20: Thần Y

20, Thần y

Nghe Gia Cát tán thưởng Lạc Cẩm thật ra không cho là đúng, nói: “Hoàng cung đương nhiên là đẹp, nhưng so ra thì ta thích Vân Sát Bảo hơn.”

“Tại sao?” Lãnh Tịch Chiếu nghi hoặc.

“Không thể nói rõ, chỉ là cảm thấy Vân Sát Bảo rất tự do, mặc dù thời gian ta ở đó không nhiều lắm nhưng cảm thấy nơi đó mỗi người đều là bằng hữu, mặc dù là tiên sinh hay Bảo chủ, cũng có thể cùng các huynh đệ ngồi chung một bàn uống rượu ăn thịt.” Lạc Cẩm cười nói: “Cảm giác như người một nhà. Hoàng cung so với Vân Sát Bảo huy hoàng hơn, nhưng là mọi người đều thật cẩn trọng, không được tự nhiên.”

“Ngô.” Lãnh Tịch Chiếu có chút dăm chiêu, nghĩ rằng Vân Sát Bảo này tốt như vậy? Khi nào đó mình nhất định cũng phải đi xem một chút.

“Đúng rồi.” Gia Cát đẩy đẩy hán: “Người rót cuộc là ai? Gặp Hoàng Thượng cũng không hành lễ!”

“Người không phải cũng không hành lễ sao?” Lãnh Tịch Chiếu cười hì hì hỏi lại.

Gia Cát lườm hán một cái, thầm nói ta là khách y mời đến!

“Phụ thân ta và phụ thân Hạo Dương là người quen cũ.” Lãnh Tịch Chiếu giải thích: “Trước đây, Trung Đường đại nhân tiễn cử phụ thân ta đến dạy binh pháp và võ nghệ cho Hoàng thượng, phụ thân ta vốn đã quen nhân rồi nên không nguyện ý, sau khi gặp Hoàng thượng hai lần thì cảm thấy tư chất y không tồi nên đáp ứng tiễn cung dạy, dạy một lần chính là mười năm, thẳng đến 6 năm trước người mới rời khỏi Hoàng cung đi vân du tứ hải, ta từ nhỏ đã ở Hoàng cung, Hoàng Thượng nói chúng ta là bằng hữu chơi từ nhỏ đến lớn quỳ tới quỳ lui sẽ làm mất cảm tình!”

Gia Cát trong lòng cười thầm, Hoàng đế này xem ra đủ nghĩa khí, nhìn Lãnh Tịch Chiếu, Gia Cát lại có chút nghi hoặc: “Người nói võ công của Hoàng đế là phụ thân người dạy? Ta thấy công phu y không tệ, phụ thân người bắt công nha, sao không dạy người chút công phu?”

Lãnh Tịch Chiếu ngượng ngùng le lưỡi: “Tiên sinh có điều không biết, phụ thân ta nguyên bản cũng muốn ta đi theo luyện võ, chỉ là ta cảm dao liền bị thương, đứng ở võ trường chân ta liền rút gân đầu cũng choáng váng. Thấy ta như vậy, cũng không còn ý định dạy ta.”

Gia Cát gật đầu: “Ừ, ta cũng không thích luyện công. Y thuật người không tệ, học từ ai?”

“Các thái y trong thái y viện dạy một chút, Hoàng thượng lại giúp ta tìm rất nhiều y thư, từ từ xem cũng chỉ biết này nọ.” Lãnh Tịch Chiếu cười cười: “Chỉ sơ sơ, không thể so với tiên sinh.”

“Người nói Hoàng đế giúp người tìm y thư?” Gia Cát mắt tỏa ánh sáng: “Có thể cho ta xem không?”

“Đương nhiên.” Lãnh Tịch Chiếu gật đầu, đưa Gia Cát đến thư phòng mình.

Vừa bước vào thư phòng Gia Cát liền liên tục cảm khái, y thư mình xem qua cũng không tính là ít, ở Vân Sát Bảo hằng năm mỗi lần phơi y thư đều vận động rất nhiều người. Lần nào cũng phơi đầy sân, Đoạn Tình luôn cảm khái một câu — Nhiều như vậy bán được bao nhiêu tiền a.....

Cứ nghĩ thư lâu của mình đã đủ lớn, không nghĩ tới nơi này còn to hơn, thật đúng là gặp sự phụ. Gia Cát tùy tay rút một quyển mở ra xem, thấy bên trên có bút ký tinh tế, xem một hồi, hỏi: “Chính người viết?”

“Àn.” Lãnh Tịch Chiếu gật đầu: “Có nhiều chỗ xem không hiểu lắm.”

“Rất tốt.” Gia Cát thật lòng khen ngợi. Lạc Cẩm cũng là người yêu thư, thấy nhiều loại thư quý giá như vậy đã sớm choáng váng, tránh ở một bên cúi đầu yên lặng nhìn xem.

Gia Cát một bên đọc một bên hỗ trợ giải đáp vấn đề trong thư cho Lãnh Tịch Chiếu, qua một thời gian trò chuyện với nhau Lãnh Tịch Chiếu trong lòng thầm nghĩ ông trời ơi, cái này xem như nhặt được bảo bối, quả nhiên lúc trước không cùng phụ thân đi vân du tứ hải là chính xác rồi. Cho nên giữ chặt Gia Cát muốn bán sự, Gia Cát sợ tới mức nhảy núp sau cây cột chỉ vào hần rỗng: “Ta mới không cần thu đồ đệ!”

Ba ngày sau, Lãnh Tịch Chiếu chuẩn bị xong được liệu cần có cùng Gia Cát và Hoàng thượng vào phòng, bắt đầu thay lão tướng quân bức độc.

Lâm Hạo Dương canh giữ ở bên ngoài càng chờ càng sốt ruột, quay đầu nói: “Tịch Chiếu, đã hai canh giờ rồi sao bên trong một chút động tĩnh đều không có?”

Lãnh Tịch Chiếu lườm hần một cái: “Im lặng! Có động tĩnh là có chuyện xấu, không có động tĩnh mới tốt, người đừng lúc ẩn lúc hiện có được không? Chóng mặt!”

“Lâm tướng quân không nên gấp gáp.” Lạc Cẩm chân thành nói: “Gia Cát tiên sinh rất lợi hại, y nói có thể trị liền nhất định có thể trị.”

“Ai là Gia Cát tiên sinh? Chẳng lẽ là Đệ nhất Thần toán của Vân Sát Bảo?” Lúc này từ bên hành lang xuất hiện một người, cất tiếng hỏi.

“Đại ca!” Nhìn thấy người tới, Lâm Hạo Dương kinh hãi nói: “Người khi nào thì hồi kinh?”

Người nọ đi lên vỗ gáy Lâm Hạo Dương một cái, cười nói: “Vừa về lúc sáng, nghe phụ thân nói người mấy ngày nay luôn ở trong Hoàng cung không chịu về, trong nhà ngay cả cái bóng cũng không thấy, không còn biện pháp ta cũng chỉ có đến đây tìm người!”

Lâm Hạo Dương ngượng ngùng cười cười, chỉ vào y giới thiệu cho Lạc Cẩm nói: “Đây là đại ca của ta Lâm Hạo Phong.”

Lạc Cẩm cung kính hành lễ, nhìn gương mặt y quả nhiên có vài phần tương tự Lâm Hạo Dương, chính là vị đại ca này nhìn qua so với Lâm Hạo Dương uy mãnh hơn một chút.

“Ừm.” Lâm Hạo Phong gật gù đầu, hỏi: “Mới vừa rồi ta hỏi, bên trong thật sự là Gia Cát tiên sinh của Vân Sát Bảo?”

“Đúng vậy.” Lạc Cẩm gật đầu: “Tiên sinh đang giải độc cho tướng quân.”

“Không phải nói Gia Cát Thiên Duyên là người rất tự cao không dễ gì cứu người sao, sao lại chạy đến Hoàng cung?” Lâm Hạo Phong nghi hoặc nói.

Lạc Cẩm luôn tôn trọng Gia Cát nghe vậy lập tức bất mãn nói: “Nói vậy, cái gọi là y giả phụ mẫu tâm, Gia Cát tiên sinh là người tốt, huynh đệ trong bảo sinh bệnh mặc kệ lớn hay nhỏ y đều xem, lần trước vì cứu nhạc phụ đại nhân ta mà bản thân suy yếu! Nhiều người ăn no rồi việc, y thuật bản thân không bằng tiên sinh liền nói xấu sau lưng, thật sự là tiểu nhân! Lời đồn đãi sao có thể tin tưởng!”

“Ách.....” Lâm Hạo Phong bị hấn nói không nên lời, Lãnh Tịch Chiêu và Lâm Hạo Dương ghen cười, nghĩ rằng khó khi nào thấy được biểu tình đại ca kinh ngạc như vậy, một sách này ngày thường nhìn qua tao nhả thời khắc mấu chốt rất che chở người trong nhà nha!

“Vậy y sao lại tiến cung ?” Lâm Hạo Phong vẫn có chút nghi hoặc, nghĩ rằng hay người tới là một tên lường gạt.

Lâm Hạo Dương đang chuẩn bị giải thích với y, liền nhìn thấy cửa phòng mở ra, Hoa Thiên Lang thần sắc mệt mỏi lau mồ hôi đi ra.

“Hoàng Thượng, thế nào rồi?” Lâm Hạo Dương vội hỏi.

“Lão tướng quân ói ra một đồng máu đen.” Hoa Thiên Lang quay đầu nhìn phòng trong: “Gia Cát tiên sinh nói không sao rồi, uống thuốc nghỉ ngơi hai ba ngày là có thể tỉnh lại .”

“Thật sự?” Lâm Hạo Phong vui mừng quá đổi: “Ta đã nói rồi, mấy ngày nay trong lòng như có miêu cào bảo phải hồi kinh, quả nhiên là có chuyện tốt!”

Hoa Thiên Lang lúc này mới chú ý tới Lâm Hạo Phong, cười nói: “Người về khi nào?”

“Sáng hôm nay.” Lâm Hạo Phong trong lòng nhớ lão tướng quân, ánh mắt vẫn hướng vào trong phòng. Hoa Thiên Lang thấy thế cười cười: “Vào xem đi, Gia Cát tiên sinh nói không cho người ngoài vào, sợ âm ỉ. Bất quá người là lão tướng quân một tay nuôi lớn, người nếu đến đây thì vào đi, có lẽ ông ấy sẽ tỉnh sớm hơn.”

“Tạ Hoàng Thượng.” Lâm Hạo Phong vào phòng liền nhìn thấy một Bạch y nhân ở trước giường thay lão tướng quân gỡ ngân châm trên đầu, không thấy rõ hình dạng y chỉ là cảm thấy thân hình có chút gầy yếu, nhìn nửa mặt có vẻ thanh tú, không khỏi nhú mày — Không phải nói Gia Cát là lão nhân sao? Sao người trước mắt này nhìn qua nhiều lắm cũng chỉ hai mươi tuổi. Bất quá hiện tại y không có tâm tình quản chuyện này, nhẹ nhàng đi đến trước giường nhỏ giọng hỏi: “Nghĩa phụ hấn không có việc gì đi?”

Gia Cát vừa rời bức độc đã rất mệt, hiện tại đang bắt buộc bản thân phải hết sức tỉnh táo gỡ những cây châm trên đầu lão tướng quân xuống, chợt nghe bên cạnh truyền đến một giọng nói nhất thời cả kinh tay run lên, khây để châm trong tay “Ba” một cái rớt xuống đất.

“Ai nha người cẩn thận một chút a!” Lâm Hạo Phong tức giận: “Người là đại phu tay chân sao lại vụng về như vậy!”

Gia Cát trừng mắt nhìn cái người không biết khi nào thì xông vào, cả giận nói: “Người là ai? Ta không phải đã nói không cho người ngoài vào sao? Người y như âm hồn một chút âm thanh cũng không có!”

Lâm Hạo Phong nhặt châm lên: “Ta không phải người ngoài, lão tướng quân là nghĩa phụ ta, ta nói chuyện với ông không chừng ông có thể sớm tỉnh lại. Hoàng thượng vừa nãy nói không cho ta làm âm ỉ.” Lâm Hạo Phong nheo nheo mắt: “Ta không âm ỉ gì đến người, còn người thì mới vừa rống hết sức lớn tiếng!”

Gia Cát trừng y, nghĩ rằng người không làm phiền ta, người dọa ta. Cho nên không thèm để ý y, quay đầu tiếp tục thay lão tướng quân gỡ châm.

Lâm Hạo Phong ngượng ngùng, ngoan ngoãn đứng ở một bên không nói nữa, chỉ có thể nhìn cái gáy Gia Cát, tóc đen như mực, chỉ dùng một đoạn đai* màu trắng buộc ở sau đầu, ngón tay trắng nõn thon dài. Vừa rồi lúc trừng mình một cái — Ngô, thần y này nhìn rất được a.....

*một miếng vải buộc tóc

“Xong rồi.” Gia Cát gỡ ngân châm cuối cùng, đứng lên xoay thắt lưng hoạt động một cái, nói với Lâm Hạo Phong: “Vậy người ở đây với lão tướng quân đi, nói chuyện với ông ấy nhưng đừng nói quá lớn là được, ta đi sắc được rồi đem lên.”

“Ừ.” Lâm Hạo Phong đáp ứng, ngấm lại lại hỏi: “Người thật sự là Gia Cát Thiên Duyên? Không phải nói người đã tám mươi sao?”

Gia Cát trừng mắt: “Chỉ có loại người không có đầu óc mới tin lời giang hồ đồn đãi!”

Lâm Hạo Phong nhìn bóng dáng y rời đi nhúu mảy, thần y này nói chuyện sao tệ như vậy, lại nhìn thân hình y, ngô, thất lưng thật mảnh..... Gia Cát đi rồi, Lâm Hạo Phong cúi đầu nhìn Tư Không Chiêu nằm ở trên giường, trong lòng có chút khó chịu, hy vọng lần này nghĩa phụ thật sự có thể tỉnh lại.....

Gia Cát đi tới được phòng sắc được, sau đó bừng đến, lúc đứng ngoài cửa chợt nghe có tiếng người đang nói chuyện.....

“Nghĩa phụ, con trước đó vài ngày có về thăm nhà thay người. Mộc Dao và Bối Bối đều cao hơn rồi, quần gia còn nói Tiểu Mộc được đi học ở học đường tốt nhất, còn có Trạc Nhi có thể nói chuyện rồi, lúc con đi còn có thể chỉ vào người con gọi thúc thúc, người nhanh tỉnh lại, trở về không chừng có thể được gọi là gia gia.”

“Đúng rồi, Mộc Dao thường xuyên kể với đồng học gia gia nó là đại anh hùng, lúc còn trẻ có thể một mình một ngựa xông vào doanh trại địch chém bay soái kỳ, tiểu hài tử trong học đường thường xuyên bị nó hù dọa, người lần này trở về nên giáo huấn một chút, tiểu hài tử nói khoác cũng không tốt.”

“Còn có Bối Bối không thích học nên ta tìm sư phụ dạy nó luyện võ, tính tình nó và người rất giống nhau, bướng bỉnh, phụ thân đã không quản được nó, đang chờ người trở về giáo huấn tôn tử đây.”

Lâm Hạo Phong ở trong phòng nói liên miên, Gia Cát ở ngoài phòng cười cười, vừa rồi không chú ý chỉ cảm thấy y dừng râu trợn mắt nhìn qua rất hung dữ, hiện tại xem ra là người rất trọng tình trọng nghĩa. Vì vậy bưng thuốc vào ý bảo Lâm Hạo Phong đem lão tướng quân nâng dậy để mình dứt thuốc.

Lâm Hạo Phong nhìn vẻ mặt chuyên chú của Gia Cát, cảm thấy sao lại đẹp như thế, không khỏi có chút ngại người.....

Lúc ăn cơm chiều, Gia Cát một mình ngồi trên ghế nhìn xung quanh, cảm thấy nghi hoặc — Những người khác đi đâu rồi? Đang nghĩ liền nhìn thấy Lâm Hạo Phong đi tới, vì vậy hỏi:“Lạc Cẩm và Tịch Chiêu đâu? Sao không đến ăn cơm?”

“Ách.....” Lâm Hạo Phong sờ sờ đầu, miệng đáp ứng:“Đại khái là ham chơi đi ra ngoài rồi, không cần chờ, tiên sinh ăn trước đi.”

“Nga.....” Gia Cát gật đầu, ngoan ngoãn bưng chén ăn cơm.

Xa xa ngoài Ngự hoa viên, chính là đang vô cùng náo nhiệt trình diễn một màn kịch kịch, Lạc Cẩm một bên nghe diễn một bên rung đùi đắc ý khen:“Lâm đại ca này thật sự là người tốt nha, thấy chúng ta chữa bệnh cho lão tướng quân cực khổ nên cố ý gọi gánh hát tới diễn cho chúng ta xem, bất quá sao y không gọi Gia Cát tiên sinh tới? Nói thì nói y mới là người chân chính xuất lực nha, hay là Lâm đại ca không thích y?”

Lãnh Tịch Chiêu ngồi ở một bên không nói gì, nghĩ rằng gốc tử này sao lại gốc như vậy.....

. . .

21. Chương 21: Tình Địch

21, Tình địch

Gia Cát bận rộn cả ngày nên vừa mệt vừa đói, lúc này nhìn một bàn mỹ vị cũng chẳng quan tâm nói chuyện với Lâm Hạo Phong, phối hợp cúi đầu ăn.

Nếu nói Đoạn Tinh là một thô nhân, vậy thì Lâm Hạo Phong chính là thô nhân trong các thô nhân, y từ nhỏ đã theo Tư tướng quân học võ, khi đọc thư lại nhưc đầu, lại không có tâm vào triều làm quan. Thích nhất là chạy ra giang hồ đông đánh tây đá, bình thường ở bên ngoài kết giao bằng hữu cũng là tiêu sư hay võ phu, lúc ăn cơm ai cũng phóng khoáng. Lúc này nhìn bộ dáng Gia Cát cúi đầu ăn cơm, văn văn nhả nhả không chút hoang mang, không biết làm sao nhớ tới tiểu miêu Ba Tư thấy ở nhà sáng nay.....

“Di, tiên sinh không thích ăn cá?” Lâm Hạo Phong thấy đĩa cá trên bàn chưa động, vì vậy hỏi.

Gia Cát nhú mày: “Không phải, ngại phiền, lúc còn nhỏ bị hóc xương cá bây giờ nhớ lại liền khó chịu.”

Lâm Hạo Phong cười cười gấp một con cá từ từ gỡ xương sạch sẽ.

Gia Cát gương mặt cẩn thận đánh giá Lâm Hạo Phong, mi nhân rất giống Lâm Hạo Dương, chính là không biết tại sao ngũ quan tương tự đặt ở trên mặt Lâm Hạo Dương lại có vẻ thanh tú, còn Lâm Hạo Phong thì lại biến thành anh khí, không phải nói y là vũ phu rất cầu thả sao? Nhìn y gấp xương cá ra rất cẩn thận nha, bất quá y thật đúng là không ngại phiền, không phải chỉ là cá thôi sao, không ăn cũng không sao.....

“Tiên sinh.” Lâm Hạo Phong một bên lọc xương một bên hỏi: “Qua vài ngày nữa chờ độc nghĩa phụ được giải, người muốn đi đâu, có ở lại Hoàng cung không?”

“Ngô.....” Gia Cát liên tục lắc đầu: “Ta ở đây làm gì? Nguyên bản muốn lên kinh thành giải sầu sau lại gặp được Hoàng Thượng nên mới vào cung, sau khi chữa khỏi cho lão tướng quân ta muốn đi dạo ở Thịnh Kinh, sau đó đến Vô Ưu Cốc phía nam, tìm Dược tiên.”

“Nga.....” Lâm Hạo Phong có chút dăm chiêu gạt đầu, đem cá đã lọc sạch xương đặt trước mặt Gia Cát: “Đây, sẽ không bị hóc xương.”

Gia Cát sững sốt, gương mặt nhìn Lâm Hạo Phong — Cho ta?

Bị nhìn có chút ngượng ngùng Lâm Hạo Phong cúi đầu nói: “Đa tạ người đã cứu nghĩa phụ ta, cá này là từ Nam Hải vận chuyển tới, hương vị không tệ..... Nhìn người thân thể gầy yếu, ăn nhiều một chút, đại bổ!”

Nghe câu cuối cùng của y Gia Cát cười cười, cúi đầu ăn cá — Sao lại rất giống Đoạn Tinh, khuyên ai ăn cơm cũng chỉ dùng hai chữ đại bổ.....

Nhìn thấy Gia Cát cong khoe miệng, Lâm Hạo Phong trong lòng ngứa ngáy lại mặc danh kỳ diệu ảo não — Sớm biết vậy đã nói trù phòng làm nhiều cá chút!!

Sáng sớm hôm sau, Gia Cát đi xem Tư tướng quân, thấy tình trạng so với ngày hôm qua tốt hơn nên trong lòng vui vẻ — Quả nhiên là cứu được rồi, ngủ thêm hai ngày hẳn là có thể tỉnh lại, nhẹ nhàng thay ông đắp chăn lại nhìn thấy Lâm Hạo Phong đứng ở cửa.

Lâm Hạo Phong cũng là vì nhớ lão tướng quân cho nên sáng sớm đến vấn an, lại đúng lúc nhìn thấy Gia Cát thay lão tướng quân nhẹ nhàng đắp chăn. Cho nên trong đầu Lâm đại công tử nhanh chóng hiện lên một cái ý nghĩ — Phải chi người nằm ở trên giường là mình thì thật tốt.....

“Tê.....” Lâm Hạo Phong bị ý nghĩ của mình làm hoảng sợ, nghĩ rằng bắt đầu từ khi nào nhìn thấy người này mình liền thường xuyên nghĩ tới mấy ý tưởng loạn thất bát tao, vì vậy một trận buồn bực.

Gia Cát nhìn y đứng ở cửa cũng không tiến vào, đầu tiên là ngốc hồ hồ rồi về mặt ảo não, nghĩ rằng người này là làm sao vậy? Nghi hoặc nói: “Lâm..... Đại ca, người là đến xem lão tướng quân?” Không biết nên xưng hô Lâm Hạo Phong như thế nào, Gia Cát đơn giản gọi đại ca theo Lạc Cẩm.

Lâm Hạo Phong có chút xấu hổ, nói: “Ân, nghĩa phụ không có việc gì đi?”

“Không có việc gì.” Gia Cát cười cười, nói: “Sáng ngày mốt hẳn có thể tỉnh, điều trị thêm một chút sẽ khôi phục.”

“Đa tạ tiên sinh!” Lâm Hạo Phong thành thành thực thực nói lời cảm tạ.

Gia Cát lắc đầu nói: “Không cần, lão tướng quân là người tốt nên sẽ được hồi báo.”

Lâm Hạo Phong đi lên nhìn, cảm thấy sắc mặt nghĩa phụ xác thực so với ngày hôm qua tốt hơn nhiều, vì vậy cũng yên tâm đi ra cùng Gia Cát, thấy Gia Cát định trở về liền nhịn không được nắm chặt tay y nói: “Tiên sinh hôm nay không có chuyện gì làm sao?”

Gia Cát hơi kinh ngạc nhìn y một cái, lắc đầu nói: “Không có, ta muốn về xem thư hồi âm.”

“Tiên sinh muốn đi dạo Thịnh Kinh không?” Lâm Hạo Phong hỏi.

“Cũng được!” Gia Cát suy nghĩ một chút liền sảng khoái gật đầu đáp ứng, mình mới vừa đến Thịnh Kinh đã bị bắt tới Hoàng cung, còn chưa có đi ra ngoài nha.

Thấy Gia Cát đáp ứng sảng khoái như vậy Lâm Hạo Phong cũng cảm thấy vui vẻ, lúc này đưa Gia Cát ra khỏi cung chơi.

Lạc Cẩm và Lãnh Tịch Chiếu đang đi dạo vừa lúc nhìn thấy Lâm Hạo Phong và Gia Cát sóng vai đi ra ngoài, hai người nhìn qua đều thật cao hứng, nhất là Lâm Hạo Phong cười đến quai hàm sắp rớt.....

Lãnh Tịch Chiếu khinh bỉ:“Miệng luôn nói người đọc sách luôn phiền phức, sao hôm nay không thấy phiền.”

Lạc Cẩm trừng mắt, vẻ mặt đương nhiên:“Gia Cát tiên sinh không phải người đọc sách bình thường, không ai ghét y!”

“Nè một sách.” Lãnh Tịch Chiếu trừng lại, đột nhiên vẻ mặt cười xấu xa đẩy đẩy Lạc Cẩm: “Gia Cát tiên sinh thành gia chưa?”

Lạc Cẩm lắc đầu:“Chưa.”

“Vậy có người trong lòng chưa?” Lãnh Tịch Chiếu đuổi tận cùng không buông.

“Ừm.....Hình như cũng không có” Lạc Cẩm thành thành thật thật đáp.

Lãnh Tịch Chiếu vừa lòng cười a cười, lát nữa đem tin tức này bán giá cao cho Lâm đại ca.

Lạc Cẩm nhìn Lãnh Tịch Chiếu vẻ mặt tính kế, cảm thấy sau lưng gió lạnh vù vù.

Gia Cát đi dạo với Lâm Hạo Phong, ở trên đường nhìn nhìn cảm thấy rất mới mẻ. Lâm Hạo Phong thấy bộ dáng y hết nhìn đông tới nhìn tây rất thú vị, vì vậy cũng tò tò theo sau mông, lúc đi đến một nhà tiệm đồ cổ Gia Cát dừng lại cước bộ nhìn nhìn.

“Muốn vào?” Lâm Hạo Phong thấy thế hỏi.

“Àn.” Gia Cát gật đầu rồi đi vào, nhìn xem từng cái ở trên kệ.

Chưởng quầy thấy hai người đi vào tưởng mạo đều không tầm thường, nghĩ thầm khách quý tới nên vội vàng ra nghênh đón. Gia Cát nhìn món nào, chưởng quầy liền kể tiểu sử món đó ra.

Gia Cát bị lão bản quấy nhiễu khê nhú mày. Lâm Hạo Phong thấy vậy quay đầu trừng chưởng quầy một cái, chưởng quầy bị hoảng sợ thành thành thật thật lui về.

“A!” Gia Cát nhìn nhìn, đột nhiên cầm lấy một cái chặn giấy Bạch ngọc Lão hổ, vẻ mặt kinh hi: “Đây chính là tác phẩm đặc ý nhất của Tượng Tào Yến tiên triều, là bảo bối a.”

Lâm Hạo Phong thấy Gia Cát vui vẻ, cũng hiểu được y tâm tình tốt lắm, vì thế ngoắc gọi chưởng quầy lại:“Cái này ta muốn!”

“Ai, thật ngượng ngùng, đây là bảo bối của tiểu diêm, không bán.” Chưởng quầy cung kính đáp.

Gia Cát nghe vậy nét vui vẻ trên mặt lập tức ảm đạm.

Lâm Hạo Phong tức giận, nói:“Không bán ngươi bày ra làm gì? Tìm cách nâng giá sao, ít nói nhảm, bao nhiêu tiền?”

Chưởng quầy bị nhìn thấu ngượng ngùng cười nói:“Nếu tiên sinh thật sự muốn, vậy 500 lượng bạc.”

Gia Cát nhú mày, mình mang không đủ tiền a, huống hồ cái chặn giấy này tuy là danh gia chi tác nhưng dù sao cũng không phải đồ cổ, 500 lượng bạc không khỏi quá đắt. Vì vậy buông cái chặn giấy, xoay người giữ chặt Lâm Hạo Phong nói:“Đi thôi, không cần.”

“Đừng!” Lâm Hạo Phong đang bỏ tiền lại bị Gia Cát túm đi, vội vàng giữ chặt y lại, nghĩ rằng đi dạo đã nửa ngày thật vất vả mới tìm thấy cái người thích, đừng nói 500 lượng, 5000 lượng cũng phải mua về. Về phần mình vì sao có loại ý tưởng này, Lâm Hạo Phong không có thời gian suy nghĩ, y luôn là người qua loa, làm việc dựa vào cảm giác của mình, chưa bao giờ nghĩ lý do.

Gia Cát thấy y đưa ngân phiếu cho lão bản rồi cầm chặn giấy bước đi, kéo cũng kéo không được, đành phải bắt đắc dĩ theo sau: “Cái chặn giấy kia không đáng giá như vậy, nhiều nhất cũng chỉ 300, lần sau lúc người mua đồ đừng xúc động như vậy, sẽ bị lừa. Ân..... Bất quá vẫn đa tạ người mua giúp ta, sau khi ta về liền đem tiền trả lại cho người.”

Lâm Hạo Phong cười cười, đem chặn giấy bạch ngọc đưa cho y, nói: “Người đã cứu nghĩa phụ ta, này xem như là tạ lễ.” Nghĩ nghĩ lại cầm trở về.

Gia Cát vốn đang muốn xem tiểu lão hổ kia, không nghĩ tới lại bị rút về, cho nên ngạc nhiên — Luyến tiếc tặng?

Lâm Hạo Phong cũng hiểu hành vi vừa rồi của mình có chút lỗ mãng, nhìn qua giống thổ phỉ, thậm chí mình làm việc sao không chịu dùng đầu óc, thấy Gia Cát vẻ mặt nghi hoặc đành phải ngượng ngùng nói: “Cái này nặng ta giúp người cầm, trở về đưa cho người.”

Gia Cát cười cười, nghĩ rằng người này thật có ý tứ.

Hai người ở trên đường đi một chút bất tri bất giác đã tới trưa, giương mắt nhìn vừa lúc có một tửu lâu phía trước Lâm Hạo Phong hỏi: “Tiên sinh ăn cay được không?”

“Đương nhiên!” Gia Cát mạnh gật đầu, nghĩ rằng mình vốn là người Tứ Xuyên ăn cơm không sợ cay! Bất quá lúc ở Vân Sát Bảo vì Đoạn Tinh và Bảo chủ bọn họ ăn cay không tốt nên mình cũng từ từ thay đổi thói quen ẩm thực, hiện tại nghe Lâm Hạo Phong hỏi liền nhớ tới lúc nhỏ nếm mấy món cay Tứ Xuyên, không khỏi nuốt nuốt nước miếng.

“A.....” Lâm Hạo Phong bị bộ dáng Gia Cát chọc cười, đưa y đến tửu lâu phía trước, Gia Cát nâng mắt nhìn — Lạt* Mãn Thiên, không khỏi cười ra tiếng, tên này quả là rất chân thật. Vào tửu lâu kiếm chỗ ngồi, Lâm Hạo Phong thuận miệng gọi một vài món trứ danh của Tứ Xuyên, Gia Cát trong lòng vui thích — Đã lâu chưa ăn món cay Tứ Xuyên !

*Lạt : cay

Sau một lúc tiểu nhị liền đem đồ ăn lên, Gia Cát nhìn một bàn đầy sắc thái đồ, xúc động thềm ăn cầm dưa lên, một bên vừa ăn vừa hít hà. Lâm Hạo Phong nhìn y như vậy nhất thời cảm thấy một bàn món cay Tứ Xuyên hôm nay sao lại ngon hơn so với bình thường như thế.....Lúc hai người đang ăn bất diệc nhạc hồ, có một người trẻ tuổi tiến vào tửu lâu, thấy Lâm Hạo Phong liền kinh hỉ nói: “Lâm huynh? Người khi nào thì trở về ?”

Gia Cát nghe có người cùng Lâm Hạo Phong chào hỏi, cho nên cũng từ trong thức ăn ngẩng đầu nhìn xem là ai, Lâm Hạo Phong đối diện đang uống rượu thấy bộ dáng Gia Cát ngẩng đầu lên suýt chút nữa phun ra, Gia Cát đối diện mặt bị cay ngập nước, hai má đỏ bừng, đôi môi tái nhợt ngày thường hiện tại nhìn qua sưng đỏ hồng
Bạn đang ?

“Nè, Lâm huynh!” Người nọ thấy Lâm Hạo Phong ngăn người, bất mãn đẩy y một phen: “Người phát ngốc cái gì!”

Lâm Hạo Phong bị lắc tỉnh, thấy Gia Cát cũng vẻ mặt nghi hoặc nhìn mình chằm chằm, không khỏi thềm mắng người tới là ai, con bà nó có mắt hay không! Vì vậy quay đầu qua nhìn, lại nhếch miệng cười: “Yêu, tiểu tử người bị thương?”

Người tới mặt đỏ lên: “Nói bậy bạ gì đó !”

Lâm Hạo Phong cười không dứt: “Ta mấy hôm trước trở lại đã nghe một tin đồn, Triệu đại thiếu gia bởi vì bao hết hồng bài ở Hồng Liễu Phường mà bị Triệu lão gia đánh cho không xuống giường được, chẳng lẽ Triệu thiếu gia kia không phải là Triệu Duyên người?”

Triệu Duyên trừng y, tự tìm một cái ghế ngồi xuống, thấy Gia Cát đang tò mò nhìn mình, vì vậy cười cười nói: “Tại hạ Triệu Duyên, không biết huynh đài là?”

“Đây chính là thần tiên sống!” Không đợi Gia Cát trả lời, Lâm Hạo Phong liền xen vào nói: “Người đã nghe qua Đệ nhất Thần toán Vân Sát Bảo đi? Hẳn chính là Gia Cát Thiên Duyên!”

Lâm Hạo Phong là một vũ phu, thanh âm lại lớn, hơn nữa cố ý khoe với Triệu Duyên giọng so với bình thường còn lớn hơn, vừa nói xong toàn từ lâu liền im phăng phắc, toàn thể nhất tề nhìn Gia Cát.....

Gia Cát hung hăng trừng Lâm Hạo Phong, nghĩ ta đây chỉ muốn ăn bữa cơm lại bị người lớn giọng phá hủy.

“Người là Gia Cát tiên sinh?” Triệu Duyên trước hết tròn mắt há mồm, khi tỉnh táo lại kinh hãi hỏi.

Gia Cát bắt đầu gật đầu.

“Oa.....” Thấy Gia Cát gật đầu, mọi người xung quanh ồ ạt đi lên, ồ ào muốn Gia Cát xem tướng cho bọn họ, đây chính là thần tiên sống a, hiếm thấy a. Lâm Hạo Phong thấy vậy giật mình, không nói hai lời ôm Gia Cát nhảy qua cửa sổ bay ra ngoài, dưới chân mượn lực liền nhảy tới trên đường đối diện.

“Để ta xuống!” Gia Cát trong lòng thầm mắng người này sao nhanh như vậy, mình lúc này còn chưa kịp phản ứng đã bị ôm bay đi, vì thế cả giận nói: “Ta cũng không phải không có võ công!”

Lâm Hạo Phong sửng sốt, phát hiện mình còn đang gắt gao ôm Gia Cát, cuống quýt đem y thả xuống.

Gia Cát chỉnh lại y phục, bắt đầu hừ một tiếng quay đầu bước đi.

“Tiên sinh người đừng sinh khí.” Lâm Hạo Phong đuổi theo giữ chặt y: “Vừa rồi ta cũng sợ nhiều người ép người, ta lúc sốt ruột làm việc luôn không dùng đầu óc, không kịp nghĩ người có công phu hay không.....”

Gia Cát cũng không phải người không có đạo lý, huống hồ Lâm Hạo Phong thật sự không có ác ý, mình chỉ là ảo não vì vất vả lắm mới ăn được món cay Tứ Xuyên lại bị mặc danh kỳ diệu cắt ngang mà thôi. Vì vậy khoát tay, nói: “Không sao, ta không sinh khí, hồi cung đi, chiều nay ta còn giảng lý cho Tịch Chiêu.”

“Àn!” Thấy Gia Cát không tức giận, Lâm Hạo Phong cũng an tâm vui vẻ tiêu sái đi theo Gia Cát, vừa đi vừa nghĩ tiên sinh sao lại gầy như thế, ôm vào trong lòng chắc rất nhẹ, trở về phải cho y ăn nhiều một chút.....

. . .

22. Chương 22: Tâm Ý

22, Tâm ý

Sau khi hồi cung, Gia Cát đến thư phòng giảng bài cho Lãnh Tịch Chiêu, Lâm Hạo Phong ở Ngự hoa viên đi qua đi lại không có việc gì làm, lại luyện tiếu cứ trở về như vậy. Trong đầu toàn là hình ảnh của Gia Cát, nghĩ nghĩ gọi một tiểu thái giám lại thì thầm vài câu sau đó tiểu thái giám lĩnh mệnh rời đi, Lâm Hạo Phong nghĩ đứng ở Ngự hoa viên cũng quá nhàm chán, không bằng đến thư phòng tìm Gia Cát? Chỉ cần mình không nói chuyện sẽ không quấy rầy bọn họ đi!

Chủ ý đã quyết định, Lâm Hạo Phong đang muốn đi ra ngoài đột nhiên nhìn thấy Hoa Thiên Lang và Lâm Hạo Dương cùng nhau đi tới.

“Đại ca?” Lâm Hạo Dương mắt sắc, đi tới hỏi: “Người hôm nay sao hăng hái như vậy, một mình chạy đến Ngự hoa viên?”

Lâm Hạo Phong mí mắt co rút, có lệ: “Ta không phải không có việc gì làm sao, đang muốn đi đây.”

“Tôi cùng nhau ăn cơm đi?” Hoa Thiên Lang cũng đi lên hỏi.

“Tạ Hoàng Thượng, nhưng không cần!” Lâm Hạo Phong liên tục xua tay, nghĩ rằng ta cũng không muốn nhìn hai người khanh khanh ta ta mất đi mây lại, không thú vị không thú vị, huống hồ tối nay còn muốn

ăn cơm cùng Gia Cát. Nói xong liền cáo từ, đột nhiên lại nghĩ tới một chuyện vì vậy quay đầu hỏi: “Ừm..... Hoàng Thượng, mấy hôm nay ta có thể ở lại Hoàng cung hay không?”

“Đương nhiên.” Hoa Thiên Lang gật đầu.

Lâm Hạo Phong cảm kích cười cười, xoay người rời đi.

“Nè, đại ca ngươi hình như tâm tình không tệ.” Hoa Thiên Lang nhìn bóng dáng Lâm Hạo Phong, cảm thấy y hôm nay sao ngay cả bước đi đều hấp tấp, chẳng lẽ là ảo giác của mình?

“Đúng vậy.” Lâm Hạo Dương gật đầu: “Ta cũng cảm thấy đại ca hôm nay cười thật..... Cảm giác nói không nên lời.”

Thấy Lâm Hạo Dương có chút dăm chiêu, Hoa Thiên Lang trong lòng ngứa ngáy vì vậy lên hôn lên má của hắn một cái.

“À!” Lâm Hạo Dương nhảy ra xa, trừng y một cái quay đầu bỏ chạy. Hoa Thiên Lang muốn đuổi theo, lại nhìn thấy xung quanh một đồng thái giám cung nữ đi tới, đành phải dừng lại — Dù thế nào đi nữa thì mình cũng đang ở trong Hoàng cung, vua của một nước không thể làm càn. Nhưng trong lòng lại khó chịu, từ lần dã ngoại đó bị đám thổ phỉ cắt ngang, Lâm Hạo Dương đối với mình tăng thêm mấy phần cảnh giác, nguyên bản còn có thể hôn hôn hiện tại ngay cả hôn cũng chạy, mình đường đường là vua của một nước mà khổ cực đến như vậy, Hoa Thiên Lang trong lòng nén giận lại luyến tiếc Lâm Hạo Dương, càng nghĩ càng sinh khí, vì vậy lớn tiếng kêu: “Người đâu!”

“Dạ!” Thái giám đứng bên cạnh chạy tới.

“Truyền lời cho Tể tướng, bảo ông ấy đi tìm người diệt trừ phiến loạn cho trẫm!”

Thái giám lĩnh mệnh đi xuống, đương triều Tể tướng Lưu Thông sau khi tiếp chỉ mặc danh kỳ diệu — Hoàng đế sao lại đột nhiên quản việc này?

Gia Cát giảng giải cho Lãnh Tịch Chiếu xong cũng đã là chạng vạng, Lâm Hạo Phong thấy vậy đi lên: “Tiên sinh đã xong? Cùng ăn cơm đi?”

Gia Cát nhú mày: “Lâm đại ca xem xong rồi?”

“Phốc.....” Lãnh Tịch Chiếu không cẩn thận cười ra tiếng, ai mà không biết Lâm Hạo Phong vừa thấy sách liền đau đầu, để y xem xong một quyển sách còn không bằng cho y ba nhát đao, hôm nay cố tình ở lại thư phòng đọc, lấy cớ này thật đúng là..... Đủ lặn.....

Lâm Hạo Dương trừng hắn một cái, ngược lại cười nói với Gia Cát: “Ừ, xem xong rồi, chúng ta đi ăn cơm đi?”

“Hảo.” Gia Cát gật đầu, quay đầu hỏi Lãnh Tịch Chiếu: “Cùng đi đi?”

“Ách.....” Lãnh Tịch Chiếu vừa định đáp ứng, nâng mắt liền thấy ánh mắt sát thần của Lâm Hạo Phong, cuống quýt sửa miệng: “Không cần, ta còn có việc không thể đi!”

“Nga.” Gia Cát gật đầu, đi theo Lâm Hạo Phong rời đi.

Lãnh Tịch Chiếu nhìn vẻ mặt cười chân chó lấy lòng của Lâm Hạo Phong, cảm thấy mình xuất hiện ảo giác.....

“Đây là.....” Đến nhà ăn, Gia Cát nhìn một đồ ăn mất choáng váng.

Lâm Hạo Phong để y ngồi trên ghế, nói: “Ta tìm người gọi trù tử của Lạt Mãn Thiên vào cung, trưa nay ta hại tiên sinh ăn không ngon, buổi tối bồi bổ lại!”

Gia Cát ngửi được mùi ớt và hạt tiêu, vừa lòng hí hóp cười.

Lâm Hạo Phong thấy Gia Cát ăn cao hứng, trong lòng cân nhắc bằng không bắt trù tử kia ở lại trong cung.....

“Ngô.....” Gia Cát ăn xong ngậm cơm cuối cùng, ngồi ở trên ghế thoải mái không muốn động.

Lâm Hạo Phong tiến lên kéo Gia Cát đứng dậy: “Buổi tối ăn nhiều nên đứng lên hoạt động một chút! Bằng không đối với thân thể không tốt”

Gia Cát nhìn y cười: “Không nghĩ tới người vẫn có chút y học thường thức a.”

Nhìn khuôn mặt tươi cười của Gia Cát dưới ánh nến, Lâm Hạo Phong cảm thấy huyết khí dâng lên, đột nhiên.....

“A!” Gia Cát chỉ vào y: “Người chảy máu mũi!”

Lâm Hạo Phong đưa tay lên sờ sờ, quả nhiên là.....

“Đừng lộn xộn!” Gia Cát xoay người cầm khăn tay lên thay y chùi mũi. Cảm nhận được độ ẩm ngón tay Gia Cát, lại nhìn gương mặt y gần trong gang tấc, Lâm Hạo Phong chỉ cảm thấy mọi thứ trước mắt sao quá thuận lợi, toàn thân lại một trận khô nóng.....

“Sao lại thế này!” Gia Cát càng lau thấy mũi Lâm Hạo Phong chảy máu càng nhiều, cũng có chút sốt ruột nên lúi y tới được phòng. Lâm Hạo Phong một tay bịt mũi, một tay bị Gia Cát túm lôi đi, chỉ cảm thấy tay Gia Cát mềm mại mát lạnh, nghĩ rằng máu mũi chảy quả thực quá đúng lúc.....

Đến được phòng, Gia Cát lấy được nhẹ nhàng thay y xoa vào trong mũi, lại lấy cái khăn lau không cho cử động, miệng nhịn không được thăm oán nói: “Người không phải ăn cay được sao? Sao mới ăn có một chút liền nóng thành như vậy?”

Lâm Hạo Phong đang bị y bịt mũi, miệng hô hấp không thể nói chuyện, trong lòng thầm nghĩ lão tử phun máu mũi mới không phải do ăn cay, mà là do nhìn người.....

Ngày hôm sau, Gia Cát vẫn như cũ đi theo Lâm Hạo Phong ra ngoài đi dạo, vui chơi giải trí.....

Đến ngày thứ ba, một đám người sáng sớm canh giữ trước giường lão tướng quân, trông mong nhìn a nhìn.

Hai canh giờ sau, lão tướng quân vẫn là không nhúc nhích.

“Có thể..... có vấn đề gì hay không a?” Lâm Hạo Dương thật cẩn thận hỏi.

Gia Cát nhú mày, còn chưa kịp nói Lâm Hạo Phong đã trừng mắt với Lâm Hạo Dương: “Tiểu tử người gấp cái gì! Tiên sinh nói không sao liền nhất định không sao!”

Lâm Hạo Dương bị mắng, lùi về chỗ cam nín.

Lãnh Tịch Chiêu hướng hần nháy mắt — Nhìn ra chưa, còn không thấy đại ca người bắt đầu “lấy tay bắt cá” a!

Lâm Hạo Dương nhìn ra môn đạo, hít một ngụm khí lạnh.....

Hoa Thiên Lang lấy tay nhẹ nhàng nhéo hần một cái — Dương, xem ra Lâm gia người phải tuyệt hậu a.....

Lâm Hạo Dương trừng y một cái rồi quay đầu nhìn Lâm Hạo Phong đang chân chó canh giữ bên cạnh Gia Cát, trong lòng nhất thời có một cổ cảm giác vô lực.....

Lại một lát sau, lão tướng quân trên giường đột nhiên động dậy, rồi chậm rãi mở mắt.

“Nghĩa phụ!” Lâm Hạo Phong quá vui mừng, xông lên nắm lấy tay Tư Không Chiêu: “Nghĩa phụ người tỉnh!”

Những người khác cũng đều vây quanh giường.

Tư Không Chiêu chậm rãi nhìn bốn phía, đột nhiên nhìn thấy Hoa Thiên Lang, chống thân muốn quỳ xuống.

“Lão tướng quân!” Hoa Thiên Lang vội vàng tiến lên đỡ lấy ông: “Người trúng độc, trăm ngàn lần đừng xuống giường.”

Tư Không Chiêu mở miệng nhưng không có thanh âm. Gia Cát giải thích nói: “Lão tướng quân thân thể vừa hồi phục, không nói chuyện được là bình thường, đừng lo, qua vài ngày điều trị nữa là có thể từ từ nói chuyện !”

“Đa tạ tiên sinh!” Lâm Hạo Phong thấy Tư Không Chiêu tỉnh, kích động cũng không biết nên cảm tạ Gia Cát như thế nào, đầu óc nóng lên “Bùm” một cái quỳ xuống trước Gia Cát.

“Đừng nha!” Tất cả mọi người ở đây đều hoảng hồn, Gia Cát nhanh chóng kéo Lâm Hạo Phong đứng lên: “Lâm đại ca người cũng quá khách khí rồi, ta không nhận nổi!”

Hoa Thiên Lang nhìn Lâm Hạo Dương nhướng mày cười xấu xa — Nhìn thấy không, đại ca người ngay cả ta cũng không thèm quỳ !

Lâm Hạo Dương cười khổ.....

Gia Cát phân phó Lân Tịch Chiêu đi sắc được, còn mình lại bắt mạch cho lão tướng quân, sau đó gật đầu nói: “Không sao, uống thuốc nghỉ tạm vài ngày là có thể khôi phục, mọi người ra ngoài đi, để lão tướng quân hảo hảo nghỉ ngơi, Lâm đại ca nếu không có việc gì người ở lại bồi lão tướng quân.”

Lâm Hạo Phong gật đầu đáp ứng, Gia Cát cùng những người khác đều lui ra ngoài.

“Thư sinh kia, người tên là gì?” Sau khi ra khỏi cửa, Hoa Thiên Lang đột nhiên gọi Lạc Cẩm đang muốn đi về phòng lại.

“Bẩm Hoàng Thượng, thảo dân Lạc Cẩm.” Lạc Cẩm hoảng sợ, vội vàng hành lễ đáp.

“Ừm..... Lần này lão tướng quân có thể tỉnh lại cũng nhờ có khối ngọc của người..... Như vậy đi, trăm đặc xá người thoát khỏi Hoàng môn, đến ngự thư phòng trăm khảo thi văn người!”

“Vâng!” Lạc Cẩm mừng rỡ, đi theo Hoa Thiên Lang đến ngự thư phòng.

Hai canh giờ sau, Gia Cát nhìn thấy Lạc Cẩm ánh mắt mờ mịt đi vào sân.

“Yêu, làm sao vậy?” Gia Cát vội vàng đi lên đỡ hần: “Cùng Hoàng Thượng nói chuyện không ổn?”

Lạc Cẩm đầu choáng váng, quay đầu nhìn Gia Cát: “Hoàng Thượng cho ta từ ngày mai đi theo lão Thừa tướng Lưu Thông làm việc.”

“Hmm?” Gia Cát mừng rỡ, lấy tay vỗ hần một cái: “Một sách người làm ta sợ muốn chết, đây là chuyện tốt nha! Nhìn biểu tình vừa rồi của người ta còn tưởng Hoàng đế muốn chém người!”

“Ngô.” Lạc Cẩm vẫn là rầu rĩ không vui, Gia Cát suy nghĩ một chút nhỏ giọng hỏi: “Người lo lắng Nhạc bang chủ?”

“Ân.” Lạc Cẩm thành thành thật thật gật đầu: “Tội danh của nhạc phụ đại nhân vẫn chưa được tra xét lại, ta sợ vạn nhất ta vào triều làm quan sẽ liên lụy đến lão nhân gia.”

Bạn đang ?

“Một sách ngọc.” Gia Cát lấy tay vỗ vỗ hần: “Người yên tâm, Nhạc bang chủ đã không còn, hiện tại chỉ có Nhạc lão nhân, không có việc gì đâu. Hoàng Thượng nếu không hỏi thì đừng nói, nếu hỏi thì người nói ông ấy là người của Vân Sát Bảo.”

“Đa tạ tiên sinh.” Lạc Cẩm nghe vậy yên tâm, cảm kích nhìn Gia Cát: “Đúng rồi, hiện tại lão tướng quân đã không sao, tiên sinh còn muốn ở lại Hoàng cung không?”

Gia Cát cười cười, nói: “Đã ngọc hơn mười ngày ở đây, chờ lão tướng quân thân mình hoàn toàn khôi phục, ta sẽ đi đến phía nam.”

“A? Tiên sinh còn chưa muốn về Vân Sát Bảo sao?” Lạc Cẩm hỏi: “Mọi người khẳng định rất nhớ người.”

Thật không? Gia Cát chun chun miệng, có chút dao động, nghĩ rằng..... Bằng không trở về đi?

“Tiên sinh!” Lâm Hạo Phong đột nhiên chạy vào sân.

“Di? Người không phải là ở cùng lão tướng quân sao?” Lạc Cẩm nhú mày hỏi.

Lâm Hạo Phong sờ sờ đầu, nói: “Ân, nghĩa phụ mới vừa rồi đã ngủ nên ta tới đây xem.”

“Nơi này có cái gì đẹp mà xem!” Lạc Cẩm không thích Lâm Hạo Phong, tổng cảm thấy người này có ý đồ gây rối Gia Cát.

Lâm Hạo Dương trong lòng tự nhủ nơi này đẹp mắt hơn, bắt quá y lười so đo với ngốc tử này, chính là quay đầu hỏi Gia Cát: “Tiên sinh hôm nay có rảnh không?”

Gia Cát gật đầu: “Ân, không bận.”

“Vây..... Không bằng đến nhà ta đi? Phụ thân ta nghe nói tiên sinh chữa bệnh cho nghĩa phụ nên muốn gặp mặt tạ tiên sinh.” Lâm Hạo Phong thật cẩn thận hỏi.

Gia Cát cười, nói: “Không cần đa tạ, bắt quá tới nhà người có thể, ta còn chưa đi đâu.”

“Ta cũng đi!” Lạc Cẩm nghe vậy đứng lên kéo Gia Cát, nghĩ rằng Lâm Hạo Phong này cười thật tiện, vừa thấy là biết bụng dạ khó lường, mình còn nhìn ra tiên sinh thông minh như vậy sao không cảm thấy được chứ! Còn dám gọi y một mình đến Lâm phủ.

Lâm Hạo Phong trừng mắt: “Người đi làm gì?”

“Ta.....” Lạc Cẩm đầu óc lộn nhào tìm lý do: “Ta cũng chưa đi qua nhà người, hướng hồ lão tướng quân có thể tỉnh ta cũng xuất lực, ta cũng phải đi để Lâm đường giáp mặt cảm tạ ta!”

Lâm Hạo Phong dở khóc dở cười, nhất thời cảm thấy một sách này sao lúc trước nhìn đâu chướng mắt như thế, đang lúc tổn hơi thừa lời muốn cự tuyệt, đột nhiên từ ngoài cửa có một thái giám vội vàng chạy vào: “Lạc tiên sinh, Hoàng Thượng truyền Lưu thừa tướng tiến cung, Thừa tướng nói hiện tại muốn gặp người.”

“A?” Lạc Cẩm nghe vậy mặt khóc tang, lưu luyến nhìn Gia Cát mới không cam lòng đi theo thái giám dẫn đường.

Lâm Hạo Phong vụng trộm nắm tay thành quyền, nghĩ rằng Lưu Thừa tướng này quả nhiên là danh tướng một thế hệ, có thể nói là vì dân giải ưu sầu a!

Lạc Cẩm ở trên đường cảm giận, nghĩ rằng Đoạn phó bảo chủ người nhanh đến đem Gia Cát lôi về đi, chậm nữa Gia Cát sẽ bị người bắt đi mất.....

Xa xa ở Vân Sát Bảo Đoạn Tinh đánh một cái hắt xì lớn, tiếp tục ngồi ở trước thư phòng Gia Cát ngẩn người.

. . .

23. Chương 23: Đoạn Tinh

23,Đoạn Tinh

Lúc này ở trong Vân Sát Bảo, tất cả mọi người đều nhìn ra được quân sự nếu không trở về, Đoạn phó bảo chủ sẽ hỏng mất.

Lúc ăn cơm, Thần Tử Việt đẩy đẩy Dạ Lan San nhỏ giọng nói: “Tiểu Hắc, Đoạn Đoạn lại lấy dưa ăn canh.”

Mọi người nhất tề nhìn về phía Đoạn Tinh, quả nhiên, hắc biểu tình chờ dẫn dưa múc canh trong bát.....

“Khụ khụ.” Dạ Lan San đẩy đẩy Đoạn Tinh: “Người..... Không sao chứ?”

Đoạn Tinh cúi đầu rầu rĩ, trong lòng hối hận muốn chết — Sớm biết ngày đó đừng sẽ diện như vậy, đi ra ngoài tìm một chút cũng không mất miếng thịt nào. Còn tốt hơn là hơn một tháng, hơn một tháng trời một chút tin tức về Gia Cát cũng không có, phái các đệ tử Vân Sát Bảo phân tán ở khắp nơi hỏi thăm tin tức cũng không có, mình cũng đi ra ngoài tìm hai lần, lại không tìm được.

“Đừng lo lắng.” Bạch Nhược Manh an ủi Đoạn Tinh: “Gia Cát thông minh như vậy, không có việc gì đâu.”

“Không được, ta phải đi tìm y!” Đoạn Tinh nghĩ tới nghĩ lui rốt cuộc vẫn là lo lắng, bật dậy nói: “Y dù đi đâu cũng không thể một chút tin tức cũng không có, cũng đâu phải là thần tiên thật, sao lại không xảy ra chuyện!”

“Nhưng người muốn tìm y như thế nào?” Mộc Tiên Nhiên cau mày: “Thiên hạ lớn như vậy, ở đâu quân sư cũng có thể đi.”

“Chính là như vậy nên ta mới sốt ruột!” Đoạn Tinh vỗ bàn rống: “Các người một chút cũng không lo lắng cho Gia Cát?”

Thần Tử Việt thở dài, đi lên vỗ vỗ hán: “Đoạn Đoạn, không phải chúng ta không quan tâm, mà là người quá quan tâm. Ta lúc trước cũng thường xuyên đi ra ngoài một hai tháng không có tin tức, nghe Bạch tỷ nói người cũng đầu táo bạo như vậy.”

Đoạn Tinh vô lực ngồi lại trên ghế, nghĩ rằng nếu Gia Cát hiện tại có thể trở về, cho y chém mình ba nhát cũng được.

“Người thích Gia Cát?” Dạ Lan San đột nhiên hỏi.

Những người khác nghe vậy vội vã lên — Vấn đề này mọi người đã sớm tò mò, chỉ là sợ Đoạn Tinh nổi bão không dám hỏi, cho nên nói nếu có vấn đề vẫn là để Bảo chủ tối khỉ thế ra mặt hỏi!!

Đoạn Tinh suy nghĩ một chút, rốt cục gật đầu. Trước kia không biết, sau khi Gia Cát đi rồi mới phát giác, nguyên lai mình sớm đã thành thói quen có y bên cạnh, tựa như một gốc thực vật ở trong lòng mình chậm rãi mọc rễ nảy mầm. Ngày thường không sao nhưng một khi nhỏ đi lại cảm thấy như cả tâm cũng bị cướp mất, đau đến không ngủ được, thậm chí cả đời sẽ nắm chặt lấy tay y không buông, loại cảm tình này đại khái chính là thích đi, bởi vì thích y cho nên mới lo được lo mất như vậy, mới có thể mỗi lúc nhắm mắt lại đều nhớ tới hình dáng của y.

“Đoạn Đoạn người rốt cục thừa nhận!” Thần Tử Việt cười vỗ vỗ bờ vai của hán, tiện tay đưa cho hán một phong thư: “Nha, dịch quán sáng nay nay đưa tới!”

Dịch quán? Đoạn Tinh nghi hoặc mở ra, là chữ của Lạc Cẩm, xem xong Đoạn Tinh ngốc đờ người — Gia Cát ở Hoàng cung?

“Còn không mau đi đưa y về?!” Dạ Lan San đứng lên cười nói: “Trong Hoàng cung đều là quan lớn hậu duệ quý tộc, Gia Cát tốt như vậy cẩn thận nửa đường bị người bắt mất!”

Bạch Nhược Mạnh và Mộc Tiên Nhiên cũng nháy mắt với hán.

Đoạn Tinh phục hồi tinh thần lại, quay đầu chạy ra bên ngoài — Lần này nhất định phải trời y lại bên cạnh mình!

Trong Vân Sát Bảo một mảnh vui mừng — Sát thần rốt cục đi rồi.....

Gia Cát ở trong Hoàng cung ngày người hơn mười ngày, thấy bệnh tình lão tướng quân cũng gần khỏi, vì vậy muốn cáo từ.

“Tiên sinh thật sự phải đi?” Lạc Cẩm ngồi ở ghế trên nhìn Gia Cát thu dọn, có chút luyến tiếc.

Gia Cát cười nói: “Ân, hiện tại tình trạng lão tướng quân đã khá hơn, còn có Tịch Chiếu chăm sóc, ta ở lại cũng không có việc gì làm.”

“Vậy tiên sinh phải đi về sao?” Lạc Cẩm hỏi.

“Ân.” Gia Cát cười cười: “Trước không đi phía nam nữa, lần sau sẽ đi tìm Dược Tiên. Ta sáng mai nói với Hoàng Thượng một tiếng rồi trở về Vân Sát Bảo.”

Lạc Cẩm yên tâm, tuy rằng trong lòng luyến tiếc Gia Cát, nhưng nghĩ tới Lâm Hạo Phong kia mỗi ngày vui vẻ đi theo sau mình Gia Cát, hơn nữa nhìn Gia Cát cũng không ghét y, vạn nhất xảy ra chuyện gì Đoạn phó bảo chủ chẳng phải sẽ hỏng mất? Lạc Cẩm trong lòng luôn kiên định đem người Vân Sát Bảo trở thành là người trong nhà, đương nhiên không cho Gia Cát đi theo người ngoài!

“Tiên sinh phải đi?” Lâm Hạo Phong bưng một chén chè hạt sen táo đỏ vào làm bữa khuya cho Gia Cát, lại thấy y đang thu thập trong lòng không khỏi cả kinh.

“Ân.” Gia Cát gật gù đầu: “Đã đi một thời gian rồi, ta muốn về Vân Sát Bảo.”

“Không thể ở thêm hai ngày sao?” Lâm Hạo Phong trong lòng sốt ruột.

“Tại sao Gia Cát phải ở thêm hai ngày?” Lạc Cẩm bất mãn đứng lên nói: “Tiên sinh đã đi thật lâu, nhớ Đoạn phó bảo chủ mà Đoạn phó bảo chủ khẳng định cũng nhớ tiên sinh, đương nhiên phải sớm trở về!”

Gia Cát nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Lạc Cẩm, không biết nói gì cũng không muốn biện giải — Minh hình như cũng có chút nhớ Đoạn Tinh đi.....

Lâm Hạo Phong nhú mày — Vân Sát Bảo Phó bảo chủ Đoạn Tinh? Minh hành tẩu giang hồ cũng nghe qua người này, truyền thuyết phong lưu phóng khoáng thanh niên tài tuấn.....(truyền thuyết khắp nơi ==!)

“Người nhất định phải đi?” Lâm Hạo Phong thử hỏi.

“Ta muốn trở về.” Gia Cát thành thật nói: “Ta ở trong Hoàng cung cũng không được tự nhiên.”

Lâm Hạo Phong nghĩ nghĩ, nói: “Đi, người chừng nào thì đi, ta và người cùng đi!”

“A?” Gia Cát sững sốt, Lâm Hạo Phong đến Vân Sát Bảo làm gì?

“Không được!” Lạc Cẩm sốt ruột: “Tiên sinh về nhà người đi theo xem náo nhiệt gì!”

“Ta xem náo nhiệt cái gì!” Lâm Hạo Phong trừng mắt: “Lúc Gia Cát đến đây bị người ta khi dễ, là Hoàng đế và Hạo Dương cứu y, vạn nhất một mình trở về lại gặp sơn tặc thì sao?!”

Lạc Cẩm nghĩ nghĩ, cau mày khó khăn.....

“Không cần.” Gia Cát nói: “Nào có đạo lý đụng phải nhiều sơn tặc như vậy, huống hồ người cũng mới trở lại kinh thành không bao lâu, không nên đi theo ta, hảo hảo ở nhà đi.”

“Ách, cũng không phải cố ý đưa tiên sinh, chính là tiện đường mà thôi!” Lâm Hạo Phong cười nói: “Ta vừa lúc đến Tây Bắc gặp bằng hữu, tiện đường tiện đường.”

“Nga.....” Gia Cát đáp ứng một tiếng, cúi đầu thu thập hành lý không nhắc lại. Lâm Hạo Phong mấy ngày nay đối với mình tốt đến quá phận, lúc mới bắt đầu chỉ cảm thấy người này rất tốt, nhưng sau đó thấy ánh mắt y nhìn mình có điểm kỳ quái. Minh cũng không phải ngốc tử, ngốc đến mức nào cũng có thể cảm giác được, vì vậy có chút trốn tránh. Nhưng người này mỗi ngày luôn tới trước mặt mình..... Vốn không muốn để y cùng mình về, nhưng người ta đã nói là tiện đường mình cũng không thể cự tuyệt? Đường đi cũng không phải của riêng mình.....

Lâm Hạo Phong cũng hiểu Gia Cát mấy ngày nay dường như cố ý trốn tránh mình, cũng biết mình biểu hiện có điểm quá mức nhiệt tình, nhưng mà không có biện pháp, y trời sinh chính là tính tình này, thật sự là luyến tiếc thả người đi. Lúc này thấy y không cự tuyệt Lâm Hạo Phong vui mừng quay đầu về nhà thu thập hành lý.

“Chờ một chút!” Lạc Cẩm đứng lên giữ chặt Lâm Hạo Phong: “Muốn tìm bằng hữu tự người đi! Tiên sinh không đi với người!”

“Tại sao?” Lâm Hạo Phong cảm thấy mình đời trước có phải có thù oán với một sách này hay không

Lạc Cẩm không để ý tới y, quay đầu nói với Gia Cát: “Tiên sinh đợi hai ngày nữa đi, ta mấy ngày trước đã viết thư về Vân Sát Bảo, Đoạn phó bảo chủ nhận được thư nhất định sẽ đến Hoàng cung tìm người, mấy ngày nữa hẳn sẽ tới.”

“A.....” Gia Cát bị Lạc Cẩm chọc cười, ngốc tử này dường như rất chán ghét mình và Lâm Hạo Phong ở chung đi. Nên đưa tay xoa xoa đầu hắn, nói: “Đoạn Tinh sao có khả năng tới tìm ta. Không sao đâu, ta rất nhanh liền trở về.”

“Nhưng là.....” Lạc Cẩm sốt ruột, lại bị Gia Cát ngăn lại, đành phải rầu rĩ cúi đầu.

Sáng sớm ngày hôm sau, Gia Cát liền chào từ biệt Hoàng Thượng, dù sao hạ triều cũng không có chuyện gì làm, Hoa Thiên Lang đơn giản mang theo một số người tiễn Gia Cát và Lâm Hạo Phong đến ngoài cửa cung. Trừ bỏ Lạc Cẩm luôn quay đầu hết nhìn đông tới nhìn tây, mọi người đều nhìn ra Lâm Hạo Phong cười xấu xa không rõ ý đang suy nghĩ gì, Gia Cát cảm thấy có chút không được tự nhiên nên quay đầu nhìn nơi khác, đột nhiên nhìn thấy phía trước quan đạo có một tử y nhân cưỡi ngựa vội vàng chạy đến, hình như có chút quen mắt.....

Thời điểm thấy rõ ràng người đến là ai, Gia Cát ngốc đơ người.....

“Là Đoàn phó bảo chủ!” Lạc Cẩm kinh hỉ đẩy đẩy Gia Cát: “Tiên sinh, Đoàn phó bảo chủ tới tìm người!”

Đoạn Tinh mấy ngày nay ngày đêm kiên trì chạy, sợ mình không đuổi kịp đến Thịnh Kinh là Gia Cát lại đi mất, hiện tại thấy người mà mình ngày nhớ đêm mong đứng xa xa ở cửa Hoàng cung, tâm luôn treo trên không trung rốt cục đã trở về trong lòng. Trong đầu chỉ có một ý niệm — Một tháng này là một tháng mình khắc cốt铭心 tâm tương tư khổ, cả đời này cũng không muốn có lần thứ hai.

Gia Cát ngốc hồ hồ đứng ở nơi đó, thấy Đoạn Tinh vừa xoay người xuống ngựa đã chạy tới phía mình, giây tiếp theo đã bị hắn ôm vào trong lòng.

“Gia Cát.....” Thanh âm Đoạn Tinh có chút khàn khàn, chỉ cảm thấy trong lòng có nhiều tình cảm muốn phát tiết, lại không biết nên nói cái gì, đành phải lấy tay ôm chặt y sợ y lại chạy mất. ?

“Ngô.....” Gia Cát bị ôm có chút thở không nổi, lại có chút tham luyến cái ôm ấp này, luyến tiếc đẩy hắn ra. Đoạn Tinh đột nhiên xuất hiện làm cho đầu óc Gia Cát trống rỗng, theo bản năng đưa tay ôm lấy thắt lưng hắn, im lặng đem mặt chôn ở trong lòng hắn.

Lạc Cẩm đứng ở một bên rung đùi đắc ý, cười hì hì.

Lãnh Tịch Chiêu trừng mắt nhìn Lạc Cẩm — Một sách người không phải nói tiên sinh không có người trong lòng sao?

Lạc Cẩm không để ý tới hắn, tiếp tục nhìn Gia Cát và Đoạn Tinh, trong lòng suy nghĩ — Như vậy mới đúng, tiên sinh nên cùng Đoàn phó bảo chủ một chỗ.....(em cứ như fanboy)

Hoa Thiên Lang nhìn Lâm Hạo Dương nhướng mày chớp mắt — Tình huống tệ rồi a, hơn nữa phó bảo chủ này nhìn qua soái hơn đại ca người.....

Lâm Hạo Dương lo lắng nhìn sắc mặt ngày càng khó coi của Lâm Hạo Phong.

“Đoạn Đoạn.” Gia Cát rốt cục tỉnh táo lại, nghĩ xung quanh còn nhiều người như vậy, ngượng ngùng từ trong lòng hắn ngẩng lên, nói: “Người trước buông tay đi, đứng rồi, sao người đến Thịnh Kinh?”

Đoạn Tinh cười khổ, nghĩ rằng người không biết thật hay là giả bộ không biết, nếu không bởi vì người ở đây, Hoàng đế có phái cổ kiệu nâng tới cửa ta cũng không đi. Lấy tay xoa nắn lỗ tai y định nói chuyện, lại cảm thấy trước mắt một mảnh đen kịt, dưới chân thoát lực nhất thời mềm nhũn ngã vào trong lòng Gia Cát.

“Đoạn Đoạn!” Gia Cát hoảng sợ, Lạc Cẩm thấy vậy đi lên đỡ phụ lấy Đoạn Tinh, Gia Cát đưa tay sờ sờ cái trán Đoạn Tinh chỉ cảm thấy nóng dọ người, lại nhìn sắc mặt hắn đỏ bừng, giày cũng toàn là nước bùn, y phục trên người cũng ẩm ướt, không khỏi nhíu mày — Đêm qua lịch hạ mưa to, hắn sẽ không mạo hiểm chạy trong mưa một đêm đi? Trước mắt thấy hắn phát sốt lợi hại như vậy, Gia Cát sốt ruột quay đầu hỏi Hoa Thiên Lang: “Hoàng Thượng, ta có thể đưa hắn về Hoàng cung xem bệnh không?”

“Đương nhiên.” Hoa Thiên Lang gật đầu, Vân Sát Bảo Phó bảo chủ Đoạn Tinh tên như sấm bên tai, lúc trước cũng có nghe qua, vừa lúc mình cũng có ý kết giao.

“Tạ Hoàng Thượng.” Gia Cát cúi đầu muốn đỡ Đoạn Tinh đứng lên, lại bị Lâm Hạo Phong giành trước một bước.

“Người làm gì?” Gia Cát sốt ruột.

“Ta giúp người đưa hắn về phòng.” Lâm Hạo Phong đáp, lại nhìn vẻ mặt lúc này của Gia Cát, là ánh mắt mình chưa gặp qua bao giờ, ngày thường cảm xúc trong đôi mắt kia rất đơn giản, cao hứng chính là cao hứng, sinh khí chính là sinh khí, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra. Nhưng hiện tại đối với con người tựa hồ

bao hàm vô vàn tình cảm, sốt ruột, quan tâm, lo âu, tự trách, còn có nhiều cảm giác không thể nói rõ, dù thế nào cũng không nhìn ra.

“Không cần.” Gia Cát từ trong tay Lâm Hạo Phong ôm Đoạn Tinh lại, chạy vào bên trong Hoàng cung, Lạc Cẩm thấy thế nhanh chóng cầm hòm thuốc đuổi theo, để lại lại những người khác đứng ở cửa cung.

“Đại ca.....” Lãnh Tịch Chiêu vỗ vỗ Lâm Hạo Phong đang sưng sốt: “Cái kia..... Người không sao chứ?”

“Đúng vậy đại ca, nói không chừng tiên sinh và Đoạn phó bảo chủ không có gì đâu, người cũng đừng lo lắng quá.....” Lâm Hạo Dương cũng khuyên y.

Hoa Thiên Lang trong lòng thầm nghĩ ngốc tử này khuyên kiểu gì vậy, người mù cũng có thể nhìn ra giữa bọn họ tuyệt đối có cái gì, bất quá sợ nói ra sẽ làm Lâm Hạo Dương sinh khí, y vẫn là đi lên mở miệng: “Người không cần nổi giận, vừa lúc Gia Cát ở lại hoàng cung, là nam nhân phải đem y cướp về!”

Lâm Hạo Phong nghĩ lại, đúng vậy, mình vất vả hai mươi mấy năm qua lần đầu tiên muốn có một người như vậy, sao có đạo lý tùy tiện để cho người chạy mất, cho nên cũng nhắc chân đi vào Hoàng cung.

Hoa Thiên Lang vỗ vỗ Lâm Hạo Dương, nói: “Ừ, có kịch vui để xem.”

Lâm Hạo Dương trừng y: “Người sao lại vui sướng khi người khác gặp họa!”

“Vốn chính là vậy.” Hoa Thiên Lang buông tay: “Ngày thường y luôn giáo huấn người, người lại không cho ta giúp người huấn lại, lần này tốt lắm, ông trời rốt cục phạt người đến trì y.”

Lâm Hạo Dương không nói gì, quay đầu đi về.

Hoa Thiên Lang đuổi theo, ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng hỏi: “Dương, tối nay ta đến chỗ người được không?”

“Không được!”

“Tại sao!”

“Không tại sao hết!”

“Ta là Hoàng Thượng!”

“Vậy người phải người đem ta trời lại tốt lắm!”

“.....!!”

. . .

24. Chương 24: Thổ Lộ

24, Thổ lộ

Gia Cát một đường ôm Đoạn Tinh chạy về phòng, phân phó hạ nhân đi đốt lửa nấu nước tắm rồi viết phương thuốc cho Lạc Cẩm đi sắc, nhìn sắc mặt Đoạn Tinh đỏ bừng đôi môi khô nứt, Gia Cát đau lòng, đứng lên đi đến bàn rót nước thì nhìn thấy Lâm Hạo Phong đi tới.

“Ách..... Tiên sinh có cần giúp gì không?” Lâm Hạo Phong hỏi.

Gia Cát không để ý tới y, lắc đầu đi qua bên giường đem Đoạn Tinh nâng dậy thật cẩn thận dứt nước cho hắn. Đoạn Tinh tuy rằng hôn mê nhưng vẫn ngoan ngoãn mở miệng uống, không còn bộ dáng cợt nhả như ngày thường nữa, bệnh thổ phạp phòng. Gia Cát nhìn ở trong mắt, đau ở trong lòng.

Uống nước xong Gia Cát sờ sờ y phục Đoạn Tinh thấy còn ẩm ướt, vì vậy xắn tay áo muốn giúp Đoạn Tinh thay y phục, quay đầu lại thấy Lâm Hạo Phong còn đứng đó, Gia Cát nhú mày hỏi: “Lâm đại ca có việc?”

“..... Không có.” Lâm Hạo Phong đang chăm chú nhìn bộ dáng Gia Cát giúp Đoạn Tinh uống nước, nghe Gia Cát hỏi y giật mình tỉnh lại.

“Ta muốn chữa bệnh cho Đoạn Đoạn, Lâm đại ca không có chuyện gì thì hãy về trước đi.” Gia Cát trùng y — Đoạn Đoạn còn mặc y phục ướt đó.

Lâm Hạo Phong nhìn ra được Gia Cát mất hứng, dục tốc bất đạt đạo lý này mình hiểu cho nên đáp một tiếng rồi đi ra ngoài.

Gia Cát cho người đem dục dũng vào, đưa Đoạn Tinh vào bồn giúp hắn tắm rửa lại nhìn thấy lòng bàn tay hắn máu me nhầy nhụa, Gia Cát bị hoảng sợ cúi đầu nhìn kỹ — Là bị cương ngựa ma sát Người này rốt cuộc đã sốt ruột bao nhiêu mà đuổi theo a..... Gia Cát cảm thấy cái mũi có chút cay cay. Bởi vì thân thể Đoạn Tinh rất nặng cho nên Gia Cát không dám cho hắn ở trong nước lâu, tắm một chút rồi giúp hắn lau khô người ôm trở lại trên giường. Mở hành lý Đoạn Tinh ra Gia Cát há hốc mồm, y phục bên trong đều ướt sũng làm sao mặc a? Nghĩ nghĩ đành phải xoay người lấy y phục của mình thay cho hắn, tuy rằng nhỏ hơn nhưng cũng không còn biện pháp khác.....

Đổi y phục xong Lạc Cẩm cũng sắc xong thuốc, bưng tới thì nhìn thấy Lâm Hạo Phong đứng canh ở cửa, Lạc Cẩm nhíu mày:“Người đứng ở cửa phòng tiên sinh làm gì?”

Lâm Hạo Phong có chút xấu hổ, thở dài bước đi, trong lòng thầm mắng chính mình ma chướng bất thành.

Gia Cát nghe được tiếng nói nên đi ra, nhìn bóng dáng Lâm Hạo Phong lắc đầu, tiếp nhận chén thuốc đi vào đút cho Đoạn Tinh sau đó ở cạnh giường trông hắn. Lấy tay sờ trán hắn cảm thấy nhiệt độ cơ thể đang từ từ trở lại bình thường, Gia Cát rốt cục nhẹ nhàng thở ra. Trong ấn tượng của mình, tính tình Đoạn Tinh không lúc nào im lặng được, luôn khiến xung quanh gà bay chó sủa, miệng không buông tha ai nhưng đáy lòng thì rất thiện lương, đối với mỗi người đều rất tốt. Ở trong bao nhiêu chuyện lớn nhỏ lúc Bảo chủ không ở đó một mình hắn quản, còn mình trừ bỏ đọc sách xem bệnh cái gì cũng không làm, còn luôn đấu võ mồm với hắn. Đã quen tư thế Đoạn Tinh luôn gào rống, hiện tại nhìn hắn im lặng nằm nơi này Gia Cát có chút đau lòng, ngẫm nghĩ lại nhẹ nhàng cười, đùa dai lấy tay捏捏 cái mũi hắn, Đoạn Tinh cau mày lắc đầu đem đầu chui vào trong chăn.

“A.....” Gia Cát bật cười, thay hắn đem cái chăn che mặt kéo xuống, nhìn cơn sốt Đoạn Tinh có vẻ đã lui đi. Đoạn Tinh mặt nguyên bản đỏ bừng đã dần dần khôi phục thần sắc, mi mắt quật cường bị tóc mai che khuất, đôi mắt ngày thường luôn có thần sắc lúc này lại nhẹ nhàng nhắm chặt, sống mũi cao tuấn lãng, môi cong cong. Gia Cát phát hiện nguyên lai cũng có lúc Thiết Bút Ông không khoa trương, Đoạn Tinh thật sự là anh khí phong thần tuấn lãng.

“Tiên sinh.” Lạc Cẩm và Lãnh Tịch Chiếu đi tới nhìn thấy Gia Cát còn ngồi ở bên giường Đoạn Tinh, liền mở miệng nói:“Buổi trưa nên đi ăn cơm trước đã.”

Gia Cát lắc đầu nói:“Ta không đói bụng các người đi đi, Đoạn Đoạn chút nữa tỉnh ta ở với hắn.”

“Cũng được.” Lạc Cẩm gật đầu đáp ứng:“Chúng ta ăn xong sẽ lại tìm tiên sinh.”

“Nhưng mà..... Ngô.....” Lãnh Tịch Chiếu còn chưa kịp nói đã bị Lạc Cẩm bịt miệng tha đi.

“Mọt sách người làm gì!” Lãnh Tịch Chiếu sau khi đi ra ngoài bất mãn trùng hân:“Tiên sinh còn chưa có ăn cơm đâu!”

Lạc Cẩm vô cùng khinh bỉ liếc hắn một cái, nói:“Lúc Tiểu Cửu sinh bệnh ta cũng như vậy, ăn không vô! Người suốt ngày chỉ biết đọc sách làm sao hiểu được !”

“Nhưng là.....” Lãnh Tịch Chiếu buồn bực:“Lâm đại ca bên kia làm sao bây giờ?”

Lạc Cẩm lắc đầu:“Ta nào biết, bất quá thiên hạ lớn như vậy chờ duyên phận đến y sẽ tìm được một nửa của mình. Nhưng tuyệt đối không phải tiên sinh, tiên sinh nhất định phải ở cùng với Đoạn phó bảo chủ!”

Lãnh Tịch Chiếu ở phía sau nhíu mày nhớ bộ dáng thân thiết vừa rồi của Gia Cát, Lâm Hạo Phong lần này tiêu thật rồi!

Hai người đến nhà ăn thì nhìn thấy Lâm Hạo Phong đang đen mặt ngồi trên ghế, thấy chỉ có hai người bọn họ tiến vào tức giận nói: “Gia Cát đâu?”

“Tiên sinh nói..... Y không ăn cơm trưa.” Lãnh Tịch Chiêu thật cẩn thận mở miệng.

“Cái gì?” Lâm Hạo Phong đứng lên đi ra ngoài: “Ồ nháo cái gì, gầy như vậy còn không chịu ăn cơm! Ta đi tìm y!!”

“Làm sao bây giờ?” Lạc Cẩm khẩn trương.

Lãnh Tịch Chiêu bắt đầu đi, nói: “Ta nào biết, giữ cũng không được, đi theo đi.”

Gia Cát thấy môi Đoạn Tinh vẫn còn khô nên muốn rót nước cho hắn thêm, vừa đứng lên lại cảm thấy bị người giữ chặt, cúi đầu nhìn thì thấy Đoạn Tinh tròn mắt cười với mình.

“Người tỉnh?” Gia Cát mừng rỡ, đỡ hắn ngồi dậy hỏi: “Đã đói bụng chưa? Còn khó chịu không?”

Đoạn Tinh lắc đầu, đem Gia Cát ôm vào trong lòng.

“Nè.....” Gia Cát lúng túng, nhẹ nhàng tránh ra nói: “Ta giúp người lấy nước.”

“Đừng đi nữa được không?” Đoạn Tinh đặt cằm trên vai Gia Cát, giọng nói khàn khàn: “Chúng ta về Vân Sát Bảo, ta muốn ở cùng người, nếu người muốn giải sầu ta sẽ đi cùng người.”

Gia Cát trong lòng cảm thấy ngọt ngào khóe miệng không tự chủ được cong lên, lại đột nhiên nghĩ tới một việc, tức giận đẩy Đoạn Tinh ra trừng hắn.

“Người sao vậy? Không muốn?” Đoạn Tinh hoảng sợ, khẩn trương nói.

“Túi hương trong hành lý người là gì?” Gia Cát chỉ trên bàn: “Khó coi như vậy khẳng định không phải là mua, nhìn người xem như bảo bối đặt tận bên trong, là cô nương nhà ai tặng?” Gia Cát ngẫm lại lại bổ sung nói: “Cô nương nào mà tay chân vụng về!”

“Phốc.....” Đoạn Tinh ở trên giường cười gập thắt lưng.

“Người cười cái gì!” Gia Cát tiến lên túm hắn cả giận nói.

Đoạn Tinh ôm cổ hôn tóc y: “Ghen tị?”

“Ai mà rãnh đi ăn dấm chua của người!” Gia Cát sốt ruột lại tránh không được, nghĩ rằng người này sao lực mạnh như vậy, đột nhiên nghe Đoạn Tinh ở bên tai nhỏ giọng nói: “Lời này nói cho ta nghe là được rồi, đừng để Bạch tỷ biết, sẽ tai nạn chết người.”

“A?” Gia Cát không kịp phản ứng ngẩng đầu nhìn Đoạn Tinh.

Đoạn Tinh lấy tay gõ trán y: “Là Bạch tỷ thôi, ta cũng không biết nàng bị cái gì kích thích, thời gian trước ngày nào cũng muốn học thêu hoa. Ta tìm ít nhất hai mươi tú nương lên núi dạy nàng kết quả là nàng thêu hơn hai mươi cái, cái nào cái nấy cũng khó coi, lại nhất quyết cho ta một cái, còn nói giữ một cái cho người, cái của người càng khó coi hơn!”

Tú nương.....?..... Gia Cát đơ người — Cô nương Đoạn Tinh tìm lên núi là tú nương? Nói như vậy..... Mình chẳng phải là không công lưu lạc đầu xó chợ sao!!!

Buồn bực muốn đập đầu vào tường.....

Đoạn Tinh nhìn y ngẩn người, vì vậy lén cơ hội chồm qua hôn lên trán y. Thấy Gia Cát không phản ứng..... Đoạn Tinh cười xấu xa, nhẹ nhàng nâng cằm y lên, môi chậm rãi kề sát vào.....

“Tiên sinh!” Cửa phòng đột nhiên bị phá mở, Đoạn Tinh khóe mắt liếc thấy, không quen, bất quá nhớ mang máng buổi sáng lúc mình ôm lấy Gia Cát người này sắc mặt tái xanh, nghĩ cũng biết..... Vì vậy Đoạn Tinh không thèm để ý tới tiếp tục hôn.

Lâm Hạo Phong sững sốt, vừa bước vào cửa thì nhìn thấy Đoạn Tinh ngồi ở trên giường còn Gia Cát ngoan ngoãn để hắn ôm vào trong lòng, hai người đang hôn môi.....

Lạc Cẩm và Lãnh Tịch Chiêu vội vàng chạy theo lúc nhìn thấy cũng choáng váng.....

“A!” Gia Cát rốt cục phản ứng lại đẩy Đoạn Tinh ra chỉ vào hắn: “Người dám chiếm tiện nghi của lão tử!” Vừa quay đầu lại thấy có ba người đứng trước cửa, vậy chẳng phải bị nhìn thấy hết rồi?..... Gia Cát tức giận đứng dậy đi ra ngoài.

“Đau đầu!” Đoạn Tinh tựa vào gối rên rỉ.

Gia Cát thả chậm cước bộ, Đoạn Đoạn đang sinh bệnh ni.....

“Khó chịu!” Đoạn Tinh tiếp tục suy yếu.

Gia Cát đứng lại, bắt đầu do dự.....

“Khụ khụ khụ khụ.....” Đoạn Tinh ho khan một trận.

Gia Cát quay đầu, nhanh chóng đem nước lên.

Đoạn Tinh cười meo meo uống nước, nhìn ra ngoài cửa: “Tiểu Lạc Lạc!”

“Phó Bảo chủ!” Lạc Cẩm cao hứng chạy tới ngồi xổm bên giường: “Người còn khó chịu không?”

Đoạn Tinh lắc đầu, chỉ vào cửa nói: “Nhị vị này là ai, giới thiệu một chút!”

“Tại hạ Lãnh Tịch Chiếu.” Người của Vân Sát Bảo ai cũng bị đám nhân sĩ giang hồ nói như truyền thuyết, vị Đoạn phó bảo chủ này đương nhiên cũng không ngoại lệ. Nếu không phải sợ bị Lâm Hạo Phong làm thịt, Lãnh Tịch Chiếu thật sự rất muốn cùng Đoạn Tinh kết giao bằng hữu.

Lâm Hạo Phong tái mặt không nói lời nào, Gia Cát cảm thấy có chút không tự nhiên vì vậy lén liếc mắt nhìn Đoạn Tinh một cái, Đoạn Tinh cảm nhận được ánh mắt Gia Cát, hướng y cười cười nói: “Bằng hữu của người?”

“Ân.” Gia Cát gật đầu nhỏ giọng nói: “Người biết Trần quốc tướng quân Lâm Hạo Dương đi? Y là ca ca của Lâm Hạo Dương, gọi là Lâm Hạo Phong.”

“Lâm huynh!” Đoạn Tinh hướng y ôm quyền, cười tủm tỉm.

Lâm Hạo Phong hừ lạnh một tiếng sau đó quay đầu bỏ đi, Lãnh Tịch Chiếu vội vàng đuổi theo.

Lạc Cẩm nhú mày: “Phó bảo chủ, người phải đối tốt với tiên sinh a!”

Đoạn Tinh chân thành gật đầu.

Gia Cát im lặng.....

Chờ Lạc Cẩm đi khỏi Đoạn Tinh túm Gia Cát qua: “Cái tên Lâm Hạo Phong kia coi trọng người?”

Gia Cát trừng hắn: “Người nói cái gì!”

“Ta chỉ biết!” Đoạn Tinh nghiêng răng nghiêng lợi: “Y đối với người tâm hoài bất chính? Ân? Còn kẻ nào khác? Kẻ nào bước ra ta giết kẻ đó!”

Gia Cát dở khóc dở cười, nói: “Nói bậy bạ gì đó, Lâm đại ca làm người không xấu người đừng khó xử y, chờ người hết bệnh rồi chúng ta trở về Vân Sát Bảo, được không?”

Đoạn Tinh nhú mày: “Vậy ngày mai đi! Ta không muốn y mỗi ngày nhìn thấy người.”

“Ân.” Gia Cát ngoan ngoãn gật đầu, Lâm Hạo Phong rất tốt nhưng mình đã có Đoạn Đoạn, có một trăm Lâm Hạo Phong cũng không đổi.

“Vậy..... Hôn một cái được không?” Đoạn Tinh thật cẩn thận hỏi. Nguồn :

Gia Cát cười, ngẩng đầu lên cắn cằm hắn.

Ngoài Ngự hoa viên, Lâm Hạo Dương bất đắc dĩ nhìn Lâm Hạo Phong xa xa đang nổi bão.

Hoa Thiên Lang đi lại vỗ vỗ Lâm Hạo Dương: “Người muốn khuyên đại ca người buông tay?”

“Ân.” Lâm Hạo Dương rầu rĩ: “Đại ca tính tình không tốt, từ nhỏ đến lớn coi trọng thứ gì thì nhất định phải lấy được đến tay mới an tâm, ta sợ y gặp chuyện không may.”

“Loại chuyện này khuyên không được.” Hoa Thiên Lang ôm Lâm Hạo Dương nói: “Đừng lo lắng, để cho y yên tĩnh một chút. Loại chuyện này chỉ có thể tự mình nghĩ thông, người bên ngoài càng khuyên càng loạn.”

Lâm Hạo Dương vẫn là không yên lòng, nhìn Lâm Hạo Phong trong lòng không biết phải làm sao — Nhìn dáng vẻ của y sợ là thật sự đã phải lòng Gia Cát, nhưng người kia của Vân Sát Bảo cũng không phải tầm thường, đại ca lần này nên làm cái gì bây giờ.....

Hoa Thiên Lang nhìn hần ngẩn người, nắm chặt thời cơ trái cọ phải sỏ sàng.....

Buổi tối cơm nước xong Gia Cát lại đi sắc được cho Đoạn Tinh, lúc trở lại thì nhìn thấy Đoạn Tinh và Lạc Cẩm chụm đầu vào nhau thì thầm a thì thầm.....

“Hai người đang làm cái gì!” Gia Cát nghi hoặc nói.

“Ách.....” Lạc Cẩm hoảng sợ, đứng lên chạy ra ngoài: “Tiên sinh ta đi trước!”

“Người nói ta cái gì!” Gia Cát trừng mắt với Đoạn Tinh.

Đoạn Tinh nhượng mày: “Chỉ hỏi một chút chuyện về Lâm đại thiếu gia kia thôi.”

Gia Cát không nói gì ngồi ở cạnh giường cúi đầu thổi thuốc.

“Sinh khí?” Đoạn Tinh khẩn trương nói: “Ta chỉ tò mò thôi không có ý khác.....”

Gia Cát dứt hần uống thuốc, chân thành nói: “Lâm đại ca là người tốt, y đối với ta rất tốt ta rất cảm kích y. Nhưng ta cũng chỉ đem y trở thành đại ca mà thôi.”

Đoạn Tinh ngoan ngoãn uống thuốc xong, ôm Gia Cát cọ a cọ: “Chúng ta sáng mai liền xuất phát, đêm nay ta ôm ngươi ngủ được không?”

Gia Cát trừng hần: “Không được!”

Đoạn Tinh thực ủy khuất: “Nhưng ta là bệnh nhân.”

“Ta cũng không phải thuốc!”

“Nhưng buổi tối nói không chừng ta sẽ đá chặn.”

“.....”

“Được không?”

“.....”

“Ta chỉ ôm ngươi thôi, không làm gì khác.”

“.....”

“Đi mà đi mà~?”

“Àn.”

. : .

25. Chương 25: Đường Về

25, Đường về

Sáng sớm hôm sau, Hoa Thiên Lang vừa mới lâm triều về đã nhìn thấy Lâm Hạo Phong ở Ngự thư phòng.

“Người hôm nay sao lại rảnh rỗi đến gặp ta?” Hoa Thiên Lang cười nói.

Lâm Hạo Phong do dự một chút, vẫn là mở miệng nói: “Ta muốn thỉnh Hoàng thượng hạ chỉ..... Lưu lại Gia Cát.”

“Tại sao?” Hoa Thiên Lang nhú mày, này không giống tính tình Lâm Hạo Phong.

“Y ở lại, đối với ta và Hoàng Thượng đều là chuyện tốt.” Lâm Hạo Phong ngẩng đầu nhìn Hoa Thiên Lang: “Ta thừa nhận ta có tư tâm, ta thích y, muốn y ở lại bên cạnh ta. Hơn nữa y là Thần toán, còn là thần y học sâu hiểu rộng, để y ở lại Hoàng cung đối với Hoàng Thượng chỉ có trăm lợi mà không hại.” Lâm Hạo Phong suy nghĩ cả đêm, vẫn không muốn cứ như vậy buông tha Gia Cát, việc đã đến nước này cũng không quan trọng tiểu nhân hay không tiểu nhân. Mặc kệ dùng phương pháp gì, chỉ cần có thể để y ở lại Hoàng cung thì mình vẫn còn cơ hội.

Hoa Thiên Lang lắc đầu: “Người nếu thật sự thích Gia Cát thì không nên dùng bản tính lỗ mãng của mình, loại chuyện ý thế hiếp người này trăm tuyệt đối sẽ không giúp người làm.”

Lâm Hạo Phong sắc mặt tái xanh, nói: “Hoàng Thượng chẳng lẽ không muốn giữ y ở bên người? Y là một nhân tài.”

Hoa Thiên Lang ngồi xuống lật xem tấu chương, nói: “Đúng vậy, Gia Cát là một nhân tài, trăm xác thực cũng cần nhân tài, nhưng y vô tâm làm quan, trăm tuyệt đối sẽ không cường ép y ở lại. Dưa hái xanh không ngọt, đạo lý này người luôn biết đi?”

Lâm Hạo Phong nghẹn lời, đen mặt cáo lui, Hoa Thiên Lang nhìn bóng dáng y lắc đầu, nói: “Xuất hiện đi.”

Lâm Hạo Dương từ sau bình phong đi ra — Phía sau bức bình phong Hoa Thiên Lang cho đặt một ghế dựa, bình thường lúc mình phê duyệt tấu chương Lâm Hạo Dương sẽ nghỉ ngơi ở phía sau.

“Người thấy thế nào?” Hoa Thiên Lang hỏi.

Lâm Hạo Dương nhú mày: “Đại ca không phải là người có tính tình này, lần này sợ là thực để bụng mới có thể không từ thủ đoạn như vậy.”

“Người cảm thấy ta nên đáp ứng hay không đáp ứng giúp y?” Hoa Thiên Lang cười nói: “Nói không chừng ta còn có thể bán cho người một nhân tình.”

Lâm Hạo Dương lắc đầu, giúp y rót ly nước nói: “Người sẽ không lưu lại Gia Cát.”

“Tại sao?” Hoa Thiên Lang chọn mi.

Lâm Hạo Dương nhìn Hoa Thiên Lang, chân thành nói: “Bởi vì y và Đoạn Tinh là người Vân Sát Bảo, một khi người hạ chỉ cường bức lưu lại Gia Cát, Vân Sát Bảo bên kia có thể sẽ nổi dậy đắc tội, mà hiện tại đầu kia Tây Bắc lại không yên, đến lúc đó nếu Gia Luật Thanh làm phản, nói không chừng Vân Sát Bảo lúc giận dữ sẽ giúp Mạc Bắc, như vậy chỉ có mất nhiều hơn được.”

“Cho nên nói, đều là vũ phu nhưng người lại thông minh hơn đại ca người.” Hoa Thiên Lang tán dương nhìn Lâm Hạo Dương: “Ngốc tử như đại ca người mới có thể nghĩ tới ý nghĩ ngu xuẩn như vậy, cường thế có thể bắt được người nhưng không giữ được tâm.”

“Người nói cái gì đó, dù thế nào y cũng là đại ca của ta!” Lâm Hạo Dương bất mãn.

“A, người còn muốn bao che khuyết điểm.” Hoa Thiên Lang bị hấn chọc cười, kéo tay hấn thấp giọng nói: “Ta không muốn gây hấn với Vân Sát Bảo thật đúng là có lý do, nhưng trừ bỏ việc này ta còn có một lý do khác, Gia Cát và Đoạn Tinh là thật sự thích nhau. Từ trong ánh mắt bọn họ ngày hôm qua ở cửa cung có thể nhìn ra được. Nếu là mất đi người ta chắc chắn sống không bằng chết, suy bụng ta ra bụng người, ta cũng sẽ không hạ chỉ đi chia rẽ bọn họ.”

Lâm Hạo Dương nghe vậy có chút giật mình ngẩng đầu, Hoa Thiên Lang bị hấn làm mất hứng, nhú mày nói: “Thế nào? Ở trong lòng người ta ngay cả điểm cảm tình ấy cũng không có?”

“Không phải.” Lâm Hạo Dương biện giải: “Chỉ là có chút..... Ngoài ý muốn.”

“Quân tử thành nhân chi mỹ, tiểu nhân đoạt nhân sở hảo*! Này có cái gì tốt? Ta là người nhỏ mọn như vậy?” Hoa Thiên Lang trừng hấn, xoay người ngồi xuống tức giận phê tấu chương.

*người quân tử giúp người khác được việc tốt; kẻ tiểu nhân đoạt việc tốt của người khác

Lâm Hạo Dương thấy y bức bối, nghĩ rằng hay là làm chút chuyện chọc cho y vui một chút? Nghĩ nghĩ, Lâm Hạo Dương đi lên học bộ dáng vụng trộm của Hoa Thiên Lang lúc hay hôn hấn, sau đó lui về nhìn y.

Hoa Thiên Lang ngốc đơ.

“Hoàng Thượng.....” Lâm Hạo Dương nóng nảy, nghĩ rằng y sẽ vui vẻ sáng mắt, nhưng lúc này người này sao lại giống như đầu gỗ ngồi trên ghế bất động?

Hoa Thiên Lang từ trong kinh ngạc phản ứng lại, xoay người một phen ôm lấy Lâm Hạo Dương dựa vào trên bình phong.

“Hoàng Thượng ngươi làm gì!” Lâm Hạo Dương hoảng sợ.

“Ngươi nói ta muốn làm gì!” Hoa Thiên Lang nhấn Lâm Hạo Dương ngồi xuống ghế cúi đầu hôn lên, ngốc tử này rốt cục đã chủ động hôn mình, bình thường đều là mình chủ động, còn hấn cứ như đầu gỗ ngốc hồ hồ, lần này vất vả lắm hấn mới chủ động một lần, Hoa Thiên Lang đương nhiên kích động hận không thể thả ra Hoàng bằng chọn ngày khánh chúc.

“Hoàng Thượng! Lâm Hạo Dương tránh trái tránh phải hối hận không thôi, nghĩ rằng người này sao muốn động dục liền động dục, dục vọng cứ như cát trong tay áo tùy thời muốn lấy ra là có, đang lúc giây dựa hết sức đột nhiên nghe công công ngoài cửa truyền lời: “Thừa tướng Lưu Thông cầu kiến Hoàng Thượng!”

Lâm Hạo Dương vui mừng quá đổi, nghĩ rằng sau khi về nhà nhất định phải làm một cái điện thờ Thừa tướng trước cửa cung.

Hoa Thiên Lang không cam lòng nhìn Lâm Hạo Dương mặt đầy vẻ vui mừng, thở hổn hển từ trên ghế đi xuống chỉnh lại y phục, nổi giận đùng đùng đi ra ngoài ngồi phịch lên ghế: “Tuyên hấn tiến vào!”

Một chén trà nhỏ sau, Lưu Thông mang Lạc Cẩm xám xịt từ trong Ngự thư phòng đi ra.

“Thừa tướng.” Lạc Cẩm lòng còn sợ hãi xoa xoa ngực: “Hoàng Thượng hôm nay sao lại phát hỏa lớn như vậy?”

Lưu Thừa tướng ở trong lòng bấm bấm ngón tay, nghĩ rằng chờ Mạc Bắc Lang yên tĩnh rồi sẽ tìm một cơ hội nhanh chóng cáo lão hồi hương hưởng thanh phúc, chúc Thừa Tướng này sống quá đời mạng

Sau khi đuổi Lưu Thông đi, Hoa Thiên Lang đi ra phía sau bức bình phong thấy Lâm Hạo Dương đang ngồi đọc sách, vì vậy cũng ngồi bên cạnh hấn hỏi: “Vừa rồi Lưu Thừa tướng đến ngươi hình như thật cao hứng?”

Lâm Hạo Dương ngẩng đầu, nhìn y cũng không đặc biệt sinh khí vì vậy thành thành thật thật gật gật đầu.

“Ngươi không muốn?” Hoa Thiên Lang nhú mày.

“Àn.....” Lâm Hạo Dương thanh âm nhỏ đến mức không nghe được.

“Ngươi chẳng lẽ đối với ta không có dục vọng?” Hoa Thiên Lang vẽ mặt nghi hoặc: “Ta nhưng mỗi lần nhìn thấy ngươi đều muốn.”

“Phốc.....” Lâm Hạo Dương bị chọc cười.

“Ngươi cười cái gì?” Hoa Thiên Lang ảo não.

Lâm Hạo Dương nghĩ nghĩ, bỏ sách xuống chủ động đi qua ôm lấy y nói: “Ta cũng thích ngươi, ta biết tâm ý ngươi đối với ta, chỉ là ta có chút khấn trương, chưa chuẩn bị tâm lý mà thôi, Thiên Lang, ngươi cho ta một chút thời gian được không?”

“Ngươi vừa gọi ta là gì?!” Hoa Thiên Lang mừng rỡ, trước đây hấn gọi mình là Thái tử điện hạ, sau lại gọi Hoàng Thượng, đây chính là lần đầu tiên hấn gọi tên mình, vì thế ôm hấn gất gao không ngừng đáp ứng: “Được được được, ta chờ, bao lâu ta cũng chờ.”

Lâm Hạo Dương cười, ngẩng lên hôn Hoa Thiên Lang. Răng môi tương hổ, Hoa Thiên Lang kinh hỉ phát hiện lần này hấn rốt cục không tránh né, ngược lại chủ động vươn đầu lưỡi đáp lại mình, mặc dù có điểm

ngốc thậm chí rằng nanh cắn vào môi mình có chút đau, nhưng Hoa Thiên Lang vẫn vui sướng đến hít thở không thông.....

Hai người triển miên xong một trận, Hoa Thiên Lang mới lưu luyến buông Lâm Hạo Dương ra, thỏa mãn nhìn hần cười, đột nhiên lại nghe công công truyền lời:“Khởi bẩm Hoàng Thượng, Gia Cát tiên sinh, Đoạn thiếu hiệp cầu kiến —”

Hoa Thiên Lang cười cười, thấp giọng nói:“Người ở đây chờ ta, xong rồi cùng đi ăn trưa.”

Lâm Hạo Dương ngoan ngoãn gật đầu.

Hoa Thiên Lang tâm tình rất tốt đi ra, tuyên Gia Cát và Đoạn Tinh.

“Người chính là Vân Sát Bảo Phó bảo chủ?” Hoa Thiên Lang đánh giá Đoạn Tinh, nghĩ rằng Vân Sát Bảo này quả thật là địa phương đào tạo ra nhân tài, Đoạn Tinh lúc mới bước vào y đã cảm giác được nội lực người này tuyệt đối không tầm thường.....

“Vâng.” Đoạn Tinh thản nhiên đáp, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

“Hoàng Thượng, chúng ta là tới chào từ biệt .” Gia Cát nói:“Chúng ta phải về nhà.”

“Ngô.....” Hoa Thiên Lang gật gật đầu:“Tiên sinh xin cứ tự nhiên.”

“Chúng ta có thể đi rồi?” Gia Cát ngẩng đầu nhìn Hoa Thiên Lang có chút nghi hoặc.

“Đương nhiên.” Hoa Thiên Lang gật đầu.

“Tạ Hoàng Thượng!” Đoạn Tinh cười cười. Kéo Gia Cát cáo lui rời đi.

Ra khỏi cửa Gia Cát cau mày nhìn Đoạn Tinh:“Lúc nãy gặp Lạc Cẩm không phải nói Hoàng Thượng hôm nay ăn thuốc nổ, nói cái gì bác bỏ cái đó sao? Sao vừa rồi thuận miệng cho chúng ta như vậy.”

Đoạn Tinh chon chon mi, nói:“Ai biết, chúng ta cũng không phải thần tử của y..... Quan y cái gì, chúng ta về nhà đi!”

“Ân.” Gia Cát vui vẻ đi theo Đoạn Tinh, hai người nhanh nhẹn quay về.

Phía sau hành lang, Lâm Hạo Phong đứng đó vẻ mặt âm lãnh.

Đoạn Tinh và Gia Cát thu thập một chút hành lý đơn giản, cũng không cùng những người khác nói lời từ biệt cưỡi ngựa ra Hoàng cung một đường rong đuổi về Tây Bắc.

Năm ngày sau, hai người vừa vặn lúc mặt trời lặn đã đến Lạc Thủy Thành.

“Nơi này là nguyên quán của Lạc Cẩm!” Gia Cát cười nói:“Hiếm khi nào thấy được đất phương bắc có một trấn nhỏ thanh tú như vậy, chúng ta ở lại đây hai ngày được không?”

“Ân.” Đoạn Tinh gật đầu đáp ứng, dắt ngựa chậm rãi đi về phía trước.

“Đi? Người đã từng tới nơi này?” Đi đi đi, Gia Cát đột nhiên cảm thấy Đoạn Tinh dường như rất quen thuộc với nơi này.

Đoạn Tinh bắt đầu nhìn y:“Người thật đúng là một chút chuyện trong bảo cũng không quản, Lạc Thủy Trấn là nơi có Cẩm Đoạn Trang lớn nhất*, chính là khúc cua phía trước, ta thị sát sinh ý hiệu buôn tính tới thời điểm này đã tới hơn mười lần.”

*cẩm đoạn : gấm vóc lụa là

“Nga.” Gia Cát le lưỡi, nghĩ rằng Đoạn Đoạn nhà ta rất giỏi kiếm tiền nga.....

“Người lần này sao không nói ta tục ?” Đoạn Tinh kỳ quái nhìn y:“Lúc trước ta nói chuyện hiệu buôn với người người liền nói ta tục!”

Gia Cát trừng mắt:“Ta lúc trước đọc miệng như vậy?”

Đoạn Tinh gật đầu:“Đương nhiên, có đôi khi người mở miệng ra là lời nói có thể đem người chết dựng sống lại.”

Gia Cát không nói gì, bắt đầu chậm rãi nhớ lại mình lúc trước như thế nào, càng nghĩ càng nhú mảy —
Hình như cũng giống thật.....

“Nè.” Thấy Gia Cát cúi đầu giống như mất hứng, Đoạn Tinh vội vàng đẩy đẩy y: “Chọc người thôi không có gì đâu, ta da mặt dày mắng thế nào cũng không sinh khí!”

Gia Cát cười, sắc trời đã tối muộn, quay đầu nhìn xung quanh đường cũng không có ai, vì vậy chủ động nhón chân lên hôn hân một cái.

Đoạn Tinh vui sướng, cái đuôi vẫy a vẫy.....

Đến Lạc Vân Cẩm Đoạn Trang, Đoạn Tinh đi lên gõ cửa, tiểu nhị mở cửa ra nhìn thấy là Phó bảo chủ đến liền nhanh chóng gọi chương quây tới giúp bọn họ chuẩn bị phòng, Gia Cát là lần đầu tiên đến vì vậy ở trong trang đổi tới đổi lui, cảm thấy rất mới lạ.

“A.....” Đoạn Tinh cười nói: “Sớm bảo người theo ta ra ngoài đi dạo, chính là không chịu.”

“Ta lúc trước không biết.” Gia Cát sờ sờ gáy vốc bao quanh cây cột: “Còn tưởng rằng người chỉ đến kiểm tra sổ sách thu tiền, không nghĩ tới nơi này xinh đẹp như vậy.”

“Đây coi là cái gì, sản nghiệp của Vân Sát Bảo ở địa phương khác so với nơi này còn đẹp hơn nhiều.” Đoạn Tinh không cho là đúng.

“A?” Gia Cát nghe vậy uể oải, giống như mình đã bỏ lỡ thật nhiều cơ hội vui chơi.

Đoạn Tinh từ phía sau ôm lấy y: “Bất quá không sao, về sau ta còn đi mà, Thiên Nam Hải Bắc đi đâu ta cũng đưa người theo.”

Gia Cát khước miệng cong lên, cảm thấy ở trong lòng Đoạn Tinh thật ấm áp, cả đời cũng không muốn rời đi.

“Đúng rồi.” Gia Cát quay đầu nói: “Người có thể nghĩ ra biện pháp gì hay không, để y đừng đi theo chúng ta nữa.”

Đoạn Tinh lắc đầu, kéo Gia Cát chậm rãi đi về phòng: “Từ trong Hoàng cung y đã đi theo chúng ta, chúng ta đi nhanh y cũng nhanh, chúng ta đi chậm y cũng chậm, người lại không cho ta dể thương y thì còn có thể có biện pháp nào?”

Gia Cát nhú mảy: “Chẳng lẽ để y theo chúng ta về Vân Sát Bảo? Nếu y đăng môn cầu kiến thì làm sao bây giờ?”

“Muốn thì tới, sao hử, người sợ chúng ta không nuôi nổi y?” Đoạn Tinh đẩy cửa vào phòng, trêu chọc nói.

Gia Cát trừng mắt: “Không được ba hoa!”

Đoạn Tinh chỉnh lại sắc mặt, thành thật hỏi: “Người không hoan nghênh y đến Vân Sát Bảo?”

“Àn.” Gia Cát thành thành thật thật gật đầu: “Lâm đại ca là người tốt, y nếu là lấy thân phận bằng hữu đến ta đương nhiên rất hoan nghênh. Nhưng bộ dáng hiện tại của y ta có chút sợ, không biết nên đối mặt như thế nào, cảm thấy áy náy nhưng lại không giúp được gì.”

Đoạn Tinh ôm y lại, nói: “Đi, trước cứ để cho y mấy ngày nay yên tĩnh một mình, đến lúc chúng ta về tới Vân Sát Bảo nếu y thật sự muốn đến ta sẽ đi khuyên y, người yên tâm, ta sẽ không làm người khó xử.”

Gia Cát gật đầu, cảm thấy an tâm không ít.

“Đúng rồi.” Đoạn Tinh đột nhiên nhớ tới đến một sự kiện, từ trong lòng lấy ra một vòng tay bằng ngọc đưa cho Gia Cát. ?

“Làm gì?” Gia Cát mặc danh kỳ diệp.

Đoạn Tinh nhức đầu: “Đồ gia truyền, trước đây nhà ta rất nghèo, đây là thứ đánh giá nhất khi đó, mẹ ta muốn giữ lại cho con dâu mình.”

“Không cần!” Gia Cát nhảy dựng lên: “Vừa thấy đã biết là nữ trang! Ta mới không đeo!”

Đoạn Tinh dở khóc dở cười: “Nghĩ cái gì đâu, ai cho người đeo, ta còn không nỡ để người bị người ta chê cười, người nhận là được.”

Gia Cát cầm lấy vòng ngọc nhìn nhìn, ngoan ngoãn cất lại bỏ vào trong ngực.

“Gia Cát.” Đoạn Tinh sáp lại cười xấu xa: “Nhận đồ gia truyền đã nói lên người nguyện ý theo ta.”

“Àn.” Gia Cát gật đầu.

“Chúng ta đêm nay động phòng?” Đoạn Tinh vẽ mặt chân chó chờ mong.

Gia Cát tặc mao: “Không cần!!”

“Tại sao?” Đoạn Tinh buồn bực.

“Qua một thời gian rồi nói sau!” Gia Cát lập trường kiên định.

Đoạn Tinh muốn tiếp tục tranh thủ: “Nhưng là.....”

“Người câm miệng!” Gia Cát đỏ mặt nhào tới bịt cái miệng của hắn: “Nói nữa ta sinh khí!”

Đoạn Tinh kinh ngạc, ngoan ngoãn gật đầu.

Trên một cành cây ngoài Cẩm Đoạn Trang, Lâm Hạo Phong một mình uống rượu, bóng cây loang lổ, không say không nghĩ.

26. Chương 26: Chuyện Cũ

26, Chuyện cũ

Sáng sớm ngày hôm sau, Đoạn Tinh dẫn theo Gia Cát muốn xuất môn lại bị chương quây vội vàng đuổi theo gọi lại.

“Làm sao vậy?” Đoạn Tinh nghi hoặc nói.

“Phó bảo chủ, ngày hôm qua Thiên Nguyệt Lô truyền tin đến, nói Quan sơn ngũ quỷ lại tái xuất giang hồ, bất quá không đi đến Trung Nguyên mà là trực tiếp đi đến Mạc Bắc.”

Đoạn Tinh nghe vậy khựng lại, cau mày quay về phòng.

Gia Cát đi theo vào, thấy Đoạn Tinh sắc mặt không tốt, cẩn thận mở miệng hỏi: “Làm sao vậy? Đám Quan sơn kia đắc tội người? Ai lại lấy ngoại hiệu bẩn thỉu như vậy?”

Đoạn Tinh lắc đầu nói: “Quan sơn ngũ quỷ này chỉ có bốn người, Long Đại, Lý Nhị, Chung Tam Nương và Trương Ngũ.”

“Hắn là còn một tên tứ gì đi?” Gia Cát đếm đếm đầu ngón: “Một hai ba năm đều có.”

“Nguyên bản còn có một tên Diệp Tứ, là trượng phu của Chung tam nương, bất quá sau lại biến mất, nghe nói là bị Chung Tam Nương ăn thịt.”

“Y.....” Gia Cát lạnh run: “Thực ghê tởm..... Bất quá tên danh tự cũng đủ khó nghe, tên gì không gọi lại gọi là ghen chết..... Đám ô quy* này có địa vị gì?”

*rùa, rùa rút đầu

“Đã là chuyện của rất nhiều năm trước, khi bọn họ vừa bước ra giang hồ thì luôn hoạt động tại vùng Trung Nguyên, không chuyện ác nào mà không làm, mười mấy năm trước võ lâm nhân sĩ từng chung sức thảo phạt bọn họ một lần, Long Đại và Chung Tam Nương trọng thương, Ngũ quỷ này vì tự bảo vệ mình nên thoái lui đến vùng Tây Vực, sau đó cũng không còn thấy xuất hiện trên giang hồ.” Đoạn Tinh giải thích nói.

“Ngô..... Như vậy a.” Gia Cát gật đầu trầm tư, đột nhiên nghi hoặc nhìn Đoạn Tinh: “Không đúng, chúng ta bằng tuổi, mười mấy năm trước ngươi và ta đều là tiểu hài tử, tại sao ngươi biết bọn họ?”

Đoạn Tinh cười nhạt, giải thích: “Trước đây gia đình ta nghèo, song thân đều phải đi ra ngoài kiếm ăn không có người chăm sóc ta, ta lúc thì ở thôn đông lúc thì ở thôn tây sống nhờ người khác, may mắn mọi người trong thôn giản dị, ta cũng không chịu đói.” Đoạn Tinh nhìn ra cửa sổ: “Cho đến một ngày, trong thôn xuất hiện năm người lạ mặt, gặp người nào giết người đó, ta lúc ấy bốn năm tuổi đang ở trong nhà bá bá hàng xóm ăn cơm, dưới tình thế cấp bách ông đem ta giấu trong đồng củi ở sài phòng, ta lúc ấy sợ muốn chết, liên tục nghe thấy tiếng kêu thảm thiết bên ngoài, mặt năm người bọn họ ta cả đời cũng không quên được.”

Gia Cát nghe vậy sửng sốt, chỉ biết Đoạn Tinh khi còn nhỏ không khá giả gì, không nghĩ tới lại thảm như vậy

“Chờ bọn chúng đi thật lâu, ta mới dám từ trong đồng củi chui ra, toàn bộ người trong thôn bị giết hết, ta không dám đứng ở đó nữa liền vội vàng thu thập vài thứ rồi một mình chạy đi, vừa chạy vừa khóc sau lại ngất xỉu ở ven đường, lúc tỉnh lại thì thấy mình ở trong một ngôi miếu đổ nát, là một khát cái đã cứu ta, sau đó ta liền đi theo bọn họ.”

“Sau đó thì sao?” Gia Cát đi lên ôm lấy Đoạn Tinh.

“Sau đó ta đi theo bọn họ ba năm, năm ta bảy tuổi lưu lạc đến Thủy Hàn Thành, có một ngày đang đi trên đường thấy một tiểu thâu trộm đồ, ta liền đi lên bắt hắn, hắn bị người đi đường bắt về quan phủ. Sau đó lúc ta đi qua một con hẻm nhỏ liền bị một đồng người quyền đâm cước đá, ta lúc ấy ăn không đủ gầy như mầm đậu lại là một đứa nhỏ, sao có thể đánh thắng được bọn họ, ngay lúc ta ôm đầu chờ chết đột nhiên có một người đến, chỉ mấy chiêu liền đem đám người kia đánh cho hoa rơi nước chảy.”

Cư nhiên dám đánh Đoạn Tinh? Gia Cát hận nghiến răng, đau lòng đưa tay xoa xoa hắn.

“Lúc sau người đó hỏi ta có hối hận khi bắt tiểu thâu không, ta nói không hối hận, nghèo thì nghèo nhưng không thể làm thế. Rồi người đó hỏi ta có nguyện ý đi cùng hắn hay không, đi theo hắn thì thật quá tốt, ta không nói hai lời liền đi theo. Sau đó ta mới biết thì ra hắn là Thượng Thủy Hàn thành chủ của Thủy Hàn Thành, hắn đưa ta về làm tiểu tạp dịch phụ trách dọn dẹp võ trường, ta lúc không có chuyện gì làm liền lên xem bọn họ luyện võ rồi tìm nơi không có ai khoa tay múa chân. Năm ta mười một tuổi thành chủ mừng thọ thần cho đệ tử lên luận võ, ta nhất thời xúc động cũng đi lên, khởi điểm mọi người đều cười ta bất quá sau đó ta đều đánh thắng bọn họ.”

“Ấn, Đoạn Tinh lợi hại nhất!” Gia Cát gật đầu.

“Lúc ấy thiên hạ đệ tam Thiên Tinh lão nhân có mặt ở đó, sau khi nhìn thấy ta muốn thu ta làm đệ tử, thành chủ cho ta chọn lựa, ta muốn hảo hảo luyện võ nên đi theo ông. Năm ta mười sáu tuổi đã có thể đánh bại sư phụ, sư phụ lúc ấy thật cao hứng lôi kéo ta uống ba ngày ba đêm, sau đó xuất giang hồ đi ngao du xung quanh. Lúc ấy Thần Bảo chủ Vân Sát Bảo là bạn cũ của sư phụ hỏi ta có nguyện ý đến Vân Sát Bảo hay không, ta đáp ứng, còn chuyện sau này thì ngươi đều biết.”

Gia Cát khịt khịt ôm lấy Đoạn Tinh: “Vậy ngươi có đi tìm cha mẹ ngươi không?”

“Đã tìm, tìm rất nhiều lần nhưng thời điểm đó mọi người trong thôn chết hết, cha mẹ ta có lẽ đại khái cũng đã mất, nhiều năm như vậy ta tìm thế nào cũng không thấy.” Hai đầu chân mày Đoạn Tinh có chút nhăn nhọt mệt mỏi.

Gia Cát cọ cọ hắn, khuyên nhủ: “Nói không chừng ngày nào đó sẽ tìm được..... Cho nên ngươi bảo Thiên Nguyệt Lô điều tra tin tức đám ô quy kia, muốn báo thù thay người trong thôn?”

“Ấn.” Đoạn Tinh gật đầu: “Đã tìm lâu nhưng không tìm được, không biết lần này bọn họ sao lại đột nhiên đi tới Mạc Bắc, có khi nào là bị Gia Luật Thanh thu mua hay không?”

“Có khả năng, chiếu theo như vậy thì Gia Luật Thanh đã không kiềm chế được nữa, phụ tử bọn họ đã rạch ròi nhiều năm rồi.” Gia Cát trầm tư: “Chúng ta vẫn là về Vân Sát Bảo nhanh đi, nếu thật sự đánh nhau Hoàng đế và Gia Luật Thanh khẳng định đều đến Vân Sát Bảo, chúng ta về thương lượng một chút.”

“Ngô.....” Đoạn Tinh sờ sờ cằm: “Muốn ta đi nói cho cái người luôn đi theo chúng ta hay không, để y quay về truyền tin cho Hoàng đế? Tránh cho Hoa Thiên Lang đến lúc đó trở tay không kịp, liệu chết muốn chúng ta hỗ trợ.”

“Ân, ta đi nói với y.” Gia Cát do dự một chút, vẫn là gạt đầu đi ra ngoài, lại bị Đoạn Tinh một phen giữ chặt.

“Làm sao vậy?” Gia Cát nghi hoặc.

Đoạn Tinh cười cười, nói: “Ta đi, yên tâm đi.”

Đoạn Tinh ra ngoài Cẩm Đoạn Trang, phi thân nhảy lên một cái cây, giương mắt nhìn Lâm Hạo Phong đang dựa vào thân cây.

Lâm Hạo Phong nhìn hẩn không nói gì.

“Người tính cả đời như vậy với y?” Đoạn Tinh thản nhiên mở miệng.

Lâm Hạo Phong tiếp tục nhìn vào bên trong trang, nói: “Cùng người có quan hệ gì.”

“Y rất áy náy, cảm thấy có lỗi với người nhưng y lại sợ đối mặt với người, người có biết đi theo như vậy là làm cho y khó xử hay không.”

Lâm Hạo Phong thấy buồn cười, nói: “Ta bắt quá chỉ muốn đứng ở xa nhìn y mà thôi, như vậy cũng gọi khó xử?”

Đoạn Tinh lắc đầu, nói: “Người càng như vậy sẽ chỉ làm y càng trốn tránh người.”

Lâm Hạo Phong khoé mắt khiêu khích, nói: “Người mới sáng sớm đến đây là vì nói chuyện này với ta?”

“Gia Luật Thanh sắp phản, trở về nói cho Hoàng thượng một tiếng.” Đoạn Tinh lạnh lùng nói.

“Người muốn ta đi? Ta sẽ không buông tay Gia Cát.” Lâm Hạo Phong nắm tay.

Đoạn Tinh bật cười, nói: “Giang sơn là của Hoa Thiên Lang, người là bằng hữu y nghe được tin tức này nên nhanh chóng nói cho y. Mà điều đầu tiên người nghĩ đến cư nhiên là ta lấy cớ đuổi người đi. Tin ta đã nói cho người, muốn thông tri cho y hay không là chuyện của người. Về phần về kinh hay muốn tiếp tục theo chúng ta tới Vân Sát Bảo, tùy người.”

Lâm Hạo Phong sắc mặt ám trầm, nâng mắt nói: “Gia Cát là của ta, ta nhất định sẽ đem y cướp về.”

Đoạn Tinh nhìn y nói: “Người chỉ là muốn y cũng không phải thương y, trách không được y sợ người như vậy..... Ta đã nói như vậy người nếu còn muốn đi theo ta sẽ không phản đối, bắt quá người nếu dám làm chuyện gì khác, ta tuyệt đối sẽ không tha cho người.”

“Dựa vào cái gì? Bằng võ công đệ nhị thiên hạ người nghĩ ta không đánh lại người?” Lâm Hạo Phong cười lạnh.

Đoạn Tinh lắc đầu, xoay người nhảy xuống cây nói: “Bằng ta thương y.”

“Họ Đoàn, xem như người lợi hại, chờ lão tử trở về kinh thành, xong việc sẽ đến Vân Sát Bảo tìm người!” Lâm Hạo Phong hướng phía bóng lưng Đoạn Tinh hô to.

Đoạn Tinh cười cười, vào nhà đem Gia Cát ôm vào trong lòng.

“Y trở về chưa?” Gia Cát hỏi hẩn.

“Ân, bắt quá y nói sẽ không buông tay người.” Đoạn Tinh cúi xuống hôn đầu hẩn.

“Vậy làm sao bây giờ?” Gia Cát ưỡn oải: “Ta không muốn như vậy, trên đời này nhiều người như vậy y sao cứ thiếu tâm nhân như thế?”

Đoạn Tinh bật cười, nói: “Đúng, trên đời này nhiều người như vậy, thật không biết sao y lại xui xẻo, cố tình coi trọng người một tiểu vô tâm vô phế, người ta đi theo người lâu như vậy không làm người cảm động được kết quả còn bị nói thành thiếu tâm nhân.”

“Đi, ta đây đi tìm y, nói cho y biết ta bị cảm động thần hồn điên đảo, quyết định cả đời này đi theo y!” Gia Cát nghe vậy tức giận thở phì phì đi ra ngoài, lại bị Đoạn Tinh kéo một phen áp vào trên tường.

“Người làm gì!” Gia Cát trừng mắt: “Dù sao ta cũng tên vô tâm vô phế!”

Đoạn Tinh không nói gì cúi đầu hôn trụ y, rằng môi tương hồ gần bó triền miên.

Hồi lâu sau, Đoạn Tinh buông Gia Cát thở hổn hển ra, tay nhẹ nhàng xoa xoa môi thoảng sưng đỏ của y, cười nói: “Không tức giận?”

Gia Cát quẹt quẹt miệng, không nói lời nào.

Đoạn Tinh ôm y ngồi lên ghế, nhẹ nhàng cắn cắn lỗ tai y nói: “Sau khi về Vân Sát Bảo chúng ta thành thân được không?”

Gia Cát nhú mày: “Hai đại nam nhân thành thân cái gì?”

“Ai nói hai nam không thể thành thân.” Đoạn Tinh ôm chặt y: “Hơn nữa hiện tại toàn Vân Sát Bảo từ trên xuống dưới đều biết không có người ta tuyệt đối sống không nổi, người nếu sợ người khác nói nhàn thoại, ta sẽ cho Thiên Nguyệt Lâu đi phân tán tin tức, nói người và ta là tam sinh hữu duyên tình định kiếp này.....”

“Không cho nói!” Gia Cát đỏ mặt lấy tay bịt miệng hắn, lại bị Đoạn Tinh nắm lấy: “Thành thân được không?”

“..... Ân.” Gia Cát nghĩ nghĩ, cúi đầu đáp ứng.

Đoạn Tinh sững sốt, sau đó ôm Gia Cát xông ra ngoài.

“Uy, người thả ta xuống dưới, phát điên cái gì?” Gia Cát sốt ruột.

Đoạn Tinh cười to: “Về Vân Sát Bảo!”

Hai người một đường rong ruổi vài ngày sau thuận lợi đến Vân Sát Bảo, buổi tối mọi người vô cùng náo nhiệt chào đón bọn họ.

Thần Tử Việt cười tủm tỉm ôm cánh tay Gia Cát lắc a lắc: “Gia Cát người có khăn trương không?”

Gia Cát trừng mắt: “Tiểu gia ta tại sao phải khăn trương?”

“Không phải nói tân nương tử trước khi xuất giá đều khăn trương sao?” Thần Tử Việt nghi hoặc.

Gia Cát tặc mao, vỗ bàn rống: “Ai nói ta gả? Ta là thú hấn! Bằng không người hỏi hấn!”

Đoạn Tinh cười cười không nói gì.

“Nhưng là nhìn người thế nào cũng thấy giống như gả đi..... Đoạn Đoạn so với người cao hơn, khí lực so với người lớn hơn, võ công so với người càng tốt hơn.” Thần Tử Việt e sợ thiên hạ bất loạn.

“Nông cạn! Nhìn người sao có thể chỉ nhìn bên ngoài, ta không khăn trương! Hấn mới khăn trương!” Gia Cát trừng Thần Tử Việt.

Thần Tử Việt kéo Mộc Tiên Nhiên qua: “Nhiên Nhiên người trước kia chưa thấy quân sư, bây giờ người nhìn y và Đoạn Đoạn, thấy ai giống tân nương tử hơn?”

“A?” Mộc Tiên Nhiên vẻ mặt đưa đám, nhìn thấy Thần Tử Việt vẻ mặt chờ mong lại nhìn nhìn Đoạn Tinh cười tủm tỉm, rồi nhìn nhìn Gia Cát đang tức giận rống rống, nhắm mắt lại vẻ mặt bi tráng chỉ chỉ Gia Cát.

“Phốc.....” Dạ Lan San cười phun: “Gia Cát, đó là trách người động chút là gào to làm sao trấn được người.”

Gia Cát trừng mắt nhìn Mộc Tiên Nhiên, ngồi xuống thở phì phì. Đoạn Tinh ở phía dưới bàn vụng trộm cầm tay y xoa bóp, vẻ mặt cười xấu xa.

Gia Cát nổi giận — Minh nhìn qua hình như là có một chút khăn trương..... Nghĩ lại liếc mắt nhìn Đoạn Tinh một cái, thấy hắn một chút cũng không có dáng vẻ khăn trương, nên dùng bữa thì dùng bữa nên uống rượu thì uống rượu..... Càng nổi giận.....

“Đúng rồi Bảo chủ, chúng ta lần này cần giúp Hoàng đế hay không?” Đoạn Tinh hỏi.

Dạ Lan San gật đầu: “Giúp, nếu y đánh không lại Gia Luật Thanh chúng ta sẽ đi hỗ trợ. Dù sao Hoa Thiên Lang cũng xem như là Hoàng đế tốt, đăng cơ mấy năm nay dân chúng cũng sống yên ổn, phụ tử Gia Luật Thanh không phải thứ gì tốt.”

“Ân.” Gia Cát gật đầu: “Hoa Thiên Lang xác thực không tệ, nếu thật sự đánh cũng chỉ sợ Gia Luật Thanh không phải đối thủ của y.”

“Quần hai người bọn họ ép buộc như thế nào, đến trên đầu chúng ta rồi hãy nói, hiện tại chuyện trọng nhất ở Vân Sát Bảo chính là làm hỉ sự!” Dạ Lan San cười nói: “Bạch tử, việc này giao cho người.”

“Đương nhiên!” Bạch Nhượng Mạnh cười nói: “Ta sẽ thuê một cái hỉ bị* cho hai người!”

*chăn cưới

“Khụ khụ.....” Đoạn Tinh bị sắc: “Không cần đi?”

“Đương nhiên cần!” Bạch Nhượng Mạnh trừng mắt: “Rất may mắn đó! Ta hiện tại chuẩn bị thuê!”

Nhìn bóng dáng Bạch Nhượng Mạnh, vẻ mặt Đoạn Tinh hồng mắt.

“Đoạn Đoạn người thoa mỡ rồi đi!” Thần Tử Việt đẩy đẩy Đoạn Tinh: “Không phải chỉ là chăn sao, đặt ở tân phòng cũng không có ai thấy, không làm hỉ phục cho hai người đã mừng lắm rồi.....”

“Nhưng mà hôm trước Bạch tử thuê khăn tay cho ta, trên khăn còn có nửa cây kim dính ở trên.....” Mộc Tiên Nhiên sờ sờ ngực lòng còn sợ hãi, nghĩ rằng may mà trước khi lau mặt nhìn thấy, bằng không chắc mặt đã bị thủng thành lỗ.

Tất cả mọi người ở đây rung mình một cái, trong đầu hiện ra cảnh Đoạn Đoạn và Gia Cát đang chui trong chăn chuẩn bị ấy ấy thì bị chích một cái.....

=O=

Hảo đau nha....

27. Chương 27: Hỉ Yến

27, Hỉ yến

Mấy ngày nay, Vân Sát Bảo khắp nơi giăng đèn kết hoa đỏ au, tâm tình ai cũng rất tốt — Ngoại trừ Gia Cát.

“Bạch tử, Gia Cát gần đây hình như có cái gì đó không đúng.....” Thần Tử Việt ngồi ở cạnh giường nhìn Bạch Nhượng Mạnh thuê hỉ bị: “Y mấy ngày nay luôn耿耿 ngơ, lúc nói chuyện thường xuyên耿耿 người, còn trốn tránh Đoạn Đoạn.”

“Ân, mọi người đều nhìn ra.” Bạch Nhượng Mạnh cúi đầu cắn đứt sợi chỉ: “Y xấu hổ thôi.”

“Nhưng Đoạn Đoạn rất bình thường..... Sao hiện tại nhìn qua giống như Gia Cát mới là người muốn thành thân, Đoạn Đoạn một chút cảm giác đều không có.” Thần Tử Việt nhíu mày.

“Đó là bởi vì Đoạn Tinh da mặt dày!” Bạch Nhượng Mạnh tiện tay đem kim ghim trên chăn, quay đầu nói: “Tiểu Việt Việt, người tương lai cũng nên bắt chước hẩn da mặt dày một chút, như vậy mới không bị Bảo chủ khi dễ!”

“Tiểu Hắc mới không khi dễ ta!” Thần Tử Việt lắc đầu: “Vội lại, Đoạn Đoạn cũng đâu có khi dễ Gia Cát.”

Bạch Nhượng Mạnh thở dài: “Ngốc hài tử, chờ người sau khi cùng Bảo chủ thành thân sẽ biết y khi dễ người như thế nào!”

“Ai nói ta muốn thành thân cùng y!” Thần Tử Việt mặt đỏ.

“Nga, nguyên lai ngươi không thích Bảo chủ? Vậy thì được rồi, đợi tháng sau ta tìm vài mối đến cho Bảo chủ, lớn rồi cũng nên” Bạch Nhược Manh vẻ mặt nghiêm túc có chút dăm chiêu.

“Không cho!” Thần Tử Việt chống nạnh nổi bão: “Bạch tử ngươi khi dễ ta!”

“Khẩu thị tâm phi!” Bạch Nhược Manh buồn cười nhìn hắn, cúi đầu muốn tiếp tục thêu, đột nhiên nghi hoặc nói: “Di? Cây kim ta mới cắm ở đây đâu rồi, ta nhớ rõ ta cắm ở trên chân mà..... Quên đi, tìm cây khác.” Mở hộp kim ra nhìn, Bạch Nhược Manh lại nhíu mày: “Hôm qua hộp kim còn đầy, sao hôm nay hết nhanh như vậy, còn có ba cây.....”

“Tê.....” Thần Tử Việt nghe vậy hít một ngụm khí lạnh, quay đầu chạy ra ngoài — Vội vàng chạy đi nói cho Đoạn Đoạn, cái chân kia trăm ngàn lần không thể.....

“Đoạn Đoạn!” Thần Tử Việt vọt vào trong viện Đoạn Tinh, nhìn thấy Đoạn Tinh mặt xám mày tro ngồi ở bậc thang ngẩn người.

“Di? Đoạn Đoạn ngươi làm sao vậy?” Thần Tử Việt đi đến bên cạnh hắn ngồi xuống : “Sắp thành thân, không phải mỗi ngày nên cười toe toét sao?”

Đoạn Tinh quay đầu nhìn Thần Tử Việt, rầu rĩ mở miệng: “Gia Cát y mấy ngày nay luôn trốn tránh ta, có phải muốn đổi ý hay không?”

“Mới không phải, đó là do y khẩn trương!” Thần Tử Việt vỗ vỗ ngực.

“Ta tại sao không khẩn trương?” Đoạn Tinh nghi hoặc: “Cũng đâu phải chỉ có một mình y thành thân.”

“Bởi vì ngươi da mặt dày!” Thần Tử Việt thành thật nói.

.....

Đoạn Tinh câm nín.

“Đúng rồi Đoạn Đoạn.” Thần Tử Việt đẩy đẩy Đoạn Tinh: “Buổi sáng ta đi thì thấy Gia Cát ở tòa Trúc lâu sau núi, ngươi nhanh đi tìm y đi.”

Đoạn Tinh nghĩ nghĩ, đứng dậy đi về hướng sau núi.

Gia Cát mấy ngày nay vẫn tinh thần không yên, nhất là khi nghĩ tới mình sắp cùng với Đoạn Tinh thành thân mà bắt đầu lo lắng đủ thứ, nhìn thấy Đoạn Tinh đã muốn chạy, cho nên sáng sớm hôm nay bỏ chạy đến sau núi, nâng mắt lại nhìn thấy Đoạn Tinh đang đi tới phía này, hoảng hốt đứng lên cầm đầu chạy hướng khác.

“Uy!” Đoạn Tinh sốt ruột, phi thân lên ôm cổ y: “Ngươi chạy cái gì a!”

Gia Cát đuối lý, cúi đầu không nói gì.

Đoạn Tinh bắt đắc dĩ, ôm y đến ghế ngồi, nhỏ giọng hỏi: “Không muốn thành thân cùng ta?”

“Không phải.” Gia Cát méo miệng.

“Vậy ngươi mấy hôm nay làm sao vậy? Tinh thần luôn không yên.” Đoạn Tinh lấy tay thay y phủi y phục, khó hiểu nói.

“Ta không biết, chỉ cần nghĩ tới chúng ta sắp thành hôn đầu ta liền cảm thấy choáng váng, hô hấp không ổn, ngồi nằm cũng không được tự nhiên.” Gia Cát thành thành thật thật nói.

“A.....” Đoạn Tinh cười khê, người này sao lại khẩn trương thành như vậy, nghĩ nghĩ, Đoạn Tinh nhỏ giọng nói: “Ngươi thích ta đúng hay không? Ngươi cũng muốn cùng ta cả đời đúng hay không?”

“Ân.” Gia Cát gật đầu: “Trừ ngươi ra ta ai cũng không muốn!”

“Vậy không phải là được rồi sao.” Đoạn Tinh cười cười, chồm qua cọ cọ trán y: “Thành thân, chúng ta có thể ở cùng một chỗ cả đời, mặc kệ tương lai phát sinh chuyện gì chúng ta cũng sẽ không cần phải một mình đối mặt, như vậy không phải tốt lắm sao?”

Gia Cát ngấm lại, hình như là đạo lý này.

“Hơn nữa người có biết ta lúc nhỏ không có người thân.” Đoạn Tinh ánh mắt thê lương: “Thật vất vả mới có một gia đình, người còn trốn tránh ta.....”

“Không phải.” Thấy mình gợi lên chuyện thương tâm của Đoạn Tinh, Gia Cát áy náy vội vàng khuyên nhủ: “Ta không trốn tránh người, hơn nữa người cũng không phải không có người thân, người có Vân Sát Bảo, có Bảo chủ, có Tiểu Việt Việt, có Bạch tỷ, bây giờ còn có Mộc Tiên Nhiên và Lạc Cẩm bọn họ, mọi người đều rất quan tâm người.....”

“Chỉ có những người này? Còn ai nữa?” Đoạn Tinh buồn cười nhìn y.

Gia Cát cắn cắn môi, rốt cục hạ quyết tâm ngắt đầu nói: “Còn có ta! Ta không chạy, ta và người thành thân.”

“Vậy trở về? Hôm nay còn phải thử hỉ phục.” Đoạn Tinh nói.

“Bạch tỷ làm?” Gia Cát khẩn trương.

“Đương nhiên không phải.” Đoạn Tinh túm Gia Cát trở về: “Chờ Bạch tỷ làm xong ít nhất cũng phải sang năm, cái chần kia nàng có thể thuê đúng hạn là mừng lắm rồi.”

Ngày thành thân là vào buổi sáng, Thần Tử Việt mang theo các huynh đệ trong bảo vệ ra vội vào, Bạch Nhược Manh nhìn Thần Tử Việt cứ chạy tới chạy lui nhảy nhót, quay đầu nói với Dạ Lan San: “Bảo chủ, người xem mấy ngày nay Tiểu Việt Việt rất cao hứng, so với thành thân của mình còn để ý hơn.”

Dạ Lan San cười nói: “Đó là do Tiểu Việt luôn thích vào giúp vui, hưởng hồ hấn luôn luôn đem Đoạn Tinh và Gia Cát trở thành thân đại ca, nay nhìn thấy hai người thành thân đương nhiên là cao hứng.”

“Đúng rồi Bảo chủ.” Bạch Nhược Manh cười nói: “Người khi nào thì cũng đem Tiểu Việt Việt lấy về nhà.”

Dạ Lan San quần bách, nói: “Ách..... Chữ Hỉ dán phía trước hình như bị lệch..... Ta đi chỉnh một chút!”

Bạch Nhược Manh nhìn bóng dáng Dạ Lan San liên tục lắc đầu, nghĩ rằng Bảo chủ nếu có da mặt dày bằng một nửa của Đoạn Tinh thì tốt rồi.....

Giờ lành đã đến, chúng huynh đệ ở Vân Sát Bảo vui mừng ồn ào đốt pháo, Đoạn Tinh lôi kéo Gia Cát, hai hỉ phục tân lang đỏ thắm cùng bước tới hỉ đường. Bởi vì Đoạn Tinh luôn cảm thấy thành thân là chuyện nhà của mình, cùng người ngoài không có quan hệ gì nên cũng không có phát thiệp cưới ra ngoài, dù sao huynh đệ Vân Sát Bảo cũng rất nhiều, người trong nhà náo nhiệt so với gọi một đồng người ngoài không mặn không nhạt đến tốt hơn nhiều. Mọi người ở Vân Sát Bảo vốn đã biết Phó bảo chủ nhà mình và quân sư không bình thường, còn muốn xứng đôi với cô nương nào a, hiện tại nhìn thấy hai người bọn họ thành thân nhất thời có một loại cảm giác nước phù sa không chảy ngoài ruộng, rất thỏa mãn, một đám uống rượu một mảnh vui mừng.

“Muốn bá thiên địa hay không?” Thần Tử Việt hỏi Bạch Nhược Manh.

Bạch Nhược Manh buông tay: “Cao đường ai làm?”

“Không bá cao đường! Nhị bá bảo chủ!” Bên cạnh có huynh đệ sau khi nghe được ồn ào.

“Phốc.....” Đang uống rượu cao hứng Dạ Lan San nghe được mạnh mẽ phun ra, buông bát chạy ra ngoài: “Đừng a, hai người bọn họ bá ta? Nói đùa gì vậy!” Thở hổ hển chạy đến đại môn, quay đầu nhìn lại hỉ đường âm ỉ đến lợi hại, Dạ Lan San phối hợp cười ra tiếng, lại cảm thấy có người thân thủ hướng mình bổ tới theo bản năng nâng tay đỡ cổ tay lại cảm thấy bị chấn động, không khỏi trong lòng cả kinh — Công phu thật mạnh. Nâng mắt thì thấy một người bịt mặt, đội khăn trùm đầu chỉ có mắt lộ ra bên ngoài, nhìn không ra là ai. Không đợi Dạ Lan San mở miệng người nọ lại bắt đầu xuất chiêu với y, Dạ Lan San nhũn mảy ứng đối, nghĩ rằng đến đây phá chuyện? Xa xa mọi người đều nâng cốc chúc mừng không ai để ý đến bên này Dạ Lan San đang cùng người triền đầu, sau mấy chục chiêu trong lòng Dạ Lan San kinh ngạc — Công phu người này không tệ.

Đánh nửa ngày sau, người bịt mặt kia nhảy xuống đất tháo khăn trùm đầu ra, ha ha cười nói: “Tiểu tử, công phu không tệ!”

Dạ Lan San nhìn nhìn, là lão nhân râu bạc, nhìn qua mặt mày hồng hào tinh thần rất tốt, liền hỏi: “Các hạ là.....”

“Ta là sư phụ Đoạn Tinh, thằng nhãi con thành thân cũng không nói cho ta biết một tiếng!” Lão nhân hăm hừ.

“Người là Thiên Tinh lão nhân?” Dạ Lan San kinh hãi: “Đoạn Tinh lúc trước cũng nói phải báo cho người, phải người đã tìm nhưng người lại vô tung, không tìm được.”

Lão nhân không nói gì, đột nhiên hướng phía sau Dạ Lan San kêu lên: “Tiểu quỷ! Người làm gì thế?”

Dạ Lan San xoay người lại nhìn, lại cảm thấy phía sau một trận phong táo, trong lòng cả kinh — Trúng kế ! Vừa muốn khai chiêu, lại cảm thấy có người nhanh chóng vọt đến phía sau mình, đưa tay kẹp lấy ám khí kia.

“Tiểu Việt.....” Dạ Lan San xoay người trợn mắt há mồm, vừa rồi hắn làm sao tới đây được?

Thiên Tinh lão nhân ha ha cười nói: “Tiểu tử, người công phu không tệ nhưng tính cảnh giác kém một chút, nếu không có tiểu huynh đệ này và nếu ta vừa rồi ném là phi tiêu không phải đậu tương thì sợ là người sẽ mất mạng, thiên hạ đệ nhất cũng không phải chỉ có võ công tốt mà tâm nhãn cũng phải rộng hơn mới được!”

Dạ Lan San nhìn trong tay Thần Tử Việt, thật sự là một hạt đậu tương.

“Người là..... Thiên Tinh lão nhân?” Thần Tử Việt nhíu mày, vừa rồi Tiểu Hắc đã lâu không về, mình chạy đi tìm ai ngờ mới bước ra đã nhìn thấy lão nhân này ném ám khí vào Tiểu Hắc, lo lắng vọt lên lại cảm thấy lão nhân trước mắt này nhìn có chút quen mắt, giống như lúc trước từng đến tìm phụ thân.

“Tiểu Việt đã lớn như vậy ? Đến đến đến, lại đây cho ta xem xem!” Thiên Tinh lão nhân ha ha cười, lại xoa xoa bả vai Thần Tử Việt, hơi sưng sốt, ngẩng đầu nhìn hắn.

“Ta biết ta là võ học kỳ tài.” Thần Tử Việt vẻ mặt bất đắc dĩ vỗ vỗ lão nhân: “Cha ta cũng nói như vậy, đáng tiếc ta trước đây luyện công thiếu chút nữa chết, cha ta sợ cho nên mới để ta làm kỳ tài hoang phế.”

Lão nhân lắc đầu, cười nói: “Vậy thì thật đúng là đáng tiếc Tiểu quỷ kia đâu? Xú tiểu tử thành thân chuyện lớn như vậy cũng không nói cho ta biết!”

“Đi, ta đưa ngài đi uống rượu!” Thần Tử Việt cùng lão nhân câu kết làm bậy đi vào hỉ đường, quát: “Đoạn Đoạn, cao đường đến đây!” Bạn đang ?

“Sư phụ?” Đoạn Tinh mừng rỡ, chạy lại ôm lấy lão nhân: “Người sao lại đến đây!”

“Xú tiểu tử!” Lão nhân lấy tay vỗ Đoạn Tinh: “Ta đời này có mình người là đồ đệ, thành thân cư nhiên không nói cho ta biết?”

Đoạn Tinh vui vẻ ngoắc ngoắc Gia Cát: “Lại đây, giới thiệu sư phụ ta cho người!”

Gia Cát cười đi lại gọi một tiếng sư phụ. Thiên Tinh lão nhân đầu tiên là kinh ngạc, sau đó cười lớn vỗ vỗ Đoạn Tinh: “Hảo tiểu tử, người có gan!”

“Đương nhiên, đồ đệ người là người như thế nào!” Đoạn Tinh cũng cười theo, đưa Thiên Tinh lão nhân lên ngồi trước ghế, sau đó cung kính dập đầu, chân thành nói: “Sư phụ đối với ta ân trọng như núi, một lạy này người nhất định phải nhận.”

Thiên Tinh lão nhân vui vẻ cười ha ha, kéo Đoạn Tinh dậy nói: “Sư phụ còn có việc, chợt nghe được tin này nên đến đây xem, tiểu quỷ người là kỳ tài, có thể làm sư phụ người cũng là lão nhân ta có phúc.” Nói xong từ trong lòng lấy ra một cái bình đưa cho hắn: “Đây, hạ lễ!” Nói xong lắc mình nhảy ra ngoài.

Đoạn Tinh cười cười, nhìn nhìn cái bình trong tay, Gia Cát đi lên kinh hãi nói: “Sư phụ người đưa cho người thứ tốt, Phu Yếu Tán giải bách độc .”

Đoạn Tinh thấy y cao hứng, đem cái bình đưa cho y nói: “Vậy người bảo quản.”

“Ân.” Gia Cát gật đầu.

Nghe hai người bọn họ đối thoại, Thần Tử Việt vẻ mặt khinh bỉ thúc thúc Bạch Nhượng Mạnh, nói: “Bạch tử, ta phát hiện Đoạn Đoạn hảo chân chó.....” Nâng mắt vừa lúc nhìn thấy Dạ Lan San đi vào, Thần Tử Việt nhào tới ôm y nói: “Vừa rồi lão nhân kia cho Đoạn Đoạn một bảo bối, nhìn qua rất đáng giá, chúng ta đi lừa lại đây đi!”

Dạ Lan San cười khổ: “Người gần đây đã lấy không ít thứ tốt của Đoạn Tinh.”

“Cũng đúng.” Thần Tử Việt nghĩ nghĩ: “Cái kia để lại cho hắn đi.”

Đoạn Tinh và Gia Cát bị các huynh đệ kính một vòng rượu sau đều cảm thấy có chút chóng mặt, vì vậy Dạ Lan San đơn giản mang theo một đám người đẩy mạnh hai người bọn họ vào động phòng, còn mình tiếp tục trở lại hỉ đường cùng mọi người uống rượu chơi đoán số. Sau vài vòng, Bạch Nhượng Mạnh cũng có chút say, nhìn sắc trời dần tối, nên đi ra ngoài tựa vào cửa thổi gió đêm, không khỏi nhớ tới chuyện cũ nhiều năm trước. Đồng dạng cảnh tượng mọi người đều cao hứng như thế này..... Bạch Nhượng Mạnh lắc đầu cười cười, quay đầu trở về cầm lấy bình rượu lớn tiếng nói: “Uống! Uống không say không về!”

“Hảo!” Một đám người nhất tề đáp lại: “Nghe Bạch phó bảo chủ, ai còn tỉnh thì lá cháu của ta!”

Vân Sát Bảo đồng nhất vui mừng.

. : .

28. Chương 28: Động Phòng

Đoạn Tinh và Gia Cát bị mọi người ồn ào đẩy mạnh vào động phòng, sau đó hai người bắt đầu mất to trừng mắt nhỏ.

“Chúng ta kế tiếp..... là làm gì?” Gia Cát thật cẩn thận hỏi.

“Uống rượu giao bôi đi.” Đoạn Tinh cúi đầu nhìn trên bàn, nhưng trừ bỏ hai cây nến đỏ long phượng thì chỉ có một ít trà và điểm tâm, không có rượu a.....

“Nga.....” Gia Cát gật gật đầu, xoay người đi ra ngoài.

“Người làm gì?” Đoạn Tinh hoảng sợ, nhanh chóng chạy tới giữ chặt.

Gia Cát kỳ quái nhìn hắn, nói: “Là người nói muốn uống rượu giao bôi, ở đây lại không có chuẩn bị, ta đi ra ngoài lấy.”

“Không cần không cần!” Đoạn Tinh ôm y, nghĩ rằng trăm ngàn lần người đừng đi ra ngoài không thì lại bị lôi kéo uống rượu tiếp, nếu vậy ta đây còn phải chờ cho tới khi nào, cho nên mở miệng nói: “Không uống, vừa rồi cũng uống quá nhiều, chúng ta.....làm chuyện khác thay uống rượu cũng được!”

“Chuyện gì?” Gia Cát hỏi.

“Chuyện này.” Đoạn Tinh khoe miệng cong lên, cúi đầu hàm trụ đôi môi Gia Cát.

Gia Cát hơi kinh hãi, tuy rằng hai người lúc bình thường cũng thân mật như vậy, nhưng Đoạn Tinh luôn ôn ôn nhu nhu, hôm nay tựa hồ không giống những lần trước. Đôi môi có chút lạnh gắt gao hàm trụ y, đầu lưỡi trên chọc cọt sọt, tựa hồ có chút vội vàng đòi mình đáp lại, Gia Cát trong lúc nhất thời có chút khản trương, không tự chủ được muốn đẩy hắn ra, lại có chút không đành lòng làm Đoạn Tinh thất vọng, suy nghĩ một chút, Gia Cát vẫn là cẩn thận tiếp thêm can đảm cho mình, chủ động dựa sát vào thân thể hắn, lấy tay vòng qua cổ Đoạn Tinh, hé miệng nhẹ nhàng liếm đầu lưỡi hắn. Đoạn Tinh bị y trên chọc trong lòng ngứa ngáy, cho nên một tay tiếp tục ôm chặt Gia Cát, tay kia thì thuận thế đẩy vạt áo y ra, vói vào y phục y chậm rãi nhẹ nhàng vỗ về thân thể đơn bạc của y.

“Ngô.....” Gia Cát nhú mày muốn đẩy tay ra, Đoạn Tinh cảm nhận được y chống cự, liền vươn tay trái đem y ấn vào trên tường, tay phải tiếp tục không thành thật chạy loạn ở trên người Gia Cát, đôi môi càng thêm

kịch liệt đòi hỏi đối phương khiến Gia Cát ý loạn tình mê đầu óc trống rỗng. Thật vất vả mới được hắt buông ra, thở hổn hển trừng mắt nhìn thấy ánh mắt Đoạn Tinh nhìn mình có chút kỳ quái, Gia Cát nghi hoặc cúi đầu lại phát hiện không biết khi nào thì y phục đã bị hắt cởi ra ném xuống đất.

“Người.....!!” Gia Cát chỉ vào hắn, trong lòng một trận ảo não, đều là nam nhân, dựa vào cái gì luôn bị hắt khi dễ!

Đoạn Tinh cười, ôm Gia Cát đi đến bên giường.

“Người thả ta xuống, ta tự đi!” Gia Cát sốt ruột giãy dụa.

Đoạn Tinh không nói gì, thuận thế thả y trên chăn, tấm chăn đỏ au càng tôn thêm làn da trắng nõn của Gia Cát, hơn nữa thần sắc có chút khấn trương, Đoạn Tinh chỉ cảm thấy toàn thân một trận khô nóng, cúi người áp lên.

“A!!” Gia Cát kêu thảm thiết: “Đau!”

Đoạn Tinh nghi ngờ: “Đau? Nhưng ta cái gì cũng chưa có làm.....”

Gia Cát đẩy hắn: “Đứng lên! Chấn chấn!”

Đoạn Tinh cuống quýt ôm lấy Gia Cát, thấy sau lưng y có hai đốm máu đỏ, không khỏi nhíu mày: “Đây là cái phong tục gì?”

Gia Cát đỏ khốc đỏ cười, nói: “Bạch tử thêu chấn cưới, ám khí”

Đoạn Tinh bật cười, nâng tay cuộn chấn lại rồi bỏ vào trong tủ, sau đó cầm cái mới ra ngoài, nhìn lưng Gia Cát, đau lòng tiến lên liếm liếm, hỏi: “Còn đau hay không?”

Gia Cát trừng mắt: “Ta cũng không phải tiểu cô nương! Chỉ bị kim đâm một chút mà đau lâu như vậy!”

Đoạn Tinh không nói gì đẩy ngã Gia Cát sau đó lại áp lên cắn miệng y, trong lòng Gia Cát đột nhiên rất giận dữ, vì vậy dùng sức đẩy hắn ra xoay người ngồi trên người Đoạn Tinh — Dựa vào cái gì mỗi lần đều là hắn chủ động!!!

“Người muốn làm gì?” Đoạn Tinh cũng hoảng sợ, nghĩ rằng đang hôn nhẹ sao lại đột nhiên làm vẻ mặt oán niệm.

Gia Cát cắn răng không nói gì, nghĩ rằng ta cũng muốn làm người chủ động! Vì thế trông mèo vẽ hổ cũng lấy tay vạch vạt áo Đoạn Tinh ra, cuối xuống hôn ***g ngực màu mật của hắn, Đoạn Tinh nghĩ rằng ngu ngốc này là đang hôn hay là đang liếm đây, trên người bị y cọ cọ đến ngứa, lại cảm thấy nếu mình hiện tại cười ra tiếng nói không chừng sẽ phá hư không khí, chỉ đành phải cắn răng cố nhịn.

“Đi? Đoạn Đoạn người hình như thật khấn trương nga!” Gia Cát cảm thấy thân thể Đoạn Tinh giống như đang phát run, vì vậy ngừng lại, cảm thấy mình có phải hay không quá gấp gáp làm hắn sợ, cho nên cố gắng làm người am hiểu ý ghé vào trong ngực hắn lấy hay nâng mặt hắn: “Người không cần sợ, ta sẽ thật ôn nhu.”

Đoạn Tinh đỏ khốc đỏ cười, nghĩ rằng ta phát run là vì ta đang nhịn cười, ai bảo người như tiểu miêu liếm tới liếm lui ngứa đời mạng. Nhưng vẫn gật đầu nói: “Àn, ta không khấn trương, người tiếp tục.”

“Tiếp tục?” Gia Cát ngây ra một lúc, kế tiếp nên làm gì..... Lại không đành lòng làm cho Đoạn Đoạn thất vọng, thử nghĩ bất kể như thế nào cũng nên cởi y phục trước, thấy áo Đoạn Đoạn đã bị mình cởi xong, ánh mắt Gia Cát lại nhìn xuống dưới, dịch người xuống lấy tay tháo đai lưng Đoạn Tinh.

Đoạn Tinh hít một ngụm lãnh khí, cảm giác bàn tay lạnh lạnh của Gia Cát lưu luyến ở vùng bụng mình, bả vai nhỏ gầy teo, mông đặt ở trên đùi mình còn nhích tới nhích lui, suýt nữa không nhịn được đã sách súng khai hỏa.

“Đáng chết.” Đoạn Tinh âm thầm mắng một câu, xoay người mạnh mẽ đem Gia Cát áp dưới thân.

“Người làm gì!” Gia Cát đang nghiên cứu làm sao tháo được đai lưng phức tạp của Đoạn Tinh thì lại bị áp ở trên giường, nhất thời giật mình.

Đoạn Tinh không nói gì chỉ cúi đầu dọc theo ***g ngực trắng nõn của y hôn một đường, lưu lại một dấu vết màu đỏ.

“Đoạn Đoạn.....” Gia Cát có chút khấn trương.

Đoạn Tinh nghe được thanh âm Gia Cát khê run, cúi người hàm trụ đôi môi y, liếm láp khê cắn, Gia Cát nhắm mắt cẩn thận đáp lại, khiêu khích lẫn nhau, dây dưa lẫn nhau, bất khí bất lý.

Đoạn Tinh một bên hôn trụ Gia Cát, một bên tháo gỡ trói buộc trên người của nhau, lấy tay nhẹ nhàng cầm lấy dục vọng đã hơi ngắc đầu của y, chậm rãi khiêu khích.“Nha.....” Gia Cát mở mắt, có chút hoảng sợ nhìn Đoạn Tinh, Đoạn Tinh cười cười một tay ôm y ghé vào lỗ tai y nói nhỏ nỉ non, Gia Cát cảm giác được hơi nóng bên tai cảm thấy toàn thân tê dại, cả người thoát lực, cũng không tự chủ lấy tay ôm lấy thân thể Đoạn Tinh, miệng phát ra những tiếng rên rỉ đứt quãng. Đoạn Tinh nhìn hơi nước trong mắt y, đôi môi cắn chặt như chịu phải nhiều thống khổ, vì vậy một bên đau lòng đi lên liếm liếm cổ y, một bên tay tăng nhanh động tác hơn.

“Nha.....” Rốt cục, Gia Cát căng cứng người ôm chặt Đoạn Tinh, sau đó lại mềm nhũn buông ra, dựa vào trong lòng Đoạn Tinh nhìn dấu vết bạch trọc trên tay hắn, ngưỡng ngừng ngắc đầu.

Đoạn Tinh nhìn hai má tái nhợt thường ngày của Gia Cát nay lại bị *** nhiễm một tầng đỏ nhàn nhạt, ánh mắt mê ly, trên người y lại có những dấu hồng ngân loang lổ vừa rồi lưu lại. Cho nên hắn không kịp chờ nữa, tay nhẹ nhàng đặt y nằm xuống giường, còn hắn thì áp lên hôn cánh lưng trắng nõn của y. Tay ở dưới gối đầu sờ sờ, quả nhiên mò ra một cái hộp, Đoạn Tinh cười cười mở ra bôi một ít vào ngón trỏ, cẩn thận thay Gia Cát mở rộng.

“Nha! Cái gì vậy!” Gia Cát đang bị Đoạn Tinh làm cho ý loạn tình mê, lại đột nhiên cảm thấy nơi đó của mình bị một thứ lạnh lẽo chạm vào không khỏi cả người hồn phi phách tán, giãy dụa muốn chạy. Đoạn Tinh lấy tay đè y lại, nhỏ giọng an ủi:“Ngoan, đừng sợ.”

Nghe được sự an ủi trong thanh âm Đoạn Tinh, Gia Cát có chút đau lòng, do dự nhưng cũng không lộn xộn nữa, Đoạn Tinh sợ Gia Cát bị thương nên lại nhẹ nhàng bôi thuốc thay y chuẩn bị, thuốc mỡ kia có thành phần thúc tình, Gia Cát dần dần cảm thấy nơi đó ngứa ngứa, trên người cũng từ từ nóng lên, cho nên quay đầu liếc nhìn Đoạn Tinh, Đoạn Tinh bị ánh mắt mê mang đầy hơi nước nhìn mà dục hỏa công tâm, cúi người cho dục vọng sớm thăng đứng tiến nhập vào trong cơ thể Gia Cát.

“A!!” Gia Cát cắn răng, thân thể khê run, vừa mới bắt đầu tuy đau đớn như bị xé rách nhưng lại ẩn ẩn vui sướng làm cho y trong phút chốc hít thở không thông, tay nắm chặt sàng đan muốn để bản thân bình tĩnh một chút, lại cảm thấy hai tay Đoạn Tinh nhẹ nhàng xoa bàn tay đang nắm chặt của mình, ấm áp, an ủi, vì vậy quay đầu cười với hắn, lại ngoan ngoãn cố gắng làm cho bản thân thả lỏng một chút. Cảm nhận được Gia Cát ngầm đồng ý với mình, trong lòng Đoạn Tinh tràn đầy thương tiếc cùng cảm động, ôm chặt lấy y bắt đầu luật động thân thể, chỉ cảm thấy khoái cảm ừn ừ kéo đến, ôn nhu lưu luyến, một đêm vô miên.

Buổi sáng ngày hôm sau, Đoạn Tinh mở mắt nhìn Gia Cát nằm lì ở trên giường không khỏi bật cười. Tối hôm qua y bị mình gây sức ép rất nhiều lần, lúc mới bắt đầu còn thanh tỉnh, càng về sau thì càng mơ màng màng, cuối cùng ngay cả mình giúp y tắm rửa cũng không biết, chẳng qua là nhắm mắt lại tùy mình hành hạ. Đoạn Tinh lấy tay ôm y, liếm liếm hàng mi run rẩy của y, Gia Cát tỉnh tỉnh mê mê mở mắt nhìn Đoạn Tinh, nhớ tới chuyện tối ngày hôm qua vừa thẹn vừa giận, đẩy y ra muốn ngồi dậy lại cảm thấy thất lực mình một chút khí lực đều không có, mềm nhũn trở lại trong lòng Đoạn Tinh.

“Người sao vậy!” Đoạn Tinh kinh hãi.

Gia Cát phát hỏa, nghĩ rằng cũng là người làm hại, người cư nhiên còn giả bộ không biết, vì vậy tức giận trừng mắt nhìn hắn.

Đoạn Tinh thử nghĩ cũng hiểu được, vì vậy cười xấu xa:“Tối hôm qua ta lợi hại hay không?”

Gia Cát đẩy hắn:“Dâm tặc!!”

Đoạn Tinh cười:“Ân, ta chính là *** tặc, cho nên người sau này phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Gia Cát sắc mặt trắng bệch:“Không cần, sau này không cho chạm vào ta!”

“Tại sao?” Đoạn Tinh kinh hãi: “Người là không thoải mái hay là không có cảm giác? Nói ra ta sẽ sửa đổi!”

Gia Cát muốn khóc, lời như thế hẳn sao có thể nói trôi chảy như vậy.

“Tại sao tại sao.....” Thấy vành mắt Gia Cát đỏ, Đoạn Tinh sốt ruột luống cuống tay chân ôm lấy y.

Gia Cát cảm thấy thật buồn bực, đều là nam nhân tại sao mình luôn bị khi dễ, hiện tại ngay cả ngồi cũng không ngồi được, vì vậy đẩy Đoạn Tinh ra nghiêm mặt nói: “Tóm lại sau này không được làm!!!!”

“A?” Đoạn Tinh sốt ruột: “Như vậy ta sẽ ghen chết, người là đại phu người cũng biết!”

Gia Cát thử nghĩ, hình như là đối Đoạn Đoạn không tốt thật, cho nên yêu cầu rút xuống: “Vây..... ba tháng một lần!”

Đoạn Tinh mặt khổ qua: “Nhưng ta còn trẻ khí phương cương.....”

Gia Cát cắn răng: “Vây hai tháng!”

Đoạn Tinh tiếp tục tranh thủ phúc lợi: “Ta thích người như vậy, mỗi ngày nhìn người ở trước mặt ta lúc ăn lúc hiện, khó chịu.....”

Gia Cát tiếp tục nhượng bộ: “Vây một tháng!”

Đoạn Tinh không nói lời nào, cúi đầu ngồi ở trên giường rầu rĩ “Ân” một tiếng.

Gia Cát không đành lòng, chồm qua ôm lấy cánh tay hắn: “Vây nửa tháng, nửa tháng được không?”

Đoạn Tinh cố nhịn cười, đem y ôm vào trong lòng, đầu chôn vào cổ y cười trộm — Thân thân nhà mình sao có thể đáng yêu như vậy.....

“Người đừng khóc a!” Thấy Đoạn Tinh lại run run, Gia Cát hoảng sợ vội vàng ôm lại hắn: “Hảo hảo hảo, tùy người muốn lúc nào thì muốn, như vậy được rồi đi?” (==!! ...sao em dễ bị lừa vậy ...)

Đoạn Tinh ngắt lòng bàn tay của mình, nghĩ rằng trăm ngàn lần đừng cười ra a, cười ra liền xong đời, nhịn thật lâu rốt cục thành công thu nụ cười lại, nhẹ nhàng đặt Gia Cát lại trên giường rồi thay y đắp chăn, gọi nước ấm tới giúp y lau mặt, sau đó lại bưng cháo từ chút từng chút uy y.

Gia Cát đem qua quá mệt mỏi nên sau khi ăn xong được Đoạn Tinh hống ngủ thêm. Đoạn Tinh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của y ở trong chăn, nhịn không được cuối xuống hôn một cái, lại nhớ tới hành động ngốc hồ hồ lúc nãy của y Đoạn phở bảo chủ rốt cục không nhịn được, xoay người ra khỏi phòng chạy vội ra chỗ không người phía sau núi, cười đến thiên hôn địa ám.

Thần Tử Việt và Dạ Lan San nguyên bản đang ngồi ở trên cây nói chuyện phiếm, đột nhiên nhìn thấy Đoạn Tinh một đường vừa cười vừa chạy như bay lại đây, không khỏi há to miệng hai mặt nhìn nhau.....

“Đoạn Đoạn hẳn sẽ không cao hứng đến điên rồi đi?” Thần Tử Việt nhìn Đoạn Tinh trợn mắt hốc mồm.

Dạ Lan San nhìn sườn mặt Thần Tử Việt nuốt nước miếng, nghĩ thầm thành thân thật sự tốt như vậy sao? Nhìn Đoạn Tinh cao hứng thành như vậy, mình có phải hay không cũng nên cố gắng nhanh một chút đem Tiểu Việt Việt lấy về nhà.....

. : .

29. Chương 29: Xuất Chinh

29, Xuất chinh

Trong hoàng cung Thiên Lang quốc, Hoa Thiên Lang ngồi ở ngự thư phòng có chút dăm chiêu.

“Hoàng Thượng.” Lâm Hạo Dương đẩy đẩy y: “Tin vừa rồi đại ca thông báo, người có ý kiến gì không?”

Hoa Thiên Lang đứng lên nói: “Mạc Bắc dã tâm lớn, Phụ hoàng lúc tại vị vẫn luôn muốn tiến công cho bọn họ xem mặt mũi, lại thủy chung do do dự dự, mới bỏ lỡ thời cơ tốt nhất, lần này trăm nhất định phải cho bọn họ nhìn thấy!”

“Thay vì đợi bọn chúng xâm lược, không bằng chúng ta chủ động xuất binh, dù sao chúng ta cũng đã sớm chuẩn bị trận chiến này.” Lâm Hạo Dương cũng gật đầu, đi đến bên cạnh y nói: “Hoàng Thượng, ta muốn lập tức mang binh đi chinh chiến Mạc Bắc!”

Hoa Thiên Lang đáp ứng, nói: “Người là tướng quân tài giỏi nhất của trăm, đương nhiên là người đi. Mạc Bắc nhất định phải đánh, hơn nữa càng nhanh càng tốt, bất quá lần này không phải chỉ có một mình người đi.”

“Đương nhiên, trong quân đội có nhiều người mới thiếu kinh nghiệm..... Lần đánh Mạc Bắc này ta muốn đưa Phó tướng Ngô Uy theo, là nhân tài mới, chỉ là còn khuyết thiếu chút kinh nghiệm.” Lâm Hạo Dương chân thành nói.

Hoa Thiên Lang sờ sờ cằm, nói: “Ngô Uy..... Là nhi tử của Ngô Thị Lang đúng không? Không tệ, bất quá trừ bỏ hẳn còn có một người.”

“Ai?” Lâm Hạo Dương nhíu mày.

“Ta.” Hoa Thiên Lang nhìn ngoài cửa sổ, ánh mắt kiên định, nói: “Lần này trăm phải ngự giá thân chinh!”

“Cái gì?” Lâm Hạo Dương sợ hãi: “Việc này không được.”

“Có cái gì không được!” Hoa Thiên Lang quay đầu nhìn hẳn: “Việc trong triều có nhóm đại thần giúp trăm xem xét, phía nam phía bắc cũng không có uy hiếp gì quá lớn, mưa thuận gió hoà cũng không có thiên tai, trăm lần này cần tự tay làm thịt Tây Bắc Lang kia, xem như thỏa mãn nguyện vọng phụ hoàng!”

“Nhưng là.....” Lâm Hạo Dương còn muốn khuyên can, còn chưa nói xong đã bị Hoa Thiên Lang hung hăng ôm vào trong lòng: “Mỗi lần người vì trăm xuất chinh vào sinh ra tử..... Trăm cũng là nam nhân, cũng muốn vì giang sơn mình một lần chinh chiến sa trường, nếu ngay cả người cũng phản đối trăm, trăm còn lấy lý do gì để đi thuyết phục mấy lão nhân trong triều kia đây?”

Lâm Hạo Dương ngăn người, đưa tay ôm lấy Hoa Thiên Lang, trong lòng thở dài — Thôi, mình ở trên chiến trường cẩn thận bảo hộ y là được, vì thế rầu rĩ “Ân” một tiếng, xem như đáp ứng.

Ba ngày sau, giữa văn võ bá quan hô ba lần vạn tuế, Hoa Thiên Lang cưỡi chiến mã mang theo đại quân Thiên Lang chậm rãi từ Hoàng cung xuất phát, hoàng sắc chiến y dưới ánh mặt trời rạng rỡ sinh huy, mũi giày thêu móng vuốt bàn long, tuổi trẻ khí phách ánh mắt kiên định, kiêu ngạo, quanh thân đều là đế vương khí không thể kháng cự. Lâm Hạo Dương cưỡi ngựa đi phía sau y, ngân sắc chiến giáp hoà lẫn cùng cùng Hoa Thiên Lang, tay cầm trường kiếm, anh khí tung bay. Toàn dân chúng trong thành ở hai bên đường nhất tề quỳ xuống, bọn họ đưa mắt nhìn vị đế vương trẻ tuổi nhất của quốc gia từ trước tới nay và Chiến thần Thiên Lang cùng nhau chậm rãi rời khỏi Thịnh Kinh, bước trên con đường chinh chiến Tây Bắc.

Sách sử ghi lại trận chiến lớn này, danh tự của Hoa Thiên Lang và Lâm Hạo Dương bởi vì vậy mà trở thành thần thoại, nhóm sử quan phụ trách ghi lại dốc hết toàn lực nhân tính hóa cho trận chiến đó hơn một chút, song sự thật đích xác vẫn rất đẫm máu tàn khốc, và vô luận thế nào cũng không thể che giấu, bao nhiêu sinh mệnh vì chiến dịch kia mà thay đổi, la bàn vận mệnh lặng yên chuyển động, tình tượng bị máu tươi Mạc Bắc đã loạn, thăng trầm sai sót. Rất nhiều năm sau, người đã từng trải qua chiến dịch kia vẫn còn có thể nhớ lại một màn thảm thiết ấy, ở trận chiến cuối cùng liều chết, đao quang kiếm ảnh, người ngưỡng ngựa hí, chiến kỳ Thiên Lang tổn hại ở đại mạc tây bắc, gió mạnh phấp phới thê lương. Hoa Thiên Lang một tay chấp kiếm, phía sau là đại mạc rướm đậm màu đỏ tịch dương dài vô tận, không nói một lời đứng trên tường cao, cúi đầu xuống nhìn thần dân và lãnh thổ dưới chân, vẻ mặt uy nghiêm không ai sánh bằng.

Đại quân đi được nửa tháng, chỉ còn cách Cô Dương Vương thành Mạc Bắc mười ngày lộ trình, đến ngoại ô Lạc Thủy Trấn tạm thời dựng trại nghỉ ngơi, Hoa Thiên Lang và Lâm Hạo Dương đang ngồi ở trong đại trường xem bản đồ thì nhìn thấy Lâm Hạo Phong đi đến, sắc mặt âm trầm không nói một lời.

“Đại ca sao người lại tới đây?” Lâm Hạo Dương có chút giật mình đứng lên hỏi, ngày đó Lâm Hạo Phong tiến cung truyền xong khẩu tấn cho Hoa Thiên Lang liền vội vàng rời đi, sao hiện tại lại xuất hiện ở đây.

Lâm Hạo Phong không có trả lời vấn đề của hắn, chính là hướng Hoa Thiên Lang nói: “Hoàng Thượng, ta muốn đi theo người đánh Mạc Bắc.”

“Hảo!” Hoa Thiên Lang cũng không có hỏi nhiều, gật đầu đáp ứng: “Nhưng người không thể tùy hứng làm càn, như vậy đi, người đi theo Hạo Dương, nghe hắn điều phối.”

“Tạ Hoàng Thượng!” Lâm Hạo Phong nói xong liền quay đầu rời đi.

“Hoàng Thượng, người sao lại.....” Lâm Hạo Dương có chút khó hiểu.

Hoa Thiên Lang cười cười, kéo tay hắn qua: “Ngốc tử, có cái gì hay mà hỏi, còn nhìn không ra? Đánh mất Gia Cát nên trong lòng ghen ghét, muốn giết địch cho hả giận.”

Lâm Hạo Dương lắc đầu, nhẹ nhàng thở dài.

Lâm Hạo Phong ra khỏi đại trường, nhảy lên trên một thân cây ngồi nhìn Tây Bắc, ánh mắt thê lương đầy vẻ mỏi mệt, mình vài ngày trước tiến cung báo tin cho Hoa Thiên Lang xong liền ngày đêm kiên trì chạy tới Tây Bắc Vân Sát Bảo, lại ở khắp nơi ven đường nghe người ta truyền tin Phó bảo chủ Đoạn Tinh và Quân sư Gia Cát Thiên Duyên của Vân Sát Bảo thành thân, trong tửu lâu còn kể chuyện hai người họ ở bên nhau vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa — “Gia Cát tiên sinh cùng Đoạn phó bảo chủ đều không phải phạm nhân, chính là thiên thượng tinh tú hạ phàm, là tam sinh hữu duyên, ai ngờ khi đầu thai lại cố tình bị tiểu tiên quấy rối, thành ra đều là thân nam nhi.”

“Vậy làm sao bây giờ a?” Dưới có quần chúng ồn ào nói. Bọn đang ?

“Còn có thể làm sao? Ngọc Đế định việc đã đến nước này cũng chỉ có thể để cho hai người bọn họ trước trải qua kiếp này, kiếp sau lại tiếp tục tiền duyên. Đoạn phó bảo chủ khi còn nhỏ gia cảnh bần hàn, Gia Cát tiên sinh lại là thiếu gia nhà giàu, hai người chính là tám thước sào tre không gặp nhau. Nhưng Đoạn phó bảo chủ lại cố tình gặp được kỳ nhân, học được một thân võ nghệ cao cường được Thần lão bảo chủ coi trọng, tuổi còn trẻ đã thành nhị đương gia của Vân Sát Bảo. Gia Cát tiên sinh cũng là người vô tâm với quan vị triều đình, tuy bụng đầy kinh luân nhưng lại tỏ vẻ không cần công danh, khăng khăng một mực đến Vân Sát Bảo, muốn sống một cách tự tại! Đúng là duyên phận, dù đã định trước, cứ như vậy, hắc, hai người đời này liền gặp lại.”

“Sau đó thì sao?” Một khách nhân trong tửu lâu nghe đến cao hứng, thúc giục hắn kể tiếp.

“Sau đó dù có trái với thiên mệnh, ngọc đế nhìn thấy, a, nếu đời này có thể gặp lại, thì thế nào? Dương nhiên là thành thân! Liền cứ như vậy, Đoạn phó bảo chủ cùng Gia Cát tiên sinh hai người, tiếp tục đem duyên phận bị đứt đoạn này tiếp nối. Cái này gọi là mộng tam sinh hoa khai tịnh đế, trừ gian nguy vĩnh kết đồng tâm!”

Mọi người ở dưới đều cười vỗ tay, trong tửu lâu một mảnh ồn ào náo nhiệt, không ai phát hiện ở trong một góc tửu lâu, có người trong mắt đầy thống khổ, chiếc đĩa đã bị siết gãy làm đôi, máu tươi trên tay đầm đìa lại như trước không cảm thấy đau.....

Lúc này, ở trong Cô Dương Vương thành Mạc Bắc, Gia Luật Thanh quỳ một gối, từ trong tay Gia Luật Khuyết tiếp nhận ấn soái, xoay người kiên nghị bước ra khỏi đại điện.

Hai mươi năm chuẩn bị, rốt cục đã đợi được thời điểm chinh chiến, bản tính hiếu chiến là từ trong xương tủy nam nhi Mạc Bắc, bản thân có phiêu phì chiến mã cùng chiến sĩ mạnh mẽ, dựa vào cái gì lại phải khuất phục dưới chân Thiên Lang Quốc? Hàng năm đều phải lấy ra rượu ngon nhất cùng cô nương xinh đẹp nhất, còn có rất nhiều vàng bạc châu báu ngàn dặm xa xôi cung phụng cho Hoa Thiên Lang, chỉ để đổi lấy một câu tán thưởng?

Gia Luật Thanh là người mà trên đại mạc ai nghe danh đã phải sợ mất mật, thời điểm mười ba tuổi liền mang binh bình định những bộ lạc khác, gia tộc Gia Luật từ nay về sau nhất thống Mạc Bắc. Nhưng mà ngay tại lúc Gia Luật Thanh xoa tay vận sức chuẩn bị chờ phát động xuất binh chiến Thiên Lang Quốc thì phụ vương Gia Luật Khuyết lại thân phục sứ thần Thiên Lang Quốc, tiếp nhận phong hào tiên đế Thiên Lang Quốc cấp cho, mười lăm tuổi Gia Luật Thanh muốn rút kiếm giết cái tên cuồng vọng sứ thần kia lại bị Phụ vương phái thị vệ trói gô trên mặt đất.

Đội sứ thần kia đi rồi, Gia Luật Khuyết nhìn sắc mặt tái xanh của nhi tử giận dữ nói: “Người chỉ còn là một tiểu lang tử, chờ đi, chờ người chân chính trưởng thành Mạc Bắc Lang Vương, lại mang binh thay Phụ vương đòi lại khuất nhục hôm nay.”

Gia Luật Thanh tỉnh tỉnh mê mê, tựa hồ đã hiểu được ý tứ của Gia Luật Khuyết, từ đó về sau học được cách ẩn dấu sự sắc bén góc cạnh của mình. Năm y hai mươi tuổi, tiên đế Thiên Lang Quốc băng hà cả nước để tang, tân đế Hoa Thiên Lang kế vị chính là lúc vận nước không yên. Gia Luật Thanh nguyên bản muốn mang binh quét sạch Thiên Lang Quốc, lại cố tình lúc này thúc phụ không chịu thua kém bắt đầu khởi xướng nội loạn, bình định nội loạn xong bản thân nguyên khí tổn thương nặng nề cũng không còn lực xuôi nam chinh phạt. Không muốn trở mất mặt đi cơ hội, Gia Luật Thanh đang lúc lo âu lại nghe được tin Tây Nam có Phiên vương mưu phản, không khỏi cười lạnh — Xem ra không phải chỉ có mình có phần tâm tư này, suy nghĩ một chút đi đến Tây Nam, nghĩ trước tiên giúp bao cớ Tây Nam kia xuất binh diệt Thiên Lang, chờ bọn họ lưỡng bại câu thương thì sẽ ngư ông đắc lợi.

Lúc ấy hai mươi tuổi Gia Luật ngày đêm đuổi tới Tây Nam, bằng vào một thân võ nghệ cao cường gia nhập vào trong quân ngũ Tây Nam Vương. Lần đầu tiên dẫn quân xuất chiến Gia Luật Thanh thiếu chút nữa cười ra tiếng, tướng quân mà đối phương phái tới chính là một thanh niên trẻ tuổi nhìn thanh tú, cười bạch chiến mã, thân hình đơn bạc vẻ mặt đậm mạc, phía sau hắn là một đám binh sĩ thân cao thể tráng hình thành tiên minh đối lập, Gia Luật Thanh nghĩ rằng Hoa Thiên Lang này thật đúng là phế vật, tuyển tướng quân hay là tuyển ai mỹ nhân? Cho nên vẫy tay lập tức tấn công, lại không ngờ còn chưa tới hai mươi chiêu đã bị thiếu niên kia một kiếm đâm trúng, may mắn phó tướng liều chết mới có thể cứu mình một mạng, đây là trận chiến đầu tiên hắn thất bại từ lúc chào đời tới nay, chặt vật không chịu nổi lui về mới biết được người nọ chính là thiếu niên trẻ tuổi Chiến thần Lâm Hạo Dương trong truyền thuyết của Thiên Lang. Mười mấy trận chiến sau, Lâm Hạo Dương chỉ huy thiên quân vạn mã bình định từng tòa thành trì, mỗi khi nhìn thấy hắn cười bạch mã xông vào, không ngại không sợ, trên khuôn mặt tuổi trẻ lại luôn không có biểu tình gì nhưng trong mắt cũng là khoái ý khát máu.

Có một lần Gia Luật Thanh thật vất vả mới có thể đem hắn cô lập vào rừng Tây Nam, mai phục ba trăm người ý đồ bắt lấy hắn, lại không nghĩ rằng mình cùng hắn liều chết đấu mấy trăm hiệp sau vẫn bị hắn đào tẩu, chỉ để lại trong bụi cỏ một bạch sắc ngọc bội lúc đánh nhau vô ý làm rơi. Hình dạng đơn giản tua thanh sắc, phía trên có khắc một chữ “Dương” nho nhỏ, tự đó về sau, khối ngọc bội kia liền đeo trên bội đao của Mạc Bắc hoàng tử Gia Luật Thanh, cùng hắn Đông chinh Tây chiến, yên lặng chứng kiến Mạc Bắc Lang từng chút từng chút trưởng thành.

Lúc này đã là hoàng hôn trắng như tuyết, Gia Luật Thanh đứng ở trên đài cao nhìn sân tập vắng vẻ, nghĩ tới ngày mai mình sẽ mang theo quân đội cường hãn nhất Mạc Bắc xuất phát cùng Hoa Thiên Lang liều chết đánh cược một phen, từ nay về sau sau, mình sẽ là đế vương kiêu ngạo nhất thế gian này. Nghĩ đến dùng tư thái không thể kháng cự phủ lấp chúng sinh, huyết mạch toàn thân không khỏi sôi sục, dục vọng giết chóc từng chút hiện lên. Gia Luật Thanh nắm chặt khối ngọc bội trong tay, thời gian dài ma sát làm cho khối ngọc bội kia vô cùng ôn nhuận, chinh chiến nhiều năm, cái chuôi đao này không biết đã giết bao nhiêu người, vốn màu thanh sắc đã bị máu nhuộm thành màu đỏ sẫm, dù tẩy rửa như thế nào cũng không sạch, nhưng khối ngọc bội này vẫn trơn bóng như lúc ban đầu, thủy chung xanh trắng đậm mạc, giống như khuôn mặt người kia đã khắc sâu trong trí nhớ, vô luận năm tháng cọ rửa tẩy trừ như thế nào cũng không tan biến.

Gia Luật Thanh nhân thần dần yên nghỉ, nhìn về phía đông nam mở miệng nói: “Dương, ta nói rồi, người là của ta, lần này xuất chinh ta muốn dùng máu tướng sĩ quốc sở Thiên Lang để tẩy rửa sự kháng cự trong lòng người đối với ta, sau đó đạp lên thi cốt Hoa Thiên Lang đem người mang về Mạc Bắc!”

. . .

30. Chương 30: Huynh Đệ

30, Huynh đệ

Đại quân Thiên Lang Quốc hành quân đã được mấy ngày, buổi tối lúc ăn cơm Lâm Hạo Dương thấy Hoa Thiên Lang hình như có chút không yên lòng, vì vậy ngồi cạnh y hỏi :“Hoàng Thượng, chiếu theo tốc độ hiện tại ba ngày sau có thể đi ngang qua Vân Sát Bảo.....Người có muốn đến đó xem một chút hay không?”

Hoa Thiên Lang trầm tư một chút :“Người cảm thấy Vân Sát Bảo rốt cuộc là địch hay là bạn?”

Lâm Hạo Dương nghĩ nghĩ, nói: “Vân Sát Bảo tuy là giang hồ đệ nhất bang, nhưng những năm gần đây không có tham dự thế sự, lão Bảo chủ Thần Sơn lúc còn sống cũng là bằng hữu của một vài vị trọng thần trong triều, đương nhiên là trung thành với Thiên Lang. Tân Bảo chủ Dạ Lan San đương kim đệ nhất võ lâm trước đó còn giúp triều đình bắt được vài tội phạm quan trọng, nghe nói là người không màng danh lợi thích sống tự tại. Có phải là bạn hay không không thể nói rõ, nhưng khả năng làm địch thủ với chúng ta không lớn.”

Hoa Thiên Lang gật đầu :“Nói là nói như vậy, nhưng ta vẫn muốn đến Vân Sát Bảo một chuyến, chính mắt nhìn thấy bọn họ, đêm nay truyền lệnh xuống sáng mai mọi người cứ theo tốc độ bình thường mà đi, còn người và ta thì đi đến Vân Sát Bảo trước, lúc sau sẽ cùng đại quân hội hợp thẳng tiến Mạc Bắc!”

Rạng sáng ngày hôm sau, Hoa Thiên Lang liền cùng Lâm Hạo Dương cưỡi khoái mã một đường rong ruổi, vượt qua đại quân đi đến Vân Sát Bảo, nhìn đại môn cao ngất trước mắt cùng những tảng đá sắp xếp thành thành lũy uốn lượn thấp thoáng xa xa, Hoa Thiên Lang nói với Lâm Hạo Dương: “Đi nói với đại ca người, nếu đã đến đây thì cùng nhau vào thôi, đừng gây chuyện là được.”

Lâm Hạo Dương lắc đầu nhìn Lâm Hạo Phong phía sau, trong lòng có chút khó chịu, từ nhỏ đến lớn đại ca hẳn luôn là một người đã nói là làm, muốn gió được gió muốn mưa được mưa, đã sớm bị cả nhà chiều hư. Từ khi nào thì trên mặt đã xuất hiện vẻ mặt bi thương ẩn nhẫn như thế này, vì vậy thở dài quay đầu ngựa đi qua võ vai của y, nói:“Đại ca, nếu đã đến đây thì đi vào đi, cũng đến lúc kết thúc mọi chuyện. Giống như Lạc Cẩm nói, trời đất bao la sẽ luôn có người nguyện ý chờ người, lúc này đem chuyện xử lý rõ ràng rồi hãy nói.”

Lâm Hạo Phong mày nhíu thật sâu, yên lặng đi theo phía sau Hoa Thiên Lang.

Bên trong Vân Sát Bảo mọi người đang cơm trưa đột nhiên có thủ vệ chạy vào thông báo :“Bảo chủ, có vị công tử họ Hoàng cầu kiến, nói là đến cảm tạ Gia Cát tiên sinh lúc trước ở Thịnh Kinh điều trị cho cố nhân của y.”

Đoạn Tinh cười cười, quay đầu nói với Gia Cát:“Người đoán trúng rồi, thật đúng là đến đây.”

“Theo tin tức có được thì đại quân Hoa Thiên Lang mấy ngày nữa mới đến..... Xem ra Hoàng đế này tính cũng nôn nóng.” Dạ Lan San cười cười, quay đầu thấy Thần Tử Việt đang nhìn mình chớp mắt, nhìn cái miệng nhỏ ăn đến bóng lưỡng đầy dầu không khỏi vui vẻ, tay gấp thịt viên đút cho hắn:“Muốn đi theo ta nghênh đón Hoàng Thượng hay không?”

Thần Tử Việt gật đầu:“Ân, đương nhiên là muốn, mọi người cùng đi!”

Nhóm người Hoa Thiên Lang đang đứng chờ ở bên ngoài tường thành, chỉ thấy xa xa trên núi có sáu người đi xuống, đều tuổi trẻ khí vũ bất phàm, trong lòng không khỏi trầm than. Lúc trước nhìn thấy Gia Cát liền cảm thấy y có chút tiên phong đạo cốt, sau lại thêm một Đoạn Tinh không phải phàm phu tục tử, hiện tại nhìn thân hình những người khác lại cảm thấy quả thật là lợi hại, giang hồ đệ nhất bang này quả nhiên là danh bất hư truyền.

“Hoàng công tử.” Dạ Lan San tiến lên cùng mọi người ôm quyền nói:“Sao không thông báo trước, chúng ta tiếp đón chậm trễ .”

Hoa Thiên Lang cảm thấy mình cũng là một cao thủ, nhưng vừa nãy Dạ Lan San mở miệng nói chuyện y liền cảm nhận được nội lực người này rất kinh người, lại nhìn khuôn mặt tuấn lãng không kiêu ngạo không siểm nịnh của y, không khỏi thấy đáng tiếc. Người này nếu vào triều làm quan thì Thiên Lang Quốc xem

như đã nhặt được bảo vật. Vì thế cũng ôm quyền: “Dạ Bảo chủ quá khách khí, ta cũng chỉ là đi ngang qua nơi này, cảm tạ Gia Cát tiên sinh thuận tiện tìm Dạ Bảo chủ thương lượng một chút sự tình mà thôi.”

“Hoàng công tử, thỉnh.” Dạ Lan San đứng sang một bên, cùng Hoa Thiên Lang vào phòng nghị sự của Vân Sát Bảo, phát tay cho người đóng cửa phòng lại.

“Dạ Bảo chủ, nói vậy người cũng đã biết lần này trăm đến Vân Sát Bảo có mục đích gì đi?” Thấy Dạ Lan San cho hạ nhân lui xuống, Hoa Thiên Lang cũng không giấu diếm thân phận của mình nữa, đơn giản đi thẳng vào vấn đề.

“Đúng vậy, thỉnh Hoàng Thượng yên tâm, Vân Sát Bảo là thần dân của Thiên Lang quốc, quyết sẽ không cùng Gia Luật Thanh có liên quan gì.” Dạ Lan San cam đoan.

“Chỉ là không giúp đánh Mạc Bắc? Nếu trăm muốn Vân Sát Bảo đồng loạt phát binh hỗ trợ trăm san bằng nghịch tặc thì sao?” Hoa Thiên Lang nhìn thẳng Dạ Lan San.

Dạ Lan San cười nhẹ, không né không tránh đối diện cùng Hoa Thiên Lang: “Thần đã nói Vân Sát Bảo là thần dân Thiên Lang quốc, Hoàng Thượng muốn trưng binh*, thần đương nhiên không có khả năng kháng chỉ. Nhưng mọi người trong Vân Sát Bảo nhân dân đã quen, nếu muốn cho bọn họ đánh giặc, thì cũng phải để bọn họ học quân quy.”

*gọi nhập ngũ

Hoa Thiên Lang nghe vậy cười nói: “Trăm lần này dẫn theo năm mươi vạn đại quân, cũng không kém mấy vạn người của Bảo chủ..... Huống hồ Gia Cát tiên sinh lần trước diệu thủ hồi xuân cứu Tư Không Chiêu tướng quân, bằng hiểu biết của lão tướng quân đối với Tây Bắc cũng có thể chống đỡ thiên quân vạn mã. Đạo lý tri ân báo đáp trăm luôn biết. Ta hôm nay đến chính là muốn nói cho Dạ Bảo chủ, trăm sẽ không bắt buộc Vân Sát Bảo làm bất cứ chuyện gì, nhưng Dạ Bảo chủ nếu dám đối với Thiên Lang quốc xuất hiện ý nghĩ khác, trăm sẽ tự mình mang binh, san bằng toàn bộ Vân Sát Bảo!”

Dạ Lan San nhìn Hoa Thiên Lang trước mắt, nghĩ rằng người này nhìn qua quả là một đế vương có tài, cũng cao giọng nói: “Thỉnh Hoàng Thượng yên tâm, Vân Sát Bảo chí không ở triều đình, quả quyết sẽ không làm ra uy hiếp gì đối với vận mệnh quốc gia Thiên Lang.”

Hoa Thiên Lang gật đầu, bước lên vươn tay phải ra, Dạ Lan San cũng cười sảng khoái cùng y đập tay ăn thề, nếu như thay đổi, thiên địa không tha.

Sau khi đập tay mới thấy áp lực không khí vừa rồi lắng xuống, trong lòng Hoa Thiên Lang và Dạ Lan San đều có chút tiếc hận — Nếu không phải ngại thân phận của đối phương nói không chừng người trước mắt này có thể kết giao thành bằng hữu.

“Đúng rồi Hoàng Thượng.” Thần Tử Việt đột nhiên nói: “Quân đội của người đại khái ngày mai mới đến, không bằng trước ở lại Vân Sát Bảo? Buổi tối mời mọi người ăn dê nướng nguyên con!! Hương vị chắc chắn hoàn toàn khác trong cung! Hơn nữa Vân Sát Bảo còn có lễ vật tặng cho người!”

Nghe vậy, mọi người nghi hoặc nhìn về phía Thần Tử Việt — Người muốn đưa cái gì cho Hoàng đế?

Hoa Thiên Lang cũng nhìn Thần Tử Việt, thấy ánh mắt hắn nhìn mình là ánh mắt tươi cười đơn thuần, vì vậy gật đầu cười nói: “Hảo!”

Thần Tử Việt cũng cười: “Vậy sau khi ra ngoài chúng ta vẫn là gọi người là Hoàng công tử đi, miễn cho thân phận Hoàng Thượng bị phát hiện. Đúng rồi, nhị vị này xưng hô như thế nào?”

“Tại hạ Lâm Hạo Dương, vị này là đại ca của ta Lâm Hạo Phong.” Lâm Hạo Dương đáp, thuận tay kéo nhẹ Lâm Hạo Phong vẫn đang xanh mặt.

“Đều là Lâm công tử, lúc gọi thật khó phân biệt.” Thần Tử Việt nhún mày khó xử.

Lâm Hạo Dương bật cười — Vị tiểu thiếu gia của Vân Sát Bảo này nhìn qua thật giống một con thỏ nhỏ.

Dạ Lan San cười xoa xoa đầu Thần Tử Việt, đối Hoa Thiên Lang nói: “Hoàng Thượng, thần thuở nhỏ sống ở Tây Bắc đối với phong thổ ở đây có chút hiểu biết, không biết Hoàng Thượng có hứng thú nghe thần nói hay không, dân phong Tây Bắc bừa hãn không thể so với Thịnh Kinh, nên tránh được thì tránh sẽ tốt hơn.”

Hoa Thiên Lang gật đầu đáp ứng, cùng Dạ Lan San đi đến thư phòng.

Nhìn bọn họ đi rồi Mộc Tiên Nhiên mới nói: “Hoàng đế này và Lâm Hạo Dương xem như bình thường, bất quá cái tên Lâm Hạo Phong kia là xảy ra chuyện gì, lúc nào cũng trầm mặt?”

“Đúng vậy đúng vậy, giống như chúng ta thiếu tiền y.....” Thần Tử Việt liên tục gật đầu, quay đầu lại nghi hoặc hỏi: “Di, Gia Cát người sao sắc mặt khó coi như vậy?”

Gia Cát cười cười: “Ta hơi mệt, về phòng nghỉ ngơi một chút.”

Đoạn Tinh lo lắng nhìn y, nhắc chân đuổi theo.

Bạch Nhược Manh lắc đầu đẩy Thần Tử Việt một cái: “Bình thường người thông minh lắm mà, sao lần này lại nhìn không ra?”

Thần Tử Việt bĩu môi nói: “Ai nhìn không ra, cái tên mặt đen kia thích Gia Cát!”

“Cái gì?” Mộc Tiên Nhiên chấn động.

Thần Tử Việt khinh bỉ nhìn hắn một cái, nói: “Y ngay từ đầu đã nhìn chằm chằm Gia Cát không tha, còn ánh mắt Gia Cát thì luôn trốn tránh y, Đoạn Đoạn lại đứng trước người Gia Cát chắn cho y. Hiển nhiên chỉ có hai lý do, hoặc là y thích Gia Cát, hoặc là Gia Cát thiếu tiền y, người cảm thấy cái nào có khả năng lớn hơn?”

“Ách..... Cái trước.” Mộc Tiên Nhiên thành thật trả lời.

Thần Tử Việt cười vỗ vai của hắn: “Trẻ nhỏ dễ dạy.....”

Mộc Tiên Nhiên đỏ khốc đỏ cười.

“Gia Cát.” Bên trong phòng, Đoạn Tinh nhìn Gia Cát đứng trước giường ngẩn người, thật cẩn thận mở miệng: “Người lo lắng y?”

Gia Cát xoay người lại ôm lấy Đoạn Tinh, đem đầu chôn vào trong lòng hắn “Ân” một tiếng: “Ánh mắt y nhìn ta hôm nay..... Ta áy náy, trong lòng khó chịu.”

“Cũng không phải lỗi của người.” Đoạn Tinh nghe giọng Gia Cát rầu rĩ mà đau lòng, ôm y ngồi lên ghế nói: “Chúng ta đã thành thân, y chỉ là còn có chút luẩn quẩn trong lòng mà thôi.”

“Y là người tốt, nên có người thương lo cho y.” Gia Cát cau mày.

Đoạn Tinh cúi đầu hôn nhẹ y, nói: “Một thời gian sau, sẽ có người thích hợp xuất hiện..... Lấp đầy khoảng trống trong lòng y, lúc này ra chiến trường cùng Hoa Thiên Lang giết địch cho hả giận..... Đêm nay Tiểu Việt Việt mở tiệc mời bọn họ ăn dê nướng, nếu không ta tìm y nói chuyện?”

Gia Cát suy nghĩ, lắc đầu: “Ta tự mình đi, ta gây họa thì sẽ tự đi giải quyết.”

Đoạn Tinh gật đầu đáp ứng: “Cũng được, dù sao đi nữa cũng đừng làm khó bản thân.” Nói xong lấy tay xoa xoa mái tóc thẳng mượt của y, thấp giọng: “Người nhìn y rồi buồn, có biết nhìn người như vậy ta càng đau lòng hay không?”

Gia Cát sửng sốt, tay ôm Đoạn Tinh càng chặt.

Dạ Lan San và Hoa Thiên Lang ở trong thư phòng hàn huyên suốt bốn canh giờ, cho đến khi Thần Tử Việt chờ không nổi nữa đi lên gõ cửa thì bên trong mới giật mình phát giác, lúc này mặt trời sáng tỏ ban ngày đã xuống núi, thay bằng vầng trăng khê cong trên màn trời đêm.

Thần Tử Việt gõ cửa, liền nhìn thấy Hoa Thiên Lang và Dạ Lan San cười vui vẻ đi ra, Lâm Hạo Dương đi phía sau vẻ mặt cũng mỉm cười cùng Lâm Hạo Phong sắc mặt tái xanh như trước, trong lòng không khỏi nghi hoặc — Trò chuyện gì mà thành như vậy?

Mặc người khác nghĩ như thế nào, lúc này trong lòng Dạ Lan San và Hoa Thiên Lang đều có hận ý vì gặp nhau quá muộn. Dạ Lan San vốn cảm thấy người Hoàng gia đều rất khó kết giao, Hoa Thiên Lang này tuy là mình quân nhưng nhất định cũng giống như các hậu duệ quý tộc hoàng thất tự đại cao ngạo, lại không ngờ rằng y thế nhưng cùng người trong giang hồ không có gì khác nhau, làm người hào sảng không câu nệ

tiểu tiết. Hoa Thiên Lang trong lòng cũng âm thầm cao hứng, cứ tưởng rằng Vân Sát Bảo thâm căn cố đế có thể lực khổng lồ, khó tránh khỏi sẽ tạo thành uy hiếp đối với triều đình, lại không ngờ rằng người trong giang hồ như Dạ Lan San hoàn toàn không có ý nghĩ khinh thường người quan phủ, còn đề cử vài vị quan tốt địa phương lên. Hai người nguyên bản chỉ là đàm về quân sự dân phong, lúc sau lại bắt đầu trò chuyện nhàn sự uống rượu, càng nói càng thấy hợp ý.

“Tiểu Hắc Tiểu Hắc, người cùng Hoàng Thượng nói gì mà cao hứng như thế?” Thần Tử Việt nhìn không được vừa đi vừa hỏi.

Dạ Lan San cười, tay xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, nói: “Ta suy nghĩ, nếu y lần này chinh phạt Mạc Bắc thật sự gặp khó khăn ta nhất định sẽ đi cứu y!”

“Đó là đương nhiên, y là Hoàng đế nha.” Thần Tử Việt vẽ mặt đương nhiên.

Dạ Lan San lắc đầu, cười nói: “Lúc trước là vì y là Hoàng đế, hiện tại là vì huynh đệ.” ?

“Hmm?” Thần Tử Việt kinh ngạc, sao mới hàn huynh một chút mà có thêm một huynh đệ rồi?

Thanh âm hai người nói chuyện theo tiếng gió rơi vào tai Hoa Thiên Lang xa xa, không khỏi làm y cong khóe môi. Y lúc còn nhỏ cũng có huynh đệ, chỉ là sau khi lớn lên các chí thân huynh trưởng vì ngôi vị Hoàng đế mà không tiếc phái người giết chết mình, trong Hoàng cung khắp nơi là cạm bẫy làm cho bản thân cũng biến thành lạnh lùng. Đã sớm nhận định trừ bỏ Lâm Hạo Dương ra thì ai đối tốt với mình là đều có ý đồ, thói quen thiếp lập tầng tầng giáp xung quanh bản thân, đã quen để người khác ngắc đầu ngưỡng mộ, lúc này nghe được câu huynh đệ của Dạ Lan San trong lòng Hoa Thiên Lang không khỏi có chút ấm áp.

Đến sau núi, Thần Tử Việt chỉ vào lửa trại cao ngất trời kêu lên: “Lại đây lại đây, bao các người, có lộc ăn nha!”

Mọi người xung quanh cười tiến lên, uống rượu ăn thịt rất khoái hoạt.

Gia Cát nhìn Lâm Hạo Phong một mình đứng ở xa, khẽ thở dài, tùy tay cầm một vò Trúc Diệp Thanh ngon nhất đi lại phía y.

. . .

31. Chương 31: Lễ Vật

31, Lễ vật

Hôm nay, kể từ lúc Lâm Hạo Phong nhìn thấy Gia Cát thì ánh mắt chưa từng rời khỏi người y. Mấy ngày nay những gì mình tâm tâm niệm niệm đều là y, thật vất vả mới có thể gặp được lại phát hiện y ngay cả liếc mắt nhìn mình một cái cũng không nguyên ý, trong lòng nhất thời một trận chua xót. Lúc này thấy y cầm bình rượu đi về phía mình, Lâm Hạo Phong không khỏi lắc đầu tự giễu — Là muốn cùng mình hoàn toàn nhất đạo lương đạo sao?

“Lâm đại ca.” Gia Cát đi đến bên cạnh y ngồi xuống, nâng tay đưa cho y: “Đây là Trúc Diệp Thanh tốt nhất.”

Lâm Hạo Dương không nói gì, nhận lấy vò rượu phối hợp uống.

Nhìn y cái dạng này, trong lúc nhất thời Gia Cát không biết mình nên nói gì, đang lúc do dự đột nhiên nghe Lâm Hạo Phong rầu rĩ hỏi: “Hắn đối với người tốt lắm đi?”

“Ân, hắn đối với ta tốt lắm.” Gia Cát gật đầu, lại hỏi: “Người lần này muốn đi theo Hoàng Thượng chinh phạt Mạc Bắc sao?”

“Phải, dù sao cũng nhàn rồi không có gì làm, còn không bằng ra chiến trường giết giặc, ít nhất được thống khoái.” Lâm Hạo Phong ngắc đầu uống tiếp, cười nói: “Rượu ngon nhưng lại ít.”

Gia Cát nhận lấy vò rượu đặt lên, nói: “Dù vậy uống nhiều cũng không tốt, thân mình quan trọng hơn.”

Từ trong bóng đêm Lâm Hạo Dương quay đầu nhìn thẳng đôi mắt Gia Cát, không tự chủ được mở miệng hỏi: “Nếu không có hẳn, người có nguyện ý đi theo ta hay không?”

Gia Cát lắc đầu: “Không có nhiều giả thiết như vậy, chuyện nên thế nào thì chính là thế ấy..... Những ngày ta ở trong Hoàng cung người đối với ta rất tốt, ta rất cảm kích người, nhưng chuyện tình cảm không miễn cưỡng được. Ta và hẳn ở Vân Sát Bảo ngây người nhiều năm như vậy, luôn cãi nhau âm ỉ, lúc đầu còn thấy đối phương không vừa mắt. Nhưng sau đó mới phát hiện, một khi không có đối phương chúng ta ai cũng sống không nổi, người như vậy cả đời chỉ gặp một là đủ rồi. Tương lai người nhất định cũng sẽ tìm được một người thật lòng với người, đến lúc đó người sẽ hiểu được.”

Lâm Hạo Phong cười khổ: “Ta biết ta đối với người có chút quá mức, dọa đến người, đối với tính tình của người..... Thôi, bỏ đi. Buồn khổ trong lòng ta lưu trữ ra chiến trường giết giặc đi!”

Gia Cát ở trong lòng thở dài — Tính tình sao lại nóng nảy như vậy, ngấm lại từ trong lòng lấy ra một cái bình đưa cho y: “Đây là Thanh Đằng Lộ, dùng để chữa thương cầm máu, cho người, ra trận sẽ dùng đến.”

Lâm Hạo Phong nhận lấy cất vào trong lòng, đứng lên kéo Gia Cát đi về đồng lửa trại: “Đi, cùng mọi người ăn thịt!”

Gia Cát đi theo y đến bên cạnh đồng lửa, thì thấy Đoạn Tinh đang nhìn mình chằm chằm, nhớ tới cánh tay mình còn đang bị Lâm Hạo Phong nắm lấy, vì vậy muốn giãy ra, lại cảm thấy lực tay Lâm Hạo Phong nắm lấy mình càng ngày càng chặt, trong lòng không khỏi cả kinh, quay đầu nhìn y, phát giác y đang giương mắt nhìn Đoạn Tinh, trong đáy mắt lóe lên cảm xúc không rõ, mang theo ý tứ khiêu khích.

Gia Cát sốt ruột nhỏ giọng nói: “Người buông tay!”

Lâm Hạo Phong không nói gì tiếp tục nắm tay y đối diện cùng Đoạn Tinh.

Đoạn Tinh thấy vẻ mặt Gia Cát lo lắng, ném chén rượu trong tay bước lại, thấy Lâm Hạo Phong siết chặt cánh tay Gia Cát sắc mặt không khỏi tối sầm: “Buông tay!”

Lâm Hạo Phong hừ lạnh một tiếng, không có ý tứ buông ra.

Đoạn Tinh nhú mày, nhắc cổ tay Lâm Hạo Phong đang siết chặt cánh tay Gia Cát lên vận nội lực, Lâm Hạo Phong chỉ cảm thấy cánh tay phải nhất thời tê rần, không tự chủ được buông tay Gia Cát ra, trong lòng cả kinh — Nội lực Đoạn Tinh hơn mình không chỉ gấp ba lần.

Đoạn Tinh không đếm xỉa tới y, nắm cổ tay Gia Cát lật tay áo lên nhìn nhìn, trên cổ tay trắng muốt đã bị niết thành xanh tím, bên cạnh còn có một mảng lớn đỏ đỏ. Đoạn Tinh âm trầm muốn phát tác, lại bị Gia Cát giữ chặt nhỏ giọng nói: “Đoạn Đoạn, ta không sao, người trăm ngàn lần đừng xúc động.”

Đoạn Tinh cúi đầu nhìn Gia Cát, thấy trong mắt y đầy vẻ khấn trương như đang khấn cầu mình, không khỏi đau lòng. Khoác lấy bờ vai y quay về, nghĩ đến chuyện gì đó lại đứng lại, quay đầu nói với Lâm Hạo Phong phía sau: “Đối lại là ta, mặc kệ là xuất phát từ ý nghĩ gì, cũng sẽ không hạ thủ nặng với y như vậy..... Tương lai người sẽ hiểu.”

Lâm Hạo Phong nhắm mắt thở dài, lòng tràn đầy khổ sở, bản thân thích Gia Cát không phải là nên thương tiếc y sao? Tại sao chỉ vì khiêu khích Đoạn Tinh mà lại hạ thủ không có chừng mực như vậy.....

Đoạn Tinh một đường kéo Gia Cát về phòng, cầm rượu thuốc nhẹ nhàng thay y xoa bóp vết bầm trên cổ tay.

“Ta không sao” Gia Cát thấy Đoạn Tinh sắc mặt không tốt, thật cẩn thận khuyên nhủ.

“Như vậy mà coi như không có việc gì? Nếu ta đến chậm một chút nữa cánh tay chẳng phải bị y niết đứt sao!” Đoạn Tinh lòng đầy lửa giận, giọng cũng cao hơn.

“Y chỉ là tâm tình không tốt, không có ác ý.” Gia Cát cúi đầu.

Đoạn Tinh thấy thế khẽ thở dài, chỉnh lại y phục cho y, nhìn mắt y chân thành nói: “Không phải lỗi của người, người không cần gánh lấy hậu quả. Mấy ngày nay y thương tâm thống khổ, người liền áy náy khó chịu theo, nếu y thương tâm cả đời người chẳng lẽ cả đời đau lòng theo?”

“Không phải.” Gia Cát sốt ruột: “Đoạn Đoạn ta không có..... Người đừng nghĩ nhiều.”

Đoạn Tinh đem y ôm vào trong lòng, thở dài: “Người sao lại không hiểu, ta không phải nghĩ nhiều, mà ta đau lòng người, mỗi lần người nhắc tới y đều mất hứng..... Chúng ta khuyên cũng đã khuyên, về sau sẽ không thấy có lỗi với y, vui vẻ lại, được không?”

Gia Cát gật đầu, ngẩng đầu hỏi: “Chúng ta còn cần ra sau núi nữa không?”

“Không cần.” Đoạn Tinh lắc đầu: “Có Bảo chủ cùng Tiểu Việt Việt bọn họ là đủ rồi, chúng ta đi cũng không có việc gì làm. Buổi tối người ăn ít như vậy, muốn ta đến trừ phòng gọi người làm cho người chút gì hay không?”

“Ta không đói bụng.” Gia Cát lắc đầu, dựa vào trên người Đoạn Tinh, tay vòng qua cổ hấn cọ cọ, ngẩng đầu hôn hấn: “Đoạn Đoạn, ôm ta lên giường.”

“Hmm?” Đoạn Tinh buồn cười, xoay người ôm lấy y ngã vào trên giường: “Người có biết người đang câu dẫn ta hay không?”

“Àn.” Gia Cát gật đầu: “Muốn hay không?”

Đoạn Tinh lấy tay cởi bỏ vạt áo y, cúi đầu hôn lên: “Chính người phóng hỏa..... Lát nữa không cho nói không muốn!”

Gia Cát cắn cắn môi, chủ động lấy tay cởi y phục Đoạn Tinh, nhướn người lên hôn trán hấn.

Đoạn Tinh có chút kinh hãi, vật nhỏ hôm nay sao lại chủ động như vậy?

Gia Cát nhìn ra hấn đang nghi ngờ, ôm hấn thấp giọng nói: “Ta thích người, ta nguyện ý làm bất cứ chuyện gì cho người, ta không muốn bất cứ ai đến phá chúng ta.”

Đoạn Tinh lắc đầu cười khẽ, tiện tay buông mạn giường xuống cúi người áp lên.

Gia Cát tay ôm cổ hấn, nhiệt tình đáp lại đòi hỏi của hấn, hoàn toàn dâng thân thể của mình cho hấn vui vẻ.

Bên trong phòng đầy tiếng thở gấp, xuân sắc khôn cùng.

Phía sau núi bên cạnh lửa trại, Dạ Lan San và Hoa Thiên Lang uống rượu trò chuyện vui vẻ, Thần Tử Việt đột nhiên đi đến kéo kéo Hoa Thiên Lang: “Lại đây lại đây thân cho người bảo bối!”

“Cái gì vậy?” Dạ Lan San sau khi nghe được cũng ngưỡng cổ qua nhìn.

Thần Tử Việt bắt mắt nhìn y: “Cũng không phải cho người, không được xem! Đi, Hoàng công tử, chúng ta qua bên kia!” Nói xong liền lôi Hoa Thiên Lang đến chỗ không người.

Dạ Lan San buồn bực lại không dám đi qua, chỉ nhìn thấy xa xa Thần Tử Việt từ trong lòng lấy ra một vật giao cho Hoa Thiên Lang, không thấy rõ là vật gì.

Hoa Thiên Lang nhận lấy, vừa mở ra nhìn thì cả kinh: “Địa mạch đồ Mạc Bắc?”

“Àn.” Thần Tử Việt gật đầu: “Lúc trước cha thần tình cờ có được nó, hiện tại người đi đánh Mạc Bắc, sẽ hữu dụng.”

Hoa Thiên Lang nhìn tấm bản đồ vẽ rất tinh tế, các nơi như núi non sông ngòi thành trấn thôn xóm thậm chí mạch nước ngầm cũng được đánh dấu rõ ràng, không khỏi mừng rỡ: “Không nghĩ tới..... Đây chỉ là hữu dụng, mà là rất hữu dụng!”

Thần Tử Việt cũng cười cười, tay vỗ vỗ bả vai y nói: “Tiểu Hắc nói người là Hoàng đế tốt, chúng ta chờ ngày người đánh giặc khôi hoàn trở về lại đến Vân Sát Bảo uống rượu!”

Hoa Thiên Lang có chút kinh ngạc: “Người không sợ ta?”

“Ách.....” “Thần Tử Việt cảm thấy mình vừa rồi hình như có chút thất lễ — Người ta dù gì cũng là Hoàng đế sao có thể tùy tiện vô loạn..... Vì thế ngượng ngùng cười cười: “Hoàng Thượng thứ tội, thần tẩn mạn* đã quen”

*vô kỷ luật

Hoa Thiên Lang lắc đầu, nói: “Đừng gọi ta Hoàng Thượng, ta khó khăn mới có bằng hữu..... Ta năm nay sắp hai mươi sáu, gọi ta đại ca thế nào??”

“A??” Thần Tử Việt cả kinh, chợt cười gật đầu: “Ân, đại ca!”

Hoa Thiên Lang cười cười, cũng không biết vì sao nhìn vào đôi mắt trung thực lại tình nghịch không nhiễm chút bụi trần của thiếu niên này rất có hảo cảm, lúc này thấy hắn gọi mình một tiếng đại ca trong lòng cũng không khỏi cao hứng lên, đem địa đồ cất vào trong tay áo rồi đi theo Thần Tử Việt về phía mọi người.

“Có chuyện gì cao hứng như thế?” Dạ Lan San thấy hai người nói cười vui vẻ, trong lòng không khỏi chua lên.

Thần Tử Việt ôm cánh tay Hoa Thiên Lang cáo mượn oai hùm: “Ta có đại ca Về sau các người còn khi dễ ta, ta sẽ tìm ta đại ca!!”

Mọi người ở đây tròn mắt há mồm — Tiểu Việt Việt tìm núi dựa thật tốt.....

Ăn xong thịt dê xong, thấy sắc trời đã không còn sớm, vì vậy Dạ Lan San liền tự mình đưa đoàn người Hoa Thiên Lang đến một tiểu viện, cố ý chọn thêm vài hạ nhân có năng lực rồi cáo lui.

Hoa Thiên Lang vào phòng cười với Lâm Hạo Dương: “Lần này đến Vân Sát Bảo quả thật rất đúng.”

Lâm Hạo Dương thay y rót nước cũng cười nói: “Hoàng Thượng đồng tình với bách tính, bách tính tự nhiên cũng sẽ ủng hộ Hoàng Thượng. Chỉ là lần này đối với Vân Sát Bảo không có đề phòng gì, không giống tính tình của người.”

Hoa Thiên Lang cười cười, từ trong tay hắn nhận lấy ly trà: “Cho dù tâm địa sắt đá cũng sẽ có lúc muốn tin tưởng người khác, lần này ta tin vào trực giác của mình, Vân Sát Bảo là nơi mà ai nấy cũng có năng lực. Huống hồ dựa vào thực lực của ta, nếu Vân Sát Bảo thật sự hai lòng, ta cũng có thể khống chế được.”

Lâm Hạo Dương gật đầu, nói: “Ta tin người.”

“Bên đại ca người thế nào?” Hoa Thiên Lang hỏi.

Lâm Hạo Dương thở dài: “Không biết, chỉ sợ là còn chưa bỏ xuống được, tính tình của đại ca ta biết, không chiếm được nhưng sẽ vẫn nhớ tới.”

“Đại ca người cũng là một người si tình, đáng tiếc không đúng lúc.” Hoa Thiên Lang lắc đầu, nghĩ lại lại vuốt tay nắm lấy Lâm Hạo Dương: “May mà trong lòng người còn có ta, nếu không không biết có bao nhiêu khổ.”

Lâm Hạo Dương quần bách, lại không nhẫn tâm đẩy y ra.

“Hạo Dương.” Hoa Thiên Lang lấy tay nâng cằm hắn chân thành nói: “Chờ san bằng Mạc Bắc xong, chúng ta thành thân được không? Ta muốn người làm Hoàng hậu của ta!”

Lâm Hạo Dương dở khóc dở cười lắc đầu: “Ta là nam sao có thể làm Hoàng hậu?”

“Vậy người làm Hoàng đế, chúng ta hai người đều làm Hoàng đế!” Hoa Thiên Lang không thuận theo không buông tha.

“Lời này sao có thể nói lung tung!” Lâm Hạo Dương hoảng sợ: “Canh giờ không còn sớm, Hoàng Thượng nhanh nghỉ ngơi đi.”

“Dương.....” Hoa Thiên Lang đưa tay giữ chặt hắn: “Người rốt cuộc không bỏ xuống được cái gì?”

Lâm Hạo Dương ngăn người, chủ động đi qua hôn cổ y: “Không có gì, người đừng nghĩ nhiều..... Trước nghỉ ngơi đi, đánh giấc xong rồi nói sau.”

Hoa Thiên Lang thở dài, gật đầu nhìn hần rồi đi, trong lòng có chút mất mát.

Dạ Lan San đưa Hoa Thiên Lang đến tiểu viện xong lúc trở về trầm mặc không nói một lời, Bạch Nhược Manh và Mộc Tiên Nhiên thấy tình thế không ổn liền lấy cớ chạy trước.

“Không tượng nghĩa a!” Thần Tử Việt trong lòng cảm giận, quay đầu nhìn Dạ Lan San, thật cẩn thận nói: “Tiểu Hắc.....”

Dạ Lan San không nói gì, “Hừ” một tiếng.

“Tiểu Hắc ngươi đừng giận.....” Thần Tử Việt đáng thương hề hề.

“Ngươi lén lút đưa vậy gì cho y, còn không cho ta biết là cái gì!” Dạ Lan San khó có khi trừng mắt với Thần Tử Việt.

“Cái kia là phụ thân để lại, nói là chỉ có thể đưa cho Hoàng đế, mà ngươi lại không muốn làm Hoàng đế!” Thần Tử Việt vẻ mặt ủy khuất.

Dạ Lan San nghĩ nghĩ — Là di mệnh nghĩa phụ sao? Nếu vậy tất nhiên không thể sinh khí rồi: “Sao ngươi không nói sớm?”

Thần Tử Việt càng ủy khuất: “Ngươi cũng không để ý tới ta.....”

Dạ Lan San thầm mắng chính mình đầu heo, Tiểu Việt Việt sao có khả năng quải cánh tay ra ngoài, vì vậy vội vàng ôm lấy hần: “Là ta không đúng, thật xin lỗi thật xin lỗi.”

Thần Tử Việt ở trong lòng y cụng cụng đầu, nhỏ giọng nói: “Tiểu Hắc ta mệt.”

Dạ Lan San nghe vậy ngồi xổm trước người hần: “Đến, ta công ngươi về.”

Thần Tử Việt nhếch miệng cười, ngoan ngoãn ghé vào trên lưng Dạ Lan San: “Tiểu Hắc ngươi còn nhớ khi còn nhỏ ngươi thường công ta không?”

Dạ Lan San bị hơi thở của hần thổi trúng cổ ngựa ngựa, cười với hần: “Nhớ rõ, ngươi lúc còn nhỏ rất thấp bé, lại gầy, thường xuyên lười đi lại, ánh mắt lúc nào cũng trông mong nhìn ta.”

“Tiểu Hắc ta lúc còn nhỏ có phải thường xuyên khi dễ ngươi hay không?” Thần Tử Việt nghiêng đầu hỏi.

Dạ Lan San lắc đầu: “Ta thích bị ngươi khi dễ, trước đây luyện công rất mệt, may mà có ngươi cùng ta.”

Thần Tử Việt cười meo meo, không nhắc lại nữa, ngoan ngoãn ghé vào trên lưng Dạ Lan San ngủ.

Bóng đêm trầm lắng, trong Vân Sát Bảo một mảnh im lặng hài hòa.

. : .

32. Chương 32: Độc Dược

32, Độc dược

Sáng sớm ngày hôm sau, Hoa Thiên Lang và đoàn người rời khỏi Vân Sát Bảo, một đường hội hợp cùng đại quân.

“Hoàng Thượng, tướng quân!” Hai người vừa đến nơi đóng quân liền nhìn thấy phó tướng quân Ngô Uy thần sắc lo âu đứng trước trưởng, thấy hai người trở về liền vội vàng nghênh đón: “Vừa nhận được tin tức của thám tử, trước đó vài ngày Gia Luật Thanh mang theo quân xuất phát từ Cô Dương Vương thành, hôm qua đã đến Ngọc Quan Thành, Thành chủ Lý Túc..... Mở cửa thành theo giặc.”

“Cái gì?” Hoa Thiên Lang giận dữ: “Sao lại thế này?”

“Ngọc Quan Thành thành chủ Lý Túc là gian tế Mạc Bắc, nguyên danh là Gia Luật Tề, là bào đệ Gia Luật Thanh, trà trộn vào Thiên Lang quốc ta suốt hai mươi năm.” Ngô Uy đáp: “Hoàng Thượng, Ngọc Quan Thành là biên cảnh trọng trấn vùng Tây Bắc, Gia Luật Thanh sau khi tiến vào đã dẫn quân bước vào quốc thổ Thiên Lang, chiến mã Mạc Bắc lại phiêu phì thể kiện, theo tốc độ này mười hôm sau có thể tới Phong Thành.”

Hoa Thiên Lang vung tay đi vào đại trường, trong lòng phiền não, còn chưa khai chiến đã bại một trận, vô luận là đối với Thiên Lang quốc hay là chính mình mà nói, đều là một sỉ nhục rất lớn. Lý Túc, người này y có chút ẩn tượng, nguyên bản là một thủ vệ Ngọc Quan Thành, sau đó có một lần Mạc Bắc đến xâm phạm, là hắn một thân một mình đánh lui hơn một ngàn nhân mã, y cảm thấy đây là một nhân tài nên xuống chỉ phong cho hắn làm Thành chủ. Ngấm lại mình cư nhiên tự tay đem trọng trấn biên cảnh giao cho gian tế Mạc Bắc, ánh mắt Hoa Thiên Lang trầm xuống, cảm thấy trong lòng sắp phát hỏa tới nơi.

“Hoàng Thượng.” Lâm Hạo Dương thấy y như vậy tiến vào khuyên nhủ: “Việc đã đến nước này, việc cấp bách là bàn bạc chiến lược kế tiếp, người lừa ta gạt vốn là chuyện thường trong binh gia, Hoàng Thượng không cần tự trách như vậy.”

Hoa Thiên Lang nắm tay, thoáng bình phục tâm tình của mình sau đó cất cao giọng: “Truyền lệnh xuống, đại quân tạm dừng tiến quân, cắm trại tại chỗ chờ mệnh lệnh.”

“Vâng!” Phó tướng Ngô Uy lĩnh mệnh đi xuống, thông tri các bộ phận khác tại chỗ chờ lệnh.

Lâm Hạo Dương tiến lên mở bản đồ quân sự: “Phong Thành không có bao nhiêu binh mã, căn bản không đủ để đối kháng đại quân Gia Luật Thanh, khoảng cách của chúng ta đến Phong Thành ít nhất còn mười lăm ngày lộ trình, vốn nghĩ rằng Ngọc Quan Thành có thể bám trụ Gia Luật Thanh mười ngày. Hiện tại xem ra chúng ta cần nghĩ biện pháp khác.”

Hoa Thiên Lang nhìn bản đồ quân sự nhíu mày, cảm thấy có chút không đúng.

“Hoàng Thượng.” Thấy Hoa Thiên Lang ngần ngừ, Lâm Hạo Dương đẩy đẩy y, nói: “Tuy chúng ta đến Phong Thành muộn hơn Gia Luật Thanh, nhưng cũng không phải không có biện pháp, chúng ta có thể theo bên cạnh bọc đánh qua, sau đó.....”

“Hạo Dương!” Hoa Thiên Lang đột nhiên cắt lời hắn, chỉ vào bản đồ nói: “Lộ tuyến chúng ta hành quân tại sao phải đi vòng qua một mảnh không lớn như vậy, khối đất trống này là cái gì, tại sao không có đánh dấu? Nếu chúng ta từ đây đi xuyên qua, nhiều nhất bốn ngày là có thể đến!”

“Không được.” Lâm Hạo Dương lắc đầu: “Nơi đó có Phong Sa Dịch*, người đi vào tám chín phần mười sẽ lạc đường, lúc trước lão tướng quân Tư Không Chiêu đã nói trăm ngàn lần không thể tiến vào.”

*Phong sa : bão cát

“Phong Sa Dịch?” Hoa Thiên Lang nhíu mày.

“Tương truyền là bát quái trận, bên trong thường xuyên có lốc xoáy cuốn cát vàng đầy trời, một khi đi vào sẽ như ruồi bọ không đầu, không di chuyển được.” Lâm Hạo Dương giải thích: “Bởi vì chỉ có thể vào không thể ra nên Phong Sa Dịch bị dân chúng gọi là Quỷ Thành.”

Hoa Thiên Lang suy nghĩ, từ trong lòng lấy tám bản đồ Thần Tử Việt cho đem ra so sánh, lại phát hiện trên tám bản đồ vùng Phong Sa Dịch được vẽ một đường màu đỏ uốn lượn, tiến thẳng vào Phong Thành.

“Hoàng Thượng, đây là.....?” Lâm Hạo Dương trợn mắt há hốc mồm.

“Tử Việt cho ta.” Hoa Thiên Lang nhìn Lâm Hạo Dương, nói: “Có dám đánh cược một lần hay không?”

“Lấy mạng năm mươi vạn đại quân đi đánh cược? Ta không dám!” Lâm Hạo Dương lắc đầu: “Tuy ta cũng tin tưởng Văn Sát Bảo đối với Hoàng Thượng tuyệt không có nhị tâm, nhưng chuyện này ta sẽ không làm.”

Hoa Thiên Lang cười lắc đầu, nói: “Người cho là trăm lỗ măng như vậy sao..... Không phải lấy năm mươi vạn quân đi đánh cược, mà trước phái người mang một ngàn binh mã dò đường, xem có thể đi ra ngoài hay không rồi trở về báo cáo, nếu thật sự có thể, chúng ta ít nhất ba ngày có thể đuổi kịp Gia Luật Thanh. Còn nếu không được, chúng ta tệ nhất là mất Phong Thành.”

Lâm Hạo Dương suy tư một chút, gật đầu nói: “Cũng được, ta hiện tại sẽ đi chọn một ngàn binh mã tiến vào dò đường, trong vòng hai ngày hẳn là có kết quả, trước tiên để đại quân ở đây cắm trại tạm thời đi.”

Hoa Thiên Lang gật đầu, có chút dăm chiêu cúi đầu nhìn tấm bản đồ kia.

Trong Vân Sát Bảo, mọi người đang chuẩn bị ăn cơm trưa, trái chờ phải chờ chính là chờ mãi không thấy Đoạn Tinh và Gia Cát.

Bạch Nhược Manh nhíu mày, nói: “Hai người này làm gì vậy?”

“Không cần chờ, ăn trước đi.” Dạ Lan San thấy Thần Tử Việt nuốt nước miếng nhìn chằm chằm đồ ăn, liền gấp thức ăn cho hắn: “Đến Tiểu Việt, món này ngon lắm, nếm thử xem.”

“Ăn.” Thần Tử Việt vui vẻ ăn một ngụm: “Ăn ngon, người cũng ăn!”

“Hảo ngọt ngào nha hảo ngọt ngào!” Bạch Nhược Manh lắc đầu: “Bình thường thấy Gia Cát và Đoạn Tinh dính với nhau đủ buồn bực, hiện tại ngay cả.....” Còn chưa dứt lời, liền cảm thấy Mộc Tiên Nhiên bên cạnh kéo mình một cái, ngẩng đầu thì thấy Đoạn Tinh một mình ỉu rù đi vào.

“Làm sao vậy? Cãi nhau với Gia Cát?” Thần Tử Việt hỏi.

Đoạn Tinh rầu rĩ gật đầu, lại lắc đầu: “Không phải cãi nhau, là ta chọc y sinh khí.”

“Tại sao, Gia Cát gần đây không phải đối với ngươi rất tốt sao?” Dạ Lan San không nghĩ ra, hai người này mấy ngày nay hận không thể từng giây từng phút dính vào nhau, sao có thể cãi nhau?

Trong lòng Đoạn Tinh cũng buồn bực lắm nha, do mấy hôm nay Gia Cát đối với mình ngàn trăm ý thuận cho nên nhất thời đắc ý vênh váo, buổi sáng thấy bộ dáng Gia Cát ở được phòng luyện được, vẻ mặt im lặng chuyên chú, đột nhiên liền nóng người kéo y trở về phòng hung hăng khi dễ một chút, kết quả làm hại một đồng được y nấu, lúc Gia Cát nhìn thấy một đồng được liệu cháy sém liền phát hỏa không thèm quay đầu lại.....

“Tiểu Hắc hỏi ngươi kìa, làm gì mà chọc Gia Cát sinh khí? Y tốt như vậy, nhất định là ngươi không đúng!” Thần Tử Việt đẩy đẩy Đoạn Tinh: “Nhanh đi giải thích!”

Đoạn Tinh vẻ mặt bất đắc dĩ: “Ta hại hắn luyện được hỏng rồi..... Nghe nói được liệu đó rất quý giá gọi là gì cái gì Xa..... Y lần này rất giận.....”

“A? Đoạn Đoạn ngươi xong rồi xong rồi.” Thần Tử Việt liên tục lắc đầu: “Sẽ không phải là Tuyết Xa đi? Thứ đó là trăm năm khó gặp, mang cả núi vàng cũng chưa chắc mua được.”

“Chính là Tuyết Xa.....” Đoạn Tinh hoàn toàn há hốc mồm, trăm năm khó gặp..... Vậy Gia Cát sẽ phát hỏa tới khi nào?

Những người khác vẻ mặt thông cảm nhìn hắn — Ai cũng biết Gia Cát là được si.....

“Quên đi quên đi, giúp ngươi một phen!” Dạ Lan San thật sự chịu không được vẻ mặt tuyệt vọng của hắn, xoay người bước đi, chốc lát sau cầm một gói giấy đưa cho Đoạn Tinh: “Không phải là được luyện hỏng rồi sao, dù giận cũng không thể có lại, ngươi đem thứ này cho y, dỗ y vui vẻ!”

“Đây là cái gì?” Đoạn Tinh cầm gói giấy mở ra để sát vào ngửi ngửi, nghi hoặc nói: “Sao nhiều lớp như vậy, cũng không có hương vị gì? Thuốc bổ?”

“Độc được.” Dạ Lan San một bên ăn canh một bên mặt không đổi sắc nói.

“A?” Những người khác đầu tiên là sửng sốt, sau đó đều buông đũa.

Thần Tử Việt vẻ mặt khẩn trương giữ chặt tay Dạ Lan San: “Đừng ăn!”

Đoạn Tinh thật buồn bực, nghĩ rằng đáng vẻ ta vừa rồi cùng cậu có gì khác nhau.....

“Bảo chủ, ngươi ở đâu có độc được này?” Bạch Nhược Manh khẩn trương hỏi.

Dạ Lan San cười cười nói: “Lần trước lúc giết Hoàng Thiên Sở, ta thấy Gia Luật Thanh đưa cho hắn một gói độc được, để Hoàng Thiên Sở tìm cơ hội thả vào trong đồ ăn Lâm Hạo Dương. Lâm Hạo Dương là Chiến

thần Thiên Lang, Gia Luật Thanh chính miệng thừa nhận sợ hấn đến chết, tìm độc được tất nhiên là kỳ độc, Gia Cát không phải thích lắm sao, ta lúc ấy quay lại lấy sau lại quên đưa cho y, vừa lúc người cầm đi giải thích.”

Đoạn Tinh nghe vậy vui vẻ cầm gói giấy đi ra ngoài, nghĩ rằng có cái này Gia Cát khẳng định sẽ không sinh khí nữa, nói không chừng lúc cao hứng còn có thể chủ động yêu thương nhưng nhớ, càng nghĩ càng cao hứng, tìm Đoạn phó bảo chủ dần dần đập nhanh.

“Tiểu Hắc ta cũng phải đi!” Thần Tử Việt buông dưa chạy theo.

“Người đi làm gì?” Dạ Lan San dờ khóc dờ cười đi theo sau kéo hấn: “Chuyện nhà người ta người chạy tới xem nào nhiệt làm gì?”

“Lén xem một chút đi.” Thần Tử Việt tiếp tục chạy.

Dạ Lan San bắt đầu đi đuổi theo.

Mộc Tiên Nhiên và Bạch Nhược Manh yên lặng nhìn nhau một cái, cúi đầu tiếp tục ăn cơm —— Nghĩ thâm tình yêu quả nhiên luôn làm mọi người mù quáng.....

Đoạn Tinh chạy đến trước cửa Gia Cát, nâng tay gõ cửa: “Gia Cát, ta có bảo bối cho người!”

Cửa không phản ứng.

Đoạn Tinh tiếp tục gõ: “Cam đoan người sẽ thích, rất hiếm thấy, được rất lợi hại!” Nguồn :

Cửa hé mở, Gia Cát mặt bình tĩnh bước ra: “Được gì?”

Đoạn Tinh ở trong lòng hít một ngụm khí lạnh —— Không được rồi, thân thân nhà mình lúc tức giận so với bình thường càng đẹp mắt hơn, dục vọng nảy sinh khiến toàn thân hấn nhất thời một trận khô nóng, cảm thấy miệng đắng lưỡi khô. Bản thân cũng không khỏi sốc, thật sự là cầm thú a cầm thú, sao vừa thấy thấy Gia Cát đã có phản ứng.....!! Đoạn Tinh tự nhéo lòng bàn tay mình —— Trong lòng mặc niệm nhịn xuống nha, người trăm ngàn phải nhịn xuống, người là đến giải thích, người con mẹ nó là tới giải thích đó nha!!

“Người làm sao vậy?” Gia Cát thấy Đoạn Tinh vẻ mặt kỳ quái, dò hỏi.

“Ta là đến giải thích!” Đoạn Tinh bắt buộc bản thân không nhào tới ôm y, đưa cho Gia Cát gói giấy kia: “Buổi sáng ta hại được của người bị hỏng, dùng thứ này bồi thường cho người!”

Gia Cát nghi hoặc nhận lấy, mở ra —— Bột phấn màu đỏ nhạt, hình như là.....

“Họ Đoàn người cút ra ngoài cho ta!!!” Chờ nhớ được thứ này là cái gì xong, sắc mặt Gia Cát xanh mét, hung hăng trừng hấn quay đầu đi về phòng: “Đừng bao giờ xuất hiện ở trước mặt ta nữa!”

“A?” Đoạn Tinh há hốc mồm, cuống quýt đi lên giữ chặt y.

Dạ Lan San và Thần Tử Việt vốn đang trốn trong góc cười tủm tỉm chuẩn bị xem nào nhiệt cũng bị hoảng theo, cứ nghĩ rằng Gia Cát sẽ cảm động chủ động nhào tới, nhưng sao lại tương phản lớn như vậy? Vì thế cũng nhanh chóng chạy tới hỗ trợ kéo Gia Cát lại.

“Gia Cát Gia Cát, người không thích thì thôi đừng giận Đoạn Đoạn. Được đó là do Tiểu Hắc đưa cho Đoạn Đoạn để hấn đưa cho người, người muốn giận thì giận Tiểu Hắc, Đoạn Đoạn thật sự muốn xin lỗi người!” Thần Tử Việt nói thay Đoạn Tinh.

Gia Cát nghi hoặc nhìn Dạ Lan San, nói: “Bảo chủ sao lại có thứ này?”

“Lần trước Gia Luật Thanh đưa cho Hoàng Thiên Sở, bảo hấn tìm cơ hội độc chết Lâm Hạo Dương kết quả bị ta thuận tay cầm đi.” Dạ Lan San thành thành thật thật thừa nhận.

Gia Cát nghe vậy lắc đầu: “Gia Luật Thanh cũng không phải là muốn độc chết Lâm Hạo Dương, không thể tưởng tượng được hấn còn có tâm tư này” Nói xong cảm thấy tay Đoạn Tinh đang nắm mình càng ngày càng nóng, lại thấy sắc mặt hấn ửng hồng, không khỏi chấn động: “Người đã ăn được này?”

Đoạn Tinh cảm thấy cảnh vật trước mắt dần dần mơ hồ, máu toàn thân tựa như dồn về một chỗ, trong lòng giống như có con mèo cào cào khó chịu, lúc này nghe Gia Cát hỏi hần chống tinh thần đáp: “Không, vừa rồi có ngủi một chút.”

Gia Cát vừa tức vừa vội: “Người có đầu óc hay không, Xuân Tiêu Tán người cũng dám ngủi?”

Xuân Tiêu Tán? Cái tên này..... Dạ Lan San và Thần Tử Việt hai mặt nhìn nhau — Gặp rắc rối rồi.....

Gia Cát thấy Đoạn Tinh hô hấp càng ngày càng dồn dập, lòng bàn tay đã bị hần nắm ra máu, không khỏi lắc đầu thở dài, kéo hần vào phòng.

“Tiểu Hắc.....” Thần Tử Việt cọ cọ Dạ Lan San: “Làm sao bây giờ? Người hại Đoạn Đoạn rồi Người phải phụ trách !!”

Dạ Lan San dở khóc dở cười, suy nghĩ nửa ngày thì ra Gia Luật Thanh đối với Lâm Hạo Dương có loại tâm tư này..... Nghĩ một chút lời Thần Tử Việt trở về — Việt Việt nhà mình còn nhỏ nha, trăm ngàn lần không thể để hần nghe được thứ không nên nghe.....

Hồi lâu sau, Đoạn Tinh hỗn loạn mở mắt, cảm thấy toàn thân đều khó chịu, cố gắng nhớ lại hình như mình lúc ban ngày..... Hoảng hốt vội vàng vạch chăn ra xem, nhất thời hoảng sợ — Gia Cát thấp thỏm nằm trên giường, mắt nhắm nghiền, trên lưng đầy hôn ngân loang lổ, trên giường khắp nơi đều là dấu vết trắng hồng hỗn loạn, không khỏi vạn phần ảo não, thầm mắng chính mình hôn đầu, kiểu này có lẽ cả đời Gia Cát sẽ không để ý mình nữa. Nhìn sắc mặt y tái nhợt Đoạn Tinh đau lòng, vội vàng gọi nước tới nhẹ nhàng giúp y tắm rửa lau thân thể, lại thay chăn đệm sạch sẽ, rồi thật cẩn thận ôm y lên giường. Sau đó im lặng ngồi ở bên giường nhìn y.

Buổi sáng ngày hôm sau, Gia Cát mở mắt ra liền thấy Đoạn Tinh gục đầu ở bên cạnh, muốn lấy tay gọi hần dậy, không nghĩ tới thân thể vừa mới động một cái liền cảm thấy một trận đau đớn tê liệt, không khỏi nhúu chặt mày run rẩy. Đoạn Tinh bị y làm giật mình tỉnh giấc, nâng mắt liền nhìn thấy Gia Cát cắn môi vẻ mặt thống khổ, cuống quýt nâng tay can y, vội la lên: “Người đừng lộn xộn, nghỉ ngơi cho tốt.”

Gia Cát đem mặt chôn trong gối đầu, không muốn Đoạn Tinh nhìn thấy bộ dáng khó chịu của mình.

“Người..... Đừng nóng giận.” Đoạn Tinh tưởng Gia Cát không muốn nhìn thấy hần, trong lòng một trận khó chịu, mở miệng nói: “Đều là ta sai, người phiền ta không muốn để ý tới ta cũng phải cho ta chiếu cố người khỏe lại rồi nói sau. Ta đến trừ phòng gọi người giúp người nấu cháo, ăn một chút đi.”

“Trở về!” Gia Cát gọi lại Đoạn Tinh đang muốn trốn đi: “Lại đây!”

“Làm sao vậy? Lại khó chịu?” Đoạn Tinh nhanh chóng chạy lại ngồi xổm bên giường: “Muốn tìm đại phu hay không?”

Gia Cát trừng hần: “Ta chính là đại phu! Huống hồ bệnh này làm sao tìm đại phu?”

Đoạn Tinh cúi thấp đầu, trong lòng thầm mắng chính mình sao có thể cầm thú như vậy!

Gia Cát thấy hần ngồi xổm bên cạnh vẻ mặt áy náy không dám nhìn mình, vì vậy lấy tay bóp mũi hần.

“Làm sao vậy?” Đoạn Tinh hơi kinh ngạc.

Gia Cát ngoắc ngón tay: “Tới gần một chút!”

Đoạn Tinh đem mặt đưa đến trước mặt Gia Cát, mạc danh kỳ diệu.

Gia Cát nhẹ nhàng cười, nghiêng người qua hôn hần một cái.

Đoạn Tinh sửng sốt, chợt ôm chặt lấy Gia Cát đang quẩn trong chăn, mừng như điên: “Người không giận ta?”

Gia Cát lắc đầu: “Không phải tại người..... Gối dưng kia đâu?”

“Ở trong sân, ngày hôm qua người vứt.” Đoạn Tinh áy náy nói: “Hại người chịu ủy khuất Ta đi bỏ nó!”

Gia Cát trừng hần: “Ném cái gì ném?! Lượm về!!!! Gia Luật Thanh hại ta chịu khổ nhiều như vậy, tiểu gia ta lần này phải bắt y trả cả vốn lẫn lời!!!”

. . .

33. Chương 33: Tương Trợ

33, Tương trợ

“Hoàng Thượng!” Mấy hôm nay Hoa Thiên Lang ở trong doanh trại lo âu chờ tin tức, cuối cùng cũng thấy Lâm Hạo Dương về mặt hưng phấn chạy vào: “Nhóm người phải đi dò thám đã trở lại, quả nhiên là chỉ cần đi theo lộ tuyến trên bản đồ là không động đến bất quái trận hay cơ quan, trực tiếp đi ngang qua Phong Sa Dịch!”

“Tốt!” Hoa Thiên Lang vô cùng vui mừng, lập tức truyền lệnh xuống bắt đầu tiến quân, phải đến được Phong Thành trước Gia Luật Thanh!

Thành chủ Phong Thành Trang Vô Nhai mấy hôm trước nghe được tin Gia Luật Thanh đã vượt qua Ngọc Quan Thành thẳng tiến đến đây thì đã thấy rõ mình không có phần thắng. Phong Thành chỉ có năm nghìn quân trấn giữ, mà y xuất thân tú tài không thể nào so sánh được với mấy chục vạn binh mã Mạc Bắc. Nên đã bắt đầu sắp xếp từ sớm, chuẩn bị đánh cực liều chết một lần với Gia Luật Thanh, lại không ngờ rằng quân đội Gia Luật Thanh còn chưa tới đã thấy Hoa Thiên Lang dẫn đại quân chậm rãi đi đến trước Phong Thành, y vui mừng khôn xiết, cuống quýt thay quan phục xuất môn nghênh đón.

Hoa Thiên Lang vào thành lại phát hiện phòng không nhà trống, không khỏi nhíu mày: “Mọi người đi đâu rồi?”

“Hoàng Thượng thứ tội.” Trang Vô Nhai nghe vậy quỳ xuống: “Vi thần không nghĩ tới Hoàng Thượng đến nhanh như vậy nên đã đưa các lão nhân, phụ nhân và trẻ nhỏ trú tạm trên núi, thanh tráng niên đều xung vào quân đội, chuẩn bị nghênh chiến phản tặc.”

“Nga?” Hoa Thiên Lang chọn mi: “Người hiện tại có bao nhiêu quân?”

“Năm ngàn quân trấn giữ.” Trang Vô Nhai đáp.

“Năm ngàn đã muốn đánh bốn mươi vạn đại quân của Gia Luật Thanh?” Hoa Thiên Lang nhìn Trang Vô Nhai, ngữ khí thần nhiên.

“Đại trượng phu có chết cũng phải có ý nghĩa, là thần tử, sẽ nghe theo quân mệnh.”

“Tốt!” Hoa Thiên Lang nghe vậy vui vẻ, bước lên nâng y dậy: “Trẫm phải có những thần tử như ngươi! Theo trẫm làm việc cho tốt, chờ thu thập được Mạc Bắc ngươi sẽ theo trẫm vào kinh!”

“Tuân mệnh!” Trang Vô Nhai thấy Hoa Thiên Lang cư nhiên tự tay nâng mình đứng dậy, trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Ba ngày sau, quân đội Gia Luật Thanh đến Phong Thành, nhìn chiến kỳ Thiên Lang treo trên tường thành, Gia Luật Thanh cau mày.

“Thái tử, đội quân đã dựng trại tạm thời ở ngoài thành.” Mạc Bắc đệ nhất mưu sĩ Hồ Ngạo bước lên nói.

Gia Luật Thanh hừ lạnh một tiếng, quay đầu giục ngựa hồi doanh.

Trong Vân Sát Bảo, thật vất vả mới xuống giường đi được Gia Cát hùng hùng hổ hổ, mới sáng sớm đã tới được phòng già già dầm dẫm.

Đoạn Tinh thấy y đi vào cả một ngày cũng không bước ra một bước, trong lòng sốt ruột lại không dám quấy rầy, luôn ở ngoài cửa lắc lư, thẳng đến lúc lên đèn thấy Gia Cát vẫn không ra, Đoạn Tinh nghĩ chẳng lẽ là đói ngất luôn rồi. Liền quỳnh lên đẩy cửa vào, lại nhìn thấy Gia Cát một tay cầm một bình sứ trắng, cười xấu xa.

“Đi? Đoạn Đoạn người làm sao vậy?” Gia Cát thấy Đoạn Tinh đột nhiên môn nóng xông tới, không khỏi sửng sốt.

Đoạn Tinh thở dài nhẹ nhõm — May mà không có việc gì, vì thế ngượng ngùng cười cười đi lên: “Người đi vào cả ngày cũng không ra ăn cơm, ta sợ người bị đói.”

Gia Cát bước qua ôm Đoạn Tinh cọ cọ: “Nói với trù phòng ta muốn vịt nướng khô, hầm thập cẩm, cá chẻm hấp, gạch cua đậu hủ, thịt bò luộc, còn có..... Còn lại bảo họ làm thêm vài món khác, Đoạn Đoạn người cùng ăn với ta!”

“Ân.” Đoạn Tinh thấy Gia Cát hưng phấn đến muốn ăn nhiều món, tâm tình cũng tốt lên, thấy cái bình đặt trên bàn hiểu kỳ hỏi: “Luyện được thứ gì mà vui vẻ như vậy?”

“So với Tiêu Xuân Tán càng lợi hại hơn!” Gia Cát cười tủm tỉm trả lời: “Ta tính gọi nó là Lăng Tiêu Tán!! Chỉnh chết tên Gia Luật Thanh kia.”

“Nga.” Nghe được ba chữ Tiêu Xuân Tán, Đoạn Tinh có chút xấu hổ.

Gia Cát thấy biểu tình hẩn mất tự nhiên, vì vậy nhón lên cần cầm hẩn một cái: “Đoạn Đoạn không sao hết, ta không giận người, được kia chỉ cần đánh một chút là không ai chịu không nổi. Chúng ta bây giờ ăn no ngủ kỹ, sau đó sáng ngày mai xuất phát đi tìm Gia Luật Thanh báo thù!!”

“Cái gì?” Đoạn Tinh chấn động: “Người muốn đi tìm Gia Luật Thanh?”

“Đương nhiên!” Gia Cát nghiêng răng nghiêng lợi: “Tướng mạo tên Gia Luật Thanh kia vừa nhìn là biết bạc phúc, vạn nhất y mệnh khổ bị Hoa Thiên Lang giết chết thì khoản nợ này ta tìm ai tính?!”

“Hai quân đối đầu rất nguy hiểm, không cho người đi!” Đoạn Tinh nghiêm mặt nói.

Gia Cát trừng hẩn: “Không được, lòng ta ghen khuất!!”

Nhìn bộ dáng nghiêng răng nghiêng lợi của y, Đoạn Tinh do dự một chút, mấy ngày nay Gia Cát nằm ở trên giường luôn rất khó chịu, lại không tìm được người xả giận, quả thật có điểm ghen khuất, vì vậy gật đầu nói: “Người muốn làm gì ta giúp người làm, người ngoan ngoãn ở Vân Sát Bảo chờ ta!”

Gia Cát tức giận, nhảy lên băng ghế chỉ vào Đoạn Tinh: “Ta nhất định phải đi!..... Không cho ta đi về sau ta sẽ không bao giờ... làm với người nữa!”

Đoạn Tinh đỡ khóc đỡ cười đem y ôm xuống kéo vào trong lòng: “Không được uy hiếp ta như vậy..... Ta là lo lắng cho người, chúng ta đã thành thân, có chuyện gì giao cho ta không phải được rồi sao?”

“Chính là bởi vì chúng ta đã thành thân, cho nên chuyện gì cũng phải ở cùng nhau.” Gia Cát bĩu môi: “Dù sao người lợi hại như vậy..... Nếu không chúng ta đi tìm Hoa Thiên Lang trước, ở lại Phong Thành rồi nói chuyện tính sổ sau!”

“Còn cách nào khác không?” Đoạn Tinh thật cẩn thận hỏi: “Tỷ như ta đi đến Phong Thành, người ở lại Vân Sát Bảo.....” Còn chưa nói xong đã thấy Gia Cát nổi giận trừng mình, thở dài, tay xoa xoa khuôn mặt Gia Cát: “Được rồi, sáng mai đưa người đến Phong Thành!”

“Ân!” Gia Cát nghe vậy lập tức cười tủm tỉm, chủ động hôn Đoạn Tinh một cái.

Sáng sớm ngày hôm sau, hai người phái thủ hạ đưa cho Dạ Lan San một phong thư rồi cùng nhau cưỡi ngựa rời đi.

Thần Tử Việt nhìn thủ vệ giao phong thư cho Dạ Lan San, hít một ngụm lãnh khí: “Đoạn Đoạn với Gia Cát sẽ không bỏ trốn đi, giống như trong kịch, từ nay về sau giục ngựa giang hồ, thần tiên quyền lực, thanh đăng cổ phật, vô ham vô cầu.”

Mộc Tiên Nhiên đỡ khóc đỡ cười nhìn Thần Tử Việt: “Người có thể đừng dùng loạn thành ngữ hay không.....”

Bạch Nhược Manh nhíu mày: “Chúng ta có cần mở lời đài tuyển chọn Phó bảo chủ mới hay không?”

“Tuyển cái gì mà tuyển? Không phải có sẵn rồi sao!!” Thần Tử Việt vỗ vỗ Mộc Tiên Nhiên: “Nhiên Nhiên công phu tốt, lại biết quản sổ sách, cũng soái không khác gì Đoạn Đoạn, rất thích hợp đúng không.”

Dạ Lan San im lặng nghe bọn họ đối thoại, sau đó ngẩng đầu nói: “Hai người nháo đủ chưa? Đoạn Tinh và Gia Cát đến Phong Thành tìm Hoàng Thượng, muốn đi tính sổ Gia Luật Thanh.”

“Cái gì?” Thần Tử Việt ngốc đơ, suy nghĩ một lúc lại bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi: “Chuyện vui như vậy cứ nhiên không mang ta theo!!”

“Chuyện này có gì vui?” Dạ Lan San lắc đầu.

“Ta còn chưa thấy đánh giặc đâu, ta cũng phải đi, ta về phòng thu thập hành lý!” Thần Tử Việt quay đầu chạy ra ngoài.

“Quay lại!” Dạ Lan San một phen túm Thần Tử Việt về: “Nói đùa cái gì vậy, không được đi!”

Thần Tử Việt bị Dạ Lan San niết bả vai đau, ủy khuất bĩu môi, cúi đầu dùng chân đá đá hòn đá: “Đoạn Đoạn còn đưa Gia Cát đi, võ công ngươi còn tốt hơn Đoạn Đoạn lại không đưa ta đi.”

“.....” Dạ Lan San xoa xoa tóc hắn, nói: “Chuyện đó và võ công cao thấp có quan hệ gì?”

“Đương nhiên là có quan hệ, Đoạn Đoạn sẽ bảo hộ Gia Cát, ngươi cũng sẽ bảo hộ ta.” Thần Tử Việt nhỏ giọng than thở.

Dạ Lan San nghe xong câu này cảm thấy khá hướng thụ, lại thấy Thần Tử Việt bộ dáng đáng thương hề hề, trong lòng liền mềm nhũn: “Được rồi, chúng ta cũng đến Phong Thành, nhưng không cho ngươi chạy loạn!”

“Ấn!!” Thần Tử Việt kích động quay đầu chạy về phòng thu thập hành lý.

Bạch Nhược Manh và Mộc Tiên Nhiên đột nhiên bị thương — Dựa vào cái gì lão đại đi du sơn ngoạn thủy, bắt chúng ta ở lại quản chuyện.....

Gia Cát và Đoạn Tinh ở trên đường đi nghe được tình hình chiến đấu từ dân chúng, chỉ mới xảy ra vài trận chiến nhỏ, song phương đều có thương vong nhưng cũng chưa bên nào chiếm được tiện nghi, Gia Luật Thanh gần đây hầu như hạ chiến thư mỗi ngày, nhưng Hoa Thiên Lang lại sợ chết, luôn cự tuyệt ra khỏi thành nghênh chiến.....

“Đoạn Đoạn.” Gia Cát nhú mày nói: “Ngươi thấy thế nào?”

“Hoa Thiên Lang làm đúng.” Đoạn Tinh gật đầu: “Phong Thành thủ dễ công khó, đội quân Mạc Bắc đóng quân ở ngoài thành cũng cần ăn cần uống, cứ như vậy nhiều ngày Gia Luật Thanh đương nhiên sẽ sốt ruột, không trách được luôn khiêu khích Hoa Thiên Lang ra khỏi thành.”

Gia Cát nghĩ nghĩ, mở miệng hỏi: “Chúng ta đêm nay có thể đến Phong Thành hay không?”

Đoạn Tinh gật đầu: “Nếu chạy hết tốc lực, đêm nay có thể.”

“Được! Bất quá đêm nay sau khi chúng ta đến Phong Thành trước tiên đừng đi tìm Hoàng Thượng, ta muốn đến đại doanh của Gia Luật Thanh.”

“Không được!” Đoạn Tinh cự tuyệt: “Tuyệt đối không được! Ngươi muốn làm gì thì nói cho ta biết, ta đi, không cho ngươi đi!”

“Không chịu!” Gia Cát bĩu môi, nhưng nhìn vẻ mặt tuyệt đối không thương lượng của Đoạn Tinh đành phải chịu thua, ghé vào bên tai Đoạn Tinh thì thầm thì thầm.

Ban đêm, Hoa Thiên Lang đang ở trong phòng xem bản đồ quân sự thì nhìn thấy Lâm Hạo Dương đưa Gia Cát và Đoạn Tinh đến.

“Các người sao lại đến đây?” Hoa Thiên Lang đứng lên hỏi: “Đến hỗ trợ?”

Gia Cát cười hì hì: “Hoàng Thượng, vừa rồi nghe Lâm tướng quân nói hôm nay Gia Luật Thanh lại hạ chiến thư?”

“Đúng vậy.” Hoa Thiên Lang lắc đầu: “Phong Thành thủ dễ công khó, ta nếu không ra cửa thành hấn sẽ không thể xông vào. Mấy ngày nay hấn đã có ý đồ công thành mấy lần, đều bị đánh quay về, nhưng cứ như vậy cũng không phải là biện pháp.”

Gia Cát gật đầu, nói: “Hoàng Thượng, lần này đừng ngại tiếp chiến thư.”

“Tiên sinh có biện pháp?” Hoa Thiên Lang nhìn vẻ mặt cười xấu xa của Gia Cát nghi hoặc.

Gia Cát nhượng nhượng mày, quay đầu nhìn Đoạn Tinh, Đoạn Tinh bất đắc dĩ đem chuyện vừa rồi Gia Cát muốn hắn làm kể lại một lần.

“Hmm?” Hoa Thiên Lang mừng rỡ: “Tiên sinh diệu kế!” Lại quay đầu nói với Đoạn Tinh: “Đoạn phó bảo chủ một thân một mình lại dám xông vào địch doanh, quả thật là làm người ta bội phục!”

“Đoạn Đoạn là vì giúp ta xả giận!” Gia Cát nhìn Hoa Thiên Lang: “Huống hồ người là Hoàng Thượng, lại là đại ca kết nghĩa của Tiểu Việt Việt, nói thế nào cũng là người trong nhà.”

Hoa Thiên Lang cười cười, bắt đầu cùng Lâm Hạo Dương thương lượng cách bày binh bố trận ngày mai, cho người dẫn Gia Cát và Đoạn Tinh đi nghỉ ngơi trước.

“Người lần này thật sự chỉ vì xả giận?” Vừa vào cửa, Đoạn Tinh lại hỏi.

Gia Cát cười lắc đầu: “Hành quân đánh giặc chịu thiệt vẫn là dân chúng. Hoa Thiên Lang là một Hoàng đế tốt, ta muốn giúp y nhưng lại không thể lấy thân phận Vân Sát Bảo, miễn cho y hoài nghi Vân Sát Bảo có uy hiếp, đành phải lấy danh nghĩa xả giận.”

Đoạn Tinh ngồi ở trên giường nhìn Gia Cát: “Chỉ có vậy?”

“Ách..... Còn có..... Để Hoàng đế thiếu ta một nhân tình, lần trước ta đến Hoàng cung có nhìn thấy Tuyết Xa trong Ngự Dược Phòng..... Hết chiến trận ta sẽ đi đòi y!” Gia Cát đáp ứng.

“Hết rồi?” Đoạn Tinh nhún mày.

Gia Cát thở dài, đi sang ngồi dựa vào trên người Đoạn Tinh: “Còn, Hoa Thiên Lang tuy là một Đế vương có tài nhưng cũng không giỏi về hành quân đánh giặc, Lâm Hạo Dương là Chiến thần Thiên Lang nhưng kinh nghiệm về Tây Bắc của hắn có giới hạn, hắn chỉ hiểu biết nhiều về Tây Nam. Trái lại với Gia Luật Thanh, hắn từ nhỏ đã ở Mạc Bắc, lần này ít nhất cũng chiếm được ưu thế địa lợi. Vân Sát Bảo ở Tây Bắc có rất nhiều hiệu buôn, nếu trận chiến này kéo dài sẽ ảnh hưởng đến sinh ý của bảo, vạn nhất Gia Luật Thanh đánh vào, hậu quả càng không thể chịu nổi. Mấy hôm nay người luôn lo lắng không phải vì chuyện này sao, cơm cũng ăn không vô..... Vân Sát Bảo còn có nhiều người chờ người nuôi đó.”

Đoạn Tinh cười cười, tay ôm y càng chặt: “Cho nên người ngay cả thân thể còn chưa khỏe hẳn đã muốn vội vàng tới đây? Trên đường cưỡi ngựa xóc nảy đầy mồ hôi lạnh cũng không chịu nghỉ ngơi?”

Gia Cát hơi giật mình ngẩng đầu nhìn hắn, nói: “Cho nên cả đường đi người mới nhất quyết đòi ôm ta cùng cưỡi chung một con ngựa?”

Đoạn Tinh lắc đầu cười, hôn nhẹ đầu y: “Bằng không thì sao? Chẳng lẽ người cho rằng ta cảm thú như vậy, ngay cả trên đường cũng muốn ăn đậu hủ người?”

Gia Cát nhìn thấy đôi mắt đầy cưng chiều của Đoạn Tinh, ngoan ngoãn dựa vào trong lòng hắn, ôm hắn: “Đoạn Đoạn, chờ đánh trận xong người dẫn ta đi du sơn ngoạn thủy được không? Ta vẫn luôn ở trong Vân Sát Bảo, cũng chưa đi qua nơi nào khác.”

Đoạn Tinh gật đầu: “Được, thiên nam hải bắc, người muốn đi đâu ta đều đi cùng người.”

Trong phòng ánh nến lay động, tràn đầy hơi thở ấm áp.

. : .

34. Chương 34: Trúng Kế

34, Trúng kế

Sáng sớm ngày hôm sau, quân đội hai bên đã ở trận địa sẵn sàng nghênh đón quân địch. Gia Luật Thanh cười chiến mã nhìn Lâm Hạo Dương một thân ngân giáp trước mắt, suy nghĩ có chút mơ hồ, dường như phảng phất nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên gặp hắn, cũng là ngân y trường kiếm, đứng trước thiên thiên quân vạn đối diện cùng mình, thần sắc đậm đặc, ánh mắt ngạo nghễ.

Trên tường thành, Hoa Thiên Lang thấy Gia Luật Thanh nhìn chằm chằm vào Lâm Hạo Dương, trên gương mặt không khỏi hiện lên một tầng tức giận, lập tức phát tay hạ lệnh giống trống tiến công. Lâm Hạo Dương nghe được tiếng trống hiệu lệnh, ánh mắt đột nhiên trở nên cương nghị, hô to một tiếng mang theo đại quân Thiên Lang xông lên chém giết. Trong từng hồi trống trận, binh sĩ song phương ra sức chém giết, binh khí va vào nhau, hỏa tinh* bắn ra, ở trên chiến trường vẽ ra một bản đồ máu thảm thiết nhất.

*đốm lửa nhỏ, cảnh tượng 2 người đấu kiếm lửa bắn xoẹt xoẹt ra từ 2 thanh kiếm :v

Gia Luật Thanh tay cầm Loan Nguyệt trường đao cùng Lâm Hạo Dương giao phong, nghĩ tới người mình ngày đêm mong nhớ đang ở ngay trước mắt, lại chỉ có thể dùng loại phương thức máu tanh này để ở cùng hắn, không khỏi cười khổ một trận, khóe mắt thoáng nhìn qua Hoa Thiên Lang phía trên tường thành, trong lòng lại phần hận, xuất thủ dần dần táo bạo.

Lâm Hạo Dương liếc mắt một cái liền nhìn thấy trên thanh đao của Gia Luật Thanh đeo ngọc bội của mình, mi tâm nhíu lại càng sâu, những năm gần đây mỗi lần Gia Luật Thanh đến Thịnh Kinh nộp cống phẩm cho Hoa Thiên Lang, đều đưa cho mình một đồng lễ vật, nào là bảo tửu, đệ nhất bảo đao, cổ ngọc quý hiếm..... Tuy rằng mỗi lần đều bị Hoa Thiên Lang nổi giận vứt đi, chính là vẫn cảm thấy bản thân thiếu hẳn thứ gì đó, trong lúc nhất thời có chút ngây người. May mắn kinh nghiệm nhiều năm hành quân đánh giặc làm hắn nhanh chóng tỉnh lại, thậm chí một tiếng đáng chết sau đó lại toàn tâm tham chiến.

“Được của người khi nào thì có tác dụng?” Đoạn Tinh đứng ở trên tường thành hỏi Gia Cát.

“Lập tức!” Gia Cát đi xuống bìa thành bĩu môi: “Nha, hiện tại.”

Đoạn Tinh và Hoa Thiên Lang nghe vậy đồng loạt nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy quân đội Mạc Bắc vừa rồi còn tiến lui có trình tự lúc này lại như trúng phải ma chướng, người ngựa loạn thành một đoàn. Gia Luật Thanh đang đánh nhau kịch liệt với Lâm Hạo Dương đột nhiên cảm thấy có chút không thích hợp, quay đầu nhìn không khỏi chấn động, không hiểu tại sao chiến mã lại đột nhiên trở nên táo bạo dị thường, liều mạng muốn đem người trên lưng hất xuống, chiến mã Mạc Bắc có tiếng bư hân, một khi điên lên thì ba năm hán tử cũng không thể chế ngự được. Không ít kỵ binh Mạc Bắc ngã xuống ngựa còn chưa kịp đứng lên đã bị vó ngựa đạp cho mất mạng, toàn bộ đại quân Mạc Bắc nhất thời lâm vào hỗn loạn.

“Người có trá!” Gia Luật Thanh giận dữ.

“Binh bất yếm trá.” Lâm Hạo Dương cười nhẹ: “Là người lấy đi Ngọc Quan Thành của ta trước, cái này gọi là lễ thượng vãng lai*.” Dứt lời nâng tay một kiếm đâm tới. Gia Luật Thanh thấy phe ta một mảnh hỗn loạn, trong lòng biết lúc này không nên ham chiến, quay đầu dẫn quân đội rút lui.

*có qua có lại

Mà đại quân Thiên Lang quốc đang chém giết sai sưa, vốn mấy ngày nay luôn phải nghe quân Mạc Bắc dưới thành mắng chửi khiêu khích, một đám đã sớm tức giận đến thổ rêu trừng mắt, mà bất đắc dĩ Hoa Thiên Lang không phát binh, dù tức cũng chỉ có thể chịu đựng, lần này rốt cục chờ được cơ hội hả giận, đương nhiên sẽ không dễ dàng buông tha. Hơn nữa Mạc Bắc lúc này trận đấu tự loạn, càng làm cho tinh thần Thiên Lang quân đại chấn. Lâm Hạo Dương thấy Gia Luật Thanh định rút lui, liền phát tay dẫn theo đại quân thừa thắng xông lên truy kích. Xa xa trên đỉnh núi, Thần Tử Việt trợn mắt há hốc mồm nhìn đại quân Thiên Lang giống như cơn hồng thủy với tư thái không gì ngăn cản được tiến về phía trước, không khỏi mở miệng nói: “Quai quai, đại quân của Gia Luật Thanh thật không dùng được, sao còn chưa đánh mà đã bắt đầu chạy loạn quay về.”

Dạ Lan San kéo Thần Tử Việt qua cười nói: “Nhìn không ra? Xem ra được của Gia Cát thật sự quá tốt, hiệu quả Đoạn Tinh tối hôm qua lên vào doanh trại địch không tệ nha.”

“Người hôm qua đã đi tìm Đoạn Đoạn, sao không cùng hắn chào hỏi, ngược lại còn lén lút đi theo?” Thần Tử Việt khó hiểu.

“Hai người bọn họ tới là vì việc tư, nếu ta mà đến thì chỉ có thể là chuyện của Vân Sát Bảo.” Dạ Lan San lấy tay vuốt tóc Thần Tử Việt: “Gia Cát và Đoạn Tinh dụng tâm lương khổ, ta cũng không thể cô phụ bọn họ, chúng ta ở một nơi bí mật gần đây là được rồi.”

Thần Tử Việt nhăn mặt nhíu mày gật đầu, “Ân” một tiếng.

Hoa Thiên Lang thấy quân địch tháo chạy, nhất thời vui mừng. Phất tay hạ lệnh cho vài vị phó tướng dẫn thêm một phần binh mã ra khỏi thành trợ giúp cho Lâm Hạo Dương, thấy đại quân Thiên Lang xuất quân thể như chẻ tre, Hoa Thiên Lang quay đầu nhìn Gia Cát và Đoạn Tinh vui vẻ nói: “Lần này thật sự là nhờ nhị vị.”

Gia Cát cười cười, đang muốn trả lời thì nhìn thấy Lâm Hạo Phong đi lên tường thành, trên người đầy máu, hiển nhiên vừa rồi cũng ra trận giết địch.

“Người sao lại ở đây?” Lâm Hạo Phong nhìn Gia Cát, trong ánh mắt thoáng có chút vui mừng, mới vừa rồi ở dưới thành thấy là lạ, chỉ cảm thấy có chút giống..., không nghĩ tới đi lên xem cư nhiên thật sự là y.

“Ách.....” Gia Cát có chút xấu hổ, vì thế nói sang chuyện khác, nói: “Người một thân đầy máu, bị thương sao?”

Lâm Hạo Phong lắc đầu: “Không, cũng không phải máu của ta.” Nói xong lại quay đầu nhìn Hoa Thiên Lang, nghi hoặc hỏi: “Hoàng Thượng, hôm nay quân đội Mạc Bắc xảy ra chuyện gì?”

Hoa Thiên Lang cười cười chỉ vào Gia Cát và Đoạn Tinh nói: “Ít nhiều là nhờ vào tiên sinh và Đoạn phó bảo chủ, tối hôm qua tặng cho cỏ khô của chiến mã Gia Luật Thanh vài thứ.”

“Là gì vậy?” Lâm Hạo Phong vẻ mặt khó hiểu nhìn Gia Cát: “Chiến mã cứ như nổi điên lên.....”

“Không phải nổi điên, là động dục.” Hoa Thiên Lang nói: “Tiên sinh phối được, ngựa ăn, cách thời gian nhất định sẽ động dục, tính tình sẽ thay đổi, Mạc Bắc phần lớn là kỵ binh, một khi ngựa đã như vậy thì người cũng sẽ không kham nổi.”

“Trách không được Hạo Dương hôm nay dù thế nào cũng phải đợi cho tới giờ Thìn mới xuất binh..... Tiên sinh thật sự là thần y!” Lâm Hạo Phong giật mình.

Gia Cát không nói gì cười cười, nghĩ rằng được xem như thần y cảm thấy có chút xấu hổ, liền kéo Đoạn Tinh nói: “Đoạn Đoạn, ta mệt.”

Hoa Thiên Lang nghe vậy phất tay nói: “Nhị vị đi xuống nghỉ ngơi trước đi! Chờ Hạo Dương khai hoàn trở về, trăm sẽ thiết yến cảm tạ tiên sinh và phó Bảo chủ!”

Lâm Hạo Phong có chút không cam lòng, nhưng lại không thể làm gì nhìn Gia Cát và Đoạn Tinh rời đi, trong lòng có chút buồn phiền, liền cáo lui hồi doanh.

Hoa Thiên Lang nhìn quân đội xa xa, trong mắt phiếm thượng một tầng tức giận — Gia Luật Thanh, trăm lần này muốn mạng của người!

Gia Luật Thanh dẫn đầu đại quân chạt vật tán loạn, bởi vì ngựa Mạc Bắc phần lớn đã điên rồi, quân Mạc Bắc đành phải vứt ngựa điều khí đi trung bình tấn, ở trước mặt kỵ binh Thiên Lang quốc căn bản không chịu nổi nhất kích. Gia Luật Thanh sắc mặt âm trầm, tùy tay chém một Thiên Lang kỵ binh lấy chiến mã phá vòng vây mà đi, Lâm Hạo Dương giục ngựa ép sát, một đường đuổi tới bờ sông Bích Thủy.

Gia Luật Thanh xoay người nhìn Lâm Hạo Dương một thân một mình đuổi theo, sắc mặt âm lãnh nói: “Đuổi theo ta suốt hai canh giờ, nghĩ như vậy là có thể đem ta bắt trở về hiến tặng cho Hoa Thiên Lang?”

Lâm Hạo Dương nhíu mày, vung tay chấp kiếm nghênh đón, Gia Luật Thanh cầm đao chống đỡ: “Người ngay cả một câu cũng không nguyện ý nói với ta? Lúc trước ở Tây Nam là ta đã buông tha người một lần!!”

“Đó là do chính người muốn thả ta đi, ta không van xin người.” Trong thanh âm Lâm Hạo Dương không có cảm xúc gì.

Gia Luật Thanh cười lạnh một tiếng :“Đúng là chính ta muốn thả, nguyên bản còn nghĩ người có thể sẽ có chút cảm tình với ta..... Người là một tiểu báo tử xinh đẹp, cho dù người nhìn ta chướng mắt, ta cũng muốn đem người trời trở về!”

“Bằng người? Bại quân, quân Mạc Bắc của người hiện tại sợ là đã bị diệt toàn bộ, theo ta, ta còn có thể cầu Hoàng Thượng tha cái chết cho người!” Lâm Hạo Dương lạnh lùng mở miệng.

Gia Luật Thanh lắc đầu, vung tay về phía xa xa, chợt nghe trên đỉnh núi truyền đến một trận ồn ào, Lâm Hạo Dương cả kinh, quay đầu nhìn lại phía sau, thì thấy mấy nghìn đại quân như hồng thủy từ trên núi trút xuống, chỉ trong chốc lát đã bao vây mình, ba nam một nữ dẫn đầu nhìn qua có chút quen mắt.

“Quan sơn ngũ quỷ?” Lâm Hạo Dương nhớ tới triều đình từng yết bảng truy nã năm giang hồ bại hoại này.

“Đúng vậy!” Gia Luật Thanh cười âm lãnh:“Ta vẫn luôn suy nghĩ, làm thế nào để dẫn một mình người đến nơi này, chẳng qua là không nghĩ tới toàn bộ quân Mạc Bắc của ta sẽ bị diệt, người nói ta nên thay bọn họ báo thù như thế nào đây?”

Trong lòng Lâm Hạo Dương biết bản thân vì quá kích động muốn đem Gia Luật Thanh bắt về cho Hoa Thiên Lang, mới phạm phải loại sai lầm tệ hại này, vì vậy cần rằng hướng phía ngoài vòng vây phóng đi. Gia Luật Thanh lạnh lùng nhìn Quan sơn ngũ quỷ, mở miệng: “Bắt lấy hắn, không được gây thương tích.”

Cho dù võ nghệ Lâm Hạo Dương có giỏi hơn đi nữa cũng không còn cách nào khác, huống hồ còn có Quan sơn ngũ quỷ ma đạo võ công tà môn, dần dần thế lực chống đỡ không nổi, Gia Luật Thanh nhìn thấy cơ hội liền ném Thất Tinh Tiêu trúng ngay giữa sườn phải Lâm Hạo Dương. Lâm Hạo Dương lập tức cảm thấy dưới sườn một trận đau đớn, thân thể lão đảo ngã xuống ngựa, chỉ cảm thấy một cổ âm lãnh hàn khí chui vào trong cơ thể, cảnh vật trước mắt dần dần hư ảo, một giây cuối cùng trước khi lâm vào hôn mê hắn nghe thấy Gia Luật Thanh ở bên tai nhẹ giọng nói:“Từ hôm nay trở đi, chiến thần Thiên Lang sẽ không còn tồn tại nữa, Lâm Hạo Dương người, sẽ chỉ là nam sủng của ta mà thôi.”

Trong đại doanh Thiên Lang quốc, Ngô Uy vui mừng xông vào đại trướng:“Hoàng Thượng, chúng ta đánh trận này sự quá đẹp, bên ta cơ hồ không có tổn thất gì, rất dễ dàng bắt được toàn bộ quân Mạc Bắc, chỉ cần nghỉ ngơi hồi phục, chúng ta có thể lập tức khởi hành đến Ngọc Quan Thành, nơi đó hiện tại không có bao nhiêu quân trông giữ, nhiều nhất năm ngày có thể đánh hạ, sau đó chúng ta có thể tiến vào ranh giới Mạc Bắc, hoàn toàn san bằng Cô Dương Vương thành!!”

“Tốt!” Hoa Thiên Lang tâm tình cũng tốt lắm, nhưng lại nghi hoặc nói:“Hạo Dương đâu? Sao không quay về cùng người?”

“A?” Ngô Uy sững sốt, nói: “Lúc ấy Gia Luật Thanh đoạt được một chiến mã phá vòng vây chạy ra ngoài, tướng quân nói muốn bắt hắn về nên mệnh cho mặt tướng chỉ huy đại quân tiến công, còn bản thân thì đuổi theo, đã gần năm canh giờ Còn chưa có trở về?”

“Cái gì?” Hoa Thiên Lang đại kinh thất sắc:“Ra ngoài truyền lệnh, xem hắn có ở trong quân doanh hay không!”

“Dạ!” Ngô Uy trong lòng biết không ổn, nhanh chóng phân phó đi tìm người.

Nửa canh giờ sau, Hoa Thiên Lang sắc mặt âm trầm dọa người — Lâm Hạo Dương không ở trong quân doanh.

“Hoàng Thượng.....” Ngô Uy thật cẩn thận mở miệng.

“Truyền lệnh xuống, dẫn một vạn người đi tìm! Tìm không thấy cũng đừng trở về gặp trẫm!” Hoa Thiên Lang thanh âm lãnh nghị, lại không che dấu được chút ần ần run run.

Ngô Uy nhận mệnh lui xuống. Nhớ đến bộ dáng buổi sáng Lâm Hạo Dương một thân ngân giáp mỉm cười trước khi xuất chinh, Hoa Thiên Lang cảm thấy vô cùng đau lòng, quay đầu ra khỏi đại trướng tùy tay cầm đuốc đi tìm — Hạo Dương, người không thể xảy ra chuyện, người trăm ngàn lần không thể xảy ra chuyện.

Sau một đêm, Hoa Thiên Lang một thân sương sớm trở về, sắc mặt âm trầm, thời điểm đi đến trước cửa quân doanh đột nhiên y không dám đi vào, vạn nhất vẫn không tìm được Hạo Dương, vạn nhất tìm được rồi cũng đã.....

“Hoàng Thượng!” Ngô Uy thấy Hoa Thiên Lang đứng ở cửa quân doanh, vội vàng nghênh đón, chân chờ đưa cho y một vật: “Hoàng Thượng, Lâm tướng quân..... Không tìm được, bắt quá ở bờ sông Tĩnh Thủy có dấu vết đánh nhau, còn phát hiện vật này.”

Hoa Thiên Lang tiếp nhận thứ trong tay Ngô Uy, chính là Ngự Trường Kiếm y đưa cho hắn, trên chuôi kiếm có một khối ngọc lúc trước y cố ý cho người khảm lên, mặt trên có khắc một chữ “Lang”. Hạo Dương đã từng nói, sẽ mang thanh kiếm này bên người cả đời.....

Hoa Thiên Lang vẻ mặt dờ dẩn đi vào trong đại trường, đầu óc hỗn loạn, trong lòng đau đến trống rỗng. Bản thân là Hoàng đế, lại ngay cả người mình yêu cũng không thể bảo hộ được, nhớ đến nụ cười và sự ôn nhu của hắn, nghĩ tới sau này có khả năng không bao giờ...gặp lại hắn, Hoa Thiên Lang cảm thấy ngực dâng lên một vị tanh, đột nhiên ra phun một ngụm máu.

“Hoàng Thượng!” Gia Cát cùng Đoạn Tinh vốn đã định đi, lại không ngờ lúc ra ngoài thì nhìn thấy quân doanh loạn thành một đoàn, tùy tay giữ lại một sĩ binh hỏi thăm không khỏi hoảng sợ, nghĩ rằng Lâm Hạo Dương biến mất không chừng Hoa Thiên Lang sẽ xảy ra chuyện, liền vội vàng đi vào trường chủ soái xem tình huống, lại vừa vặn nhìn thấy y hộc máu.

“Hoàng Thượng người không sao chứ?” Gia Cát vội thay y bắt mạch.

Hoa Thiên Lang lắc lắc đầu, rút tay về, ngồi trước bàn trầm giọng nói: “Ngô Uy!”

“Có!” Vẫn đứng ở ngoài trường Ngô Uy nghe được liền vội tiến vào: “Hoàng Thượng có gì phân phó?”

“Tù binh Mạc Bắc lần này đâu?” Hoa Thiên Lang hỏi.

“Bẩm Hoàng Thượng, tù binh lần này số lượng rất nhiều, còn chưa kịp kiểm kê, đều cột vào phía sau núi phái quân đội trấn thủ.” Ngô Uy trả lời.

“Phải thêm người hảo hảo trấn thủ bọn họ, còn lại lập tức xuất phát đến Ngọc Quan Thành!” Hoa Thiên Lang đứng lên đi ra ngoài: “Lần này nếu Hạo Dương xảy ra chuyện gì, ta sẽ cho toàn bộ Mạc Bắc chôn cùng!”

“Dạ!” Nghe được hân ý mơ hồ trong thanh âm của Hoa Thiên Lang, Ngô Uy cuống quýt lĩnh mệnh.

“Đoạn Đoạn, chúng ta làm sao đây?” Gia Cát nhíu mày: “Về nhà hay là tiếp tục giúp y?”

“Đi theo đi.” Đoạn Tinh ôm y nhỏ giọng ghé vào lỗ tai hắn nói: “Nếu người mất tích, tâm ta cũng sẽ loạn như ma, hiện tại trạng thái của y không thích hợp dẫn binh, chúng ta không thể đi.”

Gia Cát thở dài, nghĩ thầm Đoạn Đoạn thật giống Hoàng đế, lại phí sức lao động. Sau đó Gia Cát lại bị chính ý nghĩ của mình làm cho hoảng sợ, cảm thấy mình như vậy có chút —— đại nghịch bất đạo.

. . .

35. Chương 35: Địa Cung

35, Địa cung

“Hắn sao lại thế này? Rốt cuộc thì khi nào hắn mới tỉnh lại?!” Trong Ngọc Quan Thành, Gia Luật Thanh nhíu mày nhìn Lâm Hạo Dương đã hôn mê bất tỉnh hơn mười ngày.

Gia Luật Tề nhìn bộ dáng nôn nóng của hắn, lạnh lùng cười nói: “Thật không nhìn ra người thật sự để ý hắn? Hắn làm hại người mất mấy chục vạn quân Mạc Bắc, muốn giữ được thái tử vị của người, ta khuyên người sớm đem hắn giải về Cô Dương Vương thành, nói không chừng còn có thể giảm bớt khiển trách của đám đại thần trong triều đối với người.”

“Trả lời câu hỏi của ta, không phải người nói độc trên Thất Tinh Tiêu chỉ làm cho hắn hôn mê ba ngày thôi sao? Hiện tại đã gần nửa tháng!” Gia Luật Thanh sắc mặt tái xanh.

“Qua hai ngày nữa Hoa Thiên Lang sẽ dẫn theo đại quân đến đây, hiện tại trong thành không có đến năm vạn quân trấn giữ, đối thủ chính là mấy chục vạn quân, người thế nhưng còn có tâm tình mỗi ngày trông coi hân, giả trang tình thánh hân cũng nhìn không thấy, người hà tất làm khổ mình.” Ánh mắt Gia Luật Tề âm trầm nhìn chằm chằm Lâm Hạo Dương nằm ở trên giường: “Cũng không thấy có bao nhiêu tư sắc hơn người, có gì mà khiến người mê muội nhiều năm như vậy!”

“Câm miệng!” Gia Luật Thanh nắm lấy cổ áo hân: “Đó rốt cuộc là độc được gì!”

“Nhiep Hôn Tấn.” Gia Luật Tề nhìn Gia Luật Thanh gần từng chữ: “Giải được chỉ có Phụ vương mới có, trong vòng ba tháng phải lấy được giải được, bằng không hân sẽ ngủ như vậy cả đời!”

“Người hỗn đản!” Gia Luật Thanh nghe vậy giận dữ, hung hăng đánh Gia Luật Tề một quyền.

Gia Luật Tề từ trên mặt đất chậm rãi đứng lên, lau vết máu bên khóe miệng, lạnh lùng nói: “Ta là vì muốn tốt cho người, hiện tại người là tướng thua trận, chỉ có đem hân giao cho Phụ vương người mới có thể bảo vệ thái tử vị của người. Mấy năm gần đây người đắc tội bao nhiêu người trong lòng người tự rõ, không cần kẻ làm đệ đệ tới nhắc cho người tỉnh đi? Một khi người thất thế, sợ ngay cả sống cũng không đến ba ngày!”

“Ta không cần người quan tâm!” Gia Luật Thanh trầm giọng rống giận.

“Người không cần ta quan tâm, từ nhỏ đến lớn người khi nào thì để ý kẻ làm đệ đệ như ta!” Gia Luật Tề phát tay quay đầu bỏ đi, trong lòng đầy phẫn hận. Bản thân mình vì bá nghiệp Mạc Bắc mà chịu nhục ở Thiên Lang Quốc nhiều năm như vậy, ca ca mình sùng bái nhất từ nhỏ đến lớn lại bởi vì một nam nhân mà làm cho công sức nhiều năm vất vả của hân thành hoang phí, nghĩ đến đây, hai mắt Gia Luật Tề như xuất huyết.

Bên trong phòng, Gia Luật Thanh chậm rãi đi đến bên giường ngồi xuống, vươn tay nhẹ nhàng lướt qua gương mặt đang ngủ say của Lâm Hạo Dương, thấp giọng nói: “Ta sẽ không giao người cho bất luận kẻ nào, chết cũng không!”

Trong lúc hỗn loạn, Lâm Hạo Dương cảm thấy toàn thân mình như rơi vào hầm băng, lạnh thấu xương, một cỗ khí âm lãnh từ thất kinh bát mạch chạy đến tứ chi, mày không khỏi nhíu chặt thành một đoàn. Gia Luật Thanh thấy sắc mặt hân trắng bệch, hàm răng cắn chặt, trên trán từng tầng mồ hôi lạnh, khó chịu lạnh run. Do dự một chút, vẫn là cúi người ôm hân vào lòng. Trong lòng dù biết mình và Lâm Hạo Dương có thù không đội trời chung, nhưng cũng không muốn làm hân thấy khó chịu.

Trong mộng Lâm Hạo Dương cảm giác có người ôm lấy mình, vì thế theo bản năng đưa tay ra muốn có thêm ấm áp, lại trong nháy mắt ngửi được một mùi hương nhàn nhạt, cảm giác như hòa với cỏ xanh cùng máu tanh, hoàn toàn khác với mùi hương trên người Hoa Thiên Lang. Cho nên cau mày muốn đẩy hân ra. Gia Luật Thanh sững sốt, ngẩng đầu thấy hân vẫn hôn mê bất tỉnh như trước, trên mặt lại đầy vẻ chán ghét, trong lòng không khỏi nảy lên một trận lửa giận, cũng không quản hân có thể nghe được hay không, tay nắm lấy cổ hân lạnh lùng nói: “Ngay cả ở trong mơ cũng chán ghét ta như vậy sao? Người yên tâm, ta sẽ không cho người chết, ta muốn người tỉnh lại. Những năm người làm cho ta chịu khổ, ta sẽ lấy lại từng thứ một từ trên người người!”

Đi ra khỏi phòng, Gia Luật Thanh gọi một tâm phúc đến, ghé vào lỗ tai hân nhỏ giọng nói vài câu, người nọ liền nhận lệnh xoay người rời đi.

Bên ngoài Ngọc Quan Thành, doanh trại đại quân Thiên Lang trùng trùng điệp điệp, Hoa Thiên Lang ngồi ở trong doanh chủ soái, sắc mặt tái xanh nhìn cái hộp Gia Luật Thanh sai người đưa tới, bên trong là một đai lưng màu bạc loang lổ vết máu — Là vật trên người Lâm Hạo Dương. Còn có một phong thư, chỉ có hai mươi chữ, “Lập tức lui về phía sau ba mươi dặm. Nếu dám công thành, ta sẽ cho chiến thần Thiên Lang chôn cùng ta!” (hơn 20 chữ rồi)

Gia Cát đẩy đẩy Đoạn Tinh, dùng ánh mắt hỏi hân — Người có thể lên cứu Lâm tướng quân ra ngoài không?

Đoạn Tinh bắt đầu xoa xoa đầu y — Ta cũng không phải thần tiên.

“Hoàng Thượng.” Ngô Uy cẩn thận hỏi: “Kế tiếp chúng ta nên làm sao đây?”

Hoa Thiên Lang chậm rãi đẩy nắp hộp lại, đứng lên khoát tay nói: “Truyền lệnh, toàn quân lui về phía sau ba mươi dặm, tạm thời cắm trại.”

Núp ở chỗ tối Dạ Lan San nhìn đại quân Thiên Lang lui binh về phía sau, lắc đầu nói: “Lần này sợ là Hoa Thiên Lang đã gặp phải nan đề.”

Thần Tử Việt quay đầu nhìn y, nói: “Nếu ta bị bắt, ngươi sẽ làm sao?”

Dạ Lan San ôm bả vai Thần Tử Việt, thấp giọng nói: “Ta sẽ bảo hộ ngươi, ngươi vĩnh viễn sẽ không gặp phải nguy hiểm gì.”

“Cho nên mới nói làm Hoàng đế thật không có ý nghĩa.” Thần Tử Việt dựa vào trong lòng Dạ Lan San, tiện tay nắm lấy một lọn tóc rũ xuống của y: “Trong lòng Hoa Thiên Lang trừ bỏ Lâm Hạo Dương còn có cả thiên hạ, trong lòng ngươi chỉ cần có một mình ta là được rồi.”

“Tiểu Việt ngươi vừa nói cái gì?” Dạ Lan San nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, sau đó là vô cùng vui mừng.

“Cái gì cũng chưa nói!” Thần Tử Việt mặt đỏ lên, quay đầu chạy.

“Ngươi vừa rồi rõ ràng đã nói!” Dạ Lan San đuổi theo giữ chặt hần, chân thành nói: “Tiểu Việt, quan hệ của chúng ta, ta không muốn cứ như vậy.”

“Vậy ngươi muốn như thế nào?” Thần Tử Việt xoay người nhìn y: “Ngươi không muốn ở cùng ta?”

Dạ Lan San cười lắc đầu, cúi người xuống nhìn vào mắt hần nhấn mạnh từng chữ: “Ta muốn ở cùng ngươi cả đời, nhưng ta không muốn làm hảo hữu của ngươi, cũng không muốn làm hảo huynh đệ của ngươi.”

“Vậy ngươi muốn làm cái gì của ta?” Thần Tử Việt vẽ mặt vô tội cười hì hì với y, trong mắt lóe lên ánh sáng, như đang khiêu khích.

Khuôn mặt tươi cười xinh đẹp của Thần Tử Việt giống như yêu nghiệt, Dạ Lan San trong lúc nhất thời có chút hô hấp không thông, tay nâng lấy gáy hần, cúi người xuống. Thần Tử Việt cười trốn tránh, chớp mắt mấy cái xoay người chạy về chỗ cũ. Dạ Lan San đuổi theo muốn giữ chặt hần, lại thấy Thần Tử Việt trượt chân, thân hình nghiêng một cái liền ngã xuống sườn núi, Dạ Lan San cả kinh, không kịp suy nghĩ liền tung người nhào tới ôm cổ hần, ôm chặt bảo vệ đầu của hần, hai người cùng nhau lăn xuống núi.

“Tiểu Việt!” Vừa lăn đến phần đất bằng phẳng liền khẩn trương nâng hần dậy: “Tiểu Việt ngươi có bị thương hay không?”

Thần Tử Việt vẽ mặt đau khổ lắc đầu, chỉ vào mũi Dạ Lan San nói: “Đều tại ngươi!”

“Đúng đúng đúng.” Thấy hần không sao, Dạ Lan San trong lòng thở phào nhẹ nhõm, lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bình thường luôn sạch sẽ của hần hiện tại chẳng khác gì con mèo nhỏ dính đầy bụi, còn đang phồng má trừng mình, cảm thấy có chút buồn cười, vì thế thảm oán nói: “Ngươi cũng có chút khinh công, sao chỉ mới ngã một cái đã lăn xuống núi?”

Thần Tử Việt buồn bực bĩu môi, nhỏ giọng than thở: “Căng thẳng, quên”

Dạ Lan San bị đáp án này của hần khiến cho dở khóc dở cười, kéo hần đứng lên rồi thay hần phủi bùn đất trên người: “Đi về thôi, tắm rửa thay y phục, nhìn ngươi bẩn hê hê.”

Thần Tử Việt cười cười, ngoan ngoãn đi theo trở về, đi đến nửa đường đột nhiên dừng lại, kéo Dạ Lan San chỉ vào phía trước, nói: “Tiểu Hắc ngươi nhìn bên kia.”

Dạ Lan San theo ngón tay hần chỉ nhìn qua, chỉ thấy phía sau núi có một tảng đá lớn, dường như che dấu vật gì đó, khoảng cách quá xa không thấy rõ là cái gì.

“Ta muốn đi qua xem!” Thần Tử Việt kéo Dạ Lan San đi qua, đẩy cỏ cây trên mặt đất ra, Thần Tử Việt không khỏi tròn to mắt hít sâu một hơi, nói: “Hảo đáng yêu nha!”

Dạ Lan San cũng buồn cười, chỉ thấy trên tấm bia đá trắng khắc một tiểu hồ ly, tai nhọn mũi nhọn, mắt híp lại như đang tính kế, cười xấu xa nhìn con hắc hùng đối diện.

“Con hồ ly này thật giống người!” Dạ Lan San cảm khái từ nội tâm, vừa nghi hoặc nói: “Ồ đây sao lại có thứ này?”

Thần Tử Việt lườm y một cái: “Mặc kệ! Ta muốn cái này, Tiểu Hắc người khiêng về cho ta đi!”

“A?” Dạ Lan San há hốc: “Chỗ này cách nơi chúng ta ở rất xa.....”

“Khiêng hay không khiêng? Bằng không tự ta khiêng!” Thần Tử Việt trừng mắt.

Dạ Lan San nhận thua, đi tới trước tấm bia ngồi xổm xuống dùng hai tay muốn nhấc nó lên, không ngờ nó căn bản không nhúc nhích, đành phải căn môi đứng lên vận khí, hai tay dùng lực, nhất thời cảm thấy dưới chân dao động, trong lòng biết không ổn nhanh tay kéo Thần Tử Việt chạy đi, nhưng trong tích tắc cả hai đã rơi vào khe nứt trên mặt đất. Dạ Lan San thấy trước mắt một mảnh tối đen, thân thể rơi vào khoảng không bốn phía cái gì cũng không bắt được, đành phải gắt gao đem Thần Tử Việt ôm vào trong lòng, mạnh mẽ xoay người để cho hắn ở mặt trên, miễn cho đến lúc rơi xuống đất bị thương.

May mà kẽ đất này cũng không sâu, hai người ngã xuống cũng không có bị thương. Dạ Lan San đỡ Thần Tử Việt đứng lên, nhìn nhìn xung quanh, không khỏi chấn động — Bọn họ thể nhưng lại tiến vào một địa cung.

Địa cung nhìn qua như là một cung điện chưa hoàn thành, hầu như không có trang trí gì, hai người hiện tại đang đứng ở chính giữa đại điện, mười mấy viên Dạ Minh Châu phát ra ánh sáng, đem toàn bộ đại điện chiếu sáng như ban ngày.

“Diêm vương điện?” Thần Tử Việt vẻ mặt khiếp sợ nhìn xung quanh.

Dạ Lan San không nói gì, ngẩng đầu nhìn cái khe mới vừa rồi ngã xuống bị khép kín, muốn nhảy ra ngoài là không thể nào, không khỏi nhíu mày: “Nơi hoang sơn dã lĩnh này sao lại có cơ quan? Hơn nữa còn là một địa cung lớn như vậy, đủ chứa mười vạn người.”

Thần Tử Việt nhìn Dạ Lan San cau mày, lo sợ đưa túm lấy tay áo Dạ Lan San: “Tiểu Hắc có phải ta lại gây họa hay không? Nếu ta không muốn tăng đá kia, chúng ta cũng sẽ không rớt xuống đây.”

Dạ Lan San cười xoa xoa đầu hắn: “Không có việc gì, chúng ta có thể đi ra ngoài.” Quay đầu nhìn xung quanh, thấy phía đông nam đại điện có một cánh cửa nhỏ, vì vậy kéo Thần Tử Việt đi qua, mở cửa ra là một hành lang dài tối đen, phía trước mơ hồ có ánh sáng yếu ớt.

“Ta không muốn đi đường này!!!” Thần Tử Việt nhìn con đường tối om: “Ai biết nơi này có chuột xà linh tinh gì hay không.....”

Dạ Lan San suy nghĩ, bế hắn lên, nhìn hắn nói: “Nếu sợ thì nhắm mắt lại.”

Thần Tử Việt cười cười, tay ôm cổ Dạ Lan San, ngoan ngoãn chôn đầu vào trong hõm cổ y.

Dạ Lan San bị hơi thở Thần Tử Việt làm cho ngứa ngáy, cười khổ lắc đầu, ôm hắn cẩn thận đi qua cái hành lang dài kia, đến cuối đường mới phát hiện nguyên lai ánh sáng mỏng manh kia là phát ra từ cánh cửa đóng chặt này. Dạ Lan San lui lại phía sau, tay vận khí mở cửa, thấy không có ám khí bắn ra mới ôm Thần Tử Việt đi vào.

Thần Tử Việt cảm nhận được độ sáng, vì thế chậm rãi mở đôi mắt vẫn luôn nhắm chặt lúc này ra, từ trong lòng Dạ Lan San nhảy xuống nhìn đồng nhìn tây, không khỏi há to miệng.

Khác với đại điện trống không lúc này, gian phòng này nhỏ hơn nhiều, nhưng được trang trí đơn giản, mặc dù không xa hoa nhưng cũng có thể nhìn ra được người thiết kế cũng mất một phen tâm tư, khắp nơi phong cách cổ xưa. Vẫn dùng mười mấy viên Dạ Minh Châu chiếu sáng như cũ, sát tường đặt một cái giường lớn, ở giữa phòng là một ôn tuyền, xung quanh đầy hoa trắng năm cánh, mơ hồ tỏa ra kỳ hương.

“Nha! Tuyết Xa, là Tuyết Xa a!” Thần Tử Việt giật mình thúc thúc Dạ Lan San: “Chính là thứ mà Gia Cát xem như bảo vật đó, đây chính là thượng cổ thần vật có vàng cũng chưa chắc mua được.....”

Dạ Lan San cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc, đang đánh giá cách trang trí của căn phòng thì đột nhiên nghe bên cạnh truyền đến tiếng xột xoạt, quay đầu nhìn thấy hoảng sợ: “Tiểu Việt người cỡi y phục làm gì?”

Thần Tử Việt liếc mắt trừng y một cái: “Gia Cát từng nói với ta, ngâm mình tắm trong Tuyết Xa có thể khiến cho nội lực tinh thuần võ công tăng cao, quai quai, lần này xem như gặp được đại vận Ta muốn ngâm mười ngày nửa tháng rồi đi!!!”

Dạ Lan San dở khóc dở cười nhìn hẩn nhanh tay gọn lẹ đem chính mình cởi chỉ còn lý y trắng, đi chân trần vọt tới cạnh ôn tuyền “Bùm” một tiếng nhảy đi vào.

“Tiểu Hắc, lại đây!” Thần Tử Việt đứng lên lắc lắc bột nước trên tóc, không sợ chết ngoắc ngoắc ngón tay với Dạ Lan San: “Chúng ta cùng nhau!”

. . .

36. Chương 36: Tình Loạn

Dạ Lan San nhìn Thần Tử Việt ướt sũng trong nước, không tự chủ được nuốt nước miếng, có chút bối rối quay đầu đưa lưng về phía hẩn, nói: “Người tắm đi, ta ở cửa trông chừng.”

Thần Tử Việt không nhắc lại nữa, Dạ Lan San đi tới cửa cảm thấy có chút chột dạ vì vậy quay đầu lại nhìn nhìn, thì thấy Thần Tử Việt mất hứng, đang tức giận trừng mắt nhìn mình.

Dạ Lan San trong lòng âm thầm kêu khổ, bị hẩn ép như vậy bản thân có thể chịu đựng được mới là lạ.

“Người không phải là ghét ta rồi chứ?” Thần Tử Việt bĩu môi, mắt hồng hồng: “Trước đây luôn cùng nhau ngâm ôn tuyền, hiện tại người cứ trốn tránh ta!”

Dạ Lan San thấy hẩn thật sự buồn, hoảng lên vội chạy tới ngồi xổm bên cạnh ôn tuyền: “Ta không có, ta thích người còn không kịp, sao lại chán ghét người.”

Thần Tử Việt không nói gì, chỉ là bày ra biểu tình ủy ủy khuất khuất.

Dạ Lan San thở dài, đành phải lắc đầu cởi y phục “Bùm” một tiếng nhảy vào trong nước, tiến lên đem Thần Tử Việt ôm vào trong lòng, cầm đặt trên vai hẩn nhẹ giọng nói: “Ta nói, ta thích người nhất..... Nhưng người còn nhỏ, ta sợ ta nhịn không được sẽ làm người bị thương.”

“Cũng chỉ nhỏ hơn người có ba tuổi mà thôi, giả bộ người lớn cái gì!” Thần Tử Việt quay đầu trừng y, sợi tóc ướt sũng dán lên mặt, trên gương mặt tái nhợt có chút đỏ ửng, quai hàm tức giận, trên mũi còn có bọt nước như những hạt châu nhỏ.

Dạ Lan San thấy huyết khí dâng lên, đành phải một bên cắn răng vận khí, bắt buộc mình không được suy nghĩ bậy bạ, một bên thay hẩn nhẹ buộc tóc phía sau gáy, trong đầu tính toán kế tiếp nên làm sao bây giờ. Thần Tử Việt nhìn Dạ Lan San khấn khảm trước mắt, cơ hồ ngay cả nhìn cũng không dám nhìn mình, cắn cắn môi, đột nhiên muốn đùa dai liếm liếm hẩu kết đang chuyển động của y, sau đó ngẩng đầu cong khoe môi nhìn Dạ Lan San, vẻ mặt vô tâm vô phế.

Yết hầu Dạ Lan San phát ra tiếng gầm nhẹ, rốt cuộc nhịn không được đẩy hẩn đến cạnh hồ, áp sát giọng khàn khàn: “Không được đùa, người có biết người đang phóng hỏa hay không?”

Thần Tử Việt chớp mắt mấy cái tỏ vẻ vô tội, vẻ mặt thuần lương vô hại, tay phải lại vươn ra một ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn trước ngực Dạ Lan San.

Dạ Lan San bị hẩn trêu chọc vô cùng lo lắng, trong nháy mắt trong đầu chỉ toàn ý muốn hảo hảo mà giáo huấn tiểu tử thích tra tấn người khác trước mắt này, vì vậy tay nắm cầm hẩn hung hăng hôn lên..... Không còn cẩn thận dò xét như xưa, mà là hơi thô bạo dùng môi lưỡi nghiền nát duyên hấp, chính là đơn thuần muốn trên người hẩn đều lưu lại hương vị của mình.

Thần Tử Việt bị y hôn đến hít thở không thông, chỉ theo bản năng ôm chặt lấy vai y, hé miệng phối hợp với sự nhiệt tình của Dạ Lan San. Cảm nhận được Thần Tử Việt đáp lại mình, Dạ Lan San kinh hỉ, vươn đầu lưỡi tinh tế tìm kiếm tỉ mỉ từng góc của hẩn, ôn nhu lưu luyến, đầy hương vị ngọt ngào.

“Ngô.....” Thần Tử Việt bị y hôn đến chóng mặt, đẩy đẩy Dạ Lan San, muốn thông khí.

Dạ Lan San lưu luyến buông Thần Tử Việt ra, ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn cánh môi sưng đỏ của hắn, Thần Tử Việt khẽ cúi đầu há miệng cắn ngón tay y, đầu lưỡi mềm mại liếm qua từng đường vân trên ngón tay, trong mắt hơi nước mông lung.

“Tiểu Việt.” Dạ Lan San ôm lấy Thần Tử Việt, thanh âm bị dục vọng tra tấn có chút khàn khàn: “Cả đời ở cùng nhau, được không?”

“Ừ.” Thần Tử Việt ngẩng đầu nhìn Dạ Lan San: “Ta thích người, ta thích người nhất.”

“Chúng ta có thể thân thiết hơn không?” Dạ Lan San kéo tay Thần Tử Việt nhích lại gần mình dục vọng đã sớm trướng của mình: “Tiểu Việt, giúp ta.”

Thần Tử Việt do dự một chút, vẫn là thuận theo nhẹ nhàng cầm lấy, ngẩng đầu nhìn Dạ Lan San, đột nhiên cảm thấy có chút xấu hổ, nhắm mắt lại đem đầu vùi vào trong lòng y, tay thì ngốc ngơ cao thấp vận động muốn giúp y phóng thích dục vọng khó nhịn.

Dạ Lan San trong lòng kêu khổ, vật nhỏ này ngây ngốc, bản thân bị hắn làm chẳng những không có giảm bớt ngược lại càng thêm khó chịu, cuộc đời lần đầu tiên hiểu được dục hỏa đốt người là cái gì, nhìn lại Thần Tử Việt giống như đã điều ở trong lòng mình, cắn răng đem hắn bế từ trong nước lên, ra khỏi ôn tuyền hung hăng áp đảo lên giường.

“Tiểu Hắc.....” Thần Tử Việt có chút khản trương: “Có phải ta làm không tốt hay không.....?”

“Ân.” Dạ Lan San gật đầu, cúi xuống hôn khoe môi hắn: “Người làm không tốt, cho nên, ta sẽ dạy người làm như thế nào.”

Thần Tử Việt cảm thấy Dạ Lan San trước mắt không còn ôn ôn nhu nhu giống như ngày thường với mình nữa, hiện tại đôi mắt y như nhuộm phải mực đen, sâu không nhìn thấy đáy, đột nhiên cảm thấy có chút khản trương cùng hối hận, do dự có nên tiếp tục hay không.

Dạ Lan San cúi đầu nhìn Thần Tử Việt dưới thân, lý y ướt đầm sát trên người mơ hồ lộ ra thân thể trắng nõn, đang khản trương nhìn mình, vì thế khẽ cười nói: “Hối hận? Lừa là do người phóng, ta hôm nay vô luận thế nào cũng sẽ không thả người đi.”

Nói hết lời, liền cúi đầu nhẹ nhàng liếm vành tai Thần Tử Việt, cho đến khi vành tai nguyên bản trắng nõn biến đỏ bừng như sắp cháy mới lưu luyến buông ra, tay cởi hết y phục trên người hắn, khẽ cắn mút một đường từ xương bả vai tinh tế đi xuống, lưu lại một chuỗi dấu vết *** mĩ.

“Nha.....” Thần Tử Việt phát ra rên rỉ khó nhịn, Dạ Lan San cúi người xuống hôn lấy điểm hồng nhạt trước ngực hắn, đầu lưỡi nhẹ nhàng đảo quanh. Thần Tử Việt cắn môi, toàn thân khẽ run rẩy, không thể nói rõ là khó chịu hay là thoải mái, lắc đầu muốn đẩy y ra, hai tay lại bị nắm lấy ấn sang hai bên.

“Tiểu Hắc.....” Thần Tử Việt trong mắt lóe thủy quang: “Chúng ta ngừng lại được không? Khó chịu.....”

Dạ Lan San không nói gì, mạnh mẽ ngồi dậy nửa ôm Thần Tử Việt, tay cầm dục vọng hắn nhẹ nhàng đảo lộng, khiêu khích.

“Đừng.....” Thần Tử Việt vận vẹo thân, cắn môi cầu xin: “Không nên đụng nơi đó.....”

Dạ Lan San nhìn hắn cắn môi cắn ra dấu răng, đau lòng, cúi đầu hôn lên cánh môi hắn, tay vòng qua ôm lấy bờ vai hắn để hắn không quá khản trương, tay kia thì lại đẩy nhanh động tác hơn.

“Nha.....” Thần Tử Việt sơ kinh nhân sự, không bao lâu liền ở trong tay Dạ Lan San phóng ra dục vọng của mình. Nhìn toàn thân hắn bởi vì *** mà đỏ ửng, Dạ Lan San cảm thấy nhịn nữa thì mình đích xác không phải nam nhân, vì thế cúi đầu hôn nhẹ trán Thần Tử Việt, nhỏ giọng hỏi: “Học xong?”

“Ân.” Thần Tử Việt gật đầu, mặt đỏ bừng, chỉ muốn tìm cái chăn đem mình bọc kín lại, nhưng nhìn Dạ Lan San vẻ mặt ẩn nhẫn, ngấm lại vẫn chậm rãi vươn tay ra, lại bị bắt lấy.

“A?” Thần Tử Việt ngẩng đầu nghi hoặc nhìn y. Dạ Lan San cười cười, tay trái để Thần Tử Việt nằm ghé vào trên giường, cúi người áp lên ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ: “Chúng ta đổi phương pháp.”

Thần Tử Việt không ngạc, đương nhiên biết y đang nói cái gì, trước kia cũng không phải không nghĩ tới chuyện này, nhưng suy nghĩ với hiện thật không giống nhau, đến lúc làm thật thì chỉ có thể đem người chôn trong chần, toàn tâm toàn ý muốn chạy trốn.

Dạ Lan San cúi đầu ở trên cánh lưng hần nhẹ nhàng liếm cắn, bàn tay tách ra cánh móng mềm mại của hần, thuận thể đem bạch trọc lúc này Thần Tử Việt bắn ra trên tay mình đẩy vào trong, ngón tay chậm rãi chuẩn bị cho hần.

Theo động tác ngón tay y Thần Tử Việt cảm thấy có chút khó chịu, nhưng vẫn cắn răng không cho mình kêu ra tiếng, thật vất vả ngón tay Dạ Lan San mới rời khỏi thân thể mình, vừa nhẹ nhàng thở ra lại cảm thấy có một vật càng nóng hơn để ở cửa sau mình, nhất thời khản trương phát run. Cảm nhận được người dưới nhân toàn thân cứng ngắc, Dạ Lan San có chút thương tiếc nhẹ nhàng hôn vành tai hần, nói nhỏ:“Ngoan, thả lỏng một chút, ta sẽ thật ôn nhu, chịu không nổi liền nói cho ta biết, được không?”

Thần Tử Việt đầu chôn ở trong gối đầu rầu rĩ “Ân” một tiếng, liền cảm thấy thân thể của mình bị lấp đầy theo động tác của Dạ Lan San, tuy rằng lúc trước đã mở rộng nhưng vẫn đau đến trước mắt biến thành màu đen, nước mắt rốt cuộc nhịn không được tràn ra. Dạ Lan San thấy Thần Tử Việt nức nở, nâng mặt hần từ trong chần quay lại, đau lòng hôn hôn nước mắt hần, giọng khàn khàn:“Rất đau sao?”

Thần Tử Việt cắn răng không nói gì.

Dạ Lan San thở dài, hai tay ôm chặt lấy hần:“Đừng khóc, người trước đừng lộn xộn, để ta tạm thời thích ứng, chúng ta không làm không làm nữa. Chờ người lớn hơn một chút rồi nói sau.”

Nghe được thanh âm y khắc chế, trong lòng Thần Tử Việt đột nhiên có chút khó chịu, vì vậy cúi đầu hôn nhẹ cánh tay Dạ Lan San đặt ở trước mắt mình, nhỏ giọng nói:“Không sao..... Không phải rất đau, ta có thể chịu được, người làm đi.”

Nghe vậy, Dạ Lan San cảm thấy ảm áp, trong lòng biết Tiểu Việt là lần đầu tiên sao có khả năng không đau. Nhưng bản thân thật sự là nhịn muốn điên rồi, nhịn nữa liền thật sự biến thành thái giám, vì vậy bắt đầu chậm rãi luận động thân thể, cho dù động tác Dạ Lan San hết sức ôn nhu thì lúc mới bắt đầu Thần Tử Việt cũng chỉ là cảm thấy đau đến tê tâm liệt phế, sau đó Dạ Lan San động tác nhanh hơn, trong cơ thể mơ hồ có chút tê tê dại dại không nói ra được cảm giác, thân thể cũng chậm rãi phối hợp với va chạm của y, miệng phát ra tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ. Thích Thần Tử Việt nhiều năm như vậy, hiện tại rốt cục được như ý nguyện, Dạ Lan San cảm thấy thân thể Tiểu Việt vô cùng hoặc nhân, kim lòng không được càng muốn đòi hỏi nhiều hơn, chính là cho dù ở thời điểm mê loạn nhất y cũng phải nhắc nhở bản thân không được quá làm càn, miễn cho Tiểu Việt bị thương.

“A.....” Rốt cục, Dạ Lan San gầm nhẹ một tiếng, ở trong cơ thể Thần Tử Việt phóng ra toàn bộ dục vọng của mình, nhìn mái tóc ẩm ướt dán trên lưng Thần Tử Việt, nhịn không được tiến lên hôn một cái, ôm hần cùng nhau xuống ôn tuyền.

“Có đau hay không?” Dạ Lan San một bên giúp hần lau chùi thân thể, một bên nhẹ nhàng hỏi.

Thần Tử Việt mặt đỏ bừng, không dám ngẩng đầu nhìn Dạ Lan San, mềm nhũn tựa vào trong lòng y không nói lời nào.

“A.....” Dạ Lan San cười khẽ một tiếng, tay nâng cầm hần lên bắt hần đối diện với mình:“Xấu hổ?”

Thần Tử Việt cắn môi, trong mắt ủy ủy khuất khuất:“Đau.....”

Dạ Lan San cười cười, niết cái mũi tinh xảo nhỏ nhắn của hần:“Lần đầu tiên nha, về sau sẽ tốt hơn, lần sau ta sẽ cẩn thận một chút.”

“Không có sau! Lần sau chờ ta được hai mươi tuổi rồi nói sau!” Thần Tử Việt hung dữ.

“A? Còn tới ba năm nữa.....” Dạ Lan San há hốc mồm.

“Vậy không bằng cho ta ở trên!” Thần Tử Việt bắt đầu vì tương lai mình chuẩn bị.

“Được!” Dạ Lan San một ngụm đáp ứng.

“Người nói thật!” Thần Tử Việt nghe vậy liền hưng phấn, bỗng có chút nghi hoặc:“Không cho người đổi ý!”

“Đương nhiên, ta khi nào thì đổi ý.” Dạ Lan San cười vẻ mặt âm hiểm, nghĩ rằng ở trên hay ở dưới có quan hệ gì, ở đâu cũng là ta làm người, đổi tư thế thì sao chứ.

Thần Tử Việt không biết Dạ Lan San ở trong lòng tính toán, vì thế ngốc hồ hồ cười với ý.

Tắm rửa xong, Dạ Lan San đem Thần Tử Việt ôm trở lại trên giường thay hân đắp chăn, cúi đầu hôn nhẹ khóe miệng hân, nhẹ giọng nói: “Ngủ một chút đi, tỉnh ngủ chúng ta lại đi tìm đường ra, ta ở đây trông chừng người.”

Thần Tử Việt thuận theo gật gật đầu, nhắm mắt lại ngoan ngoãn ngủ.

Dạ Lan San yêu thương nhìn khuôn mặt nhỏ cùng bả vai trần gầy yếu lộ ở bên bên ngoài chăn của hân, nghĩ từ nay về sau hân sẽ hoàn toàn thuộc về mình, trong lòng không khỏi một trận vui sướng cùng thỏa mãn, nhin không được cúi người xuống hôn cánh môi sưng lên của hân, nghĩ rằng cho dù không được địa cung này thì cuộc đời này cũng sẽ không còn gì hối hận.

“Tiểu Hắc.....” Thần Tử Việt trong lúc ngủ mơ xoay người ôm lấy chăn cộ nha cộ, miệng lầm bầm: “Ta muốn cả đời ở cùng người.”

“Ân, ta cũng vậy.” Dạ Lan San cười cười, nhẹ nhàng cầm tay hân: “Chúng ta cả đời cũng không tách ra.”

. . .

37. Chương 37: Chuyện Cũ

37, Chuyện cũ

“Tiểu Việt?” Dạ Lan San nhìn Thần Tử Việt ngủ bỗng cảm thấy có chút không thích hợp, hai má hân đỏ bừng, sờ thử trán hân thì nóng đỏ mặt, nhất thời một trận sốt ruột, nghĩ có phải do mình làm quá lợi hại nên Tiểu Việt bị thương hay không, hoảng hốt cúi đầu đẩy đẩy gọi hân tỉnh lại.

Thần Tử Việt chậm rãi mở mắt, cảm thấy đầu óc hỗn loạn mơ hồ, toàn thân một chút khí lực cũng không có. Trong cơ thể có một cỗ chân khí đầu đá lung tung, trong lòng không khỏi cười khổ một trận, tình huống như thế này mấy ngày nay không phải là không xảy ra, chỉ là lần này cư nhiên lợi hại như vậy. Nhớ tới năm mười tuổi hân ở trong Vân Sát Bảo nghe lên phụ thân cùng Huyền Ân phương trưởng nói chuyện, nguyên lai thật sự không thể làm trái thiên ý, tám năm, có lẽ là vẫn không vượt qua được đi?

“Người cảm thấy thế nào?” Dạ Lan San thấy ánh mắt hân mờ mịt, sợ tới mức hồn phi phách tán, hận không thể một chương bỏ bản thân ra. Nếu không phải tại mình vừa rồi không nhìn được Tiểu Việt cũng sẽ không thành thế này, vì vậy kéo chăn qua bọc hân thật chặt, giọng nói khàn khàn: “Đều là lỗi của ta, thật sự xin lỗi người. Tiểu Việt người đừng làm ta sợ.”

Thấy Dạ Lan San áy náy, Thần Tử Việt cố gắng nâng tay lên xoa gương mặt ý, nhẹ nhàng cười nói: “Nói bậy bạ gì đó, sao lại là lỗi của người, là chính ta muốn cùng người, ta không sao người không cần lo lắng.”

Dạ Lan San cảm thấy giọng nói Thần Tử Việt suy yếu, miệng thở ra hơi nóng hổi, vô cùng đau lòng nắm chặt tay hân, lại mơ hồ cảm thấy có chút không đúng, vì vậy nắm cổ tay Thần Tử Việt bắt mạch, Thần Tử Việt sốt ruột muốn rút tay về lại bị ý chế trụ.

Hồi lâu, Dạ Lan San vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Thần Tử Việt, chậm rãi mở miệng hỏi: “Sao trong cơ thể người lại có nội lực bá đạo như vậy?”

Thần Tử Việt cúi đầu không dám nhìn Dạ Lan San, do dự không nói.

“Trả lời ta!!” Dạ Lan San nắm lấy vai hân ngữ khí phần nộ, trong mắt đầy tơ máu: “Sao lại thế này, người rốt cuộc gạt ta chuyện gì? Người có biết nếu người không nhanh chóng áp chế cỗ nội lực này, cứ tiếp tục như vậy người sẽ kiên trì không được bao lâu hay không!”

Thần Tử Việt lắc đầu muốn tránh ra, nhưng hai tay Dạ Lan San như kim sắt siết chặt bả vai mình, nhìn y hung dữ trong lòng không khỏi ủy khuất, cái mũi thấy xột xột, nước mắt xoạch xoạch rớt xuống.

Dạ Lan San thấy vậy cũng biết mình vừa rồi quá kích động, cố gắng bình phục cảm xúc ôm hấn vào lòng nhỏ giọng nói: “Không khóc, lúc này là do ta quá nóng giận. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nói cho ta biết được không? Đã nói cả đời ở cùng nhau thì không được gạt ta.”

Thần Tử Việt dựa vào trong lòng Dạ Lan San nhỏ giọng nói: “Nội lực kia không phải của ta, là của phụ thân.”

“Nghĩa phụ?” Dạ Lan San chấn động.

“Ừ.” Thần Tử Việt gật gật đầu: “Lúc nhỏ có lần ta suýt chút nữa bị bắt cóc, sau khi trở về phụ thân bắt đầu dạy ta luyện công, nhưng thời điểm ta đang bế quan bị người quấy rối kết quả thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma, phụ thân vì cứu ta nên đem nội lực truyền cho ta, thay ta bảo vệ tâm mạch. Sau đó phụ thân Gia Cát là Gia Cát Lăng Vân đến Vân Sát Bảo đưa ta về Gia Cát sơn trang, thay ta thi châm đem nội lực phong bế trong tâm mạch, nói là về sau không thể luyện võ nữa.”

“Trách không được năm ấy người biến mất lâu như vậy.....” Dạ Lan San đau lòng ôm hấn: “Tại sao không nói cho ta biết?”

“Sợ người lo lắng.” Thần Tử Việt cọ cọ vai của y: “Ta không sao.”

“Vậy hiện tại là làm sao? Không phải nội lực đã được Gia Cát Lăng Vân tiên bối phong bế rồi sao, tại sao bây giờ lại nghịch hành trong cơ thể người?” Dạ Lan San lòng đầy lo lắng, nghĩ một chút rồi ôm cả hấn và chấn vào trong lòng: “Bây giờ chúng ta liền tìm đường ra ngoài, sau đó đến quân doanh tìm Gia Cát chẩn bệnh giúp người!”

Thần Tử Việt lắc đầu, khẽ giầy dựa: “Không cần, người trước thả ta xuống.”

“Nghe lời!” Dạ Lan San không để ý tới sự kháng nghị của hấn, tiếp tục đi ra ngoài: “Nội lực của người sắp áp chế không được, không thể chậm trễ nữa!”

“Hiện tại đi ra ngoài ta tuyệt đối sống không quá ba canh giờ!” Thần Tử Việt cười khổ.

“Cái gì?” Dạ Lan San nghe vậy sửng sốt, trong phút chốc đầu óc trống rỗng.

“Ngốc tử!” Thần Tử Việt đưa tay vỗ vỗ mặt y: “Thả ta xuống ôn tuyền, ở đó có Tuyết Xa, ngâm một hồi rồi đi tìm Gia Cát, ta có thể kiên trì.”

Dạ Lan San gật đầu, luống cuống tay chân đem hấn thả xuống ôn tuyền, bản thân cũng cỡi y phục đi xuống ôm chặt hấn, tay chế trụ mạch môn hấn, sợ xảy ra sơ xuất.

“Ta không sao, người không cần lo lắng.” Thần Tử Việt cố gắng làm cho mình nhìn có tinh thần một chút: “Sau khi rời khỏi đây tìm được Gia Cát, chúng ta trở về Vân Sát Bảo được không? Ta nhớ nhà, cũng nhớ Bạch tỷ và Nhiên Nhiên.”

“Ừ.” Dạ Lan San gật đầu đáp ứng, trong lòng lại càng lúc càng sốt ruột, chân khí trong cơ thể Thần Tử Việt luôn di chuyển không có quy luật, nhìn gương mặt hấn càng ngày càng tái nhợt, Dạ Lan San xoay người hấn lại, nâng tay lên vỗ một chưởng lên lưng hấn.

“Tiểu Hắc người làm gì?” Thần Tử Việt sợ hãi.

“Đừng lộn xộn, ta thay người ngăn chặn cổ nội lực này.” Dạ Lan San nhắm mắt vận khí, chậm rãi đem nội lực của mình tiến vào trong cơ thể Thần Tử Việt.

Thần Tử Việt sốt ruột: “Người điên rồi, phụ thân luyện võ công chí dương, người là nội lực chí âm, chỉ một chút sơ xuất là người sẽ tẩu hỏa nhập ma, thu về đi!”

“Người đừng lộn xộn, nói lung tung nữa ta liền thật sự tẩu hỏa nhập ma.” Dạ Lan San không để ý tới hấn, hạ chưởng càng dùng sức.

Thần Tử Việt lắc đầu không nói thêm gì nữa, biểu hiện trên mặt có chút sầu thảm. Tiểu Hắc, thật xin lỗi, người thật sự rất tốt, nhưng ta sợ ta không thể ở cùng người cả đời.....

Dần dần, Thần Tử Việt cảm thấy nhiệt độ cơ thể mình chậm rãi khôi phục bình thường, đầu óc cũng không còn mơ màng nữa, vì vậy mở miệng gọi: “Tiểu Hắc, ta không sao rồi.”

Dạ Lan San cũng cảm thấy chân khí trong cơ thể Thần Tử Việt đã bị mình áp xuống, liền thở phào nhẹ nhõm, thu chưởng ôm hân lên bờ, lau khô thân thể rồi mặc y phục tử tế, thật cẩn thận hỏi: “Cảm thấy thế nào?”

“Ân, ta không sao rồi.” Thần Tử Việt gật đầu, miễn cưỡng dựa vào trong lòng Dạ Lan San tay ôm lấy y: “Chúng ta đi tìm lối ra đi.”

Dạ Lan San ngồi xổm xuống quay đầu nói: “Tiểu Việt, ta công người.”

Thần Tử Việt cười cười, ngoan ngoãn ghé vào trên lưng cắn lỗ tai y.

Hai người ở trong địa cung đi thêm một lúc liền tìm thấy lối ra. Khi đi ra ngoài là đang ở trên giữa sườn núi, đi xuống một chút nữa thì thấy xa xa thấp thoáng các doanh trại lều trắng. Thần Tử Việt nhìn nhìn, nói: “Là quân đội Hoa Thiên Lang, chúng ta còn cần đi tìm Gia Cát và Đoạn Đoạn hay không?”

“Đương nhiên cần!” Dạ Lan San gật đầu: “Người còn đang phát sốt, tìm Gia Cát giúp người xem.”

“Nhưng phía bên Hoàng Thượng làm sao bây giờ? Không phải người không muốn y nhìn thấy người sao?” Thần Tử Việt lo lắng.

Dạ Lan San cười cười, ôm Thần Tử Việt nhanh chóng xuống núi: “Hiện tại người là quan trọng nhất, những chuyện khác không quan trọng.”

Bên trong đại trường, Hoa Thiên Lang mặt tái xanh, Ngô Uy ở một bên hầu hồi lâu cuối cùng cũng cắn thật mở miệng hỏi: “Hoàng Thượng, bước tiếp theo chúng ta làm sao bây giờ?”

Trong lòng Hoa Thiên Lang rất rõ, lương thảo quân đội mang theo tiếp tế nhiều nhất chỉ có thể kiên trì được một tháng, cứ như vậy không chỉ có lương thảo tiêu hao mà ý chí chiến đấu của quân sĩ cũng sẽ sụt giảm, hiện tại trong Ngọc Quan Thành chỉ có mấy vạn binh mã, chỉ cần cường công* cũng có thể trong vòng hai ngày bắt hết. Nhưng hiện tại Hạo Dương đang ở trong tay Gia Luật Thanh..... Tay Hoa Thiên Lang nắm chặt đai lưng Lâm Hạo Dương, mày nhíu thành một đoàn, màu sắc âm trầm âm u.

*tiến công bằng sức mạnh

“Hoàng Thượng.....” Ngô Uy cắn răng lớn mật nói: “Nếu không hạ lệnh công thành, sẽ bỏ qua thời cơ tốt nhất.....”

“Đi ra ngoài!” Còn chưa nói hết, Hoa Thiên Lang liền nổi giận dùng dùi đập nát nghiên mực: “Không có mệnh lệnh của trẫm, ai cũng không được phép tiến vào!”

Ngô Uy thấy trên mặt Hoa Thiên Lang đầy lửa giận, biết y bởi vì chuyện Lâm Hạo Dương mà mấy ngày qua vẫn lo âu cáu kỉnh, không khỏi thâm thở dài ở trong lòng, đành phải cáo lui.

Gia Cát và Đoạn Tinh đang ở trong trường của mình thương lượng nên giúp Hoa Thiên Lang như thế nào thì thấy cửa trường được vén lên, nhìn kỹ thì chính là Dạ Lan San và Thần Tử Việt đi đến.

“Gia Cát!” Thần Tử Việt bỏ nhào qua ôm lấy Gia Cát cọ a cọ.

“Bảo chủ, sao các người đến đây?” Trong giọng nói Đoạn Tinh mang theo kinh hãi.

“Tiểu Việt ở nhà quá nhàm chán, liền chạy đến đây.” Dạ Lan San nhỏ giọng nói: “Chúng ta lén vào, đừng cho người khác biết.”

“Được.” Đoạn Tinh đáp ứng xong còn chưa kịp nói đến chuyện khác đã bị Thần Tử Việt nhào qua nhéo mặt: “Người đi ra ngoài chơi tại sao không mang theo ta!”

Đoạn Tinh dở khóc dở cười nhìn Thần Tử Việt giương nanh múa vuốt, đem hân từ trên người mình xách xuống, nói: “Không phải người cũng chạy theo rồi sao.....”

Dạ Lan San cười nhìn Thần Tử Việt cãi nhau âm ỉ, trong lòng nghĩ như vậy mới đúng là hần, Tử Việt nên vui vẻ như vậy. Vì vậy từ trong tay Đoạn Tinh tiếp lấy Thần Tử Việt, kéo hần đứng trước mặt Gia Cát nghiêm túc nói: “Người giúp hần chẩn mạch, xem còn nguy hiểm không.”

“Tiểu Việt sinh bệnh?” Gia Cát cùng Đoạn Tinh nghe vậy đồng thời cả kinh, Gia Cát vội vàng bắt mạch cho hần, mảy càng nhú càng sâu, mắt nhìn Thần Tử Việt cũng càng lúc càng không thể tin nổi.

“Tử Việt làm sao vậy?” Đoạn Tinh bị ánh mắt Gia Cát làm cho giật mình, vội hỏi.

“Sao trong cơ thể người lại có nội lực cường đại như vậy?” Lần đầu tiên trong cuộc đời Gia Cát cảm thấy có khi nào mình chẩn sai hay không, nhưng mạch đập trên tay Thần Tử Việt rõ ràng là của tuyệt thể cao thủ.

Thần Tử Việt nhăn mặt chun mũi, đem chuyện lúc nhỏ và chuyện Dạ Lan San truyền nội lực cho mình nói sơ lại một lần.

“Cha ta lúc trước dẫn người đến Gia Cát sơn trang?” Gia Cát nhú mày : “Ta sao lại không biết?”

“Người ghen tị? Kỳ thật người Gia Cát tiền bối thích nhất cũng là người, tuy rằng ta cái gì cũng so với người mạnh hơn một chút, nhưng lúc ấy người dù sao cũng là thân nhi tử của ông, người không cần quá để ý.” Thần Tử Việt mặt nghiêm túc.

Dạ Lan San nhẹ nhàng thở ra — Còn có thể ba hoa, xem ra không có chuyện gì lớn.

Gia Cát cười bần cái trán hần: “Yên tâm đi, người không sao, nghỉ ngơi nhiều một chút, ta viết cho người hai thang thuốc ăn xong có thể dưỡng trở lại.”

Nghe y nói như vậy Dạ Lan San và Đoạn Tinh đều nhẹ nhàng thở ra. Nhất là Dạ Lan San, tâm treo giữa không trung bây giờ mới hạ xuống.

Thần Tử Việt thấy mọi người đều vui mừng thay mình trong lòng cũng ấm áp, còn chuyện kiếp nạn tám năm theo như lời Huyền Ân phương trượng cũng không cần để ý nữa, hiện tại có nhiều người thật tâm đối tốt với mình, sống một kiếp này xem như không lỗ vốn. Gia Cát là đệ nhất thần y, ngay cả y cũng không nhìn ra, sau này chỉ cần cẩn thận một chút, thân thể hần hần là sẽ không có vấn đề gì lớn.

“Đúng rồi Bảo chủ.” Đoạn Tinh tiến lên hỏi: “Người cảm thấy lúc này Hoàng Thượng nên làm gì?”

Dạ Lan San lắc đầu : “Hoàng Thượng đem mạng sống Lâm tướng quân so với mình còn quan trọng hơn, Gia Luật Thanh xem như tìm được điểm uy hiếp Hoàng Thượng.”

Thần Tử Việt nháy mắt, nhìn Dạ Lan San nói: “Nhưng y là Hoàng Thượng, nếu vì một tướng quân mà không để ý nhiều binh mã như vậy thậm chí vứt bỏ cả thiên hạ, sẽ bị người thóa mạ.”

“Cho nên nói trong lòng y hiện tại rất khổ sở.” Dạ Lan San suy nghĩ, quay đầu hỏi Đoạn Tinh: “Người đi tìm chưa?”

“Đã tìm.” Đoạn Tinh gật đầu: “Ta đêm qua thừa dịp trời tối lên vào Ngọc Quan Thành, nhưng nơi đó lớn như vậy chỗ nào cũng có khả năng, thật sự không tìm thấy.”

“Đêm mai ta và người lại đi một chuyến.” Dạ Lan San suy nghĩ một chút lại nói: “Đi tìm lại đi, nói không chừng sẽ tìm được. Bằng không Hoàng Thượng cứ kéo dài tình trạng này cũng không phải biện pháp, y hiện tại khẳng định tâm loạn như ma, không thể bình tĩnh phân tích .”

Đoạn Tinh gật đầu đáp ứng.

Thần Tử Việt vừa mở miệng định nói gì đã bị Gia Cát nhét vật gì đó vào miệng, giương mắt thấy Gia Cát đang trừng mình: “Lần này không phải đi chơi, người không được đi theo quấy rối!”

Thần Tử Việt cười chép chép miệng, hình như Gia Cát vừa rồi đút cho mình cái gì đó ngọt ngọt, có chút mát lạnh lại có hương vị của kim ngân hoa, cho nên hài lòng nheo mắt lại hỏi: “Đường sao? Ăn ngon nha, còn không?”

Gia Cát cười xấu xa: “Thối tiểu tử người tối hôm qua cùng Bảo chủ làm chuyện gì?”

“Ách.....” Thần Tử Việt mặt đỏ bừng, nhìn về phía Dạ Lan San cầu cứu.

“Gia Cát người làm sao biết?” Dạ Lan San kinh ngạc: “Ta xác thực cùng Tiểu Việt.....”

“Câm miệng!” Thần Tử Việt nhào tới bịt miệng y hung dữ trừng mắt: “Không cho nói!!”

Gia Cát cười vẻ mặt âm hiểm, nói: “Vừa đi vào đã nhìn ra, tư thế đi đường không ổn nga, được Bảo chủ dìu xuống ghế ngồi còn đau nhe răng nhếch miệng, còn có.....”

“Người cũng không được nói!” Thần Tử Việt ngay cả bên tai cũng đỏ rực, mặt buồn bực: “Các người đều khi dễ ta!”

Đoạn Tinh vỗ vỗ bả vai Dạ Lan San — Không tệ nha, nhanh như vậy đã xuống tay.

Dạ Lan San cười đầy vô sỉ — Đâu có đâu có, so với người còn kém.....

Đoạn Tinh nhướn mày — Sau này có thời gian trao đổi một chút?

Dạ Lan San gật đầu — Được nha được nha!

Thần Tử Việt cùng Gia Cát nhìn hai người bọn họ yên lặng mà mắt đi mày lại, cảm thấy có một cỗ hàn khí sừ sừ dâng lên.....

Gia Cát từ trong lòng lấy ra một cái hộp nhỏ đưa cho Thần Tử Việt: “Đây, được đường này cho người, bình thường đừng ăn bậy, dưỡng thân mình.”

Thần Tử Việt nhận lấy, mặt nhỏ lúng túng, nhìn lại thì thấy Gia Cát cười sung sướng khi người ta gặp họa, nhất thời rất tức giận, cho nên chớp mắt mấy cái tỏ vẻ ngạc nhiên: “Gia Cát người sao ngay cả loại được này cũng tùy thân mang theo.....”

“Đó là, tùy thời tùy chỗ cần nó.....” Đoạn Tinh điềm tĩnh gật đầu, còn chưa nói xong đã bị Gia Cát phi chén trà trúng giữa trán. Xoa xoa cục u trên đầu nhìn vẻ mặt tức giận của Gia Cát, Đoạn Tinh ngoan ngoãn câm miệng.

Dạ Lan San xoa xoa ngực, nghĩ thầm may mà Tiểu Việt không có thói quen tùy tiện ném đồ đập người.....

. : .

38. Chương 38: Kiếp Nạn

38, Kiếp nạn

Trong Ngọc Quan Thành, Gia Luật Thanh cẩn thận nâng Lâm Hạo Dương dậy, dùng nội lực giúp hắn uống xong một chén được, Lâm Hạo Dương trong hôn mê vẫn cau mày như trước, không có một chút dấu hiệu tỉnh lại.

“Người đừng phí công.” Gia Luật Tề đẩy cửa tiến vào, vừa vặn nhìn thấy Gia Luật Thanh bỏ chén xuống, cười lạnh nói: “Hắn trúng nhiếp hồn tán, giải được chỉ có phụ vương có. Người cho là dùng được giải độc bình thường là có thể cứu hắn tỉnh?”

“Giải được nhiếp hồn tán chỉ có một, năm ta mười tuổi Hoàng cung đã cháy, đã sớm không còn.” Gia Luật Thanh đắp chăn cho Lâm Hạo Dương, ngẩng đầu lạnh lùng nói: “Người đã sớm biết nhiếp hồn tán không có giải được, mới cố ý đưa cho ta thất tinh tiêu, gạt ta đó chỉ là được khiến người ta tâm trí mê man có đúng hay không?”

Gia Luật Tề sững sốt, chợt hung hăng nói: “Ta chỉ muốn tốt cho người! Chờ chúng ta diệt được Thiên Lang Quốc, người chính là Vua khắp thiên hạ, muốn dạng mỹ nhân gì mà không có, tội gì khăng khăng giữ lấy một tên nam nhân lại còn đã bị Hoa Thiên Lang chơi!”

“Người còn dám nói một câu nữa ta liền phế người.” Gia Luật Thanh sắc mặt âm trầm: “Đi ra ngoài, về sau không có lệnh của ta, ai cũng không được phép tiến vào căn phòng này.”

Gia Luật Tề hận nghiêng răng nghiêng lợi. Từ nhỏ đến lớn luôn xem người ca ca này là kiêu ngạo của mình, nhiều năm chịu nhục ở Thiên Lang quốc chỉ vì có thể giúp hấn xưng bá, cũng muốn hấn chú ý tới mình, nhưng xem bộ dáng hiện tại của hấn, làm gì còn có huyết tính Mạc Bắc Lang. Ánh mắt chuyển về phía Lâm Hạo Dương nằm trên giường, mắt Gia Luật Tề đột nhiên biến âm lãnh, quay đầu đi thẳng tới trù phòng.

“Tam hoàng tử.” Ở trù phòng chỉ có một tiểu nha đầu sắc được, thấy Gia Luật Tề sắc mặt âm trầm tiến vào, cuống quýt hành lễ.

“Được này là của ai?” Gia Luật Tề lạnh lùng hỏi.

“Bẩm Tam hoàng tử, là của thái tử phân phó.” Tiểu nha đầu ngoan ngoãn đáp.

Gia Luật Tề ngồi xuống lấy chiếc đĩa gầy gầy được liệu, đều là thảo dược giải độc, không khỏi cười thầm trong lòng, vốn muốn tới đây hạ độc, hiện tại xem ra mình căn bản không cần hạ thủ, nếu chỉ dựa vào những dược liệu bình thường kéo dài tính mạng thì Lâm Hạo Dương chỉ có ngoan ngoãn chờ chết. Gia Luật Tề đứng lên định rời đi, lại nhìn thấy tiểu nha hoàn đem thứ gì đó đổ vào một bát nước lớn rồi bưng ra ngoài.

Trong lòng Gia Luật Tề thấy kỳ quái — Tiểu nha đầu này chẳng lẽ là kẻ ngốc, sao lại hợp với căn thuốc đã dùng qua?

Tiểu nha đầu nhìn ra nghi hoặc của Gia Luật Tề, vì thế cúi đầu đáp: “Đây là sấm ở trong nước, thái tử nói không được bỏ căn thuốc.”

“Nga?” Gia Luật Tề nhíu mày: “Vây còn có được gì khác?”

“Bẩm tam hoàng tử, được đều là do thái tử mỗi ngày tự mình sắc.”

“Cái gì?” Gia Luật Tề giận dữ, tự sắc được cho Lâm Hạo Dương? Chuyện này nếu rơi vào tai phụ vương ở Cô Dương Thành, thái tử vị của Gia Luật Thanh khó mà giữ được, nói không chừng ngay cả mạng sống cũng không còn. Nghĩ lại, túm cổ tay tiểu nha đầu kia lạnh lùng nói: “Cạn được đâu?”

Tiểu nha đầu bị nước nóng ngấm được vẩy lên người sinh đau, lại thấy Gia Luật Tề trước mắt như hung thần ác sát, sợ tới mức ngay cả nói đều không mạch lạc, nơm nớp lo sợ chỉ một đồng căn được ở trong góc tường.

Gia Luật Tề buông tay ra đi đến góc tường tỉ mỉ nhìn, biểu tình trên mặt càng âm trầm, quay đầu đi một đường đến cửa phòng Gia Luật Thanh một cước đá vỡ cửa.

Gia Luật Thanh nhìn hấn, lạnh lùng nói: “Ta đã nói không có lệnh của ta, ai cũng không được đi vào, ta sẽ không vì người mà nhân nhượng.”

“Người cư nhiên cho hấn dùng Thiên Đẳng Thảo, đó là thần vật của Mạc Bắc, phụ vương sợ người ở trên chiến trường bị thương nên mới cho người, người cư nhiên cho hấn?” Trong giọng nói Gia Luật Tề không che dấu được sự phẫn nộ.

“Cho ta chính là của ta, người quản ta dùng thế nào.” Gia Luật Thanh đi đến trước mặt Gia Luật Tề, ánh mắt sắc bén nói: “Người vì Mạc Bắc không tiếc cải danh đổi họ ở Thiên Lang gây người nhiều như vậy năm, nên lần này ta sẽ không trách người. Nhưng về sau nếu người còn dám tự tiện làm chuyện thương tổn hấn, ta sẽ không dễ dãi như vậy với người!”

Gia Luật Tề nhìn Gia Luật Thanh trước mặt, trong lòng thất vọng đến cực điểm, cảm xúc bỗng bình tĩnh lại, nói: “Cho dù là Thiên Đẳng Thảo, nhiều nhất cũng chỉ là giúp kéo dài mạng sống hấn vài ngày thôi, hấn sớm muộn cũng phải chết..... Phụ vương đã liên kết các viện binh ở tộc khác, nếu thuận lợi thì một tháng sau có thể tiến đến Ngọc Quan Thành. Phụ vương bảo ta nói với người, Lâm Hạo Dương là uy hiếp của Hoa Thiên Lang, cho nên chỉ cần để Hoa Thiên Lang biết hấn ở chúng ta trong tay, không thể nói chuyện hấn trúng độc, mặc dù là có chết thật cũng phải nói là đang sống rất tốt.”

“Phụ vương đã có kế hoạch, vậy cũng không cần ta làm tướng thua trận canh giữ ở đây.” Gia Luật Thanh quay đầu nhìn Lâm Hạo Dương một cái, nói: “Phụ vương nói rất đúng, có hấn ở trong tay Hoa Thiên Lang sẽ không cường công. Ta đưa hấn ra ngoài vài ngày, chờ đại quân phụ vương đến ta sẽ quay lại.”

“Cái gì?” Gia Luật Tề nghe vậy giận dữ: “Người còn muốn cứu hần? Người là thái tử Mạc Bắc, là tướng quân, người hiện tại lại vì hần mà lâm trận bỏ chạy?!”

“Ta đã nói đến thời điểm đánh giặc ta sẽ trở về!” Gia Luật Thanh phát tay về phía cửa phòng, một thị vệ tiến vào gập đầu nói: “Thái tử, đã chuẩn bị tốt.”

Gia Luật Tề nghi hoặc nhìn ra ngoài cửa, thì thấy một khối thi thể bị chặt đến huyết nhục mơ hồ diện mạo hoàn toàn thay đổi, trên người mơ hồ có thể thấy đó là chiến giáp của Lâm Hạo Dương.

“Nếu Phụ vương đến đây hỏi người, người liền đem thứ này ra, nói hần đã bị ta giết, dù sao đến lúc đó xác phỏng chừng đã thối rữa, nhìn không ra nguyên do.” Gia Luật Thanh mặt không chút thay đổi: “Tóm lại sống hay chết Hoa Thiên Lang cũng sẽ không biết, về phần Lâm Hạo Dương, ta quyết cũng sẽ không giao ra, cho dù chết ta cũng muốn hần chết trong lòng ta.”

“Người.....!!” Gia Luật Tề cảm thấy một trận cảm tức, nâng tay đánh một chưởng vào Gia Luật Thanh, Gia Luật Thanh cũng không tránh không né, chỉ là lạnh lùng nhìn Gia Luật Tề mạnh mẽ tiến công, đỡ toàn bộ chưởng của hần.

“Nháo đủ liền quay về đi.” Gia Luật Thanh lau vết máu bên khóe miệng, quay đầu trở về phòng.

Gia Luật Tề đứng ở trong viện ngốc lãng, tay siết chặt thành quyền, cảm thấy trong lòng có một ngọn lửa không chỗ phát tiết, đau đớn thiêu cháy tâm can. (Đậu : cuồng huynh luyện chẳng? :v)

Đêm hôm đó, Gia Luật Thanh đưa Lâm Hạo Dương chạy lên phía bắc, hai ngày sau đến một hẻm núi, cẩn thận dò xét hơi thở hần, tuy rằng mỏng manh nhưng cũng có quy luật, vì vậy cũng thả tâm. Nâng tay vịn cơ quan, chỉ thấy núi đá chậm rãi vỡ ra, mơ hồ hiện ra một động khẩu.

Gia Luật Thanh quỳ gối xuống đất, thấp giọng dùng Phạn văn niệm một đoạn văn tự, sau đó ôm Lâm Hạo Dương đến gần sơn động.

Sơn động lúc vừa vào thì rất hẹp, nhưng càng đi sâu thì càng rộng ra, đi đến cuối đường thì xuất hiện một cái giường Bạch Ngọc thật lớn, tản mát ra hàn khí. Gia Luật Thanh cẩn thận đặt Lâm Hạo Dương lên giường, cười khổ nói: “Thần Mạc Bắc cũng không nghĩ tới có một ngày ta sẽ dẫn người ngoại tộc đến nơi này chữa thương..... Người nếu sống, thì cả đời đi theo ta. Còn nếu người chết, thì cũng phải chết ở bên cạnh ta!”

Lâm Hạo Dương ở trên giường Bạch Ngọc nằm một lúc, hơn nửa Thiên Đăng Thảo dùng nhiều ngày đã có tác dụng, chậm rãi mở mắt, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo vô cùng, cũng không biết đang ở đâu, ánh mắt mê mang.

“Người tỉnh?” Gia Luật Thanh đầu tiên là mừng rỡ, nhưng vui sướng không duy trì được bao lâu liền tan thành mây khói, bởi vì khi Lâm Hạo Dương quay đầu nhìn thấy y, thần sắc mờ mịt bất lực trong khoảnh khắc liền biến mất, thay vào đó là một bộ dạng đề phòng lạnh như băng.

Gia Luật Thanh tiến lên từng bước nâng cằm hần, ánh mắt tàn nhẫn: “Đến bây giờ người còn dám nhìn ta như vậy?”

“Muốn giết cứ giết, không cần nói nhảm nhiều như vậy.” Lâm Hạo Dương nhắm mắt lại thản nhiên nói.

Gia Luật Thanh cười lạnh một tiếng: “Giết người? Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy, người hại ta mất mấy chục vạn quân Mạc Bắc..... Người nói, nếu bọn họ biết chiến thần Thiên Lang trên chiến trường dũng mãnh lại ở dưới thân ta hầu hạ cầu xin tha thứ, một màn này có phải rất thú vị hay không?”

“Ta đây coi như là bị chó cắn một cái.” Lâm Hạo Dương ôm ý niệm sẽ chết trong đầu, vẻ mặt hờ hững. Nguồn :

“Đối với ta người vĩnh viễn chỉ biết có một biểu tình này hay sao?” Gia Luật Thanh nhớ tới lúc trước từng nhìn thấy gương mặt tươi cười của hần với Hoa Thiên Lang, rực rỡ lóa mắt như ánh nắng ấm áp đầu xuân, làm cho mình liếc nhìn một cái đã hăm sâu, vì sao đến trước mặt mình thì lại là gương mặt lạnh lùng vạn năm không đổi? Trong lòng giận dữ, tay xé y phục của hần, lộ ra lồng ngực trắng nõn, hung tợn nhìn hần: “Không thể làm cho người cười, ta sẽ khiến người khóc cầu xin tha thứ!”

“Nằm mơ.” Lâm Hạo Dương nhắm mắt lại không muốn nhìn thấy y.

“Hỗn đản!” Gia Luật Thanh xoay người áp lên, hung hăng hôn xuống đôi môi tái nhợt kia..... Dương, người không muốn cười với ta, vậy thì cho ta một biểu tình khác, dù là hận ý, dù là sợ hãi..... Không lâu sau y lại phát giác người dưới thân không có phảng kháng, không nghênh tiếp, chỉ là nằm không nhúc nhích như một khối băng, sắc mặt so với giường Bạch Ngọc dưới thân còn rét lạnh hơn.

Gia Luật Thanh thô bạo xé tất cả y phục của hắn, thân hình hoàn mỹ hiện ra trước mặt hắn, có chút đơn bạc, làn da trắng làm cho máu trên vết thương càng nổi bật.

“Người biết không.....” Gia Luật Thanh một tay ở trên người hắn nhẹ đảo quanh:“ Những ngày qua ta luôn mong ngươi tỉnh lại, bởi vì ta không muốn làm ngươi lúc hôn mê, như vậy thật không thú vị. Chỉ khi ngươi tỉnh, ta mới có thể thấy bộ dáng ngươi khóc lóc xin tha. Nhiều năm như vậy, ta luôn bại vì ngươi, ta ngay cả nằm mơ cũng muốn nhìn thấy ngươi nhận thua với ta..... Ta sẽ không cho ngươi chết, bởi vì ta muốn ngươi sống không bằng chết!”

Lâm Hạo Dương vẫn như trước nhắm mắt lại, trên mặt không có biến hóa gì.

Gia Luật Thanh cởi bỏ áo ngoài của mình hung hăng áp lên, lại đụng phải miệng vết thương còn chưa khép lại, Lâm Hạo Dương chỉ cảm thấy phần dưới xương sườn còn chưa hồi phục truyền tới một trận đau nhức, nhất thời phun ra một ngụm máu, sau đó lại hôn mê — Không cần tỉnh lại, nếu tỉnh lại phải đối mặt với việc này, vậy thì cả đời cũng không muốn tỉnh.....

Gia Luật Thanh nhìn Lâm Hạo Dương phun ra một ngụm máu đen, sững sốt ngơ ngác một chút, sau đó vội vàng đứng lên bắt mạch cho hắn, cảm thấy hơi thở hắn càng lúc càng suy yếu, cuống quýt lấy Thiên Đẳng Đan ra đút cho hắn ăn, một lát sau lại bắt mạch, phát hiện hắn cuối cùng cũng chậm rãi hồi phục mới nhẹ nhàng thở ra.

Ngơ ngác nhìn khuôn mặt Lâm Hạo Dương ngủ say, trong lòng Gia Luật Thanh nổi lên một trận chua xót, tại sao, mình rõ ràng thương hắn như vậy, thà rằng buông tha thái tử vị cũng không muốn hắn chết, nhưng lúc đối mặt với hắn lại luôn giả thành bộ dáng hận hắn đến chết. Nếu hắn ngoan ngoãn chịu ở bên mình thì tốt biết bao nhiêu. Tay xoa hàng mi khẽ run của hắn, Gia Luật Thanh cười khổ:“Ngươi tại sao lại hận ta như vậy, ngươi luôn thắng ta a, muốn hận, cũng chỉ có thể là ta hận ngươi, đúng hay không? Nằm đi, chỉ cần nằm ở trong này đủ bốn mươi ngày thân thể của ngươi có thể chống đỡ được sang năm, đến lúc đó ta lại giúp ngươi tìm thuốc giải.”

Trong doanh trại Thiên Lang Quốc, Dạ Lan San cùng Đoạn Tinh thay y phục dạ hành, thừa dịp bóng đêm lên vào đại doanh Mạc Bắc.

Thần Tử Việt nằm trên giường quay đầu nhìn Gia Cát:“Ngươi nói bọn họ có thể gặp nguy hiểm hay không?”

Gia Cát lắc đầu:“Sẽ không!”

“Vì sao?” Thần Tử Việt nhíu mày:“Địch doanh nhiều người như vậy, võ công dù tốt cũng không ngăn được!”

Gia Cát cười nói:“Cũng không phải đi đánh nhau..... Yên tâm đi, ta đã tính cho bọn họ một quẻ, đều là người trường thọ lắm phúc.”

“Phải không?” Thần Tử Việt khịt khịt, nhảy xuống giường nhìn Gia Cát chăm chăm:“Vậy ngươi xem tướng cho ta đi, thấy ta thế nào? Có phải cũng rất lắm phúc hay không?”

Gia Cát do dự một lúc, nắm lấy hai má Thần Tử Việt nhéo a nhéo:“Đương nhiên, Tiểu Việt nhà ta phúc khí rất nhiều!”

Thần Tử Việt nghe vậy vừa lòng ôm Gia Cát cọ cọ, sau đó chạy lên giường ôm chần chuẩn bị ngủ, Gia Cát nhìn hắn cười cười, lại không thấy được gương mặt Thần Tử Việt vừa quay đi liền ảm đạm — Gia Cát vừa rồi có một chút do dự, nhớ đến lời nói Huyền Ân phương trượng lúc trước, hơn nữa thân thể mình gần đây càng ngày càng suy yếu. Dù cho ngày thường giả trang có thể lừa gạt được mọi người, lại không sao lừa được chính mình.

Gia Cát ngồi ở cạnh bàn chậm rãi tính quẻ, một lần lại một lần ra đáp án giống nhau — Mệnh số Thần Tử Việt, chỉ tới mười bảy tuổi, sau đó là một mảng hỗn độn, dường như sẽ xảy ra một kiếp nạn, nếu có thể

vượt qua sẽ tiếp tục sống, nếu không thể vượt qua..... Gia Cát ở trong lòng thở dài, hy vọng là mình tính sai, hy vọng Tiểu Việt năm nay có thể bình an, điều này là quan trọng nhất.

. : .

39. Chương 39: Tâm Thương

39, Tâm thương

Sau khi Dạ Lan San cùng Đoạn Tinh đi vào Ngọc Quan Thành, ở trong quân doanh Gia Luật Thanh tìm một vòng cũng không thu hoạch được gì. Dạ Lan San nhủu mây suy nghĩ, kéo Đoạn Tinh đi đến trù phòng liền nhìn đến một tỳ nữ đang sắc thuốc. Lúc đầu Đoạn Tinh mặc danh kỳ diệu, sau đó liền hiểu được ý tứ Dạ Lan San — Lâm Hạo Dương là chiến thần Thiên Lang, muốn bắt hắn không phải là chuyện dễ, hai bên đánh nhau ắt sẽ bị thương, mà nếu Gia Luật Thanh đối với Lâm Hạo Dương có tâm tư thì tất nhiên sẽ không để hắn chết, bị thương sẽ uống thuốc, chỉ cần đi theo nha đầu kia, nếu vận khí tốt hẳn là có thể biết được Lâm Hạo Dương bị nhốt ở đâu.

Tiểu nha đầu đó đang nấu thuốc thì thấy một tỳ nữ áo xanh khác vội vã vào trù phòng, bắt đầu thổi lửa nấu canh.

“Người sao hiện tại lại đến nấu canh?” Tiểu nha đầu kia kỳ quái hỏi.

Tỳ nữ áo xanh lắc đầu nói: “Tam hoàng tử muốn uống, bảo ta nhanh đi nấu.” Cúi đầu nhìn lửa cháy, vội la lên: “Ai nha, lửa này sao nửa ngày rồi cũng không cháy, người cho ta mượn bếp dùng một chút, nấu xong người lại sắc thuốc!”

“Không được, ta sắp nấu xong rồi.” Tiểu nha đầu kia thật cẩn thận quạt lửa, tỳ nữ áo xanh một bên nấu canh một bên tò mò hỏi: “Nấu cho người bị thái tử bắt về?”

“Àn.” Kia tiểu nha đầu gật gật đầu: “Nghe nói là tướng quân, gọi là chiến thần gì đó.”

Trên mái nhà thượng hai người nhìn nhau một cái — Vận khí không tệ, đã biết ở đâu thì chuyện kế tiếp liền đơn giản hơn nhiều. Hai người một đường đi theo tiểu nha đầu đến trước một tiểu viện, chờ nàng đưa được xong thì rời khỏi. Dạ Lan San cẩn thận vạch một mái ngói nhìn, trong phòng không có người ngoài, ánh nến âm u, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một bạch y nằm trên giường, nhìn thân hình tựa hồ chính là Lâm Hạo Dương, vì thế liền cùng Đoạn Tinh từ cửa sổ nhảy vào, nhìn thấy liền sửng sốt — Bạch y nhân kia đã rời giường, còn nâng tay đem bát được đổ vào dạ hồ lý*, mũi cao hốc mắt sâu, rõ ràng là người Mạc Bắc!

*dạ hồ lý : nghe văn chương vậy chứ nó là cái bô đó ==))

“Các người.....” Bạch y nhân kia còn chưa kịp nói xong đã bị Đoạn Tinh điểm á huyệt lấy dao ép đến góc tường. Dạ Lan San trong lòng thầm nghĩ một tiếng phiêu lượng quá nha — Vừa rồi thậm chí ngay cả mình cũng chưa thấy rõ Đoạn Tinh ra tay như thế nào, chuyện tựa hồ xảy ra trong nháy mắt.

Đoạn Tinh nhét vào miệng người nọ một viên đan dược bắt hắn nuốt xuống, trầm giọng nói: “Ngoan ngoãn trả lời vấn đề của chúng ta, nếu không cho người sống không bằng chết!”

Người nọ vừa ăn đan dược vào liền cảm thấy lực phủ ngũ tạng giống như có trăm ngàn con kiến bò qua, khó chịu đầu đầy mồ hôi lạnh, đành phải gật đầu.

“Lâm Hạo Dương ở đâu?” Đoạn Tinh đưa tay giải á huyệt hắn hỏi.

“Ta..... Không biết.” Người nọ ôm bụng biểu tình thống khổ.

“Vậy người biết cái gì, nói ra nghe một chút.” Dạ Lan San đi lên trước mở miệng.

“Ta cái gì cũng không biết.” Bạch y nhân ngồi xổm trên mặt đất, khó chịu hận không thể dùng cây đao kia phá vỡ bụng mình đem ngũ tạng lực phủ tẩy rửa một lần.

Khóe miệng Đoạn Tinh cong lên, lại lấy ra một viên đan dược thản nhiên nói: “Vây thường cho người ăn thêm một viên, không có khó chịu giống như cái kia đâu!”

“Không cần.....” Người nọ thấy Đoạn Tinh vẻ mặt cười tà cầm đan dược để sát vào miệng mình, sợ tới mức hồn phi phách tán: “Là Tam hoàng tử bảo ta giả trang thành Lâm Hạo Dương !”

“Tại sao phải giả trang? Lâm Hạo Dương đâu?” Dạ Lan San nhú mày.

“Thật..... Thật sự không biết.” Người nọ do dự mở miệng.

Đoạn Tinh cười lạnh một tiếng, từ trong lòng lấy ra một đồng đan dược nhiều màu: “Không chịu phối hợp như vậy? Vừa lúc bắt người cho thân thân nhà ta thử dược mới, đợi khi nói cho ta biết rõ cách người khó chịu sống không bằng chết, ta sẽ trở về báo cáo kết quả.”

Dạ Lan San khóe miệng cong lên — Đoạn Tinh kỳ thật rất có tiềm năng làm ác bá.....

“Đừng a!” Người nọ thống khổ ngay cả khí lực lớn tiếng kêu la đều không có, vẻ mặt sợ hãi nhìn chằm chằm đồng dược kia thanh âm run run, nói: “Ta thật sự không biết, chỉ là nghe nói..... Nghe nói Lâm Hạo Dương đã bị thái tử chém chết”

“Cái gì?” Dạ Lan San cùng Đoạn Tinh đồng thời cả kinh.

Người nọ ôm bụng cuộn thành một đoàn trên mặt đất, đứt quãng nói: “Nghe nói ở trong lao nhưng Ta chỉ biết đến đó Giải dược.....”

Đoạn Tinh cúi đầu nhìn một đồng đan dược kia, nháy mắt mấy cái lắc đầu nói: “Không nhớ rõ giải dược là cái nào Nếu không người ăn hết thử xem? Chắc sẽ đúng một cái.”

Người nọ nghe vậy trước mắt tối sầm, khóe miệng chậm rãi tràn ra máu tươi, thân thể cũng dần dần cứng ngắc. Đoạn Tinh nhú mày — Gia Cát cả ngày đều chơi với cái đồng này, sao lại độc như vậy?

Dạ Lan San đem người nọ nâng lên giường đắp chăn, cùng Đoạn Tinh đi tới địa lao, không đến một khắc liền không tiếng động chế phục tất cả thủ vệ, hai người nhìn thoáng qua nhau trong lòng đều có chút bất an — Phòng bị lơ lửng như thế này, không giống như là giam giữ trọng phạm, chẳng lẽ Lâm Hạo Dương chết thật ?

Đi vào trong địa lao, bên trong cũng trống không, đi vào sâu bên trong đến phòng giam cuối cùng thì nhìn thấy một khối thân thể huyết nhục mơ hồ nằm trên mặt đất, cửa căn bản không khóa lại, đẩy cửa ra bay qua nhìn mặt người nọ, dù là Dạ Lan San hay Đoạn Tinh đều bị hoảng sợ — Thân thể bị đao chém căn bản là nhìn không ra dài ngắn ra sao, nhìn lại trên người loáng thoáng có thể nhìn ra được là chiến y của Lâm Hạo Dương, ngọc bội bên hông cũng là tư vật của Lâm Hạo Dương. Trong lòng hai người đều thấp thỏm — Lần này sợ là Hoa Thiên Lang sẽ điên mất.

“Bảo chủ, đưa hân trở về thôi.” Đoạn Tinh nói.

Dạ Lan San gật đầu, cùng Đoạn Tinh mang theo cổ thi thể kia ra Ngọc Quan Thành, hướng tới đại doanh Hoa Thiên Lang mà đi.

Hoa Thiên Lang lúc này đang nằm ở trên giường trần trọc, đột nhiên nghe thủ vệ nói Đoạn Tinh cùng Gia Cát có việc gấp cầu kiến, cảm thấy cả kinh, vội vàng đi tới doanh chủ soái, xốc rèm cửa lên chỉ thấy Gia Cát cùng Đoạn Tinh đứng ở đó, vẻ mặt hình như không đúng lắm, trên mặt đất là một thi thể được vải trắng phủ lên.

Hoa Thiên Lang nhất thời cảm thấy tâm mãnh liệt rơi xuống, cũng không nói nên lời, kinh ngạc đứng trước gót chân cổ thi thể kia hồi lâu, cuối cùng cắn răng xốc lên tảng vải trắng kia, lúc nhìn thấy ngọc bội bên hông bể tan nát, y chỉ cảm thấy trời đất như sụp đổ, cảnh vật xung quanh dần trở nên mơ hồ, trong lòng trống rỗng, đau đến mức quên cả hô hấp.

“Hoàng Thượng.” Đoạn Tinh tiến lên nói: “Ta vào Ngọc Quan Thành vốn muốn cứu Lâm tướng quân Nghe nói là bị Gia Luật Thanh.....”

“Hắn còn có thể cứu không?” Hoa Thiên Lang run giọng hỏi Gia Cát: “Tay hắn vẫn còn mềm, hắn còn có cứu về không?”

Gia Cát không đành lòng nhìn thấy bộ dáng này của y, nhưng vẫn phải nói: “Thi thể đã bị cổ thuật của Mạc Bắc xử lý qua, cho nên trong một thời gian ngắn sẽ không bị thối rữa, nhìn như vậy thì ít nhất đã mất năm ngày”

Hoa Thiên Lang nghe vậy ngốc lảng, mặt không chút thay đổi quay đầu nhìn cổ thi thể kia.

“Hoàng Thượng.” Hồi lâu sau, Đoạn Tinh không đành lòng nhìn thấy bộ dáng này của y, vì thế thử mở miệng: “Không bằng trước đem Lâm.....” Còn chưa nói xong đã thấy Hoa Thiên Lang cúi người ôm lấy cổ thi thể kia ra khỏi đại trường. Gia Cát cảm thấy thần thái Hoa Thiên Lang quá mức bình tĩnh nên có chút khẩn trương, túm Đoạn Tinh lại nói: “Làm sao bây giờ? Chúng ta có phải quá đột ngột hay không?”

Đoạn Tinh ôm lấy y, nói: “Không còn biện pháp, y sớm hay muộn cũng phải chấp nhận chuyện này. Tựa như Tiểu Việt nói, y làm Hoàng đế không phải chỉ vì Lâm Hạo Dương, y còn là chủ tử khắp thiên hạ, trong lòng còn có cả giang sơn, quá mệt mỏi.”

Gia Cát nhắm mắt dựa vào trong lòng Đoạn Tinh, nhớ tới mấy ngày trước ở cùng Lâm Hạo Dương, một người sống sờ sờ cứ như vậy mà biến mất, trong lòng cũng có chút buồn bã, ngực ngăn ngăn.

Sợ Hoa Thiên Lang gặp chuyện không may, Đoạn Tinh cùng Gia Cát vẫn đi theo phía sau y, chỉ thấy y gọi người tới sắp củi khô, thật cẩn thận đem cổ thi thể kia đặt lên, đứng nhìn như khúc gỗ thật lâu sau mới lấy đũa châm lửa, nhìn thân thể đơn bạc giữa ngọn lửa ngất trời Hoa Thiên Lang rốt cuộc không kiên trì được nữa, trước mắt tối sầm ngã xuống đất.

“Hoàng Thượng!” Thị vệ bên cạnh vội vàng đỡ lấy y, Gia Cát xông lên thay y bắt mạch, nói: “Không có việc gì, ta thay y trát mấy châm thì tốt rồi, ước hỏa công tâm.....”

Đoạn Tinh nhìn đồng lửa thiêu đã gần hết, lắc đầu nói: “Người đi trước chiếu cố cho Hoàng Thượng đi, ta thay y đem di cốt Lâm tướng quân thu hồi.....”

Hoa Thiên Lang ở trên giường ngủ còn chưa đến một chén trà nhỏ, Gia Cát vừa thay y trát hai châm là Hoa Thiên Lang liền mở mắt, xoay người xuống giường ngay cả hài cũng không kịp mang liền vội vàng chạy ra bên ngoài.

“Hoàng Thượng!” Gia Cát vội vàng giữ chặt y.

Trong mắt Hoa Thiên Lang hiện lên một tia mang loạn*: “Hạo Dương đâu? Hắn ở đâu?”

*hoang mang, loạn

Gia Cát nhìn sang chỗ khác, không dám đối diện cùng Hoa Thiên Lang, chưa từng thấy y có một ánh mắt giống như vậy, giống như một tiểu hài tử bị mất thứ mình quý giá nhất.

“Hoàng Thượng, đây là Lâm tướng quân” Đoạn Tinh từ bên ngoài đại trường đi vào, đưa cho Hoa Thiên Lang một túi gấm màu đen, có chút lo lắng nhìn y.

Hoa Thiên Lang ngốc sững sốt một trận, tay nhận lấy nhẹ nhàng vuốt phẳng, nhắm lại hai mắt..... Dương, người từng nói sau khi đánh xong trận này, người sẽ ngoan ngoãn theo ta cả đời

Gia Cát cùng Đoạn Tinh đứng ở một bên, không biết nên an ủi y như thế nào. Hồi lâu sau, Hoa Thiên Lang mở to mắt, mở miệng thống khổ ban đầu gần như cạn sạch, thần sắc con người lạnh lẽo tối tăm, phảng phất như không bao giờ có hi vọng nữa. Y hướng ra ngoài doanh trường lạnh lùng mở miệng: “Truyền lệnh xuống, toàn bộ quân sĩ tức khắc chuẩn bị, một canh giờ sau xuất binh Ngọc Quan Thành! Ai có thể bắt được Gia Luật Thanh, thưởng hoàng kim vạn lượng, phong Vạn Hộ Hầu, con cháu vĩnh viễn được hưởng phù hộ của vương thất!”

“Dạ!” Thủ vệ lĩnh mệnh đi xuống, Gia Cát cùng Đoạn Tinh liếc mắt nhìn nhau một cái, đều cảm thấy Hoa Thiên Lang hiện tại cùng lúc trước cứ như hai người, lúc trước là Thiên Tử đế vương, hiện tại, là như Tu La sát thân, tuy trong giọng nói không có chút gì là tức giận, nhưng lại lạnh thấu xương, giống như thanh âm đến từ địa ngục.

Gia Cát cùng Đoạn Tinh trở lại doanh trường của mình, thì thấy Dạ Lan San cùng Thần Tử Việt đang lo lắng chờ đợi, thấy bọn họ trở về vội vàng hỏi: “Hoàng Thượng không có việc gì đi?”

Gia Cát lắc đầu: “Nhìn qua thì không có việc gì, bình tĩnh đến mức không bình thường, ta sợ y ở trong lòng quá ghen ỨC PHÁ HỔNG THÂN.”

Thần Tử Việt nhíu mày: “Nếu không ta đi khuyên nhủ y?”

Dạ Lan San lắc đầu nói: “Vô dụng Để y một mình yên tĩnh đi.”

Lúc này nghe được bên ngoài một mảnh ồn ào, Dạ Lan San thoáng nhìn qua, nói: “Suốt đêm phát binh?”

“Ân.” Gia Cát gật đầu: “Thực lực chênh lệch quá lớn, Hoàng Thượng lại không còn gì để bắn khoăn, trận chiến này Thiên Lang thắng định rồi.”

Lúc này đột nhiên nghe ngoài doanh trường truyền đến thanh âm của Lâm Hạo Phong, Gia Cát vội vàng đi ra ngoài, chỉ thấy y sắc mặt hoảng loạn chạy tới: “Ta nghe nói Hạo Dương hấn đã muốn..... Thật hay giả?”

Nghe được trong giọng nói dò xét của y run run, Gia Cát hơi do dự một chút, nhưng vẫn là gật gật đầu.

Nhìn thấy Gia Cát gật đầu, Lâm Hạo Phong cảm thấy đầu óc trống rỗng, thật lâu sau, xoay người cười ngửa dẫn theo đại quân một đường hướng tới Ngọc Quan Thành.

Hoa Thiên Lang tự mình mang theo nhân mã suốt đêm hành quân, sắc trời vừa hừng sáng là đến Ngọc Quan Thành, Hoa Thiên Lang cười chiến mã ngẩng đầu nhìn tường thành Ngọc Quan, thành gạch màu xanh vào buổi sáng được ánh nắng chiếu lên phát ra ánh sáng màu xanh ngọc nhàn nhạt. Giơ tay khẽ vuốt túi gấm đen bên hông một chút, Hoa Thiên Lang vẽ mặt thê lương, nói nhỏ: “Dương, ta đi giết Gia Luật Thanh xả giận cho người, được không?”

Nghe được thông báo Gia Luật Tề vội vàng chạy lên trên tường thành nhìn xuống đại quân Thiên Lang phía dưới, còn chưa kịp có phản ứng gì đã cảm thấy trước mắt có một vật xé gió bay tới, vội vàng né ra nhưng cánh tay phải vẫn bị mũi tên Lâm Hạo Phong bắn ra xoẹt trúng, trong lòng không khỏi cả kinh. Chỉ thấy Hoa Thiên Lang vung mạnh tay lên, thoáng chốc trống trận như sấm, hơn mười vạn đại quân lập tức tiến công Ngọc Quan Thành. Gia Luật Tề trong lòng biết dựa vào binh mã hiện tại của mình chắc chắn không phải là đối thủ của Hoa Thiên Lang, dưới tình thế cấp bách kéo Phó tướng qua nói: “Phái người thủ thành, chết cũng phải thủ!”

“Dạ!” Phó tướng lĩnh mệnh rời đi, Gia Luật Tề nghe dưới thành truyền tới âm thanh chém giết đinh tai nhức óc, xoay người đi xuống tường thành, cười khoái mã cải trang ra khỏi thành — Giữ được rừng xanh sợ gì không có củi đốt. Mình là Tam hoàng tử Mạc Bắc, chịu nhục nhiều năm như vậy thì tương lai phải trở nên vinh hoa phú quý nổi bật mới đúng, quyết không thể chết như vậy.....!! Gia Luật Tề vừa ra thành quẹo vào một sơn đạo, ngựa dưới thân đột nhiên lao đảo, nhất thời đem hấn đá xuống, bổ nhào trên mặt đất.

“Súc sinh!” Gia Luật Tề giận dữ, bò dậy hung hăng đạp con ngựa kia một cước, lại nhìn thấy chân sau con ngựa có cắm một phi tiêu, đang chảy máu.

“Ta thấy người mới là súc sinh.” Một bạch y nhân bịt mặt lướt nhẹ từ trên cây nhảy xuống nhìn hấn: “Hoặc là nói ngay cả súc sinh cũng không bằng!”

“Người là người hay là quỷ?” Gia Luật Tề vô công bình bình cũng nhìn ra thân pháp của bạch y nhân này có chút dị thường, vì vậy có chút hoảng sợ.

“Ta là gia gia người!” Bạch y nhân khước mắt cong lên, không tới ba chiêu đã đem Gia Luật Tề đánh cho ngã xuống đất.

“Người rốt cuộc muốn gì?” Gia Luật Tề ngã xuống đất, cảm thấy vết roi trên người đau nóng rất hơn bình thường.

“Gia Luật Thanh tại sao không ở trong thành..... Người đâu?” Bạch y nhân lạnh lùng nói.

Gia Luật Tề cắn răng: “Y? Sĩ nhục của Mạc Bắc!”

Bạch y nhân khinh thường nhìn hấn, nói: “Người mới là sĩ nhục của Mạc Bắc, phái người thay người thủ thành, còn người lại chạy trốn. Ít nhất Gia Luật Thanh sẽ không làm ra loại hành vi xấu xa này.”

Gia Luật Tề then quá hóa giận: “Đầu tiên là chiến bại, sau lại vì tên nam nhân bị kẻ khác chơi qua mà vi phạm ý chỉ thần Mạc Bắc, y căn bản không xứng đáng làm thái tử!”

“Thật không? Nhưng ta nghe nói y đã sắp đưa Lâm Hạo Dương tới Cô Dương Thành, muốn suất lĩnh đại quân xuất chiến một lần nữa.” Bạch y nhân ngữ khí lạnh nhạt.

“Thật sự?” Gia Luật Tề trợn to mắt nhìn bạch y nhân: “Người nói y không đưa tên họ Lâm đi Thánh Sơn, mà là đi Mạc Bắc?”

Bạch y nhân ngồi xổm xuống cầm đầu roi lướt qua vết thương trên mặt hắn, cười nói: “Đương nhiên không phải, vừa rồi ta nói đùa.”

“Người gạt ta nói!” Gia Luật Tề giận dữ.

Bạch y nhân lắc đầu thở dài: “Gia Luật Khuyết thật sự ngu ngốc, phái kẻ ngu người đi làm gian tế.” Nói xong quay đầu bước đi.

“Người không giết ta? Ngày khác ta nhất định giết người!” Gia Luật Tề điên lên gào thét bóng lưng hắn.

Bạch y nhân quay đầu cười, chậm rãi nói: “Không có cơ hội, thứ nhất, người ngay cả ta là ai cũng không biết, thứ hai, võ công người thật sự quá tệ, thứ ba, người là cái tên thiếu tâm nhân, thứ tư, cũng là chuyện quan trọng nhất, người trúng Xích Diễm Tiên của ta, trong vòng một nén nhang nói không chừng đã chơi xong rồi, còn muốn tìm ta báo thù? Thời gian còn lại tốt nhất là sám hối tội lỗi của người với thần Mạc Bắc đi, chết đỡ phải chịu khổ.”

Gia Luật Tề gãy dựa muốn đứng lên, cuối cùng chịu không nổi miệng vết thương truyền đến từng trận đau nhức, dần dần rơi vào một mảnh hắc ám.

. . .

40. Chương 40: Tín Nhiệm

40, Tín nhiệm

Ba canh giờ sau, quân đội Thiên Lang Quốc hoàn toàn chiếm được Ngọc Quan Thành, Hoa Thiên Lang mất lạnh như băng đứng ở trên tường thành cao, phái người truy bắt Gia Luật Thanh, lại mang thi thể Gia Luật Tề về.

“Hoàng Thượng.” Ngô Uy bước lên hỏi: “Đã tìm khắp nơi từ trong ra ngoài thành đều không thấy bóng dáng Gia Luật Thanh, hỏi qua vài tù binh thì bọn họ đều nói Gia Luật Thanh vài ngày trước đã rời khỏi, không biết đi nơi nào, có thể là trở về Mạc Bắc hay không?”

Hoa Thiên Lang quay đầu nhìn thi thể Gia Luật Tề, âm trầm mở miệng: “Đem hắn lôi xuống. Thông tri cho đại quân, ngày mai khởi hành đi đến Mạc Bắc Cô Dương Thành!”

“Hoàng Thượng, trận chiến Ngọc Quan này vừa mới chấm dứt, vẫn chưa kịp thống kê số lượng thương vong, nếu vội vã xuất chinh như vậy, sợ là.....” Ngô Uy có chút do dự.

“Mấy chục vạn đánh mấy vạn, còn cần nghỉ ngơi?” Hoa Thiên Lang đi xuống thành lâu: “Ngày mai xuất phát, kháng chỉ, trăm!”

Trên sườn núi ngoài thành, Thần Tử Việt ôm gối ngồi dưới đất đếm kiến, nhìn thấy Dạ Lan San đi tới đặt móng ngồi ở bên cạnh hắn, nói: “Thiên Lang Quốc thắng.”

“Àn, ta biết, nhất định rồi.” Thần Tử Việt gạt đầu, muốn lấy tay giúp y lau vết máu trên mặt lại bị né tránh.

“Biết Hoa Thiên Lang nhất định sẽ thắng còn muốn ta đi hỗ trợ!” Dạ Lan San tức giận, tự lấy tay chà xát mặt, nói: “Đám người đó toàn máu bản, bản lên một thân ta thật ghê tởm, người không nên đụng.”

Thần Tử Việt cười cười, lấy một chiếc khăn tay ra đưa cho y: “Dù sao người cũng nhàn rồi, liền giúp y một chút đi, coi như là hoạt động gân cốt .”

Dạ Lan San bắt đầu mở miệng: “Vậy giúp xong rồi, chúng ta về Vân Sát Bảo? Xa hơn nữa chính là Mạc Bắc, không có gì hay.”

Thần Tử Việt bĩu môi: “Nhưng mà ta còn chưa đi qua Mạc Bắc.....”

Dạ Lan San không chịu được nhất chính là thấy biểu tình đáng thương hề hề của Thần Tử Việt, vì thế chủ động nhận thua gờ cờ đầu hàng, nói: “Được được được, ta đưa người đi Mạc Bắc!”

Thần Tử Việt cười, đi qua lôi kéo tay áo Dạ Lan San lấy lòng, nói: “Tiểu Hắc, ta muốn đi gặp Hoàng Thượng, ta sẽ nói với y là một mình ta tới như vậy y sẽ không hoài nghi Vân Sát Bảo có nhị tâm. Lâm tướng quân đã chết, y khẳng định rất thương tâm, ta đi khuyên nhủ y.”

Dạ Lan San nhú mày, nói: “Người đối với y rất quan tâm.....”

Thần Tử Việt chớp mắt mấy cái, sắc mặt biến thành có chút ảm đạm: “Y lại không xấu, ta cảm thấy y rất đáng thương, từ xưa để vương vô cùng tịch mịch, thật vất vả có một Lâm tướng quân bồi y, lại.....”

“Đi.” Dạ Lan San giúp hắn chỉnh y phục, nói: “Ta nói Gia Cát đưa người đi, ta ở Sở Vân khách điểm trong thành chờ người.”

Hoa Thiên Lang đang ở trong phòng xem bản đồ quân sự, đột nhiên nghe ngoài cửa có người bẩm báo là có người cầu kiến, sững sốt một lúc, chỉ thấy Thần Tử Việt đẩy cửa tiến vào, do dự mở miệng nói: “..... Hoàng Thượng.”

“Đã nói người không cần gọi ta là Hoàng Thượng.” Hoa Thiên Lang nhìn thấy hắn, cảm thấy có chút ngoài ý muốn, bảo hạ nhân đem ghế cho hắn ngồi, nói: “Ngồi đi, gọi ta đại ca là được rồi.”

“Ân, đại ca.” Thần Tử Việt gật đầu, nhếch miệng cười nói: “Ta ở Vân Sát Bảo ngốc nhàm chán, muốn tìm Đoạn Đoạn cùng Gia Cát .”

Hoa Thiên Lang khẽ nhú mày: “Hành quân đánh giặc cũng không phải là chuyện gì vui, người không nên đến đây, được rồi, người ở chung cùng Dạ Bảo chủ, không được chạy loạn.”

“Tiểu Hắc y không có tới!” Thần Tử Việt vẻ mặt nghiêm túc mãnh liệt lắc đầu.

Hoa Thiên Lang nhìn thấy bộ dáng của hắn, cảm thấy có chút bất đắc dĩ: “Được rồi, còn dám khi quân liền đánh người bản tử..... Y sao có thể yên tâm thả người đi một mình, ta biết các người đang bàn khoản chuyện gì, yên tâm đi, cho dù trăm lòng nghi ngờ rất nặng nhưng vẫn sẽ tin tưởng một hai người..... Trăm vẫn xem Vân Sát Bảo là bằng hữu.”

Thần Tử Việt xoa xoa đầu, mặt đỏ cười cười, lúc trước mình hình như có chút tâm tiểu nhân.....

Hoa Thiên Lang lắc đầu, tiếp tục xem bản đồ trường quân kia, nhú mày. Thần Tử Việt thấu đi qua nhìn nhìn, nói: “Đường hành quân quá cực.”

Hoa Thiên Lang thở dài, nói: “Đoạn đường này sa mạc quá nhiều, căn bản là không tìm được người dẫn đường, nếu sơ suất không chú ý sẽ lạc đường. Vì để ổn thỏa đành phải tìm cách đi vòng khác, chẳng qua đáng tiếc là phải bỏ lỡ thời cơ tấn công Mạc Bắc tốt nhất, để bọn họ không thời gian kết hợp với bộ tộc khác.”

Thần Tử Việt đẩy đẩy y, nói: “Tấm bản đồ ta đưa cho người đâu?”

Hoa Thiên Lang từ trong lòng lấy ra, bất đắc dĩ nói: “Tấm bản đồ này không được đầy đủ, chỉ có một nửa.”

“Ân, ta biết.” Thần Tử Việt gật đầu, cười hì hì từ trong lòng lấy ra một vật: “Nhạ, một nửa là ở chỗ ta!”

Hoa Thiên Lang nhận lấy, khi mở ra nhìn liền mừng trong lòng, có bản đồ này còn có kim chỉ nam sẽ không sợ lạc đường nữa. Ngắm lại nghi hoặc hỏi: “Người sao tặng lễ mà chỉ đưa có một nửa?”

Thần Tử Việt le lưỡi, cúi đầu không nói.

Hoa Thiên Lang suy nghĩ một chút liền hiểu được: “Người là sợ vạn nhất lúc nào đó ta không vừa mắt Vân Sát Bảo, thì dùng nửa mảnh bản đồ này uy hiếp ta buông tha cho Vân Sát Bảo?”

Thần Tử Việt cẩn thận nhìn y một cái, do dự mà gật đầu, lại vội la lên: “Ta lúc ấy có chút tâm tiểu nhân..... Người đừng sinh khí.”

Hoa Thiên Lang lắc đầu, xoay người từ trong ngăn tủ lấy ra một khối Long Quyết đưa cho Thần Tử Việt: “Nhận nó, sau này người chính là tiểu vương gia vương triều Thiên Lang ta.”

“Ta không cần!” Thần Tử Việt bị giật mình, vội vàng xua tay: “Ta hiện tại tin người, lúc trước là ta sai, người đừng sinh khí.”

Hoa Thiên Lang tiến lên đem Long Quyết cứng rắn nhét vào trong tay hắn, nghiêm mặt nói: “Người xem như ta là đại ca, đừng xem ta là Hoàng Thượng. Ta không tức giận, sau này người tin ta là được rồi.”

Thần Tử Việt giương mắt nhìn y, thấy y cũng không có dối vì vậy cũng gật gật đầu.

Hoa Thiên Lang xoa xoa đầu hắn, đem hai tấm bản đồ ghép lại cùng nhau nhìn kỹ, vừa nhìn vừa nói: “Người sau này chính là thân nhân duy nhất của ta.....” Thần Tử Việt nghe ngữ khí bi thương của y, trong lòng cũng có chút khó chịu, đi lên phía trước bàn bồi y xem bản đồ, chỉ thấy mây Hoa Thiên Lang dần dần nhũn chặt, chỉ vào một chỗ hỏi: “Đây là chỗ nào?”

Thần Tử Việt nhìn, thấy ngón tay Hoa Thiên Lang chỉ một chỗ trên bản đồ có vẽ con rồng nhỏ, đầu rồng đang bị một con ác lang ngậm. Nhìn Hoa Thiên Lang lửa giận đầy mặt, trong lòng Thần Tử Việt âm thầm kêu khổ, thật cẩn thận mở lời: “Bản đồ này năm đó cha ta lấy được từ một người Mạc Bắc, là vương thất Mạc Bắc tìm người vẽ cho nên mới vẽ thành như vậy đi.....”

“Đây là chỗ nào?” Hoa Thiên Lang lặp lại.

Thần Tử Việt lắc đầu: “Ta không biết, cha ta cũng không có nói cho ta biết, bất quá xem ra cách Ngọc Quan Thành không xa, nếu không đi xem thử? Cha ta nói tấm bản đồ này là được vương thất sở dụng, trên đó có rất nhiều bí mật.”

Hoa Thiên Lang suy nghĩ, gọi Ngô Uy vào nói: “Xuất ra một vạn binh mã cùng ta cùng đi đến nơi này, những người khác ở tại chỗ đợi lệnh!”

“Dạ!” Ngô Uy lĩnh mệnh, lại nghi hoặc hỏi: “Hoàng Thượng muốn đi đâu?”

Hoa Thiên Lang lạnh lùng liếc hắn một cái, trong lòng Ngô Uy biết mình không nên lăm chuyện, liền cúi đầu cáo lui. Thần Tử Việt kéo kéo tay áo Hoa Thiên Lang nói: “Đại ca, ta cũng muốn đi, đưa Tiểu Hắc Đoạn Đoạn cùng Gia Cát theo được không?”

“Muốn bảo hộ ta?” Hoa Thiên Lang khước mắt khế nhếch.

“Không phải, người võ công tốt còn dẫn theo người nhiều như vậy đi theo.” Thần Tử Việt thành thành thật thật lắc đầu: “Ta chỉ là tò mò.”

Hoa Thiên Lang gật đầu: “Người trở về thông tri cho bọn họ đi!” Nguồn :

Màn đêm buông xuống, Hoa Thiên Lang liền dẫn theo một đội quân xuất phát, ra roi thúc ngựa rút cục sau hai ngày đến trước một khe sâu, quay đầu nhìn xung quanh, trong lòng có chút nghi ngờ, trên bản đồ vẽ chính là địa phương này a.

Đêm giao thừa vài người ở ngoài rào rào, những khác binh mã khác đều cảm thấy kỳ lạ —— Hoàng Thượng tới nơi này để làm gì?

Gia Cát cau mày nhớ lại lộ tuyến lúc đi tới đây, cảm thấy nơi này hình như có chút không đúng, suy nghĩ một lúc lại thấy người nhảy lên một cây đại thụ, cúi người nhìn xuống phía dưới.

“Người làm gì!” Đoạn Tinh bị hành động đột ngột của y làm hết hồn, vội vàng đi lên bắt lấy y: “Cẩn thận ngã.”

Gia Cát không để ý tới hắn, tinh tế nhìn xuống bên dưới thật lâu, nghi ngờ lúc đầu liền được đánh tan, nhảy xuống lấy đao đẩy ra một đồng cỏ, lộ ra một cơ quan.

“Đây là.....?” Mọi người đều nhìn Gia Cát, có chút trợn mắt há hốc mồm.

“Từ trên cao nhìn xuống sơn đạo này vừa lúc xếp thành Cửu Tử Trận của Mạc Bắc, nơi này là cửa trận.” Gia Cát giải thích.

Đoạn Tinh tự hào — Nghĩ rằng tiểu ngoan nhà mình thật lợi hại.....

Hoa Thiên Lang gật đầu, đi lên nhẹ nhàng nhấn một cái, một động khẩu ẩn tàng chậm rãi mở ra, để lại đại quân ở bên ngoài chờ, bản thân chỉ dẫn theo mấy người Dạ Lan San cùng nhau đi vào.

Đi vào một lúc sau, phía trước lại bị một tảng đá lớn chặn dứt đường. Dạ Lan San tiến lên gõ gõ, quay đầu ý bảo mọi người lui về phía sau, còn mình thì ngưng tụ nội lực một chưởng bổ qua, sau một tiếng nổ toàn bộ tảng đá vỡ nát, lúc rơi xuống đất ập vào là một trận màn sương lạnh, mọi người chỉ cảm thấy từ phía trước truyền đến một đạo hàn khí, đợi cho sương tan đi thì thấy một người chấp đao đứng ở bên trong, sắc mặt đề phòng, chính là Gia Luật Thanh.

“Là các người?” Gia Luật Thanh giọng đầy tức khí.

Hoa Thiên Lang lại không có để ý đến y, ánh mắt hướng về giường Bạch Ngọc phía sau Gia Luật Thanh, kinh ngạc, nhìn thân hình quen thuộc kia nhẹ giọng kêu lên: “Dương?”

Gia Luật Thanh mày căng thẳng, vung tay chém về phía Hoa Thiên Lang lại bị một đao của Dạ Lan San ngăn trở, võ công Gia Luật Thanh tuy không tệ nhưng lại không phải là đối thủ của Dạ Lan San, hơn nữa trong lòng y còn muốn ngăn cản Hoa Thiên Lang đang muốn tới gần Lâm Hạo Dương, còn chưa kịp phản ứng tiếp theo đã thấy Âm Dao lạnh như băng của Dạ Lan San đặt ngay trên cổ mình.

Hoa Thiên Lang chậm rãi tới gần kia giường Bạch Ngọc, nhìn người đang im lặng nằm trên đó, trong nháy mắt từ ngu ngơ đến mừng như điên, đột nhiên lại chuyển thành sợ hãi, vội vàng đưa tay lên mũi Lâm Hạo Dương dò xét, quay đầu gọi Gia Cát: “Tiên sinh!”

Gia Cát vội vàng đi qua, mở mí mắt ra nhìn nhìn, nói: “Hoàng Thượng yên tâm, Lâm tướng quân còn sống.”

“Thật sự?” Hoa Thiên Lang tâm đã buông lỏng xuống, lại nhìn Lâm Hạo Dương một cái, đưa tay muốn ôm hân đi ra ngoài.

“Buông hân ra!” Gia Luật Thanh bị Dạ Lan San đả thương, cảm thấy toàn thân đau như bị đóng băng, cố nén đau nói: “Rời khỏi cái giường này, hân sống không quá ba ngày!”

Hoa Thiên Lang nghe vậy sửng sốt, vui sướng vừa phiếm trên gương mặt bị gió đảo qua quét sạch, trong mắt tràn đầy lo lắng cùng khủng hoảng.

Gia Cát cẩn thận thay hân bắt mạch, sau đó cau mày quay đầu nhìn Hoa Thiên Lang nói: “Là Nhiếp Hồn Đan do băng cổ Mạc Bắc luyện thành.”

“Có giải được hay không?” Hoa Thiên Lang vội la lên.

Gia Cát lắc đầu, nhìn Gia Luật Thanh một cái.

“Giải được đâu?!” Hoa Thiên Lang xông lên túm lấy bả vai Gia Luật Thanh, ngọn lửa tức giận trong đôi mắt như muốn thiêu rụi tất cả.

Gia Luật Thanh lộ vẻ sầu thảm cười một tiếng: “Người cho rằng ta muốn hân như vậy sao? Nhiếp Hồn Đan không có được nào chữa được, giải được duy nhất từ mười năm trước đã không còn.”

Hoa Thiên Lang nghe vậy trong mắt nảy lên sát ý, hạ thủ càng thêm lực, chỉ nghe “Rắc” mấy tiếng, bả vai Gia Luật Thanh bị bóp nát.

Gia Luật Thanh đau sắc mặt trắng bệch, giãy dụa một chút, nói: “Người cho dù giết ta cũng không có giải được nào cứu được hân, ta không chiếm được thì người cũng đừng hòng có được!” Dứt lời, liền thấy tay phải y động một cái, mọi người chỉ thấy trước mắt chợt lóe, Gia Luật Thanh thể nhưng trong nháy mắt liền biến mất, chỉ kịp nhìn thấy tảng đá xanh trên mặt đất nhanh chóng đóng lại.

Dạ Lan San giơ tay lên muốn bổ phiến đá kia ra lại nghe Gia Cát phía sau mạnh mẽ kêu lên: “Không thể!”

Hoa Thiên Lang nhú mày:“Tại sao?!”

“Huyệt động này là cửa trận của Cửu Tử Trận, cơ quan kia hẳn là mệnh luân của toàn trận, nếu phá hủy nó chúng ta cũng sẽ không ra được !” Gia Cát giải thích, đi lên nhìn cơ quan xung quanh, lắc đầu nói:“Cơ quan mở ra mật đạo đã bị y hủy.”

“Để cho y chạy.” Thần Tử Việt lầm bầm.

Hoa Thiên Lang cũng không có tâm tình đuổi theo, nhìn sắc mặt Lâm Hạo Dương không có chút sinh khí nào trong lòng vô cùng đau đớn, hỏi Gia Cát nói:“Ngoại trừ giải độc còn có cách nào đem Hạo Dương cứu về không?”

Gia Cát nhú mày, do dự nói:“Ta trước kia từng xem được phương pháp giải độc trong một quyển sách cổ, nhưng là..... quá nguy hiểm.”

. . .

41. Chương 41: Được Cứu

41, Được cứu

“Làm sao để cứu hắn?” Hoa Thiên Lang vội vàng kéo Gia Cát hỏi.

Gia Cát tỉ mỉ bắt mạch cho Lâm Hạo Dương sau đó nói:“Bằng cổ là độc vật âm độc, nếu muốn đem độc tính bức ra chỉ có thể dùng nội lực chí hàn mới được.”

“Ta được không?” Dạ Lan San tiến lên nhìn Gia Cát.

Gia Cát lắc đầu, nói: “Trong quá trình giải độc sẽ có nguy hiểm bất cứ lúc nào, Bảo chủ phải thay Lâm tướng quân bảo hộ tâm mạch, không thể phân tâm; Đoạn Đoạn võ công chí dương, cũng không thể dùng.”

“Ta đến!” Hoa Thiên Lang nói:“Nội lực của ta chí hàn, phải làm như thế nào?”

Gia Cát nháy mắt mấy cái, nói:“Có nguy hiểm, ta chưa từng thử qua, cũng chỉ là xem qua từ trong sách mà thôi, chỉ cần một chút không cẩn thận cổ độc sẽ phản lại trên người người bức độc, Hoàng Thượng cần nhắc.”

Hoa Thiên Lang cười nhẹ, cúi đầu nhìn Lâm Hạo Dương chăm chú, nói:“Ta đã mất đi hắn một lần, không bao giờ muốn mất đi lần thứ hai, mấy năm nay đều là hắn bán mạng thay ta, lần này cuối cùng cũng đến lượt ta thay hắn làm chút chuyện “

“Nhưng là ngươi là vua của một nước, không thể dễ dàng lấy tính mạng.....” Thần Tử Việt lo lắng nhìn y.

Hoa Thiên Lang lắc đầu:“Chính bởi vì ta là vua của một nước, Dương mới có thể luôn không chấp nhận ta..... Ta thà buông tha danh hào vua của một nước. Yên tâm đi, ta không sao, cho dù có chuyện, Thập cửu Vương thúc tuy là ngoại thích, nhưng làm người ngay thẳng trung nghĩa, giang sơn giao cho hắn cũng không có vấn đề.”

Gia Cát do dự một chút, nhìn ánh mắt kiên định của Hoa Thiên Lang đành phải gật đầu, bắt đầu chuẩn bị cứu người.

“Bản thân ngươi không có việc gì đi?” Đoạn Tinh lo lắng nhỏ giọng hỏi Gia Cát:“Mấy ngày nay luôn hành quân đi theo cũng không ngủ ngon, có thể chịu được hay không?”

Gia Cát cười vỗ vỗ vai hắn, gật đầu nói:“Yên tâm đi ta có chừng mực, ngươi cẩn thận trông chừng đừng cho người ngoài vào quấy rối.”

“Ân, vậy ngươi cẩn thận.” Đoạn Tinh tiến qua hôn nhẹ tóc Gia Cát, dẫn Thần Tử Việt ra ngoài canh giữ ở động khẩu.

“Đoạn Đoạn, bọn họ có thể có việc gì hay không?” Thần Tử Việt lo lắng nhìn vào trong động.

Đoạn Tinh lắc đầu nói: “Yên tâm đi, ta hiểu Gia Cát, không nắm chắc y tuyệt đối sẽ không làm. Nếu y nói không có việc gì, thì nhất định sẽ không có việc gì.”

Thần Tử Việt nghe vậy cũng thả tâm, chớp mắt mấy cái nói: “Lão thiên gia cũng không tệ lắm, người tốt sẽ có hảo báo.”

Đoạn Tinh cười cười, đưa tay xoa xoa đầu hắn: “Tiểu hài tử ta phát hiện ngươi gần đây rất thâm trầm, cũng không có vui vẻ giống như trước, làm sao vậy?”

Thần Tử Việt sửng sốt: “Ta có sao?”

“Đương nhiên.” Đoạn Tinh gật đầu: “Ngươi có phải có tâm sự gì không?”

Thần Tử Việt khịt khịt, nhú mày nói: “Ngay cả ngươi một thô còn nhìn ra ta có tâm sự.....”

Đoạn Tinh bật cười, quàng vai hắn nói: “Bảo chủ đã sớm nhìn ra ngươi không ổn, chính là không dám hỏi ngươi, y nghĩ ngươi..... Ngày đó y còn hỏi ta Gia Cát lần đầu tiên cùng ta làm xong có sinh khí hay không!!”

Thần Tử Việt mặt đỏ bừng, bất đắc dĩ liếc nhìn vào trong động, nghĩ trong đầu Tiểu Hắc suốt ngày đều muốn cái gì đầu.....

Hai canh giờ sau, Hoa Thiên Lang ôm Lâm Hạo Dương đi ra động khẩu, nhìn vẻ mặt của y, Đoạn Tinh cùng Thần Tử Việt trong lòng vui vẻ — Xem ra không có việc gì. Hoa Thiên Lang thật cẩn thận lấy áo choàng đem Lâm Hạo Dương bọc thật kỹ rồi nâng lên lưng ngựa, quay đầu nói: “Tiên sinh thay Hạo Dương viết phương thuốc, ta dẫn hắn đi trước một bước, sau khi trở sẽ thêm trọng tạ.”

Đoạn Tinh gật đầu nhìn Hoa Thiên Lang mang theo nhân mã rời đi, liền vội đưa Thần Tử Việt vào trong động, thì thấy Dạ Lan San đang ngồi ở một bên điều nội tức, Gia Cát dựa vào trên giường bạch ngọc, sắc mặt có chút tái nhợt.

“Gia Cát.” Đoạn Tinh vội vàng chạy tới ôm y vào trong lòng: “Giường này lạnh như băng, ngươi dựa vào nó làm gì! Thấy thế nào, có sao không?”

Gia Cát lắc đầu, nói: “Không sao, chỉ là hơi mệt.”

“Ta dẫn ngươi tìm một chỗ nghỉ ngơi, nơi này rất lạnh.” Đoạn Tinh một hơi ôm ngang lấy y đi ra ngoài.

Dạ Lan San cũng từ trên mặt đất đứng lên vỗ vỗ y phục, chớp mắt mấy cái nhìn Thần Tử Việt.

“Ngươi..... làm gì nhìn ta như vậy!” Thần Tử Việt bị chột dạ, hơn nữa hàn khí trên giường bạch ngọc, cảm thấy có chút sờn tóc gáy.

Dạ Lan San thật ủy khuất: “Đoạn Đoạn quan tâm Gia Cát như vậy, ngươi sao không hỏi ta có khó chịu hay không?”

Thần Tử Việt vươn móng vuốt vỗ vỗ vai y, nói: “Tiểu Hắc, ta phát hiện ngươi gần đây thường xuyên làm nũng với ta.....”

Dạ Lan San gật đầu, còn thật sự nói: “Bởi vì Gia Cát nói ngươi ăn mềm không ăn cứng.”

“Vậy ngươi muốn ta tỏ vẻ quan tâm ngươi như thế nào?” Thần Tử Việt cau mày bất đắc dĩ.

“Hôn một cái!” Dạ Lan San đem mặt đưa qua.

Thần Tử Việt méu máo, ôm lấy đầu y hung hăng ở trên mặt hắn “Bẹp” một cái.

Dạ Lan San vui vẻ, ôm chầm Thần Tử Việt sờ tới sờ lui, to gan tranh thủ phúc lợi: “Tiểu Việt ta muốn ngươi! Hiện tại!”

“Được!” Thần Tử Việt sáng khoái gật gật đầu.

“A?” Dạ Lan San sửng sốt, cảm thấy Tiểu Việt có phải không hiểu ý mình hay không, sao đáp ứng dứt khoát như vậy.....

Thần Tử Việt lườm y một cái: “A cái gì a, không muốn thì quên đi.”

“Muốn muốn muốn!” Dạ Lan San vội vàng đem hắc chop vào trong lòng quay đầu nhìn khắp nơi.

“Ta muốn ở đây!” Thần Tử Việt chỉ giường bạch ngọc.

Dạ Lan San nhú mày: “Không được, rất lạnh.”

“Vậy không cần làm, không muốn chỗ khác!” Thần Tử Việt trừng y, quay đầu đi ra ngoài.

Dạ Lan San xoa xoa đầu, ủ rũ bất đắc dĩ đuổi kịp.

Thần Tử Việt dừng lại nhìn về mặt muốn tìm bất mãn của Dạ Lan San, có chút kỳ quái, không phải Tiểu Hắc rất muốn sao, sao không than thở với mình ?

Dạ Lan San nhìn ra nghi hoặc của hắc, rầu rĩ nói: “Nơi đó rất lạnh, đối với thân thể người không tốt! Không làm.”

Thần Tử Việt khịt khịt, cảm thấy mình vừa rồi hình như là có chút hung dữ, vì vậy đi qua ôm lấy y cò cọ: “Vậy, nếu không chúng ta xuống trấn nhỏ dưới núi kia? Ngày mai hãy khởi hành đi tới Ngọc Quan Thành.”

Dạ Lan San cuống gật đầu, một phen ôm lấy Thần Tử Việt xoay người lên ngựa thúc roi chạy, Tiểu bạch mã của Thần Tử Việt vốn làm mất lơ với Ô Vân Đạp Tuyết của Dạ Lan San, thấy nó đột nhiên bỏ chạy biến mất nhất thời ở tại chỗ trợn mắt há hốc mồm, một lúc lâu sau mới phản ứng lại, cò chân đuổi theo.

Hai người đến lầu khách điểm duy nhất dưới núi, đẩy cửa đi vào liền thấy Đoạn Tinh cùng Gia Cát đang đang đi lên lầu. Đoạn Tinh thấy Thần Tử Việt mặt đỏ, không dám ngẩng đầu nhìn mình cùng Gia Cát liền hiểu rõ, vì thế chọn chọn mi nhìn Dạ Lan San cười xấu xa, kéo Gia Cát vào phòng.

“Bảo chủ vừa rồi hao phí nhiều tinh lực như vậy, sao còn có tâm tình làm.....” Đoạn Tinh rung đùi đắc ý.

Gia Cát khấn trương, ôm gối đầu nhảy đến tận bên trong giường, tay chỉ vào Đoạn Tinh: “Người..... Ta một chết đi ! Còn đau đầu!”

Đoạn Tinh bật cười, tay đem y ấn ngã xuống giường rồi đắp chăn, cúi đầu hôn nhẹ môi y, nói: “Khấn trương cái gì, dù người muốn làm, ta còn luyện tiếu người một a, nghỉ ngơi cho tốt đi, một chút nữa ta gọi người dậy ăn cơm.”

Gia Cát chớp mắt mấy cái, ôm chăn dịch vào trong, nhắm mắt ngủ.

Đoạn Tinh cười nằm ở bên cạnh y, nhẹ nhàng đem y ôm vào trong lòng mình. Thấy y ngủ so với mọi lần nhanh hơn, Đoạn Tinh nhú mày đưa tay thử mạch đập của y, có chút suy yếu. Vừa rồi khăng định lại hao phí rất nhiều nội lực. Nhìn gương mặt y mỗi một, Đoạn Tinh đau lòng nhẹ giọng nói: “Ngốc tử, biết cứu người khác sao lại không biết lo cho chính mình.”

Gia Cát chép chép miệng, hừ hừ hai tiếng kháng nghị, sau đó chui vào trong lòng Đoạn Tinh, tìm tư thế thoải mái tiếp tục ngủ vù vù.

Trong phòng bên cạnh, Thần Tử Việt ngồi ở cạnh giường không nói lời nào, Dạ Lan San đứng ở bên cạnh thật xấu hổ.....

Hồi lâu sau, Thần Tử Việt rốt cục ngẩng đầu nháy mắt mấy cái: “Người đứng đủ chưa?”

“Ách.....” Dạ Lan San ngồi ở bên cạnh Thần Tử Việt, nghĩ rằng mình sao lại vô dụng như vậy, Tiểu Việt cũng không khấn trương, mình khấn trương cái gì a, dù sao đều đã làm rồi.....

“Tiểu Hắc.” Thần Tử Việt tay xoa xoa đầu của y, nói: “Vừa rồi có mệt hay không?”

“Tạm tạm.” Dạ Lan San ôm lấy hắc, nói: “Ta không có chuyện gì, mệt là Gia Cát cùng Hoa Thiên Lang.”

“Hoàng Thượng cho dù có mệt trong lòng cũng vui vẻ.” Thần Tử Việt hướng vào trong lòng y cò cọ, nói: “Mấy ngày qua y không hề cười, ta tưởng y sẽ không bao giờ cười nữa..... Hôm nay lúc y ôm Lâm tướng quân đi ra tuy rằng trên mặt không có biểu tình gì, nhưng trong đáy mắt đều là cao hứng, không giấu được.”

Dạ Lan San tay ôm Thần Tử Việt càng chặt hơn, nói: “Tiểu Việt, chúng ta chờ đánh xong Mạc Bắc sẽ trở về Vân Sát Bảo, sống vui vẻ giống như trước đây, được không?”

“Là nói hiện tại người không vui sao?” Thần Tử Việt ngẩng đầu nhìn y, mặt nhăn cau mày: “Nhưng ta rất vui vẻ, chỉ cần là ở cùng người mặc kệ ở đâu ta cũng vui.”

Dạ Lan San sửng sốt, chỉ thấy trong đáy mắt Thần Tử Việt tràn đầy chân thành, tâm ấm áp, nhin không được cúi đầu hôn lên đôi môi mỏng của hắn, trong lòng tràn đầy ý nghĩ hảo hảo yêu thương tiểu tử này.

Thần Tử Việt đưa tay vòng qua cổ y cùng y rằng môi tương hồ, trong lòng lại mơ hồ có chút ê ẩm — Tiểu Hắc, ta không muốn về Vân Sát Bảo, ta muốn cùng người đi nhiều nơi một chút, ngắm nhiều phong cảnh một chút, trải qua nhiều chuyện một chút. Vạn nhất về sau ta mất, ít nhất còn có thể nhớ lại cùng người.....

Thần Tử Việt đang miên man suy nghĩ, thì cảm thấy trên người chợt lạnh, hoàn hồn mới thấy y phục của mình đã bị cởi sạch sẽ, trong lòng không khỏi khấn trương một trận, lại nhìn Dạ Lan San y phục chỉnh tề, một so với một càng khấn trương, vì thế đưa tay đẩy ra Dạ Lan San đang ở trên người mình hôn đến hôn đi, kéo chăn đem mình bọc lại ngồi ở trên giường, phỏng má không nói lời nào.

Dạ Lan San hoảng sợ, nghĩ rằng có phải mình làm hay không chỗ nào khiến Tiểu Việt mất hứng, vì vậy thật cẩn thận đi qua hỏi: “Làm sao vậy? Không muốn làm?”

Thần Tử Việt kỳ thật sau khi đẩy Dạ Lan San ra đã bắt đầu hối hận, cảm thấy mình có phải khấn trương đến choáng váng hay không, hiện tại thấy y hỏi, vì vậy liều mạng chớp mắt, tâm nói phải làm phải làm.

Sau đó Dạ Bảo chủ hiểu sai, cảm thấy xong rồi, Tiểu Việt không muốn nói chuyện với mình, nhất định là vừa rồi mình quá sốt ruột dọa tới hắn. Giương mắt nhìn Thần Tử Việt lần nữa, vừa nghĩ tới thân thể trần truồng của hắn ở trong chăn, bả vai trắng trắng cùng cánh tay ở bên ngoài, còn có xương quai xanh kiêu kiêu, Dạ Lan San nuốt nuốt nước miếng, cảm thấy mình nếu tiếp tục nhìn thì xác định sẽ học máu bỏ mình vì chưa thỏa mãn dục vọng, vì vậy khế cần rằng đứng lên đi ra ngoài.

“Quay lại a!” Thần Tử Việt buồn bực, đành phải chủ động mở miệng gọi y lại.

Dạ Lan San vẽ mặt đau khổ ngồi ở bên giường, tội nghiệp mở miệng: “Ở trong này ta sợ ta nhin không được.....”

Thần Tử Việt đẩy bắt đắc dĩ, tâm nói trên thế giới này sao lại có người thành thật như Tiểu Hắc..... Ngẫm lại đành phải tự mình từ trong chăn bò ra ôm y cọ cọ, môi nhỏ giọng than thở: “Ngốc muốn chết.”

Dạ Lan San thấy Thần Tử Việt chủ động đầu hoài tống bảo, một cổ hỏa nhiệt “Vọt” một cái chạy tuốt lên trên đầu, đại não còn chưa kịp phản ứng thân thể đã phản ứng dẫn đầu, nhào tới lại bắt đầu hôn. Thần Tử Việt bị y làm cho hít thở không thông, trợn mắt thở hổn hển nhìn Dạ Lan San, nhỏ giọng nói: “Người, nhẹ một chút.....”

Dạ Lan San gật đầu, tiếp tục cúi đầu hôn lên.

Thần Tử Việt nhắm lại hai mắt, chậm rãi bị y một lần lại một lần từ trong mê loạn lên đỉnh. Kim lòng không được vươn hai tay gắt gao ôm lấy thân thể Dạ Lan San, thâm nghĩ cứ ôm y như vậy cả đời không buông tay, ôn nhu lưu luyến, nhất thể dây dưa.

Sắc trời dần tối, Gia Cát đang ngủ mũi lại ngửi được một mùi thơm, vì thế mơ mơ màng màng mở to mắt từ trên giường ngồi dậy.

“Tĩnh ngủ?” Đoạn Tinh đi tới ngồi ở bên giường: “Đã đói bụng đi? Đứng lên ăn một chút rồi ngủ tiếp.”

“Ân.” Gia Cát gật đầu, nửa trợn tròn mắt nhìn Đoạn Tinh: “Giúp ta mặc y phục!”

Đoạn Tinh cười lắc đầu, giúp y mặc y phục xong lại ôm đến cạnh bàn đặt ngồi trên đầu gối mình, hôn nhẹ hai má y: “Càng ngày càng lười, muốn ta đút người ăn hay không?”

“Muốn! Mệt, lười động.” Gia Cát gật đầu, ở Đoạn Tinh trong lòng chuyển động tìm tư thế thoải mái nhất, nhắm mắt lại há mồm.

Đoạn Tinh nhìn đau lòng, lấy muỗng đút cơm cho y.

Gia Cát thật sự là quá mệt, đang ăn liền mông mông lung lung ngủ thiếp đi, Đoạn Tinh không đành lòng gọi y lại càng không muốn y đói. Đành phải liên tục hồng y ăn nhiều thêm mấy muỗng, thật vất vả cơm nước xong, ghé vào lỗ tai y nhẹ nhàng hỏi: “Muốn tắm rửa hay không?” Gia Cát lại nhắm mắt gật đầu: “Ân, trên người khó chịu!”

Đoạn Tinh cười cười, gọi tới nước tới cẩn thận giúp Gia Cát tắm rửa, chỉ cảm thấy y sao càng ngày càng gầy. Vì vậy nhíu mày ở trong lòng tính toán — Nếu không mình ra sức một chút, sớm giúp Hoa Thiên Lang đánh giặc xong cũng có thể sớm đưa Gia Cát về Vân Sát Bảo, sau khi trở về xác định cái gì cũng không cho hắn làm, ăn xong liền ngủ, làm sao cũng phải nuôi ra chút thịt.....

. . .

42. Chương 42: Ngũ Quỷ

42, Ngũ quỷ

Sáng sớm hôm sau, bốn người Dạ Lan San liền khởi hành chạy tới Ngọc Quan Thành, đến buổi trưa, Đoạn Tinh nhìn Gia Cát đầu đầy mồ hôi, nhìn qua vẫn là bộ dáng ngủ không đủ. Đau lòng hôn nhẹ tai y, nâng mắt nhìn phía trước vừa lúc có một quán trà, vì vậy bốn người xuống ngựa nghỉ ngơi một chút lại đi.

Vào quán trà, lập tức có tiểu nhị ân cần bưng nước trà lên, Thần Tử Việt uống một ngụm, mặt nhăn nhú — Mùi lạ.

“Vùng hoang vu, quán trà này cũng chính là địa phương nghỉ chân.” Dạ Lan San xoa xoa đầu hắn, rót nước cho hắn, nói: “Uống chút nước trước đi, đi một lúc nữa sẽ tới thôn trấn phía trước, đêm nay chúng ta nghỉ ngơi ở đó.”

Thần Tử Việt chớp mắt mấy cái, “Ân” một tiếng ngoan ngoãn uống nước.

Đoạn Tinh thấy Gia Cát mặt đỏ bừng, lấy tay sờ trán y cảm thấy hình như có chút nóng, sốt ruột nhẹ giọng nói: “Người làm sao vậy?”

Gia Cát lắc đầu, miễn cưỡng dựa vào trong lòng Đoạn Tinh, nói: “Không sao, chỉ là quá mệt, lại bị cảm lạnh, nghỉ ngơi một chút thì tốt rồi.”

Đoạn Tinh nâng mắt nhìn xung quanh, trước không thôn trấn sau không khách điểm, trong lòng âm thầm mắng chính mình, buổi sáng nên để y hảo hảo ở khách điểm nghỉ ngơi, cần gì phải vội vàng đi chứ.

“Ta không sao.” Gia Cát thấy Đoạn Tinh sốt ruột, nên tinh thần cũng tốt lên một chút, nói: “Đợi đến thôn trấn phía trước ta nghỉ ngơi một lát thì tốt rồi.”

Đoạn Tinh nhìn Gia Cát bị bệnh càng sốt ruột, suy nghĩ một lúc liền đứng lên ôm y đi ra ngoài: “Hiện tại liền đưa người đi, vào thôn trấn rồi hảo hảo mà dưỡng cho ta.” Vừa đi vừa quay đầu hướng Dạ Lan San nói: “Bảo chủ, nói với Hoàng Thượng một tiếng, chờ thân thể Gia Cát tốt rồi chúng ta lại đuổi theo đại quân.”

Dạ Lan San gật đầu, Thần Tử Việt bĩu môi nhìn theo hai người rời đi.

Đoạn Tinh cưỡi ngựa đưa Gia Cát đi một lúc thì cảm thấy thân mình y càng ngày càng nóng, miệng khô khốc, nhìn qua một chút tinh thần cũng không có, đau lòng chết hắn, muốn cho ngựa chạy nhanh lại sợ Gia Cát chịu không nổi. Đi thêm một lúc thì thấy phía trước có một cánh rừng nhỏ, vì vậy đỡ y xuống ngựa cẩn thận để y ngồi dựa vào một gốc cây, nói: “Ta tới con sông phía trước vắt khăn đắp cho người, được không?”

Gia Cát gật đầu, dựa vào cây nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đoạn Tinh hôn nhẹ trán y, thì triển khinh công rời đi — Chiều bản đồ xem, phía trước hắn là có một con sông.

Gia Cát cảm thấy toàn thân một chút khí lực cũng không có, mơ mơ màng màng dựa vào thân cây cũng không biết đã qua bao lâu, nghe thấy tiếng bước chân truyền đến tường Đoạn Tinh đã trở lại, vì thế cố gắng dậy tinh thần mở to mắt, lại nhìn thấy cách đó không xa có một đám phệ nam tử vẻ mặt đáng khinh nhìn mình.

Gia Cát nhú mào, trừng mắt nhìn một cái, người nọ đầu tiên là sững sốt, sau đó lại bỏ đao trong tay về mặt đâm tà cười đi tới chỗ Gia Cát.

“Người làm gì?!” Gia Cát có chút hoảng hốt — Tên mập trước mắt này xem cách đi thân hình cũng có công phu, nội lực mình vì giải độc cho Lâm Hạo Dương đã hao phí không còn mấy thành, căn bản là không có khí lực đánh nhau.

“Đáng tiếc, một khuôn mặt như vậy lại là của nam nhân.” Tên mập kia ngồi xổm xuống trước mặt Gia Cát nhe răng cười nhìn y, nói: “Bất quá là nam hôm nay lão tử cũng muốn, ai bảo con mẹ nó người lớn lên câu nhân như vậy!” Dứt lời, tay đã muốn cởi y phục Gia Cát, Gia Cát quỳnh lên, muốn lấy độc được trong lòng ra, bất đắc dĩ thân thể quá hư nhược, động tác bị đã bị kia tên mập kiềm hãm gắt gao nắm lấy hai tay.

“Buông tay.....!” Gia Cát liều mạng giãy dụa, tên Đoạn Tinh còn chưa có gọi ra khỏi miệng đã bị bịt kín miệng, hai tay bị đai lưng mình trói ở trên cây, tên mập lấy tay mơn trớn hai má không chút huyết sắc của Gia Cát, cười dâm nói: “Giữ khí lực đi, chờ đến thời điểm người kêu.”

Gia Cát mãnh mẽ lắc đầu, hoảng sợ nhìn tên mập đang cởi áo áp lại mình, nhất thời cảm thấy thân thể mình mỗi một nơi bị hấn chạm qua đều ghê tởm đòi mạng, mới biết được nguyên lai mình cực kỳ khó chịu không thích người khác chạm vào người.

“Lý Nhị, đã là lúc nào rồi mà người còn có hưng trí này.” Trong rừng đi ra hai nam một nữ, ba người vẻ mặt ghét nhìn tên mập kia.

Lý Nhị quay đầu đứng lên, hung tợn nói: “Phi, sớm biết vậy lão tử sẽ không ra khỏi đại mạc, tốt xấu còn có nữ nhân, tội gì chạy tới nơi này.”

Trung niên nữ tử kia cũng lắc đầu: “Ai biết Gia Luật Thanh lại như vậy. Bất quá chúng ta sắp trở về, tiểu tử người sao ngay cả mấy ngày cũng không nín được, nam nhân cũng muốn?”

Lý Nhị nhe răng cười, tay nắm cầm Gia Cát bắt y ngẩng đầu, nói: “Vốn muốn tìm địa phương đi tiểu, ai biết sẽ nhìn thấy tiểu bạch kiếm này, Chung Tam Nương, nam nhân này có thể nói là non mịn hơn các nữ nhân trong đại mạc.”

“Lớn lên nhìn không tệ.” Một nam nhân râu quai nón nhìn Gia Cát từ trên xuống dưới, huýt sáo một cái, xoa xoa tay bắt đầu cởi thắt lưng: “Nương a, vừa lúc lão tử cũng muốn hạ hỏa.”

Chung Tam Nương hèn mọn nhìn hai người bọn họ một cái, xoay người muốn trở về, lại cảm thấy một cổ bạo phong hướng sau đầu mình bổ tới, chưa kịp phản ứng lại đã cảm thấy đỉnh đầu truyền đến một trận đau nhức, “Oanh” một tiếng ngã xuống mặt đất.

“Tam..... Người..... Người là ai?!” Một nam tử gầy om khác nguyên bản đang nhìn y phục hỗn độn của Gia Cát mà nuốt nước miếng, nghĩ rằng hay đợi lát nữa mình cũng đi hạ hỏa, đột nhiên nhìn thấy đầu óc Chung Tam Nương vỡ toang rơi xuống chân mình, phía sau một tử y nhân trẻ tuổi hai mắt đỏ đậm đầy giận dữ, không khỏi cả kinh hồn phi phách tán.

Hai người kia nghe được động tĩnh cũng xoay người, nhìn thấy thi thể Chung Tam Nương trong lòng liền biết mình tuyệt đối không phải đối thủ của tử y nhân trước mắt này, hoảng sợ quay đầu chạy vào rừng. Bất đắc dĩ tên râu quai nón kia vừa cởi bỏ đai lưng, còn chưa đi tới hai bước quần liền rách xuống cho nên vấp ngã xấp xuống, chưa kịp đứng lên đã cảm thấy tử y nhân kia một cước đâm nát lưng mình, lực phủ ngũ tạng như vỡ nát, không thể đứng dậy.

“Hảo..... Hảo hán tha mạng a, chúng ta..... Chúng ta còn cái gì đều..... Không..... Không có làm.....” Hai người đầu gối mềm nhũn, “Bùm” quỳ trên mặt đất liên tục đập đầu, một câu đầy đủ cũng không nói được.

Đoạn Tinh sắc mặt âm hàn nhìn bọn họ, xoay người giúp Gia Cát cởi trói hai tay, thấy cổ tay bị ma sát máu me nhầy nhụa trong lòng hấn khó chịu đòi mạng, ôm lấy hấn nhẹ giọng nói: “Không có việc gì, ngoan,

không có việc gì.”

Gia Cát mở mắt tròn tròn nhìn Đoạn Tinh, biểu tình hoảng hốt.

Đoạn Tinh thấy y như vậy, ảo não hận không thể giết chính mình, biết rõ y hiện tại một chút nội công cũng không có lại còn đang sinh bệnh, sao có thể để y một mình ở đây, may mà không phát sinh ra chuyện gì khác, nếu mình trở về trễ một chút..... Đoạn Tinh không dám nghĩ nữa, cúi đầu hôn hôn hai má đầy nước mắt của Gia Cát, run giọng nói:“Người đừng sợ, là ta, không có việc gì, không có việc gì.”

Gia Cát mở to mắt nhìn Đoạn Tinh một lúc, rốt cục cũng đưa tay ôm lấy y, toàn thân khẽ phát run, giống như con mèo nhỏ bị chấn kinh.

Đoạn Tinh đau lòng đem y ôm vào trong lòng, an ủi nhẹ nhàng vỗ lưng y.

Trên mặt đất hai người kia đang run rẩy, chỉ thấy Đoạn Tinh ngẩng đầu nhìn hai người bọn họ, ánh mắt lạnh như diêm vương tái thể, nhất thời sợ tới mức toàn thân run như cây sậy, liên tục dập đầu nói:“Đại gia..... Tha..... Tha mạng.”

Đoạn Tinh sắc mặt âm trầm — Chính là mấy người này, mười mấy năm trước diệt hơn ba trăm miệng ăn Đoàn gia trại, làm cho mình không nhà để về trôi giạt khắp nơi. Hiện tại cư nhiên còn dám xuống tay với Gia Cát, nhớ tới vừa rồi nhìn thấy Gia Cát hai tay bị trói ở trên cây, y phục nửa mở trong mắt tràn đầy hoảng sợ, nhất thời cảm thấy một cỗ hỏa lực mạnh mẽ vọt lên đầu, tay nâng lên nháy phóng ra một cỗ nội lực âm ngoan, hai người kia nhất thời cảm thấy ngực sinh đau, trở mắt nhìn trước ngực mình thủng một lỗ máu bắn khắp nơi, còn chưa kịp phản ứng lại đã thống khổ ngã xuống đất.

Nhìn mấy cỗ thi thể trên mặt đất kia, đầu óc Đoạn Tinh có chút trống rỗng, giống như nhớ lại mười mấy năm trước, toàn bộ thôn trang nơi nơi đều là máu, mình núp trong đồng củi vô cùng sợ hãi núp trốn. Đoạn Tinh hai mắt đỏ, tựa hồ cảm thấy vừa rồi giết người vẫn chưa có giết thống khoái, cừu hận mười mấy năm từng chút từng chút lan tràn ra, huyết nhục từ từ hiện lên, không phải là báo thù mà đơn thuần là muốn giết người, thần trí dần dần có chút mơ hồ, vô thức chậm rãi đưa tay muốn cầm lấy đao của mình, lại cảm giác Gia Cát trong lòng mình giật giật, mới giật mình tỉnh táo lại.

“Làm sao? Chỗ nào không thoải mái?” Đoạn Tinh vội vàng ôm lấy Gia Cát, trong lòng ân hận — Mình vừa rồi sao còn có thời gian để phân tâm chứ?

Gia Cát cắn môi, chau mày.

Đoạn Tinh sốt ruột, ôm Gia Cát nhảy người lên ngựa chạy một mạch tới trấn nhỏ gần nhất, rốt cục lúc chạng vạng cũng đã đến. Vào khách điểm tùy tay ném cho tiểu nhị một thỏi bạc bảo hắn đi tìm đại phu, còn mình vào phòng cẩn thận giúp y lau người, thay quần áo sạch sẽ rồi ôm lên giường, mới gọi đại phu đang chờ ở ngoài cửa tiến vào.

Đại phu xem xong nói với Đoạn Tinh:“Vị công tử này không có chuyện gì lớn, chỉ là thân thể suy yếu quá độ, lại bị phong hàn, hơn nữa hình như bị kinh hách, uống vài thang thuốc rồi nghỉ ngơi cho tốt mười ngày nửa tháng là có thể dưỡng trở lại.”

Đoạn Tinh gật đầu, an bài tiểu nhị đi theo đại phu đi sắc dược, còn mình nhẹ nhàng nằm ở bên cạnh Gia Cát trông chừng y, nhớ tới năm mười sáu tuổi sư phụ từng nói — Mình luyện Diệt Tinh Đao nguyên bản là yêu tà đao phổ thượng cổ truyền xuống, mình thiên tính trong sáng, mới có thể luyện thành bộ đao pháp này mà không bị tà khí khống chế. Nhưng là vừa rồi..... Đoạn Tinh cười khổ, nếu không phải Gia Cát động đây, mình hẳn là sẽ tẩu hỏa nhập ma đi, yêu đao một khi tẩu hỏa nhập ma, mười phần sẽ chết. Nghĩ đến đây, Đoạn Tinh cách chắn ôm lấy Gia Cát, thấp giọng nói:“Người thật đúng là thần y, sao ngay cả hôn mê cũng có thể cứu người.” (trong sáng @.@....)

Gia Cát cau mày, sắc mặt có chút tái nhợt.

Tiểu nhị được Đoạn Tinh cho một thỏi bạc lớn làm việc tự nhiên lưu loát, rất nhanh đã đem dược nấu xong bưng vào, Gia Cát uống thuốc xong lại qua hai canh giờ, rốt cục mơ mơ màng màng mở mắt ra.

“Người sao rồi?” Đoạn Tinh vẫn luôn nhìn y, lúc này thấy y tỉnh vội vàng hỏi.

Gia Cát nhỏ giọng “Ân” một tiếng, không nói gì.

Đoạn Tinh thấy y vẫn ngơ ngác, trong lòng khó chịu như bị đao tước, nhớ tới đại phu phân phó tiểu nhị đi sắc thuốc nấu cháo nên muốn xuất môn gọi tiểu nhị bừng lên, đứng lên lại phát hiện tay áo mình bị Gia Cát nắm chặt.

“Ngoan, ta không đi, ta đi gọi người chuẩn bị chút thức ăn cho ngươi, ăn xong mới có khí lực.” Đoạn Tinh vội vàng ôm lấy y nhẹ giọng an ủi. ?

Gia Cát lắc đầu, tay nắm càng chặt.

Đoạn Tinh đau lòng, cũng không đành lòng đẩy tay y ra.

“Đoạn Đoạn.....” Gia Cát nhỏ giọng mở miệng: “Ta muốn về nhà.”

“Được được được, chúng ta về Vân Sát Bảo.” Đoạn Tinh liên tục đáp ứng: “Chờ ngươi khỏe một chút chúng ta lập tức trở về Vân Sát Bảo, bên đó có Bảo chủ lại có nhiều đại quân như vậy, cũng không cần chúng ta giúp y, chúng ta về nhà.”

Nghe được trong giọng nói Đoạn Tinh tự trách, Gia Cát lấy tay vuốt mày Đoạn Tinh, mở miệng nói: “Ta không sao, ngươi không cần lo lắng.”

Đoạn Tinh nghe vậy thấy cái mũi chua xót, mười mấy năm không có rơi lệ, đã gần như quên đi nguyên lai khóc là cảm giác này.

Gia Cát nhàn nhạt cười, vuốt vuốt mũi Đoạn Tinh, nói: “Lớn như vậy rồi sao còn khóc nhè.”

Đoạn Tinh nghẹn ngào, tay ôm chặt lấy Gia Cát đầu chôn trên vai y, giọng khàn khàn: “Vừa rồi ta không nên để ngươi một mình ở đó Thật xin lỗi, thật xin lỗi.....”

“Ta không sao.” Gia Cát hôn nhẹ tai hắn: “Ta biết ngươi sẽ đến cứu ta.”

Đoạn Tinh đỏ vành mắt gạt đầu.

Hai ngày sau, Thần Tử Việt cùng Dạ Lan San đến Ngọc Quan Thành, vào cửa thì có hạ nhân đưa cho một phong thư, sau khi mở ra xem Dạ Lan San bất đắc dĩ nhìn phía Thần Tử Việt: “Vốn muốn đưa ngươi trở về sớm một chút, kết quả Đoạn Tinh nói Gia Cát bị bệnh dẫn y về Vân Sát Bảo trước, nói chúng ta ở lại giúp Hoàng Thượng.”

Thần Tử Việt nhíu mày, nói: “Vậy bệnh của Lâm tướng quân làm sao bây giờ?”

Dạ Lan San giơ lá thư trong tay: “Gia Cát nói mấy ngày trước y đã đề nghị với Hoàng thượng đưa Lãnh Tịch Chiêu đến đây, mấy ngày nữa hẳn là sẽ tới!”

. . .

43. Chương 43: Tướng Quân

43, Tướng quân

Hai người Dạ Lan San và Thần Tử Việt nghỉ ngơi lấy sức một chút rồi đi tới đại trưởng Hoa Thiên Lang, vừa vào cửa đã nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc.

“Tiểu Lạc Lạc!” Thần Tử Việt vui vẻ vẫy tay, chạy về phía hai người.

Lạc Cẩm đầu tiên là sửng sốt, sau đó còn chưa kịp phản ứng đã bị Thần Tử Việt ôm lấy cạp a cạp: “Tiểu Lạc Lạc nghe nói ngươi lên làm Tể tướng ?”

Lạc Cẩm nghe vậy dở khóc dở cười: “Nói bừa cái gì đó, ta chỉ là theo Lưu lão thừa tướng làm việc thôi.”

Lãnh Tịch Chiêu ở bên cạnh Lạc Cẩm nhìn không được cười ra, nói: “Vị này chính là Thần tiểu thiếu gia? Tại hạ Lãnh Tịch Chiêu.”

Thần Tử Việt khịt khịt, đánh giá hần một cái, xoay người ngoắc Dạ Lan San: “Tiểu Hắc mau tới đây, đây là người mà Gia Cát nâng lên trời kia!”

“Tiên sinh khen ta?” Lãnh Tịch Chiếu kinh hỉ, giữ chặt tay Thần Tử Việt cuồng lắc: “Tiên sinh khen ta cái gì?”

Dạ Lan San nhìn chăm chăm tay Thần Tử Việt bị giữ chặt, mặt thật đen.....

“Gia Cát nói người rất có thiên phú.” Thần Tử Việt chân thành nói.

“Sau đó?” Lãnh Tịch Chiếu nghe vậy vui mừng như muốn nhảy cẫng lên, truy hỏi tiếp.

Thần Tử Việt vô cùng khinh bỉ nhìn hần một cái, nói: “Ta lớn như vậy vẫn chưa thấy Gia Cát khen người nào, người là người thứ nhất, có thể khen người một câu đã không tệ rồi, còn muốn sau đó?”

“Đúng đúng đúng, di, tiên sinh đâu?” Lãnh Tịch Chiếu cười ngây ngô, kéo tay Thần Tử Việt không thả, đầu xoay tới xoay lui tìm, đột nhiên nhìn thấy một Hắc y nhân lạnh băng nhìn chăm chăm tay mình, một thân sắt khí, cái mặt thật đen a.....

“Ách.....” Lãnh Tịch Chiếu ngượng ngùng buông Thần Tử Việt ra: “Cái kia..... Ta đi vào xem Hạo Dương trước.....”

“Người không phải vừa mới vào xem sao?” Lạc Cẩm kỳ quái nhìn bóng dáng Lãnh Tịch Chiếu chạy trốn chết.

Dạ Lan San “Hừ” một tiếng, đi lên ôm Thần Tử Việt nắm quai hàm hần, hung tợn nói: “Về sau không được cho người ta sờ loạn!”

Quai hàm Thần Tử Việt bị y kéo qua kéo lại, mếu máo ủy khuất — Tiểu Hắc thật dữ.....

Đoàn người đi vào đại trường thì thấy Hoa Thiên Lang cùng Lãnh Tịch Chiếu đứng ở bên giường, Lâm Hạo Dương nằm ở trên giường sắc mặt tuy vẫn là có chút tái nhợt nhưng so với ngày ở sơn động thì tốt hơn rất nhiều.

“Hoàng Thượng.” Dạ Lan San bước lên nói: “Gia Cát hao phí nội lực quá nhiều nên Đoạn Tinh dẫn y về Vân Sát Bảo trước.” Nói xong từ trong lòng lấy ra một cái hộp nhỏ đưa cho y: “Đây là Phụ Yếu Tán, trong thư Gia Cát nói chỉ cần để Lâm tướng quân ăn vào là có thể tỉnh lại.”

“Phụ Yếu Tán?” Hoa Thiên Lang còn chưa kịp đưa tay lấy, Lãnh Tịch Chiếu đứng một bên liền đoạt lấy vạch ra xem, kích động đến nói lắp: “Đây là..... Cư nhiên có thể thấy Phụ Yếu Tán.....”

Hoa Thiên Lang thật không biết nói gì, trừng hần: “Còn không mau đi sắc được!”

Lãnh Tịch Chiếu xoay người đi vào được phòng, dọc đường đi còn đang bị trạng thái mơ mơ màng màng vây quanh — Vân Sát Bảo là nơi nào a, sao trong đó đều tùy tiện có thần vật trong truyền thuyết, ngày nào đó mình nhất định phải đến Vân Sát Bảo mới được.....

Nấu xong, Hoa Thiên Lang cẩn thận đút Lâm Hạo Dương uống, sau đó cầm tay mắt không rời trông chừng hần.

“Hoàng Thượng, nghỉ ngơi một chút đi, người cũng đã trông chừng Hạo Dương hai ngày đêm không chớp mắt rồi, thuốc này uống xong sớm nhất cũng phải hai canh giờ sau mới có tác dụng.” Lãnh Tịch Chiếu khuyên nhủ.

“Đúng vậy, đại ca người nghỉ một chút đi, ngày mai đại quân sẽ khởi hành đi Mạc Bắc.” Thần Tử Việt cũng khuyên hần.

Hoa Thiên Lang lắc đầu, thấp giọng nói: “Các người đều đi ra ngoài đi, ta muốn cùng hần, ta sẽ có chừng mực, sẽ không liên lụy chiến sự.”

Những người khác thấy y như vậy cũng không nói gì nữa, đành phải cáo lui.

Hoa Thiên Lang dựa vào bên cạnh Lâm Hạo Dương lẳng lặng nhìn hần, nhớ tới lần đó hần cũng là bị mình làm hại mà toàn thân thương tích, gục ở trên giường không động đậy. Nhiều năm như vậy hần vẫn đều vì

mình mà đẫm máu, còn mình chưa làm gì được cho hắn, trong lòng không khỏi khổ sở, những chuyện từng cùng nhau trải qua từng chút một hiện lên trong đầu, đột nhiên cảm thấy tâm mệt, cúi đầu xuống hôn khoe miệng Lâm Hạo Dương, giọng nói khàn khàn: “Dương, người nhất định phải tỉnh lại, làm Hoàng đế quá mệt mỏi, không cho người bỏ lại ta một mình.”

Vẫn đang trong mê mang Lâm Hạo Dương không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết mấy ngày hôm trước hàn khí luôn tra tấn mình gần như chậm rãi rời khỏi thân thể, không còn đau như tê tâm liệt phế, mà là đổi thành một cỗ nội tức ôn hòa chạy trong cơ thể, tay luôn bị người gắt gao nắm lấy, lòng bàn tay truyền đến hơi ấm làm cho mình vạn phần tham luyến, nhịn không được muốn đưa tay nắm lấy lại cảm thấy một chút khí lực đều không có, trong lòng sốt ruột một trận, đột nhiên bên tai nghe thấy thanh âm ôn nhu Hoa Thiên Lang truyền đến, nghe được lời nói của y, Lâm Hạo Dương nhú chặt mày dùng sức mở to mắt, liền cảm thấy trước mắt có chút mơ hồ, ngơ ngác nhìn lên phía trên trong lúc nhất thời đầu óc trống rỗng.

“Dương người tỉnh?” Hoa Thiên Lang kinh hãi, vội cho người gọi Lãnh Tịch Chiếu tới, còn mình tay ôm cổ hắn: “Miệng vết thương còn đau hay không? Có khó chịu không? Có đói bụng không?”

Lâm Hạo Dương quay đầu nhìn thấy vẻ mặt mừng như điên của Hoa Thiên Lang, trong mắt vẫn là quan tâm cùng ôn nhu mà mình quen thuộc, tuy đau đớn nhưng vui sướng, là nằm mơ sao? Nếu là mơ thì mộng này cũng không khỏi quá chân thật, vì vậy muốn nâng tay sờ mặt y, lại do do dự dự ở nửa đường, sợ mình đuổi tay ra sẽ tỉnh lại.

“Dương?” Hoa Thiên Lang nghi hoặc nhìn hắn: “Người làm sao vậy, không biết ta?”

“Hoàng Thượng.....” Lâm Hạo Dương nhìn Hoa Thiên Lang trước mắt, biểu tình ngây người.

“Hạo Dương người tỉnh!” Lãnh Tịch Chiếu từ ngoài cửa vọt vào bắt mạch cho hắn, sau đó cao hứng gật đầu: “Không có việc gì, quả nhiên là thần y thêm thần được, người không sao rồi, nghỉ ngơi vài ngày là tốt.” Nói xong đưa tay vỗ Lâm Hạo Dương một cái, nói: “Tiểu tử người mệnh lớn, Nhiếp Hồn Tán còn có thể sống lại, quai quai a.”

“Được rồi được rồi.” Hoa Thiên Lang bất mãn nhìn Lãnh Tịch Chiếu chĩa chĩa ngoài cửa: “Nếu Dương đã không sao vậy người mau lần đi sắc được, còn ở đây phiền hắn!”

Lãnh Tịch Chiếu co rút khoe miệng đi ra ngoài, trong lòng oán niệm a oán niệm — Đầu tiên là Dạ Lan San sau là Hoa Thiên Lang, mình tại sao nơi nơi bị người kỳ thị.....

Lâm Hạo Dương nhìn bóng dáng Lãnh Tịch Chiếu, rồi nhìn nhìn lại Hoa Thiên Lang, có chút hiểu được, đưa tay ôm lấy thắt lưng y.

“Dương!” Hoa Thiên Lang nhẹ nhàng thở ra: “Nhìn biểu tình vừa rồi của người làm ta sợ muốn chết, ta còn nghĩ người không nhận ra ta.”

Lâm Hạo Dương giọng khàn khàn: “Vừa rồi tưởng nằm mơ.....”

“Vậy hiện tại sao lại biết không phải nằm mơ?” Hoa Thiên Lang vuốt tóc cho hắn.

Lâm Hạo Dương dựa vào trong lòng y nhỏ giọng nói: “Ta sao có khả năng mơ thấy Lãnh Tịch Chiếu.....”

Hoa Thiên Lang cười khẽ ra tiếng, giúp hắn nằm xuống, theo dõi hắn không yên.

Lâm Hạo Dương bị y nhìn không được tự nhiên, định quay mặt qua chỗ khác lại bị y cúi xuống hôn.

“Ngô.....” Động tác Hoa Thiên Lang áp đảo vừa rồi khiến vết thương còn chưa khép lại miệng sinh đau, Lâm Hạo Dương nhú mày, không muốn cũng không nhẫn tâm đẩy y ra, ngược lại còn đưa tay ôm lấy cổ y trực trực đáp lại, xúc cảm đôi môi nóng rực, mùi hương tối quen thuộc, điều tốt đẹp này, không bao giờ muốn buông ra nữa.

“Dương.” Hồi lâu sau, Hoa Thiên Lang rốt cục lưu luyến buông Lâm Hạo Dương ra, thỏa mãn cọ cọ mũi hắn, nhỏ giọng nói: “Đã đói bụng chưa?”

Lâm Hạo Dương ngoan ngoãn gật đầu, hai tay ôm lại cổ Hoa Thiên Lang không buông tay: “Người làm sao tìm được ta?”

“May mà có bản đồ của Tiểu Việt..... Nói ra rất dài, người trước đừng cử động, dưỡng thương tốt rồi nói sau.” Hoa Thiên Lang đỡ hấn ngồi xong, trong mắt hiện lên khí âm ngoan:“Gia Luật Thanh khiến người chịu khổ, ta nhất định sẽ trả cho y gấp bội gấp trăm lần!”

“Là do ta quá mức khinh địch, mới có thể phạm ra sai lầm tệ hại như vậy.” Lâm Hạo Dương có chút ảm đạm cúi đầu nói:“Vì nhất thời lỗ mãng mà làm chậm trễ chiến sự, phạm vào quân quy, thỉnh Hoàng Thượng trách phạt.”

“Người muốn ta phạt người như thế nào?” Hoa Thiên Lang hưng trí lấy tay nâng cằm hấn lên nhìn.

“Phạt bốn mươi trượng, thân là tướng quân, phạt gấp bội.” Lâm Hạo Dương thành thành thật thật trả lời.

“A.....” Hoa Thiên Lang lắc đầu cười khê, tay ôm lấy cằm đặt trên đỉnh đầu hấn:“Đùa cái gì, ta sao có thể phạt được người, cho dù là con muỗi không có mắt chích người, ta cũng hạ chỉ diệt cửu tộc!”

Lâm Hạo Dương nghe vậy trong lòng ảm áp, nhưng tính tình vẫn bướng bỉnh nhìn Hoa Thiên Lang:“Quân lệnh như núi, huống chi quân quy vẫn là do ta tự mình chế định !”

“Muốn ta đánh người?” Hoa Thiên Lang bất đắc dĩ xoa hai má hấn.

“Không phải ta muốn, mà là nên như thế, ta nếu không làm gương cho binh sĩ thì khó có thể phục chúng.” Trong mắt Lâm Hạo Dương đầy nghiêm túc.

“Lần này xuất chinh ai lớn nhất?” Hoa Thiên Lang đột nhiên hỏi.

“Đương nhiên là Hoàng Thượng.” Lâm Hạo Dương sững sốt.

“Vậy người vì cái gì không quan tâm quân lệnh mà đuổi theo Gia Luật Thanh?” Hoa Thiên Lang hỏi tiếp.

Lâm Hạo Dương trượng há mồm, không biết nói gì.

“Là vì ta lúc trước đã nói qua ta muốn bắt y, có phải hay không?” Hoa Thiên Lang ôm Lâm Hạo Dương, khê hôn cổ hấn:“Người là người không phải thần, nào có đạo lý bách chiến bách thắng. Cho dù muốn phạt, cũng nên phạt ta khiến người thay đổi trọng điểm, người nghe lệnh ta, có cái gì sai? Bốn mươi roi, gấp đôi là tám mươi, quân lệnh như núi, ta ngày mai sẽ đi đến chỗ Ngô Uy lĩnh phạt.”

“Không được!” Lâm Hạo Dương khẩn trương:“Người là Hoàng Thượng! Không được đi!”

“Người là tướng quân, tại sao người không phạt ta?” Hoa Thiên Lang vẻ mặt nghiêm túc.

“Ta..... Tóm lại chính là không được!” Lâm Hạo Dương sốt ruột, tay bắt lấy y.

Hoa Thiên Lang thấy hấn vẻ mặt khẩn trương trong lòng cười thầm, không đành lòng trêu chọc hấn nữa, vì thế xoa bóp khuôn mặt hấn nói:“Chỉ biết người đau lòng ta, lại không biết ta cũng đau lòng người? Người chịu một chút thương, trong lòng ta cũng đau gấp bội, nếu thật sự đánh người mấy chục roi, ta sợ là sẽ đau lòng chết.”

“Người nói cái gì đó!” Lâm Hạo Dương đỏ mặt, cúi đầu không nói gì.

Hoa Thiên Lang nắm lấy tay hấn, nhẹ giọng nói:“Trẫm đương nhiên sẽ phạt người, bắt quá phải đợi đánh Mạc Bắc xong, ta lại phạt có được không?”

Lâm Hạo Dương gật gật đầu, ở trong lòng y cọ cọ:“Đã đói bụng.”

Bạn đang ?

“Đương nhiên là đói, người đã mấy ngày rồi không ăn uống gì rồi.” Hoa Thiên Lang đau lòng xoa xoa bụng hấn, gọi người đem cháo được tới dứt cho hấn:“Gia Cát nói người không thể ăn quá nhiều, chỉ có thể ăn một chút, qua vài ngày nữa từ từ sẽ có thể ăn nhiều hơn.”

Lâm Hạo Dương nếm thử cháo kia, một cổ vị thuốc Đông y nhàn nhạt cũng ăn không ngon, miệng lầm bầm:“Khó ăn..... Lành Tịch Chiếu nhất định là cố ý” Bất đắc dĩ bụng thật sự rất đói, miệng nói là khó ăn nhưng lại hai ba miếng liền ăn sạch sẽ, vươn đầu lưỡi liếm liếm miệng ngẩng đầu nhìn xem Hoa Thiên Lang, trên mặt viết bốn chữ to — Ta chưa ăn no.

Hoa Thiên Lang đau lòng, nhưng lại không dám cho hắn ăn nhiều quá, đành phải ôm hắn nhỏ giọng an ủi: “Người mấy ngày nữa phải nghỉ ngơi thật tốt, chờ một thời gian nữa sau khi hồi cung, ta sẽ phái người đi khắp thiên hạ tìm trù tử tốt nhất tiến cung, mỗi ngày thay nhau biến đổi các loại thức ăn đa dạng làm cho người, được không?”

Lâm Hạo Dương nâng mắt, chỉ vào mũi y nói: “Hôn quân!”

“Đúng, ta là hôn quân, ta chính là bị người mê hoặc làm cho thần hồn điên đảo.” Hoa Thiên Lang cắn mũi hắn: “Ta là hôn quân, người chính là họa thủy, trù tử tính cái gì, chỉ cần người chịu để cho ta thân mật, ngôi vị Hoàng đế ta cũng cho người!” Nói xong hai tay không thành thật nơi nơi sờ loạn.

Lâm Hạo Dương bị y hôn cho mặt đỏ tím đập, nghĩ rằng đây là ở doanh trại a, ngay cả cái cửa cũng không có chỉ có một cái rèm cửa, nếu bị người ta nhìn thấy thì sao, ngu ngốc này dù muốn cũng phải biết chọn địa điểm chứ! Thấy Hoa Thiên Lang ở trên người mình hành hạ ngày càng hăng say, Lâm Hạo Dương bất đắc dĩ đành phải nhủ mày nói: “Đau.....”

“Đau chỗ nào?” Hoa Thiên Lang hoảng sợ, vội vàng đỡ lấy hắn hỏi, trong lòng thầm mắng mình thật sự là đầu heo — Miệng vết thương Hạo Dương còn không chưa có tốt, mình làm loạn cái gì.....

Lâm Hạo Dương thấy trong mắt y là lo âu cùng quan tâm, trong lòng có chút áy náy, bất quá áy náy thì áy náy, muốn mình ở trong quân doanh lý bị y làm còn không bằng mình đi tìm chết, vì thế chớp mắt mấy cái nói: “Miệng vết thương đau, người vừa rồi đụng tới”

Hoa Thiên Lang đau lòng, vội vàng đỡ hắn nằm xuống, nói: “Có nặng lắm không?”

Lâm Hạo Dương lắc đầu, cắn cắn môi: “Đừng lo Ta mệt mỏi.”

“Ân, người nghỉ ngơi đi, ta trông người.” Hoa Thiên Lang cầm tay hắn cũng nằm ở bên cạnh: “Ngày mai đại quân sẽ khởi hành, ta giúp người tìm một xe ngựa, Tịch Chiêu nói người phải nghỉ ngơi thật tốt, trận chiến sau, ta sẽ đánh.”

Lâm Hạo Dương đem mặt chôn vào trong lòng y, không nói gì, nhắm mắt lại mơ màng ngủ.

. : .

44. Chương 44: Ôn Nhu

44, Ôn nhu

Trong Vân Sát Bảo, Mộc Tiên Nhiên ngồi ở trên bậc thang buồn bực.

“Này, phát gốc cái gì đó!” Bạch Nhượng Mạnh đi tới vỗ vỗ hắn.

“Bạch tử, ta muốn đi tìm Bảo chủ.....” Mộc Tiên Nhiên mở lời, vẻ mặt chờ mong.

“Người dám!” Bạch Nhượng Mạnh trừng hắn: “Tiểu tử chết tiệt người phản rồi có phải không? Người đi rồi ai hỗ trợ ta?!”

Mộc Tiên Nhiên nhìn vẻ mặt bừng bừng lửa giận của Bạch Nhượng Mạnh mà co rút khóe miệng: “Ta chỉ nói muốn đi.....”

“Nói cũng không cho nói!” Bạch Nhượng Mạnh xoa thất lưng, biểu tình căm giận: “Một người hai người chỉ biết chạy ra ngoài chơi.....!!”

Mộc Tiên Nhiên vô lực nâng cằm nhìn trời — Quá nhàm chán..... Sớm biết vậy liền ở lại Thanh Vân tiên trang

“Bạch phó Bảo chủ, Mộc thiếu gia.” Từ cửa một thủ vệ vội vàng chạy vào: “Đoạn phó bảo chủ cùng quân sư đã trở lại, đang ở dưới chân núi!”

“A?” Hai người đồng dạng vui mừng, nhanh chóng đi ra cửa nghênh đón, vừa xong sơn môn khẩu chỉ thấy Đoạn Tinh xa xa hoành ôm Gia Cát đi tới, hách nhất đại khiêu, vội vàng chạy tới, gặp Gia Cát nhắm chặt ánh mắt tựa vào Đoạn Tinh trong lòng, sắc mặt rất khó xem, vì thế vội vàng hỏi:“Hắn làm sao vậy?”

“Ách.....” Đoạn Tinh bất đắc dĩ nhìn Gia Cát đang giả bộ hôn mê trong lòng, nói:“Chính là..... Vì giải độc Lâm Hạo Dương tốn quá nhiều nội lực, ta dẫn y trở về trước, không có gì đáng ngại, nghỉ ngơi tốt là được rồi.”

“Người chiếu cố y kiểu gì vậy!” Bạch Nhược Manh giận dữ chỉ vào Đoạn Tinh, luôn đem Gia Cát thành đệ đệ ruột mà đối đãi, hôm nay nhìn bộ dáng y hôn mê bất tỉnh đương nhiên cảm thấy rất đau lòng.

“Đúng, Bạch tỷ, ta biết ta sai rồi.” Đoạn Tinh thành thành thật thật thừa nhận sai lầm:“Bất quá có thể để ta ôm hắn trở về phòng trước rồi người lại mắng ta tiếp được hay không?”

“Còn không mau đi!” Bạch Nhược Manh la hán.

Đoạn Tinh ôm Gia Cát trở về lúc đi ngang vụng trộm liếc nhìn Mộc Tiên Nhiên một cái — Tiểu Nhiên Tử, mấy ngày nay ủy khuất người

Mộc Tiên Nhiên dở khóc dở cười.....

Sau khi trở về phòng, Đoạn Tinh thả Gia Cát lên giường hôn nhẹ môi y một cái, nói:“Tĩnh, không còn ai khác!”

Gia Cát xoay người gục ở trên giường cảm giận “Hừ” một tiếng, không để ý tới hắn. Vừa rồi Đoạn Tinh nhất quyết ôm mình lên núi, dọc đường đi không biết bị bao nhiêu huynh đệ nhìn thấy, vì thế cẩn thận nhắm mắt không mở — Ta đang hôn mê, ta cái gì cũng không biết!

“Ta còn không phải là sợ người mệt sao.” Đoạn Tinh chồm qua ôm lấy y lắc lắc:“Dù sao chúng ta cũng thành thân rồi, ôm một cái có quan hệ gì.”

Gia Cát xoay xoay người muốn tránh khỏi cái ôm của hắn, lại bị ôm càng chặt, đành phải bất đắc dĩ quay đầu nhìn hắn.

“Không cho sinh khí!” Đoạn Tinh đem y lật qua, hôn sâu.

Gia Cát kéo hai má hắn ra, lại nhìn bộ dáng hắn ôm mình liếm tới liếm lui cảm thấy có chút buồn cười, cũng không còn tức giận, bĩu môi nói:“Vậy người về sau cái gì cũng phải nghe ta nói!”

“Đương nhiên đương nhiên!” Đoạn Tinh thật chân chó gật đầu:“Người nói cái gì thì chính là cái đó, bảo ta đi hướng đông ta tuyệt không đi hướng tây!”

Gia Cát cắn môi, chủ động giơ tay ôm lấy hắn cọ cọ, thanh âm mềm mại gọi tên Đoạn Tinh.

Đoạn Tinh hít một ngụm lãnh khí, bất đắc dĩ nhìn Gia Cát:“Người câu dẫn ta.....”

“Ân.” Gia Cát nghiêng đầu, khóe môi mỏng kéo lên một độ cong xinh đẹp.

Đoạn Tinh nhin không được, nhào lên ôm cổ bắt đầu hôn.

“Khó chịu, không muốn làm.” Gia Cát lấy tay đẩy hắn ra, trên mặt đều là ý cười.

“A?” Đoạn Tinh sững sốt, mặt khở qua nhìn Gia Cát:“Người còn sinh khí, cố ý tra tấn ta đúng không?”

Gia Cát nháy mắt mấy cái, nói:“Là người nói cái gì cũng nghe ta Ta hiện tại chính là không muốn làm.”

Đoạn Tinh trong lòng lửa nóng khẩn cấp, lại không dám hạ thủ tiếp, đành phải ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh nhìn y:“Vậy người muốn làm gì? Ân chút gì rồi ngủ tiếp được không?”

Gia Cát lắc đầu, ngồi xuống dựa vào trong lòng Đoạn Tinh:“Ta muốn đến sau núi ngâm ôn tuyền, người đi theo giúp ta.”

“Cái gì?” Đoạn Tinh hồng mắt.

“Không muốn sao? Nhưng ngâm ôn tuyền có thể giúp cho nội lực của ta nhanh lên khôi phục.....” Gia Cát vẻ mặt mất mát.

“Nguyện ý nguyện ý.” Đoạn Tinh liên tục đáp ứng không ngừng, giúp y mang giày, nghĩ nghĩ ngẩng đầu đáng thương hề hề hỏi: “Cái kia, người có cái được gì không, ăn vào có thể làm cho người ta..... Không muốn làm ?”

“A?” Gia Cát sững sốt, phản ứng lại thì nhin không được ôm bụng cười.

“Cười cái gì!” Đoạn Tinh nghiêng rằng nghiêng lợi, tâm nói chờ thân thể người khỏe lại lão tử ta sẽ làm gấp mười lần!

Gia Cát lắc đầu: “Thật ra thì có, bắt quá người ăn xong cả đời liền làm thái giám .”

Đoạn Tinh nghe vậy cảm thấy có chút sồn tóc gáy, ngẩng đầu nhìn Gia Cát đã đi ra cửa, vì vậy chạy nhanh đuổi theo.

Hai người đến phía sau núi, Gia Cát dựa vào trên người Đoạn Tinh nhắm mắt lại miễn cưỡng đưa tay: “Đoạn giúp ta cởi y phục.”

Đoạn Tinh vì thế mà đột nhiên rất hâm mộ thái giám.....

Gia Cát lặng lẽ mở mắt nhìn bộ dáng Đoạn Tinh cần rằng thay mình cởi y phục, trong lòng cười trộm.

Đoạn Tinh thuần thực giúp Gia Cát cởi y phục xong, thật cẩn thận đưa y đến ôn tuyền bên cạnh, nói: “Tự người đi xuống ngâm đi, ta ở trên bờ trông chừng người.”

Gia Cát nháy mắt mấy cái đi vào trong, đột nhiên dưới chân mềm nhũn liền ngã vào trong ôn tuyền.

“Cẩn thận!” Đoạn Tinh giật mình, bay qua tiếp lấy y, hai người cùng nhau ngã xuống ôn tuyền.

“Người sao rồi, có té bị thương hay không?” Đoạn Tinh vội vàng đỡ y đứng lên giúp y vuốt vuốt đầu đầy nước, sốt ruột nói: “Vừa rồi làm sao vậy?”

Gia Cát đem mặt chôn ở trong lòng hân rất muốn cười.

“Có chóng mặt hay không? Hay là lên bờ?” Đoạn Tinh ôm y hỏi.

Gia Cát không nói gì, tay vòng qua cổ Đoạn Tinh ngẩng đầu hôn.

Đoạn Tinh né tránh y, vẻ mặt bất đắc dĩ: “Đừng tra tấn ta nữa được không? Ta nhin không được.”

“Ai bắt người nhin.” Gia Cát bĩu môi, đi lên cởi đai lưng Đoạn Tinh.

“Cái gì?” Đoạn Tinh đầu tiên là mừng như điên, sau đó lại có chút do dự: “Nhưng thân thể người không tốt.”

“Người nhẹ một chút là tốt rồi.” Gia Cát đưa tay ôm lấy hân: “Dọc đường đi đều là người chiếu cố ta, đã không sao rồi.”

Còn chưa nói xong, đã bị Đoạn Tinh cúi đầu hôn lấy.

Gia Cát nhắm mắt lại, cảm thụ hai bàn tay đang du tẩu trên người mình, trêu chọc những điểm mẫn cảm nhất của mình, thân thể có chút run rẩy, miệng không tự chủ được phát ra tiếng rên rỉ thanh thoát.

Đoạn Tinh cúi đầu nhìn Gia Cát trong lòng nhu thuận như con mèo nhỏ, trong lòng tràn đầy thương yêu, ngay cả bản thân cũng không rõ ràng lắm, luôn là một người lý tính như hân, sao lại bất tri bất giác mê luyến hân sâu đối với một người như thế, chỉ cần y cười là giống như toàn thể giới phát sáng, nghĩ nghĩ liền ghé vào lỗ tai y nhẹ giọng nói: “Người đến tốt cùng đã làm cái gì, sao lại làm ta thích người như vậy.”

“Ân, người bị ta bỏ thuốc, có nguyện ý hay không?” Gia Cát túm một nhúm tóc của Đoạn Tinh hướng hân cười, trong mắt đầy hơi nước.

“Đương nhiên nguyện ý.” Đoạn Tinh cúi đầu hôn y, hai tay nhẹ nhàng nâng thân thể y lên, vội vàng xao động cùng y thân mật — Cho dù phía trước là Tu La địa ngục, ta cũng muốn cùng người vạn kiếp bất phục.

Bên kia, Hoa Thiên Lang dẫn dắt đại quân ngày đêm kiên trì*, dựa theo tấm bản đồ của Thần Tử Việt giúp, quân đoàn Thiên Lang trong thời gian ngắn nhất đã chạy tới dưới thành Cô Dương, Gia Luật Khuyết ở trong thành như ngồi trên đồng lửa — Các viện quân bộ tộc liên kết bây giờ còn đang trên đường đi,

Gia Luật Tề chết ở Ngọc Quan Thành, vai phải Gia Luật Thanh bị niết dập nát, động cũng không động dậy được, những đứa con khác của hắn thì chỉ biết vui đùa làm bao cở, trong triều đình các mưu sĩ ngày ngày âm ỉ không ngớt, mất đại lực khí đến đại mạc tìm Quan Sơn Ngũ Quỷ cũng không còn một cái, quân đội Hoa Thiên Lang lại cố tình không biết tại sao được cao nhân giúp, cứ nhiên đi ngang qua đại mạc một cách chuẩn xác đến Cô Dương Thành, ba vạn quân trong thành trông giữ sao có thể đối kháng được mấy chục vạn quân của Hoa Thiên Lang?

*đi gấp; tiến nhanh; thần tốc

“Đồ vô dụng!” Gia Luật Khuyết càng nghĩ càng nôn nóng, hung hăng ném vỡ một cái chén.

Mới vừa đi đến cửa Gia Luật Thanh sững sốt, chợt yên lặng xoay người rời đi — Bản thân dẫn theo Mạc Bắc quân đội đông chinh tây chiến nhiều năm như vậy, phụ vương thường xuyên nói mình là lễ vật bảo vật mà Thần đại mạc ban cho Mạc Bắc, mỗi lần đắc thắng trở về khi nghênh đón mình đều là rượu ngon cùng hoàng kim, nhưng là lần này, lúc mình mang thân thể đầy thương tích cùng cánh tay phải bị phế trở về, câu đầu tiên Phụ vương nói cứ nhiên không phải quan tâm thương thế mình, mà là chỉ trích mình làm mất đoàn kị binh tinh nhuệ nhất Mạc Bắc..... Gia Luật Thanh cười khổ, dù mình là tướng bại trận nhưng cũng là con hắn a, tình đời hiểm, nhân tình bạc, đúng như Gia Luật Tề nói, mình ngày thường kiêu ngạo nhưng một khi thất thế, sợ là ngay cả mười ngày cũng sống không nổi đi.

Ngoài thành Cô Dương, Lâm Hạo Dương đang chỉ vào bản đồ hiển mưu kế cho Hoa Thiên Lang:“Chúng ta chỉ cần thông qua ba đội tiên phong từ chính diện công thành, đại quân chủ lực từ cánh phải vòng vây, sau đó ta lại dẫn một đội bảo vệ Tây Môn, cả tòa Cô Dương Thành kia rất nhanh sẽ bị đánh hạ.”

“Chủ ý không tệ.” Hoa Thiên Lang vuốt cằm gật đầu:“Bất quá người không thể đi, ngoan ngoãn chờ ở trong quân doanh, ta đi.”

“Không được! Người phải ở lại đại doanh điều binh khiển tướng.” Lâm Hạo Dương sốt ruột:“Ta không sao .”

“Không sao cũng không thể đi! Huống hồ thương thế người còn chưa có tốt, Tịch Chiếu nói người phải dưỡng ba bốn tháng mới khôi phục!” Hoa Thiên Lang trừng hắn.

“Người nghe Lãn Tịch Chiếu nói lung tung!” Lâm Hạo Dương cố gắng:“Ta không sao, ta là tướng quân, ta muốn đi đánh giặc!”

Nguồn :

“Quân cái gì quân! Còn dám nháo nữa, trầm lập tức hạ chỉ rút lại quân vị tướng quân của người, cho người tới nhà bếp nấu cơm! Ta không tin người còn có thể lấy cái muôi đi đánh giặc!” Hoa Thiên Lang hung tợn ỷ thế hiếp người.

“Người.....!” Lâm Hạo Dương ăn nói vụng về, vì vậy căm giận quay đầu ngồi ở trên ghế không để ý tới ý — Mấy ngày nay Hoa Thiên Lang mỗi ngày ở trong xe ngựa trông chừng, thỉnh thoảng nhét điểm tâm vào miệng mình, uống thuốc cũng phải mở miệng để y nuốt, nuốt xong lại nhét cho ăn mút hoa quả, nói là phải đồng cam cộng khổ, ngay cả đi nhà xí cũng phải vui vẻ đi theo..... Nghĩ nghĩ mặt Lâm Hạo Dương bắt đầu đỏ bừng, nghĩ rằng Hoàng đế này sao lưu manh như vậy.....

“Này, giận rồi?” Hoa Thiên Lang đi qua ôm lấy hắn.

Lâm Hạo Dương né tránh, nghĩ rằng ta không cùng lưu manh nói chuyện.

“Dương.” Hoa Thiên Lang trong lòng bốc hỏa, nghĩ rằng gốc tử này sao không nhìn ra mình là lo lắng a!

“Ta muốn đi đánh giặc.” Lâm Hạo Dương nhỏ giọng than thở:“Không cho ta đi sẽ không để ý người.”

“Đi.” Hoa Thiên Lang nghĩ nghĩ, cắn răng đáp ứng.

“Thật sự?” Lâm Hạo Dương xoay người vẽ mặt thành thật:“Người là Hoàng Thượng, quân vô hí ngôn !”

“Nào có Hoàng Thượng uất ức như ta vậy, mỗi ngày đều bị người uy hiếp.” Hoa Thiên Lang trong lòng căm tức, chồm qua hung tợn ngăn chặn môi hắn, trừng phạt cắn một ngụm.

Lâm Hạo Dương xoa xoa miệng cũng không sinh khí, ôm Hoa Thiên Lang lấy lòng nói: “Người nói rồi, không được đổi ý!”

“Không đổi ý.” Hoa Thiên Lang tay xoa bóp mũi hần, nói: “Nhưng không chuẩn người một mình mang binh đi, ta muốn đi cùng người!”

“A?” Lâm Hạo Dương nhú mày, nói: “Chúng ta đi hết, ai chỉ huy?”

“Ngô Uy.” Hoa Thiên Lang trả lời rõ ràng.

“Nhưng hần phải dẫn người đi chính diện công thành!” Lâm Hạo Dương trừng y.

“Chính diện cho Dạ Lan San đi!” Hoa Thiên Lang nghĩ nghĩ, hạ quyết định.

“Người ta là tới hỗ trợ, người sao cứ như đúng lý hợp tình!” Lâm Hạo Dương dở khóc dở cười.

“Giúp người giúp cho trót, hướng hồ Tử Việt hiện tại là Tiểu Vương Gia của Thiên Lang Quốc ta, Dạ Lan San coi như là hoàng thân quốc thích, hỗ trợ hần là! Ta gọi người đi truyền chỉ!” Hoa Thiên Lang quay đầu tìm người tuyên chỉ, kéo đều kéo không được.

Lâm Hạo Dương thật vô lực.....

Đại doanh bên cạnh, Dạ Lan San trợn mắt há hốc mồm nghe người ta tuyên chỉ xong, quay đầu nhìn Thần Tử Việt: “Người khi nào thì thành Vương gia?”

Thần Tử Việt nháy mắt mấy cái, vẻ mặt vô tội nói: “Đại ca không nên làm cho ta làm”

“Cho nên người liền đem bán ta?!” Dạ Lan San hồng mắt.

Thần Tử Việt an ủi xoa xoa đầu y: “Dù sao người vốn là đến hỗ trợ mà, phía sau còn có sĩ quan phụ tá, người lại không cần làm gì, chỉ cần cưỡi ngựa chém người là được.”

Dạ Lan San bất đắc dĩ, đành phải đáp ứng, nói với Thần Tử Việt: “Vậy người ngày đó phải chờ ở trong đại doanh không được chạy loạn, chờ đánh giặc xong sau chúng ta trở về nhà, nghe không?”

Thần Tử Việt ngoan ngoãn gật đầu, ôm lấy Dạ Lan San cọ cọ, ngẩng đầu vẻ mặt chờ mong: “Ta là Vương gia Vậy lần sau ta có thể ở trên không?”

“Ách..... Tối hôm qua người không phải đã ở trên sao?” Dạ Lan San xoa xoa cằm đỏ hồng thay đen.

Thần Tử Việt trừng y: “Không phải ở trên như vậy!”

“Vậy thì là ở trên cái dạng gì?” Dạ Lan San cố gắng giả bộ vẻ mặt nghi hoặc.

“.....!” Thần Tử Việt mặt đỏ, đầu chôn ở trong lòng Dạ Lan San tự động bỏ cuộc, nhớ tới lời Bạch tỷ trước lúc Gia Cát cùng Đoạn Đoạn thành thân với mình, trong lòng không khỏi ai oán —— Quả nhiên là vậy, da mặt dày vĩnh viễn khi dễ người, tỷ như nói Tiểu Hắc cùng Đoạn Đoạn.....

. . .

45. Chương 45: Ly Chiến

45, Ly chiến

Sáng sớm, Dạ Lan San mở mắt ra, nhìn Thần Tử Việt trong lòng như con thỏ nhỏ ngoan ngoãn, muốn để cho hần ngủ nhiều thêm một chút, vì vậy nhẹ chân nhẹ tay xuống giường rửa mặt.

Nghe được động tĩnh, lông mi Thần Tử Việt run rẩy, mơ mơ màng màng mở mắt.

“Ngủ nhiều thêm chút đi.” Dạ Lan San ngồi lại bên giường, đem cánh tay lộ ra bên ngoài của hần bỏ vào trong chăn, nhìn hần: “Ta rất nhanh sẽ trở lại, không cho người chạy loạn!”

“Ân!” Thần Tử Việt gật gật đầu, từ trong chắn chui ra tiến vào trong lòng Dạ Lan San cọ cọ: “Người phải cẩn thận!”

Dạ Lan San cười xoa quai hàm hần, cúi đầu hôn nhẹ, sau đó đem hần ấn trở lại chắn, có chút không muốn rời đi.

Thần Tử Việt nháy mắt mấy cái, xoay người rời giường — Tiểu Hắc không có ở đây, một mình ngủ không được!!

Dạ Lan San đến đại trưởng Hoa Thiên Lang lĩnh chiến kỳ, xoay người đi ra ngoài.

“Dạ Bảo chủ!” Hoa Thiên Lang gọi y lại, chân thành nói: “Cám ơn người.”

Dạ Lan San có chút kinh ngạc, chợt lại phản ứng lại, nói: “Có cái gì mà cảm ơn, về công người là Hoàng đế tốt, Vân Sát Bảo đương nhiên sẽ vì nước xuất lực, về tư người là đại ca Tiểu Việt, cho dù không vì hần, ta cũng sẽ giúp người.” Dạ Lan San do dự một chút, lại nói: “Hơn nữa, mặc kệ người nghĩ như thế nào, ta vẫn xem người là bằng hữu.”

Hoa Thiên Lang mỉm cười, gật đầu nói: “Ta cũng vậy.”

“Hào! Đánh Mạc Bắc lang xong, chúng ta lại đến Vân Sát Bảo uống rượu!” Dạ Lan San nhướn mày cười nói.

“Một lời đã định!” Hoa Thiên Lang vươn tay phải cùng y vỗ tay, ánh mắt kiên định, cười vui vẻ.

Từ nay về sau, là quân thần, lại càng là huynh đệ.

Dạ Lan San đi vào trong quân đội, vỗ vỗ Ô Vân Đạp Tuyết có chút hưng phấn, nói: “Hôm nay biểu hiện tốt một chút, xong rồi sẽ có thưởng!”

“Dạ Bảo Chủ.” Một sĩ quan phụ tá đi lên: “Quân đội đã chuẩn bị tốt, khi nào thì xuất phát?”

“Hiện tại!” Dạ Lan San xoay người lên ngựa, nhìn đại quân phía sau đông nghịt vung tay lên: “Xuất chiến!”

“Thiên Lang tất thắng!!” Các tướng sĩ tiếng la vang tận trời xanh.

Đến dưới Cô Dương Thành, nhìn trên tường thành sắp hàng chi chít cung thủ, Dạ Lan San quay đầu, cao giọng hỏi đội quân tiên phong phía sau: “Có sợ chết không?”

“Thấy chết không sờn!” Trên gương mặt các tướng sĩ trẻ tuổi phát sáng, là trung thành kiên cường nhất.

“Chính là ta sẽ không để các người chết!” Dạ Lan San khiêu mi cười một tiếng, lập tức tung người nhảy lên, Ám Dao dưới ánh nắng sớm xuất một đạo ô sắc, nội lực âm hàn mạnh mẽ cùng sắc bén thẳng hướng tiền phương, một loạt cung thủ đứng trên tường thành thậm chí còn không kịp phản ứng liền cảm thấy cổ lạnh lẽo, đầu bay khỏi thân thể rơi thật mạnh trên mặt đất, vung lên một trận tro bụi, lại vẫn là không thể tin tưởng to mắt.

“Xông lên!” Dạ Lan San lập tức trở lại, thừa dịp quân địch rối loạn, dẫn theo quân tiên phong tinh nhuệ nhất Thiên Lang quốc hùng dũng tiến vào Cô Dương vương thành, từng chút một xông phá cửa thành, tuyên cáo ai mới là chân chính đế vương, mưu toan nghịch thiên sửa mệnh, chỉ có vĩnh dạ luân hồi.

Dạ Lan San phi thân nhảy lên thành lầu, Ám Dao trong tay nghe được mùi máu tươi, hưng phấn mà ầm ầm run rẩy, ma tính bị áp chế trăm năm lại một lần nữa phá xác mà ra, người đao hợp nhất, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.

Dưới thành, cửa thành rốt cục bị phá vỡ, đoàn quân Thiên Lang trào ra cùng kỵ binh Mạc Bắc xông ra kịch chiến, vì trung thành, vì tín ngưỡng, vì tự do, cũng vì kiêu ngạo.

Cánh phải Cô Dương Vương thành, Ngô Uy giục ngựa đón gió mà đứng, nắm chặt Bát Lăng Tử Kim Chùy trong tay, nâng mắt nhìn hướng chân trời, mơ hồ có chút hưng phấn — Nương, con rốt cục đợi được ngày hôm nay, con muốn dùng vinh quang của mình, để rửa sạch khuất nhục cho người.

Một khối pháo màu xanh ở phía trước nổ tung, Ngô Uy trong lòng vui vẻ — Dạ Lan San đã muốn dẹp xong chính diện, cơ hội chờ lâu, lần này rốt cục có thể thở khí sướng mừng, vì thế vung tay giơ roi, giục ngựa xông về thành lũy phía trước, mang theo quân đội chủ lực, mệnh mệnh, không thể nghịch chuyển.

Trong Cô Dương Thành, Gia Luật Khuyết sắc mặt bi thương, bên ngoài chiến hỏa ĐỊA ừn ừn kéo đến, quan tiền phương truyền lệnh lần lượt mang về đều là tin tức tán loạn, kế hoạch chiến tranh mấy mươi năm, cứ nhiên vì khinh địch như vậy mà chấm dứt, Mạc Bắc Vương nhắm lại hai mắt, cảm thấy một mảnh tuyệt vọng.

“Vương.” Có mưu sĩ tiến lên khuyên giải an ủi: “Không bằng rút lui trước....” Còn chưa nói xong, đã bị ánh mắt lạnh như băng của Gia Luật Khuyết cản trở.

“Còn lại bao nhiêu nhân mã?” Gia Luật Khuyết nhận lấy chiến giáp mặc lên người.

“..... Không đến một vạn, người phái đi mật thám đã trở về, viện binh Tây Đằng đại khái một canh giờ sau sẽ đến.” Để Hạ cẩn thận đáp.

Gia Luật Khuyết bước nhanh ra cửa — Chỉ cần kiên trì thêm một canh giờ, sẽ có cơ hội xoay chuyển.

Cách vài chục dặm ngoài hoang mạc, hơn mười vạn binh mã đang ở cấp tốc đi, Tây Đằng Lâm dẫn quân nhú mày, cũng không biết phụ vương rốt cuộc trúng tà gì, thế nhưng lại tin lời tiên đoán của Vu sư rầm rầm kia, bắt mình mang binh đi trợ giúp Gia Luật Khuyết, Tây Đằng gia tộc luôn luôn đam mê vô tranh, nếu không phụ mệnh nan vi, Tây Đằng Lâm thật sự là không muốn cuốn vào trận chiến mạc danh kỳ diệu này.

Đang lúc do dự, đột nhiên cảm thấy trước mắt chợt lóe, một bạch y thiếu niên vững vàng thả người xuống mặt đất, đang giương mắt nhìn mình, vẻ mặt tươi cười. Tây Đằng Lâm thấy chiến mã bị kinh dưới thân mình cất vó mấy bước nữa sẽ đạp phải thiếu niên trước mắt, hoảng hốt lập tức buộc chặt dây cương, lòng bàn tay bị xiết ra máu vẫn như trước không buông tay, chiến mã bất mãn phát ra vài tiếng phì phì trong mũi, cuối cùng không cam lòng bình tĩnh lại.

“Người là ai?” Tây Đằng Lâm cảm tức nhìn bạch y thiếu niên trước mắt này không biết sống chết bạch.

“Ta là tới cứu người.” Thiếu niên nhướng mày.

Tây Đằng Lâm cười nhạt: “Người? Cứu ta cái gì?”

Thiếu niên không nói lời nào, phi thân nhảy theo lên lưng ngựa nắm Tây Đằng Lâm, dưới chân mượn lực hướng đỉnh núi đối diện lao đi, Tây Đằng Lâm chấn động, muốn giãy dụa lại cảm thấy thiếu niên lực cánh tay kinh người, mình căn bản là không có năng lực phản kháng.

“Ta muốn nói với người mấy câu, cho bọn họ chờ ở đó!” Thiếu niên trầm giọng nói.

Tây Đằng Lâm nhú mày, vẫn là phát tay ngăn lại đội quân đang muốn xông lên.

“Người rốt cuộc muốn gì?” Tây Đằng Lâm nhìn thiếu niên trước mắt, rõ ràng chỉ có bộ dáng mười mấy tuổi, sao lại có công phu cao cường như vậy?

Thiếu niên cười nhẹ: “Rất đơn giản, mang theo binh mã của người trở về Tây Xuyên.”

Tây Đằng Lâm vẻ mặt khinh thường: “Người cho rằng ta nguyện ý đi đánh giặc? Bất quá nếu phụ vương ra lệnh, ta đây nhất định phải giúp. Tây Đằng gia tộc cho tới bây giờ không xảy chuyện lật lọng, đây là việc làm bản Thần Minh.”

Thiếu niên nhướng mày: “Hay là Phụ vương người đầu óc không tốt? Hoa Thiên Lang có năm mươi vạn đại quân, người chỉ dẫn theo mười vạn nhân, loại trận này cũng đánh?”

Tây Đằng Lâm sững sờ: “Năm mươi vạn? Không phải nói Thiên Lang quốc chỉ có mười lăm vạn quân sao?”

“Hmm?” Thiếu niên mở to hai mắt: “Người gốc a, ngay cả đối thủ có bao nhiêu cũng không biết, cho dù là người muốn chịu chết, cũng đừng để mười vạn thủ hạ mất mạng a, bọn họ theo người thật đúng là xui xẻo.”

Bị vẻ mặt kinh ngạc thiếu niên kích thích, Tây Đằng Lâm cũng có chút tức giận: “Ta tại sao phải tin tưởng người?”

Thiếu niên buông tay: “Người thích tin hay không, có rút binh hay không?”

“Mơ tưởng!” Tây Đằng Lâm quay đầu đi xuống, lại bị thiếu niên một phen gắt gao chế trụ, trên vai nhất thời truyền đến một trận đau nhức.

“Người.....” Tây Đằng Lâm đau sắc mặt tái nhợt.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Ta là tốt cho người.” Thiếu niên nhướn mày cười, một tay lấy khớp cánh tay bị niết trật khớp nắn lại cho hắn: “Ta có lòng tốt khuyên người, bởi vì người cha và cha ta từng là bạn cũ, nếu người còn muốn đi chịu chết, ta đây đành phải đánh người hôn mê rồi đem người tùy tiện vứt ở đâu đó một năm rưỡi sau thả người trở về.”

“Người có thể giam giữ mười vạn đại quân của ta sao?” Tây Đằng Lâm cắn răng nói.

Thiếu niên lắc đầu, nói: “Ngay cả tướng quân là người đã mất, còn đi đánh giặc như thế nào? Tây Đằng gia tộc mấy năm nay vẫn trọng thương khinh võ, người thật đúng là nghĩ nhân số nhiều là có thể đánh giặc?”

Tây Đằng Lâm có chút ghen lời, trong lòng lại như trước không cam lòng.

“Gia Luật Khuyết trước đây lừa gạt, nếu Phụ vương người biết Hoa Thiên Lang có năm mươi vạn đại quân, còn có thể để người đến sao?” Thiếu niên hỏi.

Tây Đằng Lâm không nói lời nào, nghĩ rằng đồ ngu mới đến.

“A.....” Thiếu niên cười khê ra tiếng: “Trở về đi, ta thật là tốt cho người.”

Tây Đằng Lâm ngẩng đầu, bạch y thiếu niên trước mắt tươi cười, so với đại mặc nắng gắt nóng cháy còn muốn rực rỡ hơn.

“Người lui binh, chúng ta là bằng hữu; Người nếu không lui binh, ta đây đành phải tạm thời trói người lại, ngày khác sẽ dâng môn giải thích. Một lời nói đáng giá ngàn vàng là quân tử, không phải loại tiểu nhân như Gia Luật Khuyết, nếu người còn không tin, ít nhất đi theo ta nhìn xem rốt cuộc có bao nhiêu binh mã, rồi quyết định muốn xuất binh hay không.” Thiếu niên vẻ mặt thành thật, lại duỗi đưa tay từ trong lòng lấy ra một cái Dạ Quang Bôi đưa cho Tây Đằng Lâm: “Cái chén này, là cha ta năm đó từ Tây Xuyên lấy đi, giúp ta mang về trả cho phụ vương người đi.”

Trong lòng Tây Đằng Lâm biết mình không phải đối thủ thiếu niên, hướng hồ vốn không muốn đánh trận, hơn nữa Gia Luật Khuyết thật sự là rất tiểu nhân, vì vậy gật gật đầu đáp ứng, lúc rời đi thời nhin không được quay đầu hỏi: “Người là ai?”

Thiếu niên cười, nhướn mày nói: “Cầm cái đó trở về hỏi phụ thân người, sẽ biết.”

Tây Đằng Lâm cũng cười cười, quay đầu rời đi, mang theo quân đội đường cũ quay về.

Thê lương đại mặc gió mạnh gào thét, bạch y thiếu niên y phục bay theo gió, hai mắt khép hờ: “Cha, như vậy cũng coi như hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của người rồi, nếu người trên trời có linh thiên, cũng có thể yên nghỉ đi.”

Đã không có viện quân, Cô Dương Thành phòng ngự so với Ngọc Lưu Ly còn muốn yếu ớt hơn.

Không đến ba canh giờ, cả người Gia Luật Khuyết đều là máu bị người đưa đến trước mặt Hoa Thiên Lang.

Hoa Thiên Lang lạnh lùng nhìn hắn, nói: “Gia Luật Thanh đâu?”

Gia Luật Khuyết cố nén đau nhức trên người cùng Hoa Thiên Lang đối diện: “Giết ta đi.”

Hoa Thiên Lang nguyên bản cũng không muốn từ miệng hắn hỏi ra cái gì, mưu nghịch là tội, chết một vạn lần không đủ, vì thế thần nhiên mở miệng: “Giết hắn.”

“Dừng tay!” Xa xa truyền đến một tiếng gào to, Gia Luật Khuyết quay đầu, trong mắt một mảnh lo âu: “Người tới làm gì!!”

“Phụ vương.” Gia Luật Thanh nhìn Gia Luật Khuyết: “Ta đánh hôn mê thị vệ trông cửa ta, người đã dạy của ta, nam nhi Mạc Bắc chết phải có ý nghĩa, ta sao lại có thể ở mật đạo sống tạm bợ.”

Gia Luật Khuyết ngửa mặt lên trời thở dài, bị thương nhắm mắt lại.

“Hạo Dương, chúng ta lại gặp mặt.” Gia Luật Thanh nhìn Lâm Hạo Dương phía sau Hoa Thiên Lang, cười nhẹ: “Y quả nhiên có thể cứu người. Chúc mừng người, lại thắng ta một lần.”

Hoa Thiên Lang trợn mắt nhìn, đưa tay rút kiếm, lại bị Lâm Hạo Dương chế trụ.

“Dương?” Hoa Thiên Lang quay đầu nhìn hắn, trong mắt đầy khó hiểu.

“Mưu nghịch là trọng phạm, theo lý nên áp tải lên Thịnh Kinh ở trước mặt mọi người trăm thủ.” Lâm Hạo Dương né tránh ánh mắt Hoa Thiên Lang: “Dẫn đi đi, trông coi cho tốt.”

“Dạ!” Thị vệ áp giải phụ tử Gia Luật Khuyết rời đi, Lâm Hạo Dương cúi đầu: “Ta đi xem nơi khác.” Quay đầu muốn chạy, lại bị Hoa Thiên Lang chế trụ.

“Hoàng Thượng.” Lâm Hạo Dương nhíu mày muốn tránh khai.

“Cùng trầm đi!” Hoa Thiên Lang đen nghiêm mặt trầm giọng nói.

Thấy chung quanh đều là binh lính đi qua đi lại, Lâm Hạo Dương gật gật đầu, đi theo Hoa Thiên Lang đến một phòng trống.

Vào phòng, Hoa Thiên Lang liền đem Lâm Hạo Dương ấn ở trên tường hung hăng hôn lên, không có ôn nhu, không có dò xét, dùng phương thức thô bạo nhất mút cắn xé, như hả giận bình thường.

“Người làm gì!” Lâm Hạo Dương thật vất vả đẩy Hoa Thiên Lang ra, quệt môi bị y cắn ra máu tươi, vẻ mặt kinh ngạc.

“Tại sao không cho ta giết y?” Hoa Thiên Lang trong mắt đầy lửa giận, tay gắt gao chế trụ bờ vai của hắn.

“Ta nói, bọn họ là trọng phạm.” Trên vai truyền đến một trận đau nhức, Lâm Hạo Dương nhíu mày cúi đầu, không dám nhìn hai mắt Hoa Thiên Lang.

“A.....” Hoa Thiên Lang nhưng lại cười ra tiếng, một bàn tay nâng cằm tinh xảo của hắn bắt hắn đối diện với mình: “Trọng phạm? Ta đây vừa rồi muốn giết Gia Luật Khuyết người tại sao không ngăn cản?”

Lâm Hạo Dương ghen lời, rũ mắt xuống nói thêm gì nữa.

“Trả lời ta!” Hoa Thiên Lang ánh mắt tàn nhẫn, trong thanh âm không thể che dấu lửa giận: “Là không muốn để trầm giết người, hay là luyến tiếc Gia Luật Thanh?”

“Người nói lung tung.” Lâm Hạo Dương đưa tay muốn đẩy y ra, lại cảm thấy gông cùm xiềng xích trên người càng ngày càng chặt.

“Bị trẫm nói trúng rồi? Người và y, rốt cuộc đã phát sinh qua chuyện gì?” Hoa Thiên Lang thấp giọng rít gào, như con thú bị thương.

“Người buông tay!!!!” Lâm Hạo Dương trong lòng cũng có chút sinh khí y hồ ngôn loạn ngữ, vì vậy ngắt đầu cùng y trợn mắt.

Hoa Thiên Lang sững sốt, từ nhỏ đến lớn, ánh mắt Hạo Dương đối với mình chỉ có ôn nhu cùng bao dung, tại sao hiện tại lại xuất hiện chán ghét?

Thừa dịp y ngây người, Lâm Hạo Dương một phen đẩy y ra chính lại y phục đi ra ngoài — Thật không biết Hoàng đế này suốt ngày trong đầu suy nghĩ cái gì! Nếu muốn hỏi mình lý do, mình liền nói cho y, cần gì hung như vậy, không thể nói lý!

Hoa Thiên Lang nhìn bóng dáng quyết tuyệt của Lâm Hạo Dương, hai mắt dần dần bị tàn nhẫn che lấp.

. : .

46. Chương 46: Hủy Diệt

46, Hủy diệt

“Tiểu Việt!” Dạ Lan San vừa từ chiến trường trở về.

“Người về rồi!” Thần Tử Việt nhào lên, lại bị Dạ Lan San đẩy ra: “Một thân máu, đừng chạm.”

“Đi, dẫn người đi tắm trước!” Thần Tử Việt kéo y đi vào phòng trong, giúp y cởi y phục: “Có mệt không?”

“Hoàn hảo!” Dạ Lan San cười cười, nhảy vào dục dưng, thoải mái thở ra.

Thần Tử Việt giúp chà lưng, đang chà lại nghe trên bàn truyền đến một âm thanh, quay đầu nhìn thì thấy Âm Dao của Dạ Lan San đang rung lên, vết máu còn sót lại trên lưỡi đao đột nhiên biến mất, không khỏi thấy cả kinh.

“A.....” Dạ Lan San cười khê: “Không sao đâu, đại khái là nó mấy trăm năm không được uống máu, lần này quá nhiều nên nghiện, đang hưng phấn đó thôi.”

Thần Tử Việt thở dài, tự nói với bản thân: “May mà có người áp chế ma tính của nó, nếu không nó thật sự là Ma Dao.”

Dạ Lan San nắm lấy tay hắn, nói: “Không thích ta giết người?”

Thần Tử Việt lắc đầu cười cười: “Vây phải xem người người giết là ai, người chết dưới đao của người đều là kẻ đáng chết.”

Dạ Lan San sững sốt, nhìn ánh mắt đầy kiên định của Thần Tử Việt, trong lòng bỗng cảm thấy ấm áp vui vẻ, nhin không được đưa tay nâng gáy hắn, nhẹ nhàng hôn lên.

“Dạ bảo chủ!” Ngoài cửa có vệ binh lớn tiếng gõ cửa: “Hoàng Thượng mở yến tiệc khao tam quân, ngài có đến không?!”

“Không đi!” Dạ Lan San thật bất mãn bị cắt ngang, hung tợn trả lời.

“Ách.....” Người ngoài cửa ngượng ngùng rời đi.

Hiện tại trong Cô Dương Vương thành, các tướng sĩ Thiên Lang Quốc đang uống rượu vui vẻ, rất vui vẻ.

Hoa Thiên Lang ngồi trên vương vị, cầm chén rượu nhìn mọi người dưới đài, không có chút vui sướng khi thắng lợi mà đầy mắt lại thâm trầm lạnh như băng — Lâm Hạo Dương đến bây giờ còn chưa tới, suy nghĩ một chút, quay đầu gọi một tiểu binh qua căn dặn.

“Hoàng Thượng!” Một lát sau, Lâm Hạo Dương vội vàng chạy tới, có chút né tránh ánh mắt Hoa Thiên Lang.

“Đi xuống cùng bọn họ uống rượu đi!” Hoa Thiên Lang thản nhiên mở miệng, cũng không có hỏi hắn đi đâu.

“Vâng!” Trong lòng Lâm Hạo Dương có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền phản ứng lại, lĩnh mệnh đi xuống hoà mình cùng các tướng sĩ — Vốn chính là cái không có gì cái giá nhân.

“Đi, tướng quân, người đêm nay sao cứ không yên lòng?” Một Phó tướng lớn giọng hỏi.

“Ách..... Không có!” Lâm Hạo Dương hoảng sợ, lén liếc nhìn Hoa Thiên Lang một cái, phát hiện y dường như không có nghe thấy, đáy lòng cũng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, nghĩ lúc trở về có nên nói cùng Hoa Thiên Lang hay không, mình cũng không phải không nên che chở Gia Luật Thanh, chỉ là mấy năm trước bị vây ở Tây Nam lần đó, thật sự là do y hạ lệnh thủ hạ không được tổn thương đến mình, mình mới có thể đào thoát.

Lần này tuy là bắt mình, nhưng cũng không có làm cái gì khác, chỉ là ăn mềm không ăn cứng, có ân tất báo, bởi vậy luôn cảm thấy mình thiếu y cái gì đó. Nay cánh tay y đã phế, cũng không thể làm gì được nữa,

có thể để lại cho y một cái mạng cũng là tốt. Ban ngày thấy Gia Luật Khuyết trọng thương, vì vậy vừa rồi lên tìm người tặng cho phụ tử bọn họ hai bình kim sang được, coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ.

“Hoàng Thượng.” Vệ binh được phái đi rất nhanh đã trở về, ở bên tai Hoa Thiên Lang nhỏ giọng nói vài câu, rồi lại đưa cho y vật gì đó, chỉ thấy sắc mặt Hoa Thiên Lang đột ngột trầm xuống, đứng dậy đi qua bức bình phong, sau khi ra cửa lập tức đi tới địa lao.

Vào địa lao, liền nhìn thấy Gia Luật Thanh đang ngồi.

“A, sao rồi, nhện không được muốn đến giết ta?” Gia Luật Thanh cười nhạo nhìn Hoa Thiên Lang đầy sát khí trước mắt.

Hoa Thiên Lang nhìn y một lúc, đột nhiên cảm thấy không cần thiết nói chuyện với y, vì vậy lạnh lùng nói: “Người làm sao xứng chết dưới Thất Tinh Long Mạch, trăm sẽ giải ngươi về Thịnh Kinh trăm thủ trước mặt mọi người, cho khắp thiên hạ biết kết cục phản bội trăm!”

“Tùy tiện.” Gia Luật Thanh nhắm mắt lại.

Hoa Thiên Lang quay đầu ra khỏi địa lao nhưng không có trở lại đại điện, một đường đi thẳng về phòng mình, ngẩng đầu uống hai bình rượu, ánh mắt cũng càng ngày càng lạnh.

Lâm Hạo Dương đang ồn ào cùng mọi người uống rượu, nghĩ thầm Hoa Thiên Lang bình thường luôn nói tửu lượng mình không tốt, không cho mình uống rượu, sao hôm nay không ngăn cản? Quay lại nhìn —— người đâu? Lâm Hạo Dương nhíu mày, muốn đi ra lại bị thủ hạ giữ chặt, đành phải cùng bọn họ tiếp tục uống, thật vất vả tìm được cơ hội thoát thân, quay đầu muốn đi tìm Hoa Thiên Lang lại có chút do dự —— Nếu không chờ ngày mai đi? Hôm nay tâm tình y hình như không tốt lắm, vẫn là đừng đi

Quyết định xong, Lâm Hạo Dương trở lại trong phòng của mình tắm rửa đơn giản, sau khi thay đổi một thân y phục sạch sẽ bắt đầu nằm ở trên giường nhìn nóc nhà ngẩn người, nghĩ lại rồi cuộc vẫn thấy bất an, đáy lòng một mảnh phiền muộn, vì vậy muốn đi ra ngoài hít thở không khí, mở cửa lại nhìn thấy Hoa Thiên Lang đứng ở ngoài, dưới ánh trăng, sắc mặt âm trầm, vẻ mặt ngoan trắc.

“Hoàng Thượng?” Lâm Hạo Dương bị vẻ mặt của y làm hoảng sợ, tâm nói lần này sao lại nổi giận lâu như vậy.

Hoa Thiên Lang nhìn hắn, trong chớp mắt không hiểu sao lửa giận bùng lên, đột nhiên nâng tay nắm lấy cần cổ mảnh khảnh của hắn lôi vào trong phòng, đóng cửa phòng lại.

“Khụ khụ.....” Lâm Hạo Dương bị nghẹn sắc mặt đỏ bừng, tay vô lực muốn đẩy y ra, lại bị gắt gao đè ở trên giường.

“Người làm gì!” Thật vất vả chờ y nói lỏng tay, Lâm Hạo Dương có chút hoảng sợ nhìn Hoa Thiên Lang ở trên người mình, không còn bộ dáng ôn nhu ẩn nhẫn, mà y hiện tại, càng giống một đế vương cao cao tại thượng, hay nói đúng hơn, là bạo quân.

“Người rốt cuộc có chuyện gì gạt ta?” Hoa Thiên Lang ánh mắt lạnh lẽo nhìn hắn.

“Ta có chuyện gì mà gạt ngươi!” Lâm Hạo Dương nhíu mày, Hoa Thiên Lang trước mắt làm cho hắn không rét mà run, vì vậy quay đầu muốn tránh mặt, không muốn bị đôi mắt lạnh băng dò xét tổn thương.

“A..... Ngay cả nhìn ta cũng không muốn sao?” Hoa Thiên Lang tay khẽ vuốt gương mặt tinh xảo mặt của hắn: “Ta xem ngươi là bảo bối nhiều như vậy năm, kết quả, ngươi cư nhiên vì Gia Luật Thanh phản bội ta?”

“A?” Lâm Hạo Dương tay đẩy Hoa Thiên Lang ra ngồi xuống: “Ta phản bội ngươi cái gì?”

Hoa Thiên Lang tùy tay vứt cho hắn một được bình: “Cái này có tính không?”

Lâm Hạo Dương cả kinh, ngẩng đầu thốt lên hỏi: “Người làm gì y?”

“Thiên đào vạn quả.” Hoa Thiên Lang thản nhiên mở miệng, trên mặt không có biểu tình gì.

“Người.....” Đối với Gia Luật Thanh là áy náy hơn nữa lại sợ hãi Hoa Thiên Lang, làm cho Lâm Hạo Dương hoàn toàn ngây người, ánh mắt đầy vẻ không thể tin được. Hắn chưa bao giờ cảm thấy, Hoa Thiên Lang

đối với mình lại có dự vọng chiếm giữ mãi như vậy, loại tình cảm này, rất bá đạo, rất ích kỷ, làm cho bản thân không rét mà run, toàn tâm toàn ý muốn trốn tránh.

Nhìn Lâm Hạo Dương ngốc lảng trước mắt, mày Hoa Thiên Lang càng nhíu càng chặt, lúc trước hẳn không cho mình mang bình công thành, có phải đã nghĩ nhân cơ hội này buông tha Gia Luật hay không..... Dương, người tại sao phải đối với ta như vậy.....

Lâm Hạo Dương lắc đầu, cảm thấy không khí trong phòng quá mức ngột ngạt, đứng lên muốn đi ra ngoài.

Hoa Thiên Lang thấy Lâm Hạo Dương còn muốn chạy, đầu óc còn chưa kịp phản ứng đã mạnh bạo túm hắn về giường.

“Buông tay!” Lâm Hạo Dương nhắm mắt, không muốn lại nhìn thấy y.

“Buông tay?” Hoa Thiên Lang khẽ cười một tiếng, cúi người áp lên, hung tợn cắn môi hắn: “Nếu là có thể, đã sớm thả.”

“Người điên rồi, dừng tay!” Lâm Hạo Dương sốt ruột, hung hăng muốn đẩy Hoa Thiên Lang ra, cổ tay lại bị y chế trụ, thuận tay cầm đai lưng màu bạc găm trói ở đầu giường. ?

“Ta muốn người rất nhiều năm, nguyên tưởng rằng người biết.” Hoa Thiên Lang thản nhiên mở miệng, hai tay đặt trên má hắn ép lại, động tác nhìn có vẻ hết sức ôn nhu, nhưng ánh mắt lại rét lạnh như băng: “Bất quá người đã đối với ta như vậy, ta đây cũng không cần lo lắng cảm thụ của người nữa.”

“Người..... Không thể.....” Trong thanh âm Lâm Hạo Dương đầy hoảng sợ cùng không thể tin, Hoa Thiên Lang trước mắt, thậm chí so với tên Gia Luật Thanh kia còn đáng sợ hơn. Nếu người ép buộc mình là Gia Luật Thanh, y có thể không cố kỵ mà xuất ra hận ý, nhưng tại sao Gia Luật Thanh không có làm, Hoa Thiên Lang nhất định phải làm?

“Người sẽ hối hận” Lâm Hạo Dương vô lực giãy dụa, trong mắt chậm rãi dâng lên tuyệt vọng.

“Buông tha người, ta mới hối hận.” Hoa Thiên Lang tay xé mở ngoại bào hắn, cúi người hôn lên: “Trời người là Băng Tâm Ti ngàn năm, đừng uống phí khí lực .

“A.....” Lâm Hạo Dương chỉ cảm thấy từng chỗ môi Hoa Thiên Lang chạm đến đều nóng như lửa, y còn cố tình sờ loạn khắp nơi, đầu óc trống rỗng, chỉ biết là phải gắt gao cắn môi: “Hoàng Thượng, đừng.....”

“Gọi tên ta!” Hoa Thiên Lang cúi đầu khẽ cắn trái khế của hắn: “Gọi tên ta!”

Lâm Hạo Dương lắc đầu, trong lòng một mảnh ai lạnh, Hoa Thiên Lang trong lòng ta không phải là người, người là đế vương, không phải Thiên Lang của ta.

Người dưới thân quật cường làm cho huyết mạch Hoa Thiên Lang càng muốn phun trào, dự vọng nháy mắt chinh phục toàn bộ đầu óc, tiếng vải vóc bị xé rách chói tai truyền đến, Hoa Thiên Lang tham luyến nhìn thân thể làm cho mình nhớ thương, hàng năm chinh chiến chỉ làm cho hắn cơ thể đường cong dị thường xinh đẹp, nhưng không có ở hắn thân thể thượng lưu lại một đạo vết thương, trắng nõn tinh xảo giống như chạm ngọc mà thành.

“Dương, thân thể xinh đẹp như vậy, ta cứ nhiên lại nhìn được nhiều năm.” Hoa Thiên Lang đưa tay nâng cằm hắn lên: “Ta đã đợi lâu lắm rồi, cho nên kể tiếp, người tốt nhất hãy ngoan ngoãn.”

Lâm Hạo Dương nhắm mắt lại, cố gắng bắt mình bình tĩnh, thân thể cũng không thả lỏng mà theo từng đụng chạm hai tay Hoa Thiên Lang mà run rẩy.

Hoa Thiên Lang cúi người xuống, hôn mỗi một tác da thịt tinh tế của hắn, lưu luyến không buông, để lại một dấu vết màu đỏ nhàn nhạt, trên thân thể trắng nõn nhìn vạn phần xinh đẹp.

Nhìn Lâm Hạo Dương từ từ nhắm mắt về mặt khó nhìn, Hoa Thiên Lang cười khẽ, tay nắm lấy địa phương yếu ớt nhất của hắn.

“A.....” Kích thích thành linh xảy ra khiến cho Lâm Hạo Dương hoảng sợ trợn mắt, thân thể vạn vẹo muốn thoát khỏi khống chế của Hoa Thiên Lang, lại đối lấy động tác kịch liệt của y.

“Người buông tay..... Đừng..... A.....” Lâm Hạo Dương mắt phấp phất lệ quang, địa phương mẫn cảm nhất của thân thể bị Hoa Thiên Lang nắm trong tay, trong lòng cảm thấy khuất nhục vạn phần, thân thể lại không tránh được xuất hiện từng trận khoái ý.

Hoa Thiên Lang lắc đầu cười khê, ác ý động tác nhanh hơn, lại ở thời khắc mấu chốt nhất ngưng lại.

Lâm Hạo Dương khó nhịn cắn môi, nhắm chặt mắt, không hiểu tại sao thân thể của mình lại khuất nhục dưới sự tình này, cư nhiên còn khát vọng.

“Cầu ta.” Hoa Thiên Lang tiến đến bên tai hần nhẹ giọng nói:“Cầu ta, ta sẽ cỡi trói cho người.”

Lâm Hạo Dương nghiêng mặt tránh y, biểu tình lạnh nhạt.

“Là người tự tìm.” Hoa Thiên Lang tức giận, cầm thuốc bôi trơn qua loa vẽ loạn, rồi cỡi y phục cúi người áp đi lên.

Lâm Hạo Dương thần trí mơ hồ bị thứ nóng rực để phía sau mình kích thích, hiểu được ý đồ Hoa Thiên Lang, sợ hãi nhất thời dâng lên, mở to mắt thét thê lương:“Đừng!”

“Đừng? Người là đang dụ dỗ ta sao?” Hoa Thiên Lang cười khê:“Dương, hảo hảo hưởng thụ, đây là trừng phạt ta dành cho người.”

“Không..... A!!!” Toàn thân Lâm Hạo Dương mạnh mẽ rung giật, không có gì chuẩn bị lại đột ngột tiến vào làm cho thân thể giống như bị xé rách, hai tay thì bị trói chặt không giãy được, nước mắt nháy mắt trào ra hốc mắt, đau nhức làm cho ý thức tựa như bay khỏi thân thể của mình.

Hoa Thiên Lang nhìn Lâm Hạo Dương nước mắt ràn rụa, nhú mày, cúi xuống hôn khoe miệng của hần:“Ngoan, thả lỏng.”

“Cút!” Lâm Hạo Dương cắn răng nhìn Hoa Thiên Lang, không muốn để vẻ yếu ớt của mình bị y nhìn thấy.

Hoa Thiên Lang sững sốt, ánh mắt chợt âm trầm, hung hăng nói:“Người càng nhìn ta như vậy, ta sẽ càng không bỏ qua người!”

Cảm nhận được Hoa Thiên Lang va chạm ác ý, không có sung sướng, chỉ có cảm giác đau nhức khi bị xé rách chân thật dị thường, là tư bất lực khuất nhục nhất không chịu nổi, Lâm Hạo Dương nhắm lại hai mắt, môi sắp bị bản thân cắn đến chảy máu, đau đớn trong người dần dần tràn ra, đầu tiên là đầu óc bỗng trống rỗng, như lâm vào hắc ám vô tận. Nhiều năm như vậy, có phải mình đã yêu sai người hay không?

. . .

47. Chương 47: Biệt Ly

47, Biệt ly

Sau một đêm điên cuồng dây dưa, Hoa Thiên Lang từ trên giường đứng lên, cúi đầu nhìn Lâm Hạo Dương đang hôn mê vẫn còn nhú mày ở trong chăn, quan sát cẩn thận trên thân thể đều loang lổ dấu vết màu đỏ, miệng vết thương phía sau lại càng ghê người, máu thấm đậm sắc trên đệm chăn, cùng dục vọng màu trắng hỗn loạn, vô cùng hương diễm cũng vô cùng tàn nhẫn.

Trong lòng Hoa Thiên Lang không thể nói rõ sau cùng có hối hận hay không, chỉ là nhẹ nhàng giúp hần lau khô thân thể, lại không biết nên xử lý miệng vết thương như thế nào, do dự nửa ngày, cuối cùng quay đầu đi ra ngoài.

“Ai a!” Đang ngủ say Lãnh Tịch Chiêu bị một trận đập cửa đánh thức, kinh ngạc nhảy dựng — Cửa sắp bị phá?!! Bất mãn dụi mắt, cong cong vẹo vẹo ra mở cửa:“Mới sáng sớm chạy tới nhiều người khác, ta phải được độc chết người! Người..... Hoàng..... Hoàng Thượng?” Lãnh Tịch Chiêu mở to mắt:“Người sáng sớm như vậy tới tìm ta làm gì?”

“Người..... Có được..... hay không?” Hoa Thiên Lang mở miệng.

“Cái gì được? Thân thể người không thoải mái?” Lãnh Tịch Chiếu nhìn Hoa Thiên Lang từ trên xuống dưới.

Hoa Thiên Lang mắt lạnh nhìn hắn, biểu tình trên mặt có chút xấu hổ.

Nhìn vẻ mặt Hoa Thiên Lang, lại nhìn y phục y có chút không chỉnh tề, Lãnh Tịch Chiếu hít một ngụm lạnh khí, chợt cười xấu xa nói:“Chúc mừng chúc mừng!”

“Được!” Hoa Thiên Lang lời ít ý nhiều.

Lãnh Tịch Chiếu buồn bực:“Hành quân đánh giặc ai lại mang cái loại được này! Tùy tiện lấy nhuễn cao linh tinh là được.....” Càng nói càng mặt đỏ.....

“Không phải loại được người tưởng! Chúng ta đã muốn..... Hắn bị thương!!” Hoa Thiên Lang cố gắng nói ra một câu, rất muốn quay đầu bỏ đi, nhưng là nghĩ đến tình hình hiện tại của Lâm Hạo Dương, vẫn là nói thật.

“A? Đã muốn..... Cái kia..... Xong rồi?” Lãnh Tịch Chiếu lắc đầu, trong lòng thầm nhủ — Cầm thú!!!!!!

“Nhanh lên!” Tính nhẫn nại Hoa Thiên Lang càng ngày càng tệ, cảm thấy cả đời này chưa từng mất mặt như vậy.

Lãnh Tịch Chiếu vào phòng lấy một cái bình bạch ngọc nhỏ:“Nhạ, cho người cái này. Đợi trời sáng ta làm cho hắn chút cháo, rồi ngao được cho hắn, cơm nước xong hãy uống.”

Hoa Thiên Lang nhìn vẻ mặt cười không dám cười của Lãnh Tịch Chiếu, ở trong lòng âm thầm nghĩ rằng, đoạt lấy cái bình quay đầu bước đi, tâm nói chờ người chữa cho Hạo Dương khỏi xong lão tử nhất định phải làm thịt người để diệt khẩu!!!

Lãnh Tịch Chiếu vừa quay vào thì chẳng hiểu sao hắt xì lớn bốn năm lần liên tục, vì vậy nhú mày — Nhất định là mới vừa rồi bị lạnh..... Cảm thấy khó chịu, ôm chầm gối đầu nhào nặn a nhào nặn:“Vốn cùng nhau lớn lên, còn tưởng rằng ba người có thể làm hảo huynh đệ cả đời, kết quả bọn họ cư nhiên lại thành cái kiểu này!!! Khiến cho ta cảm thấy mình rất dư thừa.....”

Gối đầu bị nhào nặn nhăn nhúm, nhìn qua thật đáng thương.....

“Quên đi quên đi, không liên quan tới người!” Lãnh Tịch Chiếu mềm lòng, tay vuốt lại gối đầu rồi nằm lên:“Bằng không mình không về Hoàng cung ? Đi dạo khắp nơi cũng không tệ nha.....

Hoa Thiên Lang trở về phòng, thật cẩn thận thay Lâm Hạo Dương rửa sạch miệng vết thương, thoa xong thuốc nhện không được ở trên lưng hắn hôn một cái, mới nhẹ nhàng thay hắn dịch góc chăn, còn mình ngồi ở bên giường nhìn hắn. Đêm qua là một đêm tuyệt vời khắc cốt ghi tâm, đầu óc gần như không còn lý trí, chỉ biết là mình đã mơ tưởng người dưới thân biết bao nhiêu, dù thế nào cũng không dừng được, gần như điên cuồng một lần lại một lần muốn hắn, thậm chí để cho hắn cả đời đều thuộc về một mình mình. Lúc này nhìn thấy hắn trong lúc ngủ hiện ra khuôn mặt yếu ớt, mới bắt đầu cảm thấy có một chút hối hận — Khi Hạo Dương tỉnh lại, mình làm sao để đối mặt với hắn?

Ngơ ngẩn nhìn hắn hai canh giờ, Lâm Hạo Dương chẳng những không tỉnh, ngược lại hô hấp càng ngày càng dồn dập, sắc mặt cũng bắt đầu phiếm hồng một cách không bình thường, Hoa Thiên Lang hoảng sợ, vội chạy tới được phòng khiêng Lãnh Tịch Chiếu ra.

“Hoàng Thượng người làm gì!” Lãnh Tịch Chiếu kinh hách, thảo dược đang cầm trong tay bất lực ở trên không trung vung vẩy:“Ta đang phối dược cho Hạo Dương..... Ta có thể tự đi a, Hoàng Thượng thân thể vạn kim..... A.....” Còn chưa nói xong đã bị Hoa Thiên Lang thấy xuống cạnh giường:“Giúp ta nhìn Hạo Dương hắn bị làm sao vậy?!”

Lãnh Tịch Chiếu lấy lại bình tĩnh, cúi người nhìn kỹ sắc mặt Lâm Hạo Dương, trong lòng cũng cả kinh, sau khi bắt mạch mảy mảy căng nhú chặt, nâng tay định lật chăn.

“Đây người làm gì!” Hoa Thiên Lang nhanh tay bắt lại, hung tợn trừng hắn — Hạo Dương không có mặc y phục a!!

“Kiểm tra! Ta là đại phu!” Lãnh Tịch Chiếu đối diện với y: “Người có biết hiện tại tình huống của hần không tốt hay không!!”

Hoa Thiên Lang sững sốt, cuối cùng rút tay trở về.

Lãnh Tịch Chiếu lắc đầu, khi vén chăn lên nhìn thì cả kinh, chỉ cảm thấy lửa giận trong lòng mạnh mẽ xông lên đầu, cũng quên đi Hoa Thiên Lang là Hoàng đế, xoay người nắm cổ áo y rống: “Người ép buộc hần?! Người bị điên hay sao! Sao có thể tổn thương hần thành như vậy?!”

Hoa Thiên Lang cũng không so đo hần thất lễ, nói: “Người trước đem hần chữa khỏi được không? Trị xong tùy tiện người mắng ta như thế nào cũng được.”

Lãnh Tịch Chiếu bình phục cảm xúc một chút, thu tay lại lắc đầu nói: “Ta không trị được.”

“Cái gì?!” Hoa Thiên Lang giận dữ: “Không phải là bị thương sao, sao lại nói không trị được? Người không phải ngay cả người chết đều có thể cứu sống sao?!”

Lãnh Tịch Chiếu mắt lạnh nhìn y: “Hạo Dương lúc trước từng trúng độc, tuy rằng đã bức ra, nhưng trong cơ thể vẫn còn tàn độc, vốn cũng không sao, chỉ cần chậm rãi điều tức một năm rưỡi là có thể phục hồi, kết quả hần tới hôm qua..... Sợ là cấp hỏa công tâm, sau đó tàn độc này từ kinh mạch tản ra.”

“Hần sẽ không sao đúng không?” Hoa Thiên Lang sợ tới mức hồn phi phách tán.

Nguồn :

“Ta không biết, trước tiên ta châm cứu giúp hần, sau đó dẫn hần đến Vân Sát Bảo tìm Gia Cát tiên sinh, y là thần y, hần là còn có thể cứu chữa.” Lãnh Tịch Chiếu thở dài, về được phòng lấy dụng cụ châm cứu.

Hoa Thiên Lang ngây ngốc nhìn Lâm Hạo Dương, cảm thấy trong lòng vô cùng đau đớn.

Lãnh Tịch Chiếu lấy ngân châm dùng để châm cứu ra, rồi lại ngồi ở bên giường chậm chạp không chịu xuống tay.

“Nhanh lên!” Hoa Thiên Lang sốt ruột: “Người phát ngôn cái gì!”

Lãnh Tịch Chiếu khẽ cắn môi, bắt đầu chậm rãi thi châm, mấy châm đi xuống, chỉ thấy sắc mặt Lâm Hạo Dương thoáng chốc biến trắng bệch, trên trán chảy ra mồ hôi lạnh, cổ họng phát ra tiếng rên, toàn thân đều lạnh run.

“Hần làm sao vậy?” Thanh âm Hoa Thiên Lang run run, cầm tay Lãnh Tịch Chiếu.

Lãnh Tịch Chiếu tránh y ra, lạnh lùng nói: “Ta đã nói độc trong người hần đã từ kinh mạch lan ra khắp nơi, ta muốn dùng châm đem độc bức tụ lại một chỗ, hần đương nhiên sẽ đau. Người từng bị thương chưa? Có thể tưởng tượng có người lấy một thanh đao chậm rãi dịch cốt rút gân toàn thân người là cảm giác gì đi? Hần hiện tại chính là cảm giác này, thống khổ, muốn chết không thể chết.” Lãnh Tịch Chiếu đau lòng nhìn Lâm Hạo Dương, có chủ tâm nói nghiêm trọng hơn.

Hoa Thiên Lang nghe vậy sững sốt, thật lâu sau, ngơ ngác cúi người ôm lấy Lâm Hạo Dương, cảm giác được toàn thân hần đang run đáu — Trong lòng càng đau, hận không thể đâm bản thân ba đao mới được.

Suốt một ngày một đêm, Lãnh Tịch Chiếu như trút được gánh nặng lau mồ hôi trên đầu, mở miệng nói: “Được rồi, ngày mai ta sẽ dẫn hần đi Vân Sát Bảo.”

“Ta cũng đi!” Hoa Thiên Lang nắm tay Lâm Hạo Dương: “Ta muốn đi cùng hần.”

“Người đi cùng hần làm gì?” Lãnh Tịch Chiếu chậm rãi thu dọn hộp châm cứu: “Chẳng lẽ người muốn chờ hần thật vất vả tỉnh lại, nhìn thấy người, sợ tới mức ngất đi lần nữa?”

“Người.....” Hoa Thiên Lang nhìn Lãnh Tịch Chiếu nghẹn lời, ba người từ nhỏ lớn lên cùng nhau, đây là lần đầu tiên hần dùng loại ngữ khí này nói chuyện với mình.

“Người về Thịnh Kinh đi, ta đưa hần đi là được.” Lãnh Tịch Chiếu thở dài, đứng lên vỗ vỗ vai y an ủi: “Ta biết trong lòng người không bỏ xuống được, không phải ta muốn làm khó dễ người, các đại thần trong triều đã sớm tính xong ngày lễ yên khánh công, người phải lập tức trở về, nếu là bởi vì Hạo Dương mà đem trọng

thần cùng các sứ giả quốc gia Thiên Lang đẩy sang một bên, sẽ chỉ làm Hạo Dương càng không dám nhìn nhận người, miệng lưỡi người đời đáng sợ, mấy năm nay, trong lòng hắn tuyệt đối khổ sở hơn người.”

Hoa Thiên Lang nghe vậy trong lòng tê rần, cúi đầu nhìn Lâm Hạo Dương không nói gì.

“Người chỉ biết người yêu hắn, nhưng người có vì hắn mà suy nghĩ hay không.” Lãnh Tịch Chiếu ngồi ở trên ghế, chậm rãi đem toàn bộ lời nói đặt ở trong lòng nhiều năm nói ra cho Hoa Thiên Lang nghe: “Người không thiết hậu cung, chiếu cáo thiên hạ nói người đã có người trong lòng, dân chúng đã sớm biết người người nói là Hạo Dương, người là thiên tử, không ai dám nói người cái gì, nhưng Hạo Dương hảo hảo đoàn chính cũng bị người ta nói là yêu mị hoặc quân, nói càng khó nghe hơn là công phu hắn ở trên giường rất cao, dựa vào tài năng hằng đêm xuân đem người mê hoặc.”

“Ai nói ?! Trẫm tru di cửu tộc hắn!” Hoa Thiên Lang giận dữ.

“Diệt đi, chờ người diệt xong cửu tộc, tội danh của Hạo Dương lại nhiều thêm một cái.” Lãnh Tịch Chiếu lắc đầu: “Người cho rằng hắn mấy năm nay liều chết liều sống bán mạng cho người là vì cái gì? Một là muốn giúp người trấn thủ giang sơn, hai chính là muốn cho dân chúng ít nhàn thoai đi a, để cho dân chúng biết hắn không phải dựa vào thứ gì xấu xa mà mê hoặc người, hắn không có hại nước hại dân, hắn thật sự có thể giúp giang sơn của người.”

Hoa Thiên Lang ngây người, kinh ngạc nói: “Hắn cho đến bây giờ không hề nói với ta.....”

“Người muốn hắn nói như thế nào? Hắn toàn tâm toàn ý nghĩ cho người bớt đi gánh nặng, bản thân thay người gánh biết bao nhiêu người có biết không?” Lãnh Tịch Chiếu nói xong bắt đầu thay Lâm Hạo Dương kêu oan: “Mấy năm nay người ban bố chính lệnh, hiệu quả tốt thì dân chúng nói người là Quân vương tài đức sáng suốt, không tốt thì nói là vì Hạo Dương mê hoặc quân tâm, ra ngoài ăn cơm đều có người ở sau lưng chỉ trở, hắn hảo hảo một người phải lao tâm lao lực đến cuối cùng cũng phải thay người gánh vác những ủy khuất này? Hắn chỉ muốn người yêu hắn, không cần Hoàng đế mang cả thiên hạ đi yêu hắn, người hiểu hay không a?”

“Người đừng nói.....” Hoa Thiên Lang thanh âm run nhè nhẹ, trong lòng như có đao cứa từng đoạn, cảm giác đau đớn dị thường chân thật, máu chảy đầm đìa, cũng nghe không vô nữa.

“Hắn ngay cả yêu cũng không dám yêu, vì người cả ngày sống cẩn cẩn thận thận, thay người chắn gió che mưa đem người bảo hộ thật tốt, kết quả còn bị người hại thành như vậy, quen người hắn đúng là nhận đủ xui xẻo!” Lãnh Tịch Chiếu càng nói càng tức giận, hùng hùng hổ hổ xông ra ngoài: “Hắn cần tỉnh dưỡng! Người đừng ở bên cạnh quấy rầy hắn!!”

“Đứng lại!” Hoa Thiên Lang gọi hắn lại.

Lãnh Tịch Chiếu nghe vậy chân mềm nhũn, trong lòng mới phản ứng lại — Xong rồi xong rồi, mắng lấy mắng để, đã quên Hoa Thiên Lang là Hoàng đế..... Chỉ một thoáng đại não trống không, một thanh âm lạnh lùng nói người phải kiên trì nguyên tắc nha! Người không sai a! Vốn là lỗi của Hoàng đế a! Người không được khuất phục thế lực hắc ám, Dương Dương là hảo huynh đệ của người! Người phải thay hắn mở rộng chính nghĩa!!! Một thanh âm khác nói người là đồ ngu sao? Hai người bọn họ là đang giận dữ, người tại sao lại muốn làm vật hi sinh a, này không phải là ăn no rừng mỡ sao..... Nhanh nước mắt lưng tròng nhận sai đi a!

“Cảm ơn người.” Hoa Thiên Lang thật lòng nói: “Cảm ơn người cứu hắn, cũng cảm ơn người nguyện ý nói cùng ta.”

“Ách.....” Đang suy nghĩ miên man Lãnh Tịch Chiếu lại bị hoảng sợ, phản ứng lại thì xoa xoa ngực đi ra ngoài, nghĩ rằng gần vua như gần cọp, hôm nay nhất định phải ăn cho thật ngon để an ủi bản thân.....

48. Chương 48: Tướng Tích

48, Tướng tích

Sáng sớm ngày hôm sau, Lãnh Tích Chiếu liền cùng nhóm Dạ Lan San mang theo Lâm Hạo Dương trở về Vân Sát Bảo, Hoa Thiên Lang nhẹ nắm Ngự Trường Kiếm Lâm Hạo Dương trong tay, nhìn chiếc xe ngựa kia chậm rãi biến mất nơi cuối đường, đứng đó mãi không muốn quay về.

“Hoàng Thượng.” Ngô Uy tiến lên hỏi: “Đại quân đã chuẩn bị xong, khi nào thì khởi hành?”

“Lập tức!” Hoa Thiên Lang nhàn nhạt nói, quay đầu đi về — Hạo Dương, chờ ta sắp xếp ổn thỏa chuyện trong triều, sẽ đến Vân Sát Bảo đón người về nhà, con đường sau này, chúng ta cùng nhau đi.

Trong xe ngựa, Lãnh Tích Chiếu mở đôi môi tái nhợt của Lâm Hạo Dương ra, cẩn thận đút đan dược cho hắn.

“Đúng rồi, mấy ngày nay không thấy Lâm đại ca.” Thần Tử Việt một tay nâng cằm một tay gỡ đầu: “Đi đâu?”

Lãnh Tích Chiếu bĩu môi: “Không biết, sau lần y biết Hạo Dương đã được tiên sinh cứu thì đã đi rồi, nói là từ rày về sau đánh giặc cũng không cần y hỗ trợ nữa, muốn đi Tây Nam gặp bằng hữu cũ.”

“Y cũng sống thật tiêu sái.” Thần Tử Việt đưa tay đặt lên trán Lâm Hạo Dương: “Vẫn còn nóng, hẳn rồi cuộc bị làm sao vậy, sao tự đứng lại phát độc?”

Lãnh Tích Chiếu co rút khóe miệng, không trả lời, tâm nói tướng quân bị Hoàng đế cường bạo, truyền ra ngoài các lão thần trong triều phỏng chừng đều phải thất cổ tự tử.

Dạ Lan San dùng tốc độ nhanh nhất đánh xe ngựa chạy về Vân Sát Bảo, cho người dẫn Lãnh Tích Chiếu và Lâm Hạo Dương đến khách phòng trước, còn mình nắm dây cương Ô Vân Đạp Tuyết chậm rãi đi về chuồng, Ô Vân Đạp Tuyết hiếm khi trờ mắt với y, dọc đường đi thường xuyên đá hậu phì mũi.

“Yêu.” Dạ Lan San bật cười, đưa tay sờ sờ đầu nó: “Giận? Không muốn làm ngựa a?”

Ô Vân Đạp Tuyết xoay người, để lại cho Dạ Lan San một cái mông.

“Được rồi được rồi!” Dạ Lan San tính tình tốt đổ nó: “Ta còn là Bảo chủ nha, ngay cả ta còn làm người đánh ngựa, người còn uốn éo cái gì!”

Thần Tử Việt trắng mắt liếc Dạ Lan San, đi lên ôm lấy cổ Ô Vân Đạp Tuyết cọ a cọ, từ trong lòng lấy ra bánh hạnh nhân đường đút nó: “Tiểu Ô người có phải muốn lấy vợ không nha?”

Ô Vân Đạp Tuyết quay đầu nhìn Thần Tử Việt một cái, chớp chớp mắt.

“Vậy người cảm thấy Tiểu Bạch của ta thế nào?!” Thần Tử Việt ánh mắt tỏa sáng, vẻ mặt hưng phấn chỉ cho nó xem: “Người xem người xem, chính là Tiểu Bạch mã kia, có phải rất được hay không?”

Không đợi Ô Vân Đạp Tuyết có phản ứng, Dạ Lan San kéo Thần Tử Việt qua dựng râu trợn mắt: “Không được! Ngựa của ta là tuyệt thế danh cầu, chỉ có thể ngộ không thể cầu, người cư nhiên muốn nó cùng Tiểu Bạch mã mua mấy lượng bạc dưới chân núi của người lai giống?!”

Thần Tử Việt nghe vậy lập tức bão lệ, xoay người ôm Tiểu Bạch mã khóc hu hu: “Tiểu Bạch a, vi phụ thực xin lỗi con, con vẫn là chết tâm đi, người trong lòng của con xuất thân giàu có, chúng ta trèo cao không nổi.....”

Dạ Lan San cười đau bụng, chỉ vào Thần Tử Việt nói không nên lời.

Ô Vân Đạp Tuyết mắt trợn trắng, lắc lư thân mình vào chuồng, lười nhìn bọn họ liếc mắt đưa tình.

Hai người ở phía sau núi cãi nhau hành hạ đến nửa ngày, Thần Tử Việt rốt cục mới yên tĩnh lại, mềm nhũn gục vào trong lòng Dạ Lan San làm nũng: “Tiểu Hắc ta mệt, không muốn đi.”

“Hôn một cái ta sẽ công người về.” Dạ Lan San cúi người đem má đến trước mặt Thần Tử Việt, không buông tha một cơ hội sở sàng.

“Ta có thể chết, nhưng không thể khuất nhục! Ta tuyệt không bán rẻ nhan sắc cho loại người ác bá ngai bần ái phú như ngươi!” Thần Tử Việt chơi không đủ, nhất thời hưng trí, đứng lên tiếp tục chỉ vào Dạ Lan San, vẻ mặt chính nghĩa.

Dạ Lan San rất phối hợp, tay nâng cằm Thần Tử Việt cười: “Bộ dạng không tồi, theo đại gia đi, thế nào? Cho ngươi cả đời mặc kim ngân ăn uống hưởng lạc, hưởng vinh hoa phú quý vô tận.”

“Mơ tưởng!” Thần Tử Việt anh dũng bắt khuất hai tay chống nạnh: “Ta năm hai tuổi đã có người trong lòng, nhất định không khuất phục tên tặc tử nhà ngươi!”

Dạ Lan San không nói gì, cười tà ôm Thần Tử Việt, một tay thuần thực chạy xuống phía dưới sờ soạng.

“Nương a!” Thần Tử Việt bị tay y trượt vào khóe kinh hồn phi phách tán: “Ngươi ngươi ngươi làm thật?”

“Ngươi nghĩ sao?” Dạ Lan San đem hân ấn lên trên thân cây hung tợn nói: “Mau vịn cây nằm sắp xuống cho đại gia ta!”

“Ta..... Ngươi..... Dừng tay a.....!!!” Thần Tử Việt đỏ khóc đỏ cười, tay muốn nắm chặt đai lưng mình, kết quả đương nhiên là thất bại.

“Không được lộn xộn, dang chân ra, đại gia ta muốn ngươi đã lâu.” Dạ Bảo chủ quá nhập vai, say mê làm lưu manh cảm thấy không cách nào tự kiềm chế được, ảo tưởng mình đang là siêu cấp đại lưu manh đang đùa giỡn nam tử nhà lành, vung tay áo lên hai nhất liên cưỡi tiểu hổ Thần Tử Việt, còn thuận tiện nhéo cái mông nhỏ tròn nhẵn mọng nước.

“..... Nơi này là phía sau núi, vạn nhất có người nhìn thấy..... A, ngươi chậm một chút a..... Nha..... Ân.....” Thần Tử Việt khóc không ra nước mắt, cuối cùng hiểu được cái gì gọi là tự làm bậy không thể sống, vì vậy rõ như ban ngày, tiểu thiếu gia của Thần gia ở dưới dương quang ảm áp, tựa vào trên cây bị ác bá ăn không còn một mảnh.

Dạ Lan San chỉ cảm thấy ở trong cơ thể Tiểu Việt vô cùng nóng bỏng, hơn nữa tiếng rên rỉ vỡ vụn của hân, chỉ cần nghĩ tới người mà làm khắp thiên hạ kinh diễm chỉ có một mình y có được, nói không có hư vinh tuyệt đối là giả dối, bất tri bất giác tăng thêm lực đạo dưới thân, có một chút ý tứ đầu đá, thâm nghĩ ở mỗi một nơi trên thân thể hân đều phải lưu lại ấn ký của mình.

“Tiểu Hắc.....” Thần Tử Việt có chút chịu không nổi, hai chân khẽ run run, cắn môi ủy ủy khuất khuất quay đầu, thủy quang trong mắt lưu chuyển, chỉ liếc mắt một cái Dạ Lan San liền nuốt nửa hít thở không thông, cảm thấy trước mắt chợt lóe bạch quang, nhất thời thoải mái hồn phi thiên. Cảm nhận được người phía sau phóng thích, Thần Tử Việt rốt cuộc chịu không nổi nữa, chân mềm nhũn ngã xuống đất, Dạ Lan San nhanh nhóng tiếp được hân ôm vào trong lòng, giúp hân buộc lại y phục lỏng lẻo, cố nhịn cười vỗ vỗ hai má còn phiem đỏ: “Giận?”

Thần Tử Việt đứng ở tại chỗ né tránh y, cắn răng ứa nước mắt.

“Ha ha ha.....” Dạ Lan San rốt cuộc nhịn không được, cười gập thắt lưng.

“Ngươi khi dễ ta!!” Thần Tử Việt căm tức Dạ Lan San.

“Đến, cười một cái!” Dạ Lan San ôm cổ hân xoa xoa.

Thần Tử Việt cắn răng, một quả đấm nhỏ ở trước mũi Dạ Lan San vung a vung.

“Yêu, tính tình thật dữ dội nha, chúng ta lại đến một lần nữa.” Dạ Lan San cười xấu xa tay lại sờ loạn Thần Tử Việt trong lòng.

“Đại hiệp tha mạng a!” Thần Tử Việt bị dọa thành công, kêu thảm đầu hàng lưu manh, hai tay gắt gao bảo vệ cái mông chịu đủ tàn phá run run.

Dạ Lan San bật cười, kéo hân vào trong lòng, ôn ôn nhu nhu cúi đầu hôn xuống, trong lúc đây đưa chỉ cảm thấy đôi môi Thần Tử Việt mềm mại ngọt ngào, ngậm vào rồi bất luận thế nào cũng không muốn buông ra, vươn đầu lưỡi dò xét cận kề mỗi một góc mẩn cảm, trên mặt không còn vẻ trêu đùa như trước, trong mắt trong lòng, đều là thương yêu và thâm tình.

Thần Tử Việt bị hôn đến chóng mặt, vô ý thức nhắm lại hai mắt, lông mi dài nhẹ nhàng che phủ, ở trong lòng Dạ Lan San ôm ấp ấm ôn nhu, đầy hạnh phúc nhưng cũng lòng cũng vô cùng chua xót, thật vất vả mới buông nhau ra, trên mặt lại sớm đầy nước mắt.

“Sao lại khóc? Có phải vừa rồi ta làm đau ngươi hay không?” Dạ Lan San nhú mào, hôn nhẹ hai mắt đầm lệ của hắn: “Giận thật?”

“Không phải.” Thần Tử Việt trong lòng khó chịu, ôm cổ Dạ Lan San, rốt cuộc nhịn không được khóc thành tiếng: “Tiểu Hắc ta thích ngươi, người ta thích nhất chính là ngươi, từ nhỏ ta đã thích ngươi.”

“Ta biết.” Dạ Lan San đưa tay vỗ nhẹ lưng hắn: “Ta cũng biết.”

Thần Tử Việt nghe được thanh âm ôn nhu của Dạ Lan San, càng khóc lợi hại: “Ta không muốn tách khỏi ngươi, ta muốn ở cùng ngươi.”

“Chúng ta đương nhiên sẽ ở cùng nhau cả đời.” Dạ Lan San xoay người, nhẹ nhàng ôm hắn bay lên trên tiểu trúc lâu, ngồi trên ghế đem hắn ôm chặt vào lòng, cúi đầu hôn hắn: “Đừng khóc, có ta ở đây, sẽ không sao.”

Thần Tử Việt cắn môi lắc đầu, sắc mặt trắng bệch, muốn đưa tay sờ mặt Dạ Lan San, nhưng vẫn phát run.

“Cho nên, chuẩn bị xong đem tất cả mọi chuyện nói cho biết sao?” Dạ Lan San nắm lấy tay hắn áp vào mặt mình, nhẹ giọng hỏi: “Nói ra, để ta cùng ngươi gánh vác, được không?”

Thần Tử Việt sững sờ nháy mắt mấy cái, trên mặt còn nước mắt lại nhếch môi cười: “Ngươi mới là người xấu, đã sớm đã nhìn ra đúng hay không?”

Dạ Lan San lấy tay lau nước mắt hắn: “Ta thích ngươi như vậy, sao có khả năng nhìn không ra, lúc Đoạn Đoạn và Gia Cát thành thân ta đã phát hiện có gì đó không đúng, trừ bỏ ta và Đoạn Tinh, không ai có thể trong một thời gian ngắn bắt được ám khí Thiên Tinh lão nhân, hơn nữa sau vài chuyện, từ từ cũng đoán được một chút. Ta chỉ muốn, một ngày nào đó, ngươi nghĩ thông suốt, Tiểu Việt, nói cho ta biết được không?”

“Ân.” Thần Tử Việt gật gật đầu, rũ mắt dựa vào trong lòng y, chậm rãi mở miệng nói: “Lúc ở địa cung chuyện ta nói đều là sự thật, chính là lúc Gia Cát thúc thúc phong bế nội lực của ta, còn chưa đến nửa tháng cổ nội lực kia đã bắt đầu ở trong cơ thể ta chạy loạn khắp nơi, căn bản không ngăn được, cha ta không còn cách nào khác đành phải dạy ta một bộ tâm pháp nội công, để ta tự mình hóa giải cổ trặc khi trong cơ thể.”

“Nội công gì?” Dạ Lan San cẩn thận giúp hắn chỉnh tóc.

“Xích Viêm Tiên.” Thần Tử Việt cười khổ: “Lúc ấy ta chỉ có mấy tuổi, lại có nội thương, vốn không nên luyện loại nội lực chí dương này, nhưng Gia Cát thúc thúc nói, luyện ta không nhất định phải chết, nhưng không luyện ta nhất định sẽ chết.”

“Sau đó ngươi liền luyện?” Dạ Lan San nhú mào, Âm Dao cùng Xích Viêm Tiên là hai đại tuyệt học nghĩa phụ nghĩ ra, lúc trước sở dĩ dạy cho mình Âm Dao, là bởi vì nội công Xích Viêm Tiên quá mức bá đạo độc ác, ngay cả mình còn chịu không nổi, lúc ấy Tiểu Việt làm sao để kiên trì được?

“Luyện, luyện lúc sau ta cứ nhiên không chết, ngược lại còn luyện thành. Nhưng Xích Viêm Tiên quá mức ngoan độc, phụ thân sợ truyền ra sẽ rước họa vào thân, nên để cho ta làm bộ như không biết võ công, cũng không cho ta nói với bất kỳ ai.” Thần Tử Việt tay ôm chặt Dạ Lan San: “Kết quả có một buổi tối ta đột nhiên học máu, Gia Cát thúc thúc thay ta xem thì nói nội lực của ta mạnh, cơ thể ta chịu không nổi, sau đó hắn giúp ta châm cứu, ngâm mình trong Tuyệt Dao Trì suốt ba ngày ba đêm, mới đem mạng của ta lợm về, sau đó hắn nói thân thể của ta cũng cũng chỉ có thể như vậy, có thể sống bao nhiêu tuổi, chỉ có thể xem mệnh của ta.”

“Tuyệt Dao Trì?” Dạ Lan San mở to mắt: “Địa cung kia?”

“Ân.” Thần Tử Việt đỏ mặt gật đầu: “Đó là nơi tổ tiên Thần gia tu luyện, rơi vào tay phụ thân lại không sử dụng, nói là hao tài tổn của không có tác dụng gì.”

“Cho nên ngày đó ngươi cố ý dẫn ta đến đó, àn?” Dạ Lan San đưa tay nhẹ nhàng xoa má hắn, buồn cười nhìn hắn.

“.....” Thần Tử Việt đem mặt vùi vào trong lòng Dạ Lan San: “Ta cảm thấy ta đã sắp không áp chế được trắc khí trong cơ thể nữa, cho nên mới..... Ta thích ngươi, ta không muốn hối hận.”

Dạ Lan San nhìn cổ gáy Thần Tử Việt bởi vì xấu hổ mà phấp hờn, cười khẽ lắc đầu, đỡ hán ngồi xong: “Đứa ngốc, cần gì tốn công như vậy, còn làm chính từ trên núi lặn xuống, ta còn nghĩ ngươi sắp điên rồi, tùy tiện nhảy mất với ta là được rồi, ta nhất định mắc câu.”

Thần Tử Việt mặt đỏ, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Người được phái đi đón ngươi là ta đánh ngất, ta vốn muốn đi đón ngươi, kết quả Đoạn Tinh không cho ta mới giận dữ. Còn có lần Hoàng Thiên Sở, ta luyện tiếu ngươi, cho nên vẫn lên đi theo ngươi, còn có rất nhiều chuyện, còn có.....”

“Còn có ngươi một mình lên đi đối phó Tây Đằng Lâm?” Dạ Lan San tay nâng cằm hán nhìn thẳng.

“A?” Thần Tử Việt mở to miệng: “Này ngươi cũng biết?”

“Không có biện pháp ~” Dạ Lan San vô tội chớp mắt: “Ta quá lợi hại, quân Mạc Bắc căn bản không cản ta được bao lâu, kết quả ta sốt ruột đánh giặc xong chạy về, hạ nhân lại nói tiểu vương gia không ở đây, có người thấy ngươi đi về hướng bắc, vì vậy ta một mình đuổi theo lại vừa vặn nhìn thấy ngươi gỡ cánh tay người ta, ta sợ khi ra ngoài sẽ bị ngươi hủy đi, đành lại phải chạy về giúp Hoa Thiên Lang giết địch, chờ ngươi về rồi mới dám đi tìm ngươi.”

“Ta đã gắn khớp xương lại cho hán rồi.....” Thần Tử Việt lầm bầm.

“A.....” Dạ Lan San cười khẽ, tay ôm hán: “Không sao, dù ngươi ra sao ta cũng thích, nội lực ngạo mạn của ngươi ra sẽ giúp ngươi điều dưỡng, được không?”

“Ân.” Thần Tử Việt ôm lấy Dạ Lan San, cảm thấy từ trước đến nay không có cảm giác an toàn, trước đây mỗi lần nội lực thăng tiến, toàn thân khó chịu giống như bị lửa đốt, lúc ý thức hỗn loạn không chịu nổi, lại xuất hiện hình ảnh Dạ Lan San cúi đầu cười với mình.

Một lát sau, Dạ Lan San vỗ vỗ Thần Tử Việt, nói: “Vây vô công ngươi rốt cuộc lợi hại tới mức nào?”

Thần Tử Việt cười khẽ, chỉ vào nóc nhà: “Có thể đánh thắng ngươi hay không ta không biết, nhưng ít nhất có thể thắng được tên thiên hạ đệ nhị nghe lên.”

“Ách.....” Đoạn Tinh bị bắt hiện thân, từ trên mái nhà nhảy xuống: “Cái kia..... Ta không phải cố ý nha, chỉ là Gia Cát bảo ta tới tìm các ngươi, nói là thương lượng chuyện trị thương cho Lâm tướng quân.....”

“Trở về thôi.” Dạ Lan San ôm Thần Tử Việt đứng lên, Đoạn Tinh gãi gãi đầu đầy bụi đuổi theo.

“Này, vô công ngươi thật sự rất lợi hại?” Đoạn Tinh nhìn không được lòng hiếu kỳ, chồm qua hỏi Thần Tử Việt.

Thần Tử Việt nhắm mắt dựa vào trong lòng Dạ Lan San không nói gì, chỉ là tùy tay sờ soạng cánh tay Đoạn Tinh, Đoạn phó bảo chủ nhất thời cảm thấy cánh tay mình như bị một trận hỏa thiêu đốt, sau đó trợn mắt há hốc mồm nhìn tay áo bên trái của mình nháy mắt biến thành tro tàn, từng mảnh từng mảnh chậm rãi bay xuống.

. : .

49. Chương 49: Tịch Chiếu

49, Tịch Chiếu

Dạ Lan San ôm Thần Tử Việt trở lại tiểu viện, đặt hán ở trên giường ôn nhu hôn lên trán một cái, nhẹ giọng nói: “Ta bảo bọn họ chuẩn bị nước tắm, ngươi nghỉ ngơi trước đi, chờ ta từ chỗ Gia Cát về giúp ngươi tắm rửa được không?”

Thần Tử Việt ngoan ngoãn gật gật đầu, nhắm mắt lại ngủ.

Dạ Lan San đi theo Đoạn Tinh đến khách phòng, vừa vào cửa liền nhìn thấy Lãnh Tịch Chiếu đang nắm tay áo Gia Cát nhảy tới nhảy lui, cười toe toét.

“Người làm gì? Đoạn Tinh tức giận, đi lên kéo Gia Cát ra phía sau mình.

Lãnh Tịch Chiếu lại một lần nữa bị ghét bỏ thành công, kinh ngạc khịt khịt: “Tiên sinh nói có thể cứu Hạo Dương, ta nhất thời cao hứng.....”

“Người cao hứng cái gì!” Gia Cát trừng hấn: “Người hành nghề y, không được xúc động mạnh, ngay cả điểm ấy cũng không biết?”

“Ta sai rồi.....” Lãnh Tịch Chiếu muốn khóc.

“Được rồi được rồi.” Dạ Lan San nhìn không được, đi lên nói giúp: “Hai người sao lại hòa nhau khi dễ người. Lâm tướng quân rất cuộc thế nào?”

Gia Cát nháy mắt mấy cái, quay đầu nhìn Đoạn Tinh: “Có thể cứu, tàn độc mà thôi, có thể bức ra.”

“Có thể cứu thì cứu, người nhìn ta làm gì? Muốn ta cứu hấn?” Đoạn Tinh bị nhìn không hiểu ra sao.

Gia Cát mím môi lắc đầu, đề bút viết một phương thuốc cho hạ nhân đi sắc được, còn mình cầm châm chuẩn bị.

“Có cần ta giúp người truyền chút nội lực hay không?” Đoạn Tinh trong lòng chột dạ, đi lên cọ cọ Gia Cát.

Gia Cát lắc đầu: “Không cần, lần này không cần nội lực, người cùng Bảo chủ ra ngoài trước đi, đừng cho người ngoài vào, hai canh giờ là tốt rồi.”

“Vậy là được rồi.” Đoạn Tinh nhẹ nhàng thở ra, cùng Dạ Lan San đi ra ngoài.

“Tiên sinh, bộ châm này thật mạnh nha.” Lãnh Tịch Chiếu một bên hỗ trợ nâng Lâm Hạo Dương dậy một bên mở miệng: “Lúc trước chưa từng thấy qua.”

“Àn.” Gia Cát gật gật đầu: “Xích Kiều Châm, đây là cha ta truyền cho ta, chưa bao giờ dùng qua.”

“Cái gì?” Lãnh Tịch Chiếu há to miệng: “..... Ta chỉ xem qua từ dã sử, không nghĩ tới nó có thật? Ta còn nhớ rõ trong sách có ghi, Xích Kiều Châm chỉ có thể dùng cùng Xích Kiều Hoa mới có công hiệu..... Chẳng lẽ tiên sinh có Xích Kiều Hoa?”

Gia Cát cười cười, không nói gì, cầm châm bắt đầu cẩn thận tìm huyết vị trên người Lâm Hạo Dương.

Lãnh Tịch Chiếu thấy thế thức thời ngậm miệng lại, thấy cánh tay Gia Cát trắng nõn thon dài, móng tay sạch sẽ, người lại nhàn nhàn mùi được, linh hoạt dị thường, đi châm độ mạnh yếu không chế vừa đủ, một đường nước chảy mây trôi không có chút lệch lạc nào, nhìn như đơn giản, nhưng cùng học y Lãnh Tịch Chiếu lại biết, có thể luyện thành công phu này, không luyện tập qua mấy ngàn mấy vạn lần tuyệt đối không được như thế, thiên hạ đệ nhất thần y quả nhiên danh bất hư truyền.

Hai canh giờ rất nhanh đã trôi qua, Gia Cát thở ra, lau mồ hôi trên trán rồi xem mạch đập Lâm Hạo Dương, khẽ gật đầu.

“Không sao rồi?” Lãnh Tịch Chiếu trong lòng vui vẻ.

“Còn có bước cuối cùng.” Gia Cát lắc đầu cười khổ.

Ngoài cửa, Đoạn Tinh dựa vào cửa chờ vô cùng lo lắng, hạ nhân dè dặt bưng một chén canh lại: “Phó Bảo chủ, canh người phân phó đã làm xong.”

Đoạn Tinh nhận lấy, nghĩ thầm không phải nói hai canh giờ sao? Sao còn chưa ra? Giữa trưa ăn không bao nhiêu, không chừng đói bụng lắm. Đang nghĩ tới, thì thấy cửa được mở ra “Chi nha” một tiếng, mắt Lãnh Tịch Chiếu sững tấy: “Đoạn phó bảo chủ.....”

“Làm sao vậy?” Đoạn Tinh chấn động vội vọt vào, chén canh trong tay “Xoảng” một tiếng rơi trên mặt đất đập nát — Gia Cát nhắm hai mắt tựa vào đầu giường, sắc mặt khó coi dọa người, tay áo bên phải được xắn lên cao, trên cổ tay quần đầy băng trắng, vẫn còn đang rỉ máu.

“Chuyện gì xảy ra?” Đoạn Tinh đi lên ôm y vào trong lòng, quay đầu nổi giận đùng đùng nhìn Lãnh Tịch Chiêu.

“Tiên sinh nói lúc còn nhỏ đã ăn Xích Kiều Hoa, máu trở thành thành phần Xích Kiều Hoa, Hạo Dương chỉ có uống máu y, mới có thể cứu về.....” Lãnh Tịch Chiêu cúi đầu không dám nhìn Đoạn Tinh.

“Người.....!!” Đoạn Tinh vừa vội vừa giận, trong lòng một cỗ tà hỏa lung tung đầu đá lại không có nơi phát tiết: “Y chảy bao nhiêu máu?!”

“Ba..... Ba ly.....” Lãnh Tịch Chiêu run run chỉ vào cái ly bên giường.

Đoạn Tinh vừa nhìn thấy thiếu nữa tức chết — Cái đó mà gọi là ly rượu, rõ ràng là một cái chén nhỏ, trong chén còn có vết máu nhọt nhọt, đỏ đến chói mắt. Nghĩ tới nó là từ trong thân thể Gia Cát chảy ra, Đoạn Tinh nhất thời cảm thấy đau lòng đến chết, mắt không tự chủ được đỏ bừng, ôm người trong lòng không biết nên làm cái gì mới phải.

“Tiên sinh nói y không sao, người không cần lo lắng, chỉ cần nghỉ ngơi một đêm sẽ tỉnh, ta..... Ta ngày mai sẽ đổi được cho tiên sinh.....” Lãnh Tịch Chiêu chưa bao giờ thấy Đoạn Tinh như vậy, nhất thời sợ tới mức hồn phi phách tán.

Đoạn Tinh bình phục cảm xúc một chút, lắc đầu nhẹ nhàng ôm y trở về phòng, không dám nhìn miệng vết thương trên tay phải y, ngồi ở bên giường nâng tay chậm rãi truyền nội lực cho y, cảm thấy thân hình y không còn lạnh phát run nữa trong lòng mới thoáng dễ chịu, nhẹ cầm tay y thấp giọng nói: “Ngủ đi, ta cùng người.”

Buổi sáng ngày hôm sau, Lâm Hạo Dương mơ mơ màng màng mở mắt, Lãnh Tịch Chiêu vẫn trông chừng ở bên cạnh hần vô cùng vui mừng, vội vàng hỏi: “Người cảm giác thế nào?”

Lâm Hạo Dương quay đầu nhìn bốn phía, giọng khàn khàn mở miệng: “Đây là đâu?”

“Vân Sát Bảo.” Lãnh Tịch Chiêu rót nước cho hần: “Người hôn mê ta trị không được, liền đem người đưa đến đây, là Gia Cát tiên sinh chữa cho người.”

Lâm Hạo Dương rũ mắt xuống, không nói thêm gì nữa.

“Cái kia.....” Lãnh Tịch Chiêu nhìn sắc mặt của hần thật cẩn thận mở lời: “Hoàng Thượng y vốn muốn đến, nhưng ta bảo y trở về Y nói chờ y xử lý xong chuyện trong triều sẽ đón người về.”

“.....”

“Hạo Dương.” Thấy Lâm Hạo Dương vẫn không nói gì, Lãnh Tịch Chiêu ngồi ở bên giường nhẹ nhàng thở dài: “Ta biết người giận, nhưng nhiều năm như vậy, tâm ý của y người cũng biết, y thương người, nhưng lại không biết nên dùng phương pháp gì, lần này là sợ mất người, mới có thể.....”

“Ta biết.” Lâm Hạo Dương khàn giọng nói: “Ta khi nào thì khỏi?”

“Hai tháng đi.” Lãnh Tịch Chiêu thay hần đắp chăn: “Người an tâm ở Vân Sát Bảo dưỡng hai tháng, đến lúc đó Hoàng Thượng hần là xử lý xong việc đến đón người hồi cung.”

Lâm Hạo Dương nhắm mắt lại, cảm thấy đau đầu chết đi được.

Bạn đang ?

Lãnh Tịch Chiêu thở dài, tay nhẹ nhàng xoa huyết thái dương cho hần: “Khoan ngủ, ngồi dậy ăn một chút gì đi. Dù trong lòng người nghĩ như thế nào, dưỡng tốt thân thể rồi nói sau.”

“Cảm ơn người.” Lâm Hạo Dương tái nhợt cười cười.

Lãnh Tịch Chiêu cũng cười cười, dịu hần ngồi dậy dựa vào cái đệm sau lưng, bưng chén cháo nấu với được hạ nhân vừa đem đến đút cho hần: “Khách khí làm gì, lúc nhỏ ta ở trong Hoàng cung lạc đường, bị Tam hoàng tử khi dễ, mùa đông lớn còn đem ta đến hồ nước, là người cùng Hoàng Thượng cứu ta, từ đó trở đi, ta liền xem hai người là huynh đệ.”

Lâm Hạo Dương khiêu mi — Trước đây mình đi theo Hoa Thiên Lang đến Ngự hoa viên xem tuyết, chợt nghe phía trước có một nhóm người cười vang, đến gần thì thấy Tam hoàng tử Hoa Thiên Diệu dẫn theo một đôi tiểu thái giám đang ném đá vào hồ nước, một tiểu nam hài đứng ở trong nước tới thắt lưng, chặt vật không chịu nổi oa oa khóc loạn.

“Cứu người là y, không phải ta.” Nhớ tới tình cảnh lúc đó, Lâm Hạo Dương không kìm lòng được cong khóe môi, lúc ấy Hoa Thiên Lang còn nhỏ, trên đầu còn đội mũ vải bông tiểu hổ, lại chỉ dựa vào ánh mắt sắc bén mà làm cho Tam hoàng tử cao lớn tự động nhảy xuống nước, đem Lãnh Tịch Chiếu bế ra, ba tuổi khản lão, đại khái gọi là khí chất đế vương, là có từ nhỏ đi.

“Y từ nhỏ đã thương người, luôn vì người mà khi dễ ta!” Lãnh Tịch Chiếu cảm giận ném cái muỗng vào trong chén: “Trước đây người chỉ nhìn ngọc bội của ta nhiều một chút mà y đã muốn đoạt lấy cho người, sợ ta lấy lại còn ở bên trên khắc tên của người. Người bị Thái Phó phạt chép sách đều bắt ta giúp người viết. Lén chuẩn đi chơi cũng mua đồ cho người rồi bắt ta ôm. Người ăn cơm chưa no ta sẽ không được dùng bữa, còn luôn ném vào chén ta những món người không thích ăn.....” Lãnh Tịch Chiếu càng nói càng giận: “Người không những không giúp, còn cùng y khi dễ ta!”

Lâm Hạo Dương bị bộ dáng của hắn chọc cười: “Người sao lại giận dai như vậy, ta về sau không phải lại mua ngọc bội cho người sao, chép sách ta cũng tự mình chép, đi ra ngoài chơi mua đồ ta đều cho người một nửa, ăn cơm y gấp cho ta ta không muốn ăn lại không dám nói, mỗi lần lén gấp ra còn bị phát hiện.....”

“Nói thì nói, người không phát hiện những món người lựa ra không ăn, lần sau y tuyệt đối không gấp lại cho người sao?” Lãnh Tịch Chiếu dứt hẳn ăn xong một ngụm chúc cuối cùng, chân thành nói: “Người không chịu đem tâm sự nói cho y biết, y đành phải tự đoán, người không thích ăn cái gì y có thể phát hiện có thể sửa, nhưng còn chuyện khác? Người nếu vẫn không chịu nói, y dù cố gắng đến đâu cũng không thể đoán được.”

Lâm Hạo Dương nghe vậy có chút kinh ngạc nhìn Lãnh Tịch Chiếu.

Lãnh Tịch Chiếu giúp hắn lau miệng: “Ta biết, người không chịu nói cho y biết ủy khuất của người là vì người cảm thấy y là thiên tử, y phải sống vì khắp thiên hạ mà không phải vì một mình người, người chỉ là muốn giúp y đánh giữ giang sơn, không muốn trở thành gánh nặng của y. Nhưng người có nghĩ tới hay không, y kỳ thật cũng là người, bận rộn cả ngày trở về, người y muốn gặp nhất là Lâm Hạo Dương người, mà không phải Chiến thần Thiên Lang Quốc.”

Lâm Hạo Dương cúi đầu, ánh mắt có chút mờ mịt.

“Người vì y chịu ủy khuất không chịu nói, sợ y lo lắng cho người, thật ra thì y cũng bị tâm tư bất định của người làm cho lòng nóng như lửa đốt, lại không dám hỏi người, sợ người lại giận. Cứ dẫu đi tới dẫu đi về, đều vì muốn tốt đối phương, kết quả là, dù cho cảm tình có tốt đến mấy thì cũng sẽ rạn nứt.” Lãnh Tịch Chiếu cười cười, đưa cho hắn một cái ngọc bội: “Đây là ngọc bội năm đó Hoàng Thượng cướp từ trên người ta đưa cho người, người lúc ấy làm mất không tìm, y nhặt được đeo suốt hai mươi năm. Các người đều là ngọc tử, yêu đến mệt mỏi như vậy.”

“Người..... Ta không biết người lại nói nhiều như vậy.” Lâm Hạo Dương bị hắn nói đến trong lòng khó chịu, lại có chút kinh ngạc — Từ nhỏ đến lớn chỉ cảm thấy hắn là một mọt sách, ngây ngô, bị người ta khi dễ cũng không hề rầy.

“Ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê.” Lãnh Tịch Chiếu nhướn mày: “Nhiều năm như vậy, ta nhìn còn thấy mệt, cứ tưởng các người một ngày nào đó sẽ hiểu được, lại không ngờ cuối cùng thành như vậy. Y quả thật làm sai, nhưng nếu không có lý do, y tuyệt đối sẽ không làm vậy với người.”

Lâm Hạo Dương im lặng, đúng là lúc trước mình gạt y muốn cứu Gia Luật Thanh.

“Y nói với ta hết rồi.” Lãnh Tịch Chiếu đứng dậy rót nước chậm rãi uống: “Ta cũng đem chuyện Gia Luật Thanh đã cứu người nói cho y biết, y đã đáp ứng tha tội chết cho phụ tử Gia Luật Thanh, sửa thành lưu đầy. Mưu nghịch là đại tội, đây đã là Hoàng ân.”

“Gia Luật Thanh không chết?” Lâm Hạo Dương kinh ngạc nâng mắt: “Nhưng y không phải nói.....”

“Lúc tức giận nói người cũng tin?” Lãnh Tịch Chiếu lườm hắn một cái, đỡ hắn nằm lại: “Ngủ đi, nếu người chậm chạp không khỏe, lúc Hoàng Thượng đến sẽ phế ta luôn. Ngày đó người hôn mê, y thiếu chút nữa bị

người dọa bất tỉnh, luôn ghé vào bên tai người nói xin lỗi, ta nghe đến muốn hôn mê.”

Lâm Hạo Dương có chút ngốc lảng , xoay người ôm chần không nói thêm gì nữa.

Lãnh Tịch Chiếu nhìn bóng lưng của hắn bĩu môi, lắc đầu đi đến phòng Gia Cát — Giao hữu vô ý, gặp được hai gốc tử.

Lúc đổi được, Đoạn Tinh nhìn thấy vết thương dữ tợn trên cổ tay mảnh khảnh của Gia Cát mà bưng bưng lửa giận, nắm cổ áo Lãnh Tịch Chiếu ém giọng hỏi:“Người cắt ?!!!!”

“Không phải ta!” Lãnh Tịch Chiếu bị dọa đến chân nhũn ra:“Tiên..... Tiên sinh tự cắt.....”

“Vậy sao người không ngăn ?!!!!” Đoạn Tinh tiếp tục rống hắn.

“Ta cần..... Tiên..... Tiên sinh không cho ta cần.....” Lãnh Tịch Chiếu mặt đưa đám nói năng lộn xộn.

Đoạn Tinh bực dọc, xách Lãnh Tịch Chiếu ném ra khỏi phòng rồi xoay người trở về tiếp tục bồi Gia Cát.

Lãnh Tịch Chiếu từ trên mặt đất bò dậy sờ sờ mông, ủy ủy khuất khuất trở về phòng ngáy người một trận, cảm thấy buồn bực đến hoảng, suy nghĩ một chút hôm nay hắn là không còn chuyện gì nữa, không bằng xuống núi đi dạo một vòng?

Lãnh Tịch Chiếu từ trước đến giờ vốn vô âu vô lo, cho dù tức tối bực dọc cũng không lâu, vừa nghĩ tới có thể xuống núi giải sầu, khoe miệng lập tức cong lên, đổi ý phịch lạch lư chạy xuống núi.

. : .

50. Chương 50: Cổ Nhân

50, Cổ nhân

Lãnh Tịch Chiếu một đường chạy xuống núi, vừa lúc đi qua hội chùa, vì thế vui vẻ đi dạo xung quanh — Bản thân là người Giang Nam, từ nhỏ lại lớn lên ở Thịnh Kinh, đây vẫn là lần đầu tiên đến Tây Bắc, liền cảm thấy mắt hình như không đủ dùng, nhìn thấy cái gì cũng muốn mua về nhà, đồng nhìn tây nhìn không bỏ qua thứ gì, chỉ là không nhìn đường, vì vậy liền đụng vào ngực một người.

Người bị đụng phải là một thanh niên nam tử hơn hai mươi tuổi, mặc cẩm y màu thiên thanh*, mi mục tuấn lãng, không giống người Trung Nguyên cho lắm, lúc này y nhìn thư sinh trước mắt bỏ nhào vào trên người mình tay phải gắt gao nắm con hổ bằng vải, tay trái lại giữ một chuỗi thịt nướng, bộ dáng ngu ngốc khiến y không khỏi cười khẽ ra tiếng.

*xanh thẫm

Lãnh Tịch Chiếu bị đụng cái mũi cay cay, nước mắt lưng tròng ngẩng đầu nhìn, nháy mắt mấy cái ngáy người — Người trước mắt vóc dáng cao, mũi thẳng, nụ cười ấm áp, trong con người thể nhưng phiếm màu kim sắc nhân nhạ, giống như có ánh mặt trời rơi vào trong mắt y.

“Uy, người bị đụng là ta, người làm gì nhìn ta khóc?” Người nọ gõ cái ót Lãnh Tịch Chiếu một cái, nhìn bộ dáng hắn ngơ ngơ ngác ngác ngu ngốc mà dở khóc dở cười.

Lãnh Tịch Chiếu phản ứng lại, ngượng ngùng sờ sờ đầu:“A..... Đúng..... Đúng không..... Không dậy nổi.”

“A.....” Người nọ cười lắc đầu, người nọ là gốc tử. Cũng không rảnh trêu chọc hắn, vì thế dẫn theo tùy tùng xoay người rời đi, Lãnh Tịch Chiếu đứng tại chỗ, đầu óc có chút trống rỗng, xúc động không giải thích được, đợi khi phản ứng lại rồi, người nọ đã biến mất trong đám người, trong lòng đột nhiên cảm thấy có chút mất mát, xoa xoa cái mũi vừa rồi bị đụng, rầu rĩ đi lên núi.

Vừa trở lại trong viện, đã bị Đoạn Tinh ngăn ở cửa xách bay ra ngoài:“Người chạy đi đâu!!! Gia Cát tỉnh, y nói y không sao, người đi xem y có phải thật sự không sao hay không!!”

“Đoạn Phó bảo chủ! Ta có thể tự đi.....” Lãnh Tịch Chiêu bị hấn vút lên vai, bụng cực kỳ đau, trong lòng kêu khổ không ngừng — Hoàng Thượng cũng vậy Đoạn Tinh cũng thế, sao mấy người này thích khiêng người khác hơn là tự bước đi?

Trong phòng, Gia Cát đang tựa vào nệm bông dưỡng thần, thì thấy Đoạn Tinh khiêng Lãnh Tịch Chiêu bước vào, nhất thời dở khóc dở cười. Lãnh Tịch Chiêu thấy Gia Cát tỉnh, rất cao hứng, lúc bắt mạch cho Gia Cát lòng lại vô cùng kích động — Thiên hạ đệ nhất thần y đó nha, ta cứ nhiên được xem bệnh cho thần y, trong lòng luôn luôn nói phải bình tĩnh phải tình bình, tay lại kiềm chế không được run run.

“Người run run cái gì a?” Đoạn Tinh chấn động:“Y bị làm sao?”

“Không phải, tiên sinh không sao!” Lãnh Tịch Chiêu vội vàng giải thích:“Thật sự không sao, ta chỉ là..... kích động.....”

Gia Cát nâng trán rất vô lực.

Đoạn Tinh liếc trắng mắt, bị hấn chọc đến tức cười.

Lãnh Tịch Chiêu khịt khịt, cảm thấy mình rất mất mặt.

Đoạn Tinh lắc đầu, xuất ra một quyển sách đưa cho Lãnh Tịch Chiêu:“Nha, cầm xem đi, đây là bản chép tay « Được Vương kinh » , cho người.”

“A?..... Đa tạ Phó Bảo chủ!” Lãnh Tịch Chiêu nhận lấy sách, vui mừng hồn phi thiên.

“Tạ ta làm gì, muốn tạ thì tạ Gia Cát đi, y lúc trước là chép suốt ba ngày ba đêm mới chép xong cho người.” Đoạn Tinh cười vỗ vỗ đầu hấn — Người học y quả nhiên đều không giống nhau, lúc trước Gia Cát nhìn thấy « Được Vương kinh » cũng là một bộ đức hạnh gốc hề hề này.

“Đa tạ tiên sinh!” Lãnh Tịch Chiêu ôm sách vui mừng chạy ra ngoài.

Gia Cát nhìn bóng lưng Lãnh Tịch Chiêu tựa vào trên giường cười, Đoạn Tinh tiến tới cắn cái mũi y, hung dữ nhìn y.

“Được rồi, lần sau sẽ không.” Gia Cát thành thành thật thật nhận sai, lại có chút không cam lòng:“Cùng lắm thì lần sau ta không bao giờ cứu người nữa!”

Đoạn Tinh nắm quai hàm y, hung dữ mở miệng:“Lần sau mặc kệ người cứu ai, ta phải đứng ở trước mặt người trông chừng!”

“Ấn.” Gia Cát ngoan ngoãn gật đầu, dựa vào trong lòng Đoạn Tinh cọ cọ.

“Có đau không?” Đoạn Tinh đau lòng xoa xoa cổ tay y.

“Không đau.” Gia Cát lắc đầu:“Được của Tịch Chiêu là Hồi Cương Tuyết Ngọc Cao, hàng năm chỉ tiến cống ba bình cho Thiên Lang Quốc, vết thương nhỏ này, một đêm là có thể kết vảy.”

“Này còn nói là vết thương nhỏ?!” Đoạn Tinh nghiêng răng nghiêng lợi, tâm nói chờ người khỏe lại xem ta thu thập người như thế nào!

Gia Cát cười cười, tiến tới liếm liếm hầu kết hấn, ở trên mặt hôn “Bẹp” một cái.

Đoạn Tinh nhìn người trong lòng ngẩng đầu nhìn mình, mắt chớp chớp vẻ mặt lấy lòng, nhất thời không biết làm sao, cười khổ bóp mũi y, tâm nói người chỉ biết cứu người khác, lại không biết ta sẽ đau lòng.

Ba ngày sau, bên trong Vân Sát Bảo oanh động, mọi người đều từ sau núi chạy tới — Hôm nay Đoạn phó bảo chủ cùng với Tiểu thiếu gia luận võ!!!

Thần Tử Việt ngồi ở trong trúc lâu bắt đắc dĩ nhìn Đoạn Tinh:“Ai nói ta muốn luận võ với người?”

Đoạn Tinh cười vô liêm sỉ, nghĩ thầm không như vậy sao có thể ép người so chiêu cùng ta, vì thế cò kè mặc cả nói:“Chỉ ba trăm hiệp, như thế nào?”

“Ba trăm hiệp?” Thần Tử Việt nghe vậy mở to hai mắt:“Người có thể tiếp Tiểu Hắc mấy chiêu?”

“Không đến mười chiêu.” Đoạn Tinh thành thành thật thật trả lời.

Thần Tử Việt dở khóc dở cười — Vậy người còn muốn tiếp ta ba trăm chiêu? Lại ngại sẽ đả kích hấn, nên tùy tay hỏi mượn Thừa ảnh Kiếm của Mộc Tiên Nhiên, đi theo Đoạn Tinh đến bãi đất trống, nhìn giáo chúng Vân Sát Bảo đứng xung quanh hưng trí bừng bừng, Thần Tử Việt cảm thấy mình giống như hầu tử đang bị người vây xem.

Đoạn Tinh trong lòng cũng không để ý, chiêu thứ nhất xuất thủ cố ý giảm đúng mực, nghĩ thâm ngàn vạn lần không được làm Tiểu Việt bị thương, kết quả sau mười chiêu hấn phát hiện mình lo lắng hoàn toàn dư thừa, theo lý mà nói Thần Tử Việt luyện Xích Viêm Tiên là hệ hỏa, vốn là không thể khống chế được Thừa Ảnh Kiếm hệ phong của Mộc Tiên Nhiên, nhưng nhìn hấn lúc này xuất thủ nhiều chiêu sắc bén, nước chảy mây trôi không một chút sơ hở, thiên mã hành không tiêu sái đến cực điểm. Đoạn Tinh không dám khinh thị nữa, thích thú toàn tâm toàn ý ra chiêu.

Khắp núi Vân Sát Bảo mọi người mắt thấy choáng váng — Cứ tưởng rằng Tiểu thiếu gia chính là Bình hoa nhỏ trưởng thành tốt, không ngờ lại lợi hại như vậy a?

Gia Cát ở trong trúc lâu nhìn thân ảnh bạch y phía xa tung bay cười lắc đầu — Xem ra mình ngày đó không nhìn lầm, Tiểu Việt quả nhiên là tuyệt thế cao thủ, tiểu tử kia rất biết giả bộ a, cư nhiên giấu diếm mọi người mười mấy năm. Dạ Lan San xoa xoa cằm nhũ mào — Tiểu Việt lợi hại như vậy? Bạch Nhược Manh trợn mắt há hốc mồm — Đây mới thật là Tiểu Việt? Hay là bị thứ gì bám vào người a..... Chỉ có Mộc Tiên Nhiên cực kỳ bị thương — Thần Tử Việt nhìn qua so với mình càng thích hợp làm chủ nhân Thừa ảnh Kiếm hơn.....

Sau một trăm chiêu, Thần Tử Việt phản thủ Nhất Kiếm Hoa, Thừa Ảnh Kiếm vững vàng dừng lại cách yết hầu Đoạn Tinh một tấc, Đoạn Tinh ử rử nhận thua, Thần Tử Việt chớp mắt mấy cái rất vô tội: “Là người không nên so chiêu với ta”

“Cùng ta so một hồi!!” Dạ Lan San nhìn xem cao hứng, dứt khoát từ trên trúc lâu phi thân nhảy xuống đứng đối diện Thần Tử Việt, Đoạn Tinh thấy thế thức thời trở lại bên cạnh Gia Cát, xám xịt. Gia Cát nhin cười an ủi xoa xoa đầu hấn: “Không sao mà, Tiểu Việt là nhi tử của Lão Bảo chủ, có thể tiếp hấn hơn một trăm đã không tệ.”

Đoạn tính buồn khổ, nghĩ thâm đó là do Tiểu Việt làm cho của ta..... Lòng hư vinh của ta bị quấy phá, nhưng cũng không nói ra khỏi miệng.....

Thần Tử Việt bất đắc dĩ nhìn Dạ Lan San: “Người xem náo nhiệt gì?”

“Chỉ một trăm chiêu!” Dạ Lan San thật lâu không gặp được đối thủ, giờ phút này hưng phấn đến đỏ mặt.

“Nhưng mà ta mệt quá.....” Thần Tử Việt mếu máo, ử rử ử rử .

“.....!!!” Dạ Lan San tuy nói muốn luận võ, nhưng càng đau lòng Thần Tử Việt, đành phải bỏ cuộc, quay đầu định đi về, lại cảm thấy cổ chợt lạnh.

“Ha ha, người ngay cả một chiêu cũng không tiếp được!” Thần Tử Việt đắc ý dào dạt rút Thừa ảnh Kiếm trên cổ Dạ Lan San về.

Dạ Lan San nắm quyền nghiêng răng nghiêng lợi.

Mọi người ồn ào, Bảo chủ trúng mỹ nhân kế.....!!

Lâm Hạo Dương đứng xa xa nhàn nhạt cười, có chút hâm mộ — Có thể vô ưu vô lự như vậy, thật tốt.

Lãnh Tịch Chiêu vỗ vai của hấn: “Nhân các hữu mệnh, người cùng Hoàng Thượng, cũng có điểm làm cho bọn họ hâm mộ.”

Lâm Hạo Dương bị nhìn thấu tâm sự, có chút đỏ mặt, nhưng không phản bác, suy nghĩ một chút, hỏi Lãnh Tịch Chiêu: “Ta nghe Gia Cát tiên sinh nói ta nửa tháng có thể phục hồi như cũ, tại sao người nói phải hai tháng?”

“Ách.....!!” Lãnh Tịch Chiêu ghen lời, nghĩ thâm ta không phải sợ người chạy sao, ta mà để người biến mất, mười cái đầu cũng không đủ cho Hoàng Thượng chém

“Ta không sao, cứ nơi này mãi cũng không tốt, chúng ta trở về đi.” Lâm Hạo Dương chân thành nói.

“Trở về?” Lãnh Tịch Chiêu vẻ mặt đưa đám — Người nếu nửa đường bỏ trốn làm sao ta bắt được người.

“Ta hồi cung, không đi đâu khác.” Lâm Hạo Dương vỗ vai của hắn.

Lãnh Tịch Chiêu mừng rỡ: “A? Người không tức giận?”

Lâm Hạo Dương cười cười, xoay người đi về — Ngày đó nghe những lời Lãnh Tịch Chiêu nói, suy nghĩ thật lâu, những năm qua Hoa Thiên Lang đối với mình quan tâm từng ly từng tí, có những chuyện, dù tổn thương nhau như thế nào, cũng không đối được cũng không thể quên được. Nếu nói muốn bỏ là bỏ, thì đó không thể gọi là yêu.

Sáng sớm hôm sau, Dạ Lan San khi tỉnh lại luyến tiếc rời giường, ôm Thần Tử Việt sờ sờ lại cọ cọ, mắt thấy sắp thành công, đột nhiên nghe thủ vệ báo lại, nói là Tây Đằng Lâm đã muốn đến chân núi, cầu kiến Thần Tử Việt.

“Ân? Đến rất nhanh nha.” Thần Tử Việt từ trong lòng hắn chui ra, chỉnh chỉnh y phục xuất môn.

Dạ Lan San bị gạt ở một bên, trong lòng một trận âu hóa — Lúc nào tới không tới!!

Thần Tử Việt xuống núi, thì thấy Tây Đằng Lâm đứng ở cửa khẩu, cho nên cười nghênh đón.

“Tiểu thiếu gia.” Tây Đằng Lâm cung kính cúi đầu.

“Người gọi ta Tử Việt là được rồi, cái gì Tiểu thiếu gia.” Thần Tử Việt cau mày phát tay với hắn.

Tây Đằng Lâm bị chọc cười, chân thành nói: “Ngày đó tại hạ thất lễ, sau khi trở về phụ thân mới nói cho ta biết, nếu không phải năm đó có Thần lão Bảo chủ đại lực tương trợ, Phụ vương cũng không thể trọng chấn gia tộc Tây Đằng, hôm nay ta đến, là cố ý tạ lỗi với Tiểu thiếu gia.”

“Đó là chuyện giữa cha người cùng cha ta, liên quan gì đến ta và người?” Thần Tử Việt nghiêng đầu cười híp mắt: “Lên núi đi, người đi một đường cũng mệt mỏi, hảo hảo nghỉ ngơi một chút.”

Tây Đằng Lâm nhìn bóng lưng có vẻ nhỏ yếu của Thần Tử Việt, mỉm cười, đuổi theo đi song song với hắn.

Đến Phòng nghị sự, đám người Dạ Lan San đã đến đông đủ, Tây Đằng gia tộc tuy nói vài năm gần đây không tranh quyền thế nhạ giang hồ, nhưng lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, năm đó Tây Đằng Vương uy chấn cả Tây Bắc, cho dù hôm nay như vậy cũng có định lực chấn nhiếp. Tây Đằng Lâm là Vương tử xuất sắc đứng đầu Tây Đằng gia tộc, nếu đích thân đến Vân Sát Bảo, đương nhiên xem là đại sự, cấp bậc lễ nghĩa dù sao cũng phải làm chu toàn.

Tây Đằng Lâm tiến vào hai tay ôm quyền, hướng Dạ Lan San nói: “Dạ Bảo chủ.”

“Di? Người biết Tiểu Hắc?” Thần Tử Việt kỳ quái nhìn hắn.

Tây Đằng Lâm buông tay: “Không biết, nhưng là bằng cảm giác, thiên hạ đệ nhất nên ứng với bộ dáng này.”

Đoạn Tinh đứng ở một bên trong lòng trợn trắng, nghĩ rằng tên này võ mông ngựa, thành tinh

Dạ Lan San cười, nói: “Không biết hôm nay Tam vương tử đại giá quang lâm, có gì muốn làm sao?”

“Lần trước mạo phạm Tiểu thiếu gia, ta phụng mệnh Phụ vương, đến Vân Sát Bảo đưa chút lễ vật tạ lỗi.” Tây Đằng Lâm hướng bên ngoài phát tay, lập tức có thủ hạ nâng hai cái rương lớn đến.

Rương thứ nhất thùng mở ra, là vàng bạc châu báu tràn đầy, Đoạn Tinh khinh thường bĩu môi — Thiết..... Có ta ở, Vân Sát Bảo sẽ thiếu tiền sao? Tục tằng!

“Nha!!!” Không đợi Đoạn Tinh ghét bỏ xong, Thần Tử Việt đã nhìn ra môn đạo, kích động nhào lên: “Những cái này là của phụ thân nha, Thiên Tầm Kim Ty nhuyễn giáp, Thâm Hải Mặc Châu, Thiên La Bích Ngọc..... Oa, còn có bình Nam Dương Phỉ Thúy, lúc nhỏ ta thích nhất cái này nhưng phụ thân không cho ta động..... Huyết San Hô? Ha ha ha ha..... Di? Cái này cũng rất đẹp, cũng là của phụ thân sao?”

“Những thứ này đều là của Thần Lão Bảo chủ năm đem đánh cược, bại bởi gia phụ.” Tây Đằng Lâm cười nói: “Lão Bảo chủ trăm trận trăm thắng, chẳng qua là lúc cá cược, may mắn không cao.”

“Lâm Lâm người rất đáng yêu !” Thần Tử Việt trông mong nhìn Tây Đằng Lâm: “Những thứ này đều cho ta ?”

.....!! Lâm lâm?!! Tây Đằng Lâm khước miệng co rút, nhưng nhìn vẻ mặt cao hứng của Thần Tử Việt, vẫn kiên trì chấp nhận xưng hô này, khiêu mi nói: “Đương nhiên, những thứ này vốn là của Thần Lão Bảo chủ gì đó, vật quy nguyên chủ mà thôi.”

Thần Tử Việt vui vẻ, ở trong rương trái lật phải kiểm bắt diệp nhạc hồ.

Dạ Lan San trong lòng chua chua — Lâm Lâm?!! Đáng yêu?!!

Rương thứ hai mở ra, bên trong là mười mấy cái hộp nhỏ, hương được lượn lờ bay ra, Gia Cát theo thói quen ngửi ngửi, nét kinh hỉ chậm rãi lấp đầy mặt.

“Những thứ này đều là dược liệu chỉ có ở Tây Đằng, nghe nói Gia Cát tiên sinh là thần y, Phụ vương liền cố ý bảo ta đem theo, nếu không để trong cung Tây Đằng mà không dùng, chỉ uống cho thứ tốt.” Tây Đằng Lâm cười mỉm nhìn Gia Cát.

Gia Cát nghe vậy vui đến sắp nhảy dựng lên, hoa đào trong mắt như có nước đảo a đảo: “Đa tạ Tam vương tử, nhìn cước bộ thân thể người có chút hư nhược, hẳn là khí hậu không quen đi? Buổi tối ta chưng thuốc bổ cho người uống, coi như là đa tạ người.”

Tây Đằng Lâm mỉm cười gật gật đầu: “Làm phiền tiên sinh .”

Đoạn Tinh nghe vậy thiếu chút nữa tức khí, quay đầu cùng Dạ Lan San liếc nhau — Tiểu tử này rất biết thu mua lòng người a ~!!!!

“Đúng rồi, Bạch phó Bảo chủ đâu? Ta có một vị cố giao* nghe ta muốn đến Vân Sát Bảo, cố ý nhờ ta đưa cho Bạch phó Bảo chủ một vật. Tây Đằng Lâm trái phải nhìn.

*bạn thân giao

“Bạch tỷ cùng Nhiên Nhiên ở dưới núi rồi, đại khái buổi tối mới trở về.” Thần Tử Việt húi mày: “Cố nhân? Có phải họ Đông Phương hay không?”

“Tiểu thiếu gia biết Đông Phương huynh?” Tây Đằng Lâm có chút kinh ngạc.

“A? Thật sự là tên Đông Phương Khiêm kia?” Gia Cát nghe vậy mở to mắt, chột cấn rằng oán hận nói: “Nguyên lai hẳn không chết a?”

“Còn dám tới trêu chọc Bạch tỷ? Hắn ở đâu? Ta đi phé hắn!!” Thần Tử Việt xắn xắn tay áo muốn xông ra ngoài, bị Dạ Lan San một phen túm trụ, dở khóc dở cười nói: “Hai người đừng náo loạn được không?”

Tây Đằng Lâm cùng Đoạn Tinh không rõ trạng huống*, xoa đầu mắt to trừng mắt nhỏ.

*tình huống, tình trạng

“Cái kia..... Đông Phương cùng chư vị từng có quan hệ?” Tây Đằng Lâm thật cẩn thận mở miệng.

Thần Tử Việt ngồi ở ghế trên hằm hừ căm tức nhìn Tây Đằng Lâm: “Hắn chính là tên vương bát đản! Năm đó mặc danh kỳ diệp không cáo không biệt, hại Bạch tỷ thương tâm nhiều năm như vậy, thật vất vả mới quên mất hắn, bây giờ sao lại âm hồn không tán tìm đến Bạch tỷ?”

Tây Đằng Lâm nhìn vẻ mặt tức giận của Thần Tử Việt khước miệng co rút: “Tiểu thiếu gia, ta chỉ là tới giúp đỡ thôi, người trừng ta làm gì, ta cái gì cũng không biết a..... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Dạ Lan San lắc đầu: “Nhất thời nói không rõ, Tam vương tử về phòng nghỉ ngơi trước đi, chuyện này trước tiên đừng nói cho Bạch tỷ, chờ chúng ta thử dò xét thái độ của nàng rồi hãy nói.”

Tây Đằng Lâm mờ mịt, cũng chỉ đành gật đầu đáp ứng.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Thấy Tây Đằng Lâm đi rồi, Đoạn Tinh vội vàng giữ chặt Gia Cát hỏi — Minh lên núi rồi, không biết chuyện gì đã xảy ra.

Gia Cát nháy mắt mấy cái: “Chính là loại kịch mà người ta thường xuyên hát, tiểu thư nhà giàu yêu công tử bần hàn, chính là không nghĩ tới công tử này là kẻ đáng khinh bỉ mà thôi.”

“Có thể giải thích cặn kẽ một chút không?” Đoạn Tinh quen tính kéo Gia Cát vào trong lòng, tay xoa bóp mặt y, bóp xong mới phản ứng lại — Xung quanh còn có một đồng người.....!!

“A! Người làm gì!” Mặt Gia Cát “phùng” một cái đỏ bừng, tránh khỏi Đoạn Tinh trừng mắt, quay đầu đi ra ngoài.

Dạ Lan San nhìn trời, Thần Tử Việt nhìn đất, thủ vệ trong phòng một đám nghẹn đến phát run — Không thể cười a, trăm ngàn lần không thể cười a.....

Đoạn Tinh đuổi theo, ra cửa không đến mười bước đã nghe thấy trong phòng tuôn ra một trận cười kinh thiên động địa, người xung quanh bị hoảng sợ — Có chuyện gì mà cao hứng thành như vậy?

. . .

51. Chương 51: Đông Phương

51, Đông Phương

Gia Cát tức giận trở về phòng, sờ sờ hai má nóng hổi, ngồi ở bên giường khó chịu.

Đoạn Tinh tiến lên nắm tay y, ôm y lắc a lắc, một bộ lấy lòng.

Gia Cát trề môi không nói gì, cũng không để ý Đoạn Tinh — Ngượng chết người.

“Ta sai rồi còn không được sao?” Đoạn Tinh tận lực hòa nhã xin lỗi, bản thân trong lòng cũng có chút nén giận, giọng nói cũng có chút nặng nề: “Chúng ta đã thành thân, có cái gì mà xấu hổ? Cũng không phải tiểu cô nương!”

Gia Cát nghĩ thầm chính là bởi vì ta không phải tiểu cô nương nên mới dọa người, một đại nam nhân bị người ôm rã qua rã lại.....

Đoạn Tinh thấy Gia Cát vẫn không nói chuyện, cho là y còn đang tức giận, nhất thời sốt ruột nói chuyện không suy nghĩ, lớn tiếng với Gia Cát: “Thượng cũng bị ta thượng rồi, ôm một chút cũng không được a?!”

Thủ vệ ngoài cửa nhin không được cười ra tiếng, Gia Cát vừa thẹn vừa giận, từ trong lòng Đoạn Tinh tránh ra chỉ vào cửa: “Đi ra ngoài!!”

Đoạn Tinh nghe tiếng cười ngoài cửa cũng nổi giận trong lòng, đẩy cửa đi ra ngoài — Người nấu thuốc bỏ cho ngoài nhân ta còn không giận, không phải là ôm một chút sao, cần gì giận đến như vậy?

Gia Cát ôm gối đầu, ủy khuất mắt đỏ bừng.

Giữa trưa lúc ăn cơm, Thần Tử Việt ngồi ở ghế trên quay đầu nhìn trái nhìn phải: “Đi? Đoạn Đoạn cùng Gia Cát đâu?”

Dạ Lan San nhướn mày: “Vợ chồng son cãi nhau, không cần chờ bọn họ, chúng ta ăn trước đi.”

Tây Đằng Lâm cười cười, nói: “Dạ Bảo chủ, Bạch phó Bảo chủ và Đông Phương rốt cuộc có chuyện gì?”

“Người làm sao quen biết Đông Phương Khiêm?” Thần Tử Việt hỏi lại y.

“Ta quen Đông Phương đã gần ba năm.” Tây Đằng Lâm buông đũa: “Ba năm trước đây ta đến Giang Nam một chuyến, lúc đi ngang qua một rừng cây nhìn thấy một người trẻ tuổi cả người toàn là máu nằm ở bên đường, gân mạch toàn thân đứt đoạn, nhưng mặc dù bị thương thành như vậy, vẫn giữ được hơi thở cuối cùng, ta lúc ấy thấy hắn đáng thương nên cứu hắn. Sau thấy tài ăn nói của hắn không tầm thường, đứng lúc ta thiếu một mưu sĩ, liền hỏi hắn có nguyện ý theo ta về Tây Đằng hay không, lúc ấy hắn do dự một chút nhưng cũng đáp ứng, nói dù sao cũng không còn gì để vương vãn, ở đâu cũng giống nhau.”

“Không còn gì để vương vấn?!” Thần Tử Việt nghe vậy giận dữ, vỗ bàn mắng chửi: “Khốn kiếp! Hàng năm đầu tháng sáu Bạch tỷ luôn một mình đến hậu sơn Mộ Nhược Đình lên khóc, hắn lại còn nói không còn gì để vương vấn?!!!!”

Dạ Lan San nhú mày nhìn hắn: “Người theo dõi Bạch tỷ?”

“Ta tò mò!” Thần Tử Việt tức giận ngồi trở lại ghế, bản thân thân thể từ nhỏ đã không tốt, xung quanh lại toàn là một đám đại nam nhân, khó khăn lắm lúc mười một tuổi mới có một tỷ tỷ vô cùng xinh đẹp đến đây, tuy rằng so với mình lớn hơn có năm tuổi, lại thành thực rất nhiều, mỗi lần mình ngã bệnh đều do nàng dốc lòng chăm sóc, cuối cùng cũng biết được cảm giác có mẹ yêu thương. Ai ngờ hai năm sau Đông Phương Khiêm bị thương xuất hiện ở Vân Sát Bảo, cả ngày đen mặt, mà Bạch tỷ thì dốc hết lòng chăm sóc hắn, bị xoay như chong chóng cũng không một câu oán hận, Thần Tử Việt đau lòng Bạch Nhược Manh, đương nhiên cũng không có ấn tượng tốt đối với Đông Phương Khiêm.

“Đông Phương Khiêm vốn có hôn ước với Bạch tỷ từ nhỏ, chỉ là không biết vì sao, năm năm trước đột nhiên đi không lời từ biệt, nguyên lai là đến Giang Nam?” Dạ Lan San lắc đầu: “Nhiều năm như vậy cũng không trở về tìm Bạch tỷ, hiện tại lại nhờ người mang cái gì đến, hắn rốt cuộc muốn làm gì?”

“Đông Phương là quân tử, có thể hắn có nỗi khổ tâm.” Tây Đằng Lâm cũng nhú mày, từ trong lòng lấy ra một cây trầm ngọc: “Chính là cái này, hắn nhờ ta đưa cho Bạch phó Bảo chủ.”

“Không được!” Thần Tử Việt một phen đoạt lấy giấu vào trong lòng: “Cái rắm, Đông Phương Khiêm là quân tử? Có quý mới tin hắn có nỗi khổ, dù có nỗi khổ tâm cũng không thể để Bạch tỷ vì hắn thương tâm năm năm đi? Người trở về nói cho hắn biết, Bạch tỷ hiện tại rất tốt, đã không còn nhớ rõ hắn là ai, bảo hắn nhanh hết hy vọng đi!”

Tây Đằng Lâm khó xử nhìn Dạ Lan San, Dạ Lan San xoa xoa đầu Thần Tử Việt: “Ngoan, đem vật trả lại cho Tam vương tử.”

“Không được!” Thần Tử Việt trừng Dạ Lan San: “Người là người xấu! Nếu dám làm Bạch tỷ thương tâm! Ta cũng sẽ không để ý người nữa!”

“Tiểu Việt.” Dạ Lan San khuyên nhủ hắn: “Người vừa rồi cũng đã nói, Bạch tỷ năm năm nay luôn vì hắn mà khổ sở, hiện tại rất khó mới có tin tức, người còn gặt Bạch tỷ, có phải đối với nàng có chút không công bằng hay không?”

“Nhưng tên Đông Phương Khiêm rõ ràng không có gì tốt.....” Thần Tử Việt canh cánh trong lòng.

“Vậy cũng phải cho Bạch tỷ biết a.” Dạ Lan San đem đôi đũa nhét vào trong tay hắn: “Người ăn cơm cho ngon, rồi để tự Bạch tỷ quyết định, được không?”

Thần Tử Việt mặt nhăn mày nhíu, không cam lòng lấy cây trầm từ trong lòng ra trả lại cho Tây Đằng Lâm, trên mặt vẫn còn tức thở phì phì.

Dạ Lan San khẽ cười lắc đầu, giúp hắn gấp thức ăn: “Đây, ăn nhiều một chút, buổi tối nếu Bạch tỷ trở về biết người lại không ăn cơm ngon, xác định mắng chết ta.”

“Đáng đời!” Thần Tử Việt nhỏ giọng lầm bầm, nhưng tay vẫn cầm đũa ngoan ngoãn ăn cơm.

Tây Đằng Lâm nhìn hai người đối diện, trong lòng có chút chua xót cùng hâm mộ — Ngày đó hình ảnh Thần Tử Việt một thân bạch y bình tĩnh đứng giữa lòng thiên quân vạn mã, còn có nụ cười sáng ngời cuối cùng kia, kể từ khi nhìn thấy đến bây giờ vẫn không thể nào quên. Không nghĩ tới mình tung hoành giữa rừng đào nhiều như vậy năm, cuối cùng lại mất tâm bởi một người nam nhân, buồn cười nhất chính là trong lòng nam nhân này vốn không có mình, nhớ tới bộ dáng những nữ tử trước kia đau khổ cầu xin mình đừng rời đi, không khỏi âm thầm cười khổ — Chẳng lẽ đây là báo ứng? Một bữa cơm ăn đầy bụng tâm sự, đương nhiên cũng thành vô vị. Thấy y ăn xong rồi đi rồi, Thần Tử Việt mới cảm muốn mở to mắt: “Quai quai, một bàn thịt dê ngon như vậy, y sao chỉ ăn có hành tây. Vậy là no rồi?”

Dạ Lan San không nói gì, ôm Thần Tử Việt lại hung hăng ở trên mặt hắn hôn một cái — Vừa rồi thấy ánh mắt Tây Đằng Lâm nhìn Thần Tử Việt, y đã đoán được tám chín phần mười, lại dám mơ ước Tiểu Việt? Nائم mơ!!

Thần Tử Việt bỗng đứng bị hôn không hiểu ra sao, cau mày cắn cánh tay y: “Người làm gì thế?”

“Chúng ta thành thân đi!” Dạ Lan San một phen giữ chặt Thần Tử Việt.

“Thành cái đầu người a!” Thần Tử Việt nhìn cái muống rơi trên mặt đất đỏ khốc đỏ cười: “Người làm cái gì thì làm, còn một đồng chuyện trong bảo, xử lý xong trước rồi tính?”

“Người đáp ứng?!” Dạ Lan San đầu tiên là sững sốt, sau đó là vô cùng kinh hãi.

Thần Tử Việt tránh khỏi người y, vỗ vỗ y phục đi ra ngoài, trong lòng tự nhủ ngu ngốc! Người cũng là của người rồi, ta đương nhiên nguyện ý thành thân cùng người!

Dạ Lan San ngồi ở giữa bàn ăn cười toe toét, trong lòng sướng đến thăng thiên.

Buổi cơm chiều vẫn như trước chỉ có ba người, Thần Tử Việt lắc đầu: “Đoạn Đoạn cùng Gia Cát làm cái gì vậy?”

Gia Cát đứng ở được phòng ủy ủy khuất khuất, lúc trước cãi nhau với Đoạn Đoạn nhưng đến giờ ăn hẳn nhất định sẽ đến dỗ mình, lần này cứ nhiên cả ngày cũng không xuất hiện..... Nghĩ đi nghĩ lại cái mũi liền ề ề, làm sao bây giờ, Đoạn Đoạn giận thật rồi, Đoạn Đoạn không cần mình a.....

Ăn xong cơm chiều, ba người Dạ Lan San vừa bước ra khỏi phòng ăn đã thấy Bạch Nhược Manh cùng Mộc Tiên Nhiên đi tới.

“Bạch tỷ.” Thần Tử Việt chạy tới ôm lấy nàng cọt cọt: “Ăn cơm không?”

“Ở dưới núi ăn rồi.” Bạch Nhược Manh lấy tay bóp mũi hần, nâng mắt nhìn đến chỗ Tây Đằng Lâm: “Vị này là.....”

“Tại hạ Tây Đằng Lâm.” Tây Đằng Lâm tiến lên ôm quyền: “Đệ nhất nữ hiệp danh chấn thiên hạ Bạch Nhược Manh, quả nhiên không thua gì đáng mảy râu.”

Bạch Nhược Manh cười nói: “Nào có nhiều đệ nhất như vậy, hư danh thôi, bản thân mình sống tự tại, so với cái gì cũng tốt hơn.”

“A.....” Tây Đằng Lâm lắc đầu: “Ba năm trước đây ta khen một người là học thức thức đệ nhất thiên hạ, hần cũng trả lời như vậy.”

“Học thức đệ nhất thiên hạ? Vậy thì Gia Cát mới là đệ nhất.” Bạch Nhược Manh theo thói quen nhìn vào phòng ăn, nhủ mảy: “Sao Gia Cát không tới ăn cơm? Có phải lại không khỏe hay không?” ?

“Gia Cát không sao, chỉ cãi nhau với Đoạn Đoạn.” Thần Tử Việt bĩu môi xỏ xiên: “Cái tên thiên hạ đệ nhất kia nhất định không có lợi hại bằng Gia Cát! Tên lường gạt!”

Tây Đằng Lâm khóe miệng co rút, nhưng vẫn kiên trì hoàn thành nhiệm vụ, từ trong lòng lấy ra cây trâm ngọc đưa cho Bạch Nhược Manh: “Cái này, hần nhờ ta đưa cho cô nương.”

Bạch Nhược Manh chỉ liếc mắt một cái, liền ngây người, nước mắt bỗngưng tràn mi — Đông Phương?

“Bạch tỷ người làm sao vậy?” Mộc Tiên Nhiên không biết chuyện, bị sợ hết hồn.

Bạch Nhược Manh cố nén nước mắt, sững sốt hồi lâu, mới ngẩng đầu nhìn Tây Đằng Lâm, do do dự dự nhỏ giọng mở miệng: “Hần..... Có khỏe không?”

“Không khỏe.” Tây Đằng Lâm lắc đầu: “Ba năm trước đây hần bị trọng thương, ta dẫn hần về Tây Đằng, tuy rằng bảo vệ được mạng sống, nhưng một thân bệnh căn này không thể chữa. Ta không biết hần và cô nương đã từng có những gì, chỉ là trong thư phòng hần có treo bức họa của cô nương, mỗi ngày đều nhìn, nhìn một lần đã là ba năm.”

Bạch Nhược Manh nghe vậy cảm thấy khí lực toàn thân như bị rút đi, trước mắt gần như tối sầm, Thần Tử Việt vội vàng chạy lên ôm lấy nàng: “Bạch tỷ người có sao không?”

“Không sao.....” Bạch Nhược Manh lắc đầu, đẩy Thần Tử Việt ra, đồ đần nói: “Ta trở về nghỉ ngơi một lát.”

“Ân.” Thần Tử Việt gật gật đầu, nhìn nàng xoay người rời đi, lo lắng nắm Dạ Lan San: “Bạch tử có thể xảy ra chuyện gì hay không?”

“Sẽ không.” Dạ Lan San xoa xoa hán: “Ta biết tính tình Bạch tử, không sao đâu, để nàng yên tĩnh một lúc là được rồi.”

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Mộc Tiên Nhiên mặc danh kỳ diệu khó hiểu.

Ba người ai cũng lười giải thích với hán, đều làm bộ không có nghe thấy đi về.

Mộc Tiên Nhiên cảm thấy thật bi thương..... Lúc mình ở Thanh Vân tiền trang đường đường là đại thiếu gia không cần nói nhiều lời, cho dù ở Giang Nam cũng là tiếng tăm lừng lẫy, sao lúc đến Vân Sát Bảo liền bị khắp nơi xem nhẹ? Cúi đầu nhìn Thừa ảnh Kiếm đang rung động rất nhỏ ở thắt lưng, càng bi thương — Từ ngày nó được Thần Tử Việt dùng qua, bây giờ mỗi lần nó tới gần Thần Tử Việt liền rất hưng phấn.....

Đoạn Tinh tâm phiền ý loạn ở trúc lâu sau núi ngầy người cả ngày, nhìn sắc trời ngày càng tối mới đứng dậy đi về, trong lòng vẫn còn nghẹn khuất, lúc đi ngang qua trù phòng bụng liền kêu loạn, thấy đèn vẫn còn sáng, vì vậy đẩy cửa vào muốn tìm chút đồ ăn. “Chi nha” tiếng mở cửa làm đại nương ngủ gục trên bàn tỉnh lại, nàng dụi mắt đứng dậy, thấy người tới là Đoạn Tinh, vội vàng từ trong tủ lấy đồ ăn đi hâm nóng, miệng còn không ngừng nhắc nhở: “Phó Bảo chủ người đã tới, ta chắc chắn người sẽ đến, Gia Cát tiên sinh cả ngày chưa ăn cơm, ta cố ý giữ lại thức ăn cho y, chắc đói bụng lắm đi?”

“Gia Cát một ngày chưa ăn cơm?” Đoạn Tinh chấn động — Y chảy nhiều máu như vậy, lại không chịu ăn cơm?

“Đúng vậy, vẫn đứng ở được phòng, suốt một ngày, cũng không ai dám đi quấy rầy y.” Đại nương tay chân lạnh lẽo hâm nóng thức ăn rồi bỏ vào thực hộp đưa cho Đoạn Tinh: “Mau nhanh trở về đưa cơm cho tiên sinh đi.”

Đoạn Tinh nhận thực hộp nói cảm tạ, cũng không còn quan tâm ai giận ai nữa, nhanh chân chạy về phòng — Ngần vịn lần dừng để bảo bối nhà mình đói chết.

Trong phòng tối đen như mực, Đoạn Tinh lại chạy thẳng đến được phòng, thấy bên trong có ánh đèn, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, thật cẩn thận mở cửa sau khi tiến vào thì hoảng hồn — Gia Cát ôm bụng ngồi xồm trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, cần môi thống khổ.

“Làm sao vậy?” Đoạn Tinh xông qua ôm y, hỏi hận muốn chết.

Gia Cát đẩy đẩy Đoạn Tinh, ngửi được vị đạo quen thuộc trên người hán, nhịn không được nhỏ giọng khóc.

Đoạn Tinh cảm thấy trong lòng như bị người chém một đau, đau đến run rẩy, vội vàng bế y trở về phòng nhẹ nhàng xoa xoa bụng y: “Có phải đói không? Ăn chút gì được không?”

Gia Cát không nói gì, hấp hấp cái mũi.

Đoạn Tinh đau lòng đòi mạng, hôn nhẹ lau nước mắt y, nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, đều là ta không tốt, người đừng khóc, đừng khóc. Ta sau này không đi nữa, người nói cái gì chính là cái đó, ta cái gì cũng nghe lời người, được không?”

Gia Cát ôm lấy Đoạn Tinh nhỏ giọng nói: “Đoạn Đoạn người về sau không được bỏ ta một mình, ta chọc giận người tức giận, người đánh ta mắng ta đều được, chính là không được không để ý tới ta.”

Đoạn Tinh ở trong lòng cười khổ — Tiểu ngốc tử! Lấy tay giúp y lau nước mắt ôn nhu hỏi: “Có đói bụng không? Ăn một chút gì được không?”

Gia Cát cần môi lắc đầu, đáng thương hề hề nhìn Đoạn Tinh.

Đoạn Tinh nhú mày: “Làm vậy là muốn ta đau lòng người?”

Gia Cát chớp mắt mấy cái không nói gì, nghĩ rằng bị Đoạn Đoạn phát hiện

Đoạn Tinh ở trong lòng thở dài, ôm Gia Cát ngồi vào bên bàn, lấy muỗng múc cơm đưa tới miệng y ra lệnh nói: “Há miệng!”

Gia Cát ngoan ngoãn ăn cơm, ôm Đoạn Tinh cọ a cọ, cầm y phục hắt lau cái miệng nhỏ, hạnh phúc vô cùng.

Thật vất vả dứt xong một chén cơm cho vật nhỏ, Đoạn Tinh cuối cùng cũng an tâm một chút, xoa xoa bụng y hỏi: “Còn đau hay không?”

Gia Cát gật đầu, thanh âm mềm nhũn làm nũng: “Ân, đau”

“Đau người còn cười!” Đoạn Tinh nhìn vẻ mặt tính kế của y mà dở khóc dở cười, bụng lại réo lên.

“Người cũng chưa ăn cơm?” Gia Cát áy náy nhìn Đoạn Tinh: “Sao lúc này không nói?”

Đoạn Tinh nhướng mày, nghĩ rằng vừa rồi toàn lo cho người, nhìn trên bàn còn có chút đồ ăn thừa, liền vội vàng ăn hai ba miếng cho xong việc. Cơm nước xong lại cho người mang nước ấm tới giúp Gia Cát rửa mặt, xong rồi mới chui vào chăn hôn y: “Về sau không được bỏ bữa, biết không?”

Gia Cát mềm mại ở trong lòng Đoạn Tinh liếm liếm cằm hắn, chủ động thoát y phục mình, lại bị Đoạn Tinh nắm lấy: “Đừng, thân thể người còn chưa khôi phục, ta không nỡ.”

Gia Cát bĩu môi nhìn hắn: “Ta là đại phu, ta không sao.”

“Ta không phải đại phu, nhưng không phải người mù, sắc mặt khó coi như vậy, hảo hảo nghỉ ngơi cho ta!” Đoạn Tinh hung dữ trừng y.

Gia Cát không cố chấp nữa, bản thân xác thực cũng mệt mỏi, vì vậy ở trong lòng hắn tìm tư thế thoải mái nhất, an tâm ngủ.

Ánh trăng ngoài cửa sổ nhàn nhạt chiếu lên gương mặt Gia Cát, nhìn người trong lòng ngủ vô cùng yên ổn, Đoạn Tinh nhin không được hôn trán y, nghĩ đến y sẽ phụ bồi mình cả đời, trong lòng không thể thỏa mãn nhiều hơn nữa.

. . .

52. Chương 52: Hồi Cung

52, Hồi cung

Bạch Nhược Manh một mình ở trong phòng ngồi cả đêm, nhìn cây trâm ngọc trong tay ngây người, giống như ngày hôm qua người ấy vẫn còn đang mỉm cười nói muốn lấy mình, muốn dẫn mình về quê hương Bắc Cương của hắn, cùng nhau cười khoái mã tốt nhất, uống loại rượu mạnh nhất, chờ đón ánh bình minh đẹp nhất, trải qua những ngày tiêu dao nhất trong cuộc đời. Chỉ là lời nói này chưa đến ba ngày, còn chưa kịp gả cho hắn, hắn lại không hề báo trước mà biến mất, chỉ để lại một câu bảo trọng.

Năm năm thời gian rất dài, dài đến mức bản thân gần như đã quên đi trong lòng đau đớn bao nhiêu, quên mất thế nào là hận, thậm chí quên cả bộ dáng người kia, chỉ duy nhất bất luận như thế nào cũng không quên được lồng ngực ấm áp của hắn, không quên được thanh âm dụ hoặc của hắn, không quên được nụ cười đậm bạc, càng không quên được nụ hôn ôn nhu vào ngày sinh thần của mình, hòa với hơi thở nam tính mỏng manh, chỉ trong nháy mắt, lại đủ để mình lạc đường hăm sâu.

Lúc hừng đông, Bạch Nhược Manh đứng lên lắc lắc tiêu sái ra cửa phòng, lại thấy Thần Tử Việt cùng Mộc Tiên Nhiên ôm gối đầu ngồi dưới đất ngủ vù vù, giống như hai chú chó nhỏ bị vứt bỏ, nhin không được cười ra tiếng, bước lên vỗ vỗ hai người bọn họ: “Này, có giường sao không ngủ, chạy tới đây làm gì?”

“Bạch tỷ!” Hai tiểu bằng hữu bị chụp tỉnh, luống cuống tay chân đứng lên.

“A.....” Bạch Nhược Manh cười khê: “Sợ ta sẽ tự sát?”

“Đương nhiên không phải!” Thần Tử Việt sốt ruột: “Ta..... Chỉ là.....”

“Được rồi được rồi.” Bạch Nhựt Mạnh trong lòng cảm động: “Trở về ngủ cho thật ngon đi, ta không sao.”

Thần Tử Việt muốn nói lại thôi — Không giỏi khuyên người, cũng không biết nên khuyên như thế nào, thấy vành mắt Bạch Nhựt Mạnh đen sì phờ phạc, cái mũi có chút cay: “Bạch tử, hay là người đi tìm tìm hẩn đi, hỏi cho rõ ràng, trong lòng cũng sẽ dễ chịu hơn.”

“Người khóc cái gì, ta còn chưa khóc mà.” Bạch Nhựt Mạnh buồn cười xoa xoa đầu hẩn: “Đã lớn rồi, sao còn giống như một đứa con nít. Người không nói ta cũng sẽ đi tìm hẩn, nhiều năm như vậy, dù sao cũng phải hỏi rõ ràng.”

“Àn.” Thần Tử Việt lưu luyến: “Vậy người nhất định phải trở về nha.”

Bạch Nhựt Mạnh cười khê gật đầu, bản thân cũng không còn là tiểu nha đầu không biết trời cao đất rộng năm đó, đi tìm hẩn, chẳng qua là muốn biết lý do hẩn năm đó hẩn đi không từ mà biệt, hỏi rõ, rồi sẽ không còn chuyện gì.

Rạng sáng ngày hôm sau, Bạch Nhựt Mạnh đi theo Tây Đằng Lâm bước trên con đường trở về Tây Đằng. Cùng lúc đó, ở trên quan đạo ngược lại, Lâm Hạo Dương cùng Lãnh Tịch Chiếu cũng đang giục ngựa phi nước đại.

“Uy..... Người..... Chậm một chút được không?” Lãnh Tịch Chiếu thở hổn hển đuổi theo Lâm Hạo Dương: “Ta..... Uống một bụng gió..... Muốn ói.....”

Lâm Hạo Dương bật cười, nắm chặt cương ngựa ngừng lại, đi theo hẩn ngồi vào dưới tàng cây, đưa cho hẩn một bọc mít quả: “Này, ăn chút đi, ăn rồi sẽ không khó chịu.”

Lãnh Tịch Chiếu mềm nhũn dựa vào thân cây trợn trắng mắt, cầm khối hạnh nhai a nhai: “Làm gì có ai cười ngựa như người, mệt chết ta.”

“Không có biện pháp a, ai bảo ngựa của người quá yếu.” Lâm Hạo Dương cười hì hì, vẻ mặt đắc ý.

Lãnh Tịch Chiếu nhìn ngựa của mình, cũng không yếu nha, bắt quả so sánh với Lộc Ly Thông của Lâm Hạo Dương, thật sự là..... Câm nín, miệng nhai mít chua chua ngọt ngọt, cảm giác không khó chịu trong dạ dày đã giảm bớt, nghĩ lại thấy hơi lạ: “Người sao xuất môn còn mang theo mít quả, người đâu thích ăn cái này a.”

“Cho ngựa ăn.” Lâm Hạo Dương cũng không ngần ngại đầu lên: “Ngựa của ta thích ăn món này.”

Lãnh Tịch Chiếu nghe vậy mặt khổ qua, mít quả trong miệng nuốt cũng không được mà phun ra cũng không xong.

“Gì chứ?!” Lâm Hạo Dương hung dữ nhìn hẩn: “Là mua trong cửa hàng điểm tâm ở Thịnh Kinh, cho người ăn cũng không ủy khuất a, người không phải thích ăn Hạnh hoa tô ở chỗ đó nhất sao?”

Lãnh Tịch Chiếu đành phải ủ rử ủ rử đem thứ trong miệng nuốt xuống, Lâm Hạo Dương đứng một bên nhìn biểu tình nhỏ của hẩn, trong lòng cười trộm, tính tình tiểu gia hỏa này từ nhỏ đến lớn một chút cũng không đổi, ngốc hồ hồ.

Nghỉ ngơi chốc lát, hai người đứng lên tiếp tục lên đường, Lãnh Tịch Chiếu vừa định lên ngựa, lại bị Lâm Hạo Dương vung tay nắm thắt lưng, để hẩn ngồi chung trên lưng Lộc Ly Thông.

“Uy!” Lãnh Tịch Chiếu hoảng sợ: “Người làm gì?”

“Ngựa của người yếu như vậy, để lại đây đi, nó là ngựa già, sẽ tự biết đường trở về Vân Sát Bảo.” Lâm Hạo Dương lấy áo choàng bọc hẩn lại thật kỹ, để hẩn dựa vào ngực mình: “Như vậy sẽ không uống gió, nếu mệt thì nhắm mắt ngủ đi.”

Lãnh Tịch Chiếu cắn cắn môi rất do dự, như vậy đúng là thư thái rất nhiều, nhưng là..... “Nếu Hoàng Thượng biết, sẽ chém chết ta.”

“Nghĩ vớ vẩn gì đó!” Lâm Hạo Dương dở khóc dở cười nhấn đầu hẩn xuống: “Ta và y đều xem người như đệ đệ ruột, người đừng thấy y lúc nào cũng hung dữ với người, kỳ thật sợ người chịu ủy khuất nhất là y.”

Lãnh Tịch Chiêu ngốc hồ hồ chớp mắt mấy cái, vui vẻ dựa vào lòng Lâm Hạo Dương ngủ, Lâm Hạo Dương khẽ cười lắc đầu, giục ngựa giương roi, hai người vững vàng phi nhanh về hướng Thịnh Kinh.

Vài ngày sau, hai người đến Đồng Cổ Trấn, đến trước tửu lâu, Lâm Hạo Dương ôm Lãnh Tịch Chiêu xuống ngựa, lôi hắn từ trong áo choàng ra, Lãnh Tịch Chiêu khịt khịt thở hồng hộc: “Nóng chết ta !”

Lâm Hạo Dương cầm nín — Con một sách này. Dẫn hắn vào tửu lâu, lúc này đúng vào lúc ăn cơm, một lượng lớn thực khách nguyên bản đang ẩm ỉ, lại không tự chủ bị hai người hấp dẫn ánh mắt, chỉ thấy hai người này, vị mặc ngân sắc* cầm bào, đường kim mũi chỉ trên y phục đều dùng sợi tơ cùng màu tinh tế thêu thành hoa văn, tóc buộc ngọc quan, thanh sắc** ngọc bội bên hông vừa nhìn thấy đã biết là vật báu vô giá, dáng vẻ đường đường anh khí bức người, mi vũ gian*** lại đầy ngạo khí mà người bình thường không có, tuy vẻ mặt hiền hoà, nhưng vẫn làm cho người ta không thể nhìn thẳng.

*ngân sắc : màu bạc – **thanh sắc : màu xanh – ***mi vũ gian : hai đầu lông mày

Lại nhìn vị kia, bạch y không nhiễm một hạt bụi, tóc dài dùng một đoạn vải gấm tùy ý buộc sau đầu, nét mặt có chút trẻ con, thanh tú không giống như nam tử, nhưng vẫn là hảo tướng mạo. Đồng Cổ Trấn là nơi thâm sơn cùng cốc, tửu lâu này cũng không phải nơi cao sang gì, số người đến ăn cơm phần lớn là hạ cửu lưu, lúc này đột nhiên thấy hai người như vậy, đều nhìn không được mở to mắt nhìn nhiều hơn một chút.

Lãnh Tịch Chiêu từ nhỏ ở trong Hoàng cung lớn lên, cũng ít khi nào đi xa nhà, lúc này thấy mọi người xung quanh nhìn chằm chằm, có chút nhút nhát, sợ hãi kéo ống tay áo Lâm Hạo Dương.

Lâm Hạo Dương cau mày, quét mắt nhìn bốn phía, những người đó liền hoảng sợ, vội vàng phối hợp tự ăn cơm, Lâm Hạo Dương dẫn Lãnh Tịch Chiêu tìm một cái bàn tương đối sạch sẽ ngồi xuống, tùy ý gọi vài món thức ăn, giúp hắn rót chén nước: “Uống nước.”

Lãnh Tịch Chiêu nhận lấy uống ừng ực ừng ực, uống xong đem cái chén không đưa cho Lâm Hạo Dương: “Còn muốn!”

“Sao ngươi không tự rót!” Lâm Hạo Dương bắt đắc dĩ đảm đương vai trò tiểu nhị, lúc này đồ ăn lần lượt được đưa lên, Lâm Hạo Dương hành quân đánh giặc đã quen không để ý nhiều, với tay lấy cái bánh bao bỏ vào trong miệng.

“Ấy!” Lãnh Tịch Chiêu hung dữ nhào tới túm cánh tay hắn đoạt lấy bánh bao: “Không được ăn!!”

Lâm Hạo Dương mặc danh kỳ diệu: “Thư ngốc tử ngươi làm gì!!”

Lãnh Tịch Chiêu không cam lòng yếu thế trừng lại: “Chưa có rửa tay! Dừng đùa!”

Lâm Hạo Dương ở trong lòng mắt trợn trắng, học y thật phiền.....

“Ăn rau! Không được ăn thịt không!” Lãnh Tịch Chiêu ném đầy rau xanh vào chén Lâm Hạo Dương: “Ăn hết cho ta! Không được bỏ!”

Lâm Hạo Dương muốn khóc, tâm nói này không phải đệ đệ, rõ ràng là nương a.....

Một bữa cơm, hai người ăn bất diệc nhạc hồ, thỉnh thoảng cãi nhau tranh đồ ăn, từ nhỏ đến lớn đều là ăn cơm như vậy, bản thân cảm thấy không có gì, nhưng trong mắt người ngoài, còn có ý tứ liếc mắt đưa tình, trong góc, một đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm hai người, cả buổi cũng không dời đi.

Tuy lúc này đã là mùa thu, nhưng ở Tây Bắc “Thu tam phục*” so với mùa hè còn muốn nóng hơn, buổi sáng còn có cảm giác mát, còn buổi trưa đích thật là nóng chết người, cơm nước xong nhìn trời còn thấy độc hại, lại nhìn Lãnh Tịch Chiêu mấy ngày qua gấp rút lên đường, có chút mệt mỏi, Lâm Hạo Dương sợ hắn mệt sinh bệnh, vì vậy quyết định trước tiên ở lại nghỉ một ngày, ngày mai ra lại xuất phát.

*Thu tam phục : mùa nóng (chỉ thời kì nóng nhất trong năm, sơ phục: 10 ngày, tính từ canh thứ ba sau Hạ Chí; trung phục: 20 ngày, tính từ canh thứ tư sau Hạ Chí; mạt phục: 10 ngày, tính từ canh thứ nhất sau Lập Thu)

Chưởng quầy vừa nghe Lâm Hạo Dương muốn hai gian thượng phòng, thì có chút khó xử, ngắc đầu nói: “Bồn điểm đã hết phòng.”

“A?” Lâm Hạo Dương khiêu mi, vừa định đi ra ngoài, thì thấy trên lầu đi xuống một người: “Chưởng quầy, trả phòng!”

Chưởng quầy trong lòng âm thầm kêu khổ, giương mắt nhìn Lâm Hạo Dương: “Này..... Chỉ còn một gian.....”

“Vậy cho hẩn một gian thượng phòng, ta tùy tiện cái gì cũng được.” Lâm Hạo Dương không sao cả — Lúc hành quân đánh giặc ngay cả vũng bùn cũng đã từng ngủ qua.

Chưởng quầy lắc đầu: “Bổn điểm chỉ còn lại một gian thượng phòng, còn lại đã hết.”

“Vậy một gian cũng được.” Lâm Hạo Dương nhận lấy bao y phục từ trong lòng Lãnh Tịch Chiếu: “Lau mồ hôi đi, đừng để cảm lạnh.”

Chưởng quầy không có cách nào để từ chối, đành phải cho tiểu nhị dẫn hai người lên lầu, trong lòng âm thầm cầu xin Bồ Tát, lúc nhị vị đại gia ở lại trăm ngàn lần đừng xảy ra chuyện gì.

Vào phòng, Lãnh Tịch Chiếu ỉu xiu dựa vào trên giường nháy mắt: “Nóng quá a!”

“Mấy ngày nữa là có thể về rồi, kiên trì một chút đi.” Lâm Hạo Dương vớt cho hẩn một cái khăn: “Lau mặt.”

Lãnh Tịch Chiếu nhận lấy khăn lau lau mặt, lành lạnh, thoải mái hơn, cho nên cũng lên chút tinh thần: “Sau khi đưa người về Hoàng cung, ta phải đi Giang Nam tìm phụ thân, đã lâu không gặp ông.”

Lâm Hạo Dương bật cười: “Người đưa ta? Cả đoạn đường hình như toàn là ta chiếu cố người đi!”

Lãnh Tịch Chiếu cười vô liêm sỉ: “Rõ ràng là ta chiếu cố người!!”

“Được a!” Lâm Hạo Dương gật đầu: “Là người chiếu cố ta, vậy đêm nay người ngủ sàn ta ngủ giường!”

Lãnh Tịch Chiếu chớp mắt mấy cái làm bộ cái gì cũng không nghe thấy, đáng thương hề hề nhìn Lâm Hạo Dương: “Khát, muốn uống nước.”

Lâm Hạo Dương dở khóc dở cười, nghĩ rằng tương lai phải lấy được lão bà kiểu gì mới có khả năng hầu hạ tốt vật nhỏ này, vừa định xuất môn xuống lầu, lại cảm thấy có chút không đúng, nhìn kỹ phòng ở xung quanh — Rõ ràng là trống không, trong lòng một trận nghi hoặc, chẳng lẽ là hắc điểm? Quay đầu nhìn chưởng quầy vừa lúc bừng nước lên, lật người kéo ông đến góc tường, lớn tiếng hỏi: “Tại sao muốn chúng ta ở cùng một gian phòng?”

Chưởng quầy bị hoảng sợ, cánh tay bị nắm sinh đau, ngắc đầu muốn chống lại ánh mắt Lâm Hạo Dương, lại càng run thêm — Người trẻ tuổi này đôi mắt rõ ràng rất đẹp, sao khí chất bên trong lại dọa người như vậy? Ông không biết, Lâm gia quân thậm chí là toàn bộ Thiên Lang quân, sợ nhất chính là ánh mắt khi phát hỏa của Chiến thần Thiên Lang Lâm Hạo Dương, giống như một con dao găm, liếc mắt một cái sẽ kinh sợ nửa ngày. Trên chiến trường tướng sĩ cao lớn thô kệch còn chịu không nổi, huống hồ là người làm ăn ở địa phương nhỏ này, chưởng quầy nhất thời run run nói: “Đây, không phải tiểu nhân không cho nhị vị đại gia ở thượng phòng, làm ăn, nào có đạo lý từ chối bạc đưa đến cửa, chỉ là nhìn quan hệ của nhị vị..... Hơn nữa vị kia của ngài nhìn rất đẹp, vạn nhất bị Tu công tử biết, sợ là sẽ trở thành mối họa.”

Lâm Hạo Dương nhú mày, nhưng cũng không có tâm tình giải thích quan hệ của mình và Lãnh Tịch Chiếu, nói: “Tu công tử là ai?”

“Ai, ta cũng không dám nói lung tung a.” Chưởng quầy sợ hãi nhìn xung quanh, xác định không có ai nghe lén mới nhỏ giọng nói: “Tu công tử là nhi tử độc nhất của Nhị đương gia núi Ngọc Diện ngoài thành, rất bá đạo, thường xuyên đến tiểu trấn, y thích nam tử diện mục trắng trẻo, hề coi trọng ai là bắt lên núi, không ai quản được y a.”

“Quan viên địa phương mặc kệ?” Sắc mặt Lâm Hạo Dương có chút âm trầm, sao nơi này giữa ban ngày ban mặt còn xảy ra chuyện cướp người?

“Ai, quản không được a.” Chưởng quầy lắc đầu: “Công tử, người đừng bức ta, tiểu nhân còn muốn sống mà.”

Thấy vẻ mặt kinh sợ của chưởng quầy, Lâm Hạo Dương cũng không nhẫn tâm làm ông khó xử, phất tay để ông ta đi, còn mình thì cầm nước trở lại phòng, thấy Lãnh Tịch Chiếu đã muốn dựa vào giường ngủ, do dự

một chút, nhìn sắc mặt hắn có chút khó coi, cũng không đành lòng gọi hắn dậy, vì vậy ngồi xuống muốn giúp hắn cởi giày ra, lại không cẩn thận làm hắn tỉnh giấc.

“Ngủ đi.” Lâm Hạo Dương đứng lên: “Nếu không uống nước rồi ngủ tiếp?”

Lãnh Tịch Chiêu lão đảo đi đến cạnh bàn uống nước, nhìn Lâm Hạo Dương: “Làm sao vậy, sao lại cau mày?”

Lâm Hạo Dương khiêu mi, cuối cùng vẫn đem chuyện vừa rồi chường quầy nói kể lại cho Lãnh Tịch Chiêu.

“Còn có chuyện này?” Lãnh Tịch Chiêu lắc đầu: “Núi Ngọc Diện, tên này thật đúng là ghê tởm.”

“Người có mệt hay không?” Lâm Hạo Dương ngồi ở cạnh bàn hỏi hắn.

“Có một chút, bắt quá không quan trọng, người muốn gì?” Lãnh Tịch Chiêu buông cái ly trong tay xuống.

Lâm Hạo Dương cười xấu xa: “Không mệt thì theo ta lên trần đi dạo, nghe nói Tu công tử kia rất thích loại hình giống như ngươi.”

Lãnh Tịch Chiêu hí hóp mắt: “Người giao ta cho ác bá?”

“Xem như là trừ hại cho dân.” Lâm Hạo Dương kéo hắn đứng dậy đi ra ngoài: “Dù sao người lớn lên dễ nhìn như vậy, không thể lãng phí!”

Lãnh Tịch Chiêu sờ sờ mặt mình — Bộ mình lớn lên đẹp lắm sao? Một chút cũng không anh khí, trưởng thành giống Hạo Dương hay Hoàng Thượng thì tốt rồi, nếu có thể giống Đoạn Tinh hay là Dạ Lan San thì càng tốt, về phần Lâm Hạo Phong sao, được thì được, chính là lúc không cười có chút giống thổ phỉ..... Vậy còn Thần Tử Việt? Coi như hết, hắn với mình trưởng thành cùng loại hình, thậm chí so với mình còn hoàn hảo hơn..... Bấy nghĩ tám tưởng đột nhiên nhớ đến Kim đồng nam tử ngày đó gặp dưới chân núi Vân Sát Bảo, không khỏi nhếch miệng — Nếu mình nếu có thể trưởng thành giống như y thì không còn gì tốt hơn, chỉ là không biết y là người địa phương nào, nhiều người như vậy, sợ là sẽ không còn được gặp lại, vì vậy lại thấy ảm đạm.

Lâm Hạo Dương cúi đầu nhìn Lãnh Tịch Chiêu bên cạnh, đầu tiên là cười ngơ ngác, sau đó lại mất hứng, cho nên lần nữa im lặng..... Một sách này ngốc quá, tương lai nhất định phải giúp hắn tìm một lão bà thật tài năng để yên tâm tổng xuất đi.....

. . .

53. Chương 53: Phản Tặc

53, Phản tặc

Lâm Hạo Dương kéo Lãnh Tịch Chiêu xuất môn, đi tới đi lui dưới đỉnh thái dương hồi lâu, đầu đầy là mồ hôi.

“Này, sao không có ai đến đùa giỡn ngươi?” Lâm Hạo Dương nhú mày, đẩy đẩy Lãnh Tịch Chiêu: “Không phải nói mỗi ngày đều có chó săn núi Ngọc Diện đến trần này tìm tiểu bạch kiểm cướp về sao?”

Lãnh Tịch Chiêu bị nắng trời chiếu làm cho chóng cả mặt, lườm hắn một cái: “Nói cái gì đó? Ngươi mới là tiểu bạch kiểm!! Có người ở bên cạnh ai dám đến đùa giỡn ta?”

“Đúng vậy!” Lâm Hạo Dương bừng tỉnh đại ngộ: “Không nói sớm, một mình ngươi đi dạo đi, ta sẽ lên đi theo ngươi!”

“Ừ!” Lãnh Tịch Chiêu cầm nín nhìn bóng dáng hắn biến mất giữa dòng người, đành phải tiếp tục lắc lắc đầu ở trên đường làm con mồi, càng đi càng cảm thấy mình giống như một miếng thịt nướng, nóng hôi hổi bị Lâm Hạo Dương cột lên cây chờ chó mắc câu, từ phố đông chạy đến phố tây, đi một vòng luẩn quẩn mãi không thấy lưu manh xuất hiện, Lãnh Tịch Chiêu vừa mệt vừa đói lại chóng mặt, trong lòng vô cùng ghen khuất. Đi theo phía sau Lâm Hạo Dương cũng lo lắng, nếu không thì đổi kế hoạch? Mình trực tiếp chạy lên

núi Ngọc Diện là được, Lãnh Tịch Chiếu khỏi phải ỉu xiu mệt mỏi thế này, định đuổi theo dẫn hắn về, thì thấy có hai người lén lút đi theo, trong lòng nhất thời kích động — Mặc câu rồi?

Lãnh Tịch Chiếu đang vừa đi vừa nổi giận, thì cảm thấy bả vai bị người ta vỗ một cái, tâm nói ông trời, Lâm Hạo Dương cuối cùng buông tha mình, quay đầu lại định mắng hắn hai câu thì đập vào mắt là hai gương mặt xa lạ lại đáng khinh, đầu tiên là sưng sốt, sau đó không tự chủ được thốt ra: “Thật sự dẫn được cầu?”

“Cái gì cầu không cầu.” Hai người kia nhe răng cười đến gần Lãnh Tịch Chiếu: “Ngoan, theo chúng ta về làm thiếu nữ đi.”

Lãnh Tịch Chiếu nghe vậy sắc mặt tái xanh, thiếu nữ đi? Thiếu người muội a!!

“Bộ dáng thật sự là tươi ngon mọng nước, trách không được thiếu chủ nhà ta thích nam nhân, là ta ta cũng thích người.” Trong đó có một kẻ mặt dâm đang lấy tay sờ soạng mặt Lãnh Tịch Chiếu, một sách tránh né không kịp, bị nam nhân đáng khinh sờ loạn, vì vậy giận dữ: “Họ Lâm! Ta bị người ta ăn đậu hủ! Mau đi ra báo thù!!”

Lâm Hạo Dương ôm bụng cười, chậm rãi đi ra: “Thiếu nữ đi, la cái gì.”

Lãnh Tịch Chiếu tức vô cùng, hai người bên cạnh sưng sốt, chột nhìn chằm chằm Lâm Hạo Dương cười: “Người cũng không tệ, thôi dứt khoát cùng bọn ta về làm di thái thái* đi.”

*di thái thái : vợ bé

“Phốc.....” Lãnh Tịch Chiếu không nhịn được, cười phun cả nước bọt: “Thân thân a, kết quả là người còn không bằng ta, phải làm bà nhỏ.”

Lâm Hạo Dương vẫn duy trì nét tươi cười trên mặt, tay phải lại nhẹ nhàng khoát lên chuôi Ngự Trường Kiếm, ánh mắt dần dần biến lạnh, hai người kia bị khí thế của hắn làm cho hoảng sợ, hai mặt nhìn nhau, trong lòng đều biết tên này không dễ chọc, xoay người muốn chạy lại bị Lâm Hạo Dương tung người cản lại, kiếm chưa ra khỏi vỏ hai tên kia đã bị đánh cho nằm bẹp trên đất.

“Đại..... Đại hiệp tha mạng a.” Hai người trong lòng kêu khổ không ngừng.

Lâm Hạo Dương lôi hai người bọn họ tới một ngõ nhỏ yên tĩnh, dựa vào tường chậm rãi nói: “Nói đi, biết cái gì nói cái đó, đương gia nhà các người đã làm chuyện xấu gì, nói hết cho ta, dẫu một chuyện chặt một ngón tay.”

“Không a!” Hai người kinh hãi, liều mạng lắc đầu.

Lâm Hạo Dương chọn mi: “Trung thành như vậy? Vậy được rồi, nếu không hài lòng mười ngón tay của mình thì, chặt đi.”

“Không phải a!” Hai người kia ôm chặt tay bảo vệ, sợ trở thành kẻ không tay: “Đương gia nhà chúng ta làm quá nhiều chuyện xấu, nhất thời nhớ không hết a.....”

Lãnh Tịch Chiếu ở một bên mắt trợn trắng — Đúng là chủ nào tố nấy, chủ tử dâm đảng hạ lưu, thuộc hạ thì là bao cổ, thật sự là tuyệt phối.

Hơn một canh giờ sau, nhìn hai người trên mặt đất còn đang lải nhải không yên, Lâm Hạo Dương không kiên nhẫn bảo bọn họ ngừng: “Đủ đủ, ta biết rồi.”

Lãnh Tịch Chiếu cũng nhíu mày: “Nhị đương gia Tu Hòa trên núi Ngọc Diện rốt cuộc có bối cảnh gì, sao lại kiêu ngạo như vậy? Ngay cả Tri Phủ nơi này cũng không dám quấy, Tri Phủ có thể diện thánh, quân không được thì tại sao không đem chuyện này nói cho Hoàng Thượng?”

“À, nói cho Hoàng Thượng có ích lợi gì a, chất nữ của nhị đương gia chúng ta, chính là Hoàng hậu nương nương tương lai của Thiên Lang quốc!” Một tên nghe được Lãnh Tịch Chiếu lầm bầm lâu bầu, nhin không được đắc ý nói.

“A?” Lãnh Tịch Chiếu nghe vậy há to miệng, quay đầu nhìn Lâm Hạo Dương xanh mặt, tay chột chột hắn, nhin cười dùng khẩu hình miệng nói ra ba chữ — Nhĩ cữu cữu!!!

Lâm Hạo Dương tức đến lệch mũi, hung hăng đập tên đó một cước: “Chuyện gì xảy ra? Nói!”

Tên kia bị Lâm Hạo Dương đập kêu oai oái, ôm xương sườn đau nói không ra lời, nghĩ rằng xong rồi xong rồi, khẳng định gãy xương, tên khác thấy thế liền lập tức ngoan ngoãn cung khai: “Nhị đương gia chúng ta có một huynh đệ bá kết, là đại quan triều đình, y có một khuê nữ trưởng thành như hoa như ngọc, nghe nói đã sớm được Hoàng Thượng coi trọng, chờ đủ mười tám tuổi sẽ tiến cung làm nương nương.”

“Nhịn nhịn a.” Lãnh Tịch Chiếu vỗ vỗ lưng Lâm Hạo Dương giúp hắn thuận khí, ngồi xổm xuống chọt chọt tên đó: “Uy, đại quan đó tên gọi là gì?”

“Dư Phương.” Nói xong hai chữ này, vừa lòng nhìn thấy Lãnh Tịch Chiếu biến sắc, trong lòng có chút đắc ý: “Dư đại nhân là đại quan, sủng thần của Hoàng Thượng!”

Lãnh Tịch Chiếu mắt tròn trắng, tâm nói vị bên cạnh ta mới gọi là sủng thần, Dư Phương tính là thứ đồ chơi gì.

Lâm Hạo Dương nghe được tên Dư Phương trong lòng cũng thất một cái, nhìn hai người trên mặt đất, đang do dự xử trí như thế nào thì nghe phía trước truyền đến tiếng bước chân, ngẩng đầu nhìn thì thấy một đồng nha dịch vội vàng chạy tới, nhìn thấy người nằm trên mặt đất, hoảng sợ — Người núi Ngọc Diện? Lại nhìn hai người Lâm Hạo Dương, không quen!! Nha dịch cầm đầu không nói hai lời, cầm xích sắt muốn bắt người, Lâm Hạo Dương một tay kéo Lãnh Tịch Chiếu ra phía sau mình bảo hộ, nhú mày nói: “Làm sao, cũng không hỏi một tiếng đã bắt người?”

“Đến nha môn tự nhiên có đại nhân hỏi người, ta chỉ quản việc bắt người, đi!!” Người nọ hung thần ác sát. Lâm Hạo Dương lắc đầu, âm thầm phiền lòng thay Hoa Thiên Lang, bao cớ như thế nào làm sao có thể quản được dân chúng?

“Chúng ta đi theo người tới nha môn.” Lãnh Tịch Chiếu chớp mắt mấy cái.

“Ai.” Nha dịch vừa thấy bộ dạng Lãnh Tịch Chiếu, liền hiểu được tại sao hai người này xảy ra xung đột với người núi Ngọc Diện, cũng không lấy gông xiềng bọn họ nữa, dẫn bốn người trở về nha môn. Vừa vào cửa chính phủ nha, đã thấy từ bên trong đi ra hai người, một người mặc quan phục, bộ dáng ước chừng ba bốn mươi tuổi, một người mặt dài như mặt lều, chính là thiếu đương gia Tu Ngọc núi Ngọc Diện, mắt không to lại sáng dị thường, quay tròn loạn chuyển, chuyển tới trên mặt Lâm Hạo Dương một lúc, nuốt nuốt nước miếng, lại nhìn sang bên cạnh, yêu, càng đẹp mắt! Vì thế vỗ vỗ ống tay áo, giả vờ giả vịt tiến lên hỏi nha dịch: “Tiêu lão nhị a, hai người đó phạm tội gì?”

“Thiếu đương gia, bọn họ đánh ta a.” Không đợi nha dịch mở miệng, hai tên bị Lâm Hạo Dương tấu một trận nước mắt nước mũi kể lể, Tu Ngọc nhìn mặt mũi hai thủ hạ bầm dập, cười khà khà, mỹ nhân thật là mạnh bạo a, không tệ.

Trong lòng Lâm Hạo Dương cùng Lãnh Tịch Chiếu đầy lửa giận, rõ như ban ngày mà sơn tặc lại công khai xuất nhập phủ nha, Đồng La Trấn này rốt cuộc đã loạn đến trình độ gì?

“Đại nhân, hôm nay sắc trời cũng không còn sớm, không ngại đem này hai người bắt giam trước, ngày mai tái thẩm được không?” Tu Ngọc là đang nói với huyện quan, nhưng ánh mắt vẫn hướng về phía Lãnh Tịch Chiếu không tha, tiểu mỹ nhân này trắng trắng mềm mềm, nhất định rất mất hồn.

“Đến, đem này hai người áp giải địa lao!” Huyện quan phát tay, trong lòng đã biết Tu Ngọc đánh chủ ý.

Lâm Hạo Dương cũng lười mở miệng, cùng Lãnh Tịch Chiếu đến địa lao, ngồi dưới đất nhỏ giọng thương lượng một chút. Hai người vào địa lao không bao lâu thì có người đưa đồ ăn tới, đồ ăn có thịt có rượu, chờ người đưa đồ ăn đi rồi, Lãnh Tịch Chiếu mới chớp mắt nhìn nhìn, nhỏ giọng nói: “Có Mông Hãn Được, Hóa Công Tán, còn có..... Phù Dung Sát.”

Lâm Hạo Dương đỡ khóc đỡ cười, bình sinh lần đầu tiên thấy có người kê đơn như vậy, mục đích cũng thật sáng tỏ.

“Này.” Lãnh Tịch Chiếu từ bên hông lấy ra một cái bình nhỏ, đổ ra một viên thuốc cho Lâm Hạo Dương: “Cái này có thể giải độc, dư sức đối phó những thứ này.”

Lâm Hạo Dương nhận lấy nuốt xuống, thấy Lãnh Tịch Chiêu đem bình nhỏ cất đi, hỏi: “Sao ngươi không ăn giải được?”

Lãnh Tịch Chiêu cười hì hì: “Khi còn nhỏ phụ thân đã từng cho ta ăn linh chi ngàn năm, bách độc bất xâm.”

Lâm Hạo Dương khiêu mi — Sư phụ bất công.....

Hai người lập xong kế hoạch, ra về gấp vài món thức ăn rồi gục lên bàn giả vờ hôn mê, quả nhiên không sau có người tới, đem hai người nhét vào trong xe ngựa lắt lư chạy lên núi, ném vào một gian phòng.

Cảm giác xung quanh không còn ai, Lâm Hạo Dương thật cẩn thận mở mắt, cọ cọ Lãnh Tịch Chiêu, nhỏ giọng nói: “Còn nhớ rõ phải làm như thế nào đi?”

Lãnh Tịch Chiêu gật gật đầu, vẻ mặt chán ghét. Lúc hai người đang nói chuyện, thì thấy cửa phòng bị mở ra, Tu Ngọc thần nhiên vào cửa, thấy hai người tỉnh đầu tiên là sửng sốt — Chẳng lẽ được bỏ quá ít liều lượng? Rồi lại nhe răng cười, ngồi xổm trước mặt hai người nhìn nhìn, đều là mỹ nhân, ăn ai trước mới tốt đây?

Lãnh Tịch Chiêu khịt mũi, nghĩ thầm chọn Lâm Hạo Dương a Lâm Hạo Dương, ai ngờ không như mong muốn, Tu Ngọc bế Lãnh Tịch Chiêu lên đi ra ngoài, Lâm Hạo Dương nhìn sắc mặt tái xanh của Lãnh Tịch Chiêu mà cười trộm trong lòng.

Ra ngoài cửa, Lãnh Tịch Chiêu đi hai bước liền đứng lại không chịu đi nữa, Tu Ngọc xoay mặt nâng cằm hắn lên cười dâm dăng: “Tiểu mỹ nhân, nhận mệnh đi, trốn không thoát đâu.”

Lãnh Tịch Chiêu muốn ới đến bất tỉnh, nhưng mặt vẫn giả bộ ngây thơ: “Thiếu đương gia, chúng ta ở gian trong phòng này cũng được mà, đi không nổi.” Tâm nói ngươi đừng mang ta đi xa quá, đến lúc đó Hạo Dương tìm không thấy thì chết ta.

“Hảo a!” Tu Ngọc mừng rỡ, tiểu mỹ nhân này thật sự là cực phẩm, không những đẹp mà còn thật chủ động, vì thế ôm hắn đá văng cửa phòng ném lên giường.

Lãnh Tịch Chiêu bị ném đến chóng mặt, trong lòng chửi thẳng con mẹ nó, mắt thấy Tu Ngọc cởi áo khoác đề lên, vội vàng trốn vào góc tường, tận lực làm cho mình nhìn qua đáng thương một chút: “Thiếu đương gia, gia đình ta là phú hộ ở Thịnh Kinh, đã đánh thân, nếu cha ta biết sợ là sẽ liên lụy đến người a.”

Tu Ngọc bị thanh âm mềm mại của Lãnh Tịch Chiêu câu mất ba hồn hai phách, vỗ ngực cam đoan: “Cha ngươi dù có lớn hơn nữa, cũng không lớn bằng Hoàng Thượng? Yên tâm đi, trở về nói cho cha ngươi biết người đã là người của lão tử, đảm bảo ông ta sẽ không làm khó ngươi.”

“Ngươi quen Hoàng Thượng?” Lãnh Tịch Chiêu mở to hai mắt.

Tu Ngọc thật vừa lòng sự ngạc nhiên trong mắt Lãnh Tịch Chiêu, tự hào nói: “Đó là đương nhiên, nghĩa phụ ta là Dư Phương là sủng thần của Hoàng Thượng, muội muội kết nghĩa ta rất nhanh sẽ là Hoàng hậu nương nương, đến lúc đó ta chính là Quốc cữu gia!”

Lãnh Tịch Chiêu chớp mắt mấy cái: “Nhưng nghe nói đương kim Thiên Tử chỉ thích một người là Trần quốc Đại tướng quân, thích đến thần hồn điên đảo, hai người đã sớm ước định chung thân, sao lại thành muội muội kết nghĩa của ngươi?” BẠN đang ?

Lâm Hạo Dương vốn ở cách vách cười đến ruột muốn thắt lại, lúc này nghe Lãnh Tịch Chiêu nói thì cười không nổi nữa, âm thầm tổn hơi thừa lời — Con một sách! Ta cho ngươi bị y khi dễ, không đến cứu ngươi!!

Tu Ngọc “Thiết” một tiếng, khinh thường nói: “Không nói đến là thật hay giả, cho dù là thật, đương kim Thiên Tử sao có khả năng thú một nam nhân làm Hoàng hậu, truyền ra ngoài, sợ là y không còn mặt mũi gặp liệt tổ liệt tông, muội muội ta, y là yêu cũng phải thú, không yêu cũng phải thú!”

Lãnh Tịch Chiêu nhú mày, người này khẩu khí thật lớn.

Cách vách Lâm Hạo Dương sửng sốt, chợt lại nghe Lãnh Tịch Chiêu nói: “Nam nhân thì sao? Chỉ cần hai người thật tâm muốn ở cùng nhau, là không thẹn với lương tâm.”

Lâm Hạo Dương chọn mi, tiểu ngọc tử này là đang an ủi mình.....

“Đúng rồi, nghĩa phụ người nếu là đại quan, sao còn để các người ở chỗ này làm sơn tặc a?” Lãnh Tịch Chiêu tận lực nói lời khách sáo, thanh âm nhào a nhào, bản thân nghe thấy còn muốn nổi da gà.

“Chúng ta ở đây, là thay nghĩa phụ làm đại sự !” Tu Ngọc nuốt nuốt nước miếng: “Bảo bối nhi, chỉ cần người ngoan ngoãn theo ta, ta cũng phong người làm Hoàng hậu nương nương.”

“Cái gì?” Lãnh Tịch Chiêu sợ hãi: “Lời này người cũng dám nói?”

Tu Ngọc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Lãnh Tịch Chiêu tái nhợt, ảo não mình nhất thời xúc động nói sai, vừa định có lệ hai câu, thì thấy Lãnh Tịch Chiêu vẽ mặt sùng bái cọt bên người túm túm tay áo mình, nhỏ giọng nói: “Người có thể làm Hoàng Thượng?”

Tu Ngọc lại kích động, tiểu yêu tinh này âm thanh thật ngọt a..... Nhìn bộ dáng đáng yêu của hắn, ý muốn bảo hộ đột nhiên nảy sinh: “Nhiều nhất năm năm, năm năm sau, ta cam đoan giang sơn này đổi họ!”

Lãnh Tịch Chiêu nghe vậy có chút ngất —— Không chỉ là sắc lang, còn là phản tặc..... Hoa Thiên Lang đã sớm hoài nghi Dư Phương, bất đắc dĩ nhiều năm qua không tìm được chứng cứ, không ngờ mình và Lâm Hạo Dương đánh bừa lại đụng trúng.

“Sợ đến choáng váng?” Tu Ngọc ở trước mặt Lãnh Tịch Chiêu quơ quơ tay, thấy vẻ mặt ngơ ngác của hắn trong lòng lại ngứa ngáy, nhin không được kéo ngã lên giường, Lãnh Tịch Chiêu phản ứng kịp, đại kinh thất sắc, chuyện nên hỏi cũng hỏi xong rồi, vì thế dặt cổ họng rống: “Cứu mạng nha!”

Tu Ngọc hoảng sợ, vừa rồi còn dụ ngoan, nói tặc mao liền tặc mao, không kịp phản ứng xảy ra chuyện gì, đã thấy tường gỗ đối diện bị đập ngã một cái, Lâm Hạo Dương một tay chấp kiếm, mặt đầy lửa giận đứng ở đó.

. . .

54. Chương 54: Cứu Bình

54, Cứu bình

Tu Ngọc kinh ngạc nhảy dựng nhìn Lâm Hạo Dương đằng đằng sát khí, vừa định kêu người đã bị Lãnh Tịch Chiêu điểm huyết.

“Hmm, chiêu này người dạy ta rất tốt nha.” Lãnh Tịch Chiêu phát tay chỉ chỉ với Lâm Hạo Dương, từ trong lòng lấy ra một cái bình nhỏ vui vẻ nhét vào miệng Tu Ngọc một viên dược, rồi cúi đầu ngón tay: “Năm, bốn, ba, hai, một.....”

Tu Ngọc sắc mặt trắng bệch co quắp ngã xuống giường.

Lâm Hạo Dương nhíu mày: “Lần này lại là được gì?”

“Phệ tâm tán.” Lãnh Tịch Chiêu cười hì hì: “Tiên sinh dạy ta luyện , độc hạt[1] vạn năm, bằng tầm tuyết vực, hồng chu[2] cực bắc, đoạt hồn thảo Tây Hạ, rết chín khúc, song hoàn ngân xà[3], còn có xương người, đều là thứ tốt, rất hiếm nha!”

*[1] bò cạp – [2] nhện đỏ – [3] rắn 2 đầu

“Nhiều độc vật như vậy, đừng có độc chết a.” Lâm Hạo Dương rất phối hợp.

“Không chết được.” Lãnh Tịch Chiêu khoát tay, nhìn mắt Tu Ngọc: “Cũng chỉ đau bảy tám ngày thôi.”

Bảy tám ngày? Tu Ngọc mắt trợn trắng, toàn thân giống như bị dao cắt, như kim châm muối xát, cứ đau bảy tám ngày như vậy còn không bằng một đao chết thống khoái, không đợi y ngắt xỉu, đã nghe Lãnh Tịch

Chiếu chậm rãi nói thêm: “Hơn nữa sau mỗi canh giờ, đau đớn sẽ tăng gấp năm lần, tiên sinh nói, người trúng phệ tâm tán, không phải bị độc chết, mà là bị đau chết.”

Lâm Hạo Dương cười thầm, thấy Tu Ngọc ngay cả thở cũng không nổi, nên nháy mắt với Lãnh Tịch Chiếu, Lãnh Tịch Chiếu hiểu ý, lại cho y ăn một viên giải độc, Tu Ngọc cuối cùng lấy lại chút sức lực, dựa vào trên giường thở mạnh.

Lãnh Tịch Chiếu giải á huyết y, chớp mắt mấy cái: “Muốn khó chịu tiếp hay là muốn phối hợp với chúng ta?”

Tu Ngọc run rẩy: “Đại gia tha mạng.”

“Đem những chuyện người biết nói hết ra đi.” Lãnh Tịch Chiếu hay tay chống má ngồi ở bàn bên cạnh cười tủm tỉm.

Tu Ngọc tự nhận xui xẻo, mỹ nhân đều là họa thủy.

Sau nửa canh giờ, hai người đã hiểu rõ mọi việc chuyện, đơn giản mà nói chính là — Dư Phương muốn tạo phản, cho nên phải hai tâm phúc tới nơi này chiếm núi xưng vương, nhân cơ hội bí mật huấn luyện một đội quân tinh nhuệ, lão cha của Tu Ngọc chính là một trong hai tâm phúc, là huynh đệ kết bái của Dư Phương. Quân đội đã được huấn luyện không sai biệt lắm, nội gián trong Hoàng cung cũng đã sắp xếp đưa vào, các phương án đều đã được dự tính hết thảy, chỉ chờ đến tân niên nương theo yến tiệc ám sát Thiên Tử khởi binh mưu phản.

Bất quá tên Tu Ngọc này không chịu thua kém, luôn cường thường nam tử nhà lành, ba phen mấy bận quan viên địa phương cũng không thể mặc kệ, tốt xấu gì ta cũng là quan phụ mẫu, tiểu tử người dù cho ta bạc cũng không thể không hoàn toàn nhìn thấy ta a!! Vì tránh cho sự tình bại lộ, Tu lão cha đành phải nói với Dư Phương, chịu thua một chút. Mắc xong, Tu lão cha nhận mệnh phải người phát tán tin đồn — Khuê nữ nhà mình tương lai sẽ là Hoàng hậu nương nương. Quan viên địa phương vốn được nhận bạc, hơn nữa Dư Phương đã đích thân đến Đồng La Trấn dạo một vòng, trời cao Hoàng đế xa, lại càng không dám quản chuyện trên núi Ngọc Điện.

Lãnh Tịch Chiếu vui vẻ tính toán: “Một phản tặc được một trăm lượng, trên núi này có ít nhất mấy vạn người đi? Người nói Hoàng Thượng có nhiều tiền trả cho chúng ta hay không a?”

Lâm Hạo Dương im lặng: “Trước hết nghĩ cách đối phó với mấy vạn nhân mã kia đi, đó là quân đội chính quy.”

Lãnh Tịch Chiếu xắn tay áo khiêu mi, lại đào độc được từ lòng ra, Tu Ngọc vừa nhìn một đồng chai lọ đủ màu sắc, liền hôn mê bất tỉnh.

Lâm Hạo Dương tiến lên mở mí mắt y ra nhìn nhìn, nhíu mày: “Dọa ngắt rồi, sao lại bao cở như vậy!”

Lãnh Tịch Chiếu không nói gì, chỉ cẩn thận cầm lấy một cái hộp nhỏ, gỡ nắp nên bốn góc ra, mở ra gọi Lâm Hạo Dương đến xem.

“Đây là thứ đồ chơi gì?” Lâm Hạo Dương nhìn thoáng qua, đã cảm thấy toàn thân nổi da gà, trong hộp là một đồng dài dài màu xanh, bảy xoay tám cong đang ngọ nguậy, phía trên còn có vân đen, nhìn cực kỳ ghê tởm.

“Túng tâm cổ.” Lãnh Tịch Chiếu chớp mắt nói: “Có thể tạm thời khiến người khác mê man ngoan ngoãn nghe theo lời người hạ cổ. Trước hết để y đưa chúng ta xuống núi, đường về kinh báo cáo Hoàng Thượng còn quá xa, hơn nữa nếu Hoàng Thượng đột nhiên phái quân đi khó tránh khỏi bị người khác nghi ngờ, huống hồ cũng không biết bọn chúng cài bao nhiêu người trong triều, không bằng quay về Vân Sát Bảo bàn việc cứu binh trước? Rồi phải người đưa tin cho Hoàng Thượng, ta có biện pháp cản chân bọn chúng.” Nói xong dương dương đắc ý chỉ chỉ cái bình nhỏ trên bàn: “Dùng lễ vật tiên sinh cho ta!”

“Lại hạ độc? Người bình thường không phải ghét nhất mấy thứ tà ma ngoại đạo này sao?” Lâm Hạo Dương có chút nghi hoặc.

Lãnh Tịch Chiếu bĩu môi nhỏ giọng lầm bầm: “Bọn họ vốn là người xấu, đương nhiên phải dùng cách tà đạo để ngăn cản, ai bảo bọn họ muốn hại Hoàng Thượng!”

Lâm Hạo Dương cười xoa xoa đầu hần, gật đầu đáp ứng.

Hai người thương lượng kế hoạch một chút, Lâm Hạo Dương ngồi an vị ở một bên trông chừng Lãnh Tịch Chiêu hạ cổ, lúc cổ trùng mảnh dài hẹp chui vào đầu Tu Ngọc, Lãnh Tịch Chiêu còn không ngừng niệm niệm, Lâm Hạo Dương cảm thấy sờn cả tóc gáy, bình thường Lãnh Tịch Chiêu là một một sách gốc hồ hồ, hiện tại lại giống như tiểu ma quỷ, lăm bằm liên tục.

Thời gian sau một chén trà, Lãnh Tịch Chiêu cất cái hộp nhỏ đi, lau một đầu đầy mồ hôi, rồi lấy tay vỗ vỗ mặt Tu Ngọc: “Tĩnh!”

Tu Ngọc chậm rãi mở mắt, vẻ mặt có chút mờ mịt.

“Vừa rồi lời ta nói đã nhớ kỹ chưa?” Lãnh Tịch Chiêu đối mắt y hỏi.

Tu Ngọc gật gật đầu, từ trên giường đứng lên đi ra ngoài.

“Đi, đuổi theo.” Lãnh Tịch Chiêu kéo Lâm Hạo Dương ra khỏi cửa, lên xe ngựa Tu Ngọc dẫn tới rồi ba người chạy về phía sau núi.

Dọc đường đi gặp được không ít sơn tặc, đều tò mò sao hôm nay nhị đương gia lại tự mình đánh xe, bất quá Tu Ngọc ngày thường kiêu ngạo ương ngạnh, cũng không ai dám hỏi, chỉ nghĩ là nhị đương gia mê tiểu mỹ nhân mới đến, cam tâm làm mã xa phu. Đến con suối phía sau núi, Lãnh Tịch Chiêu tìm một nơi không có người, lấy một cái bình ra đổ hơn một nửa được phần vào suối, rồi vỗ vỗ tay lên xe ngồi: “Đi, dẫn chúng ta xuống núi!”

“Được gì?” Lâm Hạo Dương hỏi.

“Từ đây đến Vân Sát Bảo, lộ trình mấy ngày?” Lãnh Tịch Chiêu hỏi lại.

Lâm Hạo Dương ngẫm lại, nói: “Nếu mang theo nhân mã thì không nhanh lắm, nhưng cỡ nửa tháng là tới.”

“Vậy đúng rồi.” Lãnh Tịch Chiêu cười hì hì: “Uống nước này, bảo đảm hai mươi ngày sau bọn họ không có khí lực đi đường!”

“Vậy dân chúng thì sao?” Lâm Hạo Dương có chút lo lắng.

Lãnh Tịch Chiêu bĩu môi: “Nước suối trên núi cực ngọt thanh[4], đám thổ phỉ này chiếm không cho người khác dùng, nước dân chúng đều là nước đục Hoàng Hà.”

Lâm Hạo Dương cau mày, vừa định nói chuyện thì đột nhiên nghe ngoài xe truyền đến tiếng nói: “Ngọc nhi, con muốn đi đâu?”

Lão cha của Tu Ngọc?! Bên trong xe hai người cả kinh, Lâm Hạo Dương cầm Ngự Trường Kiếm nín thở ngưng thần, ý bảo Lãnh Tịch Chiêu trốn ra phía sau mình, lại nghe Tu Ngọc cười hắc hắc trả lời: “Mới được mỹ nhân, xuống núi, khỏe..... khỏe!”

Tu Hòe nhìn đứa con bất tài thờ dãi, thấy đôi mắt y vô hồn thì nghĩ rằng lại đi uống rượu, cũng mặc kệ y, phát tay nói: “Đi đi, ít gây chuyện!!”

“Hắc hắc, đa tạ..... cha!” Tu Ngọc cúi đầu lấp bắp nói, vội vàng đánh xe xuống núi.

Bên trong xe Lâm Hạo Dương nhẹ nhàng thở ra, đẩy đẩy Lãnh Tịch Chiêu: “Dùng rất tốt nha.”

Lãnh Tịch Chiêu nhìn tay mình đầy mồ hôi lạnh cười cười: “Rất tà môn nha, dùng rất tốt, lần sau nếu người lại khi dễ ta, ta sẽ hạ cổ cho người trần truồng chạy vòng vòng Thịnh Kinh!”

“.....!!!” Lâm Hạo Dương im lặng, một sách luôn thù dai

Hai người đến khách điểm dưới núi, chưởng quầy vừa nhìn thấy hai người cùng Tu Ngọc vào cửa liền hoảng sợ, vội vàng cười nghênh đón: “Thiếu đương gia, sao lại rảnh rỗi đến đây a? Mau mời ngồi!”

“Không..... Không ngồi!” Tu Ngọc lớn tiếng phát tay: “Đem..... bọn họ..... ngựa và hành lý bọn họ, lấy..... lấy xuống đây! Ta muốn dẫn bọn họ đi..... đi Giang Nam..... chơi!!”

“Ai, nhanh đi.” Chưởng quầy vội vàng phái người đi lấy đồ, còn mình ân cần rót trà cho Tu Ngọc: “Thiếu đương gia, người giải rượu!”

“Đi!” Tu Ngọc hất tay: “Lão tử..... Không..... Không có uống rượu!”

“Dạ dạ dạ.” Chưởng quầy cười làm lành, trong lòng khinh thường, đã như vậy còn nói không có uống rượu. Nhìn hai người đứng phía sau Tu Ngọc, trong lòng thầm nghĩ đáng tiếc, Tu Ngọc không biết đã ép chết bao nhiêu người, nếu lúc trước mình khuyên bọn họ sớm đi, thì cũng không rơi vào tình cảnh này, cảm thấy không đành lòng, vì vậy nhích sang phía Tu Ngọc ngồi không thấy, cả gan lên kéo tay áo Lâm Hạo Dương nói: “Trên đường tìm cơ hội chạy đi.”

Lâm Hạo Dương sững sốt, cảm kích nhìn chưởng quầy, chưởng quầy thở dài, đem hành lý Lâm Hạo Dương đưa cho hắn, lớn tiếng nói: “Khách quan đi hảo!”

Ba người ra cửa, tức tốc chạy về hướng tây.

Tu Hòe ở trên núi thấy con mình ba ngày không về nhà, nóng nảy, phái người xuống núi tìm, thì mang về tin tức Tu Ngọc đưa mỹ nhân đi Giang Nam du ngoạn, tức giận đá ngã bàn ghế chửi ầm lên.

“Nhị đương gia, có cần phái người đi tìm hay không?” Thủ hạ thật cẩn thận hỏi.

“Tìm cái gì mà tìm! Ta không có đứa con bất tài vô dụng như vậy!” Tu Hòe giận dữ.

Thủ hạ khúm núm lui xuống, trong lòng lại âm thầm cao hứng — Tu Ngọc giống như Thái tử, bình thường không ai dám trêu chọc, mọi người trên núi đoán chừng đều ước y cả đời đừng trở về!

Trong Vân Sát Bảo, Thần Tử Việt đang một mình ở sau núi điều nội tức, đột nhiên cảm thấy ngực một trận khó chịu, nhướn mày, còn chưa kịp áp chế khước miệng liền tràn ra máu tươi, nhỏ xuống cổ khô vàng phá lệ chói mắt. Thần Tử Việt thở dài, lau vết máu ở khước miệng, cẩn thận lấy đất đắp che lại vết máu, rồi trở về giường nhỏ ở trúc lâu nghỉ ngơi, gần đây thường xuyên gặp phải tình trạng này, cũng cảm thấy mình giống như một cái túi nước bị thủng, dù cố gắng lấp kín như thế nào cũng không ngăn được sinh mệnh từng ngày từng ngày mất đi, lấy tay xem mạch đập, lúc suy lúc yếu, cũng không biết còn có thể chống đỡ bao lâu.

Lúc đầu còn tìm Gia Cát chẩn bệnh, nhưng tình huống càng ngày càng nghiêm trọng, ngay cả Gia Cát cũng không tìm ra cách, Gia Cát xem bệnh, nhưng cũng chỉ xem được nội thương mười mấy năm trước của hắn, y là thần y, nhưng không phải thần tiên, để mọi người biết tình trạng của mình, cũng chỉ làm mọi người cũng không vui mà thôi, như bây giờ nếu có thể sống một ngày qua một ngày, khoái khoái lạc lạc, cũng rất tốt.

Dạ Lan San xử lý xong sự vụ, liền chạy đến trúc lâu sau núi, nhìn Thần Tử Việt đang nhắm mắt ngủ, nhin không được muốn đi qua hôn một cái, lại bị tiểu tử kia một phen chụp miệng.

“Giả bộ ngủ!” Dạ Lan San kéo hắn ngồi lên đùi mình.

Thần Tử Việt cột nải tiến vào lòng Dạ Lan San: “Thành thật khai báo! Người có phải thường xuyên nhân lúc ta ngủ hôn lên ta?!”

“Đại gia ta hôn tức phụ mình là thiên kinh địa nghĩa!” Dạ Lan San vẻ mặt đương nhiên, tay nâng cằm hắn lên kéo qua: “Hôn một cái cho người xem!”

Thần Tử Việt không an phận xoay đến xoay đi, cười tránh trái tránh phải, Dạ Lan San bị trêu chọc trong lòng ngứa ngáy, ôm hắn đặt lên giường.

“Không được ở bên ngoài!” Thần Tử Việt đẩy ra hắn chạy đi, Dạ Lan San nhìn bóng lưng tiểu hồ ly nhà mình nghiêng rần nghiêng lợi, liền chạy đuổi theo, hai người đang cao hứng nháo ầm ĩ thì thấy Đoạn Tinh từ xa đi tới.

“Đoạn Đoạn cứu mạng a! Có lưu manh đùa giỡn ta!” Thần Tử Việt tìm được núi dựa vào, liền “Xẹt” một cái giắt lên cổ Đoạn Tinh.

Đoạn Tinh đỡ khóc đỡ cười nhìn Thần Tử Việt quần trên người mình, bắt đắc dĩ giơ ra hai tay nhìn Dạ Lan San: “Không phải ta a, tức phụ người tự xông lên!”

Dạ Lan San trừng mắt, xách Thần Tử Việt bám dính trên người Đoạn Tinh ôm về.

“Đoạn Đoạn người thật nham hiểm.....” Thần Tử Việt giả vờ chỉ Đoạn Tinh.

“Đừng nghịch nữa.” Đoạn Tinh không nhịn được cười, chụp lấy móng vuốt Thần Tử Việt ở trên mặt mình mò tới mò lui: “Lâm Hạo Dương cùng Lãnh Tịch Chiếu đang ở đây, ở phòng nghị sự, nói là có chuyện quan trọng.”

“Không phải mới vừa đi sao?” Thần Tử Việt nghi hoặc mặt nhú mày, thu lại tươi cười từ Dạ Lan San trong lòng nhảy ra: “Có chuyện gì gấp như vậy, lại chạy về đây?”

Dạ Lan San thở dài, còn tưởng đánh giấc xong có thể sống yên ổn vài ngày.

Ba người đến tiền thính, nghe Lâm Hạo Dương nói xong sự tình, Dạ Lan San nhú mày tính toán, nói: “Vân Sát Bảo xuất ra năm vạn nhân mã không thành vấn đề, nếu trên núi kia thật sự chỉ có sáu vạn người, trận chiến này có thể đánh.”

“Năm vạn nhân mã?” Lâm Hạo Dương mừng rỡ: “Ta ở Tây Bắc còn có hai vạn Lâm gia quân, cộng lại chúng ta có bảy vạn đại quân, hơn nữa Tịch Chiếu còn hạ được trong nước bọn họ uống, chúng ta nắm chắc đại thắng!”

“Ta đi hạ lệnh.” Đoạn Tinh đứng dậy: “Chuẩn bị đại khái cần hai ngày, dù sao số lượng cũng không nhỏ.”

“Đa tạ Dạ Bảo chủ.” Lâm Hạo Dương hướng Dạ Lan San ôm quyền, người luyện võ không có nhiều câu nệ, câu cảm tạ này, không phải nói thuận miệng, mà là xuất phát từ tâm.

Dạ Lan San cười lắc đầu: “Hoàng Thượng là minh quân, ta đương nhiên sẽ ra sức vì nước. Trận chiến này, ta đi.”

“Ta cũng đi!” Thần Tử Việt nghe vậy vội vàng tham gia náo nhiệt: “Ta muốn đi, cho ta đi đi.”

Dạ Lan San nhìn bộ dáng hấn ngẩng đầu chớp chớp mắt, vui vẻ: “Được, dẫn người đi!”

55. Chương 55: Giấu Diêm

55, Giấu diêm

Sáng sớm hai ngày sau, Gia Cát vừa mở mắt ra thì thấy Đoạn Tinh nhìn mình chăm chăm.

“Sao lại nhìn ta như vậy?” Gia Cát cười tủm tỉm lấy tay kéo má hấn sang hai bên.

Đoạn Tinh rầu rĩ không vui: “Bọn họ đánh giặc, người đi theo làm gì, ngoan ngoãn ở lại Vân Sát Bảo với ta.”

Gia Cát tiến vào lòng hấn cọ cọ: “Ta đương nhiên phải đi, vạn nhất có người bị thương thì sao? Không cần lo lắng, trận chiến này hấn sẽ chấm dứt rất nhanh, nhiều nhất một tháng sẽ quay về. Lúc về cái gì cũng nghe lời người, được không?”

Đoạn Tinh thở dài, ôm y lướt tiếc buông tay: “Lúc đi hảo hảo chiếu cố chính mình, thật vất vả mới đem người dưỡng béo một chút, trở về đừng có gầy chỉ còn lại xương.”

“Ân.” Gia Cát gật đầu: “Ta cũng không phải tiểu hài tử.”

Đoạn Tinh hôn nhẹ y, đứng dậy từ trong ngăn tủ lấy ra một cái hộp nhỏ tinh xảo: “Đây, nhìn xem có thích không.”

“Cái gì nha?” Gia Cát từ trên giường ngồi dậy mở ra xem, là một con mèo nhỏ màu xanh được điêu khắc, tròn vo đang liếm móng vuốt, đáng yêu vô cùng, nhìn không được cười ra tiếng: “Ở đâu ra?”

Đoạn Tinh từ phía sau ôm lấy Gia Cát, dùng cằm cọ cọ vai y: “Ta dùng ngọc Thanh Nguyệt của mình khắc, tặng bùa bình an cho lão bà mình.”

Gia Cát bật cười, lấy sợi dây vải màu xanh lá luồn qua lỗ nhỏ trên con mèo rồi buộc vào tay mình.

“Lấy tay áo che lại, ngoại nhân nhìn không thấy, mang theo được không?” Đoạn Tinh ôm y nhẹ giọng nói.

“Ta cũng đâu có đi lâu, chỉ một tháng thôi mà, làm gì mà giống như sinh ly tử biệt.....” Gia Cát còn chưa nói xong, đã thấy Đoạn Tinh biến sắc: “Nói bậy cái gì!!”

Gia Cát giật mình, nhú mày nói: “Không có gì a..... Chỉ đùa một chút, Đoạn Đoạn người hôm nay làm sao vậy, hình như có chút là lạ.”

Đoạn Tinh lắc đầu, tay siết chặt y ôm không buông: “Không biết, chỉ là có chút hoảng hốt, chuyện gì cũng không làm được, nếu không ta cũng đi cùng được không?”

Gia Cát lắc đầu, nói: “Không được, hiện tại Bạch tử không ở, Nhiên Nhiên cũng đi du ngoạn, người đi rồi Vân Sát Bảo sẽ không có ai, vạn nhất có người muốn gây rối thì làm sao?”

Đoạn Tinh không hiểu sao cảm thấy trong lòng vắng vẻ, lại không tìm được lý do để ngăn cản, đành cúi đầu hung hăng hôn Gia Cát, muốn tìm một chút cảm giác an toàn.

Đến trưa, Dạ Lan San dẫn binh chia làm bốn hướng xuống núi, dựa vào địa đồ lúc trước của Thần Tử Việt, Lâm Hạo Dương cũng mang theo một vạn Lâm gia quân lên vào mật đạo, sáu vạn đại quân cấp tốc tiến gần Đồng Cổ Trấn, lặng yên không một tiếng động.

Mười ngày sau, đại quân đã đến dưới chân núi Ngọc Diện, Thần Tử Việt thay một thân y phục vải thô, bôi tro lên mặt, nhìn qua vô cùng bẩn, đến Đồng La Trấn chỉ thấy hầu như trước được điểm nào cũng có xe ngựa dừng lại, trên đó đồn kín được liệu, tùy tiện vào một được điểm, Thần Tử Việt ôm bụng mặt đau khổ đi đến trước mặt tiểu nhị la oai oái: “Tiểu ca, tiêu chảy, làm ơn bốc thuốc cho ta với.”

Tiểu nhị thấy Thần Tử Việt là khát cái liền không kiên phát tay: “Đi ra ngoài đi ra ngoài, không có!”

“Ta có bạc.” Thần Tử Việt sắc mặt tái nhợt, run rẩy từ trong lòng lấy ra một đĩnh bạc vụn.

Chưởng quầy được điểm đứng bên cạnh nhìn thấy không đành lòng, đi lên lên đưa cho Thần Tử Việt một gói giấy nhỏ, nhỏ giọng nói: “Được đều bị mua hết rồi, người cầm cái này, chạy nhanh đi, đừng cho người khác thấy.”

Thần Tử Việt ngoan ngoãn đem được nhét vào trong lòng lặng lẽ chuồn ra cửa, vừa thấy dấu hiệu trên mã xa, khoe miệng cong lên một nụ cười khó hiểu, quả nhiên là người núi Ngọc Diện.

Lại nói đến sách lược, sáng sớm ngày hôm sau, lúc một đám người trên núi Ngọc Diện đang xếp hàng lĩnh được, thì đột nhiên nghe ở cửa trại truyền đến tiếng đạn tín hiệu, không khỏi cả kinh — Có quan binh tấn công núi?!

Đại đương gia Diệp Ô núi Ngọc Diện cùng nhị đương gia Tu Hòe hai ngày này cũng bị tiêu chảy đến thiên hôn địa ám, lại tra không ra nguồn bệnh, gọi mười mấy đại phu lên núi đều nói giống y như nhau là có thể nguồn nước suối phía sau núi có thứ gì dơ bẩn, sao lại trùng hợp như vậy? Bấy giờ nghe thấy đạn tín hiệu cũng có chút thất thố, trong lòng lập tức ý thức được lần này sợ là đã trúng kế, trong lúc gấp gáp cũng không còn cách nào khác, đành phải mặc giáp trụ ra trận, thủ hạ dù sao cũng là binh mã đã trải qua huấn luyện đặc biệt, bởi vậy tuy sự việc diễn ra đột ngột, nhưng cũng trong khoảng thời gian ngắn nhanh chóng xếp thành hàng nghênh chiến, nhân mã song phương ở bãi đất trống trước sơn môn va chạm binh khí, các tướng sĩ hưng phấn gầm nhẹ, tiếng đánh đao kiếm và giáp trụ ở bên tai không dứt, lưỡi đao màu bạc không chút do dự xuyên thấu một khối lại khối thân thể, mang theo huyết quang chói mắt cùng tiếng gió gào thét, cổ khô vàng trên mặt đất bùn đất màu đen bị máu tươi thấm ướt, chiến tranh vốn đẫm máu, không có đồng tình cũng không có nhân từ, tất cả những lời ca ngợi chúc mừng, đều là tội nghiệt.

Thần Tử Việt ngồi trên lưng ngựa nhìn thân ảnh Dạ Lan San cười khê, nhiều năm như vậy, ta cuối cùng cũng có thể cùng người sáng vai chiến đấu, thật tốt, chiến vì ai lúc này đã không còn quan trọng, đưa tay cầm Xích Viêm trường tiên, giục ngựa xông vào trong quân địch, đệ tử Vân Sát Bảo vừa nhìn thấy tiểu thiếu gia nhà mình đến, lập tức dắt ngựa thức thời tránh ra khoảng không, người núi Ngọc Diện đang không hiểu tại sao, đã cảm thấy một trận cuồng phong xẹt qua, cơ hồ ngay cả đối thủ là ai cũng không nhìn thấy,

chỉ kịp thấy một đạo tiên ảnh màu đỏ lướt qua, liền cảm thấy cổ họng như là bị lửa thiêu đốt, trong nháy mắt liền mất mạng.

Diệp Ô cầm Nguyệt Nha đao kim sắc ra sức chém giết, vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên, trong lòng lại âm thầm sợ hãi, đám người này không giống như quân đội chính quy nhưng sức chiến đấu một chút cũng không yếu, hai người đầu lĩnh lại lợi hại dọa người, lại nhìn thấy cây đao trong tay Hắc y nhân, nhất thời sợ hãi — Âm Đao? Không cần nghĩ cũng biết, mình tuyệt đối không phải đối thủ của hai người trước mắt này, tuy không hiểu tại sao Vân Sát Bảo lại tiến công núi Ngọc Diện, nhưng hiện tại không phải lúc để suy nghĩ, Diệp Ô sắc mặt âm trầm vừa đánh vừa lui, bỏ lại quân đội một mình chạy trốn chết.

Tu Hòe đánh một trận, mới phát hiện không thấy Diệp Ô, nhìn không được chữ ằm lên, cũng xoay người muốn trốn, lại bị Thần Tử Việt cản lại, không đến mười chiêu đã bị chế ngự, trong lòng không khỏi âm thầm chửi mẹ nó — Lão tử chạy người liền bắt, họ Diệp chạy người lại không phát hiện, có chủ tâm với lão tử đúng không?

Nhân mã núi Ngọc Diện vốn đã chân nhuyễn vô lực, lúc này nhìn thấy Đại đương gia không có, Nhị đương gia thì bị một bạch y thiếu niên trói lại treo ở trên cây, sức chiến đấu nhất thời hoàn toàn biến mất, đều bỏ giáp đầu hàng, Lâm Hạo Dương dẫn người đi thu thập tàn cục, Dạ Lan San giục ngựa đi đến trước mặt Thần Tử Việt, cau mày nhìn vết máu trên vạt áo hắn, đưa tay ôm hắn lên lưng ngựa mình, Thần Tử Việt còn chưa kịp nói chuyện, đã cảm thấy Xích Viêm Tiên trong tay động đậy, giống như xà quần lấy Âm Đao, không khỏi bật cười, lấy tay túm túm nó: “Tiểu Viêm Viêm người chịu không nổi sao.”

Dạ Lan San lắc đầu thở dài: “Đều là thượng cổ tà vật, cũng là một đôi.”

Thần Tử Việt dựa vào trong lòng y: “Không thích ta giết người a?”

“Không thích.” Dạ Lan San thành thành thật thật trả lời: “Ta thích bộ dáng người ngoan ngoãn ở nhà chờ ta, chuyện giết người đánh nhau ta làm là được rồi.” ?

Thần Tử Việt chớp mắt không nói gì, ngẩng đầu, đặt hai tay lên cổ Dạ Lan San, hôn lấy, Dạ Lan San thấy bảo bối nhà mình hiếm khi chủ động như vậy, cũng không quản xung quanh có bao nhiêu người, nhanh chóng lấy lại quyền chủ động, hàm trụ đôi môi hắn liếm a liếm, làm người trong lòng hít thở không thông cũng không muốn buông ra.

Thiên quân vạn mã xung quanh thoáng chốc sững sốt, trợn mắt há hốc mồm nhìn chăm chú một màn này, phía trên đồi núi, hắc y nam tử ngồi trên chiến mã, trong lòng ôm chặt một bạch y thiếu niên, hôn nóng bỏng lại triền miên, cánh đồng Tây Bắc thiên cổ bát ngát gió thổi qua, vạt áo sợi tóc hay người tung bay, một đời một thế, liệu chết đây chưa.

“Thành thân a!” Binh lính dẫn đầu phản ứng la to, nhất thời cả núi vang một mảnh hô hào: “Thành thân! Thành thân!.....!”

Lâm Hạo Dương cũng nhìn không được cười, cùng binh lính ồn ào, trận chiến này đã kết thúc, mình hắn là rất nhanh có thể trở về, nghĩ đến Hoa Thiên Lang trong Hoàng cung, suy nghĩ không khỏi có chút mơ hồ.

Sau khi hôn thâm tình cuồng nhiệt, Dạ Lan San buông Thần Tử Việt ra, đáy mắt đầy yêu thương, tay vuốt nhẹ môi hắn, quay đầu hướng về phía ngàn vạn huynh đệ nhà mình hô: “Đi! Về nhà! Ta muốn thú thê!”

Mọi người cười vang, Thần Tử Việt đỏ mặt gục vào lòng Dạ Lan San, khoe miệng lại nhìn không được cong lên.

Đoàn người trở lại Đồng La Trấn, quan viên địa phương đã sớm nghe được tin tức, run rẩy đứng ở cửa thành nghênh đón, Lâm Hạo Dương nhứ mày bước xuống chiến mã, quay đầu nói: “Dạ Bảo chủ, Tiểu Viêm các người về khách điểm trước đi, Tịch Chiêu cùng tiên sinh đang chờ các người, nơi này giao cho ta.”

Dạ Lan San đáp ứng một tiếng, rồi mang theo Thần Tử Việt trở lại khách điểm, Gia Cát nhìn thấy Thần Tử Việt quay về liền thả lỏng tâm, vẻ mặt rất vui mừng, một bộ dáng hài lòng đi ngủ.

“Y làm sao vậy?” Thần Tử Việt mặc danh kỳ diệu.

Lãnh Tịch Chiêu buông tay: “Không biết, từ sáng đến giờ cứ khẩn trương, càng không ngừng đi tới đi lui, miệng còn lẩm bầm.”

Gia Cát nằm trên giường, lấy tay tính tính, còn ba tháng nữa là tới sinh nhật Tiểu Việt Việt, sắp đến mười tám tuổi, Tiểu Việt vốn có kiếp nạn năm mười bảy tuổi, chỉ là một năm nay hắn đã trải qua nhiều chuyện, cũng không biết đến tột cùng là chuyện nào, hiện tại lại qua một trận chiến, hắn là sẽ không sao đi? Nghĩ đến đây, trong lòng cũng thả lỏng tâm, lăn trên giường lấy con mèo nhỏ từ trong tay áo ra chọt chọt, nếu sớm biết Tiểu Việt không có việc gì sẽ không đi, khỏi làm Đoạn Đoạn lo lắng.....

Trong phòng cách vách, Thần Tử Việt bất đắc dĩ ngâm mình trong đục dưng nhìn Dạ Lan San: “Tiểu Hắc người đã cười ngơ ngác suốt một đường rồi.....”

“Ta cao hứng!” Dạ Lan San ngồi ở cạnh bàn nhìn bả vai Thần Tử Việt lộ ra ngoài mà chảy nước miếng, giấu đầu lòi đuôi cầm chén nước giả bộ uống.

“Khụ khụ.....” Thần Tử Việt thật vô lực: “Tiểu Hắc cái chén trong tay người là chén không.....”

Dạ Lan San sững sốt, cũng không muốn che dấu, cười xấu xa chồm tới, vươn móng vuốt không an phận ở trên người Thần Tử Việt sờ tới sờ lui, biểu tình ta là lưu manh ta sợ ai.

“Ngửa!” Thần Tử Việt cười né tránh, đột nhiên cảm thấy có chút choáng váng, vì vậy đẩy đẩy Dạ Lan San: “Tiểu Hắc ta muốn uống nước!”

“Ta đi lấy giúp người!” Dạ Lan San hôn nhẹ bảo bối nhà mình, từng từng đi lấy nước.

Thần Tử Việt nhìn Dạ Lan San ra khỏi cửa, chân mày nhíu lại, chỉ cảm thấy trong cổ họng dâng lên một trận mùi ngọt, một búng máu nhất thời phun ra trong nước, chiếc khăn màu trắng trong đục dưng bị nhiễm một tầng phấn hồng, Thần Tử Việt trong lòng hoảng hốt, vội vàng từ đục dưng nhảy ra, cũng không kịp nghĩ nhiều, tay lấy y phục dính máu của mình ném tất cả vào trong nước, còn mình chạy đến lên giường đắp chăn, cắn răng điều chỉnh nội tức.

“Tiểu Việt người làm sao vậy!” Dạ Lan San vào cửa thấy Thần Tử Việt nằm ở trên giường mặt trắng bệch, hoảng sợ, vội vàng xông lên sờ sờ hắn.

“Không sao, chỉ là mệt, lúc này lại ngâm nước quá lâu. Có chút chóng mặt!” Thần Tử Việt lười biếng ôm lấy Dạ Lan San cọ cọ: “Ta muốn uống nước.”

Dạ Lan San rót nước cho hắn, lại giúp hắn xem mạch mới nhẹ nhàng thở ra, may là chỉ đập hơi nhanh, không có chuyện gì lớn, cũng thả tâm, cảm y phục sạch sẽ giúp hắn thay rồi lại nhét vào trong chăn: “Ngủ đi.”

Thần Tử Việt gật đầu, ngoan ngoãn xoay người ngủ.

Dạ Lan San đi đến cạnh bàn muốn uống nước, giơng mắt lại thấy đồng y phục trong đục dưng, không khỏi nhướng mày đi đến nhìn, trên y phục rất nhiều vết máu, nước trong đục dưng đã thành màu đỏ sậm, trong lòng cảm thấy không đúng, nhìn kỹ thành đục dưng thì sững sốt — Có một chút máu dính bên trên, hiển nhiên là phun ra, trong lòng nhất thời trống rỗng, có chút mất mát quay đầu nhìn về giường ngủ — Không phải nói chuyện gì cũng phải đối mặt cùng nhau sao? Mình đến tột cùng còn không biết chuyện gì?

. . .

56. Chương 56: Về Nhà

56, Về nhà

Dạ Lan San lặng lẽ đi đến bên giường nhìn, thấy Thần Tử Việt đã thở đều, mày nhíu càng sâu, mấy ngày nay Tiểu Việt ngủ càng lúc càng nhanh, trước kia mỗi lần đi ngủ luôn phải cùng mình cãi nhau nửa ngày, hiện tại vừa nằm xuống có thể chìm vào giấc ngủ, hơn nữa có đôi khi, đừng nói là ngủ, còn không bằng nói là hôn mê. Vốn dĩ đã tìm Gia Cát xem qua, chỉ nói là thân thể Tiểu Việt yếu, nhưng hiện tại xem ra, thật sự rất yếu?

Càng nghĩ tâm càng bất an, Dạ Lan San quay đầu ra cửa, Gia Cát vốn đang nằm trên giường nghịch con mèo nhỏ trên tay, đột nhiên nghe có người gõ cửa, mở ra thì thấy Dạ Lan San vẻ mặt nghiêm túc đứng đó, trong lòng không khỏi cả kinh, trong đầu còn không chưa kịp phản ứng câu nói đầu tiên thốt ra là: “Tiểu Việt đã xảy ra chuyện?”

Dạ Lan San nghe vậy sửng sốt, Gia Cát thấy biểu tình của y, tâm nhảy lên, cái kiếp nạn chết tiệt kia vẫn đến sao, hoảng hốt định chạy tới phòng Tiểu Việt lại bị Dạ Lan San một phen tóm lại: “Tiểu Việt không sao.”

“A?” Gia Cát nhẹ nhàng thở ra, mềm nhũn dựa vào cửa: “Vậy người mắc gì làm ra cái biểu tình này, làm ta sợ muốn chết.” Võ ngực quay về bàn, rót chén nước tự an ủi mình, quay đầu lại vẫn thấy Dạ Lan San đứng ở trước cửa, biểu tình trên mặt càng thêm khó coi, mới cảm thấy mình vừa rồi hình như là khẩn trương quá, vì thế ngượng ngùng cười nói: “Bảo chủ tìm ta có chuyện gì a?”

“Người đã sớm biết Tiểu Việt có gì không đúng phải không?” Dạ Lan San vào phòng đóng cửa lại, ngồi ở cạnh bàn nhìn Gia Cát.

Gia Cát chợt dạ gật đầu: “Đúng vậy, hần thân thể không tốt, trước đây luyện công bị thụ thương.....”

“Ta không hỏi chuyện này!” Dạ Lan San nhíu mày: “Người thay hần xem bệnh cũng từng thay hần xem mệnh, hần rốt cuộc bị làm sao?”

Gia Cát vẻ mặt đưa đám, tâm nói tiết lộ thiên cơ sẽ bị trời phạt, nhìn Dạ Lan San vẻ mặt lo âu, cảm thấy không đành lòng, vẫn là cẩn thận mở miệng nói: “Cái kia, còn có ba tháng, người trong ba tháng này hảo hảo bồi Tiểu Việt.....”

“Cái gì?” Dạ Lan San kinh hoảng cắt lời Gia Cát, sắc mặt trắng bệch: “Người nói Tiểu Việt chỉ còn có ba tháng?”

“Không phải a!” Gia Cát hận không thể cắn đứt đầu lưỡi mình: “Ta không phải có ý này, Tiểu Việt không có việc gì, ý của ta là ba tháng này là ba tháng quan trọng nhất đối với hần, người nhất định phải chiếu cố hần cho thật tốt!”

Dạ Lan San nhẹ nhàng thở ra, ngẫm lại lại nói: “Vậy thân thể hần rốt cuộc làm sao? Ta nghi hần học máu.”

Gia Cát nhíu mày lắc đầu: “Ta cũng không biết, mỗi lần giúp hần xem mạch chính là cảm thấy mạch đập của hần suy yếu, nhìn không ra được cái khác.”

“Ta đã biết, đa tạ người.” Dạ Lan San thở dài xuất môn, Gia Cát lắc đầu, trong lòng cũng phiền não.

Dạ Lan San trở lại phòng, thật cẩn thận nằm xuống bên cạnh Thần Tử Việt, lấy tay ôm hần vào trong lòng, thấy hần một chút phản ứng cũng không có, vẫn ngủ mê mết, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng đến tái nhợt, cái mũi xốt thiếu chút nữa rơi nước mắt.

Bên kia, Lâm Hạo Dương ngồi trong phủ nha xem hồ sơ mấy năm nay, càng xem mày nhíu càng chặt, ngoài cửa tụ tập ít nhất cũng mấy trăm dân chúng chờ cáo trạng, từ các quan gia địa phương tìm ra sổ vàng bạc châu báu Lân Tịch Chiếu nhìn đến trợn mắt há hốc mồm: “Không phải nói Tây Bắc là nơi thâm sơn cùng cốc sao? Hoàng Thượng mấy năm nay ngay cả thuế má cũng miễn, đám vương bát đần đó rốt cuộc làm sao mà cướp đoạt được nhiều tiền tài như vậy?”

Lâm Hạo Dương thở dài, trời đất bao la như vậy, Hoa Thiên Lang lại chỉ có một người, bao nhiêu là mệt mỏi.

Xử lý xong chuyện trong quan phủ, Lâm Hạo Dương đến gặp các dân chúng cáo trạng, đều là y phục tả tơi, liền phái người đem sổ vàng bạc từ đám quan tham ô dựa theo tình huống từng gia đình mà phân phát, còn mình thì kéo Lân Tịch Chiếu đi tới phía khách điểm lúc trước trụ lại.

“Yêu, nhị vị ngài đã đến!” Chương quỳ cũng không biết thân phận bọn họ, chỉ nói là ác bá đã bị diệt trừ, hai vị này cũng trốn thoát, tâm tình cũng tốt, liền phân phó tiểu nhị đưa lên rượu ngon và thức ăn: “Nhị vị chậm dùng!”

“Lão bản.” Lân Tịch Chiếu giữ chặt chương quỳ: “Cùng chúng ta tán gẫu vài câu đi!”

“Cũng được!” Chưởng quầy vui vẻ hớn hở ngồi xuống: “Nhị vị muốn nghe cái gì?”

“Người có biết lần này là ai mang binh tiêu diệt phản tặc hay không?” Lãnh Tịch Chiếu cười tủm tỉm hỏi.

Lâm Hạo Dương nâng chén rượu nhứ mảy, trừng mắt nhìn Lãnh Tịch Chiếu - Tiểu tử kia người muốn làm gì?!

“Đương nhiên biết.” Chưởng quầy gật đầu: “Đại tướng quân Lâm Hạo Dương a, tướng quân là người tốt, mấy năm nay đánh thắng không ít trận, bảo vệ cuộc sống thái bình cho dân chúng!”

Lâm Hạo Dương lần đầu tiên nghe dân chúng khen ngay trước mặt, nhất thời có chút đỏ mặt.

“Nhưng chuyện hấn cùng Hoàng đế mọi người đều biết, hại nước hại dân” Lãnh Tịch Chiếu chọn mi uống rượu.

Lâm Hạo Dương nghe vậy, thiếu chút nữa bị sặc nước.

Chưởng quầy mắt hững, tâm nói hai ngài chẳng phải cũng giống như vậy sao, hơn nữa, nếu Lâm tướng quân không thay dân chúng trừ bỏ tai họa, nói không chừng người đã làm tiểu lão bà của tên Tu Ngọc kia.....

Nhìn ra chưởng quầy không vui, Lãnh Tịch Chiếu cười hắc hắc: “Chưởng quầy sao lại không nói? Chẳng lẽ người cũng biết Lâm Hạo Dương là họa thủy a?”

“Khụ khụ.....” Lâm Hạo Dương ho khan mãnh liệt, ngầm đáp hấn một cái Đừng quá phận a!!

Chưởng quầy lại càng mắt hững, thay Lâm Hạo Dương kêu oan: “Không thể nói như vậy, Hoàng Thượng là minh quân, Lâm tướng quân là người tốt, mấy năm nay thay thiên hạ làm không ít chuyện tốt, dân chúng những năm gần đây đều nói, hai người bọn họ ở cùng nhau là trời đất tạo phúc cho dân chúng!”

Lãnh Tịch Chiếu nghe vậy cười cười toe toét, nhìn Lâm Hạo Dương đối diện cúi đầu uống rượu giải sầu cuồn gật đầu: “Đúng đúng, là phúc trời đất tạo nên cho dân chúng!” Nói xong từ trong lòng lấy ra một xấp lớn ngân phiếu: “Chưởng quầy cái này cho người, đem khách điểm của người sửa sang lại một chút đi!”

Chưởng quầy tiếp nhận ngân phiếu vừa nhìn thấy trông mắt thiếu chút nữa rơi xuống, liên tục xoa tay: “Không nên không nên, này nhiều lắm!”

“Cầm đi!” Lãnh Tịch Chiếu mạnh mẽ đem ngân phiếu nhét vào trong tay chưởng quầy, còn nói: “Đây là đa tạ người, đa tạ người ngày đó không để ý nguy hiểm mà nhắc nhở chúng ta, cũng đa tạ câu nói ngày hôm nay của người, ngân phiếu này không phải cho không, ta có một yêu cầu, hàng năm xuất ra ba phần mười số tiền người kiếm được từ số tiền này bố thí cho dân chúng nghèo đói xung quanh đây, như thế nào?”

“Được được được.” Chưởng quầy liên tục đáp ứng, tâm nói lần này thật sự gặp gỡ người tốt.

Hai người từ trong tửu lâu đi ra, Lãnh Tịch Chiếu chột chột Lâm Hạo Dương không nói được một lời: “Sao không nói gì?”

Lâm Hạo Dương lắc đầu: “Không biết, không thể nói rõ cảm giác.....”

“Mấy năm nay những chuyện người làm, dân chúng đều biết đến.” Lãnh Tịch Chiếu cười hì hì: “Kỳ thật bọn họ là người thiện lương, người vì bọn họ làm chút chuyện, bọn họ sẽ đền đáp gấp trăm lần trả lại cho người. Giống như bọn họ nói, Hoàng Thượng và người đều là người tốt, người tốt mặc kệ như thế nào cũng sẽ không bị hiềm nghi. Mấy năm nay những nhân ngôn toái ngữ người nghe được, đều là của những kẻ dụng tâm kín đáo cố ý tuồn ra, người nếu bởi vì như vậy mà không dám cùng Hoàng Thượng một chỗ, chẳng phải sẽ đúng ý bọn họ sao?”

Lâm Hạo Dương sững sốt, sau khi phục hồi tinh thần lại xoa xoa đầu Lãnh Tịch Chiếu: “Tiểu ốc tử!”

“Người mới là ốc tử.” Lãnh Tịch Chiếu bữu môi đi phía trước, Lâm Hạo Dương đuổi theo vỗ vỗ vai của hấn: “Không thấy người đem theo nhiều tiền như vậy a, ra tay hào phóng như vậy, rốt cuộc đầu bao nhiêu tiền riêng?”

“Ta làm gì có tiền.” Lãnh Tịch Chiếu cười tủm tỉm: “Đem ta bán cũng bán không được nhiều như vậy.”

Lâm Hạo Dương khinh bỉ nhìn hấn: “Người giả điên.”

“Ta thật không có tiền!” Lãnh Tịch Chiếu cười đến vui vẻ khi người gặp họa: “Số ngân phiếu đó là ta lấy ra từ trong tay nải của người!”

.....!! Lâm Hạo Dương cảm lạnh.....

Đi ngang qua một tiểu quán, Lãnh Tịch Chiếu mua một bó thịt xiên ăn đến bất diệc nhạc hồ, đưa cho Lâm Hạo Dương hai cây: “Nha, mời người ăn, coi như là trả lại tiền cho người!”

Lâm Hạo Dương mặt khổ qua: “Ta vừa này đã quên, người làm chi lại nhắc nhở ta thêm.....”

“Chút tiền này tính cái gì!” Lãnh Tịch Chiếu nuốt thịt xuống cười xấu xa: “Trở về ta giúp người lừa Hoàng Thượng, trong quốc khố của y có nhiều thứ tốt như vậy, y nếu không cho người sẽ không hứa gả cho y! Quai quai, ta cảm thấy ta sắp phát tài”

“Tiểu ngốc tử người muốn chết!” Lâm Hạo Dương nghiêng răng nghiêng lợi, niết mặt Lãnh Tịch Chiếu kéo qua kéo lại, Lãnh Tịch Chiếu bị hấn niết thất điên bát đảo, miệng không ngừng kêu la: “Người chờ ta ăn xong..... Uy! Trong tay ta còn có que nhọn! Thả ta xuống dưới!” Hai người cãi nhau ầm ĩ đến trước cửa một được quán, Lãnh Tịch Chiếu dừng lại chột chột Lâm Hạo Dương: “Đi, giúp ta làm một chuyện!”

“Người muốn mua được a?” Lâm Hạo Dương cùng hấn đi vào.

“Lão bản các người đâu?” Lãnh Tịch Chiếu hỏi tiểu nhị.

“Là ta!” Chưởng quầy nghe vậy chạy lại: “Công tử tìm ta có việc?”

“Người là lão bản? Ngô..... Mắt nhỏ miệng éch, xác thực rất khó coi, Tiểu Việt nói đúng là người!” Lãnh Tịch Chiếu gật gật đầu.

Lão bản tức vểnh râu, nghĩ rằng ta lớn lên thành cái dạng gì liên quan cái rắm nhà người, vừa định mở miệng mắng người lại thấy Lãnh Tịch Chiếu từ trong lòng lấy ra một xấp ngân phiếu: “Đây là cho người.”

Lâm Hạo Dương ở phía sau quét mắt nhìn con số, mí mắt co rút.

Chưởng quầy ghen hòng nhìn trân trối: “Đây là cái gì?”

“Ngân phiếu a!” Lãnh Tịch Chiếu khoát tay: “Mấy ngày hôm trước có một tên khát cái người còn nhớ rõ đi? Đó là thiếu gia nhà ta lưu lạc bên ngoài, hấn bảo ta đến đa tạ người, còn nói người về sau hãy tiếp tục làm chuyện tốt!”

“Ai.” Chưởng quầy vui mừng, tâm nói quả nhiên người tốt sẽ được báo đáp.

Hai người ra khỏi được quán, Lâm Hạo Dương vỗ vỗ vai Lãnh Tịch Chiếu: “Tán tài đồng tử, còn muốn đi đâu báo ân?”

“Ân của ta báo xong rồi.” Lãnh Tịch Chiếu hắc hắc cười: “Đến phiên người .”

“Ta?” Lâm Hạo Dương nghi hoặc.

Lãnh Tịch Chiếu gật đầu: “Tri ân báo đáp đi, mấy năm nay Hoàng Thượng vì người làm nhiều chuyện như vậy, người không báo đáp cho y chút nào sao?”

Lâm Hạo Dương nháy mắt mấy cái, tâm nói ta không phải cũng vì y làm rất nhiều chuyện sao.

Lãnh Tịch Chiếu nhìn ra ý nghĩ trong lòng hấn, thở dài: “Người sao lại không hiểu, mấy năm nay chuyện người làm, đều là vì thiên hạ của y, chứ không một lần vì y.”

Lâm Hạo Dương nhú mày, cảm thấy trong đầu có chút loạn, dần dần cũng rõ ràng, đột nhiên muốn khấn cấp hời Thịnh Kinh, lần đầu tiên trong đời có xúc động muốn ôm chặt một người vào lòng.

“Hồi cung đi?” Lãnh Tịch Chiếu túm túm tay áo hấn meo meo cười.

Lâm Hạo Dương gật gật đầu: “Chờ ta xử lý xong chuyện nơi này sẽ trở về kinh!”

Lãnh Tịch Chiếu trong lòng cười hắc hắc, thầm nghĩ có người rất cục phải gả đi.....

Sáng sớm hôm sau, Dạ Lan San nhẹ nhàng hôn hôn thụ nhan* Thần Tử Việt, nhỏ giọng nói: “Rời giường .”

*gương mặt đang ngủ

Thần Tử Việt mơ mơ màng màng mở to mắt nhìn Dạ Lan San: “Làm gì?”

“Ăn cơm a!” Dạ Lan San nhìn bộ dáng hần ngốc hồ hồ bật cười, đem hần từ trong chăn ôm ra ngoài mặc y phục: “Đã sáng rồi, tối hôm qua gọi người ăn cơm nhưng người không chịu rời giường, hôm nay nếu không ăn nữa bụng sẽ đói dẹp lép!”

Thần Tử Việt rũ mí mắt, mê mê tỉnh tỉnh nhìn Dạ Lan San giúp hần rửa mặt y phục tấy, vẫn chưa thanh tỉnh, Dạ Lan San không nói gì, vỗ vỗ khuôn mặt hần: “Thiếu gia, xuống lầu dùng cơm đi?”

“Ôm một cái.” Thần Tử Việt nháy mắt mấy cái đưa tay.

“Ai!” Dạ Lan San cười vui vẻ, ôm tức phụ nhà mình xuống lầu ăn cơm, hai người người một đĩa ta một đĩa ăn đến bất diệc nhạc hồ, đám người xung quanh nhìn chưa đến mức ngả ngang.

“Cái kia..... Dạ Bảo chủ a!” Lâm Hạo Dương nhìn hai người họ rốt cục ăn xong rồi, mới mở miệng nói: “Lần này ít nhiều nhờ có người hỗ trợ, chờ ta hồi kinh nhất định sẽ thay người thỉnh công Hoàng thượng.”

“Không cần.” Dạ Lan San khoát tay: “Ta chỉ làm chuyện phải làm thôi.”

Lâm Hạo Dương cười cười, lại nói: “Đúng rồi Dạ Bảo chủ, còn có một chuyện, hôm qua ta ở trong quân doanh nhìn thấy không ít Vân Sát Bảo đệ tử đều là nhân tài, ta muốn hỏi có thể lưu lại một nhóm người trấn giữ Đồng La Trấn?”

“Tiểu Hắc hần giúp nam nhân hần lừa gạt chúng ta.....” Thần Tử Việt vẻ mặt bi phẫn.

Lâm Hạo Dương bị nháo cái đỏ mặt, Dạ Lan San cười sang sảng: “Đương nhiên, như vậy đi, ta sẽ đi giúp người hỏi, ai muốn lưu lại ta cũng không ngăn cản, những người đó là nhân tài, nếu bọn họ muốn vào triều làm quan còn muốn phiên toái Lâm tướng quân chiếu cố.”

“Đương nhiên!” Lâm Hạo Dương mừng rỡ, Thần Tử Việt dẫu môi mặt mất hứng, rõ ràng người do Tiểu Hắc cùng Đoạn Đoạn tân tân khổ khổ huấn luyện ra, cứ nhiên bị người khác nhất được tiện nghi.....

Ba ngày sau, Lâm Hạo Dương sắp xếp xong chuyện Đồng La Trấn, dẫn theo Lãnh Tịch Chiếu ngày đêm thân tốc chạy về Thịnh Kinh, còn nhóm người Dạ Lan San sau khi nghỉ ngơi hồi phục thì chuẩn bị trở về Vân Sát Bảo.

57. Chương 57: Theo Dõi

57, Theo dõi

Trong Đồng La Trấn, Dạ Lan San cùng nhóm giáo chúng Vân Sát Bảo muốn ở lại trấn giữ uống rượu đến bất diệc nhạc hồ, những người đó đều lớn lên từ nhỏ tại Vân Sát Bảo, giống như huynh đệ của Dạ Lan San, lúc này phải rời khỏi, ít nhiều đều có chút không nỡ, Dạ Lan San thấy vậy ai cũng đỏ, vui vẻ nói: “Cũng không phải không cho các người trở về, nam tử hán đại trượng phu, khóc cái gì mà khóc!”

Đám hán tử phía dưới cũng hiểu nên không nói thêm nữa, vì thế tiếp tục cười cùng Dạ Lan San uống rượu. Một tiểu đầu mục bưng chén rượu ồn ào: “Bảo chủ, người khi nào cùng tiểu thiếu gia thành thân nhất định phải phải người nói cho các huynh đệ a! Chúng ta nhất định trở về uống rượu mừng!”

“Đương nhiên!” Dạ Lan San cười ha ha gật đầu.

“Di, tiểu thiếu gia cùng tiên sinh đâu?” Có người phát hiện không thấy Thần Tử Việt cùng Gia Cát, trong lòng có chút nghi hoặc.

“Tiểu Việt mệt mỏi, về nghỉ ngơi trước rồi. Về phần Gia Cát sao, có người không cho y uống rượu, ở lại đây nhìn sẽ phát thèm, còn không bằng trở về.” Dạ Lan San nhin cười.

Một đám người phía dưới đều lắc đầu thở dài — Quân sư trước lúc thành thân luôn hung thần ác sát động một chút liền tạc mao, hiện tại sao lại ngoan ngoãn như vậy..... Quả nhiên gã cho người chính là khác biệt như vậy sao, Đoạn phó bảo chủ quản vợ quản thật quá nghiêm, xem đã đem quân sư dọa thành cái dạng gì !!!!

Trong phòng, Thần Tử Việt ngồi chống má buồn bực:“Gia Cát, Tiểu Hắc tại sao không cho ta xuống uống rượu.....”

“Biết thân thể mình không tốt còn uống.” Gia Cát rót nước cho hắn:“Giữa trưa chưa ăn cơm, có đói bụng không?”

“Đói.” Thần Tử Việt gật gật đầu:“Nếu không chúng ta ra ngoài ăn một chút gì đi, trong phòng buồn chán quá.”

“Cũng được.” Gia Cát đáp ứng:“Nghe tiểu nhị nói nơi này có một tửu lâu không tệ, nếu không ta dẫn người đi ăn?”

“Tốt quá!” Thần Tử Việt hưng trí, xuất môn cùng Gia Cát.

Hai người đến tửu lâu cơm nước xong, chấp tay sau lưng trượt đi dạo khắp nơi, Thần Tử Việt kéo Gia Cát đi a đi, bất tri bất giác đã đi đến ngoại ô.

“Người kéo ta tới nơi này làm gì?” Gia Cát bất mãn khịt mũi:“Mệt.”

Thần Tử Việt lắc đầu thở dài:“Người được Đoạn Đoạn nuông chiều đến càng ngày càng lười”

“Liên quan gì đến hắn!” Gia Cát trừng mắt:“Trở về, trời sắp tối rồi!”

“Chờ một chút a, ta lấy lễ vật cho Tiểu Hắc.” Thần Tử Việt xắn xắn tay áo nhặt một cục đá trên mặt đất.

Gia Cát mặc danh kỳ diệu nhìn hắn:“Lễ vật gì?”

Thần Tử Việt không nói gì, chợt xoay người phóng cục đá ra phía sau, tiếng kêu rên truyền đến, một cái Hắc y nhân bùm mặt ngã xuống cây.

“Có người theo dõi?” Gia Cát cả kinh.

Thần Tử Việt khinh bỉ liếc y một cái:“Theo cả một đường, từ lúc chúng ta ra khỏi khách điểm đã đi theo, người cư nhiên không phát hiện, quả nhiên Đoạn Đoạn lo lắng cho người là đúng rồi, bình thường ăn cơm đi đường cũng phải ôm, cứ tiếp tục như vậy nếu không có Đoạn Đoạn người phỏng chừng ngay cả y phục cũng không mặc!”

Gia Cát vô lực đẩy đẩy hắn:“Nói đủ chưa? Người nọ chạy.”

Thần Tử Việt cũng không thèm nhìn tới, lại tùy tay lấy một quả hạch bắn tới, người nọ bất hạnh lại bị đánh trúng, bổ nhào lên mặt không đứng dậy nổi.

“Uy, ai sai người theo dõi chúng ta ?” Thần Tử Việt đi tới ngồi xổm trước mặt hắn.

Người nọ cắn răng không nói gì.

“Gia Cát, lại đây đánh chết hắn!” Thần Tử Việt đứng lên vỗ vỗ tay, quay đầu gọi Gia Cát.

Thân hình người nọ khẽ run run, đánh chết? Không phải trước nên cường bức uy hiếp lợi dụng sao?

Gia Cát vẻ mặt ghen khuất nhìn Thần Tử Việt:“Tại sao muốn ta động thủ?”

“Bởi vì người võ công không tốt.” Thần Tử Việt vẻ mặt nghiêm túc:“Đoạn Đoạn cũng không thể một tác cũng không rời người đi? Dù sao người này cái gì cũng không chịu nói, ta cũng lười hỏi, không bằng ta lấy hắn dạy người hai chiêu tự bảo vệ mình, vừa học vừa thực hành, đơn giản lại dùng tốt!”

“Tốt.” Gia Cát vui vẻ hơn hớn:“Cầu còn không được.”

“Nhìn kỹ a!” Thần Tử Việt lật mặt người nọ hướng lên trên:“Bình thường đánh người phải tìm tử huyệt, loại cao lớn thô kệch giống như thể này người cứ cậy mạnh là không được, phải dùng chiêu.”

“Ân.” Gia Cát nghiêm trang gật đầu.

Người nọ mặt xanh mét mồ hôi lạnh tuôn tuôn — Lấy mình làm bao cát?

“Người có biết tử huyệt của nam nhân là ở đâu không?” Thần Tử Việt cười xấu xa.

“Biết.” Gia Cát rất phối hợp gật đầu.

“Đến, đạp tiểu đệ đệ hần!” Thần Tử Việt chỉ huy hiện trường.

Gia Cát lui về phía sau hai bước định nhắc chân đạp tới, lại bị Thần Tử Việt một phen ngăn lại.

“A!!!!!!” Người nọ nằm trên đất hét thảm một tiếng.

“Kêu cái cọng lông, còn chưa có đâm!” Thần Tử Việt bất mãn liếc hần một cái, quay đầu tiếp tục chỉ Gia Cát: “Như vậy là không đúng, người sao có thể không dùng khí lực a, phải thêm nội công, tranh thủ một cước phé bỏ chủng loại kia, khẩu quyết nội công lần trước Đoạn Đoạn dạy người còn nhớ rõ đi? Đến, đừng lo cứ thử lại một lần, lần này nói không chừng sẽ luyện thành ! Đấm nát tiểu đệ đệ hần xong ta sẽ chỉ người làm thế nào để lóc gân lóc da hần, tháo cánh tay cái chân cũng là cơ hội luyện tập khó có được nha, đúng rồi còn có bẻ cổ người có chịu học hay không?”

“Ta nói.....!” Người nọ bị Thần Tử Việt kích thích quá sâu, cứ tưởng rằng bị phát hiện sẽ chết ngay, ai ngờ lại đa dạng như vậy.

“Nói đi.” Thần Tử Việt cười hì hì.

“Là Diệp đương gia bảo ta đi theo y” Người nọ đưa tay chỉ chỉ Gia Cát.

“Đi theo ta?” Gia Cát cả kinh: “Đi theo ta làm gì?”

“Không biết, Diệp đương gia nói, khi nào thì nhìn thấy người ở một mình thì phóng đạn tín hiệu.” Người nọ thành thành thật khai báo.

“Người biết hần?” Thần Tử Việt nhú mày nhìn Gia Cát.

Gia Cát lắc đầu: “Gặp cũng chưa gặp qua, theo lý thuyết hần cũng chưa từng thấy ta a.”

“Người nọ.....” Thần Tử Việt cố gắng nhớ lại: “Rất cao, tóc hơi nâu.....” Dù sao chỉ thấy qua một lần, cũng không nhớ hần dài ngắn ra sao, vì thế đá đá người nọ: “Đương gia các người trông thế nào, nói ta nghe một chút!”

Người nọ ôm cổ họng ở trên mặt đất thống khổ quay cuồng, Gia Cát nhìn thấy kinh hãi, lại nhìn thấy mắt hần hiện lên màu tím, trong lòng biết không tốt, vội vàng lấy đan dược từ trong lòng ra cho hần, nhưng vẫn là không kịp, một lúc sau người nọ đã tuyệt khí.

“Hần làm sao vậy?” Thần Tử Việt nhìn người nọ nhú mày: “Trúng độc? Chết cũng quá đột ngột đi.”

“Ta quá sơ suất, lúc đầu nên cho hần dùng giải dược trước.” Gia Cát lắc đầu, chỉ vào những chấm đỏ trên cổ tay phải người nọ cho Thần Tử Việt xem: “Người này trúng quỷ môn cổ, nếu bất trung với chủ tử, chưa đến một chén trà nhỏ sẽ bị độc phát.”

“Quỷ môn không phải bị Tiểu Hắc diệt rồi sao?” Thần Tử Việt có chút khó hiểu.

Gia Cát từ trong lòng lấy ra bao tay đem theo, cẩn thận kiểm tra cổ thi thể kia một lần nữa: “Manh mỗi gì cũng không có, trở về đi, không có giá trị gì.”

Lúc hai người trở về tửu lâu, chỉ thấy Dạ Lan San sốt ruột đi tới đi lui, vừa thấy hai người họ trở về liền nhẹ nhàng thở ra, Gia Cát thấy thế thức thời trở về phòng, Thần Tử Việt chạy đến trong lòng Dạ Lan San cọ cọ.

“Chạy đi đâu?” Dạ Lan San ôm hần về phòng: “Về sau không được không nói gì mà chạy lung tung, biết hay không?”

“Ân.” Thần Tử Việt ngoan ngoãn gật đầu, đem chuyện lúc nãy nói cho Dạ Lan San.

Dạ Lan San nghe vậy nghiêng rằng: “Cư nhiên dám theo dõi người?”

“Người có nghe trọng điểm hay không vậy?” Thần Tử Việt bất đắc dĩ nhìn hần: “Người nọ theo dõi Gia Cát.”

“Diệp Ô rốt cuộc muốn gì?” Dạ Lan San nhú mày: “Gia Cát ở Vân Sát Bảo không tranh quyền thế, sao lại còn có người nhằm vào y?”

“Cho nên ta mới mờ mịt a.” Thần Tử Việt thở dài: “Làm sao bây giờ?”

Dạ Lan San xoa xoa đầu Thần Tử Việt: “Người tức giận cái gì, có âm mưu là bọn họ, chúng ta cứ để bản thân sống yên ổn ngày, chờ bọn hần chịu không nổi nữa tự nhiên sẽ tự dẫn thân tới, ta sẽ phái người bảo hộ Gia Cát, y ở cách vách chúng ta, có động tĩnh sẽ phát hiện, cam đoan y sẽ không gặp chuyện gì. Chờ Lâm Hạo Dương về đến Thịnh Kinh, Hoàng đế phái quan viên đến là chúng ta có thể đi rồi, nhiều nhất ở đây ngốc thêm mười hai mươi ngày, quản nhiều chuyện như vậy làm gì?”

“Cũng đúng.....” Thần Tử Việt chớp mắt mấy cái, mặt nở nụ cười tươi: “Tiểu Hắc người biến thông minh sao.”

“Người là tiểu hồ ly, ta nếu không thông minh một chút làm sao trị được người?” Dạ Lan San nói xong, chồm qua hôn xuống.

Bên kia, Lâm Hạo Dương dẫn theo Lãnh Tịch Chiếu ngày đêm cấp tốc trở về Thịnh Kinh, Lộc Ly Thông đúng là xứng với danh bảo mã, chở hai người ngày đêm gấp gáp cũng không phiền hà, trước lúc mặt trời xuống núi hai người rốt cục đã đến cửa thành Thịnh Kinh nguy nga, đều cảm thấy vui sướng không thôi — Rốt cục đã về tới nhà, thật tốt.

Trong Hoàng cung kim bích huy hoàng, Hoa Thiên Lang nhú mày thật sâu xem tấu chương Ngô Uy trình lên, mấy ngày trước nhận được cấp báo của Lâm Hạo Dương y liền lập tức phái người vây bắt Dư Phương, Dư Phương cho dù là cáo già cũng không dự đoán được chuyện của mình sẽ bị bại lộ nhanh như vậy, trong lúc hốt hoảng muốn chạy trốn bị Ngô Uy giết chết, tiếp theo là số vàng bạc châu báu trong mật thất được đào ra khiến ngay cả Hoa Thiên Lang cũng giật mình, dựa vào thư từ trong mật thất, Hoa Thiên Lang điều tra ra được một số quan viên cùng ngoại sứ, trong khoảng thời gian ngắn khiến lòng người trong toàn bộ vương thành hoảng sợ, rất nhiều chức vị còn trống lại không có người thích hợp tiếp nhận, mấy ngày nay mỗi ngày lâm triều đều phải nghe các lão thần nhao nhao ồn ào, Hoa Thiên Lang chỉ cảm thấy đầu mình sắp bị nổ tung, năm năm làm Hoàng đế, mới phát hiện mình đúng là vẫn còn quá non nớt, xử lý một số chuyện không được quyết đoán như Phụ hoàng năm đó, trong lòng khó tránh khỏi có chút phiền toái, nhìn lại lát hư Lâm Hạo Dương đưa cho mình, trừ bỏ công sự thì không một chữ dư thừa, thật sự rất buồn bực, vì vậy cả ngày đen mặt trừng người. Khiến cho đám tiểu thái giám hầu hạ chủ tử nhiều năm cũng biết tâm tình y không tốt, một đám nơm nớp lo sợ, gặp nhau liền nhắc tới Lâm tướng quân sao còn chưa trở về a.....

Hoa Thiên Lang nhìn tấu chương mà bắt đầu thở dài, trong lòng biết sau tẩm bình phong này không có ai, nhưng vẫn là nhịn không được đứng lên nhìn, mỗi ngày đều nằm mơ thấy hình dáng của Lâm Hạo Dương, cứ tiếp tục như vậy bản thân sớm hay muộn cũng sẽ hỏng mất. Trong lòng một trận phiền não, đành đứng dậy muốn ra ngoài Ngự hoa viên tản bộ giải sầu.

Cuối thu trong Ngự hoa viên không có tiếng xào xạc ồn ào như ngày hè, nhưng cũng xem như thanh tân nhã trí*, trong hồ nước có đôi chim uyên ương cọ cọ lẫn nhau, Hoa Thiên Lang nhìn càng thêm buồn bực, thở dài quay về, quay đầu lại thì thấy Lâm Hạo Dương đứng ở phía sau, trong lòng không khỏi âm thầm phỉ nhổ chính mình, mấy ngày nay cứ tối là nằm mơ thấy, hiện tại ban ngày ban mặt cũng xuất hiện ảo giác, thật sự là ma chướng mà.

*thanh tân : tươi mát ; nhã trí : lịch sự tao nhã

Lâm Hạo Dương dọc theo đường đi nguyên bản tưởng tượng ra rất nhiều phản ứng của Hoa Thiên Lang khi nhìn thấy mình, vui vẻ cũng được sinh khí cũng được, lại duy nhất không nghĩ tới y cư nhiên là lắc đầu thở dài, nhất thời có chút mặc danh kỳ diệu, vì thế tiến lên trước mắt y hươu hươu tay: “Người..... Không có việc gì đi?”

Hoa Thiên Lang sửng sốt — Không phải ảo giác????!!!!!!

“Hoàng Thượng?” Lâm Hạo Dương sốt ruột, đưa tay muốn đẩy đẩy y, lại bị y hung hăng ôm vào lòng.

“Dương.....” Hoa Thiên Lang trong lòng đầu tiên là hoảng hốt, sau đó là mừng như điên, ôm Lâm Hạo Dương không biết nói cái gì mới tốt — Hạo Dương đã trở lại, lại chủ động tìm đến mình, mấy ngày nay nghĩ cũng không dám nghĩ chuyện này sẽ xảy ra, hạnh phúc chỉ như thế này là đủ.

Lâm Hạo Dương chôn đầu vào lòng Hoa Thiên Lang, ngửi mùi hương quen thuộc trên người y không muốn rời đi.

Hai người im lặng hồi lâu, mới lưu luyến buông nhau ra, Hoa Thiên Lang nhìn hắn thật cẩn thận mở miệng: “Cái kia..... Thương thế của ngươi, không sao chứ?”

Lâm Hạo Dương lắc đầu, nhỏ giọng đáp: “Tịch Chiêu cùng Gia Cát tiên sinh đều là thần y, ta không sao.”

“Cái kia..... Ta..... Lúc trước là ta không đúng.....” Hoa Thiên Lang chậm rãi cân nhắc từ ngữ, nghĩ rằng đừng nói câu nào không đúng lại chọc hắn sinh khí.

Nhận thấy Hoa Thiên Lang bất an, Lâm Hạo Dương cắn cắn môi, chủ động ngẩng đầu ở trên môi y chạm nhẹ một cái: “Không sao, lúc trước hai ta đều không đúng, sau này mặc kệ chuyện gì đi nữa chúng ta đều nói cho nhau nghe, được không?”

Hoa Thiên Lang điên cuồng gật đầu, cao hứng đến hồn phi thiên ngoại, chỉ biết nhìn Lâm Hạo Dương cười ngây ngô. Một lúc lâu sau mới tìm về lý trí, ôm hắn hỏi: “Khi nào thì trở về?”

“Sáng sớm nay, về nhà một lúc rồi đến tìm ngươi.” Lâm Hạo Dương lấy tay thay Hoa Thiên Lang vuốt tóc, cảm thấy vài ngày không gặp y sao lại gầy đi như vậy.

“Có đói bụng không? Có mệt không?” Hoa Thiên Lang kéo hắn hỏi đông hỏi tây: “Ăn một chút đi, sau đó hảo hảo nghỉ ngơi được không?”

Lâm Hạo Dương “Ân” một tiếng, ngoan ngoãn đi theo y một đường, thấy đối diện xa xa có một đội cung nữ đi tới, Hoa Thiên Lang sợ Lâm Hạo Dương sinh khí, theo thói quen muốn buông tay hắn ra lại bị Lâm Hạo Dương nắm chặt, có chút kinh ngạc quay đầu lại nhìn, vừa lúc đối mắt với nụ cười ôn hòa của hắn — Không còn phải cẩn cẩn dục dục như lúc xưa, trong mắt còn có ý tứ kiên định, Hoa Thiên Lang nhất thời cảm thấy trong lòng một trận thỏa mãn, nắm tay hắn tiếp tục đi trở về.

. . .

58. Chương 58: Triền Miên

58, Triền miên

Xế chiều hai người nói một số chuyện về Dư Phương, ăn xong bữa cơm, Lâm Hạo Dương lại cùng Hoa Thiên Lang ở Ngự thư phòng xem tấu chương, giường mắt nhìn sắc trời đã không còn sớm, cảm thấy có chút do dự — Đêm nay có nên trở về hay không a?

Hoa Thiên Lang bộ dạng cứ cầm cuối phê tấu chương nhưng một chữ cũng đọc không vào, muốn mở lời gọi hắn ở lại nhưng không dám, trong lòng giống như bị mèo cào, mắt thấy Lâm Hạo Dương đứng lên, Hoa Thiên Lang trong lòng trống rỗng, vừa định gọi hắn thì nghe ngoài cửa có người cầu kiến.

“Tuyên.” Hoa Thiên Lang thấy kỳ quái, muện thế này rồi còn ai đến?

Quản gia trong phủ Lãnh Tịch Chiêu bước vào Ngự thư phòng, cung kính hành lễ sau đó đưa cho Hoa Thiên Lang một cái hộp gỗ: “Đây là chủ tử nô tài làm tặng cho Hoàng Thượng, nói là thứ tốt, trăm ngàn phải giữ lại để dùng.”

“Đi xuống đi.” Hoa Thiên Lang tiếp nhận hộp gỗ trong lòng có chút nghi hoặc — Cái quỷ gì đây? Lâm Hạo Dương ở bên cạnh cũng tò mò, vì vậy kéo hắn lại cùng nhau xem. Lúc mở hộp ra hai người liền sửng sốt — Một cái bình ngọc nhỏ nằm yên ở trong hộp, mở ra xem là thuốc cao màu trắng ngà, còn có hương được thoang thoảng.....

Lâm Hạo Dương mặt “phùng” một cái đỏ bừng, xoay người ra ngoài lại bị Hoa Thiên Lang một phen giữ chặt.

“Dương, ở lại.” Hoa Thiên Lang cũng không biết hắn có sinh khí hay không, chỉ biết là nếu mình không mở lời, sợ là hắn thật sự sẽ đi, tay gắt gao đem hắn khóa vào trong lòng mình giọng khàn khàn: “Ở lại, cho ta một cơ hội nữa có được không?”

Nghe được trong giọng nói của y có ý cầu xin, tâm Lâm Hạo Dương đã mềm đi, cắn cắn môi gật đầu, nhỏ giọng “Ân” một tiếng.

Hoa Thiên Lang thấy hắn đáp ứng, ngược lại không biết bây giờ nên làm cái gì mới tốt, chỉ ôm hắn cười ngây ngô, hồi lâu sau mới thử mở miệng: “Vậy..... Hồi tẩm cung?”

Lâm Hạo Dương cúi đầu, mặt đỏ như muốn nổ tung nhưng không có phản đối. Hoa Thiên Lang thấy vậy thả tâm, y rất hiểu tính tình người này, hiện tại nếu đã đáp ứng rồi mà y còn do dự nữa, sợ là hai người sẽ cứ ngốc ngơ dậm chân tại chỗ này, vì vậy nắm tay kéo hắn về, hai người vào phòng, nhìn chiếc giường lớn nằm vàng khảm ngọc đều cảm thấy xấu hổ — Chuyện này trước đây chỉ ôm một cái hôn một cái cuối cùng nước chảy thành sông, lúc này ngược lại, vừa vào đã thẳng tiến chủ đề..... Vậy trước tiên nên làm gì đây?

Hai người siết chặt tay nhau, Hoa Thiên Lang cảm thấy Lâm Hạo Dương có chút run, đầu lòng ôm bờ vai hắn, cúi đầu hôn lên khóe môi hắn muốn hắn thả lỏng đừng khẩn trương nữa, khi cánh môi tương giao, hai người đều cảm thấy có chút thoải mái — Đã ở cùng nhau nhiều năm như vậy, đã sớm nhận định lẫn nhau, còn có cái gì mà do dự ?

Lưu luyến buông ra người trong lòng đã muốn bị hôn đến mơ màng, Hoa Thiên Lang thỏa mãn day cắn mũi hắn, khom lưng dễ dàng nâng hắn lên ôm đi tới long sán, cúi người nhìn gương mặt tinh tế của hắn, chờ đợi nhiều năm rốt cuộc ngày này cũng tới, không biết vì sao, trong lòng ngược lại có chút luyến tiếc.

Lâm Hạo Dương nhìn gương mặt đang chuyên chú nhìn mình, ánh mắt nóng bỏng như muốn hòa tan hắn khiến hắn có chút ngượng ngùng, cho nên theo bản năng muốn xoay người đi lại bị Hoa Thiên Lang bắt được đôi môi lại một lần nữa hôn thiên hôn địa ám. Lâm Hạo Dương vốn đã khẩn trương, hiện tại càng cảm thấy đầu óc như bị nước tẩy rửa, trừ bỏ phối hợp y hôn môi cái gì cũng không dám làm. Hoa Thiên Lang thấy bộ dáng ngốc hồ hồ của hắn nhịn không được cười khê ra tiếng, miệng hàm trụ hầu kết tinh xảo của hắn nhẹ nhàng mút cắn, thừa dịp người dưới thân còn chưa có phản ứng đã luồn tay vào trong đem y phục hắn cởi ra, môi uốn lượn một đường xuống, cổ, xương quai xanh, ngực, bụng,

Y hận không thể ở trên thân thể hắn mỗi một nơi đều lưu lại dấu hiệu của mình.

Lâm Hạo Dương cảm giác Hoa Thiên Lang đang phóng hỏa, mỗi một nơi được chạm phải đều nóng rực, chạm rãi hội tụ đến điểm chết người trên cơ thể, trong lòng xấu hổ đòi mạng lại không biết nên làm cái gì bây giờ, đành phải nhắm mắt lại lừa mình dối người, Hoa Thiên Lang nâng mắt nhìn biểu tình nhận mệnh của hắn cười lắc đầu, một tay dạo chơi trên người hắn một tay vói vào trong y phục hắn, cầm lấy dục vọng lửa nóng của hắn chậm rãi hoạt động.

“Nha.....” Lâm Hạo Dương vặn vẹo uốn éo thân thể, mở mắt có chút khó nhin, Hoa Thiên Lang thấy thể nhẹ nhàng nâng hắn sự mềm dẻo vòng eo, bỏ hắn trên người sở hữu quần áo, có chút tham luyến nhìn nhìn hắn trắng nõn thân thể, cúi đầu làm cho chính mình ôn nhuận khoang miệng bao ở làm cho hắn tối không không chế được địa phương, đem hết có khả năng muốn cho dưới thân người được đến lớn nhất vui thích.

“A.....” Cảm nhận được độ ẩm trong khoang miệng y, trong lòng Lâm Hạo Dương có chút hoảng, muốn mở miệng cự tuyệt lại chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ thật nhỏ như đang dụ hoặc, hai tay không tự chủ được xuyên qua mái tóc mềm mượt của Hoa Thiên Lang, mười ngón tay trắng nõn tinh tế cùng mái tóc đen của y quấn vào nhau, không biết rốt cuộc là muốn đẩy ra hay là muốn giữ chặt, Hoa Thiên Lang ôm thắt lưng hắn, ngón tay nhẹ nhàng dọc theo sau thắt lưng tinh xảo đảo quanh nhẹ ần, miệng cũng càng ra sức, liên tiếp kích thích khiến người dưới thân càng phản ứng kịch liệt, chỉ cảm thấy toàn thân tràn ngập khoái cảm như muốn thăng thiên, tay mềm nhũn muốn đẩy Hoa Thiên Lang ra nhưng không có một chút khí lực, nhin không được liền đem toàn bộ dục vọng phóng thích ở trong miệng Hoa Thiên Lang.

“Thiên Lang.....” Phục hồi lại tinh thần Lâm Hạo Dương có chút áy náy, lại nhìn thấy khóe môi hơi cong lên của Hoa Thiên Lang, khóe mắt đuôi mày đều là ý cười đem thứ gì đó trong miệng nuốt xuống.

“Người.....” Lâm Hạo Dương vừa thẹn vừa giận, không biết nên nói cái gì tốt, Hoa Thiên Lang lại tiến lên mút nhẹ vành tay hắn nói nỉ non: “Dương, đừng để ta chờ nữa, được không?”

Nghe thanh âm ôn nhu lại mê hoặc bên tai, không còn khí lực cự tuyệt, nghĩ tới y đã tự tay đem hắn đặt trên giường, lại kê một cái gối đầu dưới hông, lại nhìn thấy tư thế hiện tại của mình, Lâm Hạo Dương ngay cả lỗ tai cũng đỏ bừng, đành phải chôn đầu xuống gối giả dè dặt. Hoa Thiên Lang nhìn thân thể xinh đẹp hoàn mỹ của hắn, nghĩ đến trước đã thương tổn hắn trong lòng lại đau, cúi đầu tinh tế hôn xuống, cảm thấy hắn không kìm được phát run nữa mới cẩn thận lấy thuốc mỡ, tham tiến vào cơ thể hắn từ từ xoay tròn nhẹ ần.

Từng bị thương tổn khiến cho cơ thể mẫn cảm mẫn cảm không chịu nổi trêu chọc, hơn nữa trong được kia cũng không biết có thành phần gì, Lâm Hạo Dương chỉ cảm thấy toàn thân nóng bỏng, trong mắt dần dần phiếm nước, trong lòng có một loại tình tứ không rõ chậm rãi tràn ra, lực chú ý toàn thân đều tập trung trên ngón tay đang tác động của Hoa Thiên Lang, kim lòng không được đã muốn kêu ra tiếng.

Lý trí còn sót lại khiến hắn cố gắng cắn môi, nhưng rốt cuộc cũng không nhịn được tràn ra một tiếng rên rỉ thanh ngọt, Hoa Thiên Lang nuốt nuốt nước miếng, cố nén lại dục vọng khó nhịn, tiếp tục lấy tay chậm rãi khuếch trương giúp hắn, sợ lần này lại làm đau hắn, cho đến lúc cảm giác thân thể Hạo Dương đã thích ứng, mới rút ngón tay về, thay bằng dục vọng đã sớm vận sức chờ tiến công, chậm rãi tiến vào.

“Ấn.....” Lâm Hạo Dương cảm nhận được động tác Hoa Thiên Lang, không tự giác giật giật thân thể, lại dẫn tới hai người càng thêm khăng khít, Hoa Thiên Lang ghé vào lỗ tai hắn cười khê: “Dương, miệng người lúc này đã tự mình động, chờ không kịp?”

.....!!! Lâm Hạo Dương đành phải nhận mệnh ghé vào trên giường, không dám lộn xộn nữa. Hoa Thiên Lang thương tiếc ôm bờ vai hắn, khẽ cắn quả khế trên cổ của hắn, vừa lòng nhìn thân thể hắn từ trắng ngày thường đến phiếm hồng, cúi đầu nhỏ giọng hỏi: “Có đau hay không?”

Lâm Hạo Dương mặt đỏ bừng, chôn mặt ở trong chăn không dám đi ra.

“A.....” Hoa Thiên Lang cười khê cúi đầu hôn vai hắn, cảm thấy toàn thân hắn đều đang run rẩy, vì thế lấy tay nhẹ nhàng nâng gương mặt vẫn đang chôn dưới gối đầu ra muốn an ủi một chút, lại nhìn thấy mặt hắn đầy nước mắt, trong lòng đột nhiên trống rỗng, cũng bất chấp bản thân là tên đã trên dây, nhanh chóng rút ra ôm hắn vào trong lòng, nhỏ giọng hỏi: “Không muốn làm?”

Hoa Thiên Lang đột nhiên rời khỏi mang đến kích thích quá mức mãnh liệt, Lâm Hạo Dương nháy mắt hít thở không thông, hồi lâu mới trở lại bình thường, chỉ cảm thấy trong thân thể vắng vẻ, lại nhìn về mặt Hoa Thiên Lang như đã làm sai chuyện gì, trong lòng tê rần, nước mắt rốt cuộc nhịn không được chảy ra – Hắn thật sự quá may mắn, từ nhỏ đến lớn đều được một người quan tâm lo lắng như vậy, còn hắn cơ hồ cho tới bây giờ đều chưa từng nghĩ cho cảm thụ của y.....

“Người đừng khóc a.” Hoa Thiên Lang luống cuống tay chân lau nước mắt hắn, cũng không biết làm như thế nào cho phải, trong lòng tự nhủ hay là do mình quá gấp gáp, lại không cẩn thận bị Lâm Hạo Dương lật người đặt dưới thân.

“Dương.....” Hoa Thiên Lang hoảng sợ: “Làm sao vậy?”

Lâm Hạo Dương nhẹ nhàng cắn môi dưới, có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn ngồi khóa trên người Hoa Thiên Lang, nhắm tới dục vọng y chậm rãi ngồi xuống.

.....!!! Hoa Thiên Lang mở to miệng, vẻ mặt không thể tin, chờ khi phản ứng lại rồi thì cảm thấy hạnh phúc đến chóng mặt, Lâm Hạo Dương khẽ cau mày, hai mắt khép hờ lấy, đôi môi hồng nhuận nửa khép nửa mở, cổ mảnh khảnh thoáng cong lên, mồ hôi khiến tóc ẩm ướt đổ trên vai, xương quai xanh tinh xảo, cả người giống như một món điểm tâm ngon miệng, làm cho người ta nhịn không được muốn một ngụm nuốt vào.

Chẳng qua là mới ngồi xuống một nửa, Lâm Hạo Dương chỉ cảm thấy ngay cả hô hấp cũng có chút run rẩy, vô luận thế nào cũng không dám tiếp tục ngồi xuống, Hoa Thiên Lang thấy vậy ở trong lòng cười khê, lấy tay giúp hắn đỡ vòng eo mềm dẻo ngồi xuống phía dưới, để bản thân hoàn toàn tiến nhập người khiến mình khổ luyện hơn hai mươi năm.

“Nha.....” Kích thích đột ngột làm cho Lâm Hạo Dương nhin không được kêu ra tiếng, nháy mắt bị hút hết khí lực toàn thân, hai tay nguyên bản chống trên ngực Hoa Thiên Lang rốt cuộc cũng không kiên trì được, chỉ cảm thấy cánh tay mềm nhũn, cả người ngã nhào vào trong lòng Hoa Thiên Lang, phía sau nương theo động tác của hắn mà càng thêm khẩn khít, có chút đau đớn nhưng càng ẩn ẩn nhiều vui sướng không rõ, Hoa Thiên Lang xoay người đem hắn đặt ở dưới thân, cúi người hôn đôi môi mềm nhẵn của hắn, hai tay đỡ lấy bờ vai hắn bắt đầu ở trong thân thể người yêu mềm mọng tiến lui, không dám làm càn cũng không dám dùng sức, động tác không thể mềm nhẹ hơn, sợ lại tổn thương hắn.

“Ân.....” Lâm Hạo Dương trong mắt ẩm ướt, thật vất vả mới thở lại như thường, mở mắt nhìn về mặt ẩn nhẫn của Hoa Thiên Lang, cảm nhận được động tác thật cẩn thận của y, trong lòng nhất thời như bị tình yêu nhồi căng đầy, không chút nghĩ ngợi đưa tay ôm cổ y, ghé vào lỗ tai y nhỏ giọng nói: “Thiên Lang, không sao người không cần nhẫn nại, ta có thể”

Bên tai truyền đến thanh âm mềm mại giống như vừa mở mật đường, nhất thời lý trí Hoa Thiên Lang “Oanh” một tiếng nổ không còn sót lại chút gì, người trong lòng rốt cuộc buông bỏ được toàn bộ khúc mắc, từ nay về sau không bao giờ lo người bên cạnh mình sẽ chạy trốn nữa, nhiều năm lưu luyến si mê lúc này toàn bộ hóa thành dự vọng tối nguyên thủy, không còn gì để cố kỵ, cảm giác có được quá mức tốt đẹp, chỉ hy vọng đêm nay có thể dài thêm một chút. Môi Lâm Hạo Dương truyền ra tiếng rên rỉ mềm mọng, hắn chỉ cảm thấy tê dại từ những động tác va chạm của Hoa Thiên Lang, chưa bao giờ trải qua sự vui thích trí mạng như thế, không bao giờ nghĩ đến những chuyện râu ria nữa, cuối cùng đã đem thân thể của chính mình cho người mình yêu nhất, hai tay ôm chặt lấy thân thể màu mật ong của y, không bao giờ muốn buông ra nữa.

Tình cảm nhiều năm rốt cuộc đổi lấy được sự chân thành từ nhau, trong lúc mềm mại khê hơn, hắn đã sớm quên đi sự khuất nhục không chịu nổi lần trước, chỉ còn lại sự kích tình, lần lượt điên cuồng dây dưa, mắt thấy sắc trời đã sắp sáng, Lâm Hạo Dương mềm nhũn không có một chút khí lực ghé vào trong lòng Hoa Thiên Lang động cũng không muốn động.

“Biểu hiện không tệ.” Hoa Thiên Lang vỗ vỗ lưng hắn, nhìn người trong lòng bởi vì câu nói này mà mặt đỏ bừng cười xấu xa.

“Mệt.” Lâm Hạo Dương nhắm mắt lại chui vào trong lòng Hoa Thiên Lang, lại bị y ôm xuống giường: “Ngoan, trước tiên đừng ngủ.”

“Cái gì?” Lâm Hạo Dương hoảng sợ, tâm nói không phải chứ, chẳng lẽ còn muốn đổi địa phương làm.....

Hoa Thiên Lang cười cười không nói gì, mang Lâm Hạo Dương đi qua ba bức bình phong đến dự trì sâu bên trong, Lâm Hạo Dương tò mò nhìn bốn phía: “Người khi nào thì xây nơi này?”

“Không lâu lắm.” Hoa Thiên Lang cẩn thận giúp hắn lau thân thể: “Lúc trước người thay ta đi chinh chiến ở Tây Nam chịu bệnh phong thấp, Tịch Chiêu nói người thân thể không tốt, dự trì này xây từ noãn ngọc của Nam Cương, về sau người mỗi ngày đến đây ngâm một lúc, chậm rãi điều trị.”

Lâm Hạo Dương ghé vào trong lòng y không nói gì, trong lòng bây giờ giống như nước trong hồ, vô cùng ấm áp.

Hoa Thiên Lang thấy hắn không nói gì, ngược lại có chút hoảng hốt, vội vàng nói: “Ta không có nói là cố ý xây cho người a, mấy năm nay ta thu lại không ít huyết bản của Hồi Cương, đây đều là noãn ngọc do bọn họ đưa tới, ta nghĩ có thể chữa bệnh cho người cũng rất tốt, liền để lại.....” Còn chưa dứt lời, đã bị Lâm Hạo Dương chặn môi, hôn triền triền.

“Người không tức giận a?” Hoa Thiên Lang nhẹ nhàng thở ra.

Lâm Hạo Dương lắc đầu, ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng lướt qua gương mặt y, nam tử người trên vạn người không thể chạm vào này, mấy năm nay vẫn sống cuộc sống thanh đạm, có mấy lần xa xỉ đều là vì hắn, đã vậy mỗi lần tặng cho mình còn sợ mình không vui, là người ai cũng có tình cảm, huống hồ đối phương là người mình yêu.

Hoa Thiên Lang chưa từng thấy vẻ mặt cùng ánh mắt này của Lâm Hạo Dương, trong lòng thấy có chút xa lạ lại tham luyến, cố lấy thêm dũng khí, nắm lấy tay hắn nhẹ giọng nói: “Chúng ta thành thân, được không?”

Lâm Hạo Dương rũ mi mắt, có chút do dự nhưng vẫn gật đầu.

“Người đồng ý?” Hoa Thiên Lang vui mừng, sợ hấn lại đổi ý, đem hấn ôm thật chặt trong lòng trấn an nói: “Người đừng sợ, ta sẽ đến nhà của người nói rõ, ta sẽ nói với khắp thiên hạ, ta chỉ muốn người, cả đời chỉ một mình người.”

“Ta không sợ.” Lâm Hạo Dương ngẩng đầu chống lại hai mắt y: “Ta và người cùng đi gặp phụ mẫu ta, người đi đâu ta cũng sẽ theo người, ta muốn để khắp thiên hạ biết ta không hại nước hại dân, ta sẽ giúp người thống trị tốt giang sơn.”

“Ân, ta biết.” Hoa Thiên Lang cười gật đầu, bế hấn dựa vào cạnh dục trì: “Người là tướng quân của ta, một nửa giang sơn đều là người đánh về Ngoan, chúng ta đây lại đến một lần nữa được không?”

“A?” Lâm Hạo Dương sửng sốt, lúc phản ứng được thì đã bị ấn chặt, trong lòng dở khóc dở cười, người này chuyển đề tài sao lại nhanh như vậy?

Ở trên giường đã sức cùng lực kiệt, giờ ở trong bồn tắm lại bị hung hăng khi dễ một phen, Hoa Thiên Lang nhìn Lâm Hạo Dương đang hôn mê ở trong lòng chớp mắt mấy cái: “Không được trách ta a, ai bảo người như vậy mê người.”

Lâm Hạo Dương mơ màng muốn kháng nghị, lại phát ra một tiếng rên trầm ngâm.

Hoa Thiên Lang hít một ngụm lãnh khí, giật tấm thảm bọc kín người hấn ôm lên giường, sợ nhìn nữa bản thân lại không nhịn được cầm thú một phen.

Ngày hôm sau, Lâm Hạo Dương mơ mơ màng màng mở mắt, nhìn bên cạnh không có ai, định thử động một chút thì cảm thấy thân thể có chút khó chịu, cho nên quyết định tiếp tục nằm không rời dậy nữa, nhớ lại đêm qua đỏ cả mặt — Sao thể lực Hoa Thiên Lang lại tốt như vậy?!! Lúc trước trong quân doanh lúc nhảm chán thường xuyên gọi vài người tới chạy bền so thể lực, người thắng sẽ có móng heo ăn, nếu thi với Hoa Thiên Lang..... Nghĩ nghĩ, trong đầu mặc danh kỳ diệu hiện ra cảnh Hoa Thiên Lang cầm móng heo cắn a cắn, liền tự mình chọc mình cười khanh khách, vì vậy lúc Hoa Thiên Lang mang đồ ăn vào, cảnh đầu tiên nhìn thấy chính là Lâm Hạo Dương nằm ở trên giường, ôm chăn cười một mình như tên trộm .

“Cao hứng cái gì đó?” Hoa Thiên Lang bỏ đồ trong tay xuống, chồm qua cắn mũi hấn: “Tỉnh?”

“Ân.” Lâm Hạo Dương gật gật đầu: “Giờ nào rồi?”

Hoa Thiên Lang bật cười: “Sắp đến giờ văn phạm, người nói xem là canh giờ nào?”

“Trẻ như vậy?” Lâm Hạo Dương khó khăn chống thân mình nhìn nhìn cửa sổ bên ngoài — Đúng thật là..... đỏ mặt.....

Hoa Thiên Lang nhìn hấn ngay cả khí lực ngồi cũng không có, vì thế cười xấu xa cúi đầu nói: “Có thể đi không?”

“Câm miệng!” Lâm Hạo Dương lấy chăn trùm kín mặt: “Dù sao cũng tối rồi, không dậy nữa, tiếp tục ngủ!”

Hoa Thiên Lang lôi hấn từ trong chăn ra rồi ôm giúp hấn dựa vào đầu giường: “Ngoan, rửa mặt xong ăn một chút rồi ngủ tiếp.”

Được đồ ăn xong một chén canh gà bát tiên, Lâm Hạo Dương súc súc miệng lại lùi về trong chăn.

“Thực sự không dậy nổi a?” Hoa Thiên Lang vỗ vỗ mặt hấn trong lòng cười thầm, người này luôn luôn nghiêm khắc và kiềm chế bản thân, rất ít khi thấy lộ ra tính tình trẻ con, lúc này nhìn bộ dáng lười nhác lại có chút phóng túng của hấn, chỉ cảm thấy lại thích hấn thêm mấy phần, nhịn không được cúi người hôn hôn khoe môi của hấn: “Dương, ta có thể để đồng tấu chương này sang ngày mai phê hay không? Ta cam đoan sẽ phê hết, đêm nay ta muốn trò chuyện cùng người.”

Lâm Hạo Dương cong cong khoe môi, cọ cọ dịch vào bên trong giường.

Hoa Thiên Lang mừng rỡ, thoát ngoại bào chui vào trong chăn cọ cọ hấn: “Một thời gian nữa ta đến nhà người đặt sinh lễ được không?”

Lâm Hạo Dương bật cười, đẩy đẩy y: “Nói bừa cái gì đó, gả khuê nữ mới cần sinh lễ!”

“Vậy ta mời phụ mẫu người tiến cung dùng bữa? Hay là ta đến nhà người để tỏ thành ý?” Hoa Thiên Lang truy vấn. Nguồn :

Lâm Hạo Dương hôn nhẹ môi y, cười cười:“Người khấn trương cái gì?”

Hoa Thiên Lang sửng sốt:“Ta không khấn trương a.”

Lâm Hạo Dương khiêu mi:“Tay ta sắp bị người siết đến gãy, còn nói không khấn trương?”

“A?” Hoa Thiên Lang buông lỏng tay, mới phát giác trong lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh.

Lâm Hạo Dương lấy tay an ủi hắn, hôn nhẹ bờ vai hắn:“Không sao, đến lúc đó ta và người cùng đi.”

“Ân.” Hoa Thiên Lang gật đầu, ôm chặt người trong lòng:“Chúng ta cùng đi.”

. : .

59. Chương 59: Mối Hận Cũ

59, Mối hận cũ

Trong Đồng La Trấn, Dạ Lan San sau khi rửa mặt xong liền leo lên giường ôm Thần Tử Việt cọ cọ.

“Mệt.....” Thần Tử Việt lười biếng chui vào lòng Dạ Lan San, chụp lấy móng vuốt đang sờ loạn của y:“Ngủ!”

Dạ Lan San ôm bảo bối nhà mình cắn a cắn:“Việt Việt chúng ta trở về liền thành thân được không?”

Thần Tử Việt vô lực nhìn y:“Người đã hỏi ta rất nhiều lần”

“Tiểu Việt chúng ta làm đi.....” Dạ Lan San lại muốn hôn hôn, trên mặt viết bốn chữ to — Dục Cầu Bất Mãn.....

Thần Tử Việt nhìn hai mắt tỏa sáng lấp lánh của y, bắt đắc dĩ thỏa hiệp, để y tùy tiện ôm hôn vuốt ve nhẹ sờ xoa niết, trước cái này cái này, sau đó cái kia cái kia.

Sáng ngày hôm sau, Dạ Lan San mở mắt nhìn Thần Tử Việt còn đang ngủ lén lút xuống giường mặc y phục, vừa mới chuẩn bị chuẩn ra cửa chợt nghe Thần Tử Việt nằm trên giường chậm rãi mở miệng:“Ta đói bụng.....”

“Ân ân ân, ta xuống dưới gọi thức ăn cho người ngay.” Dạ Lan San lập tức xoay người chạy về giường ngồi khom lưng xuống:“Phải có hồn đồn nhân tằm Tiểu Việt Việt chúng ta thích nhất, còn có thịt bò cuốn, điểm tâm phải có hạch đào cùng bánh hạnh nhân, có muốn ăn thêm chút cháo không?”

“Ta đi không nổi.....” Thần Tử Việt thanh âm u oán.

“Ta bưng lên ta bưng lên!” Dạ Lan San chợt dạ đuổi lý trốn đi, tối hôm qua làm quá phạm, lúc sau Tiểu Việt Việt khóc đến hảo đáng thương nha, nhưng mình chính là dừng không được, Tiểu Việt vốn đã là mỹ nhân, càng khóc nhìn càng đẹp, càng nhìn hắn khóc cầu xin tha lại càng muốn hung hăng khi dễ hắn, vì thế y liền theo cảm tính hung hăng khi dễ một phen.....

Thần Tử Việt ghé vào trên giường khụi khụi, xoa xoa cái eo nhỏ, đau đến nhe răng nhếch miệng lại không xử được Tiểu Hắc, tức tối ôm gối đầu cắn a cắn.

Dạ Lan San gọi người đưa điểm tâm sáng với nước ấm đến, trước tiên giúp hắn rửa mặt rồi bưng cháo ngồi ở cạnh giường cười làm lành:“Ngoan, ngồi dậy ăn chút đi.”

“Thắt lưng đau, dậy không nổi.....” Thần Tử Việt nghiêng từng câu từng chữ.

“Ta ôm người.” Dạ Lan San vô cùng chân chó đỡ hắn ngồi dựa lên đầu giường, cầm cháo đút hắn ăn.

Thần Tử Việt ngậm miệng về mặt u oán, không ăn cũng không nói chuyện.

“Cái kia, tối qua là ta không đúng.....” Dạ Lan San chủ động thừa nhận sai lầm.

.....

“Sau này không bao giờ... nữa...”

.....

“Nếu không người đánh ta xả giận?”

.....

“Vây phạt ta ba ngày không được chạm vào người được không?”

.....

“Nếu không năm ngày?”

.....

“Mười ngày? Nửa tháng? Một tháng không thể hơn nữa!!”

.....

“Cái kia.....” Dạ Lan San rốt cục bắt đắc dĩ đầu hàng:“Nếu không lần sau ta cho người ở trên.....” Còn chưa nói xong, đã thấy Thần Tử Việt vẻ mặt thực hiện được gian kế cười toe toét, nhất thời hận không thể cắn đứt đầu lưỡi mình.....

“Chính người nói nha, không được đổi ý!” Thần Tử Việt đạt được mục đích, vì thế miệng cười hắc hắc, muốn ăn thịt bò cuốn, muốn ăn điểm nhỏ còn muốn ăn hồn đồn, dưỡng tinh thần khi dễ Tiểu Hắc a!

Dạ Lan San nhìn bộ dáng Thần Tử Việt hoan hô nhảy nhót, tay cầm thìa có chút run rẩy.....

“Bảo chủ!” Ngoài cửa có người gọi:“Hôm nay Hoàng Thượng phái quan viên đến, người khi nào thì đi gặp hần?”

Dạ Lan San đỡ Thần Tử Việt nằm xuống xong, hôn nhẹ cái mũi nhỏ của hần:“Ta xử lý chuyện xong sẽ trở lại, trưa ta nói Gia Cát đưa đồ ăn cho người, được không?”

Thần Tử Việt gật gật đầu, nhìn Dạ Lan San rời khỏi xong lại nhắm mắt ngủ tiếp, hần nằm mơ thấy mình đang áp Tiểu Hắc, hảo vui vẻ a hảo vui vẻ. Ngủ được một hai canh giờ sau thì giật mình tỉnh giấc vì thấy hơi khát, cho nên cẩn thận cử động đứng lên, ôm mông nhỏ đến cạnh bàn uống nước, tay cầm ấm trà còn chưa kịp đổ ra đã cảm thấy trước mắt một mảnh hắc ám, gân mạch trên người mơ hồ đi ngược chiều, trong lòng thâm nghĩ không ổn, nâng chưởng muốn vận khí chữa thương lại ngã xuống hôn mê bất tỉnh.

Đến trưa, Gia Cát cầm khay thức ăn lên lầu gõ cửa, gõ hồi lâu cũng không có người ra mở trong lòng âm thầm lắc đầu, Bảo chủ cũng quá không tiết chế đi, đã làm Tiểu Việt mệt thành cái dạng gì rồi. Tự đẩy cửa đi vào thì vô cùng hoảng sợ, Tiểu Việt nằm trên mặt đất sắc mặt tái nhợt, trên mặt đất là một vũng máu đen, hoảng loạn nhanh chóng đem hần ôm lên giường, nâng tay xem mạch thì thấy nội lực trong cơ thể Thần Tử Việt cực kỳ hỗn loạn, tim đập yếu ớt cơ hồ không nghe thấy, nhất thời sợ tới mức hồn phi phách tán. Chạy về phòng lấy ngân châm trát huyết vị của hần, đem nội lực hần ép trở về, nhìn hần hô hấp dần dần bình thường, thần trí cũng chậm rãi khôi phục Gia Cát mới xem như nhẹ nhàng thở ra.

“Đa tạ người.” Thần Tử Việt chớp mắt, suy yếu cười cười với y.

Gia Cát lắc đầu:“Ta không thể giúp người dấu điểm nữa.”

“Ta còn bao lâu?” Thần Tử Việt túm tay áo Gia Cát hỏi.

Gia Cát nghe vậy mũi chua xót, lấy tay xoa xoa đầu hần:“Nghĩ cái gì đó, không sao đâu, nội thương của người nhất định sẽ chữa được.”

Thần Tử Việt cười cười, chậm rãi ngồi dậy dựa vào giường:“Ta sẽ không để Tiểu Hắc giúp ta chữa thương, ta không muốn y mạo hiểm mạng sống, người giúp ta dấu thêm một lúc nữa được không?”

Gia Cát thở dài, tay kéo hần ôm vào lòng: “Ta cứu người nhiều như vậy, nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp khác cứu người, trừ bỏ cách trao đổi nội lực với Bảo chủ nhất định còn có biện pháp khác.”

Thần Tử Việt gật gật đầu, trong lòng cười khổ một tiếng.

Gia Cát giúp hần nằm xuống, trở về phòng định mang được đến thì phát hiện đã hết, cho nên xuất môn đến được quán mua về, đi được một lúc thì thấy phía trước có một đám khất cái đang đánh nhau, không khỏi nhớ tới chuyện trước đây Đoạn Đoạn bị người ta đánh, liền bước qua ngăn cản.

“Này.” Gia Cát vỗ vỗ một tên khất cái, vừa định mở miệng khuyên thì thấy người nọ nghiêng đầu, trong mắt hiện lên một tia sắc bén, trong lòng đã biết không hay, còn chưa tới kịp phản ứng đã bị người lấy dao kê ở thắt lưng.

“Tiên sinh đi theo chúng ta một chuyến đi.” Người nọ dè dặt thanh âm âm hiểm cười.

Gia Cát biết mình quá mức sơ ý, đây hẻm nhỏ, lúc này cũng không có bao nhiêu người đi đường, hơn nữa chung quanh còn có một vòng khất cái, kèm hai bên người của mình võ công cũng tuyệt đối không kém, nếu mạnh mẽ phản kháng chịu thiệt chỉ có chính mình, bất đắc dĩ đành phải đi theo bọn họ lên một chiếc xe ngựa, chờ tìm thời cơ đào thoát.

Xe ngựa chạy một đường ra ngoại thành, Gia Cát miệng bị bịt kín, hai tay cột vào phía sau dựa vào trong xe ngựa, nhìn người trước mặt đang nhìn mình chăm chăm. Đang tính toán đào tẩu như thế nào thì cảm thấy xe ngựa bị xóc mạnh một cái, trở tay không kịp thiếu chút nữa ngã ra ngoài, người phía sau thấy thế liền kéo y về, hung hăng ném vào trong xe: “Đừng có giở trò!”

Đầu Gia Cát đập mạnh lên thành xe, hôn mê bất tỉnh.

“Người làm gì? Mau dẫn ngựa của người đi đi!” Tên mã phu bắt mắt nhìn Tử y nhân trước mắt.

Đoạn Tinh cũng thật bất đắc dĩ nhìn Giao Lộ Tử của mình, đang yên đang lành tự dưng chạy tới cản trước xe ngựa người ta, vì vậy lấy tay vỗ vỗ lưng nó: “Tiểu Tử đi thôi, đừng cản đường người ta.”

Giao Lộ Tử nguyên là “Chiêu lăng lục tuần” tiếng tăm lừng lẫy trong lịch sử. Tuy tốc độ không nhanh bằng Ô Vân Đạp Tuyết của Dạ Lan San, nhưng sự bền bỉ và linh tính cũng là hạng nhất, lúc này nó ngửi được một mùi được thảo quen thuộc từ trong xe ngựa truyền ra, nó không ngừng lấy đuôi quét Đoạn Tinh — Gia Cát ở trong xe!!

Đoạn Tinh xù lông, bản thân đang sốt ruột muốn nhanh vào thành tìm Gia Cát mà con ngựa này hôm nay lại phát điên, cứ đứng đó không có chút ý tứ dịch chuyển nào, nhướn mày, một tay đặt lên bụng nó vận nội công nâng Giao Lộ Tử sang đường nhỏ bên cạnh, cười cười hướng mã phu tạ lỗi: “Huynh đài thật ngại quá.”

Tên mã phu lắc lắc đầu vô cùng ngạc nhiên, nội lực người này cũng không khỏi quá tốt đi? Còn chưa kịp phản ứng đã nghe trong xe ngựa truyền đến tiếng ho khan, liền tỉnh táo lại, vội vàng đánh xe chạy đi.

Giao Lộ Tử liều mạng muốn đuổi theo lại bị Đoạn Tinh đánh vào đầu một cái: “Nháo đủ chưa!”

Giao Lộ Tử quay đầu, bắt mắt nhe răng há mồm với Đoạn Tinh — Người ngốc a!

“Có đi hay không?” Đoạn Tinh kéo nó lại: “Không đi ngày mai ta liền đem ngươi đi bán!”

Giao Lộ Tử nghẹn khuất — Ta là vì cứu tức phụ ngươi, ngươi rống cái gì mà rống! Giận dữ đi theo Đoạn Tinh, nghĩ cho ngươi hối hận chết luôn!

Đã đến Đồng La Trấn nhưng Giao Lộ Tử vẫn cứ quay đầu lại nhìn, có một tiểu quán bên trái bày bán Hạnh nhân đường, lúc còn ở Vân Sát Bảo đây là món Gia Cát thích nhất cho nó ăn nhất, theo Đoạn Tinh nhiều năm như vậy nhưng người chiêu cổ nó lại luôn là Gia Cát..... Cho nên nó quyết tâm quay đầu, chở Đoạn Tinh ra ngoại thành cấp tốc đuổi theo.

“Uy, ngươi làm gì!” Đoạn Tinh hoảng sợ, con ngựa này thật sự điên rồi? Vừa định thu dây cương thì thấy Giao Lộ Tử quay đầu hung hăng trừng mình, trong lòng sững sốt — Nó muốn đưa mình đi đâu?

Gia Cát mơ mơ màng màng, chỉ cảm giác được mình đang nằm trên mặt đất, thật lâu sau mới tỉnh táo lại, mở to mắt nhìn người ngồi phía trước, là một trung niên nam tử bộ dáng khoảng bốn năm mươi tuổi, bụng phệ lại xấu xí, hình như có chút quen mắt.....

“Thiên Sư, người ngài muốn tìm có phải là y?” Diệp Ô đại đương gia núi Ngọc Diện cúi đầu hành lễ với người nọ.

?

“Nga, đúng là y, giống hệt như cha y lúc còn trẻ.” Người nọ vuốt cằm cười.

“Vậy giải được.....” Diệp Ô khúm núm.

“Ta sẽ sai người đưa cho các ngươi.” Người nọ phát tay:“Đi xuống đi.”

Đợi cho mọi người trong phòng đi hết, người nọ đi lên ngồi xổm trước mặt Gia Cát:“Nhàn chất, còn nhớ rõ ta không?”

Trong đầu Gia Cát hiện lên một đoạn ký ức, một cái tên thốt ra:“Hồ Ngạo?”

Hồ Ngạo cười lạnh gật đầu:“Đúng vậy, xem ra ngươi còn nhớ rõ ta a.”

“Ngươi muốn làm gì?” Gia Cát giãy dụa ngồi dậy nhìn thẳng hắn.

“Ngươi nói ta muốn làm gì?” Hồ Ngạo hung tợn nhìn Gia Cát:“Mười năm trước cha ngươi hại ta nhà tan cửa nát, hôm nay ta sẽ cho ngươi trả nợ thay hắn!”

“Nếu không phải ngươi có ý đồ mưu phản phụ thân cũng sẽ không liên kết với quan phủ. Trước đó phụ thân đã khuyên ngươi bao nhiêu lần, là do ngươi khư khư cố chấp.” Gia Cát lắc đầu:“Huống chi Hồ Tiêu là do hắn không cẩn thận rơi xuống vực, cùng phụ thân ta có quan hệ gì?”

“Nếu không phải cha ngươi cùng một giuộc với quan phủ, Tiêu Nhi sao có thể đang yên đang lành mà rơi xuống vực? Ta muốn làm Hoàng đế có gì sai, hắn không muốn làm thì thôi, hắn có tư cách gì đến gần cản ta?” Hồ Ngạo hai mắt đỏ bừng, kế hoạch năm đó hắn tỉ mỉ bày ra bị Gia Cát sơn trang phá hoại, toàn tộc bị trăm thủ lưu đầy, đứa con trai duy nhất thì rơi xuống vực mà chết, bản thân liều mạng mới có thể đào thoát đến Mạc Bắc làm mưu thần mấy năm, đợi bao nhiêu năm rồi mới có cơ hội báo thù Thiên Lang Quốc, không ngờ rằng tên Gia Luật Thanh là kỳ tài Mạc Bắc lại mạo danh kỳ diệu bại trận trở về, bản thân lại phải mai danh ẩn tích trở về Thiên Lang Quốc, thật vất vả tìm được Dư Phương nhưng lại một lần nữa chưa kịp khởi sự đã bị áp chế, đã tâm khi còn trẻ dần dần tiêu tan, nay chỉ còn lại cừu hận:“Cha ngươi năm đó ngăn cản ta, ngươi hiện tại cũng đến ngăn cản ta, người của Gia Cát sơn trang trời sinh chính là đối nghịch với ta có phải hay không?”

Gia Cát nhìn Hồ Ngạo không thể nói lý trước mắt, giận dữ nói:“Phụ thân xem ngươi là hảo bằng hữu, hắn cũng không phải không cứu ngươi, là do ngươi khư khư cố chấp vì muốn làm Hoàng Thượng mà năm đó ngươi không tiếc cầu kết ma đạo, bao nhiêu người bị dã tâm của ngươi làm cho nhà tan cửa nát, ngươi có từng nghĩ cho bọn họ?”

“Ngươi giống y như cha ngươi, nhanh mồm nhanh miệng.” Hồ Ngạo then quá hóa giận, bộ mặt dữ tợn kéo Gia Cát dậy hung hăng đánh một chưởng:“Con ta đã chết, hắn từ nhỏ đã thích ngươi, ngươi xuống đó bồi nó đi!”

Gia Cát cảm thấy ngực từng trận đau đớn, há mồm phun ra một ngụm máu tươi, cắn răng cầm tức nhìn Hồ Ngạo:“Tiểu Tiêu thật đáng thương, chính vì có người cha ngươi, bằng không hắn cũng sẽ không chết!”

Hồ Ngạo cười thảm thiết:“Tiểu Tiêu thật là đáng thương, ta muốn toàn bộ dòng họ Gia Cát nhà ngươi cũng đáng thương như Hồ gia ta.”

Nhìn tay phải hắn ngưng tụ nội lực, Gia Cát nhắm mắt, tay trái gắt gao nắm lấy con mèo nhỏ Đoạn Tinh tặng cho y, trong lòng dao như dao cắt, giờ y mới biết chết kỳ thật cũng không đáng sợ, đáng sợ nhất là biết sau khi mình chết sẽ có người bởi vì mình mà thương tâm khổ sở, sống không bằng chết.

Trong đầu Hồ Ngạo hiện lên rất nhiều hình ảnh, không chút nghĩ ngợi nâng tay giáng xuống đầu Gia Cát, bỗng dưng cửa truyền đến một tiếng nổ, chỉ cảm thấy cánh tay phải chợt lạnh, hoảng sợ nhìn cánh tay rời

khỏi thân thể của mình rơi thật mạnh xuống đất, còn chưa kịp phản ứng ngực đã bị đao phong xé rách, mang theo cừu hận cùng không cam lòng mà sa vào hắc ám vĩnh viễn, trước đó hắn chỉ kịp nhìn thấy trong mảnh huyết vụ một Tử y thanh niên màu mắt đỏ tươi chấp đao đứng đó.

Đoạn Tinh một tay chấp đao đứng ở cửa, trong lòng hoảng sợ cực độ, may mắn Tiểu Tử xông vào đây, nếu không chậm một chút nữa thôi hẳn cả đời cũng không thể tha thứ cho chính mình.

Gia Cát nhìn Đoạn Tinh đứng sững sờ cười ra nước mắt, đa tạ người, mỗi lần ta gặp nguy hiểm người đều có thể xuất hiện đúng lúc như vậy.

“Đoạn Đoạn.” Gia Cát nhỏ giọng gọi hắn.

Đoạn Tinh phản ứng lại, kéo người ôm vào trong lòng, tay run rẩy lau vết máu bên khóe môi y: “Người..... sao rồi?”

Gia Cát lắc đầu, tay xoa xoa hai má Đoạn Tinh: “Sao người lại tới đây?”

“Bạch tử đã trở về nên ta liền chạy tới.” Thanh âm Đoạn Tinh có chút nghẹn ngào.

Gia Cát khóe môi cong lên, lau nước mắt cho hắn: “Mỗi lần người cứu ta là mỗi lần người khóc.”

“Lần sau đến lượt ta bị thương, người khóc được không.” Đoạn Tinh ngay cả hô hấp cũng thấy đau: “Cảnh tượng như vậy ta không muốn nhìn thấy lần thứ ba.”

“Ta không sao, nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.” Gia Cát cúi đầu vào lòng hắn: “Trở về thôi, Tiểu Việt bọn họ sẽ sốt ruột.”

. . .

60. Chương 60: Tìm Được

60, Tìm được

Thần Tử Việt ở trên giường nằm một lúc, cảm thấy đã khôi phục chút khí lực mới chậm rãi xuống lầu muốn chờ Dạ Lan San, lại vừa lúc nhìn thấy Đoạn Tinh ôm Gia Cát bước vào, không khỏi hoảng sợ, vội vàng chạy tới.

“Người sao lại chạy xuống đây.” Gia Cát thấy Thần Tử Việt cũng sốt ruột, vội vàng lấy tay nắm cổ tay tay hắn xem, nghiêm mặt hung hăng: “Lên lầu nằm!”

“Người bị thương?” Thần Tử Việt nhìn vết máu trên vạt áo Gia Cát nhú mào, gương mặt hỏi Đoạn Tinh: “Sao lại thế này?”

Đoạn Tinh trong lòng tức giận, nói chuyện cũng lớn tiếng: “Bị thương, thiếu chút nữa đã mất mạng, không phải đã bảo các người hảo hảo chiếu cố y sao, biết rõ y võ công không tốt còn không cho người đi theo!”

“Đoạn Đoạn người làm gì!” Gia Cát sốt ruột, tránh khỏi lòng hắn trừng mắt, thấy đôi mắt Thần Tử Việt hơi đỏ về mặt ấy nấy, vì thế nắm tay kéo hắn lên lầu: “Tiểu Việt người đừng để ý đến hắn.”

“Người còn bị thương a!” Đoạn Tinh kéo Gia Cát lại, tròn lòng bất đắc dĩ: “Hảo hảo hảo, ta sai rồi có được không?”

Gia Cát thở dài, nhéo nhéo tay hắn: “Ta không sao, người về phòng chờ ta trước được không?”

Đoạn Tinh tính tình mặc dù thô kệch, cũng nhìn ra Thần Tử Việt có chút không ổn, nhìn lại vẻ mặt nghiêm túc của Gia Cát, vì vậy ngoan ngoãn gật đầu buông tay.

Vào phòng, Thần Tử Việt cúi đầu không nói gì, Gia Cát cười xoa xoa đầu hắn: “Giận sao? Người đừng đem lời nói Đoạn Đoạn để trong lòng.”

“Ta mới không giận Đoạn Đoạn.” Thần Tử Việt lắc đầu nhìn Gia Cát: “Người xảy ra chuyện gì?”

Gia Cát đem chuyện vừa rồi kể lại, Thần Tử Việt mở to miệng: “Hồ Ngạo? Cha Tiểu Tiêu?”

“Ân.” Gia Cát gật đầu: “Ta sẽ phái người tìm một chỗ táng cho ông ta, dù sao cũng là cha Tiểu Tiêu.”

Thần Tử Việt gật đầu, nhớ tới chuyện lúc trước cảm thấy có chút buồn: “Tiểu Tiêu tốt như vậy, đáng tiếc, nếu còn sống cũng sắp được mười tám tuổi rồi.”

“Qua năm tháng nữa sẽ là ngày giỗ Tiểu Tiêu, năm nay người muốn cùng ta đi đến Vọng Vô Nhai xem hán hay không?” Gia Cát đỡ Thần Tử Việt nằm lên giường.

“Muốn.” Thần Tử Việt gật đầu: “Còn muốn đem theo Hoa quế đường cùng Hạt thông hán thích ăn nhất.”

“Vậy người phải tranh thủ ba tháng này dưỡng thân thể cho tốt.” Gia Cát nghiêm túc nói: “Người về sau phải kiềm chế, không được chạy loạn có biết hay không?”

“A?” Thần Tử Việt há hốc mồm: “Ta vẫn phải nằm trên giường?”

Gia Cát gật đầu: “Người phải hạn chế hoạt động, ta phát hiện người càng chạy nhảy thì chân khí trong cơ thể người lại càng loạn, ngoan ngoãn nằm yên nói không chừng ta còn có cách giúp người.”

Thần Tử Việt lắc đầu: “Như vậy Tiểu Hắc sẽ hoài nghi ! Có phương pháp khác hay không?”

Gia Cát nhíu mày: “Có!”

“Vậy là tốt rồi, chỉ cần đừng để ta nằm là được, phương pháp gì?” Thần Tử Việt nhẹ nhàng thở ra.

“Cùng Bảo chủ đổi nội lực.” Gia Cát chớp mắt.

Thần Tử Việt nghe vậy ử rử, đem đầu chui vào chăn mở miệng: “Vậy vẫn là quên đi, ta nằm đi.”

Gia Cát thấy vậy lắc đầu, cẩn thận ra ngoài khép cửa, nhìn đang Đoạn Tinh canh cửa phát phát tay: “Choáng?”

Đoạn Tinh lấy lại tinh thần, bế Gia Cát về phòng, vừa vào cửa liền hỏi: “Tiểu Việt có phải xảy ra chuyện gì hay không?”

Gia Cát ở trong lòng hán cọ cọ, thở dài: “Nội lực Tiểu Việt càng ngày càng loạn, hán đã sắp khống chế không được, mỗi lần chân khí đi ngược chiều tâm mạch đều bị hao tổn, ta chỉ có thể châm cứu giúp hán tạm thời áp chế một chút, nhưng về sau thật sự không biết phải làm sao bây giờ.”

Đoạn Tinh nhíu mày: “Đã bao lâu, tại sao ta không biết? Còn có vừa rồi nghe người nói cùng Bảo chủ đổi nội lực, là xảy ra chuyện gì?”

“Nội lực Tiểu Việt quá nóng, thân thể lại hư nhược, Bảo chủ nội lực chí hàn, nếu là hai người trao đổi nội lực nói không chừng có thể cứu....” Trong thanh âm Gia Cát có chút chần chờ: “Nhưng nếu làm như vậy, Bảo chủ cũng sẽ gặp nguy hiểm, cũng bởi vì chuyện này Tiểu Việt mới không chịu cho ta nói ra thương thế của hán.”

“Tiểu Việt hiện tại thế nào?” Đoạn Tinh nhớ tới sắc mặt tái nhợt của Thần Tử Việt vừa rồi, cảm thấy lo lắng.

Cái mũi Gia Cát chua chua, nói nhỏ: “Hán kiên trì không được bao lâu.”

“Cái gì?” Đoạn Tinh kinh hãi: “Người không phải ngay cả người chết cũng có thể cứu sống sao? Nghĩ lại biện pháp a!”

Gia Cát đem đầu chôn vào trong lòng hán, thanh âm có chút nghẹn ngào: “Ta không biết, ta luôn luôn tìm nhưng tìm không thấy, chỉ có chờ ngày nội lực hán hoàn toàn khống chế không được ta mới có thể từ thương thế của hán nhìn ra cần được gì, nhưng ta sợ sẽ không kịp.....”

Đoạn Tinh ngây người, Thần Tử Việt ngày thường luôn cột nhả âm ỉ cơ nhiên có nội thương nặng như vậy? Trong lúc ngạc nhiên lại nghe có người gõ cửa, Đoạn Tinh lắc đầu bình phục cảm xúc một chút, mở cửa ra thì thấy Dạ Lan San đứng bên ngoài.

“Người đến đây thật a? Ta còn tưởng Tiểu Việt nói đùa.” Dạ Lan San cười vỗ vỗ bả vai Đoạn Tinh: “Làm sao vậy, mắt sao đỏ thế?”

“Ách.....” Đầu Đoạn Tinh chuyển thật nhanh: “Gia Cát bị thương cho nên ta.....”

“A?” Dạ Lan San hoảng sợ, lại nhìn thấy Gia Cát sắc mặt tái nhợt dựa vào giường, nóng nảy: “Sao lại thế này?”

Gia Cát lắc đầu: “Ta không sao.”

Đoạn Tinh kể đại khái lại chuyện Gia Cát bị Hồ Ngạo bắt cóc, Dạ Lan San nghe xong áy náy nhìn Đoạn Tinh: “Thật xin lỗi.....”

Gia Cát nổi nóng: “Bị thương là ta, người nói xin lỗi với hấn làm gì?”

Dạ Lan San chớp mắt mấy cái: “Người là tức phụ của hấn a.....”

“Người muốn chết!” Gia Cát cầm gối đầu ném qua, Dạ Lan San cười cười né tránh, ôm gối đầu chạy ra bên ngoài thì đụng phải một người.

“Ai nha!” Thần Tử Việt đặt mông ngồi dưới đất xoa mũi: “Người làm gì!”

Dạ Lan San giật mình, vội vàng dìu hấn đi lên: “Người sao không nói tiếng nào mà chạy theo ta, có sao không?”

Thần Tử Việt cau mày nước mắt lưng tròng: “Nghe các người nói chuyện vui vẻ ta cứ tới đây đó, cái mũi muốn gãy! Ngực người làm bằng sắt sao! Cứng quá!”

“A, chảy máu!” Dạ Lan San kéo tay Thần Tử Việt qua nhìn cái mũi hấn: “Xong rồi xong rồi, có đau hay không a làm sao bây giờ?”

Thần Tử Việt bi phẫn: “Tiểu Hắc mũi ta có phải bị lệch rồi không a, ô ô ô.....”

Gia Cát vô lực, xuống giường cầm khăn đưa cho Dạ Lan San: “Trước tiên giúp hấn lau đi, ta đi lấy được cầm máu.”

Dạ Lan San cầm khăn ba chân bốn cẳng giúp hấn lau mũi: “Sao lại không ngăn được, người ngẩng đầu lên..... Tiểu Việt máu người sao lại nóng như vậy, có sao không?”

Mới vừa đi tới cửa Gia Cát nghe vậy sửng sốt, quay đầu lại chạy về phòng cẩn thận xem Thần Tử Việt, chỉ thấy hấn sắc mặt đỏ bừng, mũi chảy ra máu nóng dọa người, không khỏi nhảy dựng. Dạ Lan San cũng hiểu có chút không ổn, đoạt lại cánh tay Thần Tử Việt mà Gia Cát vừa xem mạch, chỉ một thoáng sợ tới mức mặt trắng bệch: “Kinh mạch ngược chiều?”

Gia Cát sốt ruột: “Đem Tiểu Việt ôm lên giường!”

Dạ Lan San tay chân luống cuống ôm Thần Tử Việt lên giường nằm, Gia Cát cầm ngân châm ngồi bên giường, quay đầu nói: “Đoạn Đoạn người lại đây thay Tiểu Việt bảo hộ tâm mạch!”

“Ta đến!” Dạ Lan San nghe vậy cuống quýt tiến lên lại bị Gia Cát ngăn cản: “Người không được, người hiện tại trong đầu rất loạn!”

Đoạn Tinh kéo Dạ Lan San ra, vỗ vỗ vai của y, ngồi vào bên giường cùng Gia Cát bắt đầu chữa thương cho Thần Tử Việt.

Dạ Lan San nhìn bộ dáng suy yếu của Thần Tử Việt thì cảm thấy tay chân lạnh lẽo, trong lòng cực kỳ sợ hãi, mạch đập Tiểu Việt loạn như thế chắc chắn trong thời gian ngắn không có khả năng biến thành như vậy, hấn rốt cuộc giấu diếm chính mình bao lâu?

Ba canh giờ sau, Gia Cát lau đầu đầy mồ hôi, chống giường đứng lên: “Không sao rồi, ra ngoài để hấn hảo hảo nghỉ ngơi một chút đi.”

Dạ Lan San đến cạnh giường nhìn Thần Tử Việt, thấy hấn hô hấp đều rồi mới lấy lại được chút thần trí, bị Gia Cát kéo ra khỏi phòng, đi vào phòng cách vách.

“Rốt cuộc sao lại thế này?” Dạ Lan San trong mắt đầy mờ mịt cùng hoảng sợ: “Tiểu Việt hẳn rốt cuộc bị làm sao?”

Gia Cát quay đầu nhìn Đoạn Tinh, thấy hắn nhẹ gật đầu mới thở dài, đem tất cả thương thế của Thần Tử Việt kể đầu đuôi gốc ngọn cho y.

“Cái gì?” Dạ Lan San nghe xong cảm thấy đầu óc vang ong ong, đầu gối mềm nhũn, được Đoạn Tinh nhanh tay đỡ lấy: “Bảo chủ người trước đừng quá kích động.....”

“Tiểu Việt hẳn sẽ không sao” Dạ Lan San giống như thì thào tự nói, đột nhiên nắm chặt tay Gia Cát: “Người vừa nói ta và hắn trao đổi nội lực là có thể có phải hay không? Hiện tại được không?”

Gia Cát cảm thấy tay Dạ Lan San run run đến lợi hại, trong lòng một trận chua xót, lắc đầu: “Lúc trước thì được, hiện tại không được..... Thất kinh bát mạch của Tiểu Việt hiện tại đã rối loạn toàn bộ, hiện tại nội lực hắn đều tán* trong cơ thể, không thể tụ lại, nếu cứ tiếp tục như vậy hắn đại khái chỉ còn lại có ba tháng.....”

*rời rạc; tản mạn; rơi rớt, không tập trung

.....!! Giọng nói của Gia Cát giống như sấm sét nổ tung đầu Dạ Lan San, trong đầu loạn thành một đoàn, vẻ mặt không thể tin nhìn Gia Cát.

“Bảo chủ.....” Đoạn Tinh cảm thấy không đành lòng, tiến lên vỗ vỗ y: “Tiểu Việt cũng là lo lắng người, hẳn không muốn người gặp nguy hiểm, Tiểu Việt nói đây cũng là ý của Lão Bảo chủ, năm đó phụ thân Gia Cát cũng đã nói chỉ có cùng người đối nội lực hắn mới có khả năng khỏi hẳn, nhưng lão Bảo chủ nói người và Tiểu Việt đều là thân nhi tử của hắn, không thể bắt người mạo hiểm.....”

“Có biện pháp gì cứu hắn hay không?” Dạ Lan San lôi kéo Gia Cát: “Người là thần y, người cứu hắn được không?”

Gia Cát gật đầu, an ủi Dạ Lan San: “Người trước đừng quá sốt ruột, lúc trước bị nội lực Tiểu Việt quấy nhiễu ta không tra được phải dùng được gì mới có thể trị, hiện tại nội lực hắn đã tan ta cũng đã nhìn ra..... Tìm được Tuyệt Liên có chín cánh hoa, ta mới có thể đem hắn cứu về.”

“Làm sao có?” Dạ Lan San nghe vậy toàn thân kích động, giống như bắt được mảnh gỗ trôi dạt trên sông.

Gia Cát lắc đầu: “Ta không biết, chỉ nghe nói ở cực bắc Tuyết Sơn mới có..... Nếu không trước tiên phái người đến Tuyết Sơn tìm, còn chúng ta đi Hoàng Cung, nơi đó nói không chừng sẽ có, nếu Hoàng Cung tìm không thấy chúng ta lại đi Tuyết Sơn.”

Dạ Lan San gật đầu, bắt buộc bản thân phải bình tĩnh, quay đầu phân phó hạ nhân chuẩn bị, về phòng trông thấy Thần Tử Việt hôn mê mặt không chút máu, trong lòng đau xót rơi lệ: “Người sao lại ngốc như vậy, không phải đối nội lực với ta là ổn sao, mạng đều có thể cho người hưởng chỉ những thứ này.....”

Trong phòng bên, Đoạn Tinh vén vạt áo Gia Cát lên nhìn ấn chưởng hồng hồng trước ngực nhú mào: “Vừa rồi chỉ lo Tiểu Việt, chính người thì sao?”

“Không sao.” Gia Cát lắc đầu: “Nội lực chưởng pháp của Hồ Ngạo không ngoan, chỉ là có độc thôi, ta trước đây ném qua Xích Kiều Hoa bách độc bất xâm, giờ chỉ hơi đau, qua vài ngày thì tốt rồi.”

Đoạn Tinh thở dài, giúp y buộc lại y phục ôm vào trong lòng: “Người trúng một chưởng ta đã đau lòng đòi mạng, Tiểu Việt hiện tại thế này, Bảo chủ khẳng định sắp điên rồi. Thứ Tuyệt Liên, thật sự có thể tìm được sao?”

“Phụ thân đã tìm cả đời.” Gia Cát nhắm mắt, trong lòng có chút khó chịu: “Bất quá chúng ta nhất định sẽ tìm được, Tiểu Việt sẽ không sao.”

Sáng sớm hôm sau, Dạ Lan San liền dẫn người liền lên đường, một ngày sau, Thần Tử Việt rốt cục mơ mơ màng màng tỉnh lại, nâng mắt nhìn thấy Dạ Lan San há miệng muốn nói lại cảm thấy cổ họng khô khốc, một câu chưa nói xong đã bắt đầu ho khan.

Dạ Lan San thấy thế vội vàng lấy chén nước đưa cho hắn, muốn lấy tay vỗ lưng thay hắn thì thấy hắn phun ra một búng máu.

“Tiểu Hắc ta không sao” Thần Tử Việt chợt dạ nhìn Dạ Lan San, Dạ Lan San cười cười, thật cẩn thận ôm hắc vào trong lòng, cầm chén nước cho hắc súc miệng rồi lại rót cho hắc một ly trà Hoa quế nóng hằm hập: “Ta biết ngươi không sao, ngoan, uống nước.”

Thần Tử Việt uống trà xong, tay ôm lấy Dạ Lan San: “Tiểu Hắc thật xin lỗi.....”

Dạ Lan San nghe thanh âm hắc suy yếu, cổ nén đi khó chịu trong lòng, cúi đầu hôn cái trán trơn bóng của hắc: “Đừng sợ, chúng ta đến Hoàng Cung giúp ngươi tìm được, tìm được được sẽ không sao, ân?”

“Ân.” Thần Tử Việt trên mặt nở một nụ cười, dường như an ủi gật đầu: “Ta không sao, ta còn muốn cùng ngươi thành thân mà!”

Dạ Lan San cùng hắc cười, bọc áo choàng quanh thân hắc: “Ngủ đi, ta cùng ngươi, không bao giờ xa rời, cả đời này ta đều cùng ngươi.”

Trong Hoàng Cung, Hoa Thiên Lang phê xong tấu chương đứng lên đuổi thất lưng, Lâm Hạo Dương bên cạnh rót cho y chén nước: “Các chức vị còn trống trong triều đều đã sắp xếp xong rồi?”

“Ân.” Hoa Thiên Lang gật đầu: “Gần vậy, Lạc Cẩm là một nhân tài, người tiền cử hắc xác thực có chân tài thực học.”

“Cho nên nói Quốc gia lớn như vậy sẽ tìm được nhân tài thôi, ngươi mấy ngày hôm trước cứ sốt ruột đến ngay cả cơm ăn cũng không vô.” Lâm Hạo Dương cười cười, đi lên thay hắc xoa xoa huyệt Thái Dương: “Đi ra ngoài đi một chút? Xem tấu chương lâu như vậy đã mệt rồi, buổi tối lại đau đầu.”

Hoa Thiên Lang chỉ cảm thấy ngón tay Lâm Hạo Dương mảnh khảnh lạnh lạnh, trong lòng nhất thời như bị lông chim quét qua, kích động lấy tay kéo hắc ôm vào trong lòng hôn xuống.

“Ngô.....” Lâm Hạo Dương tránh thoát, vẻ mặt đỏ khốc đỏ cười: “Ngươi sau này có thể báo trước hay không?”

“Phải báo trước a? Không thành vấn đề!” Hoa Thiên Lang xoa xoa cằm nói ra câu kinh người: “Dương, ta muốn thượng ngươi.”

Lâm Hạo Dương vô lực: “Ngươi là Hoàng Thượng, nói chuyện có thể hàm súc chút hay không? Đây là ban ngày ban mặt a, cơm tối còn chưa có ăn đâu!”

“Ý ngươi là nói ăn xong cơm tối có thể làm sao?” Hoa Thiên Lang vui vẻ, một tay giữ chặt hắc đi ra ngoài: “Đi, hiện tại đi ăn cơm.....”

“Uy!” Lâm Hạo Dương né tránh bàn tay sỗ sàng, Hoa Thiên Lang thì không ngừng cố gắng sờ sờ cọ cọ, ăn bất diệc nhạc hồ.

“Hoàng Thượng!” Một tiểu thái giám vội vàng chạy tới quỳ trước mặt hai người, Lâm Hạo Dương hoảng sợ, mặt đỏ tai hồng chụp tay phải Hoa Thiên Lang, Hoa Thiên Lang lưu luyến nhìn cái mông nhỏ Lâm Hạo Dương trong lòng ảo não, xúc cảm thật tốt nha, vừa rồi thiếu chút nữa đã chạm tới rồi

“Khụ khụ.....!!” Lâm Hạo Dương liều mạng ho khan, nhìn ánh mắt háo sắc của Hoa Thiên Lang khóc không ra nước mắt — Đây thật sự là Hoàng Thượng mà dân chúng khen tài đức sáng suốt sao.....

“Ngô..... Chuyện gì?” Hoa Thiên Lang phục hồi tinh thần lại, ngẫm nghĩ rằng nghiêng lợi, trong lòng tự nhủ ngươi nói chuyện gì ta cũng bác bỏ, lão tử là hôn quân chưa thỏa mãn dục vọng đó tính sao!

“Hoàng Thượng, vừa rồi Lân công tử báo lại, Vân Sát Bảo Dạ Bảo chủ đến đây, nói là Thần thiếu gia bị thương!”

“Cái gì?” Hoa Thiên Lang cùng Lâm Hạo Dương nghe vậy cả kinh, vội vàng đến cung Lân Tịch Chiếu.

“Hoàng Thượng.” Vừa thấy Hoa Thiên Lang vào cửa Dạ Lan San liền ra đón.

“Tiểu Việt làm sao vậy?” Hoa Thiên Lang đi đến bên giường nhìn Thần Tử Việt, thấy hắc mắt nhắm chặt, hô hấp cũng dồn dập, nóng nảy: “Chuyện gì xảy ra?”

Lãnh Tịch Chiêu vừa rồi đã được nghe Gia Cát kể, vì thế thuật lại cho Hoa Thiên Lang, Hoa Thiên Lang nghe vậy cau mày: “Tuyệt Liên chín cánh, nghe cũng chưa từng nghe qua, được trong Hoàng Cung đều là do Tịch Chiêu quản, có không?”

Lãnh Tịch Chiêu lắc đầu: “Trong cung không có, chính là ta từng nghe nói, cực bắc Tuyết Sơn có.....”

“Chúng ta hiện tại đi!” Dạ Lan San không có tâm tình đi thất vọng, mấy ngày nay số lần Thần Tử Việt khắc ra máu càng ngày càng nhiều, thời gian hôn mê cũng càng ngày càng dài, nhìn ở trong mắt, so với bản thân bị thương còn đau hơn vạn lần.

“Người chờ chút!” Hoa Thiên Lang gọi Dạ Lan San lại, quay đầu đưa tay với Lâm Hạo Dương: “Song Long Bội ta đưa cho người đâu?”

“Ở đây!” Lâm Hạo Dương từ trong lòng lấy ra đưa cho Hoa Thiên Lang, Hoa Thiên Lang nhét vào tay Dạ Lan San: “Từ nơi này đến Tuyết Sơn đại khái phải mất hai mươi ngày, nơi đó là thánh địa Hoàng Tộc, cửa khẩu có thủ vệ Hoàng Gia, người đem thứ này đưa cho bọn họ, bọn họ tự nhiên sẽ đưa người vào núi, về phần đỉnh núi chưa có ai đi lên, nghe nói có Kim Long trấn giữ, chỉ có dùng Song Long Bội này mới tìm được Tuyệt Liên, ta cũng không biết là thật hay giả, Dạ Bảo chủ đi thử đi.”

“Đa tạ Hoàng Thượng.” Dạ Lan San cảm kích tiếp nhận lấy, quay đầu nhìn Gia Cát: “Người ở đây chiếu cố Tiểu Việt, ta và Đoạn Tinh đi.”

“Ân.” Gia Cát gật đầu: “Trong vòng ba tháng hắc sẽ không sao, các người phải nhanh chóng trở về.”

. . .

61. Chương 61: Tuyệt Liên

61, Tuyệt liên

Dạ Lan San đi đến bên giường, lưu luyến nắm tay Thần Tử Việt, nhỏ giọng nói: “Người phải chờ ta, có biết không?”

Lông mi Thần Tử Việt run run tựa hồ ngủ không yên, Dạ Lan San cúi người xuống, chôn đầu vào cái cổ mảnh khảnh của hắn để lại một dấu ô mai, rồi quay đầu cùng Đoạn Tinh rời khỏi Hoàng Cung, Ô Vân Đạp Tuyết cùng Giao Lộ Tử chạy song song như bay, dường như biết được chủ nhân của mình đang cấp bách, cũng phi nước đại không thấy mệt mỏi.

Gia Cát đắp chăn cho Thần Tử Việt, cùng Lãnh Tịch Chiêu ở bên cạnh trông giữ, Hoa Thiên Lang thấy vậy cũng cùng Lâm Hạo Dương nhẹ nhàng rời khỏi.

“Uy, Tiểu Việt hắc sẽ không sao.” Hoa Thiên Lang thấy Lâm Hạo Dương cúi đầu dường như có tâm sự, liền lấy tay đẩy đẩy hắn: “Người đừng lo lắng.”

“Tiểu Việt là người tốt, cát nhân sẽ có thiên tướng.” Lâm Hạo Dương gật gật đầu, quay đầu nhìn Hoa Thiên Lang do do dự dự mở miệng: “Cái Song Long Bội kia, dường như rất quan trọng.....”

“Đương nhiên.” Hoa Thiên Lang cười cười: “Đó là tín vật Hoàng gia, dựa vào nó có thể điều động Hoàng gia Ngự Lâm quân khắp thiên hạ, là quân đội Tiên hoàng lưu lại, cũng chỉ nhận thức khối ngọc bội kia.”

“Vậy người đưa cho ta làm gì?” Lâm Hạo Dương lớn tiếng, còn tưởng là tín vật đỉnh ước bình thường.....

Hoa Thiên Lang cảm thấy bộ dáng hắn trợn mắt há hốc mồm đùa rất vui, vì thế xoa xoa bóp bóp quai hàm hắn, không phản ứng?! Hoa Thiên Lang vừa lòng nheo mắt, bàn tay không thành thật luồn ra phía sau tìm kiếm — Mồ tới, niết a niết! Càng vui vẻ.....

“AAAAA.....” Hoa Thiên Lang kêu thảm thiết che mắt: “Dương sao người đánh ta?”

Lâm Hạo Dương thở phì phì bước đi, trong lòng mặc niệm Hoàng đế này hết thuốc chữa hết thuốc chữa hết thuốc chữa.....

“Dương.....” Hoa Thiên Lang quần lấy hần:“Chúng ta đi ăn cơm được không?”

“Ta đêm nay về Lâm phủ ăn cơm!”

“Ta cũng đi!”

“Không được!”

“Vậy người ăn xong phải đến đây!”

“Nằm mơ!”

“..... Ta chiêu phi tử thị tẩm!”

“Chiêu đi!”

“.....! Ghen tị?”

“Ai rảnh đi ăn giấm chua của người!”

“Không ăn người nhéo ta làm chi!”

“Đi tìm chết!”

“Lâm Hạo Dương người đại nghịch bất đạo!”

“Chính là nghịch người!”

“Phản thiên người!”

“Uy! Người mau thả ta xuống!!!!”

“Không thả! Ta cũng không tin không trị được người!”

“.....!!”

“Người thử cắn ta một cái nữa xem, tin hay không lát nữa ta cắn lại gấp mười lần!!!”

“..... Ta muốn về nhà.....”

“Hảo, làm xong người nếu còn có khí lực ta cho người về!”

“.....”

Ngày hôm sau, trong phòng ngủ thật to trong cung Lãnh Tịch Chiếu, Thần Tử Việt miễn cưỡng mở mắt, có chút mờ mịt nhìn bốn phía.

“Tiểu Việt người tỉnh rồi?” Gia Cát thấy thế vội vàng diu hần ngồi dậy:“Cảm giác thế nào?”

“Không sao.” Thần Tử Việt quay đầu nhìn xung quanh:“Đây là đâu?”

“Là Hoàng Cung.” Gia Cát đặt vài cái đệm sau lưng hần để hần ngồi thoải mái:“Bảo chủ cùng Đoạn Đoạn đi Tuyết Sơn, người ngoan ngoãn ngồi ở đây, bọn họ rất nhanh sẽ lấy Tuyết Liên trở về.”

“Tuyết Liên? Là thứ Gia Cát thúc thúc tìm kiếm mười mấy năm cũng không thấy?” Thần Tử Việt nghiêng đầu nhìn Gia Cát, cười khổ:“Ta không muốn Tiểu Hắc giúp ta tìm Tuyết Liên gì đó, ta muốn y ở cùng ta, một khắc cũng không xa ta, dù sao cũng không còn bao lâu Người dẫn ta đi tìm y được không?”

“Ách..... Cha ta võ công không tốt, vận khí cũng không tốt, không thể so với Bảo chủ.” Gia Cát nghiêm mặt:“Tóm lại người ngoan ngoãn nghe lời ta, sẽ không có việc gì!”

Thần Tử Việt rầu rĩ gật đầu, nguyên bản không muốn đáp ứng Gia Cát nên trong lòng vẫn cứ khó chịu như trước, vừa định ngủ tiếp thì thấy một người tiến vào, vì vậy nhếch môi cười:“Đại ca.....”

“Tỉnh?” Hoa Thiên Lang ngồi vào bên giường bóp gương mặt nhỏ của hần:“Đói bụng chưa?”

“Đói!” Thần Tử Việt gật đầu: “Ta còn chưa ăn hết các món ngon của Ngự Thiện Phòng!”

Hoa Thiên Lang bị hấn chọc cười, lấy tay đỡ hấn đi ra ngoài: “Hôm nay cho người ăn no, trước khi ăn dẫn người đến xem Ngự Hoa Viên, mùa thu so với mùa hè có thứ rất đáng giá!”

Sau khi đến Ngự Hoa Viên, Thần Tử Việt nhìn chung quanh, thất vọng bĩu môi: “Nơi này có cái gì đẹp?”

Hoa Thiên Lang lắc đầu cười, đỡ hấn nằm xuống ghế tựa to trong lương đình: “Nhắm mắt, chuyên tâm lắng nghe!”

Thần Tử Việt chớp mắt mấy cái, ngoan ngoãn làm theo.

Cuối thu Ngự Hoa Viên không có oi bức chói chang như mùa hè cùng tiếng ếch kêu, gió mát mang theo hương trà xanh lướt nhẹ qua hai gò má, bóng cây nghiêng ngả, bốn phía yên tĩnh không một tiếng động. Ngay cả tiếng cành lá đung đưa dường như cũng khó mà phân biệt, hồ nước vẫn gợn sóng chậm rãi bào mòn đá vụn bên bờ, mở mắt ra nhìn lại, bầu trời rất trong rất sáng, nhìn lâu bỗng cảm thấy có một loại tình cảm rất nhỏ bé, chậm rãi lan đến nơi mềm mại nhất đáy lòng, tâm tư dường như cũng thông suốt được một chút.

“Thời điểm ta vừa đăng cơ, hầu như mỗi ngày đều có người muốn lấy mạng ta, thủ vệ, cung nữ, trù tử, xa phu của ta, ai cũng bị bọn họ mua chuộc. Ta mạng lớn, mỗi một lần đều sống sót nhưng trong lòng vẫn cứ không thoải mái.” Hoa Thiên Lang nằm ở trên ghế bên cạnh nhìn ánh mặt trời, tựa như đang độc thoại: “Khi đó Hạo Dương lại không ở đây, mỗi lần ta thấy phiền muộn liền một mình đến Ngự Hoa Viên, sau lại phát hiện nếu nằm ở đây ta có thể cẩn thận suy nghĩ được rất nhiều chuyện. Ta không tin vào số mệnh, lão Thiên không muốn ta sống ta liền cố tình hảo hảo sống cho hấn xem, sống qua vài năm quả nhiên ta đợi được ngày Hạo Dương trở lại, cũng đợi được ngày giang sơn vững chắc, cho nên nếu lúc trước ta chấp nhận số mệnh sẽ không có được ngày hôm nay, có phải hay không? Mạng của người, cũng chính là ở trong tay người.”

Thần Tử Việt hiểu rõ, cười khẽ nhắm mắt lại: “Àn, cảm ơn người.”

“Nếu thật sự muốn cảm ơn ta, thì ở đây hảo hảo dưỡng thương đi.” Hoa Thiên Lang đứng dậy, giúp hấn lột thêm tấm mỏng: “Ta cho người đưa thức ăn lên, ăn no mới có khí lực tranh đấu cùng lão Thiên. À..... Đúng rồi, người là Tiểu vương gia Thiên Lang quốc ta, đến lúc đó sinh lễ Dạ Bảo chủ đưa không đủ, ta cũng sẽ không thả người!”

“Ta đây liền cùng y bỏ trốn.....” Thần Tử Việt cọ cọ chui vào trong tấm nhỏ giọng than thở: “Người đã giàu như vậy..... Mới không cho người có cơ hội lừa Tiểu Hắc!”

Hoa Thiên Lang nhướng, trong lòng lại hâm mộ — Chủ động bỏ trốn nha..... Chắc chắc, người xem tức phụ nhà người ta này, rất biệt nữ nha!

Bên kia, Dạ Lan San cùng Đoạn Tinh ngày đêm thần tốc lên đường rốt cục vào bình minh ngày thứ mười lăm ngày đã đến chân núi cực bắc Tuyết Sơn, thủ vệ Hoàng gia Vũ lâm quân vừa thấy Song Long Bội trong tay Dạ Lan San liền nhất tề quỳ một gối xuống tam hô vạn tuế, Đoạn Tinh bị cảnh này làm cho giật mình: “Quai quai.....”

Dạ Lan San hít sâu một hơi, sải bước đi lên núi.

“Lạnh như thế này.” Đoạn Tinh run run liếc nhìn Dạ Lan San, thấy y một chút phản ứng cũng không có trong lòng cảm giận, nhưng rất nhanh lại thoải mái — Nội lực mình là chí dương nha, sợ lạnh là chuyện hiển nhiên.....

Hai người đi rồi lại đi, sau khi qua một rẽ ngoặt liền nhú mây — Đường cùng?

Đoạn Tinh ngẩng đầu nhìn lại, chớp mắt: “Trách không được phụ thân Gia Cát tìm mấy mươi năm cũng không thấy, cho dù ông ấy có thể tránh được Vũ lâm quân dưới chân núi, thì với vách đá cao như vót dao cũng không thể đi lên!”

Vừa dứt lời, liền thấy Dạ Lan San bên cạnh tung người nhảy lên, không có bất kỳ trợ lực nào mà bay lên.

“Uy, người chờ ta một chút!” Đoạn Tinh ném áo choàng lông chồn đi phi theo sau, cái mũi bị đông lạnh đỏ bừng.

Hai người một đường đi lên đỉnh núi, lúc đến nơi thì nghen hòng nhìn trôn trời, nâng mắt nhìn khắp nơi toàn là băng tuyết trắng thuần một mảnh, phía trước có một sơn động, một cự thạch khổng lồ màu xanh chặn toàn bộ cửa vào, trừ nó ra thì không còn thứ gì khác.

“Thần kỳ vậy sao, ta còn tưởng có Cự Long trấn thủ thật, lo lắng cả một đường.” Đoạn Tinh vỗ vỗ ngực, đi đến khối núi đá kia quay đầu nói: “Chúng ta cùng nhau phát lực, dịch chuyển nó ra rồi nói sau!”

Dạ Lan San gật đầu, bước lên cùng Đoạn Tinh mỗi người một bên, hai người đồng thời phát lực, sừng sốt — Núi đá không chút sụt mẻ, thử lại vài lần, vẫn y như cũ.

Đoạn Tinh xù lông, hùng hùng hổ hổ: “Loại đá gì đây, quá rắn chắc đi!”

Dạ Lan San trong lòng trống rỗng — Nội lực của mình cùng Đoạn Tinh đều không thể di chuyển nó, Tiểu Việt làm sao bây giờ? Trong đầu thầm mắng chính mình vô dụng, lo lắng cùng khẩn trương nhiều ngày lúc này rốt cục bùng nổ, hai mắt đỏ bừng hung hăng đánh xuống một chưởng không mục tiêu, sau một tiếng nổ tuyết bay đầy trời, cả đỉnh núi chấn động rung rung theo.

Đoạn Tinh hoảng sợ, vội vàng né tránh đá vụn bay tới tiến lên kéo Dạ Lan San: “Đừng, chúng ta đang ở đỉnh núi, nếu là làm tuyết lở thì thảm!”

Dạ Lan San đôi mắt phiếm hồng, nhớ tới cảnh tượng Thần Tử Việt khắc ra máu trong lòng đau như dao cắt, ngẩng đầu muốn nước mắt đừng chảy, lại nhìn thấy trên đỉnh núi đá sau khi bị mình đánh tan tuyết đọng kia, tựa hồ có một hoa văn quen thuộc mờ mờ ảo ảo hiện ra.....

Đoạn Tinh nhìn biểu tình khác lạ của Dạ Lan San, cũng cùng y đưa mắt nhìn qua, trong lòng mừng rỡ: “Song Long Bội!”

Dạ Lan San lấy lại tinh thần, thả người nhảy lên cự thạch, tay run run đem khối Song Long Bội kia khảm vào chỗ trống ở giữa — Vừa khít.....

Chỉ trong giây lát, mặt đất một trận rung lắc, còn có từng đợt tiếng gầm gừ truyền đến, tựa như tiếng gió thổi như tiếng sóng biển, cự thạch chậm rãi dịch chuyển, động khẩu trăm nghìn năm phẳng lặng chậm rãi hiện ra. Có một mùi hương nhàn nhạt bay ra, hai người trong lòng mừng như điên, không đợi cửa động hoàn toàn mở ra liền khẩn cấp chạy vào.

Sau khi đi qua hai đường gấp khúc, thì thấy một thạch thất rất lớn bên trong, một đóa Tuyết Liên màu bạch ngọc lẳng lặng nở rộ, trong sơn động đều là băng tuyết trong suốt, quang hoa* phản chiếu khắp nơi, vô cùng thiêng liêng cũng vô cùng đẹp đẽ.

*ánh sáng của bông hoa

Đoạn Tinh kích động đến thanh âm cũng thay đổi: “Bảo chủ, Tiểu Việt được cứu rồi.....” Quay đầu nhìn Dạ Lan San thì thấy y vẻ mặt bi thương, nhất thời có chút khó hiểu, quay lại nhìn kỹ đóa Tuyết Liên kia rồi trong lòng cũng hụt hẫng — Gia Cát đã nói phải là Tuyết Liên chín cánh, đóa trước mắt này, chỉ có tám cánh hoa..... Tuyết Liên là thần vật, truyền thuyết trăm năm mới nở ra một cánh.....

“Bảo chủ.....” Đoạn Tinh không đành lòng nhìn bộ dáng này của Dạ Lan San, cắn răng bước lên trích hoa*: “Quần nó mấy cánh hoa, nói không chừng trong sách ghi sai.....”

*hái hoa

“Đoạn Tinh!” Dạ Lan San kéo hắn lại, lắc đầu, giọng nói có chút khàn khàn: “Nói không chừng ngày mai chính là ngày một trăm năm cuối cùng, ta chờ.” Nói xong, chậm rãi quỳ gối trên băng tuyết: “Ta chờ đến khi nó nở mới thôi, nếu không chờ được, Tiểu Việt đi đâu, ta sẽ theo đó.”

“Bảo chủ người.....” Đoạn Tinh sột ruột kéo y lên: “Nếu chờ người cũng ngồi chờ a! Quỳ gối trên tuyết làm gì, người muốn bỏ chân sao!”

“Nếu nó chịu nở, mạng ta cũng cho nó.” Dạ Lan San nhẹ nhàng tránh khỏi Đoạn Tinh: “Không có việc gì, người trở về đi, ta chờ.”

Đoạn Tinh bắt đắc dĩ, đành phải ở bên cạnh bồi y.

Sau một ngày một đêm, đúng lúc thái dương chậm rãi lên cao, Đoạn Tinh đứng ngoài cửa động tận mắt nhìn thấy tia nắng sáng đầu tiên chiếu lên ngọn núi băng, tầng tầng trăm ngàn năm phản xạ lại ánh sáng ngọc, thiên địa mờ mịt, vạn vật như được khai mở. Bước vào trong sơn động, Dạ Lan San vẫn như trước không nhúc nhích quỳ trên tuyết nhìn đóa Tuyết Liên trước mắt kia.

Sáng ngày thứ tư, Đoạn Tinh cuối cùng nhìn không được, dịu lấy cánh tay Dạ Lan San kéo y đứng lên: “Quỳ ba ngày ba đêm, không ăn không uống người thật sự nghĩ người làm bằng sắt sao! Cho dù người quỳ đến chết, nó cũng là tám cánh, hiện tại hái đi rồi cùng ta trở về gặp Tiểu Việt!”

Dạ Lan San đưa tay điểm huyết đạo Đoạn Tinh, nhanh như gió.

“Uy! Người làm gì!” Đoạn Tinh đại kinh thất sắc.

Dạ Lan San đứng lên, cảm thấy hai chân một trận đau nhức, không tự chủ được lại ngã xuống mặt đất.

“Không sao chứ! Người điểm huyết vị ta làm gì!” Đoạn Tinh sốt ruột kêu loạn.

Dạ Lan San chịu đau phong bế huyết vị hai đầu gối mình, cố gắng đứng lên đem Đoạn Tinh vác lên vai thất tha thất thểu đi ra ngoài, cổ họng khàn giọng cơ hồ không nghe ra đang nói gì: “Đưa người xuống núi xong, ta tiếp tục lên quỳ!”

“Người điên rồi a!” Đoạn Tinh nghiêng răng nghiêng lợi: “Còn quỳ nữa chân sẽ thực sự phệ đi!!..... Uy..... Bảo..... Bảo.....”

“Bảo Bảo?” Dạ Lan San buồn nôn một trận, lại cảm thấy thanh âm Đoạn Tinh có chút không đúng, quay đầu lại nhìn, không thể tin vào hai mắt của mình.

Đóa Tuyết Liên tám cánh lúc này như là được gió ôn như khê vuốt, dao động sinh tư, rốt cục nghênh đón lần tân sinh một trăm năm cuối cùng, khê rung rung, cánh hoa thứ chín chậm rãi nở rộ, thánh vật chín trăm năm thiên địa linh khí biến rốt cục đã thành hình.

Dạ Lan San từng bước từng bước đến gần đóa Tuyết Liên kia, ngây ngốc sững sốt hồi lâu, cuối cùng là mừng như điên, quỳ trên mặt đất cung kính dập đầu, sau đó lấy tay hái Tuyết Liên rồi nhanh chóng chạy xuống núi.

Đoạn Tinh đầu tiên là cười ngây ngô, chờ Dạ Lan San ra khỏi sơn động mới cảm thấy không đúng, nhất thời tức giận: “Uy! Ta còn bị người điểm huyết đó! Quay lại mau!” Dứt lời, một viên đá phi thăng tới giải huyết cho hắn, Đoạn Tinh đau nhe răng nhếch miệng, hùng hùng hổ hổ đi ra ngoài nhưng trên mặt cũng không che dấu được sự vui mừng.

Trong Hoàng cung, Thần Tử Việt ngồi xếp bằng trên giường cười hì hì nhìn Lâm Hạo Dương.

“Người..... làm gì nhìn ta như vậy?” Lâm Hạo Dương bị nhìn đến sồn da gà.

“Ta có nên gọi người là tẩu tử hay không nha!” Thần Tử Việt cười xấu xa.

Lâm Hạo Dương cầm nín, thầm nhủ người chẳng phải cũng nằm dưới sao!

Thần Tử Việt hất xì, híp mắt nhìn Lâm Hạo Dương: “Người trong lòng nói xấu ta cái gì?”

“Ách..... Không có!” Lâm Hạo Dương mãnh liệt lắc đầu: “Ta không có nói người cũng là người nằm dưới!” Nói xong, hai người đều ngốc đơ, Lãnh Tịch Chiêu ở bên cạnh vừa uống nước xong toàn bộ sặc lên mũi.

Gia Cát mang được vào phòng thì thấy hai kẻ ngốc đang trừng nhau, Lãnh Tịch Chiêu vừa ho khan vừa cười gập cả bụng, cảm thấy hơi kỳ quái, vừa định mở miệng hỏi thì Thần Tử Việt “Oanh” một cái phản ứng lại lời Lâm Hạo Dương vừa nói, nhất thời tặc mao, chân trần nhảy xuống giường ôm Gia Cát ô ô ô: “Gia Cát Gia Cát, người có loại được gì ăn có thể nằm trên không a? Ta muốn một bình, không, ta muốn ba bình!”

Gia Cát đỡ khóc đỡ cười, định ôm hắn về giường thì chợt nghe ngoài cửa truyền đến một thanh âm quen thuộc, mang theo chút vui vẻ cùng một chút trêu chọc: “Người vừa nói người muốn cái gì?”

“Bảo chủ?” Gia Cát cuống hỉ, quay đầu lại quả nhiên nhìn thấy Dạ Lan San, đi theo là Hoa Thiên Lang cùng Đoạn Tinh, ba người cùng nhau cười dài bước vào phòng..

Thần Tử Việt sững sốt, chớp mắt ngốc hồ hồ đứng ở đó.

Dạ Lan San thấy hần không mang hài đi chân trần đứng trên mặt đất, nhíu mày ôm hần vào trong lòng.

“Tiểu Hắc!” Hôm nay đầu óc Thần Tử Việt phản ứng có chút chậm, lúc này mới lấy lại tinh thần, ôm Dạ Lan San cắn a cắn.

Dạ Lan San từ trong lòng lấy ra một cái hộp đưa cho Gia Cát:“Tìm được rồi.”

Gia Cát cao hứng đến nói không ra lời, cầm Tuyết Liên chạy đến được phòng, Lãnh Tịch Chiếu cùng Đoạn Tinh thấy thế vội vàng đi theo hỗ trợ, Hoa Thiên Lang cười cười, kéo Lâm Hạo Dương mặt đỏ bừng ra ngoài, chỉ để lại hần hai người họ ở trong phòng.

Dạ Lan San ôm Thần Tử Việt trở lại giường, hôn nhẹ cái mũi nhỏ của hần.

Thần Tử Việt dựa vào trong lòng y làm nũng:“Tiểu Hắc ta rất nhớ người.....”

“Thật không?” Dạ Lan San buồn cười nhìn hần:“Vừa nãy ở cửa ta nghe thấy..... Người nói người muốn cái gì?”

“Ách.....” Thần Tử Việt nhíu mày, nhìn qua hạo suy yếu a hạo suy yếu:“Tiểu Hắc ta khó chịu, xong rồi xong rồi chân khí đi ngược chiều..... Tiểu Hắc ta không muốn chết.....”

“Nga.” Dạ Lan San nhướn mày gật đầu:“Tuyết Liên ta đã tìm được, cho nên đại khái ba ngày sau người sẽ không sao, đến lúc đó chúng ta lại thảo luận chuyện được nằm trên gì gì đó tiếp.”

“.....!!” Thần Tử Việt ở trong lòng y cọ cọ đầu nhỏ kể lại:“Nhưng lần trước rõ ràng người đáp ứng cho ta ở trên”

“Thật không? Ta không nhớ rõ a!” Dạ Lan San cười đến âm hiểm:“Ta có nói sao?”

“Không có! Ta nói bừa.” Thần Tử Việt mãnh liệt lắc đầu, trong lòng đau đớn, ác bá a ác bá.....

Dạ Lan San vuốt cằm vừa lòng gật đầu:“Ngoan, thân thể người phải nhanh chóng khỏe lại nga!! Người gạt ta chuyện nội thương còn chưa tính, bây giờ còn có thêm chuyện loại được kia, chúng ta từ từ sẽ tính.....”

Thần Tử Việt hồn phi phách tán, một phen túm lấy chăn đem mình bọc thật chặt:“..... Ta có thể không cần uống giải được kia hay không..... Ta không cần thân thể khỏe.....Tiểu Hắc biểu tình vừa rồi của người thật khủng khiếp.....”

Gia Cát rất nhanh đã nấu xong được, sau khi tận mắt nhìn thấy Thần Tử Việt uống mới đi khỏi, mọi người như trút được gánh nặng nhẹ nhàng thở ra. Buổi tối, Dạ Lan San tiến vào chăn đem tiểu bảo bối nhà mình ôm chặt trong lòng, cúi người hôn chỗ này thơm chỗ kia.

Thần Tử Việt ngửi được mùi hương gỗ thông quen thuộc trên người Dạ Lan San, hạnh phúc không thể tả, ngay cả trong mộng cũng cười ngáy ngốc.

Năm ngày sau, Gia Cát bắt mạch cho Thần Tử Việt, cười hì hì:“Chúc mừng, đã không sao rồi!”

. : .

62. Chương 62: Đại Kết Cục

Đại kết cục

Ban đêm, một nhóm người vô cùng náo nhiệt ăn bữa cơm.

“Nha, Đoạn Đoạn cho người ăn cái này!” Gia Cát gấp một miếng xương sườn đến bên môi Đoạn Tinh: “Ngon không?”

Đoạn Tinh gật đầu, cười híp mắt nhìn bảo bối của mình.

“Ta không cần cà rốt, cũng không muốn ăn cà, rau cũng không cần..... Đây là cái gì?” Thần Tử Việt mở to mắt nhìn thứ Dạ Lan San gấp vào trong bát mình.

Dạ Lan San tốt tính giải thích: “Bạch ma cô*.”

*nấm trắng

“A?” Thần Tử Việt nghi hoặc: “Sao lại dài như vậy?”

“Nấm có đủ loại hình dạng, dài như vậy có gì kỳ quái.” Dạ Lan San lấy thìa đưa đến bên miệng hẳn: “Ngoan, a a xem.”

Thần Tử Việt “A a” một cái nuốt vào miệng, nhai hai cái mặt liền đưa đám: “Người lại gạt ta, ta không ăn củ cải trắng..... Trừ tử Hoàng cung thật biến thái, củ cải tại sao còn khắc thành hình nấm.....”

“Phải ăn nhiều món!!” Dạ Lan San trừng hẳn: “Còn kén ăn về sau mỗi ngày chỉ được ăn bánh bao!”

Hoa Thiên Lang nhìn bọn họ ngay cả ăn cơm cũng không yên liền bật cười, lấy một bát súp đưa cho Lâm Hạo Dương, nhỏ giọng nói: “Đây, ta cố ý căn dặn trừ tử làm, về sau trước khi ăn thì uống một bát, dưỡng vị.”

Lâm Hạo Dương chớp mắt mấy cái, cúi đầu lấy thìa ăn canh.

Lãnh Tịch Chiếu chun mũi khịt khịt, rầu rĩ — Một mình mình cô đơn a.....

Ăn được một nửa, Dạ Lan San cầm chén rượu đến trước mặt Hoa Thiên Lang, thật tâm nói câu đa tạ.

Hoa Thiên Lang cười cười, cầm chén rượu uống một hơi cạn sạch.

“Đại ca, người khi nào thì thành thân nha, ta có hơi nhớ nhà, nhưng ta muốn chờ người thành thân xong mới trở về ~” Thần Tử Việt nghiêng đầu nhìn Hoa Thiên Lang: “Không bằng người nhanh chóng cùng Dương Dương thành thân đi ~”

“Khụ khụ.....” Lâm Hạo Dương bị sặc, Lãnh Tịch Chiếu ở bên cạnh đồng tình vỗ vỗ lưng hẳn: “Hạo Dương người không cần quá kích động.....”

Hoa Thiên Lang cuồng gật đầu, quay đầu nhìn Lâm Hạo Dương: “Dương, người nói được không?”

Lâm Hạo Dương tiếp tục ăn canh, rầu rĩ “Ân” một tiếng.

..... Đáp ứng rồi?!! Hoa Thiên Lang đầu tiên là sững sốt, sau đó bắt đầu cười hắc hắc, tức phụ của mình cũng không tệ nha, cứ tưởng phen này sẽ gặp chút khó khăn, nhưng không ngờ gặp chuyện đại sự vẫn rất dứt khoát nha!

Ba ngày sau, Lâm Trung Đường đang ở hậu hoa viên chơi đùa con Kim Cương anh vũ* mà Lâm Hạo Phong đặc biệt nhờ người mang về cho mình, chợt nghe phía sau truyền đến thanh âm: “Cha, con đã trở về!”

*nói hoa mỹ vậy thôi chứ nó là con kết ý :v

“Tiểu tử người còn biết trở về!” Lâm Trung Đường tiếp tục uy điều, cũng không quay đầu lại: “Đứa con bất hiếu!”

“Cha, gần đây con rất bận rộn mà.” Lâm Hạo Dương chớp mắt mấy cái, trong thanh âm đầy vẻ lấy lòng.

“Lão tử ta sinh người dưỡng người, kết quả là con ta nuôi lớn cứ nhiên một tiếng chào hỏi cũng không nói đã chạy theo người khác.” Lâm Trung Đường dựng râu trềng mắt xoay người: “Xú tiểu tử ta đánh..... Hoàng Thượng.....”

“Lâm đại nhân.” Hoa Thiên Lang đem Lâm Hạo Dương kéo ra phía sau cười dài: “Người muốn đánh Hoàng Thượng?”

“A.....” Lâm Trung Đường giật mình run run, vừa định hành lễ thì được Hoa Thiên Lang đỡ dậy: “Đừng, ngày ta đăng cơ đã nói ngài lão không cần quỳ, hôm nay làm sao vậy?”

Lâm Trung Đường trong lòng âm thầm kêu khổ — Xong rồi xong rồi, hai xú tiểu tử này, né tránh mười mấy năm vẫn là không tránh được, làm sao bây giờ a làm sao bây giờ.....

“Lâm đại nhân, ta hôm nay tới là có chuyện muốn nói, không biết đại nhân có rảnh không?” Hoa Thiên Lang vẽ mặt chân thành.

“Ách.....” Lâm Trung Đường xoay người bước đi: “Ta đột nhiên nhớ tới còn có việc, Hoàng Thượng người cứ tự nhiên.....”

“Cha.” Lâm Hạo Dương cầm nín: “Người chạy thì chạy, ôm cái lồng điếu kia theo làm gì?”

Lâm Trung Đường trán đổ đầy mồ hôi, tâm nói đây chính là vật hiếm lạ, ta còn chưa chơi đủ, vạn nhất bị Hoàng Thượng coi trọng mang đi thì làm sao bây giờ.....

“Lâm đại nhân.” Hoa Thiên Lang giữ chặt hắc mã mở lời: “Ta muốn thành thân cùng Hạo Dương.”

“A?” Lâm Trung Đường vẽ mặt đưa đám, trong đầu còn chưa nghĩ ra phải nói gì, con anh vũ trong lòng liền bổ nhào vào lồng sắt hoan hô nhảy nhót: “Trên giường, kết kết!”

Hoa Thiên Lang kinh hãi nhìn con anh vũ kia.

“Này.....” Lâm Trung Đường nhanh chóng ôm chặt lồng sắt: “Hạo Dương nó là nam nhân..... Nam làm Hoàng hậu..... Này quả thực chính là.....”

“Trời sinh một đôi!” Con anh vũ bị ống tay áo rộng thùng thình của Lâm Trung Đường che mất ánh sáng, dưới tình thế cấp bách bắt đầu hót bậy.

“Lâm Trung Đường vệt này của người không tề nha!” Hoa Thiên Lang càng thêm vui vẻ, cầm lấy lồng sắt trên chọc nó: “Cùng trầm hồi cung vài ngày?”

“.....!!!” Lâm Trung Đường nhìn con anh vũ kia rồi lại nhìn nhìn tiểu nhi tử, cắn răng: “Hoàng Thượng ta cảm thấy sơ bát tháng sau không tề, ngày hoàng đạo!”

“A?” Hoa Thiên Lang sửng sốt, đầu óc không kịp vận động theo.

Anh vũ nhìn thấy ánh sáng, lại thấy gương mặt anh khí của Hoa Thiên Lang, kích động cuồng nói: “Đại gia, xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim!”

“Ha ha.....” Hoa Thiên Lang vui vẻ: “Cùng trầm đi về!”

“Không được!” Lâm Trung Đường nghe vậy chấn động: “Con ta cùng điếu của ta, người chỉ có thể mang đi một!”

Lâm Hạo Dương trừng to mắt — Nguyên lai ở trong lòng cha ta ta cùng điếu đồng giá

Hoa Thiên Lang phản ứng lại, kinh hãi nhào tới ôm Lâm Hạo Dương: “Cha người đáp ứng rồi!”

Lâm Hạo Dương ôn nhu cười cười, lấy tay giúp y chỉnh tóc.

Lâm Trung Đường thấy bộ dáng hai người ngọt ngào mật mật, trong lòng thở dài, mang theo điếu chậm rãi trở về.

“Lâm đại nhân.” Hoa Thiên Lang gọi Lâm Trung Đường lại, cung kính cúi đầu với ông: “Ta biết người để ý cái gì..... Yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không để cho hắc mã trở thành kẻ trong lòng nói của thiên hạ. Ta sẽ cùng hắc mã kính với ngài.”

Trong lòng Lâm Trung Đường dễ chịu không ít, cười gật đầu: “Người là một Hoàng đế tốt, năm ba tuổi nhìn thấy người, ta đã biết người là một hảo hán tử.”

“Cha.....” Lâm Hạo Dương tiến lên: “Đa tạ người.”

Lâm Trung Đường khoát tay: “Buổi tối ở lại ăn cơm đi, đại ca người cũng không ở nhà, sau này nếu rảnh về nhà bồi dưỡng người.”

Lâm Hạo Dương gật đầu, ba người trong lúc nhất thời im lặng có chút xấu hổ, con anh vũ đảo tròn mắt, cảm thấy nhàm chán: “Tiếp khách.....”

“Cha người dạy nó nói cái gì đó!” Lâm Hạo Dương dở khóc dở cười.

Lâm Trung Đường đầu đầy hắc tuyến: “Ô ô ô..... Hoàng Thượng ta không cần con điều này, điều người mang đi đi, trả con lại cho ta.....”

“Không được!” Hoa Thiên Lang kinh hãi, ôm Lâm Hạo Dương: “Không cần chờ tháng sau, năm ngày sau chúng ta sẽ thành thân!”

Anh vũ lúc này thoảng nhìn Lâm Hạo Dương, một bên chảy nước miếng ào ào một bên phao mị nhãn: “Tiểu dạng nhi đã chờ không kịp sao.....”

Trong thành Tử Tang phía tây nam, Lâm Hạo Phong uống đến hai mắt mông lung, to tiếng vỗ vỗ bả vai một nam tử bên cạnh: “Người..... Đa tạ người đem..... con điều đó cho ta..... Bằng không ta.....sinh thần cha ta..... ta thật sự không biết..... phải tặng cái gì!”

Thanh Thương đệ nhất thanh lâu lão bản Tử Tang thành vẻ mặt mất hứng: “Không phải ta đưa! Rõ ràng là do người cướp đi, ta dạy thật lâu mới dạy được nó nói chuyện.....”

Hai ngày sau, khắp thiên hạ thiếp* Hoàng Bổng, thiên tử đại hôn, phổ thiên đồng khánh**.

*dán

**khắp nơi ăn mừng cùng vui

Sáng sớm ngày đại hôn, đội ngũ nghênh thân* liền chậm rãi xuất phát từ Hoàng cung, Hoa Thiên Lang thân long bào màu đỏ, thêu chìm Cửu Trảo Kim Long, đai lưng thêu hoa văn Hoàng gia cực kỳ tinh xảo, trên người đeo mảnh ngọc bội màu xanh, mây kiếm tung bay, mắt tinh ngưng thần, thân hình cao to che phủ cả ánh nắng mặt trời, khiến trong lòng ngàn vạn nữ tử Thịnh Kinh không thể không đuổi theo. Một đội nhân mã đứng giờ lành đến trước cửa Lâm phủ, Lâm Hạo Dương đồng dạng một thân cẩm y màu đỏ bước ra gia môn, quỳ một gối xuống, từ trong tay Lâm Hạo Dương tiếp nhận Song Long Bội, đại hảo giang sơn vì môi**, thiên quân vạn mã kết thân, từ nay về sau sau, kẻ vai sát cánh, không bao giờ rời xa.

*rước dâu, vì Dương Dương là nam nên mình không để rước dâu mà để nguyên từ hán việt

**vi môi: làm mối – được cả giang sơn làm mối

Nhìn ánh mắt kiên định lại thâm tình của Lâm Hạo Dương, Hoa Thiên Lang háng giọng cười to, một tay nâng hẳn lên lưng ngựa, giờ roi thúc ngựa bỏ xa đội ngũ nghênh thê, một đường giục ngựa băng băng, cảnh sắc bên đường thay đổi như tia chớp, trong lúc này, thiên địa cái gì cũng không còn trọng yếu, chỉ còn lại sự ấm áp dị thường chân thật.

Trình tự Đại hôn rườm rà lại phức tạp, hai người bị gây sức ép suốt một ngày rốt cục đến lúc màn đêm buông xuống cũng hoàn thành xong mọi thứ, tay nắm tay động phòng, Hoa Thiên Lang thương tiếc lau mồ hôi cho hẳn: “Rất mệt?”

Lâm Hạo Dương miễn cưỡng gật đầu, nhỏ giọng than thở: “Mệt chết đi được.....”

Hoa Thiên Lang cười cười, tay nâng cằm hẳn lên: “Hôn một cái được không?”

Lâm Hạo Dương cắn cắn môi, nhắm mắt lại, cảm nhận hơi thở của y ngày càng gần.....

“Tiểu Hắc sao người che mắt ta!” Thần Tử Việt giận dữ: “Hôn nhẹ cũng không được xem sao!”

“Thiếu gia người nhỏ giọng chút a.....” Dạ Lan San ba chân bốn cẳng bùm miệng hẳn lại, Thần Tử Việt tránh né, Dạ Lan San lại nhào tới, dưới chân lại đứng lúc trượt một cái, vì thế hai người “Đông” một tiếng ngã xuống đất.

“Tiểu Việt người không sao chứ!” Dạ Lan San cuống quýt nâng hẳn dậy giúp hẳn phủ bụi.

“Ô ô ô..... Người người ngồi trên người ta.....” Thần Tử Việt ứa nước mắt.

“Ta không kịp phản ứng a.....” Dạ Lan San xoay vòng hẳn kiểm tra: “Có đề hồng luôn không?”

“Khụ khụ.....” Bên cạnh truyền đến tiếng ho khan, hai người mới phản ứng lại, ngượng ngùng quay đầu lại cười: “Hoàng Thượng.....”

“Đứng trên xà nhà cảm giác thế nào?” Hoa Thiên Lang dở khóc dở cười nhìn hai người.

“Cũng không tệ lắm.....” Thần Tử Việt khúm núm cười làm lành, quay đầu tròng Dạ Lan San: “Tiểu Hắc người không có chuyện gì lại kéo ta tới xem người ta “ân ân a a”! Sắc lang!”

“Rõ ràng là chính người nháo muốn tới.....” Dạ Lan San nghiêng răng nghiêng lợi.

“Cái kia..... Dạ Bảo chủ.....” Hoa Thiên Lang đứng lên vỗ vỗ vai y: “Ra cửa quẹo phải đi thẳng có một Cung ôn tuyền, không biết người có hứng thú hay không?”

“Rất có hứng thú!” Dạ Lan San nghe vậy mặt tươi như hoa, xoay người khiêng Thần Tử Việt chạy ra ngoài.

“Nha! Ta không muốn đi ôn tuyền! Nội thương của ta còn chưa khỏi! Ta muốn học máu học máu!” Thần Tử Việt khóc rống.

Hoa Thiên Lang bật cười, xoay người nhìn Lâm Hạo Dương cũng ý cười đầy mặt, tiến lên hôn nhẹ: “Chúng ta cũng đi tắm được không?”

Lâm Hạo Dương đưa tay, ngoan ngoãn để y cởi y phục, ôm đi đến ngọc trì phía sau.

“Dương.....” Tay Hoa Thiên Lang lướt qua thắt lưng mềm dẻo của hắn, xúc cảm tốt giống như găm vóc bạc nhất, nghe thanh âm đầy lưu luyến si mê của y, Lâm Hạo Dương cười khê, chủ động bước lên hôn y.

Dưới ánh nến, cây nến đỏ trên bàn chiếu lên hình ảnh triền miên lưu luyến của hai người, một đêm không ngủ.

Hai ngày sau, nhóm người Dạ Lan San rời khỏi Hoàng cung, hướng về phía Tây Bắc trở về Vân Sát Bảo.

Nửa tháng sau, Thiên Nguyệt Lâu lại một lần nữa tung tin tức ra khắp thiên hạ, Vân Sát Bảo Bảo chủ Dạ Lan San cùng Tiểu thiếu gia Thần Tử Việt tháng sau thành thân.

Trước ngày thành thân, Thần Tử Việt ôm gối đầu đuổi Đoạn Tinh đi, cọt cọt Gia Cát: “Làm sao bây giờ ta hảo khản trương.....”

Gia Cát cười thâm, cảm thấy cực kỳ vui sướng khi người khác gặp họa: “Bình thường nga, có ai đó lúc trước nói tân nương tử đều khản trương như vậy!”

Thần Tử Việt mặt xám xịt, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn y — Thư ngốc! Thù dai!

Hai canh giờ sau, Gia Cát mí mắt nặng nề nhìn Thần Tử Việt vẫn tỉnh như sáo đánh cái ngáp: “Tiểu Việt ngủ được không? Người ngày mai sẽ mệt chết đó.”

“Ta ngủ không được.....” Thần Tử Việt đập đầu: “Dựa vào cái gì không phải là ta thú y!”

Gia Cát thở dài, có thể nói Tiểu Việt còn khản trương hơn mình lúc trước.....

Giảng co hơn nửa đêm, Thần Tử Việt rốt cục cũng ngủ, Gia Cát đắp chăn cho hắn, cũng cố gắng khiến mình tỉnh táo, nhìn phía đông dần dần hiện ra các tia sáng, bước ra khỏi phòng đóng cửa lại, lại nhìn thấy Bạch Nhược Manh đang ngồi trên mái nhà nhìn bầu trời, vì vậy cũng nhảy lên ngồi cạnh nàng: “Bạch tỷ.”

Bạch Nhược Manh quay đầu: “Tiểu Việt an tâm?”

“Ân.” Gia Cát gật đầu: “Khản trương xong rồi, đang ngủ.”

“Tiểu Việt Việt cũng thành thân rồi, lúc ta thấy hắn là thời điểm hắn vừa chơi nắn đường nhân* vừa khóc um trời.....” Bạch Nhược Manh lắc đầu cười khê.

*đồ chơi làm bằng đường (dùng đường loãng thổi thành hình nhân, chim thú, có thể chơi và cũng có thể ăn) – như tò he nước mình í

“Bạch tỷ.....” Gia Cát thật cẩn thận mở miệng: “Người lần này cùng Tây Đẳng Lâm.....”

Bạch Nhược Manh cong cong khóe môi: “Không có việc gì.”

“A?” Gia Cát kinh hỉ.

“Lúc trước ta và hần đều sai..... Bất quá hiện tại đã không còn việc gì, hần qua vài ngày nữa sẽ đến Vân Sát Bảo.” Trên gương mặt Bạch Nhược Mạnh hiện lên màu sắc hoa đào nhàn nhạt, khoe môi không tự giác cong lên: “Ta thật sự rất vui, nhiều năm chờ đợi như vậy không hề uổng phí, đúng hay không?”

Gia Cát gật gật đầu, cùng vui vẻ theo.

Lúc trời vừa tảng sáng, Dạ Lan San cầm hỉ phục gấp gấp chạy vào phòng, nhìn thấy Thần Tử Việt còn đang nằm trên giường ngủ khò khò, nhin không được cười cười, ngồi bên giường nắm lấy cái mũi thanh tú nhỏ nhắn của hần.

“Ngô.....” Thần Tử Việt nhú mày, mơ mơ màng màng mở mắt: “Tiểu Hắc.....”

“Ngoan, dậy đi.” Dạ Lan San lôi hần từ trong chăn ra ôm vào trong lòng hôn nhẹ.

Thần Tử Việt lắc lắc đầu cho tỉnh táo, ôm Dạ Lan San cọt cọt: “Tiểu Hắc ta khấn trương.....”

“Có cái gì mà khấn trương.” Dạ Lan San giúp hần thay y phục: “Ta sẽ vẫn cùng ngươi, khấn trương cái gì?”

“Chính là có ngươi mới khấn trương.....” Thần Tử Việt lăm bầm thở dài.....

Dạ Lan San bật cười, làm bộ không có nghe thấy, cầm dây cột tóc màu đỏ giúp hần chải đầu: “Ngươi còn nhớ hay không, lúc nhỏ mỗi lần đến tết luôn là ta giúp ngươi mặc y phục.”

“Ấn.” Thần Tử Việt gật đầu, ngược lại tức giận: “Ngươi còn gạt ta hôn ngươi!”

“Vậy hiện tại bồi thường cho ngươi?” Dạ Lan San ôm hần vào trong lòng hôn hôn.

Ngày hôm nay, cả Vân Sát Bảo huyền náo đến đêm khuya, hương rượu lượn lờ cùng với tiếng cười sảng khoái, thật lâu không tắt.

Chạng vạng, Dạ Lan San cùng Thần Tử Việt ra sau núi, vai kề vai đứng trước hồ nước dưới Trúc Lâm.

“Tiểu Hắc.” Thần Tử Việt cười tủm tỉm nhìn mặt hồ: “Hồi nhỏ ở đây lúc ta giận ngươi, ngươi còn nhớ không?”

Dạ Lan San nhướn mày: “Đương nhiên, ngươi còn xô mạnh ta xuống hồ.”

Thần Tử Việt ôm cổ Dạ Lan San: “Đó là bởi vì ta thích ngươi nga.....” Còn chưa nói xong đã bị Dạ Lan San dùng môi cắn lờ, hôn triền miên.

Mặt hồ yên ả như được tắm ánh trăng, chiết xạ ra những tia sáng nhỏ vụn mờ ảo, thủy quang hậu trọng* như tơ nhung.

*dây cộm, nặng

Đêm nay, ngay cả cơn gió cũng thấy say

. . .

63. Chương 63: Phiên Ngoại 1 – Tiểu Hắc Tiểu Thần Lễ Mừng Năm Mới Ký

Phiên ngoại 1 – Tiểu Hắc Tiểu Thần lễ mừng năm mới ký

“Tiểu Hắc ~!!” Tám tuổi tiểu Tử Việt trời còn chưa sáng đã hưng phấn chạy đến phòng Dạ Lan San, ghé vào bên giường đẩy đẩy y: “Rời giường rời giường!”

Dạ Lan San mông mông lung lung mở mắt, chỉ thấy Thần Tử Việt mặc áo ngắn và đoản khổ* nhỏ, lộ ra cánh tay nhỏ và cùng vai nhỏ gầy teo, khuôn mặt bị đông lạnh đỏ rực, đang cười tủm tỉm nhìn mình.

*quần đùi, quần ngắn

“Người sao không mặc y phục đằng hoàng mà đã chạy tới đây !” Dạ Lan San hết hồn, tay bế hấn lên nhét vào ổ chăn ôm lấy: “Bên ngoài tuyết còn đang rơi đó!”

Thần Tử Việt khịt khịt — Ổ trong lòng Tiểu Hắc thật ấm, vì vậy cũng đưa tay ôm thắt lưng y, lấy đầu cọ cọ y: “Tiểu Hắc chút nữa người dẫn ta xuống núi chơi được không?”

“Hôm nay là ngày ba mươi, chạy đi đâu?” Dạ Lan San xoa xoa đầu hấn: “Bên ngoài tuyết còn đang rơi, bị nghĩa phụ phát hiện sẽ bị phạt .”

“Nhưng ta muốn đi.....” Thần Tử Việt ở trong lòng y cụng a cụng: “Nghe người ta nói hôm nay dưới núi rất náo nhiệt, chúng ta lên đi rồi trước giờ cơm tối chạy về là được rồi.”

Dạ Lan San cúi đầu nhìn đôi mắt Thần Tử Việt đầy kỳ vọng, bất đắc dĩ gật đầu: “Được, bắt quá bây giờ còn rất sớm, người ngủ thêm một giấc đi, trời đã sáng ta sẽ gọi người.”

“Ân!” Thần Tử Việt vui vẻ gật đầu, nghĩ nghĩ, chồm người lên hôn môi Dạ Lan San “chụt” một cái : “Tiểu Hắc người tốt với ta nhất .”

.....!! Dạ Lan San ngốc đơ, lại nhìn Thần Tử Việt giống như con thỏ nhỏ chôn đầu vào trong lòng mình, nhất thời trong đầu chỉ còn có một ý niệm — Tuyết rơi thì tính cái gì, hôm nay cho dù trên trời phóng xuống dao găm ta cũng sẽ mang Tiểu Việt xuống núi!!

Đại khái là vì trong lòng mong chờ, mới tờ mờ sáng Thần Tử Việt liền tỉnh lại, thấy Dạ Lan San còn đang ngủ nên đùa dai nhường người cắn cắn cằm y, liền thấy Dạ Lan San nhắm mắt nhú mày, sau đó xoay người ngủ tiếp..... Thần Tử Việt cảm thấy chơi rất vui — Tiểu Hắc ở trước mặt mình luôn cười tủm tỉm, lần này hình như là lần đầu tiên nhú mày..... Lại tiên qua liếm liếm mũi y, vẫn không chịu tỉnh! Vì thế tiểu Tử Việt không biết mệt ở trên mặt y nơi này cắn cắn chỗ đó liếm liếm, cuối cùng cũng thu hút được sự chú ý của Dạ Lan San, qua hồi lâu mới ngơ ngác mở miệng: “Tiểu Việt sớm.....”

“Ân, sớm sớm.” Thần Tử Việt cười híp mắt gật gật đầu,.

Dạ Lan San nhắm mắt nhú mày, tay sờ soạng một phen trên mặt mình: “Sao mặt ta lại ướt?”

“Bởi vì người ngủ chảy nước miếng !” Thần Tử Việt vẽ mặt nghiêm túc: “Xấu hổ xấu hổ.”

“Thật không?” Dạ Lan San biểu tình thật nghi hoặc: “Nhưng tại sao cả khuôn mặt đều là.....”

Thần Tử Việt chớp mắt mấy cái, vẽ mặt thuần lương vô hại nói lảng sang chuyện khác: “Tiểu Hắc chúng ta xuống núi đi?”

“Được.” Dạ Lan San rời giường mặc y phục, lại đi ra ngoài thay Thần Tử Việt lấy y phục mới đã chuẩn bị cho hấn đến: “Nha, lễ mừng năm mới mặc đồ mới ”

“A?” Thần Tử Việt bĩu môi: “Ta muốn mặc màu trắng, màu đỏ khó coi chết đi được, tiểu cô nương mới mặc.”

“Năm mới không mặc màu trắng!” Dạ Lan San từ trong chăn túm Thần Tử Việt ra ngoài giúp hấn mặc y phục.

“Tại sao người không mặc màu đỏ ?” Thần Tử Việt chỉ vào y phục màu tím nhạt trên người Dạ Lan San, không thuận theo không buông tha.

“Ta không biết.” Dạ Lan San thật bất đắc dĩ: “Đều do hạ nhân chuẩn bị. Đúng rồi, vừa rồi ta nghe bọn họ nói hôm nay Mộc trang chủ của tiền trang Thanh Vân đến.”

“Đến đi đến đi, tốt nhất đến hơn mười hai mươi trang chủ, như vậy phụ thân sẽ không có thời gian quan tâm chúng ta !” Thần Tử Việt mặc y phục xong từ trên giường nhảy xuống: “Chúng ta khi nào thì xuống núi?”

Dạ Lan San nhìn Thần Tử Việt nhô gầy trắng trắng trong y phục đỏ, vẽ mặt có chút ngốc hề hề, trong lòng nghĩ Tiểu Việt thật xinh nha, tiểu cô nương mặc đồ đỏ cũng không đẹp như hấn.

“Tiểu Hắc người phát ngốc cái gì!” Thần Tử Việt ở trước mặt y huơ huơ tay.

“Ách.....” Dạ Lan San phục hồi tinh thần lại, xoa xoa đầu nói: “Hiện tại nghĩa phụ hửn là đang vội chuẩn bị cho đêm nay, sẽ không cùng chúng ta ăn điểm tâm, hiện tại liền xuống núi, ta đưa ngươi xuống núi ăn được không?”

“Được!” Thần Tử Việt cao hứng nhảy tới nhảy lui: “Chúng ta hiện tại đi!”

Hai người từ sau núi len lén chuồn ra khỏi Vân Sát Bảo, nhìn ngọn núi trắng xoá, Thần Tử Việt mở to miệng: “Tuyệt lớn như vậy, chúng ta phải đi tới khi nào?”

Dạ Lan San cười cười, kéo cái mũ lông chồn trên áo khoác giúp hửn, lại thay hửn cài thật chặt rồi ngồi xổm xuống quay đầu nói: “Đi lên ta công ngươi!”

Thần Tử Việt do do dự dự ghé vào trên lưng Dạ Lan San, mở miệng nói: “Tiểu Hắc chúng ta trở về đi, tuyết lớn quá.....”

Nghe trong thanh âm Thần Tử Việt có chút không cam lòng, Dạ Lan San cười cười: “Không sao, ôm chặt ta là được.”

“Àn.” Thần Tử Việt gật gật đầu, tay dùng sức ôm cổ Dạ Lan San. Dạ Lan San dưới chân mượn lực, công Thần Tử Việt chạy vù vù xuống núi. Đợi đến khi xuống núi Dạ Lan San mới buông Thần Tử Việt ra vỗ vỗ mặt hửn: “Đến, mở mắt nhìn!”

Thần Tử Việt mở to mắt nhìn bốn phía, lại nhìn Dạ Lan San: “Tiểu Hắc thật lợi hại.....”

“Đó là đương nhiên!” Dạ Lan San dương dương tự đắc: “Khinh công ta tốt nhất !”

“Khinh công của ta cũng rất tốt.....” Thần Tử Việt không phục chu môi lẩm bầm.

Dạ Lan San buồn cười nhìn hửn, không nói gì.

Thần Tử Việt bị nhìn thấu, tức giận trừng mắt nhìn y: “Khinh công tốt có gì đặc biệt hơn người, người ngủ còn chảy nước miếng!”

Dạ Lan San thiếu chút nữa thốt ra ta sáng nay là cố ý giả bộ ngủ !! Suy nghĩ lại vẫn là nhìn xuống, vẻ mặt ghen khuất.

Thần Tử Việt có chút chột dạ, đi lên kéo kéo Dạ Lan San: “Chúng ta đi ăn cái gì đi.....”

Dạ Lan San nhìn xung quanh, phía trước có một quầy hàng nhỏ vì hấp bốc hơi nóng hơi hổi, kéo Thần Tử Việt đi qua mua hai cái bánh bao thịt nóng hổi cho hửn: “Nha, ăn cái này trước, đợi ta dẫn ngươi đi mua món khác!”

Thần Tử Việt nhận lấy bánh bao cắn cắn, neho mắt lại: “Ăn ngon!”

Dạ Lan San thật bất đắc dĩ: “Ngươi còn chưa ăn đến nhân.....”

Thần Tử Việt không để ý tới y, nhanh nhẩu chạy về phía trước, đột nhiên nhìn thấy phía trước có một người đang nói chuyện cùng một tiểu nam hài mặc áo xanh.

“Tiểu Hắc!” Thần Tử Việt khẩn trương kéo Dạ Lan San: “Người ở đằng kia là người xấu, lần trước Phúc bá dẫn ta xuống núi chơi có chỉ cho ta biết, hửn là kẻ xấu chuyên bắt cóc hài tử đem bán!”

Dạ Lan San nhíu mày, nhìn tiểu nam hài phía trước đã gật đầu đi theo tên buôn người vào một con đường tắt, vì vậy kéo Thần Tử Việt lên đi theo.

Tên buôn người trong lòng rất cao hứng, gần sang năm mới lão thiên gia thật đúng là tặng cho mình một phần đại lễ, tiểu nam hài này nhìn qua ngốc hồ hồ, cách ăn mặc tuyệt đối là công tử nhà giàu, bán cho tiểu quan quán tuyệt đối có thể kiếm nhất chút bạc.

“Di? Ngươi không phải nói dẫn ta tới Sở Vân khách điểm tìm phụ thân sao? Đây là đâu?” Thiếu niên áo xanh ý thức được có chút không đúng, dừng cước bộ hỏi.

“Hắc hắc, tìm phụ thân cái gì, ta dẫn ngươi tới một địa phương tốt!” Tên buôn người bộc lộ mặt hung ác, từ phía sau lấy ra bao bố và dây thừng nhào lên bắt thiếu niên kia.

“Tiểu Hắc chúng ta đi cứu hần!” Núp ở chỗ tối Thần Tử Việt khẩn trương lôi kéo Dạ Lan San định chạy ra ngoài, lại bị y đè lại.

“Làm sao vậy?” Thần Tử Việt nhíu mày.

Dạ Lan San chỉ chỉ bên ngoài:“Nga, võ công hần không kém, tên kia không phải đối thủ của hần.”

“A?” Thần Tử Việt thật cẩn thận thò đầu ra bên ngoài nhìn xem, quả nhiên không đến ba chiêu, thiếu niên áo xanh liền đem tên buôn người đánh nằm trên đất, vỗ vỗ tay đắc ý nói:“Người còn muốn trối ta?”

Tên kia thẹn quá hóa giận, ngẩng đầu quát:“Xem náo nhiệt đủ chưa? Còn không mau lăn ra đây?!”

“Ha ha ha.....” Từ trên nóc nhà cười nhảy xuống bảy tám người, mọi người đều răng cười:“Tạ lão tam, bị một tiểu oa nhi đánh chật vạt như vậy, người thật sự giỏi a!”

“Phi!” Tên buôn người từ trên mặt đất bò dậy:“Bắt hần, đây chính là hàng đáng giá!”

“Là người nói!” Bảy tám người nhất tề xông lên bắt, thiếu niên áo xanh tuy võ công không tệ nhưng dù sao cũng chỉ là một đứa nhỏ bảy tám tuổi, dần dần bị vây vào tình thế xấu, Dạ Lan San thấy thế quay đầu nói với Thần Tử Việt:“Đừng lộn xộn, ở đây chờ ta!”

“Ân.” Thần Tử Việt vừa gạt đầu xong đã thấy Dạ Lan San lập tức xông ra ngoài.

Bảy tám kẻ buôn người nhìn Dạ Lan San y như một tiểu báo tử xông lại đây đầu tiên là sửng sốt, sau khi thấy rõ diện mạo y một đám lại nghĩ rằng quai quai, lại là hàng đáng giá, bất quá bọn họ rất nhanh liền phát hiện thiếu niên này võ công cao cường xuất thủ tàn nhẫn, hơn nữa tựa hồ là liều mạng đấu pháp, dần dần thấy có chút không ổn, nháy mắt với nhau bắt đầu chạy.

Dạ Lan San nhíu mày, xông lên một chưởng đánh hai người chạy gần nhất kéo lại, cho đến khi đem dồn những người đó vào một ngõ cụt, xông lên quyền cước đấm đá, một đám mất mũi sưng bầm tím nằm trên mặt đất rên hừ hừ, trong lòng hối hận đòi mạng — Đây không phải người a, rõ ràng là sát thần a, đánh quyền cước bình thường cũng thua, đã vậy tiểu tử tông này còn hạ sát thủ a.....

Bọn họ không biết, Dạ Lan San vừa nhìn thấy bọn họ liền nhớ đến chuyện lúc Tiểu Việt năm tuổi súyr nữa bị bắt cóc, lúc ấy mình võ công không tốt không có năng lực bảo hộ hần, mấy năm nay vẫn có chút áy náy và không cam lòng, hiện tại thật vất vả mới chờ được cơ hội xả giận, nào có đạo lý dễ dàng thu tay lại.

Thần Tử Việt và thiếu niên áo xanh bị đả pháp đánh cho hấp hối của Dạ Lan San trợn mắt há hốc mồm, hai người đứng ở đó ngây ngốc há miệng.

Dạ Lan San quay đầu nhìn thấy hai người bộ dạng ngơ ngác, cảm thấy tâm hư vinh cực độ thỏa mãn, vì vậy đi lên vỗ vỗ Thần Tử Việt:“Chúng ta đi tìm nha dịch đến đi!”

Thiếu niên áo xanh phục hồi tinh thần lại, cảm kích nhìn Dạ Lan San:“Cám ơn người!”

“Đừng khách khí!” Dạ Lan San lắc đầu, lúc này ba người nghe được một thanh âm “rột rột”.....

“Ách.....” Thiếu niên áo xanh ngượng ngùng xoa xoa bụng.

“Người đói bụng nha?” Thần Tử Việt chớp mắt mấy cái, đem bánh bao trong tay đưa cho hần:“Đây, ăn ngon lắm”

“Này.....” Dạ Lan San đưa tay muốn ngăn hần lại.

“Tiểu Hắc người không cần hẹp hòi như vậy nha! Một cái bánh bao mà thôi!” Thần Tử Việt bắt mồm trừng y.

Dạ Lan San câm nín, chỉ là cái bánh bao kia rõ ràng có nửa cái..... Nào có đạo lý đem đồ ăn còn thừa của mình cho người ta.....

Thiếu niên áo xanh nhìn nửa cái bánh bao trong tay, cũng không biết nói gì.....

Đúng lúc đó, nghe bên ngoài truyền đến tiếng bước chân hỗn độn, mơ hồ có người gọi thiếu gia.

“Kiền thúc, ta ở đây!” Thiếu niên áo xanh sau khi nghe được nhanh chóng đáp lại, sau đó quay đầu nói: “Là quần gia của nhà ta.”

“Ôi tiểu thiếu gia.” Quần gia nghe được thanh âm vội vàng chạy tới: “Ta tìm từ sáng đến giờ, sợ tới mức mạng già ta cũng mất.....”

Thiếu niên ngượng ngùng gãi đầu: “Thấy quán nhỏ ven đường chơi rất vui, liền dừng lại xem một chút, lúc ngẩng đầu tìm thì không thấy các người.....”

“Nhanh trở về đi, lão gia sắp điên rồi.” Quần gia kéo áo thiếu niên đi ra ngoài.

“Chờ một chút.” Thiếu niên dừng lại, chỉ vào một đồng bầy tám tên buôn người nằm rạp trong góc tường nói: “Bọn chúng muốn bắt ta, là hai người họ đã cứu ta, người đi tìm gia đình đến trời bọn họ tới quan phủ đi!”

“A?” Quần gia hoảng sợ, xoay xoay thiếu niên áo xanh kiểm tra: “Thiếu gia người có bị thương hay không?”

“Ta không sao!” Thiếu niên không kiên nhẫn phát tay.

Quần gia thấy trên người hắn tuy nói có chút bụi bẩn nhưng không có bị thương, cho nên cũng thở phào nhẹ nhõm, quay đầu muốn cảm tạ hai người cứu thiếu gia thì lại sững sốt — Tử y thiếu niên mi mục tuấn lãng, gương mặt đường nét rõ ràng, chỉ mới mười một mười hai tuổi lại không hiểu sao làm cho người ta cảm giác có một loại khí phách; Nam hài bên cạnh nhìn qua tuổi tác không kém thiếu gia nhà mình lắm, mặc cẩm y đỏ cười tủm tỉm, lớn lên thật không giống người thường.....

“Người không cần cảm tạ chúng ta!” Thần Tử Việt đi lên vỗ vỗ ông: “Sau này trông kỹ thiếu gia nhà người là được.”

“Ai!” Quần gia bị bộ dáng nghiêm túc của hắn chọc cười.

Dạ Lan San mới đánh xong tâm tình cũng tốt lắm, tiến lên kéo Thần Tử Việt ra ngoài: “Tiểu Việt Việt ta dẫn người đi ăn!”

Thiếu niên áo xanh nhìn bóng dáng hai người bọn họ, lại nhìn nửa cái bánh bao trong tay không tự chủ được hé miệng cười.

Dạ Lan San kéo Thần Tử Việt dạo tới dạo lui khắp nơi, nơi này xem một chút chỗ kia ngó một cái, chỉ chốc lát trên người đầy các loại — Pháo, mít quả, tượng đất, cho chóng.....

“Tiểu Hắc ta muốn ăn bánh bao!” Thần Tử Việt đưa tay chỉ một quầy hàng nhỏ phía trước.

“Vừa rồi người không phải đã đem nửa cái bánh bao cho người ta.....!!” Dạ Lan San tức giận, nghĩ rằng đó là bánh bao Tiểu Việt Việt đã ăn qua nha, tiện nghi tiểu tử kia.

“Cái hồi này ăn không ngon! Ăn nửa ngày cũng không cắn được nhân bánh, còn rất mặn!” Thần Tử Việt chu chu môi: “Cầm trong tay đã nửa ngày, lại không thể lãng phí lương thực, vừa lúc cho hắn!”

Dạ Lan San đỏ khòe đỏ cười.

Hai người ở dưới núi chơi đến bất diện nhạc hồ. Bất tri bất giác thời gian đã qua thật lâu, Dạ Lan San ngẩng đầu nhìn nhìn sắc trời đã không còn sớm, vì vậy lại ôm Thần Tử Việt trở lại Vân Sát Bảo, hai người trước tiên về phòng đem đồ mua được dưới núi lên lút dấu hết, mới vừa lau mặt thì hạ nhân đến tìm bảo là sắp khai yến tiệc.

Thần Tử Việt cùng Dạ Lan San liếc mắt nhìn nhau — Nguy hiểm thật a nguy hiểm thật.....

Hai người vừa đi vào cửa liền không khỏi sững sốt — Thiếu niên áo xanh buổi sáng gặp dưới núi đang ngồi trên ghế.....

“Nha, là các người a?” Kia thiếu niên tinh mắt, cao hứng từ trên ghế nhảy xuống giữ chặt một bên tay mỗi người: “Phụ thân, buổi sáng là hai người họ cứu con!!”

“Ai nha, quả thật là anh hùng xuất thiếu niên!” Người nọ đứng lên đi đến trước mặt Dạ Lan San cung kính nói: “Tại hạ Mộc Thanh Vân của tiền trang Thanh Vân, đa tạ nhị vị thiếu gia xuất thủ tương trợ cứu khuyển tử thoát vây.”

“Không..... có.....” Dạ Lan San nghiêng người nhìn ánh mắt Thần Sơn, trong lòng âm thầm kêu khổ.

“Lại đây ngồi.” Trên mặt Thần Sơn không có biểu tình gì.

Dạ Lan San kéo Thần Tử Việt đang thấp thỏm bất an ngồi xuống, tâm tình thiếu niên áo xanh cũng rất tốt, tiếp tục nói: “Buổi sáng quên nói, ta gọi là Mộc Tiên Nhiên từ Giang Nam đến. Vô công các ngươi thật là lợi hại nga.....!”

Thần Sơn nghe vậy khẽ nhú mày, liếc mắt nhìn Thần Tử Việt một cái.

“Ách..... Không liên quan đến con, đánh nhau là Tiểu Hắc!” Thần Tử Việt không chút do dự chỉ vào Dạ Lan San.

Dạ Lan San cắn răng — Tiểu Việt ngươi gió chiều nào theo chiều đó!!!

“Không sao, cứu người là chuyện tốt.” Thần Sơn cười cười, xoa xoa đầu Dạ Lan San: “Năm nay cho con tiền mừng tuổi gấp đôi!”

“A?” Dạ Lan San thật vui vẻ, không bị phạt mà còn được thưởng: “Cảm ơn nghĩa phụ.”

“Còn con đâu?” Thần Tử Việt vẽ mặt chân chó, ngẩng đầu lên nhìn Thần Sơn.

Thần Sơn cười bí hiểm, vỗ hấn một phen: “Nhất định là con hồ nháo muốn xuống núi, phần thưởng là ở nhà gốc một tháng cho ta, chép năm mươi lần gia quy!”

“A?” Thần Tử Việt trong chớp mắt hồng mắt.....

“Nghĩa phụ.....” Dạ Lan San không đành lòng nhìn bộ dạng Thần Tử Việt rầu rĩ không vui, muốn thay hấn cầu tình.

Thần Sơn không để ý tới y, bắt đầu nói chuyện phiếm cùng Mộc Thanh Vân.

Dạ Lan San bắt đắc dĩ xoa xoa Thần Tử Việt — Tiểu Việt ta đã tận lực, cùng lắm thì ta giúp ngươi chép.....

Thần Tử Việt trừng Mộc Tiên Nhiên — Ngươi nhiều chuyện, hại ta không thể xuất môn, còn phải chép phạt! Ngươi là người xấu! Lần sau không cứu ngươi !

Mộc Tiên Nhiên thật ủy khuất.....

Cơm nước xong, Thần Tử Việt tức giận trở về phòng khóa cửa ai cũng không gặp, Dạ Lan San canh giữ ở cửa gõ gõ: “Tiểu Việt ngươi đừng giận, đi ra đây ta dẫn ngươi đi phóng pháo hoa.”

Không có động tĩnh.....

Dạ Lan San sốt ruột, Tiểu Việt Việt thích nhất là náo nhiệt, sao bây giờ cả dụ dỗ hấn đi phóng pháo cũng không được, cho nên xoay người nhảy lên nóc nhà vạch mái ngói ra nhìn. Thần Tử Việt ném mình ở trên giường, vĩnh viễn chìm đầu không nhúc nhích. Dạ Lan San bắt đắc dĩ mở miệng: “Ngươi nếu không mở cửa ta liền hủy nóc phòng nhảy xuống!”

Thần Tử Việt giật giật, đem mình từ trong chăn đẩy ra ngoài, liếc nhìn nóc phòng, mở cửa.

Dạ Lan San đi vào ôm hấn lắc lắc: “Ngươi đừng giận, không thì năm mươi lần ta giúp ngươi chép hết.”

Thần Tử Việt vẫn thật ủy khuất, cho nên chui đầu vào trên cổ y hung hăng cắn một cái.

“Tê.....” Dạ Lan San đỏ hít một ngụm lãnh khí, nhưng vẫn chịu đựng bất động.

Thần Tử Việt cắn xong cảm thấy tâm tình tốt lắm, nghĩ lại có chút đau lòng đưa tay xoa xoa cái dấu răng nho nhỏ kia, mở miệng hỏi: “Có đau hay không?”

“Ân.” Dạ Lan San thành thành thật thật gật đầu.

“Đau sao ngươi không né ra!” Thần Tử Việt trừng y.

Dạ Lan San chớp mắt mấy cái:“Người mất hứng mà, hiện tại tâm tình tốt hơn chưa?”

Thần Tử Việt có chút cảm động, tiến lên liếm liếm dấu răng trên cổ y, đầu chôn ở trong lòng y nói:“Đi ra ngoài chơi đi, ở trong phòng buồn.”

Dạ Lan San cười cười, khoác áo choàng lên đem hắc bào lại thật kín, Thần Tử Việt nhìn Dạ Lan San quần áo đơn bạc trong lòng thật cảm giận — Dựa vào cái gì thân thể y tốt như vậy.....

Hai người ra cửa, Dạ Lan San dẫn Thần Tử Việt đi tới trù phòng.

“Không phải đi phóng pháo sao?” Thần Tử Việt mặc danh kỳ diệu nhìn Dạ Lan San.

Dạ Lan San đưa tay bóp mũi hắc:“Người buổi tối cũng không ăn cơm, ta gọi trù tử làm một ít điểm tâm mang theo miễn cho người đói bụng.”

Thần Tử Việt cười tủm tỉm, nghĩ rằng Tiểu Hắc đối với mình thật tốt.....

Hai người cầm điểm tâm đến phía sau núi, Thần Tử Việt ngồi ở trúc lâu nhìn Dạ Lan San từng bước từng bước phóng pháo, tâm tình tốt lắm cười a cười.

Dạ Lan San phóng pháo xong trở về, nhìn Thần Tử Việt vui vẻ mình cũng thật cao hứng, tay lau mồ hôi trên gát ngồi bên cạnh nhìn hắc.

Thần Tử Việt cầm khăn tay đưa cho y:“Lau mồ hôi đi, nếu không sẽ sinh bệnh.”

Dạ Lan San thêm can đảm:“Người giúp ta lau!”

Thần Tử Việt kỳ quái nhìn y một cái, nhưng vẫn ngoan ngoãn giúp y lau mồ hôi, Dạ Lan San nhìn hắc vẻ mặt thật tình, đột nhiên có xúc động muốn nhào qua hôn hắc một cái.

“Người làm gì nhìn ta như vậy?” Thần Tử Việt nháy mắt mấy cái.

“Ta muốn hôn người!” Dạ Lan San vẽ mặt thành thật.

Thần Tử Việt nghiêng đầu nghĩ nghĩ, sáp lại hôn “chụt” một cái:“Người không được hôn ta, muốn hôn cũng là ta hôn người!”

Dạ Lan San đảo con ngươi, chỉ vào miệng mình:“Vậy người hôn lại nơi này!”

Thần Tử Việt ngoan ngoãn hôn lên.

Tâm tình Dạ Lan San nhất thời các loại sung sướng, tay ôm lấy Thần Tử Việt cọ a cọ:“Tiểu Việt Việt người thật đáng yêu.....!!”

Thần Tử Việt bị y ôm vào trong lòng không có cách nào hô hấp, lắc lắc đầu muốn tránh ra.

Núp trong chỗ tối Mộc Tiên Nhiên hít một ngụm lạnh khí — Vốn là muốn tới giải thích với Thần Tử Việt, bất quá vẫn là bỏ đi, hiện tại đi ra không những không làm cho Thần Tử Việt tha thứ mình, nói không chừng còn có thể đắc tội Dạ Lan San.....

Mộc gia thiếu gia đứng lên lắc lắc đầu kiên định đi về.....

Thần Tử Việt dựa vào trong lòng Dạ Lan San, tiếng pháo hoa rộn ràng nghênh đón năm mới, một khối đầu đầy thú vị.....

. : .

64. Chương 64: Phiên Ngoại 2 – Gia Cát Sinh Nhật Phản Công Ký

Phiên ngoại 2 – Gia Cát sinh nhật phản công ký

Sinh nhật Gia Cát sắp đến, nên gần đây Đoạn Tinh luôn vất óc suy nghĩ xem sẽ tặng quà gì cho Gia Cát.....

Gia Cát là một dược sĩ, nếu tìm được các loại dược liệu quý hiếm cho y đương nhiên rất tốt, nhưng thật sự là rất khó tìm a.....

Cho nên nhiều ngày liên tiếp, Đoạn Tinh luôn bị vây trong trạng thái tinh thần ngẩn ngơ..... Đây là sinh nhật đầu tiên của Gia Cát sau khi thành thân với mình, rốt cuộc nên đưa cái gì a.....

“Đoạn Đoạn!” Một ngày nào đó Đoạn Tinh đi đường lại bị đụng đầu vào cửa, Gia Cát rốt cục gọi hắn: “Người mấy hôm nay bị sao vậy?”

“Ách..... Không có gì!” Đoạn Tinh ấp úng: “Trong bảo còn có việc, ta đi trước.”

Gia Cát vẻ mặt hồ nghi nhìn hắn vội vàng hấp tấp chạy ra cửa, suy nghĩ một chút hay là đi theo hắn xem sao.

Đoạn Tinh đi xuống núi, đến từ lâu trực thuộc Vân Sát Bảo, ngồi dựa vào cửa sổ hết nhìn đông tới nhìn tây có vẻ rất sốt ruột.

Gia Cát núp trong tối nhíu mày — Đoạn Đoạn đang đợi ai, nhìn qua thần thần bí bí

Không lâu sau, một cẩm y nam tử từ bên ngoài đi tới ngồi đối diện Đoạn Tinh, hai người kêu rượu và thức ăn rồi bắt đầu nâng ly cạn chén, Gia Cát mở to hai mắt nhìn — Đây là cái tình huống gì? Nhìn nam tử kia một chút, lớn lên rất dễ nhìn..... Lại nhìn vẻ mặt Đoạn Tinh tươi cười, trong lòng Gia Cát giống như có con mèo cào loạn, phi thường buồn bực nhưng lại không dám đến gần nghe lén. Đoạn Tinh võ công tốt như vậy, mình mà tới gần sẽ bị hắn phát hiện..... Gia Cát cảm giận quay đầu đi về, nghĩ rằng buổi tối về nhà sẽ hỏi hắn!

Đến lúc ăn cơm tối Đoạn Tinh vẫn chưa trở về, trong lòng Gia Cát thật buồn bực, cơm không ăn được bao nhiêu đã trở về phòng, ngồi xếp bằng trên giường chờ Đoạn Tinh, chờ nha chờ nha, đến hai canh giờ sau Đoạn Tinh rốt cục đã trở lại. Vào phòng liền thấy Gia Cát ngồi ở trên giường đen mặt trừng mình, hoảng sợ, vội vàng đi lên ôm y cọ cọ: “Làm sao vậy, không ngủ được?”

Gia Cát đẩy hắn ra, mặt không chút thay đổi hỏi: “Hôm nay đi đâu?”

“Ách..... Xuống núi kiểm tra tiền trang, cả ngày đều ở tiền trang.” Đoạn Tinh do dự.

Gia Cát nhàn nhạt nhìn hắn một cái rồi nằm xuống giường lấy chăn bọc mình thật chặt.

“Này.....” Đoạn Tinh luống cuống tay chân đem chăn kéo xuống: “Trời đang rất nóng đó, người rốt cuộc bị sao vậy?”

Gia Cát suy nghĩ một chút, ngồi dậy nói: “Nếu như ta lừa gạt người, người có thể tha thứ cho ta hay không?”

“A? Người gạt ta cái gì?” Đoạn Tinh sốt ruột, có chút hung hăng: “Người có chuyện gì cũng không phép cho gạt ta!”

Gia Cát liền xuống giường đứng lên đi ra ngoài: “Chúng ta đêm nay chia giường ngủ!”

“Không được!” Đoạn Tinh nóng nảy, túm lấy Gia Cát kéo lại về giường: “Chuyện gì người nói rõ ràng a!”

Gia Cát bị hắn hung dữ nhấn lại giường, cảm thấy ấm ức, mắt đỏ đỏ.

“Ai khi dễ người, nói cho ta ta đi phết hắn!” Đoạn Tinh đau lòng, muốn tiến lên hôn nhẹ Gia Cát nhưng bị né tránh.

“Rốt cuộc làm sao vậy?” Đoạn Tinh hoàn toàn trì độn.

“Người cùng người khác đi ra ngoài ăn cơm còn không nói cho ta biết!” Gia Cát cảm thấy rất mất mặt, cái mũi cay cay, liền cố gắng làm cho mình nhìn hung dữ một chút.

Đoạn Tinh đầu tiên là sửng sốt, sau đó dở khóc dở cười nhìn Gia Cát: “Người theo dõi ta?”

“Vô tình trông thấy!” Gia Cát vẻ mặt đứng lý hợp tình trừng hắn.

Đoạn Tinh cười lắc đầu, tay niết mũi y: “Người họ gọi là Liễu Dật, là thương nhân buôn lá trà Giang Nam, cùng ta bàn chuyện làm ăn.”

“Vậy tại sao ngươi không nói cho ta biết, còn gạt ta nói là đi tới tiền trang?” Gia Cát tiếp tục gầm lên, nghĩ rằng tên này hình như có chút quen tai.....

Đoạn Tinh ôm y cọ cọ: “Ngươi đã quên? Trước khi chúng ta thành thân có một lần hấn đến Vân Sát Bảo đặt sinh lễ, muốn tác hợp ta và muội muội hấn..... Lần này hợp tác làm ăn không thể không đi, không thì ta cũng lười gặp hấn, ta không phải sợ ngươi hay suy nghĩ nhiều hay sao, ai ngờ ngươi một chút cũng không nhớ rõ hấn.”

“Thật sự?” Gia Cát giương mắt nhìn hấn, lại nói: “Vậy ngươi dạo này bị cái gì, người cứ như ở trên mây!”

Đoạn Tinh cười cười: “Ta mấy hôm nay đang suy nghĩ nên tặng lễ vật gì cho ngươi, muốn chọc cho ngươi vui.”

Ra vậy a..... Gia Cát suy nghĩ, chớp mắt mấy cái nói: “Ta tha lỗi cho ngươi !”

“Ai muốn ngươi tha thứ, ngươi theo dõi ta còn không tin ta, nên mới là người nên sinh khí!” Đoạn Tinh cười xấu xa, chồm qua cởi bỏ vạt áo Gia Cát: “Dù sao ngươi cũng không buồn ngủ, chúng ta làm một chút chuyện tốt đi!”

“Buông tay!” Gia Cát trong lòng không ngừng kêu khổ, đẩy hấn: “Ngươi tối qua đã làm một đêm..... Không được làm nữa!”

“Không được!” Đoạn Tinh lật y phục Gia Cát lật một cái đem y đặt dưới thân mình: “Là do ngươi tinh lực quá thừa mới có thể suy nghĩ miên man..... Ta đêm nay nhất định phải làm ngươi mệt đến không dậy nổi!”

“Nha.....!” Gia Cát bị hấn đè gắt gao, vùng vẫy cỡ nào cũng không tránh được ngược lại còn khiến cho Đoạn Tinh ý chí chiến đấu hấn càng thêm sục sôi, làm mình mệt đến thở hổn hển, cuối cùng đành phải nằm ở trên giường đầy buồn bực nhìn hấn.

————— Nơi này tính lược 500 chữ, chuyển qua blog mới —————

Ngày hôm sau tỉnh lại Gia Cát tức không chịu nổi xoa xoa thất lực, mà Đoạn Tinh sáng sớm đã bị Dạ Lan San gọi đi bàn việc, phát hỏa cũng không có người trút giận, vì thế một mình ngồi ở trong phòng sinh khó chịu.

“Gia Cát!” Thần Tử Việt cùng Mộc Tiên Nhiên đẩy cửa tiến vào, cười hì hì đưa cho y hai cái hộp gỗ: “Nha, hôm nay sinh nhật của ngươi, ta và Tiên Nhiên tặng lễ vật cho ngươi!”

Gia Cát nhận lấy mở ra, là Huyết Sâm nghìn năm cùng Bích Thiềm Tô, tâm tình nhất thời tốt hơn rất nhiều, nhưng nhớ đến cảnh tượng tối hôm qua mình bị hung hăng khi dễ lại bắt đầu rầu rĩ không vui.

?

“Gia Cát ngươi làm sao vậy?” Thần Tử Việt chột chột y: “Ai chọc giận ngươi ?”

Gia Cát nghĩ nghĩ, kéo Thần Tử Việt hỏi: “Nếu như ngươi rất muốn một người giúp ngươi làm một việc, nhưng người kia lại không muốn làm, thì phải làm sao?”

“Vậy thì đánh hấn, đánh đến lúc hấn chịu mới thôi.” Mộc Tiên Nhiên xen vào.

Gia Cát trừng hấn một cái — Mới không được đánh Đoạn Đoạn! Mà quan trọng là căn bản y đánh không lại hấn!

“Ừm.....” Thần Tử Việt suy nghĩ: “Không phải hôm nay là sinh nhật của ngươi sao? Ngươi muốn Đoạn Đoạn giúp ngươi làm chuyện gì thì cứ nói với hấn, coi như là quà sinh nhật!”

“Đúng vậy!” Gia Cát bưng tỉnh đại ngộ, lấy cớ này tốt lắm nga, ngẫm lại nhú mày hỏi: “Sao ngươi biết có liên quan đến Đoạn Đoạn.....?”

Thần Tử Việt cùng Mộc Tiên Nhiên đồng thời mở miệng: “Ngươi còn có thể có chuyện gì khác.....”

Gia Cát nghe vậy thật buồn bực, cảm thấy mình giống như một oán phụ.....

Buổi tối toàn bộ Vân Sát Bảo vô cùng náo nhiệt ngồi cùng nhau ăn bữa cơm, xem như làm khánh sinh cho Gia Cát, Gia Cát nhìn cái bàn đầy lễ vật lớn nhỏ cười meo meo, quay đầu nhìn Đoạn Tinh — Không biết lát nữa Đoạn Tinh sẽ đưa cho mình cái gì.....

Chờ mọi người cơm nước xong, Đoạn Tinh đưa Gia Cát uống rượu uống đến choáng váng ôm trở về phòng, gọi nước tối thay y tẩy rửa.

“Cùng nhau!” Gia Cát dịch sang một bên chỉ chỉ bồn tắm:“Người giúp ta tẩy!”

Vốn trong lòng Đoạn Tinh còn đang thấp thỏm, nghĩ rằng tối hôm qua có phải làm nhiều quá khiến Gia Cát sinh khí hay không, hiện tại thấy y cư nhiên chủ động mời mình vào tắm chung, vui mừng ba nhát cởi sạch y phục nhảy vào ôm y cạ a cạ:“Người hôm nay sao lại chủ động như vậy.....”

Gia Cát đẩy đẩy hấn, đưa tay:“Quà sinh nhật!”

Đoạn Tinh nghe vậy vội vàng từ trong đồng y phục lấy ra một cái hộp:“Đây, tặng cho người.”

Gia Cát sau khi mở ra vô cùng vui mừng:“Được Vương Kinh?”

“Ừ.” Đoạn Tinh gật đầu:“Ta thật vất vả mới tìm được, hôn một cái?”

Gia Cát ngoan ngoãn chồm qua hôn hấn một cái, hôn xong mới phản ứng lại, trong lòng âm thầm khinh bỉ chính mình — Không tiền đồ! Sao lại dễ bị mua chuộc như vậy a! Không tiền đồ a! Không hy vọng a! Trách không được luôn bị khi dễ a!

Đoạn Tinh được hôn trong lòng ngứa ngáy, tiến lên muốn ôm y tiếp tục hôn thì bị Gia Cát tức giận đẩy ra.

“Làm sao vậy?” Đoạn Tinh giật mình nhìn y, nghĩ thầm tiểu ngoan nhà mình sao hôm nay lúc thì vui vẻ lúc thì đầy sát khí a.....

Gia Cát tráng thêm can đảm, nhìn Đoạn Tinh:“Không cho người động! Đêm nay ta muốn ở trên!”

“Hmm?” Đoạn Tinh bật cười:“Người được sao?”

“Có cái gì không được, là nam nhân đều được! Hôm nay sinh nhật ta, người phải nghe lời ta!” Gia Cát từ trong bồn tắm đứng lên túm lấy Đoạn Tinh.

“Sinh nhật a..... Được!” Đoạn Tinh gật gù đầu, nhìn Gia Cát trơn nhẵn quang lỏa đứng trước mặt mình nuốt nước miếng, bước ra ngoài lau khô thân thể rồi cùng y đi lên giường.

Gia Cát vừa lòng nhìn Đoạn Tinh ngoan ngoãn nằm, Đoạn Tinh nhà mình lớn lên nhìn cũng rất tốt nha, ngũ quan tuần tú, dáng người đường cong cơ thể cũng rất được, màu sắc cơ ngực thật khỏe mạnh, trên bụng cũng từng khối từng khối cơ bụng, phía dưới bụng.....

Gia Cát nhú mày:“Người sao có phản ứng nhanh như vậy?”

“Bởi vì ta thích người nha!” Đoạn Tinh vẽ mặt nghiêm túc:“Đương nhiên nhìn thấy người là có phản ứng, ta cũng không phải thái giám!”

————— - nơi này tiếp tục hài hòa, = = tác giả có chuyện sẽ đưa địa chỉ —————

Đoạn Tinh ghé vào lỗ tai hấn cười xấu xa:“Không sao, lần này không được thì lần sau, lần này ta sẽ dạy dỗ thật tốt, người phải hiếu học.”

Đầy cảm giác thất bại cộng thêm vừa mới phóng thích, toàn thân Gia Cát mềm nhũn, đành phải ngoan ngoãn nằm để cho Đoạn Tinh vừa ngoan tàn nhẩn khi dễ cả đêm.

Sáng sớm hôm sau, Gia Cát rầu rĩ mở to mắt, nhìn thân thể mình bị ép buộc hành hạ thê thảm, rồi nhìn Đoạn Tinh bên cạnh ngủ ngáy ngon lành, trong lòng buồn bực a buồn bực..... Không cần sinh nhật Không bao giờ..... Ta không bao giờ sinh nhật nữa.....!!!

. : .

65. Chương 65: Phiên Ngoại 3 – Chuyện Cũ Của Lang Lang Và Hạo Dương

Phiên ngoại 3 – Chuyện cũ của Lang Lang và Hạo Dương.

Lúc năm tuổi.....

Tiểu Thiên Lang mặc cảm bào sáng loáng, trong yến tiệc trăm thần của phụ hoàng nhàm nhìn tới nhìn lui, mông xoay a xoay, chân đạp a đạp, rốt cục cũng ngồi không yên, lén lút nhảy xuống ghế chạy ra ngoài, vừa chạy vừa cẩn thận quay đầu lại xem có ai phát hiện không, vì vậy không cẩn thận đụng phải một người.

“Nha.....” Bị đụng phải cũng là một tiểu nam hài, mặc y sam màu bạc, lúc này đang đứng dưới đất nhe răng xoa xoa đầu.

“Người không sao chứ!” Tiểu Thiên Lang lấy tay kéo hắn.

Tiểu nam hài ngẩng đầu nhìn y một cái, trên y phục thêu Cửu Trảo Kim Long, nhớ tới lời phụ thân nói..... Vì thế “phốc” một tiếng quỳ trên mặt đất: “Tham kiến thái tử.”

“Đứng lên đứng lên.” Tiểu Thiên Lang một phen tóm hắn dậy, khẩn trương nhìn xem xung quanh, rồi kéo tiểu nam hài chạy đến nơi không người mới buông tay, thấy tiểu nam hài nghiêng đầu nhìn mình, liền hỏi: “Người tên là gì nha?”

“Lâm Hạo Dương, phụ thân ta là Lâm Diệ.” Tiểu nam hài tò mò đánh giá tiểu Thiên Lang: “Người là thái tử nha, sao lại chạy loạn.”

“Bên trong buồn đã chết.” Tiểu Thiên Lang khổ mi giật nhẹ y phục.

Tiểu Hạo Dương gật đầu: “Ân, đúng nha, ta cũng không thích tham gia yến hội, ồn ào lại nhàm chán.”

Tiểu Thiên Lang cười tủm tỉm, đôi mắt tiểu nam hài này màu đen nhưng lại lấp lánh ánh sáng, giống như quả hạnh, khóe mắt nhọn, hão đáng yêu nha, nhìn nhìn thì chợt nghe bụng hắn kêu rột rột.....

“Người đói bụng nha?” Tiểu Thiên Lang đưa tay xoa xoa bụng hắn.

“Ân.” Tiểu Hạo Dương thành thành thật thật gật đầu: “Buổi sáng dậy liền cùng cha ta đợi phía sau Thiên Điện, vẫn chưa ăn gì.”

“Đi, ta dẫn ngươi đi ăn!” Tiểu Thiên Lang cảm thấy Hoàng cung là địa bàn của mình, dù sao cũng là chủ nhà, nên nắm tay kéo tiểu Hạo Dương trở lại cung Thái Tử của mình, phân phó xuống muốn ăn cơm.

Chỉ chốc lát sau, tiểu Hạo Dương nhìn các món ăn trên bàn đồ trợn mắt há hốc mồm: “Người bình thường đều ăn cơm nhiều như vậy sao?” Trong lòng âm thầm bí a khinh bỉ — Thùng cơm.....

“Đương nhiên không phải!” Tiểu Thiên Lang biện giải: “Những món này rất ngon, ta muốn cho người ăn nhiều món nên bảo bọn họ làm hết.”

Tiểu Hạo Dương bưng tỉnh đại ngộ, vừa nghĩ tới người ta cố ý làm cho mình ăn, mình nhất định phải hảo hảo ăn ngon mới được, vì vậy cầm chén nhỏ bắt đầu chậm rãi thưởng thức từng món gắp bỏ vào miệng, tiểu Thiên Lang nhìn cao hứng, liền mạng giúp hắn gắp thức ăn, đến lúc ăn tới món thứ mười, tiểu Hạo Dương buông đũa: “No rồi!”

“A? Nhanh như vậy liền no rồi nha? Còn dư nhiều như vậy đâu.....” Tiểu Thiên Lang nhìn đồ ăn trên bàn, còn có rất nhiều món chưa có thử qua, nhưng món chân vịt ngó sen kia ăn rất ngon nha, thịt bò nướng mật ong cũng ngon lắm nha, còn có canh gạch cua, cuốn thủy tinh, với cả điểm tâm cũng chưa thử.....

Tiểu Hạo Dương thấy tiểu Thiên Lang dẫu môi mặt mắt hửng, cảm thấy mình hình như có chút không đúng, vì thế lại cầm đũa: “Ta ăn thêm chút nữa.”

“Ân ân.” Tiểu Thiên Lang mặt mày hớn hờ.

Ăn xong một bữa, tiểu Hạo Dương gian nan nuốt xuống một ngụm điểm tâm cuối cùng: “Ta thật sự no lắm.”

“Ăn có ngon không?” Tiểu Thiên Lang vừa lòng, cao hứng phấn chấn chồm lại hỏi.

“Ăn ngon.” Tiểu Hạo Dương gật gật đầu, cảm thấy bụng bễ rồi.

“Vậy người sau này mỗi ngày đều đến ăn với ta được không?” Tiểu Thiên Lang vẻ mặt cầu xin.

“Không cần!” Tiểu Hạo Dương quá sợ hãi, mỗi ngày phải ăn như vậy, mình sẽ chết sớm.

Tiểu Thiên Lang thấy hắn không đáp ứng, ủy khuất mếu máo: “Ta không có bằng hữu, mỗi ngày chỉ ăn có một mình.....”

Tiểu Hạo Dương tò mò: “Nhưng người có rất nhiều ca ca nha, ta chỉ có một ca ca, mỗi ngày đều chơi đùa với ta rất vui.”

“Bọn họ không để ý tới ta.” Tiểu Thiên Lang càng ủy khuất, cúi đầu tím tím y phục, nước mắt lưng tròng.

“Được được được, ta cùng người!” Tiểu Hạo Dương mềm lòng, nhanh chóng đáp ứng, nghĩ nghĩ lại do dự nói: “Vậy sau này người không được bắt ta ăn nhiều như vậy!”

“Ân ân!” Tiểu Thiên Lang nghe vậy nín khóc mỉm cười, nắm tay tiểu Hạo Dương lắc a lắc.

Lúc bảy tuổi.....

“Dương dương!” Tiểu Thiên Lang cầm một chuỗi đường hồ lô kích động chạy đến trước mặt Lâm Hạo Dương: “Nha, cho người.”

“Không cần.” Tiểu Hạo Dương dẩu môi, mặt mắt hững.

Tiểu Thiên Lang không thuận theo không buông tha cứ giơ mút quả hương vào miệng hắn: “Ăn đi ăn đi, ăn xong liền vui vẻ!”

Tiểu Hạo Dương lắc đầu muốn tránh, lại làm mút quả rớt xuống đất.

Tiểu Thiên Lang lòng đầy tiếc hận nhìn mút quả trên mặt đất — Thật vất vả mới tìm người lên ra ngoài cung mua về, cứ nghĩ sẽ dễ được Dương Dương vui vẻ.....

“Người còn giận sao?” Tiểu Thiên Lang tím tím tay áo hắn: “Tỷ võ vốn có thua có thắng có thua mà.”

Tiểu Hạo Dương khịt mũi nhỏ giọng lầm bầm: “Lần nào cũng thua người.....”

“Có sao đâu, chúng ta hai người có một người lợi hại là được!” Tiểu Thiên Lang cả gan lên lút nắm tay tiểu Hạo Dương: “Dù sao chúng ta cả đời đều ở cùng một chỗ.”

“Nhưng tương lai người phải làm Hoàng đế!” Tiểu Hạo Dương quay đầu nhìn y: “Làm Hoàng đế sẽ có rất nhiều chuyện phải làm, đến lúc đó ta cũng có chuyện của mình, không thể mỗi ngày ở cùng nhau.”

“Lúc ta làm Hoàng đế, liền phong người kiêu ngạo quan! Người cái gì cũng không cần làm, mỗi ngày theo ta là được!” Tiểu Thiên Lang vỗ vỗ ngực.

Tiểu Hạo Dương chớp chớp mắt: “Mới không cần, cha ta nói ta tương lai phải giúp người đánh giặc!”

“A?” Tiểu Thiên Lang há hốc mồm: “Nhưng đánh giặc phải đánh ở nơi rất xa, phải đi rất nhiều ngày.”

“Đúng a.” Tiểu Hạo Dương gật gật đầu.

Tiểu Thiên Lang cau mày rối rắm một hồi, liền kéo hắn tới luyện võ trường.

“Để làm chi nha?” Tiểu Hạo Dương mặc danh kỳ diệu.

“Luyện võ tiếp.” Tiểu Thiên Lang vẻ mặt nghiêm túc: “Người phải đem võ công luyện được hảo hảo, tương lai đánh giặc mới không thiệt thòi!”

Lúc mười hai tuổi.....

“Dương dương đi, dẫn người chơi!” Hôm nay vừa cơm nước xong, tiểu Thiên Lang liền lôi kéo tiểu Hạo Dương chạy ra bên ngoài: “Hôm nay trong cung tuyển tú nữ, nhìn vui lắm!”

“Tú nữ có cái gì hay mà xem!” Tiểu Hạo Dương tránh thoát y: “Ta không đi!”

“Nhưng đại ca nhị ca bọn họ đều đi!” Tiểu Thiên Lang lưu luyến nhìn phương xa.

Tiểu Hạo Dương lấy tay kéo đầu y quay lại, hung dữ trừng y: “Không được nhìn!”

“Tại sao a?” Tiểu Thiên Lang trong lòng cảm thấy thật đáng tiếc, tuy rằng mình cũng không hiểu tuyển tú nữ rốt cuộc là cái gì, nhưng mà nhiều người xem như vậy, nhất định chơi vui lắm.

“Ta nghe đại ca nói, những tú nữ được tuyển tương lai sẽ làm tức phụ của Hoàng tử, người đi làm gì?” Tiểu Hạo Dương không hiểu sao tức giận.

“Nhưng ta cũng là Hoàng tử a!” Tiểu Thiên Lang nháy mắt mấy cái.

“.....!!!” Tiểu Hạo Dương quay đầu đi về: “Vậy người đi xem đi, ta về nhà.”

“Không cần a!” Tiểu Thiên Lang sốt ruột, ôm cổ hắn: “Hảo hảo hảo, ta không đi.”

“Thật sự?” Tiểu Hạo Dương quay đầu nhìn y.

“Đương nhiên!” Tiểu Thiên Lang vỗ vỗ ngực: “Ta lại không muốn cưới vợ!”

Tiểu Hạo Dương nghiêng đầu: “Nhưng là trưởng thành đều phải cưới vợ.”

“Lớn lên ta cũng không thú!” Tiểu Thiên Lang mặt nhăn mày nhíu: “Nếu không ta thú người là được, như vậy chúng ta có thể ở cùng một chỗ cả đời.”

“Nhưng mà chúng ta đều là nam!” Tiểu Hạo Dương thật khó xử, tuy rằng mình cũng rất muốn ở cùng y cả đời.....

Hai nam nhân thì không thể thành thân sao? Không ý thức được điểm này tiểu Thiên Lang nhất thời mặt khổ qua, ngồi xổm dưới tàng cây khó xử, tiểu Hạo Dương cũng dẫu môi — Nếu Lang Lang là tiểu cô nương thì tốt rồi.....

Vì thế dưới nắng hè chói chang, hai tiểu bằng hữu sầu mi khổ kiếm chống má ngồi ở ngự hoa viên gần người, cả hai đầy bụng tâm sự..... Nguồn :

Nhiều năm sau, mỗi lần hai người nhớ tới ngày hôm đó, đều nhin không được mỉm cười, cũng không biết bắt đầu từ khi nào, trong lòng ngoại trừ đối phương không còn tồn tại ai khác. Năm mười chín tuổi, dưới triều kim bích huy hoàng[1], dưới cái nhìn chăm chú của các văn võ bá quan, Lâm Hạo Dương vừa chinh chiến từ Đông Bắc về quỳ một chân trên đất, tiếp nhận đại ấn[2] tướng quân trong tay Hoàng thượng, từ nay về sau sau liền có thể hiệu lệnh tam quân, mang theo thiên quân vạn mã quay vắn chém giết, dùng đao thương cùng máu giúp người mình yêu bảo vệ non sông bao la hùng vĩ này. Hoa Thiên Lang đứng bên cạnh, lưu luyến si mê nhìn chăm chú sườn mặt Lâm Hạo Dương, hai năm không gặp, gặp lại hắn vẫn như trước, tựa hồ bóng dáng mơ hồ trong trí nhớ còn chưa kịp quay về, hắn đã trở lại bên cạnh mình. Cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của Hoa Thiên Lang, Lâm Hạo Dương khẽ quay đầu mỉm cười với y, cách biệt hơn bảy trăm ngày ngày đêm, đi qua đầm lầy đi qua Tuyết Sơn, không phải không vất vả, nhưng mỗi lần nhớ đến nụ cười của Hoa Thiên Lang, liền cảm thấy dù có khổ cực hơn nữa hết thấy đều đáng giá .

Kết thúc dạ tiệc, Lâm Hạo Dương cũng không gấp gáp về nhà, mà đi dọc theo con đường quen thuộc đến Thái Tử cung, còn chưa đi đến nơi đã bị Hoa Thiên Lang xông lên ôm lấy: “Dương.”

“Ân.” Lâm Hạo Dương có chút không được tự nhiên nhìn bốn phía: “Còn có người.”

“Chúng ta vào phòng!” Hoa Thiên Lang kéo Lâm Hạo Dương vào phòng, tỉ mỉ nhìn gương mặt hắn, luyến tiếc dời đi tầm mắt, ngửa ngáy nói: “Dương, ta rất nhớ người.”

“Ta biết.” Lâm Hạo Dương lấy tay giúp y chỉnh lại tóc: “Hai năm qua những thứ người đưa tới ta đều nhận được.”

“Vậy người có nhớ ta không?” Hoa Thiên Lang kéo tay hắn hỏi.

Nhìn vẻ mặt chờ mong của y, Lâm Hạo Dương đỏ mặt gật đầu: “Ân, ta cũng nhớ người.”

Hoa Thiên Lang cười ngây ngô, nắm tay Lâm Hạo Dương không buông: “Đánh giặc có mệt hay không?”

“Cũng được.” Lâm Hạo Dương không muốn y lo lắng.

“Gạt người!” Hoa Thiên Lang trừng hắn: “Người cho ta là đồ ngọc sao? Ta đã hỏi qua binh lính, rất khổ!”

“Biết người còn hỏi!” Lâm Hạo Dương dở khóc dở cười.

Hoa Thiên Lang khịt mũi, nghĩ thầm nếu người nói mệt ta không phải có thể ôm người an ủi sao, vận khí tốt nói không chừng còn có thể hôn nhẹ..... Trong bụng đưa đám, nắm tay hắn không nỡ buông ra, lắc qua lắc lại, lại nhìn thấy Lâm Hạo Dương cau mày khó chịu.

“Làm sao vậy?” Hoa Thiên Lang hoảng sợ, kéo tay Lâm Hạo Dương qua nhìn kỹ, sắc mặt lập tức thay đổi, các ngón tay vốn trắng nõn mảnh giở lại đỏ sẫm nứt da, còn sưng tấy, nhất thời đau lòng muốn chết, kéo hắn nhìn khắp nơi: “Còn chỗ nào? Trên người người còn chỗ nào bị đông lạnh? Ta tìm Thái y cho người!”

“Không sao.” Lâm Hạo Dương giữ chặt y: “Chỉ nứt da mà thôi, không có gì lớn!”

“Không được!” Hoa Thiên Lang sốt ruột: “Ai biết người còn giấu diếm ta cái gì! Mau cởi y phục cho ta kiểm tra!”

“A?” Lâm Hạo Dương chân động chạy ra ngoài: “Ta muốn về!”

“Quay lại!” Hoa Thiên Lang bay qua cài chốt cửa: “Không được đi! Cho ta xem!”

“Ta không sao, chỉ nứt da mà thôi!” Lâm Hạo Dương khấn trương.

“Cho ta kiểm tra!” Hoa Thiên Lang không tin hắn, liền lấy tay túm y phục hắn, Lâm Hạo Dương tránh không kịp, vạt áo bị y xốc lên, không kịp che liền thấy Hoa Thiên Lang sắc mặt tái xanh, trong lòng không khỏi thầm kêu khổ, cẩn thận nói: “Àn, cái đó..... Không sao.....”

Hoa Thiên Lang sững sốt nhìn vết thương dữ tợn trước ngực hắn, hồi lâu mới chậm rãi giương mắt hỏi: “Tại sao không nói cho ta biết?”

Lâm Hạo Dương cúi đầu như đứa nhỏ phạm sai lầm: “Cũng đâu phải chuyện gì lớn.”

Hoa Thiên Lang cảm thấy trong lòng không ngăn được sợ hãi, ngay cả hô hấp cũng khó khăn, liền đưa tay bế hắn đặt lên giường, đau lòng tiến lên liếm liếm đạo vết thương: “Bị thương khi nào?”

“Không lâu lắm, bị thương ở trận chiến cuối cùng, hiện tại đã không sao rồi.” Lâm Hạo Dương xoa xoa đầu y: “Người đừng lo lắng a.”

Hoa Thiên Lang cười khổ, làm sao có thể không lo lắng, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Buổi trưa ba mươi sáu ngày trước bị thương, đúng không?”

“Àn?” Lâm Hạo Dương nhú mày ngẫm lại, hình như đúng thật, lại nghi hoặc: “Làm sao người biết?”

Hoa Thiên Lang đem hắn ôm gắt gao trong lòng: “Nếu ta nói đúng canh giờ ngày hôm đó, tâm của ta đột nhiên đau đến chết, hoảng sợ chuyện gì cũng không làm được, trong đầu toàn là hình ảnh của người, người tin hay không?”

Lâm Hạo Dương ngây người, hồi lâu sau gật đầu: “Ta tin.”

Một đao kia đâm quá sâu, nếu chịch lên một chút nữa sợ là mười cái mạng cũng không giữ được, lúc rút đao ra mình đã muốn hôn mê, lại mơ mơ màng màng cảm thấy Hoa Thiên Lang đang ở bên cạnh mình, kéo cánh tay mình nói phải kiên cường.

Hoa Thiên Lang nhìn gương mặt tỉnh xảo hắn, trong lòng rung động, kim lòng không được nhẹ nhàng lấy tay che mắt hắn, cúi người xuống hôn lấy đôi môi mềm mại, mang theo một chút bướng bỉnh cùng tùy hứng, dễ dàng cạy mở khớp hàm cắn chặt của hắn, tìm được đầu lưỡi có chút trốn tránh của hắn trần trọc dây dưa, làm như muốn lấy đi hết sự ngọt ngào của hắn.

Chưa từng trải chuyện này Lâm Hạo Dương hoàn toàn ngây người, đầu óc mơ mơ hồ hồ bị hôn đến chóng mặt.

Hồi lâu sau, Hoa Thiên Lang mới lưu luyến buông hắn ra, chuyện suy nghĩ nhiều năm như vậy rốt cục được thực hiện, hạnh phúc không dám cầu nhiều hơn, nhìn người dưới thân biểu tình ngơ ngác, không khỏi cười khê: “Dương, bị ta hôn, chính là người của ta!”

Lâm Hạo Dương mặt đỏ bừng, lại không biết nên nói cái gì cho phải.

Đêm đó, dưới sự kiên trì của Hoa Thiên Lang, Lâm Hạo Dương ở lại Thái Tử cung, tắm rửa xong do do dự dự đứng ở một bên, lại bị Hoa Thiên Lang lao đến kéo lên giường.

“Uy! Không cho làm loạn!” Lâm Hạo Dương khẩn trương.

Hoa Thiên Lang bật cười, lại in một cái hôn lên môi hắn: “Nghĩ cái gì đó? Liên tục hành quân mười mấy ngày, khẳng định mệt muốn chết rồi, ta ôm ngươi ngủ ngon được không?”

Lâm Hạo Dương nhẹ nhàng thở ra, nếu để ý nhìn thấy vết thương khác trên người mình, phỏng chừng đêm nay không cần ngủ nữa. Bản thân đích thực cũng mệt không chịu nổi, vì vậy ngoan ngoãn gối lên cánh tay y tìm tư thế thoải mái ngủ. Hoa Thiên Lang nhìn hắn chôn đầu trong hõm vai của mình, nhin không được hôn hôn đầu của hắn mấy cái, hình ảnh quá mức đẹp đẽ, luyện tiếc hạnh phúc mà đi ngủ.

Ngày hôm sau, Hoa Thiên Lang có việc đi đến Ngự thư phòng, còn Lâm Hạo Dương thì thoải mái chạy tới được lữ, đẩy cửa ra liền nhìn thấy Lãnh Tịch Chiếu đang quỳ gối trên mặt đất phân được liệu.

“Tiểu ngọc tử!” Lâm Hạo Dương xách hắn từ trên mặt đất lên: “Có nhớ ta không?”

“Nha!” Lãnh Tịch Chiếu mừng rỡ, ôm Lâm Hạo Dương cọt cọt: “Sao ngươi lại tới đây, ta còn định hôm nay tới Lâm phủ tìm ngươi nha!”

“Không tệ nha, cao lên!” Lâm Hạo Dương hài lòng vỗ vỗ vai hắn, Lãnh Tịch Chiếu mắt sắc, nhìn thấy ngay vết thương trên tay hắn, nhíu mày nói: “Sao lại bị đông lạnh thành như vậy?”

Lâm Hạo Dương khiêu mi, cố ý khoe khoang trước mặt một sách: “Có một lần bão tuyết bị kẹt trong núi, vỏ cây rễ cỏ đều đã ăn qua, càng về sau thật sự kiên trì không được nữa, lão tướng quân đành phải hạ lệnh làm cho toàn thể quan binh đi mở đường, trên đường toàn là băng, lạnh vô cùng, có đôi khi đào hết một khối băng, tay có thể đông cứng thành một vớ cái xẻng!”

“Vất vả như vậy à?” Lãnh Tịch Chiếu nháy mắt mấy cái, nghĩ rằng may mà lúc trước không có luyện võ!!

“Này tính là cái gì!” Lâm Hạo Dương đắc ý dào dạt: “Đây đều là vết thương nhỏ, lúc ra trận giết địch mới là nguy hiểm, đao quang kiếm ảnh trước mắt, lơ là một chút là mất đầu như chơi!”

“Vậy ngươi không sao chứ?” Lãnh Tịch Chiếu lo lắng xoa xoa hắn.

“Không sao!” Lâm Hạo Dương lắc đầu: “Miệng vết thương cũng khép lại rồi. Đúng rồi, ngươi có được gì trừu sạo cho ta đi.”

Lãnh Tịch Chiếu tìm trên giá, đưa cho hắn một cái bình nhỏ bằng ngón út: “Đây, kì hiệu.”

“Chỉ nhiều đây à?” Lâm Hạo Dương nhíu mày: “Vết thương nhiều lắm, cho ta thêm đi, đúng rồi ngươi đừng nói cho Thái Tử!”

“Tại sao?” Lãnh Tịch Chiếu nghi hoặc nhìn hắn.

Lâm Hạo Dương thở dài: “Sợ y lo lắng, y đã đủ chuyện để phiền rồi, ta sao có thể làm y phân tâm, ta hỏi được người chính là không muốn y nhìn thấy vết thương trên người ta, bằng không một đại nam nhân cần gì trắng trẻo như vậy!”

Ngoài cửa Hoa Thiên Lang nguyên bản đến tìm Lãnh Tịch Chiếu nghe vậy sững sốt, suy nghĩ một chút vẫn không bước vào, xoay người yên lặng rời đi — Dương, người chịu khổ vì ta, tương lai chờ giang sơn này vững chắc, ta chắc chắn đền bù gấp trăm gấp nghìn lần cho ngươi.

. . .

66. Chương 66: Phiên Ngoại 4 – Tiểu Việt Bỏ Nhà Đi Ký

Phiên ngoại 4 – Tiểu Việt bỏ nhà đi ký

Một ngày trời trong nắng ấm nào đó, Thần Tử Việt lén lút trở về phòng, tay chân nhanh nhẹn thu thập bao y phục.

Một canh giờ sau, Thần tiểu thiếu gia dắt Tiểu Bạch mã xuất hiện ở phía sau chân núi.

“Tiểu Bạch.” Thần Tử Việt sắc mặt bi thống ôm Tiểu Bạch mã cọ cọ: “Từ nay về sau ta và người sẽ sống nương tựa lẫn nhau, người có nguyện ý hay không nha?”

Tiểu Bạch mã bắt mắt đá hậu, nghĩ thầm ta muốn trở về.....

“Tiểu Bạch ta hảo cảm động, người quả nhiên nguyện ý đi theo ta!” Thần Tử Việt vui vẻ, xoay người lên ngựa kéo dây cương: “Đi, chúng ta đi lưu lạc giang hồ! Người yên tâm, từ hôm nay trở đi ta gọi là Thần Tiểu Bạch, chúng ta cùng nhau nổi danh thiên hạ!”

Tiểu Bạch mã im lặng, tát chân chậm rãi chạy về phía trước.

Trong chuồng ngựa Vân Sát Bảo, Ô Vân Đạp Tuyết cùng Táp Lộ Tử* oán khí ngất trời — Tại sao ta mới đi ra ngoài một chuyến, Tiểu Bạch đã không thấy tăm hơi?!

*lần trước Đạp xem sai, là Táp Lộ Tử chứ không phải Giao Lộ Tử. “Táp” : nghĩa như tiếng gió thổi vù vù.

Trong tiền thính Vân Sát Bảo, Dạ Bảo chủ đang nhàn rỗi chống tay uống trà.

“Bảo chủ!” Đoạn Tinh vọt vào đưa cho y một phong thư: “Tiểu Việt lại đi rồi.”

“Ta biết, có thủ vệ thấy hấn đi.” Dạ Lan San buông chén trà mở thư: “Lần này lại đi đâu..... Ngô, lần này có tiến bộ, chạy trốn khá xa, chuyển sang đi Đông nam.”

“Người còn như vậy?” Đoạn Tinh vô lực: “Chưa được nửa năm hấn đã bỏ nhà trốn đi bốn lần, lần này lại là bởi vì hấn không muốn ăn cà rốt?”

“Không phải, ngày hôm qua hấn tìm người đem Táp Lộ Tử của người kéo đi chỗ khác, sau đó để lã phá mã* của hấn cùng Ô Vân Đạp Tuyết ở cùng một chỗ.” Dạ Lan San nhướn mày.

*phá : vỡ; đứt; thủng, tòi; rách. Túp cái vấy lại là ngựa tẹt, ngựa dỏm.

“Ta đây còn phải đa tạ hấn.” Đoạn Tinh xoa xoa ngực: “Tiểu Tử của ta phải giữ lại để phối giống với mã tràng* sau núi..... Bất quá đây cũng không phải đại sự gì a, loại chuyện này bắt buộc không được.”

*nơi nuôi ngựa

“Sao không tính là đại sự?” Dạ Lan San vỗ bàn: “Hấn có ý đồ hạ xuân được ngựa của ta! May mà ta phát hiện.”

“Phốc.....” Đoạn Tinh cười không dậy nổi thất lưng.

Dạ Lan San càng tức hơn: “Trở về quán Gia Cát cho tốt! Đừng có mà không có việc gì làm liền đưa mấy thứ thất bát tao cho hấn, dạy hư tiểu hài tử!”

Buổi tối Đoạn Tinh về phòng, ôm Gia Cát xoa xoa, cúi đầu hôn y: “Ngoan, người sao lại đưa cho Tiểu Việt loại được đó a?”

Gia Cát bĩu môi, hướng trong lòng hấn cọ cọ: “Hấn nói là cho Bảo chủ dùng.....”

Vì thế Đoạn phó bảo chủ lại cười phun.....

Thần Tử Việt cưỡi ngựa lảo đảo đi ba ngày cũng không thấy có ai đến đuổi theo mình, xù lông, thường không đến hai ngày Tiểu Hắc sẽ tìm mình về nhà!

“Tiểu Bạch, ta bị từ bỏ rồi!” Thần Tử Việt hảo thương tâm: “Ta đi gấp quá, mang theo không bao nhiêu bạc!”

Tiểu Bạch mã lấy đuôi quét hấn — Chúng ta trở về nhà đi!

Thần Tử Việt chớp mắt mấy cái cắn răng: “Không bằng chúng ta đi cướp tiền đi!”

Tiểu bạch mã trừng mắt — Cái gì?

Thần Tử Việt lên núi tìm đường nhỏ rồi trốn đi: “Tiểu Bạch chúng ta đi cướp của người giàu chia cho người nghèo!”

Ở phía sau núi đá ngồi hai cái canh giờ, Thần Tử Việt đứng lên xoa xoa hai đầu gối sần mi khổ kiếm: “Tiểu bạch sao không có ai lên núi?”

Thời tiết Tây Bắc thay đổi bất thường, lúc lên núi trời quang mây tạnh, hiện tại đã là mây đen giăng đầy, chỉ trong chốc lát mưa to như trút nước, Thần Tử Việt cười Tiểu bạch mà chạy lung tung khắp nơi, từ lúc mưa rơi đến lúc mưa tạnh, sưng sốt không tìm được chỗ tránh mưa.

Đến khi mưa tạnh thì sắc trời đã dần tối, vì thế Thần tiểu thiếu gia bị kích phát hiện — Minh lạc đường

“Ô ô ô..... Nơi này có thể có quý hay không a? Có thể có lang hay không a?” Thần Tử Việt đứng ở trong rừng nhìn trái nhìn phải, cảm thấy chỗ nào cũng khủng khiếp, cuối cùng nhảy lên trên cây, như vậy có vẻ an toàn hơn.....

Tiểu Bạch mà dưới tàng cây mắt tròn trắng — Còn ta thì sao?

Thần Tử Việt không để ý tới nó, bản thân dựa vào trên cây lão đảo, cảm thấy đầu óc choáng váng.

Tiểu Bạch mà giương mắt nhìn, thấy Thần Tử Việt tựa hồ đã ngủ, vì thế lặng lẽ tát chân chạy đi.

Buổi sáng ngày hôm sau, Thần Tử Việt mơ mơ màng màng mở mắt, nhảy xuống đất nhìn quanh, không có Tiểu Bạch! Nhất thời nghiêng răng nghiêng lợi: “Tiểu Bạch người vong ân phụ nghĩa!”

Tiếng hô kinh thiên động địa, hù dọa chim tước bay khắp nơi.....

Rống xong, Thần Tử Việt cảm thấy hơi đau đầu, đặt tay lên trán xem thì thấy nóng nung, y phục trên người thì ẩm ướt, đã mấy canh giờ rồi — Tại nải thì ở trên lưng Tiểu Bạch, cho nên hiện tại mình không xu dính túi, ngay cả y phục để tắm rửa cũng không có.....

Thần tiểu thiếu gia hảo khổ sở, Tiểu Hắc Tiểu Bạch cũng không cần mình

Vực dậy tinh thần tìm được đường xuống núi, sau khi xuống núi lại do dự nửa ngày, vẫn là không đến tiền trang Vân Sát Bảo.

Xoay người đi vào tửu lâu, Thần Tử Việt đứng ở trước mặt chưởng quầy hỏi: “Các người có thiếu người rửa bát hay không?”

Chưởng quầy không kiên nhẫn phát tay: “Đi đi đi.”

Thần Tử Việt ra khỏi tửu lâu, ngồi xổm bên đường hảo ủy khuất.

Một tên mập mặc cẩm y từ trong tửu lâu đi ra, phía sau còn có một nhóm tay chân, đi tới trước mặt Thần Tử Việt ngồi xuống cười nham hiểm: “Muốn kiếm tiền?”

Thần Tử Việt gật đầu, trong đôi mắt lóng lánh nước: “Nhà của ta không cần ta, ta đói bụng.....”

Tên mập nuốt nước miếng: “Phụ thân ta là thủ phủ của trấn này, cùng thiếu gia ta về nhà được không?”

Thần Tử Việt nghe vậy cao hứng: “Về với người có thể kiếm tiền?”

Tên mập cười dâm tà: “Đương nhiên, chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời.”

Vì thế Thần Tử Việt đi theo tên mập vênh vác bước vào Tôn phủ.

“Về sau đây là phòng của ngươi.” Tên mập dẫn Thần Tử Việt đến hậu viện: “Ta gọi là Tôn Hổ.”

“Ân.” Thần Tử Việt nhìn qua hảo tiểu tụy: “Đầu ta đau, đói bụng, người thì lạnh.”

Tôn Hổ liên tục gật đầu: “Người đi tắm rửa trước đi, ta cho người chuẩn bị thức ăn cho người, sau đó lại tìm đại phu cho người!”

“Ân.” Thần Tử Việt thanh âm mềm nhũn, mắt hoa đào chớp chớp.

Tôn Hổ mừng như điên, quai quai, gặp may rồi, cuối cùng ta cũng gặp được mỹ nhân!

Thần Tử Việt tắm rửa cơm nước xong thì uống được, cảm thấy tinh thần tốt hơn nhiều, vì thế ngồi xếp bằng trên giường chống cằm ngẩn người.

Tôn Hồ cửa cũng không thêm gõ tiêu sái tiến vào, nhìn Thần Tử Việt chảy nước miếng, tiểu mỹ nhân thật chủ động, còn ở trên giường chờ mình!

Thần Tử Việt đứng lúc đang nhàm chán, thấy hần bước vào liền cười hì hì vẫy tay: “Lại đây chơi với ta!”

“Chơi cái gì?” Tôn Hồ ba chân bốn cẳng chạy qua, muốn nắm tay Thần Tử Việt thì bị né tránh.

Thần Tử Việt cười vô cùng ngọt ngào: “Chúng ta chơi đoán số được không? Người thua cời y phục!”

Tôn Hồ nghe vậy thiếu chút nữa kích động không thở được, đầu to cuồng gật đầu.

Qua mấy ván, Tôn Hồ cời chỉ còn lại có cái quần, mặt đưa đám nhìn Thần Tử Việt: “Sao ngươi một ván cũng không thua?”

Thần Tử Việt nhướng mày, tâm nói Gia Cát ta còn thắng được.

“Đến đến đến, chúng ta lại chơi!” Tôn Hồ hưng trí bừng bừng.

Thần Tử Việt lườm hần một cái: “Không chơi, mệt!”

“Được được được, không chơi.” Tôn Hồ nghĩ thầm đã sớm chờ không kịp rồi, vì thế hướng về phía Thần Tử Việt nhào tới, lại cảm thấy trên mặt một trận nóng bỏng, sau đó là một đạo bạch quang hiện lên, chỉ thấy không biết khi nào thì Thần Tử Việt đã ngồi xuống bên cạnh bàn, nhìn mình le lưỡi.

“Ngươi.....” Tôn Hồ trợn mắt há hốc mồm.

Thần Tử Việt mặt vô tội: “Ta cũng không biết làm sao ta tới đây được.”

Tôn Hồ bị vẻ mặt đáng thương của hần làm cho dục hỏa đốt người, vì thế lại nhào tới.....

Nửa canh giờ sau, Thần Tử Việt nhìn Tôn Hồ quỳ rạp trên đất kêu trời trách đất cười tủm tỉm: “Còn muốn chơi nữa không?”

“Đại hiệp tha mạng.....” Tôn Hồ vành mắt đen xì kêu khổ không ngừng, cảm thấy xương cốt toàn thân như bị hủy đi.

Thần Tử Việt một cước đem hần đá bay ra, xoay người nằm lên giường vui vẻ nghỉ, có chỗ ăn có chỗ ở còn có người để chơi, không đi!

Cho nên chỉ trong vòng vài ngày, đã truyền ra toàn phủ, mỹ nhân mới tới tính tình rất mạnh bạo, Tôn thiếu gia mỗi ngày đều bị ép đến chết đi sống lại, vết thương cũ trên mặt chưa hết đã thêm vết thương mới.

Trong Vân Sát Bảo, Dạ Lan San nhìn người truyền tin sắc mặt xanh mét: “Ngươi nói hần đi rửa bát cho người ta?”

“Không thành, chưởng quầy không cần.” Người nọ nơm nớp lo sợ: “Sau đó Thần thiếu gia hình như bị bệnh, được một ác bá trấn trên dẫn thiếu gia về nhà”

“Bị bệnh sao ngươi không đi giúp hần?” Dạ Lan San lật bàn, ấm trà rơi loảng xoảng đầy đất.

Người nọ sợ tới mức run run: “Là Bảo chủ người nói không cho chúng ta giúp tiểu thiếu gia.....”

Dạ Lan San bị một câu chặn họng, không nói hai lời liền xuất môn cưỡi ngựa xuống núi, hai ngày sau rốt cục đến Hàn Lạc Trấn, hỏi thăm được Tôn phủ, tới nơi liền đá văng cửa bước vào trong.

Nhóm gia đình giương nanh múa vuốt xông lên, không kịp chớp mắt một cái đã bị đánh cho ngã rạp khắp nơi.

“Họ Tôn đâu?” Dạ Lan San nắm cổ một người găm nhẹ.

Gia đình nơm nớp lo sợ chỉ đường cho y: “Lão gia ở bên kia!”

Dạ Lan San xông lên đá cửa, sững sốt, một lão nhân sáu bảy mươi tuổi cùng hai cô nương mới mười bảy mười tám tuổi, đang trong tràng diện củi khô lửa bốc.

“A!” Cô nương xinh đẹp thét chói tai trốn phía sau lão nhân: “Tôn lão gia cứu mạng”

Tôn lão thái gia thấy bộ dáng Dạ Lan San đờ đờ sát khí, chịu không nổi kích thích này liền lật ngang hôn mê bất tỉnh.

Dạ Lan San giận dữ, gia đình đã sớm chạy không còn một ai, đành phải đi tìm từng gian phòng.

Trong hậu viện, Thần Tử Việt đang dựa lưng trên giường ăn mút quả, cười tủm tỉm nói chuyện phiếm cùng Tôn Hổ, thì thấy Dạ Lan San đột nhiên đá cửa xông vào.

“Ách.....” Thần Tử Việt mở to hai mắt: “Vị này đại hiệp người là ai nha?”

Dạ Lan San đỏ khốc đỏ cười, bước lên hung hăng ôm một cái: “Nháo đủ chưa?”

“A Hổ cứu mạng.....” Thần Tử Việt giãy dựa nhìn Tôn Hổ.

Dạ Lan San nghiêng răng nghiêng lợi nhìn sang, Tôn Hổ bị y nhìn đến hồn phi phách tán, liền lăn một vòng ra khỏi phòng.

“A Hổ người rõ ràng nói sẽ yêu ta một trăm năm” Thần Tử Việt lại bị đá kích.....

“Thần. Tử. Việt!” Dạ Lan San nhấn mạnh từng chữ từ trong kẽ răng.

Thần Tử Việt ngẩng đầu hì hì cười, thanh âm ngọt ngào mềm mại: “Tiểu Hắc.....”

“Về nhà!” Dạ Lan San ôm hắn bước ra, đến tửu lâu Vân Sát Bảo, sờ sờ đầu hắn: “Bệnh tình thế nào rồi?”

Thần Tử Việt cười xấu xa: “Quả nhiên người phái người theo dõi ta.....”

Dạ Lan San không nói gì, kêu người đem nước vào cho hắn tắm: “Lần sau còn hồ nháo nữa sẽ không cần người !”

Thần Tử Việt càng cao hứng: “Người lần trước cũng nói như vậy”

Dạ Lan San không nói gì, còn thật tình giúp hắn tắm rửa, lau khô sạch sẽ sau đó ném lên giường, cởi y phục, áp đảo.

Thần Tử Việt hối hận: “..... Uy người nhẹ chút a!!! A a a người cố ý Tiểu Hắc ta về sau không dám”

Dạ Lan San xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, yêu thương hôn tới hôn lui: “Bảo bối, lúc này không được nói lung tung.”

Thần Tử Việt ngoan ngoãn cầm miệng, đưa tay ôm cổ Dạ Lan San.

Sáng ngày hôm sau, Dạ Lan San đưa Thần Tử Việt về nhà, vừa vào Vân Sát Bảo Thần Tử Việt liền xắn tay áo chạy ra sau núi, nhìn thấy trong chuồng không có Tiểu Bạch, hỏi lại thì biết Tiểu Bạch căn bản là không trở về, nhất thời nóng nảy, lôi kéo Dạ Lan San: “Làm sao bây giờ?”

Dạ Lan San an ủi hắn: “Không sao, ta phái người đi tìm, nhất định đem Tiểu Bạch tìm về cho người!”

Ba ngày sau, thủ hạ tìm được dẫn Tiểu Bạch trở về.

Thần Tử Việt thật cao hứng, ôm Tiểu Bạch mã cọ cọ: “Tuy rằng người không cần ta , nhưng ta vẫn còn thích người nhất, về sau không được bỏ lại ta nữa!”

Tiểu Bạch mã phối hợp đứng cho hắn ôm, Dạ Lan San cũng đứng ở một bên cười híp mắt, Gia Cát ra sau tản bộ sẵn tiện cho Táp Lộ Tử ăn đường, vừa nhìn thấy Tiểu Bạch mã liền giật mình: “Tiểu Việt người có cảm thấy Tiểu Bạch hình như có chút không giống hay không?”

“Ân?” Thần Tử Việt buông tay vòng tay ôm Tiểu Bạch ra quay tới quay lui: “Hình như là cao hơn một chút, còn có..... cảm giác so với trước kia lên tinh thần rất nhiều, di? Tiểu Bạch trên người người có cái gì dài ra!” Thần Tử Việt kinh hãi, đưa tay túm túm thứ bên sườn bụng Tiểu Bạch mã, lại quay sang nhìn, hai bên đều có.....

Gia Cát vừa nhìn thấy liền vui mừng cực độ: “Sườn sinh hai cánh, là Vân ảnh Bạch! Nó mấy ngày trước không phải không cần người, trong sách có ghi chép, thời điểm Vân Ảnh Bạch mọc cánh phải ở một mình, ở địa phương không ai quấy nhiễu mới thành công!”

“A?” Thần Tử Việt cùng Dạ Lan San mở to miệng, Ô Vân Đạp Tuyết cùng Táp Lộ Tử ở trong chuồng cứ cuống lên, nồn nóng mũi khai hỏa.

Gia Cát vào chuồng cởi bỏ dây cương, vỗ vỗ hai bẹn nó: “Có dám cùng Tiểu Bạch so một phen hay không?”

Vì thể tam tuyệt thể bảo mã liền sóng vai rong ruổi, nghênh đón ánh sáng mặt trời chạy như bay, một đường mang theo cát vàng bay cuộn cuộn.

. . .

67. Chương 67: PN – Ngọt Ngào 100 Hỏi – Gia Cát & Đoạn Đoạn [Thượng]

PN – Ngọt ngào 100 hỏi – Gia Cát & Đoạn Đoạn [Thượng]

Một ngày tháng năm nào đó, ở một đài truyền hình nào đó, thành công dùng giá rẻ hối lộ một tác giả vô lương nào đó, vì thế đã mời được danh thần thiên hạ Vân Sát Bảo Đoạn Tinh cùng Gia Cát Thiên Duyên hoa hoa lệ lệ xuất hiện ở buổi phỏng vấn.....

MC: Mọi người buổi chiều khỏe ~ trước lúc tiết mục bắt đầu chúng ta hãy gọi thêm khẩu hiệu một lần ~ Khẩu hiệu chúng ta là.....

Khán giả : Chúng ta muốn JQ!!!!!!

MC đỡ trán: Các nãi thật là trực tiếp.....

Khán giả ném trứng gà: Câm miệng! Chúng ta không thích nghe cô nói, mau bắt đầu!!!

MC: Vậy chúng ta tỉnh lược khẩu hiệu..... Đầu tiên, câu hỏi thứ nhất, xin hỏi nhị vị khách quý tên gọi là gì?

Đoạn Tinh: Vô nghĩa!

Gia Cát nhắm mắt ở trong lòng Đoạn Tinh cọ cọ: Mệt.....

Đoạn Tinh ôm: Ngoan, ngủ đi, chờ ta đối phó xong rồi liền đưa ngươi về nhà nghỉ ngơi.

Khán giả : Oa..... Hảo ngọt ngào a hảo ngọt ngào!..... Bất quá Gia Cát ngươi không thể ngủ a! Chúng dân muốn xem phỏng vấn!

MC lấy khăn tay lau máu mũi: Kia xin hỏi Gia Cát vì cái gì mệt như vậy?

Khán giả thét chói tai.....

Đoạn Tinh giơ Diệt Tinh Dao: Đây là câu hỏi thứ hai?

MC lau mồ hôi: Không..... Là tự thêm, ngươi có thể không trả lời, chúng ta tiến hành câu hỏi thứ hai.....

Khán giả giận chỉ: Nãi xem nãi không chút tiền đồ!

MC: Câu hỏi thứ hai, xin hỏi giới tính hai vị là.....

Đoạn Tinh & Gia Cát trằm miệng một lời: Ngươi cảm thấy thế nào?

Khán giả thét chói tai: Oa, thật ăn ý!

MC không nói gì.....

MC: Câu hỏi thứ ba, xin hỏi niên kỉ nhị vị?

Đoạn Tinh: 20.

Gia Cát: So với hần lớn một chút.

Đoạn Tinh phản bác: Chỉ có ba tháng mà thôi!

Gia Cát nâng mắt trừng: Ba canh giờ cũng là lớn!

Đoạn Tinh: >_

MC: Câu hỏi thứ tư, mời miêu tả tính cách đối phương một chút.

Đoạn Tinh: Có chút bướng, rất ôn nhu rất thiện lương rất hiền lành.

Khán giả thét chói tai: Làm sao tự mình ôn nhu được? ! Muốn miêu tả căn kễ!

Đoạn Tinh khoát tay: Chỉ ôn nhu với một mình ta, không liên quan đến các người...

Người xem: T_T...

Gia Cát: Hoàn hảo.

Đoạn Tinh kinh ngạc: Người đánh giá ta chỉ đơn giản như vậy?

Gia Cát tiến tới bên cạnh lỗ tai Đoạn Tinh xì xầm...

Đoạn Tinh cười gật đầu: Ngô... Đúng, không cần thiết để ngoại nhân biết...

Khán giả vừa lau máu mũi vừa giận chỉ lên trên : Đổi MC! Đem tên vô dụng này thay đi!

MC lau mồ hôi: Cái kia, câu thứ năm, nói rõ trước rồi hãy nói thầm, hai người lần đầu tiên gặp nhau ở đâu?

Đoạn Tinh: Năm mươi sáu tuổi, ở phòng nghị sự Vân Sát Bảo.

Gia Cát nháy mắt: Ừ, giống nhau.

MC không ngừng cố gắng: Câu thứ sáu, xin hỏi ấn tượng lẫn nhau đầu tiên là gì?

Đoạn Tinh cau mày, thật cẩn thận nhìn Gia Cát, không nói gì...

Gia Cát bĩu môi: Hần cảm thấy ta là thư ngọc cay nghiệt ! !

Đoạn Tinh gấp gấp ôm hôn nhẹ: Lúc ấy ta còn nhỏ, người không nên tức giận không nên tức giận!

Khán giả & MC tập thể huyết áp tăng: Hôn nhẹ hôn nhẹ nữa nha! ! !

Gia Cát đẩy ra: Ta không trách người...

Đoạn Tinh: Vậy ấn tượng đầu tiên người thấy ta là cái gì?

Gia Cát nghiêng đầu: Cảm thấy võ công của người rất tốt, còn rất đẹp trai.

Đoạn Tinh máu gà bay lên, bổ nhào tới.

Khán giả & MC_@! !

MC tiếp tục: Câu thứ bảy, xin hỏi người thích đối phương điểm nào nhất?

Khán giả chống tường rống giận: Người không có mắt hay sao mà không phát hiện hai người đang hôn? Còn dám cắt ngang! !

Đoạn Tinh: Điểm nào ta cũng thích.

Gia Cát gật đầu: Ừ, ta cũng vậy.

MC nơm nớp lo sợ liếc mắt nhìn dưới đài, tiếp tục mở miệng: Câu thứ tám, người chán ghét điểm nào của đối phương nhất?

Đoạn Tinh cau mày: Chán ghét trong lòng y có việc không nói cho ta.

Gia Cát ủy khuất: Ta là sợ người lo lắng, người mỗi ngày đã đủ bận rộn...

Đoạn Tinh ôm lấy: Chính là người là người quan trọng nhất...

Khán giả bắt đầu xôn xao...

Gia Cát chớp mắt mấy cái: Ta không ghét Đoạn Đoạn, điểm nào cũng không ghét!

MC ôm loa rơi lệ: Tôi chịu không nổi rồi, tôi cũng phải lập gia đình a...

MC bình phục tâm tình: Câu thứ chín, người cảm giác đối phương có xứng với mình hay không?

Đoạn Tinh nhướn mày: Đường nhiên, trừ ta ra ai cũng không xứng với y.

Gia Cát đỏ mặt gật đầu: Ừ, ta thích Đoạn Đoạn.

Khán giả kích động: Sắp đến câu hỏi H sao? Nãi đừng có than thở hỏi nhanh một chút a!

MC bay vùn vụt phỏng vấn: Câu thứ mười, người xưng hô với đối phương như thế nào?

Đoạn Tinh: Khi có người khác gọi y Gia Cát, lúc không có người thì khác, người muốn cái nào?

Khán giả & MC cùng rống: Muốn hết! Cái nào cũng muốn nghe!

Gia Cát nhào tới che miệng: Không được nói!

Đoạn Tinh cười xấu xa: Vậy chúng ta trở về làm!

Gia Cát đỏ mặt.

MC đuổi tận không buông: Vậy Gia Cát xưng hô với đoạn Phó bảo chủ như thế nào?

Gia Cát: Đã bảo gọi hần Đoạn Đoạn, không có gì khác...

Đoạn Tinh: nói nhảm, người tối hôm qua lúc làm rõ ràng gọi ta... Ngổ...

Gia Cát bịt miệng của hần trợn mắt: dám nói ra tối nay đừng hòng!

Khán giả & MC: Oa! Thì ra là người bình thường chính là dùng cách này uy hiếp Đoạn Tinh sao!

Gia Cát đỏ mặt.

Đoạn Tinh cười xấu xa, nhân cơ hội đưa tay sờ sảng.

MC: Câu thứ mười một, người hi vọng được đối phương gọi như thế nào?

Đoạn Tinh nháy mắt: Y không cho ta nói...

Gia Cát không hiểu: Ta lúc nào không cho người nói?

Đoạn Tinh vẽ mặt vô tội: Ta thích nhất người gọi ta như tối hôm qua vậy...

Gia Cát đỏ mặt: Câu tiếp theo!

Khán giả kháng nghị: nhóm nãi muốn! ! !

MC nhìn đao trong tay Đoạn Tinh lau mồ hôi một chút: cái kia, bỏ qua câu đó, câu thứ mười hai, nếu như lấy động vật để làm ví dụ, ngài cảm giác đối phương là?

Đoạn Tinh không chút do dự: Tiểu Miêu.

Gia Cát: Đoạn Đoạn... Báo tử!

Đoạn Tinh hài lòng gật đầu...

MC: Câu thứ mười ba, nếu như muốn đưa lễ vật cho đối phương, người sẽ đưa cái gì?

Đoạn Tinh: các loại thảo dược đi, tóm lại là hết thấy các đồ vật có liên quan đến dược, y liền rất vui vẻ.

Gia Cát đỏ mặt...

MC nơm nớp lo sợ mở miệng: Gia Cát không thể không trả lời, nếu không tôi sẽ bị trừ tiền lương, tôi trên có già dưới có trẻ...

Đoạn Tình ôm cổ: Tôi giúp y nói, thân thân nhà ta thường xuyên đem mình tắm rửa sạch sẽ sau đó ở trên giường chờ ta... Ta liền nghĩ phải có lẽ vật này!

Gia Cát mặt càng đỏ...

Khán giả & MC vừa liên tưởng xong liền phun máu, hiện trường một mảnh âm thanh “Phốc phốc”...

MC uống một hộp nước: Câu thứ mười bốn, kia xin hỏi người nhất muốn được tặng lễ vật gì nhất?

Đoạn Tình không chút do dự: Đương nhiên là hân!

Gia Cát: Đoạn Đoạn đưa ta đều thích...

Khán giả bắt đầu câu véo lẫn nhau: Đáng ghét... Hai người bọn họ thật xứng nha...

MC: Câu thứ mười lăm, người có khuyết điểm gì?

Đoạn Tình: Ta không có khuyết điểm...

Khán giả khinh bỉ: Xì...

Gia Cát: ... Ta cũng không có khuyết điểm...

Khán giả bão tố: thật đáng yêu nha...

Đoạn Tình giận dữ chỉ dưới đài: không cho phép mơ ước thân thân nhà ta!

MC: Câu thứ mười sáu, người làm chuyện gì sẽ làm cho đối phương không vui?

Đoạn Tình: Cả đêm làm quá nhiều, y sẽ hôn mê, sau đó buổi sáng tỉnh lại sẽ không để ý tới ta...

Khán giả đập ghế: Gia Cát cùng nhóm nãi về nhà! Rời khỏi tên cầm thú này!

Gia Cát nhỏ giọng: Ân... Có lúc ta chế được không ăn cơm, hân sẽ tức giận.

Khán giả & MC: Đó là quan tâm người!

Gia Cát giọng nhỏ hơn: Ta biết...

MC lau máu mũi: Câu thứ mười bảy, quan hệ các người thân mật tới trình độ nào?

Đoạn Tình cười xấu xa: Đã thành hôn, người cảm thấy chúng ta tới trình độ nào?

MC phun máu, quay đầu xuống dưới đài: Đạo diễn, tôi mất máu quá nhiều, có thể nghỉ ngơi giữa trận hay không?

Đạo diễn xĩa răng: Hỏi khán giả.

Khán giả rống giận: Dám nghỉ ngơi nhóm nãi liền quả người, không có tiền đồ!

MC cắn răng kiên trì: Câu thứ mười tám, hai người lần đầu hẹn hò ở đâu?

Đoạn Tình cau mày: Hẹn hò là cái gì?

Khán giả nhất tề rống: chính là nơi nụ hôn đầu của các người!

MC vô lực đỡ trán, nghĩ thầm hôm nay tới là những người nào a...

Khán giả giận chỉ MC: Không hỏi được thì bọn ta tự hỏi a! Chưa nói nơi H là đã nể cho cô mặt mũi!

Đoạn Tình chợt hiểu ra: Ổ Vân Sát Bảo, phòng của ta.

Gia Cát méo miệng: Lần đó không tính, không cần thận dụng phải!

Đoạn Tình cau mày: Người xác định lần đó không tính? Chính là lần đó ta rất có cảm giác...

Khán giả: Cầm thú! Thì ra là sớm đã có dự mưu!

Đoạn Tình dương dương đắc ý.

MC: Câu thứ mười chín, không khí lần đầu lúc hẹn hò như thế nào?

Đoạn Tinh & Gia Cát: Câu tiếp theo!

MC: Không thể nhảy câu!

Đoạn Tinh khiêu mi: không có H.

Khán giả cùng kêu lên: Nhanh sang câu tiếp theo! ! ! ! !

MC vô lực: Câu thứ hai mươi, thường xuyên hẹn hò ở đâu?

Đoạn Tinh: Là thường xuyên hôn nhẹ ở đâu sao? Ở đâu cũng có, ta lúc nào thấy y cũng muốn hôn.

Gia Cát: Trong phòng...

Đoạn Tinh bổ nhào: Hiện tại ở chỗ này có tính ở phòng hay không? !

Khán giả lần nữa phun máu...

MC gọi điện thoại: Alo, anh họ, anh lên kho đem khăn giấy chất lượng kém nhanh chở tới đây, có mỗi bán a!

Bà con xa anh họ trong sự kích động...

MC: Câu thứ hai mươi mốt, ai tỏ tình trước?

Đoạn Tinh: Ta, ta đuổi theo tới hoàng cung nói ta thích y.

Gia Cát: Người lúc ấy chưa nói người thích ta!

Đoạn Tinh: Chính là ta nói ta muốn cùng người ở chung một chỗ, không thích thì sao phải cùng người ở chung?

Gia Cát cúi đầu không nói lời nào...

Khán giả lau nước mắt...

MC: Câu thứ hai mươi hai, người thích đối phương bao nhiêu?

Đoạn Tinh: Rất yêu rất rất yêu.

Gia Cát: Ta có thể vì Đoạn Đoạn làm bất cứ chuyện gì.

Đoạn Tinh kích động, ôm cổ: Người cái gì cũng không cần làm, ta làm giúp người là được!

Khán giả nắm tay: Trên Tấn giang lại hoa hoa lệ lệ ra đời một trung khuyển a...

MC: Câu thứ hai mươi ba, đối phương nói gì khiến cho người một chút năng lực chống cự cũng không có?

Đoạn Tinh: Y ôm cổ của ta cọ, sau đó nói y muốn...

Gia Cát đỏ mặt, bịt miệng của hắn: Câm miệng!

Khán giả có người bị sốc, nhân viên y tế vào cấp cứu, những khán giả khác bất mãn: Nhanh đem các nãi vô dụng mang ra đi!

MC: Câu thứ hai mươi bốn, nếu như tâm đối phương thay đổi, người sẽ làm gì?

Đoạn Tinh: Làm thịt Lâm Hạo Phong!

Gia Cát im lặng: Làm y cái gì?

Đoạn Tinh cắn răng: Chỉ có một mình ta không cần thận để y coi trọng người!

Khán giả cùng kêu lên: Đoạn Đoạn là thật là bá đạo nga! Nhưng là nhóm nãi thật thích người bá đạo nga!

MC giận chỉ: Các nãi cho là đang quay tiểu thuyết Quỳnh Dao a?

Gia Cát: Đoạn Đoạn sẽ không thay lòng.

Đoạn Tinh hài lòng gật đầu: Đương nhiên, ta đời này chỉ thích một mình người.

Khán giả ghen ngào...

MC: Câu thứ hai mươi lăm, đối phương từng làm qua chuyện gì làm người cảm động?

Đoạn Tinh: Nhiều đi, ví dụ như y quá tốt bụng, thường xuyên vì cứu người đem mình một đến bệnh, mỗi lần nhìn y nằm ở trên giường ta đều đau lòng gần chết.

MC: Những việc này là làm vì người khác, vậy có chuyện gì làm vì người để cho người cảm động?

Đoạn Tinh: Y có đôi khi rõ ràng thân thể không tốt, còn cho ta làm!

Khán giả giận chỉ: Biết thân thể của y không tốt mà người lại làm? ! ! Cầm thú! !

Đoạn Tinh lạnh lùng quét nhìn: Ta đây lần sau không làm? Cho các người ngày ngày nhìn kịch bản, không có JQ.

MC thêm can đảm: Thiếu người không sao, chúng ta còn có Tiểu Hắc cùng Tiểu Việt Việt! Còn có hoàng thượng cùng Tiểu Tiểu dương!

Khán giả có người xông lên sân khấu cuồng đập MC: Miệng sao lại tiện như vậy! ! ! Rốt cuộc có tư cách chứng nhận không! Dựa vào quan hệ đi vào sao?

MC từ trên mặt đất bò dậy, kinh hồn chưa định nhìn Gia Cát: Người... Vẫn chưa trả lời câu hỏi.

Gia Cát quay đầu nhìn Đoạn Tinh: Chính là lần hắc tử vân sát bảo chạy tới hoàng cung tìm ta, cảm động nhất.

Khán giả & MC: Quả nhiên là khổ nhục kế dùng tốt nhất sao! !

MC: Câu thứ hai mươi sáu, có thể tha thứ việc đối phương thay lòng đổi dạ không?

Đoạn Tinh: Y sẽ không thay đổi.

Khán giả tò mò: Tại sao?

Đoạn Tinh: Ta ban ngày hôn buổi tối làm, y không đếm xỉa tới người khác.

Khán giả trầm mặc...

Gia Cát đỏ mặt: Hắc cũng sẽ không thay lòng đổi dạ.

Khán giả & MC cùng gật đầu: Đúng, hắc ban ngày muốn hôn người buổi tối muốn người, đúng là không có thời gian thay lòng đổi dạ...

MC: Câu thứ hai mươi bảy, người thích nhất phần nào trên thân thể đối?

Đoạn Tinh: Đương nhiên là nơi đó.

Gia Cát đỏ mặt cầu hắc: Lưu manh!

Đoạn Tinh vẻ mặt vô tội: Ta là nói ta thích đôi mắt của người, có cái gì lưu manh?

Khán giả giận chỉ: Họ Đoàn là đang giả bộ, là giả bộ! !

Gia Cát: Ta thích tay Đoàn Đoàn.

Đoạn Tinh nghi ngờ: Ngoài tay còn chỗ nào dùng tốt?

Gia Cát im lặng, đem mặt chôn ở trong lòng Đoạn Tinh kéo không ra...

Khán giả lau máu mũi: JQ a, nhanh lên một chút JQ a!

MC uống hai viên thuốc giảm áp lực: tiếp tục...câu thứ hai mươi tám, về mặt đối phương gợi cảm nhất là lúc nào?

Đoạn Tinh khẩn trương bảo vệ Gia Cát: Y gợi cảm lúc nào cùng người có quan hệ gì? !

MC lật câu hỏi: Mối tác giả nói chỉ cần người hảo hảo phối hợp là cho người thêm mấy cảnh JQ...

Đoạn Tình không chút do dự: Lúc H về mặt y rất khả ái, mắt nước mắt lưng tròng, đỏ mặt chủ động ôm ta, còn có thể... Ngô...

Gia Cát gắt gao bịt miệng Đoạn Tình uy hiếp: Trong tay của ta có được, dám nói nữa ta sẽ cho người cả đời biến thành thái giám!

Đoạn Tình nháy mắt mấy cái, biết điều câm miệng.

Khán giả phun máu khàn cả giọng rống: Đoạn Đoạn nói tiếp đi, yên tâm, Gia Cát không nỡ...

Gia Cát trợn mắt: Câu tiếp theo!

MC tiếp tục lật câu hỏi: Mỗi tác giả còn nói người nếu phối hợp câu hỏi ta ra sau này các chương sau sẽ sắp xếp vài loại tuyệt thể thảo dược cho người...

Gia Cát do dự hồi lâu, cắn răng nói: Vậy cũng không được, về mặt gợi cảm của Đoạn Đoạn chỉ có thể cho ta xem!

Khán giả rưng rưng: Thấy chênh lệch đi? Không trách được là ở dưới...

Gia Cát: >__

MC: Câu thứ hai mươi chín, lúc hai người ở chung một chỗ, chuyện gì khiến cho tim người đập rộn lên?

Đoạn Tình: đương nhiên là lúc làm.

Khán giả bắt đầu tự tưởng tượng...

Gia Cát đỏ mặt: lúc hân hôn ta.

Khán giả ô mặt: Gia Cát là thật đáng yêu... Chịu không nổi nữa...

MC: Câu thứ ba mươi, người từng nói dối đối phương không?

Đoạn Tình: Đó không gọi là nói dối, gọi trêu chọc y, đương nhiên chuyện quan trọng ta chưa bao giờ gạt y.

Gia Cát lắc đầu: Ta chuyện gì cũng sẽ không gạt hân.

MC: Câu thứ ba mươi mốt, lúc nào người cảm thấy hạnh phúc nhất?

Đoạn Tình: Lúc ôm y!

Khán giả nghi ngờ: không phải là lúc làm sao?

Đoạn Tình khinh bỉ: Một đồng cảm thú!

Khán giả im lặng: Đúng là phong cách của người!

Gia Cát: Lúc được hân ôm.

Không khí hiện trường từ từ lên cao...

MC: Câu thứ ba mươi hai, đã từng cãi nhau chưa?

Đoạn Tình: Lúc mới bắt đầu thường xuyên cãi nhau âm ỉ, bất quá vậy cũng không tính là gây nhau...

Khán giả cuồng gật đầu: Được gọi là tình thú!

Gia Cát: Đoạn Đoạn không cãi nhau với ta.

Đoạn Tình ôm cổ: Người ngoan như vậy, ta sao có thể !

Khán giả lau nước mắt, rồi rít bắt đầu lên mạng tìm bạn ...

MC: Câu thứ ba mươi ba, nếu như đối phương không để ý tới người, người sẽ làm sao?

Đoạn Tình: Ôm y hôn nhẹ, y rất nhanh sẽ để ý ta.

Gia Cát chớp mắt: Đoạn Đoạn người sẽ không để ý tới ta sao?

Đoạn Tinh nhào tới hôn một cái, ôm đi ra ngoài: Làm sao có thể, ta hiện tại chỉ để ý một mình người!

Khán giả bay nhào tới: JQ a! Nhóm nãi muốn vậy xem!

Đoạn Tinh ôm Gia Cát trong nháy mắt biết mất, hiện trường loạn thành một đồng, MC bị dẫm ngã xuống đất...

Cho nên cuộc phỏng vấn bị buộc kết thúc...

Cho nên tới thời gian quảng cáo... Lần sau gặp lại...

68. Chương 68: PN – Ngọt Ngào 100 Hỏi – Gia Cát & Đoạn Đoạn [Trung]

PN – Ngọt ngào 100 hỏi – Gia Cát & Đoạn Đoạn [Trung]

MC máu gà phát tay: Khán giả bằng hữu mọi người khỏe! Có muốn hô to khẩu hiệu chúng ta lần nữa hay không?

Khán giả giận chỉ: Ít nói nhảm, mau bắt đầu! Lần này lại để cho khách quý chạy là nhất định phải chết! !

MC lau mồ hôi: Ách... Được, câu thứ ba mươi hai, kiếp sau có hi vọng lại làm tình nhân không?

Đoạn Tinh không chút do dự: đương nhiên!

Gia Cát gật đầu, ôm lấy Đoạn Tinh đi từ từ: Ta cũng vậy, Đoạn Đoạn ở đâu ta liền ở đó.

Khán giả lệ như bão tố móc khăn tay ra: Đáng ghét, mới vừa bắt đầu cứ ngọt ngào như vậy, có muốn cho người ta sống hay không...

MC: Khụ khụ, câu thứ ba mươi ba, lúc nào sẽ làm người cảm giác mình đang được yêu?

Đoạn Tinh: Lúc làm! Y lúc hôn mê còn có thể gọi tên của ta!

Khán giả phun máu giận chỉ: Cảm thú! Hôn mê là còn làm!

Đoạn Tinh cau mày: Nếu không lần tới ta dừng?

Khán giả càng thêm giận: Dám! !

Đoạn Tinh đắc ý cười.

MC vô lực: Gia Cát, người vẫn không trả lời câu hỏi...

Gia Cát: Lúc hẳn nhìn ta.

Khán giả mắt bốc hỏa: Oa, cảm tình thật sâu...

MC: Câu thứ ba mươi bốn, lúc nào người cảm thấy đối phương không còn yêu người nữa?

Đoạn Tinh cau mày: Không có nghĩ qua vấn đề này, không cần thiết!

Gia Cát gật đầu: Ừ, câu hỏi này rất ngốc ta không cần trả lời!

Khán giả cuồng ném trứng gà: Tên không có mắt ra câu hỏi, nhanh sang câu tiếp theo! !

MC cầm khăn lau vò trứng trên đầu, nơm nớp lo sợ: Câu thứ ba mươi lăm, phương thức người biểu hiện tình yêu là?

Đoạn Tinh cau mày: ... Đối với y tốt...

Gia Cát bất mãn: Chính là người đối với ai cũng tốt! ! !

Đoạn Tinh dứt khoát: Là làm! Ta chỉ cùng một mình người làm!

Gia Cát đỏ mặt...

Khán giả thét chói tai: Gia Cát người trả lời thế nào?

Đoạn Tinh hôn một cái: Ta giúp y trả lời, phối hợp cùng ta làm là được!

Khán giả xuất hiện tràng diện phun máu lần nữa...

MC uống nước tiếp tục: Câu thứ ba mươi sáu, người cảm thấy loài hoa nào hợp với đối phương?

Đoạn Tinh suy nghĩ một chút: Ta đối với hoa không có nghiên cứu... Cây trúc đi...

MC vô lực: Cái đó không phải là hoa...

Khán giả nhất tề rống: Cái này không phải là trọng điểm! Không sao! Cây trúc thì cây trúc!

Gia Cát nhìn Đoạn Tinh một cái: Đoạn Đoạn giống như Phu Yếu Hoa.

MC & Khán giả & Đoạn Tinh: ? ? ?

Gia Cát: Ở trong hoàn cảnh gian khổ mọc rễ nẩy mầm, một khi lớn lên, mưa gió có mạnh hơn chăng nữa cũng không thể chinh phục, khi nở hoa là thượng cổ thần vật, có thể giải bách độc, Đoạn Đoạn chính là như vậy.

Khán giả lệ như bão tố: Gia Cát là tri kỷ tốt nhất...

MC: Câu thứ ba mươi bảy, giữa hai người có giấu điểm lẫn nhau chuyện gì không?

Đoạn Tinh: Không có!

Gia Cát: Không có!

Khán giả ghen ngào: Đáng ghét, xứng đôi quá nha...

MC giận chỉ khán giả: Mỗi lần đều nói xứng, các nãi có thể đổi lại lời kịch hay không!

MC: Câu thứ ba mươi tám, cảm giác tự ti của ngày chính là?

Đoạn Tinh cười lạnh: Tiểu gia ta chính là Vân sát bảo Phó bảo chủ, võ công thiên hạ đệ nhị, trông coi hiệu buôn tất cả Vân Sát Bảo, trưởng thành lại đẹp trai như vậy, tiểu gia ta tại sao phải tự ti?

Gia Cát gật đầu: Ta cũng không tự ti, Đoạn Đoạn nhà ta lợi hại như thế, ta tự hào còn không kịp nữa!

Đoạn Tinh máu gà, nhào tới cuồng hôn...

Khán giả thét chói tai, cố gắng chạy lên sân khấu, hiện trường một mảnh hỗn loạn...

MC đứng lên cầm Microphone rống to: Nhìn lại chút tiền đồ của các nãi đi! Lúc sau còn có câu hỏi H, có muốn nghe hay không thì chính nhóm các nãi chọn!

Khán giả trong nháy mắt ngồi yên lại chỗ của mình: Nghe! Hỏi mau!

MC hài lòng phúi quần áo: Câu thứ ba mươi chín, xin hỏi quan hệ của hai người đã công khai hay còn bí mật?

Đoạn Tinh đắc ý: Khắp thiên hạ đều biết chúng ta trời sinh một đôi, người cảm thấy là công khai hay bí mật?

Gia Cát gật đầu: Công khai, ta yêu Đoạn Đoạn, Đoạn Đoạn cũng yêu ta, tại sao không công khai?

Khán giả & MC lệ như bão tố: Đáng ghét, thật hâm mộ ...

MC: Câu thứ bốn mươi, nếu như muốn đối phương vì người mà thay đổi, người hi vọng thay đổi điểm nào nhất?

Đoạn Tinh: Ngô... Nội công mạnh lên một chút, đỡ phải mỗi lần cứu người xong đem mình mệt đến không nhúc nhích được.

Gia Cát đỏ mặt: Hắn đã rất tốt rồi, không cần phải thay đổi, chỉ có một chút... Lần sau không cần làm lâu như vậy...

Đoạn Tinh gật đầu: Ân ân, lần sau người nếu không muốn làm liền nói cho ta biết...

Gia Cát lầm bầm: Chính là không đành lòng cho người làm nửa chừng...

Khán giả gật đầu: Cho nên nói là vạn năm cũng thụ!

Gia Cát: >0

MC: Câu thứ bốn mươi mốt, mời chọn một màu sắc hợp với đối phương nhất.

Đoạn Tinh: ... Màu vàng nhạt đi, không giống màu trắng lạnh lẽo, ấm áp, nhìn qua rất thoải mái, sờ lên mượt mà.

MC im lặng: Màu sắc còn có thể sờ... ?

Đoạn Tinh khiêu mi: Ta nói là thân thân nhà ta! !

Gia Cát: Màu tím, lúc Đoạn Đoạn mặc màu tím đẹp trai nhất!

Khán giả đồng ý: Đúng vậy, lúc hắn ngày đêm kiên trì chạy tới Hoàng Cung đoạt người lại cũng là mặc màu tím! Đúng là rất tuần tú!

MC: Câu thứ bốn mươi hai, muốn đưa đối phương đi đến chỗ nào nhất?

Đoạn Tinh: Ta muốn dẫn y đi đến nơi ta từng luyện võ, nơi đó rất đẹp.

Gia Cát gật đầu: Ân, ta cùng người đi, sau đó ta sẽ dẫn người đến Gia Cát sơn trang, dẫn người nhìn chỗ ở lúc trước của ta.

Đoạn Tinh ôm cổ cọ cọ.

Khán giả kích động: Là tuần trăng mật sao!

Đoạn Tinh nhướn mày: Tiểu gia ta ngày ngày đều hưởng tuần trăng mật!

Nhiệt độ không khí ở hiện trường chợt lên cao, có người xuất hiện bệnh trạng hít thở không thông...

MC: Câu thứ bốn mươi ba, nếu như đối phương hẹn hò trễ một canh giờ, người sẽ làm gì?

Đoạn Tinh: Chúng ta luôn cùng nhau hoạt động!

Gia Cát gật đầu: Ừ, Đoạn Đoạn sẽ không để ta chờ hắn.

MC cau mày: Ta là nói nếu như...

Khán giả ném cà chua: Lão làm gì mà cứ quẩn quýt loại tình huống nhàm chán này! Câu tiếp theo!

MC nơm nớp lo sợ: Được được được, câu thứ bốn mươi bốn, điều hối hận nhất với nhau là chuyện gì?

Đoạn Tinh cúi đầu: Hối hận lần đó không nên để y một mình trong rừng, thiếu chút nữa bị người khi dễ...

Gia Cát đi qua ôm lấy: Không sao, không phải người đã đến cứu ta sao.

Đoạn Tinh buồn buồn gật đầu.

Gia Cát chủ động đi qua muốn hôn.

Khán giả thét chói tai, lần này là Gia Cát chủ động nha! Đặc biệt! Đặc biệt!

MC nhét bông gòn máu mũi: Tiếp... Tiếp theo, người cảm thấy tình yêu cùng đối phương tình có thể kéo dài đến bao lâu?

Đoạn Tinh không nhìn MC, tiếp tục ôm Gia Cát hôn...

MC: Câu hỏi này, xem ra đã có đáp án...

Khán giả giận chỉ: Là tự cô không có mắt! Chờ bọn họ hôn hết rồi nói! ! !

Một phút... Hai phút... Nhiều phút sau... Hai người rốt cục tách ra...

MC run rẩy: Tiếp... Tiếp tục?

Đoạn Tinh tâm tình rất tốt phất tay một cái: Hời đi!

MC: Câu thứ bốn mươi sáu, người cảm thấy người hiểu rõ đối phương không?

Đoạn Tinh khiêu mi: Đương nhiên, ta hiểu y toàn bộ!

Gia Cát nhỏ giọng lầm bầm: Không phải!

Đoạn Tinh gấp gáp: Ta nơi nào không hiểu người? Người từ trong ra ngoài ta đều hiểu!

Gia Cát bĩu miệng: Người cho ta ăn thứ ta không thích...

Khán giả đoạt lời Đoạn Tinh nhất tề rống: Đó là bởi vì hắn thấy thịt heo đại bổ!

Đoạn Tinh vô lực.

Gia Cát tiếp tục không được tự nhiên: Người còn không cho ta ăn cay...

Đoạn Tinh ôm cổ: Đó là vì dạ dày người không tốt, mỗi lần ăn xong người đều đau, tại sao còn muốn ăn? !

Gia Cát méo miệng, hình như là vậy thật...

MC: Câu thứ bốn mươi bảy, lúc nào phát hiện mình có lẽ đã yêu đối phương?

Đoạn Tinh gãi gãi đầu: Lần đó lúc y bỏ nhà đi, ta suốt hơn một tháng ngày ngày đều nhớ y.

Gia Cát mặt đỏ: Ta không biết, bất tri bất giác liền thích hắn.

Khán giả móc khăn tay lau nước mắt: Không công bằng... Sao có thể ngọt ngào như vậy...

MC: Câu thứ bốn mươi tám, nếu như bằng hữu tốt của người không thích người yêu bây giờ của người, người sẽ làm như thế nào ?

Đoạn Tinh mặt lạnh như băng: Người cảm thấy Tiểu Việt cùng bảo chủ bọn họ sẽ không thích Gia Cát?

MC vô tội: Trên câu hỏi phỏng vấn viết như vậy...

Gia Cát: Không ai không thích Đoạn Đoạn, tốt như vậy, ai cũng thích hắn!

Khán giả cùng ồn ào: Vậy còn Lâm Hạo Phong? Hắn không thích Đoạn Tinh!

Gia Cát bĩu môi cúi đầu, Đoạn Tinh ôm một cái giận chỉ dưới sân khấu: Mới vừa rồi ai hỏi? Dám hỏi lần nữa thử xem! !

Khán giả tập thể nhìn trời...

MC: Câu thứ bốn mươi chín, nguyện ý vì đối phương mà thay đổi không?

Đoạn Tinh gật đầu: Nguyện ý.

Gia Cát ôm hắn cọt cọt: Người đã rất tốt rồi, cái gì cũng không cần sửa.

Khán giả lần nữa ồn ào: Bao gồm làm người hôn mê? !

Gia Cát lầm bầm: Đoạn Đoạn thích là tốt rồi...

Đoạn Tinh trợn mắt hốc mồm, lúc phản ứng lại thì kích động suýt mất nước lưng tròng...

MC: Khụ khụ, câu thứ năm mươi, tình yêu đối với người mà nói có ý nghĩa như thế nào?

Đoạn Tinh: ... Đây là câu hỏi vứt đi gì?

Gia Cát: Ý nghĩa tình yêu đối với ta mà nói chính là Đoạn Đoạn.

Đoạn Tinh kích động, bỏ nhào ở áp đảo hôn.

MC trong nháy mắt phun máu, khán giả lần nữa không khống chế được, cả khán đài chương khí mù mịt...

MC đổi lại Microphone cỡ lớn: Các nãi mau ngồi lại cho yên! Có biết năm mươi câu hỏi sau nội dung là cái gì không? !

Khán giả lập tức khôi phục trật tự, ngồi đoan đoan chính chính.

MC hài lòng: Ở đây có bạn nhỏ vị thành niên hay không?

Khán giả máu gà bay lên: Không có! Mau bắt đầu! ! !

MC xem câu hỏi một chút: Câu thứ năm mươi mốt, xin hỏi ai công ai thụ?

Đoạn Tinh tự hào: Tiểu gia ta phải là công!

Gia Cát đỏ mặt, không nói lời nào...

MC cười xấu xa: Không thể không trả lời nga

~ Gia Cát vẽ mặt ủy khuất bĩu môi...

Khán giả đau lòng, giận chỉ MC: Không có đầu óc! Hai công sao có thể làm? Câu tiếp theo!

MC ngượng ngùng đưa tay lau mồ hôi: Câu thứ năm mươi hai, tại sao quyết định như thế?

Đoạn Tinh: Làm công mệt chết đi, không đành lòng để cho y mệt mỏi!

Khán giả khinh bỉ: Giả bộ! Lại giả bộ!

Gia Cát: Hắn da mặt quá dày...

MC vỗ ngực một cái: Gia Cát yên tâm, ta cùng tác giả quan hệ rất tốt, lần sau cho nàng sắp xếp người phản công!

Đoạn Tinh tay rút ra Diệt Tinh Dao: Người mới vừa nói cái gì?

MC ôm đầu lệ bão tố: Tôi cái gì cũng không nói!

MC: Câu thứ năm mươi ba, ngài đối với hiện trạng bây giờ có hài lòng không?

Đoạn Tinh dương dương tự đắc lông mày: Tương đối hài lòng!

Gia Cát bĩu môi: Hoàn hảo...

Khán giả kinh ngạc: Cái gì gọi là hoàn hảo? Không phải là muốn phản công sao?

Gia Cát nhỏ giọng: Không sao cả, chỉ cần cùng Đoạn Đoạn cái gì cũng tốt, đều rất hạnh phúc...

Khán giả phun máu: Có thể không kích thích nhóm nãi F.A được hay không... ! ! !

MC: Câu thứ năm mươi bốn, lần đầu H là nơi nào?

Đoạn Tinh cười cười: Vân Sát Bảo, phòng chúng ta.

Gia Cát đỏ mặt gật đầu: Giống nhau.

Khán giả ồn ào chi tiết, muốn chi tiết!

Đoạn Tinh cười xấu xa: Chi tiết đi xem chương thứ hai mươi tám!

Gia Cát đỏ mặt, không nói lời nào...

MC tiếp tục uống thuốc hạ huyết áp: Câu thứ năm mươi lăm, cảm tưởng ngay lúc đó là?

Đoạn Tinh: Đã được toại nguyện.

Gia Cát: Không có cảm tưởng.

Đoạn Tinh gấp gáp: Tại sao?

Gia Cát méo miệng: Lúc sau ta ngất rồi còn nghĩ thế nào...

Khán giả giận chỉ Đoạn Tinh: Là cầm thú chưa thỏa mãn dục vọng! Lần đầu tiên cứ nhiên tàn nhẫn như vậy!

MC càng nhìn câu hỏi càng đỏ mặt: Câu thứ năm mươi sáu, lúc ấy bộ dáng của đối phương như thế nào?

Đoạn Tinh không nói gì, như đang suy nghĩ, cười...

Khán giả rống: Nụ cười nhìn qua rất hạ lưu! ! !

Gia Cát như cũ đỏ mặt: Các người hỏi câu háo sắc này...

Nguồn :

MC: Câu thứ năm mươi bảy, buổi sáng sau đêm đầu tiên, câu nói đầu tiên của người là?

Đoạn Tinh cười xấu xa: Người làm sao vậy?

Gia Cát đỏ mặt, không nói gì...

Khán giả rống: Không cho phép không trả lời!

Gia Cát mắt nước mắt lưng tròng nhìn Đoạn Tinh: Bọn họ ép ta...

Đoạn Tinh mặt lạnh, tay vung lên, đèn treo đại sảnh bên trái hoa hoa lệ lệ rơi xuống...

Khán giả hít một hơi lạnh khí: Biết rồi! Tự chúng ta đi xem chương hai mươi tám! Câu tiếp theo!

MC: Câu thứ năm mươi tám, mỗi tuần H mấy lần?

Đoạn Tinh: Căn cứ vào tình trạng thân thể của y mà định ra, không bỏ được y quá mệt mỏi.

Gia Cát tiếp tục đỏ mặt, tay túm Đoạn Tinh cọ cọ...

MC nuốt nước miếng: Câu thứ năm mươi chín, người cảm thấy lý tưởng nhất là mỗi tuần H mấy lần?

Đoạn Tinh: Làm một ngày, nghỉ ngơi ba ngày đi, bằng không sợ y chịu không được.

Gia Cát trừng mắt: Người làm gì có cho ta nghỉ ngơi?

Khán giả trong nháy mắt phun máu, khan đài tràn vào rất nhiều người bán khăn giấy...

Đoạn Tinh tay ôm lấy y xoa bóp: Đã nói là tình huống lý tưởng nhất mà... Lý tưởng cùng thực tế thì khác nhau! ! Ta vừa thấy người liền không nhận được! !

Khán giả thét chói tai: Gọi điện thoại cho tác giả! Nãi muốn chương sau phải chi tiết! ! !

MC: Câu thứ sáu mươi, vậy các người H như thế nào?

Đoạn Tinh: Rất tốt!

Gia Cát nhỏ giọng: Ân...

MC nghi ngờ: Ân là có ý gì?

Đoạn Tinh đoạt lời: Là nói y rất thích ta H!

Gia Cát: >_

MC: Câu thứ sáu mươi một, nơi miễn cảm của mình là?

Đoạn Tinh: Ánh mắt.

Khán giả nghi ngờ: Vậy cũng là vùng miễn cảm?

Đoạn Tinh nhướn mày: Đương nhiên! Thân thân nhà ta liếc nhìn ta một cái liền rất có cảm giác!

Gia Cát bổ nhào che miệng: Không được nói cho bọn họ nghe!

MC: Gia Cát người không thể không trả lời, không trả lời chương sau nói không chừng vô lương tác giả sẽ sắp xếp Đoạn Đoạn bị thương...

Gia Cát thỏa hiệp: ... Bả vai.

Khán giả chảy nước miếng...

MC: Câu thứ sáu mươi hai, nơi mẫn cảm nhất của đối phương là?

Đoạn Tinh: Lỗ tai, cổ, còn lại không nói cho các người biết!

Gia Cát đỏ mặt, đau lòng nhìn Đoạn Tinh: Ta không biết, không có chú ý qua...

Khán giả cùng kêu lên an ủi: Không trách người, người luôn ngất đi sao còn có thể chú ý! !

Đoạn Tinh ôm cổ hôn nhẹ: Đối với người ta chỗ nào cũng rất nhạy cảm!

MC lần nữa phun máu, run rẩy nhìn về phía khán đài...

Khán giả giận chỉ: Không cho ngừng! !

MC tiếp tục cắn răng kiên trì: Câu thứ sáu mươi ba, dùng một câu nói hình dung đối phương lúc H?

Đoạn Tinh: Rất hấp dẫn, làm cho ta dừng không được.

Khán giả phun máu...

Gia Cát đỏ mặt: Ta đâu có hấp dẫn người! !

Đoạn Tinh nuốt nước miếng: Người bây giờ cũng rất hấp dẫn...

Khán giả hét chói tai: Chúng ta muốn xem JQ!

Đài trưởng Đài truyền hình lao ra nổi đóa: Các nữ không biết đang mình đang làm gì sao? Câu tiếp theo! !

MC lau mồ hôi: Câu thứ sáu mươi bốn, thẳng thắn nói, người thích H không?

Đoạn Tinh nhượng mảy: dĩ nhiên!

Gia Cát nháy mắt mấy cái: Chỉ cần có Đoạn Đoạn ở cùng nhau, làm gì ta cũng thích!

Khán giả rút khăn giấy ra: chán ghét, mau khóc...

MC tiếp tục: Câu thứ sáu mươi năm, tình hình nơi thường H là?

Đoạn Tinh: Trong phòng, chỗ khác y sẽ khẩn trương.

Gia Cát đỏ mặt: Trong phòng...

MC lau nước miếng: Câu thứ sáu mươi sáu, người muốn thử H ở đâu nhất?

Đoạn Tinh xoa cằm cười xấu xa...

Khán giả nhất tề rống: Ở đâu?

Gia Cát cũng vẻ mặt mờ mịt nhìn Đoạn Tinh.

Đoạn Tinh đi qua ở bên tai nhỏ giọng nói thầm...

Gia Cát đỏ mặt gật đầu.

Đoạn Tinh vui mừng: Người nguyện ý?

Gia Cát không nói gì.

Đoạn Tinh máu gà bay qua, ôm Gia Cát lần nữa lao ra khỏi đại sảnh truyền bá...

Tập thể khán giả ngậy người...

Mười giây sau, đại sảnh truyền ra tiếng vang khổng lồ... Chỉ một thoáng dòng người cuộn cuộn chạy ra... chướng khí mờ mịt...

Cho nên phỏng vấn bị lần nữa cắt ngang...

Cho nên MC lần nữa bị đâm gãy xương sườn...
Cho nên... thời gian quảng cáo... Lần sau gặp lại...
. . .

69. Chương 69: Phiên Ngoại – Ngọt Ngào 100 Câu Hỏi — Gia Cát & Đoạn Đoạn [Hạ]

Phiên Ngoại – Ngọt ngào 100 câu hỏi — Gia Cát & Đoạn Đoạn [Hạ]

MC dị thường dứt khoát: Chúng ta tiến hành câu thứ sáu mươi bảy, xin hỏi các người tằm trước khi H hay là sau khi H?

Đoạn Tinh cau mày: MC này không giống MC lần trước a...

Gia Cát nhỏ giọng: Người lần trước còn đang ở bệnh viện...

MC sợ run cả người: Cái kia, mời về trả câu hỏi.

Đoạn Tinh khiêu mi: Đều có, lúc đầu hai người chúng ta cùng tằm, sau là ta giúp y tằm.

Gia Cát: ()

MC nghi ngờ: Tại sao?

Khán giả giận, rối rít ném trứng gà: Đè chết MC! Lúc trước rốt cuộc có xem qua hay không? Hôn mê rồi sao còn có thể tằm rửa? ! !

MC nơm nớp lo sợ: Câu thứ sáu mươi tám, lúc hai người H có giao hẹn gì không?

Đoạn Tinh: Giao hẹn? Không có!

Gia Cát ủy khuất: Mỗi lần ta đều nói cho hắn biết không thể làm lâu...

Khán giả lớn tiếng ồn ào: Chính là hắn một lần cũng chưa từng nghe qua! ! !

Đoạn Tinh ôm lấy: Ta thấy người liền không dừng được, ai bảo người mê người như vậy! !

Khán giả giận chỉ: Mượn có! !

MC: Câu thứ sáu mươi chín, ngài ngoại trừ cùng người yêu có phát sinh quan hệ với ai không?

Đoạn Tinh trợn mắt: Đương nhiên không có!

Gia Cát đỏ mặt: Ta cũng không có.

Khán giả rút ra khăn tay: Đáng ghét, thật là tốt mà...

MC: Câu thứ bảy mươi, đối với câu nói “Nếu như không chiếm được tâm, ít nhất cũng phải chiếm được thân thể”, thái độ ngài là đồng ý, hay là phản đối?

Đoạn Tinh khinh thường: Đương nhiên phản đối, kẻ ngu mới có thể nghĩ như vậy.

Gia Cát gật đầu: Không thể, chỉ có cùng người mình thích mới có thể.

Đoạn Tinh bỏ nhào ở hôn nhẹ: Ngoan...

Gia Cát: o (> <) = “>

Khán giả thét chói tai, liều mạng bung lụa lên sân khấu...

MC: Câu thứ bảy mươi một, nếu như đối phương bị tên côn đồ cưỡng gian, ngài sẽ làm sao?

Đoạn Tinh mắt trở nên sắc lạnh, nhớ tới chuyện lúc trước ở trong rừng cây, siết tay, toàn thân đặng đặng sát khí.

Gia Cát ôm lấy cọ cọ: Lần trước ngươi không phải là tới cứu ta sao, không có chuyện gì.

MC mờ mịt...

Khán giả đau lòng, lần nữa cuồng ném trứng gà: Làm sao mà so với MC trước càng không có trách nhiệm a? Có xem chương bốn mươi bốn chưa? Chuyên vạch trần người có sẹo có phải hay không? Nhanh sang câu tiếp theo! !

MC khóc không ra nước mắt: Câu thứ bảy mươi hai, ngài cảm thấy trước lúc H không tốt? Hay là lúc sau?

Đoạn Tinh từ từ bình tĩnh, tay xoa đầu Gia Cát: Tại sao không tốt?

Gia Cát đỏ mặt: Lúc mới bắt đầu sẽ, sau thì không...

Khán giả gật đầu: Ủ, bởi vì hần mỗi lần đều đem y làm đến hôn mê...

MC: Câu thứ bảy mươi ba, nếu như bằng hữu tốt nói với ngài “Tôi rất tịch mịch, cho nên chỉ có đêm hôm nay, mời...” Cũng muốn van xin H, ngài sẽ làm như thế nào?

Đoạn Tinh tức giận: Ai dám nói với Gia Cát như vậy, tiểu gia ta phế hần! !

MC run run: nói là nếu có người đối với ngươi nói...

Gia Cát bĩu môi nhỏ giọng lầm bầm: Ai dám câu dẫn Đoạn Đoạn nhà ta, phóng độc được cho hần ăn!

Đoạn Tinh ngây người... Thân thân nhà mình chưa bao giờ hại người...

Khán giả ồ lên: Mèo nhỏ bị ép cũng sẽ giết người nha...

Đoạn Tinh phản ứng lại, bổ nhào lên Gia Cát lời nói không mạch lạc: Thân thân ngươi nguyện ý vì ta... Ta rất cảm động!

Khán giả phun máu, kéo dài phần khởi...

MC: Câu thứ bảy mươi bốn, ngài cảm giác mình rất am hiểu H sao?

Đoạn Tinh tự hào: đương nhiên!

Gia Cát mới vừa rồi bị hôn ngất chóng mặt, đỏ mặt, không nói gì...

Đoạn Tinh cười xấu xa: Ta giúp y trả lời, y cũng rất am hiểu, rất am hiểu ở dưới!

Gia Cát: (3)...

MC: Câu thứ bảy mươi năm, kỹ thuật H của đối phương tốt không?

Đoạn Tinh gật đầu: đương nhiên, y là trời sinh cực phẩm thụ!

Gia Cát trừng hần...

Khán giả ồn ào: Gia Cát vẫn không trả lời câu hỏi! !

Gia Cát nhỏ giọng: Hoàn hảo...

Đoạn Tinh gấp gáp, nắm lấy: Cái gì gọi là hoàn hảo, chẳng lẽ không tốt sao?

Khán giả giận chỉ: Đó là bởi vì ngươi làm quá độc ác! Cầm thú!

MC: Câu thứ bảy mươi sáu, lúc H ngươi hi vọng đối phương nói gì?

Đoạn Tinh khinh thường: Y cái gì cũng không cần nói, bởi vì ta chỉ muốn nghe y kêu!

Khán giả phun máu...Không khí ở hiện trường bị ép gần nổ tung...

Gia Cát méo miệng: Ta hi vọng hần nói dừng lại.

Khán giả lắc đầu: Đó là việc không thể nào, đừng vọng tưởng...

Gia Cát: ()

MC: Câu thứ bảy mươi bảy, ngài thích vẽ mặt lúc H của đối phương như thế nào?

Đoạn Tình cười xấu xa: Vẽ mặt khóc van xin ta dừng lại...

Gia Cát đỏ mặt, bay qua che miệng: Nói nữa sẽ không để ý người! ! !

Đoạn Tình nhân cơ hội ấn chặt hôn.

Khán giả hét chói tai, khí tràng lần nữa dâng cao...

MC lộ nóng: Hảo ngọt ngào...

MC: Câu thứ bảy mươi tám, ngài cảm thấy ngoại trừ cùng người yêu H thì ai cũng có thể sao?

Đoạn Tình & Gia Cát trắm miệng một lời: Đương nhiên không thể! !

Khán giả & MC lộ như bão tố gục xuống ghế: Đáng ghét, không nhìn nữa, xứng quá nha...

MC: Câu thứ bảy mươi chín, người đối với SM có hứng thú không?

Đoạn Tình lắc đầu: Không có hứng thú, thân thân nhà ta chịu không được.

Gia Cát đỏ mặt: Ta cũng không, ta chỉ có Đoạn Đoạn.

Đoạn Tình đưa tay xoa đầu Gia Cát cười híp mắt: Ngoan...

Khán giả yên lặng nghẹn ngào: Các nãi cũng muốn tạm biệt đời F.A! !

MC: Câu thứ tám mươi, nếu như đối phương bỗng nhiên không đòi hỏi thân thể của ngài nữa, ngài sẽ làm như thế nào ?

Đoạn Tình khoát tay chỉ: Không thể nào, kỹ thuật ta rất tốt, y mỗi lần đều là rất High.

Khán giả hét chói tai, hiện trường xôn xao...

Gia Cát đỏ mặt: Hắn vẫn luôn rất đòi hỏi...

Khán giả cùng kêu lên: Chương sau! Nhóm nãi muốn xem chi tiết!

MC: Câu thứ tám mươi mốt, người đối với) tốt hơn dữ dội thấy thế nào?

Đoạn Tình giận: làm thật hắn!

Gia Cát: Câu tiếp theo!

Khán giả giận chỉ MC: Cút xuống xem chương bốn mươi bốn đi! Còn dám vạch sọc chúng ta chém cô! ! !

MC rất ủy khuất: Câu hỏi phỏng vấn viết như vậy...

Khán giả cùng kêu lên: Câu tiếp theo! Không giải thích!

MC: Câu thứ tám mươi hai, giữa lúc H thống khổ bởi vì?

Đoạn Tình lắc đầu: Không có thống khổ, làm sao có thể thống khổ! !

Gia Cát nhỏ giọng: Ta cũng vậy không thống khổ...

Khán giả há to miệng kinh ngạc: Hắn luôn đem người làm ngất đi mà không thống khổ?

Đoạn Tình tự hào: Y là High không chịu được mới có thể ngất đi, cũng không phải là đau bất tỉnh!

Khán giả hét chói tai, không ngừng truyền đến phun máu...

MC: Câu thứ tám mươi ba, cho đến bây giờ, nơi H làm ngài cảm thấy hưng phấn, lo âu nhất là?

Đoạn Tình cười xấu xa: Phòng bảo chủ!

Gia Cát đem mặt chôn ở trong ngực Đoạn Tình giả đà điều...

MC há to mồm: Phòng bảo chủ mà cũng dám đi? ! ! !

Khán giả kinh ngạc, tiệp đà tức giận: Quất chết dất tác giả! Cự nhiên không viết ra! ! ! !

Tác giả vô lương: Không hiểu tại sao lại hất xì...

Bạn cùng phòng của tác giả vô lương: Chẳng lẽ là H nhiều?

MC: Câu thứ tám mươi bốn, thụ có từng chủ động hấp dẫn không?

Đoạn Tinh gật đầu: dĩ nhiên, y thường xuyên hấp dẫn ta! !

Gia Cát mạnh miệng: Ta là thấy người muốn làm lại không dám, mới... (cho nên đỏ mặt...)

Khán giả: Mới cái gì? ! ! Không cho tỉnh lược! !

Gia Cát: (_)

Đoạn Tinh ôm Gia Cát cười vẻ mặt đê tiện...

MC lau nước miếng: Câu thứ tám mươi năm, khi đó phản ứng của công là?

Đoạn Tinh: Hấn câu dẫn ta, các người nghĩ ta sẽ có phản ứng gì?

Gia Cát tiếp tục giả vờ làm đà điệu...

Khán giả phun máu kéo dài... Bắt đầu có người gọi điện thoại cho bệnh viện đặt giường...

MC: Câu thứ tám mươi sáu, công có hành động dữ dội không?

Đoạn Tinh lắc đầu: Đương nhiên không có, thân thân nhà ta mỗi lần đều rất chủ động! !

Gia Cát đỏ mặt: Đoạn Đoạn mới sẽ không!

Đoạn Tinh ôm hôn nhẹ: Ngoan, không biết xấu hổ sao...

Gia Cát bĩu môi chỉ dưới sân khấu: Các nàng háo sắc ! !

Khán giả cùng nhau chỉ Đoạn Tinh: Chân chính sắc là người bên cạnh người! ! ! !

Gia Cát phản kích: Đoạn Đoạn là của ta! Cho nên...

Khán giả máu gà: Cho nên cái gì? ! ! ! Nhảy câu phải tiếp nhận trừng phạt! !

Đoạn Tinh cười xấu xa: Cho nên ta có thể sắc y! Các người không thể!

Khí trong thính phòng ép lên cao, cùng với tiếng thét chói tai kéo dài...

MC: Câu thứ tám mươi bảy, lúc ấy phản ứng của thụ là?

Đoạn Tinh quay đầu nhìn Gia Cát: nếu có, người sẽ có phản ứng gì?

Gia Cát nháy mắt mấy cái: Phối hợp người...

Đoạn Tinh hài lòng ôm lấy cạp cạp.

Khán giả lau nước mắt: Đáng ghét, vậy thì không gọi nữa, Gia Cát sao có thể hiền lành như vậy...

MC: Câu thứ tám mươi tám, đối với ngài mà nói, “Đối tượng H” lý tưởng là?

Đoạn Tinh: Đương nhiên là thân thân nhà ta, xinh đẹp lại ôn nhu lại phối hợp! !

Gia Cát chủ động đi qua hôn: Ta cũng vậy chỉ cần Đoạn Đoạn! ! !

Khán giả cắn khăn tay lệ bão tố...

MC: Câu thứ tám mươi chín, đối phương hiện tại là người lý tưởng của ngài sao?

Đoạn Tinh & Gia Cát: Đương nhiên! !

MC cảm động: Các người thật hạnh phúc nga, các người hảo ngọt ngào nga, các người làm người ta hâm mộ nga, các người...

Khán giả giận: Không mở to mắt phối hợp! ! Cũng không phải là người! ! Nhanh sang câu tiếp theo! !

MC bình tĩnh thần: Câu thứ chín mươi, trong lúc H có sử dụng qua đạo cụ gì không?

Đoạn Tinh quay đầu nhìn xem Gia Cát: Đạo cụ gì?

Gia Cát đỏ mặt: Không biết!

Khán giả: Để các nãi giải thích cho, trong xã hội hiện đại có XX,XXX,XX... Đổi lại thời cổ đại là XXXX,XX... Cũng gọi là đạo cụ! ! (Hiện trường một mảnh hỗn loạn)

Gia Cát vô tội: Các người quá ồn, ta không có nghe thấy...

Đoạn Tinh khiêu mi: Hình như nghe các nàng nói gì cái gì mà thuốc...

Gia Cát cúi đầu không nói lời nào.

Nếu hiện trên mặt Đoạn Tinh có chút lúng túng...

Khán giả nhất tề chỉ MC: Mù tịt chả biết gì! Đi xem chương ba mươi hai! !

MC: Câu thứ chín mươi mốt, “Lần đầu tiên” của ngài là lúc mấy tuổi?

Đoạn Tinh: Hai mươi.

Gia Cát gật đầu: Giống nhau

MC: Câu thứ chín mươi hai, khi đó đối tượng có phải là người hiện tại không?

Đoạn Tinh: Đương nhiên! ! Trừ thân thân nhà ta, người khác ta xem cũng không thèm nhìn! !

Gia Cát nhếch môi cười, gật đầu: Ừ, chính là Đoạn Đoạn!

Khán giả bắt đầu véo nhau:... Thật tốt ...

MC: Câu thứ chín mươi ba, ngài thích hôn đối phương ở đâu nhất?

Đoạn Tinh: Mắt!

MC: Mắt?

Đoạn Tinh gật đầu: Ân, mắt y lúc đắm nước rất hấp dẫn, sẽ làm ta không nhận được hôn chỗ khác.

Khán giả máu gà, nhất tề đứng lên: Khác ở đâu? ! Các nãi muốn chi tiết! !

?

Đoạn Tinh tiếp tục phối hợp: Miệng!

Khán giả kích động: Sau đó thì sao?

Đoạn Tinh meo meo cười: Bụng nhỏ! Mỗi lần hôn phản ứng của y đều là rất khả ái! !

Khán giả phún huyết: Tiếp tục tiếp tục!

Gia Cát bay qua che miệng: Không cho nói! ! !

Đoạn Tinh gật đầu...

Khán giả gọi: Gia Cát vẫn không trả lời! !

Gia Cát đỏ mặt: Ta thích hôn cằm Đoạn Đoạn!

Khán giả: Là cách rất đặc biệt...

Gia Cát bĩu môi: Cằm Đoạn Đoạn nhà ta tốt nhất!

Đoạn Tinh sờ sờ cằm, gật đầu cười...

MC: Câu thứ chín mươi bốn, ngài thích nhất được hôn ở đâu?

Đoạn Tinh: Y hôn ta ở đâu ta cũng hưng phấn!

Khán giả nhất tề khinh bỉ: Cho nên mới nói là cảm thú! !

Đoạn Tinh khiêu mi: Đó là bởi vì thân thân nhà ta là cực phẩm!

Gia Cát đỏ mặt: Giống nhau, Đoạn Đoạn hôn ta chỗ nào ta cũng thích.

Khán giả ôm quyền núp gạt lệ: Gia Cát thật là cực phẩm...

MC: ...

MC: Câu thứ chín mươi năm, lúc H cách lấy lòng đối phương thích là?

Đoạn Tinh: Hôn cổ của y, sau đó nói thương y! !

Gia Cát đỏ mặt — Bị Đoạn Đoạn phát hiện...

MC: Gia Cát lại chưa trả lời...

Gia Cát chớp mắt mấy cái nhìn Đoạn Tinh: Người thích ta lấy lòng người thế nào?

Đoạn Tinh máu gà bỏ nhào tới: Người cái gì cũng không cần làm cũng đã rất lấy lòng ta, bất quá nếu thật sự phải nói thì..., lần sau người thật ra có thể không cần chịu đựng, ta rất thích nghe người kêu...

Gia Cát đỏ mặt trừng mắt: Không cho nói! ! !

Khán giả phún huyết: Trẻ nhỏ không nên, trẻ nhỏ không nên xem a, mau đem các bé không đủ mười tám tuổi mượn chứng minh thư ra ngoài! ! !

MC: Câu thứ chín mươi sáu, lúc H ngài có nhớ gì không?

Đoạn Tinh: Cái gì cũng không nghĩ! !

Gia Cát: Giống nhau...

Khán giả: Gia Cát chính là không có năng lực nghĩ, đã hôn mê còn nghĩ thế nào...

Gia Cát: % (>_<)>

MC: Câu thứ chín mươi bảy, một đêm H mấy lần?

Đoạn Tinh cười xấu xa: Ta đã nói thân thân nhà ta là một cực phẩm...

Gia Cát tức giận: Cả đêm! !

Khán giả đau lòng: Cùng chúng ta về nhà đi...

Gia Cát khẩn trương, ôm cổ Đoạn Tinh: Không muốn cùng các người về!

Khán giả khinh bỉ: Cho nên nói đáng đời! !

MC: Câu thứ chín mươi tám, lúc H, y phục là chính ngài cởi ra, hay là đối phương hỗ trợ cởi ra?

Đoạn Tinh: Ta cởi ra, y căng thẳng sẽ rất ngốc, ngơ ngác.

Gia Cát đỏ mặt: Đoạn Đoạn giúp ta...

Khán giả chảy nước miếng: Ngốc thụ a! !

MC: Câu thứ chín mươi chín, đối với người mà nói H là?

Đoạn Tinh: Biểu hiện ta yêu y! !

Gia Cát gật đầu, đỏ mặt: chúng ta biểu hiện yêu nhau...

Khán giả nhanh chóng gạt lệ: Đáng ghét, kết thúc lại tuyệt hảo như vậy...

MC: Câu thứ một trăm, câu cuối cùng ngài muốn nói với người yêu là gì?.

Đoạn Tinh: Lát nữa về nhà người trước nghỉ ngơi cho tốt, sau đó chờ ta đem chuyện xử lý xong sẽ đưa người đi ăn cơm, có biết hay không?

Gia Cát gật đầu: Ân.

Đoạn Tinh: Hôn một cái?

Gia Cát ngoan ngoãn đi qua, hôn nhẹ.

Đoạn Tinh hài lòng kéo Gia Cát rời khỏi sân khấu.

Khán giả đắm chìm trong sân khấu ngọt ngào thật lâu không cách nào tự kiềm chế...

Đoạn đoạn & Gia Cát ngọt ngào 100 hồi, đến đây là kết thúc ~ cảm ơn các vị hợp tác

~ Cho nên đến quảng cáo?

(Hoa hoa lệ lệ đánh bay... diễn viên còn không có ai thèm xem quảng cáo! Đổi kênh! Chúng ta muốn xem tình tiết phát triển! !)

. : .

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-viet-lan-san>